

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 481 Subject Padya Kavya

Name of MSS Heer Waris Shah

Author Waris Shah

Period _____ Folios 381

Script Gurmukhi

Source Prithi Pal Singh Taura, Talandhar

Missing Folios 1st page

(1)

ACCESSION NO. 481

TITLE. HEER WARISH SHAH.

Ms No
A8

P. P. S. JAURA

8 1/2 x 5 1/4

Panj. Ms 8 P 1		
H 668		ਹੀਰ ਵਾਹਸ ਸ਼ਾਹ
481-MS.		੨੬੧ ਪਤਰੇ ॥ ਲੰ. ੩੦ ੨੬ ਪੰ. ੫੦੫੦
		ਹੰ. ੮੦

我乃

ਅਨਮਕਾਨਕੀਤਾਦੁਖਦਰਦਖੀਜਾਬਦਾਦੁ २
 ਹੋਏਜੀ॥੫॥ਜਦੋਅਸਕਦੇਕੋਮਨਿਹੱਥਲਾਈ
 ਏਪਹਿਲਾਂਰਬਦਾਨਉਪਿਆਈਏਜੀ॥ਯਾਰ ०
 ਅਸਾਂਨਿਅਾਣਿਸੁਆਲਕੀਤਾਇਸਕਹੀਰਦ ०
 ਨਦਾਬਣਾਈਏਜੀ॥ਇਸਪ੍ਰੇਮਦੀਸ਼ੋਕਦਾ
 ਸਭਕਿਸਾਨੀਭੁਜੇਹਣੀਨਾਲਸੁਣਾਈਏਜੀ
 ॥ਨਾਲਯਾਰਾਂਦੇਮਜਲਸਾਂਦਿਚਿਬਹਿਕੇਮਜਾ
 ਹੀਰਦੇਇਸਕਦਾਪਾਈਏਜੀ॥ਨਾਲਅਜਬ
 ਬਹਾਰਦੇਸਿਹਰਕਰਿਕੈਗੰਝੇਹੀਰਦਾਮੇਲਕਰਾ
 ਵੀਏਜੀ॥੬॥ਹੁਕਮੁਮੰਨਕੈਸਜਣਾਂਪਿਆਰਿ
 ਆਂਦਾਕਿਸਾਅਜਬਬਹਾਰਦਾਜੇਵੀਏਜੀ॥
 ਠਿਕਰਜੇਵੈਕੈਖੁਬਦੁਰਸੁਤੁਕੀਤਾਨਦਾਂਫੁਲ
 ਗੁਲਾਬਦਾਤੇਵੀਏਜੀ॥ਬਹੁਤਜੀਚਿਦੇਦਿ
 ਚਿਤਤਬੀਰਕਰਕੈਫਰਹਾਦਪਹਾਵੀਤੇਵੀ
 ਏਜੀ॥ਸਭਾਵੈਰੁਕੈਜਬਾਬਬਣਾਇਦੇਈਏ
 ਜੇਹਾਅੰਤੁਗੁਲਾਬਨਚੇਵੀਏਜੀ॥੭॥ਇਕਤ
 ਖਤਹਜਾਰਿਓਗੱਲਕੀਚੈਜਿਥੇਗੰਝੀਆਂਰੰਗਮ
 ਚਾਇਆਹੀ॥ਛੈਲਗੰਝੁਮਸਤਅਲਬੇਲਵੈ
 ਸੇਸੁਦੁਇਕਥੀਇਕਸਦਾਇਆਹੀ॥ਦਲੇ

ਕੋਕਲੇਮੁੰਦਗਮੰਸ਼ਲੀਕੀਨਵਾਂਥਾਟਤੇਥਾਟਰ
 ਨਾਇਆਹੀ।ਕੇਹੀਸਿਫਤਹਜਾਰੇਦੀਆਖਸ
 ਕਾਂਗੋਆਬਹਿਸਤਜਿਮੀਨਤੇਆਇਆਹੀ।
 ॥ਮੈਜੂਰੋਪਰੀਪਿਰੂਦੀਪਗਵਾਲਾਚੇਗਿਆਂਭਾ
 ਦੀਆਂਦਾਸਿਰਦਾਰਆਗਾ।ਅੱਠਪੁਤ੍ਰਤੇਬੇਟੀ
 ਆਂਦੇਇਉਸਦੀਆਂਬਰਾਦਰਬਤੇਪਰਵਾਰਅੰ
 ਹਾ।ਭਲੇਭਾਈਆਂਦਿਚਿਪਰਤੀਤਉਸਦੀਮੰ
 ਨਜਾਚੇਤਰੇਤੇਸਰਕਰਆਗਾ।ਦਾਰੇਸਾਹਏਹ
 ਕੁਦਰਤਾਂਰਬਦੀਆਂਨੀਧੀਦੋਨਾਲਪਿਆਰ
 ਉਸਬਹੁਤਆਗਾ।॥ਬਾਪਕਰੇਪਿਆਰਤੇ
 ਦੇਰਭਾਈਰੂਰਬਾਪਦੇਥੋਪਏਸਿਗਦੇਨੀ।ਗੁਝੇ
 ਮੇਹਣੇਮਾਰਦੇਸੱਪੁਦੰਗੀਉਸਦੇਕਾਲਜੇਨੁਪ
 ਏਰੂਗਦੇਨੀ।ਕੋਈਦਸਨਾਂਚੱਲਦਾਕੱਢਦੇਦੇ
 ਦੇਦੇਮੇਹਣੇਰਿਗਬਰਿਗਦੇਨੀ।ਦਾਰੇਸਾਹਗਰ
 ਜਯੇਬਹੁਤਪਿਆਰੀਹੋਰੁਸਾਕਨਸੈਣਨਅੰ
 ਗਦੇਨੀ।१੦॥ਤਕਦੀਰਸੇਤੀਮੈਜੂਰੋਭਤੋਯੋਆ
 ਭਾਈਗੰਝੇਦੇਨਾਲਖਹੇਕੂਦੇਨੀ।ਖਾਂਏਰੱਜ
 ਕੇਪੁਰਦਾਫਿਰੋਰੰਨਕਢਿਰੰਕਤਾਂਧੀਦੋਨੂੰਛੇ
 ਕੂਦੇਨੀ।ਨਿਤਸੱਜਰਾਪਾਉਕਲੇਜਣੇਦਾਕਰ

4
 ਦਾਂਤੀਖੀਆਂ ਨਾਲ ਉਚੇਰੂ ਦੇ ਨੀ ਭਾਈ ਭਾਈ ३
 ਆਂਦਰਦੀਆਂ ਕਰਨ ਗੱਲਾਂ ਏਹੋ ਸ਼ੁਗਨ ਨਿਤ
 ਨਬੇਰੂ ਦੇ ਨੀ ॥ ੧੧ ॥ ਹਜਰਤ ਕਾਜੀ ਤੇ ਪੰਚ ਸ
 ਦਾਇਸਾਰੇ ਭਾਈਆਂ ਜਿਮੀਨਿ ਕੋਢੂ ਕਰਾਈਆਂ
 ਈ ॥ ਦੁੱਛੀ ਦੇ ਇਕੇ ਜਿਮੀ ਦੇ ਬਣੇ ਮਾਲ ਕਬੀ
 ਜਗਜਿਮੀ ਰਿਸ਼ਟੇ ਨੂੰ ਆਈ ਆਈ ॥ ਕਢਾਂ ਮਾ
 ਰਸਰੀ ਕਮਜਾਬ ਕਰ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਗੰਝੇ ਦੇ ਬਾ
 ਬ ਬਣਾਈ ਆਈ ॥ ਗੱਲ ਭਾਈਆਂ ਏਹ ਬਣ ०
 ਇਛੂਰੀ ਮਗਰ ਜੋਟ ਦੇ ਛਕ ਨੂੰ ਲਾਈ ਆਈ ॥
 ੧੨ ॥ ਜਿ ਪਿੰਡ ਚੋਟ ਕੇ ਆਰਸੀ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਤਿ
 ਨਾਂ ਦਾਹਣਾਂ ਕੀ ਹਲ ਦਾਹਣਾਂ ਹੀ ॥ ਪਿੰਡ ਪਾਲ
 ਕੇ ਚੋਪਣੇ ਪਟੇ ਜਿਨ ਕਿ ਸੇਰ ਨਕੀ ਇਸਨੇ ਚਾ
 ਹਣਾਂ ਹੀ ॥ ਜਿਨਾਂ ਭੁੰਝੀ ਦੇ ਸ਼ੁਗਨ ਕੇ ਰੇ ਮੰਡਾ ਦੇ ਸ
 ਮੂਲ ਜਾਂਤੇ ਨਿਬਾਹਣਾਂ ਹੀ ॥ ਦਿਹੇ ਦੇ ਸ਼ੁਲੀ ਦਾ
 ਹ ਕੇਰ ਤਿਗਾਵੈ ਕੋਈ ਰੋਜ ਦਾ ਏਹੁ ਪਰਾਹੁਣਾਂ ਹੀ
 ॥ ॥ ਅਗਲੀ ਹੋਈ ਸਵੇਰਤਾਂ ਉਠ ਗੰਝਾ
 ਲਦਾਹ ਦੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੀ ॥ ਗੰਝਾ ਜੋਤਰ ०
 ਦਾਹ ਕੇ ਬੱਕ ਪਯਾਲਾ ਅਗਲੀਆਂ ਛਾਹਨੂੰ
 ਆਂਦਦਾ ਹੀ ॥ ਭੁਤਾ ਆਇ ਕੇ ਭਾਈਆਂ ਕੋਲ

ਧਰਿਆਹਲੇਆਪਣਾਂਬੋਲਿਦਿਖਾਂਦਹਾਹੀ।
 ਛਾਲੇਪਏਤੇਭੱਭਤੇਪੈਗਠਿਥੇਸਾਂਨੂੰਦਹੀਦਾਕਿਮੁ
 ਨਾਂਆਂਦਹਾਹੀ। ਭਾਭੀਆਖਿਆਲਾਰੁਲਾਬਾ
 ਪਦਾਸੈਅਤੇਖਗਪਿਆਰਣਾਮਾਂਉਦਾਹੀ। ੧
 ੪। ਗਾਂਝਾਆਖਦਾਭਾਭੀਓਂਦੈਰੋਨੇਨੀਸਕੇਭਾ
 ਈਆਂਨਾਲਦਿਛੋਵਿਓਂਜੇ। ਖੁਸੀਰੂਹਨੂੰਬਹੁਤ
 ਦਿਲਗੀਰਕਰਿਕੇਤੁਸਾਂਛੁਲਗੁਲਾਬਦਾਤੇਵਿ
 ਓਂਜੇ। ਸਕੇਭਾਈਆਂਨਾਲੋਦਿਛੋਵਿਮੈਨੂੰਕਰਾਵਿ
 ਚਿਕਲੇਜੇਦੇਪੈਵਿਓਂਜੇ। ਭਾਈਜਿਗਰਤੇਜਾਂਨ
 ਸਾਂਅਸੀਅਠੇਦਖੋਦਖਹੀਓਂਦੇਵਿਛੋਵਿਓਂਜੇ
 ॥ ਨਾਲਕਹਰਦੇਅੱਖੀਆਂਕਢਭਾਭੀਸਾਨੂੰਮੇ
 ਹਣਿਆਨਾਲਚਹੋਵਿਓਂਜੇ। ਜਦੋਸਠਹੋਰਿਤੁ
 ਰਨਗੀਆਂਤਰਠਜਿਨਤੁਦਾਰੇਸਾਹਦੀਦਾਗੁਨਾਂ
 ਮੈਵਿਓਂਜੇ। ੧੫। ਕਰੋਆਕਣਾਂਖਾਇਕੈਦੁੱਧਚੰ०
 ਦਲਰੱਜਖਾਵਣੇਦੀਆਸਭਮਸਤੀਆਂਨੀ।
 ਅਸੀਦੇਦਗਾਂਨਾਲਨਿਹਾਲਹੋਈਆਂਸਾਂਨੂੰਸਭ
 ਸਰੀਕਣੀਆਂਹੱਸਦੀਆਂਨੀ। ਆਖਨਗਾਂਝੇਦੇ
 ਨਾਲਹੇਨਾਪਿਓਂਸੱਕਰਪਰਜੀਓਂਦਾਭੇਤਨਾਂਦ
 ਸਦੀਆਂਨੀ। ਇਕਤੂੰਹੀਕਲਿਕਹੈਅਸਾਂਲਗ०

ਹੋਰ ਸਤੁ ਸੁਖਾਲੀਆਂ ਦਸਵੀਆਂ ਨੀ ਰਿਨੰਤਿ ੪
 ਗਦੀਆਂ ਦੇ ਖਕੈ ਇਹ ਮੁਰੀ ਜਿ ਦੇ ਸਹਿਤ ਵਿਚਿ
 ਮੱਖੀਆਂ ਫਸਵੀਆਂ ਨੀ ਘਰੇ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਪ
 ਆਮਰੇ ਭੁੱਖਾ ਭੁੱਲ ਜਾਨ ਸਭੇ ਤੈਨੂੰ ਮੱਸਤੀਆਂ ਨੀ
 ੧੧੬॥ ਤੁਸਾਂ ਛੇ ਮਰਦ ਬਣਾਇ ਦਿੱਤੇ ਸੱਪ ਰੂਸੀ
 ਆਂ ਦੇ ਕੋਰੇ ਰਾਗੀ ਚਿਨੀ ਰਾਜੇ ਭੋਜ ਦੇ ਮੁਹਲ ਗਾਂਘ
 ਦੇ ਕੇਚ ਟੁਟੇ ਟੁਟੀਆਂ ਹੋ ਟੁਟੇ ਹਾਗੀ ਚਿਨੀ ਕੋਰੇ ਪਾਂਡੂ
 ਦਾਂ ਦੀ ਸਫਾ ਗਾਲ ਸੁੱਟੀ ਜਗ ਗਲਿ ਦੇ ਨਾਲ ਹਰ
 ਆਗੀ ਚਿਨੀ ਰਾਵਣ ਲਿਕ ਲੁਟਾਇ ਕੈ ਗਰਦੇ ਮ
 ਕਾਰੇ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨਹਤ ਆਗੀ ਚਿਨੀ ੧੧੭॥ ਭੁਭੀਅ
 ਖਦੀ ਗਿਰਿਆ ਮੁਰੀ ਆਵੇ ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਕੀਰਿਕ
 ਤਾਂ ਚਾਈਆਂ ਨੀ ਅਲੀ ਜੇਠ ਤੇ ਜਿਨਾਂ ਫਤੂਹ
 ਦੇ ਦਰ ਰੂਬ ਮੁਈਆਂ ਚਿਹਰ ਜਾਈਆਂ ਨੀ ਘ
 ਰਬਾਰ ਦਿਸਾਰ ਖੁਆਰ ਹੋਈਆਂ ਤੋ ਕਾਂਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ
 ਰੇ ਮਦੀਆਂ ਲਾਈਆਂ ਨੀ ਘਰੇ ਘਰੀ ਦਿਚਾਰ
 ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਸਾਂ ਨੂੰ ਕੇਹੀਆਂ ਪਈਆਂ ਫਾਹੀਆਂ
 ਨੀ ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਨਾਂ ਬਣੇਗੀ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਰਾਂ ਜਾ
 ਚਿਸਿਆ ਲਾਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੀ ੧੧੮॥ ਮੁਹੱ
 ਬੁਗਾ ਦਿਸਦ ਨਾ ਭੁਭੀ ਚਿਨੀ ਸਣੇ ਹੋਏ ਪਤਿਗ ਕਿਉ

7
 ਸਾਨੂੰ ਨੀਹੋਂ। ਤੇਰੇ ਹੋ ਚਰਾ ਕੀ ਮਕੀ ਪਾਮੇਰਾ ਸਾਂ ਨਿਬ
 ਲੀਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਮਾਰ ਨੀਹੋਂ। ਉਤੇ ਚਾਨੂ ਕੇ ਪੈਰੀ
 ਆਂ ਲਾਹ ਸੁੱਟੇ ਕੇ ਹੋ ਕਲਾ ਦੇ ਮਹਲ ਉ ਸਾਰ ਨੀਹੋਂ।
 ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਮਾਮਲਾ ਪਾਤੇਰਾ ਕਾਨੂੰ ਕੂੜ ਦੇ ਸੁ
 ਖਨ ਉਚਾਰ ਨੀਹੋਂ। ੧੯। ਸਿਧਾ ਹੋਇ ਕੈਰੋਂ ਟੀਆਂ ਖ
 ਇਜੱਟਾ ਆਉ ਕਾਸ ਨੂੰ ਏਰੀਆਂ ਚਾਈਆਂ ਦੇ। ਤੇ
 ਰੀਪਨ ਪਟਾਂ ਦੇ ਦਿਚਿਤ੍ਰ ਰੂਪੋਂ ਦੀ ਉਮਾਂ ਤਿਏਣਾਂ ਦੇ
 ਦਿਚਿਪਾਈਆਂ ਦੇ। ਪਰ ਬਾਰ ਦਿਸਾਰ ਖੁਆਰੇ
 ਟੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਕਾਂ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਲਾਈਆਂ ਦੇ।
 ਜੁਲਫਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਕੁੰਡਲਾਂ ਹੋਇ ਮੈਂ ਕੂੜੇ ਕਾਂਹਿਕ
 ਤੇ ਆਨ ਬਹਾਈਆਂ ਦੇ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਹੋਇ ਜਿਨਾਂ ਦਾ
 ਚੰਦ ਦੇ ਵਰ ਪੋਲ ਪਤੀਆਂ ਸੱਭੁ ਰਜਾਈਆਂ
 ਦੇ। ੨੦। ਅੱਠ ਖੇਲੀਆਂ ਅਹਿਲ ਦਿਵਾਨੇ ਆਏ
 ਸੁੱਕਾਂ ਮੋਢਿਆਂ ਉਤੇ ਕਿਉਂ ਸੁੱਟ ਨਾਂਹੋਂ। ਚੀਰੇ ਬੀਨ
 ਕੇ ਭੀਭੁਣੇ ਵਾਲ ਚੋਪੜ ਦਿਚਿਤ੍ਰ ਏਣਾਂ ਫੇਰੀਆਂ
 ਪਤ ਨਾਂਹੋਂ। ਰੋਟੀ ਖਾਂਦਿਆਂ ਲੁਣ ਜੇ ਪਵੇ ਬੋਰਾ ਚ
 ਇਅੰ ਕੂਟੇ ਦੇ ਦਿਚਿਤ੍ਰ ਸੁੱਟ ਨਾਂਹੋਂ। ਕੀਮ ਕਰੇ ਨਾਂਹੀ ਹਛ
 ਖਾਇ ਪੈਨੇ ਜੜ੍ਹ ਮਾਪਣੀ ਆਪਤਿ ਪੁੱਟ ਨਾਂਹੋਂ। ੨
 ੧। ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ ਵੇਣੇ ਆਟਿ ਵੇਣੇ ਸਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸਲੇ

ਰੂਹੀਏਦਾਸਤਾਈ। ਹਥੋਤੇਰਿਚਿੰਦਸਮੇਛਰੁਜਾ ॥
 ਸਾਂਰਖੀਦੇਸਤੁਦਿਲਬਰਦਾਸਤਾਈ। ਦਿਹੇਗਤਿ
 ਤੈਜੁਲਮਤੇਲਕਬੰਧਾਮੁਨੀਰੂਪਸਿਗਾਰੀਏਦਾ
 ਸਤਾਈ। ਨਾਲਹੁਸਨਦੇਫਿਰੇਗੁਮਾਨਲੰਦੀਸਮ
 ਸੁਮਸਤਹਕਾਰੀਏਦਾਸਤਾਈ। ਦਾਰੇਸਾਹਨੁਮਾ
 ਰਨੰਭਾਗਭਰੀਏਅੰਨੀਮੁਣਸਦੀਪਿਅਾਰੀਏ
 ਦਾਸਤਾਈ। ੨੨॥ ਸਾਰੁਹੁਸਨਪਸਿਦਨਾਲਿ
 ਆਵਨਾਂਹੈਜਾਹੁਰਿਸਿਆਲਵੀਦਾਹਲਾਵੀ
 ॥ ਦਾਇਵੈਬੁਲੀਪ੍ਰੇਮਦੀਪਤਜਾਲੀਕਾਈਨ
 ਚਵੀਸਿਆਲਾਦੀਫਾਹਲਾਵੀ। ਤੈਥੇਦੁਲ
 ਹੈਰਨਾਂਦਿਗਾਫਟੇਦਾਗਣੀਕੋਕਲਮਹਿਲਬੇ
 ਲਾਹਲਾਵੀ। ਦਿਹੋਬੁਰਿਓਂਕਫਣੀਮਿਲੇਨਾਂ
 ਹੀਗਤੀਕਿਧਪਿਛਾਵਣੀਫਾਹਲਾਵੀ। ੨੩॥
 ਨੰਫੀਸਿਆਲਾਂਦੀਦਾਹਕੇਲਾਵਸਾਂਮੈਕਰੋ
 ਬੋਲੀਆਂਅੰਤੇਠਠੇਲੀਆਂਨੀ। ਬਹੇਪਤਪੀ
 ਨੁਵਾਂਗੁਮਹਰੀਆਂਦੇਅੰਗੇਤੁਸਾਂਜੇਹੀਆਂਹੋਨ
 ਗੋਲੀਆਂਨੀ। ਦਰੀਆਉਦਿਚਿਤ੍ਰਬੀਏਭਾਭੀ
 ਆਂਨਿਹੋਨਿਤੁਸਾਂਜੇਹੀਆਂਬਰਬੋਲੀਆਂਨੀ।
 ਬੰਸਕਰੋਭਾਭੀਅੰਸੀਰੋਜੁਰੋਭਰਦਿਤੀਆਂਜੇ

ਸਾਂਨੂੰ ਝੋਲੀ ਅਜੇਹੀ ॥ ੨੪ ॥ ਕੇਹਾ ਭੇਟ ਮਚਾਇਓ ਈ
 ਕੱਚਿਆ ਦੇ ਮੱਥਾ ਰਾਹਿਓ ਸੋ ਕਣਾਂ ਵਾਂਗੁ ਕੇਹਾ
 ਜਾਹੁ ਸੱਜਰਾ ਕੀ ਮਗਦਾਇ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਜਾਸੀਆ
 ਜੋ ਬਨ ਛੋਰ ਬੇਹਾ ਗਾਂਝੇ ਖਾਇ ਗੁੱਸਾ ਸਿਰ ਧੋਲਾ
 ਹੀ ਮੇਵੇ ਚੰਬਣੀ ਉੰਨ ਨੂੰ ਜਿਵੇ ਲੇਹਾ ॥ ਤੁਸੀ ਦੇਸ
 ਰਖੋ ਅਸੀ ਛੋਰ ਚੱਲੇ ਲੈਤੂੰ ਝੁਗਣਾ ਭਾਭੀ ਏ ਗੱਲ
 ਏਹਾ ॥ ਹੱਥ ਪਕੜਿ ਕੈ ਜੱਤੀਆਂ ਮਾਰ ਬੁੱਕਲ ਗਾਂਝਾ
 ਹੋਇ ਟੁਰਿਆ ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਜੇਹਾ ॥ ੨੫ ॥ ਖਬਰ ਭਾ
 ਈਆਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਜਾਇ ਦਿੱਤੀ ਗਾਂਝਾ ਉਠਹ ਜਾ ਰਿਓ
 ਚੱਲਿਆ ਜੇ ॥ ਹੱਲ ਦਾਹਣਾ ਓਸ ਤੋ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਮਾ
 ਰ ਬੋਲੀਆਂ ਭਾਭੀਆਂ ਪੱਲਿਆ ਜੇ ॥ ਪਕੜਿ ਗਹ
 ਟੁਰਿਆ ਨੈਣ ਹੋਝੂ ਰੇ ਦੁਨ ਜਿਵੇ ਨਦੀ ਦਾ ਨੀਰ ਉੱਛ
 ਲਿਆ ਜੇ ॥ ਅੱਗੇ ਵੀਰ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਅੱਪ
 ਵਾਟਿਓ ਗਹ ਜਾ ਮੱਲਿਆ ਜੇ ॥ ੨੬ ॥ ਰੂਹ ਛੋਰੁ ਕ
 ਲ ਬੂਤ ਜਿਉ ਦਿਦਾ ਹੋਆ ਤਿਵੇ ਏਹ ਦਰ ਦੇਸ ਸਿ
 ਧਾਰਿਆਈ ॥ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਪਾਤੀ ਦਾ ਕਸਮ ਕ
 ਰ ਕੇ ਕਸਦ ਝੁਗ ਸਿਆਲਾਂ ਦਾ ਧਾਰਿਆਈ ॥ ਕੀ
 ਤਾਰਿੰਨ ਕਨੇ ਖਗਾ ਉਦਾਸ ਗਾਂਝਾ ਚੱਲੇ ਚੱਲੀ ਜੀ
 ਉਪੁਕਾਰਿਆਈ ॥ ਕੱਛੇ ਵੇਝੁਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਦਿਦਾ

ਪੈਆਫਰਸਦਤਨਤੇਦੇਸਦਿਸਾਨਿਆਈ॥੨੦॥੬
 ਆਖਗਾਂਝਿਆਭਾਇਕੀਬਣੀਤੇਰੇਦੇਸਆਪ
 ਣਾਂਛਰੂਸਿਧਾਰਨਾਂਹੀ॥ਦੀਰਅੰਬਣੀਜਾਇਅ०
 ਜਾਇਨਾਂਹੀਸਾਂਨੂੰਨਾਲਫਿਰਕਦੇਮਾਰਨਾਂਹੀ॥
 ਏਹੁਬੀਦੀਆਂਤੇਅੰਸੀਦੀਰਤੇਰੇਕੋਈਹੋਰਦਿਰ०
 ਰਦਿਚਾਰਨਾਂਹੀ॥ਬਖਸਲੇਹੁਗੁਨਹਤ੍ਰੁਭਾਭੀਅੰ०
 ਦਾਕੋਟਜੇਮਿਆਂਜੇਗੁਨਹਗਾਰਨਾਂਹੀ॥੨੧॥ਭੁ
 ਈਆਂਬਾਝੁਨਾਂਮੰਜਲਸਾਂਸੁਹੰਦੀਆਂਨੀਅੰਤੇ
 ਭਾਈਆਂਦੇਬਾਝੁਬਹਾਰਨਾਂਹੀ॥ਭਾਈਮਰਨਤਾਂ
 ਪੈਦੀਆਂਭੁੱਜੁਬਾਂਗਬਿਨਭਾਈਆਂਦੇਪਰਦਾਰ
 ਨਾਂਹੀ॥ਲੱਖਓਟਹੈਕੋਲਵਸੀਦਿਆਂਦੀਭਾਈ
 ਆਂਗਯਾਜੇਰੂਕੋਈਹਾਰਨਾਂਹੀ॥ਭਾਈਢਾਂਹਦੇ
 ਭਾਈਉਸਾਰਦੇਨੀਭਾਈਆਂਬਾਝੁਬੇਲੀਬੇਲੀ
 ਯਾਰਨਾਂਹੀ॥੨੨॥ਤਾਲੇਮੰਦਾਂਦੀਆਂਲੱਖਖੁਸਾਂ
 ਮਤਾਂਨੀਤੇਗਰੀਬਦਾਕੋਈਭੀਯਾਰਨਾਂਹੀ॥ਇ
 ਕਲੇਭਾਈਆਂਨੂੰਲੋਕਮਾਰਦੇਨੀਬਾਂਹਾਂਦਾਲਿ
 ਆਂਦੀਕੋਈਸਾਰਨਾਂਹੀ॥ਜਿਥੇਆਪਜੇਹੇਅੰਠ
 ਭਾਈਹੋਵਨਿਓਦੇਜੇਹੀਤਾਂਜੋਗਬਹਾਰਨਾਂਹੀ॥
 ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਬਿਨਭਾਈਆਂਸਾਂਨੂੰਜੀਵਣ०

ਜੰਗ ਦਰਕਾਰੀ। ੩੦। ਭਾਉ ਆਖਿਆ ਰਿਜਕ
 ਲੈ ਚਲਾ ਮੇਰਾ ਮੈਥੋਂ ਭਾਈ ਓਤੁ ਸੀਕੀ ਮਿਗਦੇਹੇ
 । ਵਿਰੁਲਿਆ ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਮਿਲਖ ਸਾਹ ਤੁਸੀਸ
 ਕਨਾਂ ਸੈਣੁ ਨਾਂ ਅਗਦੇਹੇ । ਦੁਸਿਲ ਗੇਜੇ ਤਾਂ ਮਨਸੂ
 ਰਵਾਂਗੀ ਮੈਨੂੰ ਚਾਇ ਸੁਲੀਓ ਤੇਟਿ ਗਦੇਹੇ । ਵਿਚੇ
 ਖੁਸੀ ਹੋ ਸਾਧੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇ ਤੇ ਗੱਲ ਆਖ ਦੇ ਮੁਹੇ
 ਨਸੀ ਗਦੇਹੇ। ੩੧। ਭੁਰਜਾਈਆਂ ਆਖਿਆ ਗੰਝ
 ਟਾਂ ਦੇ ਅਸੀ ਬੀਟੀਆਂ ਤੇ ਗੀਆਂ ਹੋ ਨੀਆਂ ਗਾਂ । ਜਾਂ
 ਨਮਾਲ ਕੁਰਬਾਨ ਹੈ ਤੁਧ ਉਤੋਂ ਅਤੇ ਆਪ ਭੀ ਚੋ
 ਖਣੇ ਹੋ ਨੀਆਂ ਗਾਂ । ਸਾਂਨੂੰ ਸਬਰ ਕਰਾਰ ਨਾਂ ਆਂਦ
 ਦਾ ਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬੋਧਿਛੁ ਨੀਆਂ ਗਾਂ । ਨਾਂ
 ਉਲਿਆ ਹੋ ਜੋ ਵੇਤੁ ਜਾਂਣ ਦਾ ਦੇ ਅਸੀ ਰੋਤ ਦੀਆਂ
 ਹੋ ਝੁਆਂ ਹੋ ਨੀਆਂ ਗਾਂ। ੩੨। ਭਾਭੁ ਰਿਜਕ ਉਦਾ
 ਸਜੇ ਹੋਇ ਟੁਰਿਆ ਹੁਣ ਕਾਸ ਨੂੰ ਪੇਰਿ ਕੇ ਠੰਗ ਦੀ
 ਆਂਹੋ । ਪਹਿਲੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਜੀਉ ਨਿਮਾਨ ਟੁਣੇ ਨੂੰ ਪਿਛੇ
 ਛੁਲੀਆਂ ਲਾਂਦੇ ਲੰਗ ਦੀਆਂ ਹੋ । ਭਾਈ ਜਿਗ
 ਰ ਹੈ ਸੰਨਤੁ ਸਾਂਦੁ ਖਕੀ ਤੇ ਤੁਸੀ ਸਾਕ ਕੀ ਸਾਧੀਆਂ
 ਲੰਗ ਦੀਆਂ ਹੋ । ਅਸੀ ਕੋਝੁ ਟੁਣੇ ਪਕਰੂ ਪਦਾਲੇ
 ਤੁਸੀ ਜੋ ਬਨ ਦੇ ਨੈਨ ਦਸਦੀਆਂ ਹੋ । ਅਸਾਂ ਆ

ਬਤੇਤਾਂ ਮਹਾਂ ਮਕੀਤ ਤੁਸੀਂ ਠੰਗੇ ਏਥੇ ਆਂ ਸਾਰ ॥
 ਜੰਗ ਏਥੇ ਆਂ ॥ ਫੁਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕਲਾ ਕੀ ਕਰੇ ਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਸੱਤ ਇਕ ਠੰਗੇ ਆਂ ਫੁਰੇ ਆਂ ॥ ੩੩ ॥ ਫੁਰੇ
 ਹਲਾਇ ਰੇ ਭਾਈ ਭਾਈ ਆਂ ਭੀ ਗੰਝਾਉ ਠੰਗੇ ॥
 ਰਿਓ ਧਾਇ ਆਹੀ ॥ ਭੁੱਖ ਨਿਗਨੁ ਜਾਲ ਕੇ ਪੀਧਕ
 ਰਦਾਗਤਿ ਦਿਚਿ ਮੱਸੀ ਤਦੇ ਆਇ ਆਹੀ ॥ ਹੱਥ
 ਵੰਝ ਲੀ ਪਕਣ ਕੇਗਤਿ ਅੱਧੀ ਗੰਝੇ ਮੱਜਾ ਤੇ ਖੁ
 ਬ ਬਣਾਇ ਆਹੀ ॥ ਰਿਨ ਮੁੰਡਾ ਨਾਂ ਪਿੰਡ ਦਿਚਿ ਰ
 ਹਿ ਆ ਕੇ ਏਥੇ ਸੱਭੇ ਗਿਰਦ ਮੱਸੀ ਤਦੇ ਆਇ ਆਹੀ
 ॥ ਫੁਰੇ ਸਾਹਿਬ ਆਂ ਪਿੰਡ ਝੁੰਗਣਿ ਆਂ ਦੀ ਪਿਛੋਂ
 ਲਾਂ ਮੱਸੀ ਤਦੇ ਆਇ ਆਹੀ ॥ ੩੪ ॥ ਅਸ ਜਦ ਬੈ
 ਤਲ ਅੱਤੀ ਕਮਿ ਸਾਲ ਆਹੀ ਖਾਨਕਾ ਬਿਓਂ ਭੋਲ
 ਲਉ ਤਾਰੀ ਆਨੇ ॥ ਗੋਯਾ ਅਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ਭੋਲ
 ਦੂਜੀ ਸਾਪਤ ਸੇਵੇ ਨੂਰ ਸਦਾ ਹੀ ਆਨੇ ॥ ਤੁਹ ਲਲਿ
 ਮੀ ਜਾਂ ਨ ਤੇ ਸਰਫ ਮੀਰ ਭੀ ਯਾਦ ਪੁਕਾਰੀ ਆਨੇ ॥
 ਪਨ ਨਫਾ ਜਲਾ ਦਰਸਦ ਰਦੇ ਸਮੁਛਤੀ ਖੁਬਕ ॥
 ਰਇਲ ਹਾਨ ਪੁਕਾਰੀ ਆਨੇ ॥ ਕਾਜੀ ਕੁਤਬ ਤੇ ਕਨ
 ਜ ਅਨਫਾਇ ਬਾਹਾਂ ਮਸਊ ਦੀ ਆਜਲ ਦਸਦਾ ਹੀ
 ਆਨੇ ॥ ਖਾਨੇ ਨਾਲ ਮਜਮੂਆ ਸੁਲਤਾਨੀ ਆਂ ਦੇ

ਉਤੇ ਹੋਰ ਤੁਝਾਂ ਫਕਨਿਦਰੀਆਨੇ॥ ੩੫॥ ਫਤਵਾ
 ਬਿਰਾਨਾ ਤਿਮਤ ਜੂਮਸਾਹਾ ਨਾਲ ਰੱਬ ਦੀਆ ਹਿਫ
 ਜਿਕਾਰੀਆਨੇ॥ ਮਾਅਰ ਜੁਨ ਨਬੂਦਖਤ ਖੁਲਾਸੀ
 ਆਬੋਰੋਜ ਨਾਲ ਇਖਲਾਸ ਪਸਾਰੀਆਨੇ॥ ਜ
 ਰਿਗਾ ਦੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਾਮੁਲਾਂ ਜੀਜਾ ਨੀਆਂ ਖੂਬ
 ਨਿਤਾਰੀਆਨੇ॥ ਕਰਨ ਹਿਫ ਜੇ ਕੁਰਾਨ ਤਾਫ ਸੀਰ
 ਦੋਗਾ ਗੋਰ ਸਹਾਨੂੰ ਰੂਹ ਦੇ ਆਂ ਮਾਰੀਆਨੇ॥ ੩੬॥ ਇ
 ਕਨਜ ਮਤੇ ਦਰਸਹਰ ਕਰਨ ਪਣੂ ਦੇ ਨਾਮੇ ਹੱਕ ਤੇ ਖ
 ਲਕਬਾਰੀਆਂ ਨੀ॥ ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਬੈਸਤਾਂ ਨਾਲ ਬਹਾ
 ਰਦਾਨ ਸਤੂਤੀ ਨਾਮੇ ਤੇ ਗਜਕਬਾਰੀਆਂ ਨੀ॥ ਮੁਨ
 ਸੀਆਤਿ ਨਿਸਾਬ ਤੇ ਅੰਦਲ ਫਜਲ ਸਾਹਨਾਮੇ ਤੇ
 ਦਾਹਦਬਾਰੀਆਂ ਨੀ॥ ਕੁਰਾਨ ਲਸਾਵੈ ਨੇ ਤੇ ਦੀਦਾ
 ਨਗਾਫਜੋ ਸੀਰਿ ਖਿਸਰਵਾਂ ਲਿਖਸਦਾਰੀਆਂ ਨੀ॥
 ੩੭॥ ਕਲਮ ਦਾਂ ਨਦ ਫਤੀ ਨਦ ਦਾਤ ਪੱਟੀ ਨਾਵੇ
 ਅਲੀ ਦੇਵੇ ਖਦਾ ਲਣੂਕਿਆਂ ਦੇ॥ ਲਿਖਨ ਨਾਲ
 ਮਸਊਦੀ ਸੀਆਕ ਖਿਸਰੋ ਸਾਹੀ ਅਰਜੀਆਂ
 ਲਿਖਦੇ ਦਰਕਿਆਂ ਦੇ॥ ਇਕ ਭੁੱਲ ਕੇ ਮੇਨ ਦਾਗੇ
 ਨਦਾਰਨ ਮੁਲਾਂ ਜੀਦੁ ਕਦੇ ਨਾਲ ਪੁਰਕੀਆਂ ਦੇ
 ॥ ਇਕ ਆਵਦੇ ਸੋਕਚ ਜਦਾਨ ਲੈਕੇ ਦਿਰਿ ਮਕਤ

ਬਾਂਦੇ ਨਾਲ ਤਰਕਿਆਂ ਦੇ ॥ ੩੮ ॥ ਲਾਂ ਆਖਿ ੮
 ਆਚੈ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਖਦਿਆਂ ਹੀ ਗੈਰ ਸਰ ਤੋ ਕਨਹੈ
 ਦੁਹਰੇ ॥ ਏਥੇ ਲੁਚਿਆਂ ਦੀ ਕਾਈ ਜਾਇ ਨਾਂ ਹੀ
 ਪੱਟੇ ਦੂਰ ਕਰਿ ਹੱਕ ਮਨ ਜੂਰੇ ॥ ਅਨਲ ਹੱਕ
 ਦਾ ਆਖਣਾਂ ਕਿ ਬਰਕਰ ਕੈ ਓਨ੍ਹ ਕਮਰੇ ਗਾਵਾਂਗੁ
 ਮਨ ਸੂਰੇ ॥ ਦੁਹਰੇ ਸਾਹਨਾਂ ਹਿਗਦੀ ਵਾਸੁ ਛੁੱਟੇ
 ਭਾਵੇਰ ਸਮਸੀ ਦਿਚਿ ਕਪੂਰੇ ॥ ੩੯ ॥ ਦਾਵੁ
 ਸੇਖਦੀ ਅਮਲ ਸੈਤਾਂ ਨਵਾਲੇ ਕੇ ਹਾਰ ਏਓ ਜਾਂ
 ਦਿਆਂ ਗਹੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਏਸ ਪਲੀਤ ਤੇ ਪਾਕ ਦਾ ਕਰੇ
 ਦਾ ਕਠ ਅਸੀ ਜਾਣੇ ਸਗਾਗਾ ਹੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਜੇ
 ਵੀ ਥਾਉਂ ਨ ਪਾਕ ਦੇ ਦਿਚਿ ਵਣਿ ਓਸੁ ਕਰ ਰੱਬ ਦੀ
 ਆਂਬੇ ਪਰਦਾ ਹੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਖੇਤੀ ਭੇਰੁ ਬਾਂਦੀ ਸਭਾ
 ਜਰਬ ਕੱਢੇ ਛੋਰੇ ਕੁਰੀਆਂ ਨਹਿ ਵੀ ਵਹੀਆਂ ਨੂੰ ॥
 ਦੁਹਰੇ ਸਾਹ ਦਿਚਿ ਹੁ ਜਰਿਆਂ ਫੇਲ ਕਰ ਦੇ ਮੁਲਾਂ ॥
 ਤਰੇ ਲਾਂ ਵਦੇ ਵਾਂ ਹੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ੪੦ ॥ ਘਰ ਰੱਬ ਦਾ ਮਸ
 ਜਦਾ ਹੁਈਆਂ ਨੀ ਏਥੇ ਗੈਰ ਸਗਾਨ ਹੀ ਵਾਵੁ ਏਓ
 ਇ ॥ ਤਾਰ ਕਰੇ ਵੇਸਲ ਵਾਤ ਦੇ ਪੱਟੇ ਰੱਬੇ ਲਬਾਂ ਵਾਲਿ
 ਆਂ ਮਾਰ ਪਛੁਣੀ ਏਓ ਇ ॥ ਕੁੱਤਾ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਪ
 ਲੀਤ ਦੇ ਵੇਨਾਲ ਦੁਹਰਿਆਂ ਬੀ ਨਿਕੈ ਮਾਰੀ ਏਓ ਇ

॥ ਨਿਵਾਂਕ ਪੁਰੋਹਿਤਾਂ ਪਾਤ੍ਰ ਸੱਟੀ ਏਲਬਾਂ ਹੋਨਿ
 ਦਰਾਜਤਾਂ ਸਾਹੀਏ ਓਇ। ਜੇ ਸੁਛਿਕਾ ਦੇਇਲ
 ਮਦਾਨਹੀ ਦਾਕਫ ਉਸਨਿ ਚਾਇਸੁ ਲੀਉਤੇ ਚਾ
 ਹੀਏ ਓਇ। ਦਾਰੇਸਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਦੁਸਮਣਾਂ ਨੂੰ
 ਦੁਰੋਕੁਤਿਆਂ ਦਾਂਗ ਦੁਰਕਾਰੀਏ ਓਇ। ੪੧॥ ਅੰ०
 ਨੂੰ ਦੁਸੁਨਿਆ ਜਹੈ ਕਾਸਦੀ ਜੀਕਾਸ ਨਾਲ ਬਣਾ
 ਇਕੈ ਸਾਰਿਆਨੇ। ਕਿਨਨ ਕਨਿਆ ਜਹੈ ਨਕਿ
 ਤੇਨ ਮਥੇ ਕਿਨ ਦੇ ਪੁਰੇ ਉਤਾਰਿਆਨੇ। ਲਿਮਾਂ ਕੱ
 ਦਰੇ ਸੁਕਿਸਹਾਨੇ ਦੀ ਕਿਸਚੀ ਜਦੇ ਨਾਲ ਸ
 ਦਾਰਿਆਨੇ। ਦਾਰਸ ਕਿਲੀਆਂ ਕਿਤਨੀਆਇ
 ਸਦੀਆਂ ਨੀ ਕਿਸਨਾਲ ਓਹੁ ਬੀਨਿਗੁਜਰੀਆ
 ਨੇ। ੪੨॥ ਅਸਾਂ ਛਿਕਾ ਅਸੂਲ ਦੁਰਸਤ ਕੀਤਾ
 ਗੈਰ ਸਗਮਰ ਦੁਨੀਆਰੇ ਨੇਹਾਂ। ਅਸਾਂ ਵਸਦੇ
 ਕੀਮਤਿ ਬਾਦਤਾਂ ਦੇ ਪੁਰਸਲਤ ਥੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ
 ਹਾਂ। ਛਰਜ ਦਾਜ ਬਾਸੀਨਤਾਨ ਫਲਾਵਿਤਗਾਨਾ
 ਲਾਜਬਾਦੇ ਸੱਚ ਨਿਤਾਰੇ ਨੇਹਾਂ। ਦਾਰੇਸਾਹ ਜਮਾ
 ਤ ਦੇ ਤਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਜੀਆਨ ਤੇ ਦੁਰਗਿਆਂ ਮਾਰੇ
 ਹਾਂ। ੪੩॥ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਖਾਨਿਆਂ
 ਦੇ ਗੋਸਟਾਹ ਕੇ ਦਸੈ ਕੁਮਾਰ ਦੇਹੋ। ਦੁਰਗਮਰਦੰ०

ਦੀ ਵਿਚ ਬਰਾਬਰ ਏਗਾ ਅੰਤ ਤੇ ਦਾ ਨਨ੍ਹਿਆਰ ੯
 ਦੇ ਹੋ। ਸ੍ਰੁਠ ਗੋਬਲੀ ਅੰਤੇ ਹਰਾਮ ਚੁਗਲੀ ਮੁਸਤ
 ਜਨੀ ਤੇਗ ਪਕਿਉ ਮਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਬਾਸ ਹਲਦਿਆਂ
 ਦੀ ਬਰਾਮੁਗਦਿਆਂ ਦੀ ਨਾਲ ਦੁਆਈ ਦੇ ਜੀ
 ਵਦੇ ਮਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਅੰਨੇ ਕੋਟਿ ਮਾਲੁ ਲਿਆਂ ਵਾਗੁ ਬੈ
 ਠੇ ਕੁਰਗਾ ਮਰਨ ਜਗਾ ਨਦਾ ਸਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਸਗਾ ਚਾ
 ਇ ਸਿਰ ਪੈ ਸਬਣਾ ਇ ਦਿੱਤੇ ਰਵਾ ਦਾਰ ਵਡੇ ਗੁਨਹ
 ਗਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਅੰਧੀ ਗਤਿ ਹੀ ਉਠਿਆਂ ਭੁੱਖ ਲਗੇ ਤੁ
 ਸੀ ਭੁੱਖ ਹੀ ਭੁੱਖ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਮੁਸਾਫ
 ਰਾਂ ਆਇਆਂ ਨਿਰਲੇ ਚਲੇ ਹੀ ਪਏ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਹੋ। ੪
 ੪। ਮੁਲਾਂ ਆਖਿਆ ਚਿਨਾ ਮਾਕੁਲ ਜੱਟਾ ਫਜ
 ਰ ਕੱਟ ਕੇਗਾ ਤਗੁ ਜਾਰ ਜਾਂਈ। ਫਜਰ ਹੋਵੇ ਵੀ ਬੋ
 ਅੰਗੇ ਉੱਠੇ ਅੰਬੇ ਸਿਰੁ ਕੁੰਜ ਕੇ ਛੇਤ ਵੀ ਨਿਕਲ ਜਾਂ
 ਈ। ਪਰ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਲ ਨਬੀਨ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਜੁਰਿ ਕਤੰ
 ਗੋਬ ਦੀਆਂ ਨਾਂ ਉਠਾਈ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਖੁਦਾਇ
 ਦੇ ਖਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂ ਚਿਮੇਰੇ ਨਬਲਾਇਆਈ
 ॥ ੪੫ ॥ ਚਿਨ੍ਹੀ ਚੁਕਦੀ ਨਾਲ ਉੱਠੇ ਰੇ ਪਾਂਧੀ
 ਪਈਆਂ ਦੁਪਦੇ ਵਿਚ ਮਧਾਈਆਂ ਨੀ। ਉਠ
 ਨਾ ਵਟੇ ਦਾਸ ਤੇ ਜੁਨ ਦੇਵੇ ਸੇ ਜਾਂਗਾ ਤਨੂੰ ਜਿਨਾਂ ਨੇ

ਮਾਣੀਆਂ ਨੀ ॥ ੮੦ ॥ ਭੈ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਆਪਾ ਨੰਦੀ ਉਤੇ
 ਪਾਰ ਲੰਦਿਆ ਸਾਥ ਮੁਹਾਣੀਆਂ ਨੀ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਮੀਆਂ ਲੁੱਚਿਆਂ ਵਰ੍ਹੀ ਕੁੰਬਤ ਕੁਪਾਸਹਿਤ ਦਾਲ
 ਦਿਆ ਬਾਣੀਆਂ ਨੀ ॥ ੮੧ ॥ ਰਾਂਝੇ ਆਖਿਆ ਪਾਰ
 ਲਿਪਾਇ ਅੰਬਾ ਮੈਂ ਕੂਚਾਣ ਲੋਹ ਬਦੇਵਾ ਸਤੇਤੇ ॥
 ਅੰਸੀ ਰੋਬ ਕੀ ਜਾਣ ਦੇਭੈਣ ਪਾਣ ਬੇਣ ਠੇਲ ਦੇ
 ਲੋਬ ਦੇਵਾ ਸਤੇਤੇ ॥ ਅਸਾਰਿ ਜਕਕਮਾ ਵਟਾਂ ਨਾ
 ਲਾਹੀ ਲੇਬੇ ਠੇਲ ਦੇ ਝੋਬ ਦੇਵਾ ਸਤੇਤੇ ॥ ਹੱਥ ਜੋ
 ਟੁਕੇ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰੇਗਾਂ ਝਾਤ ਰਲਾ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਝੋਬ ਦੇਵਾ
 ਸਤੇਤੇ ॥ ਰੁਸਾਇਆ ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਭਾਈਆਂ ਦੇ
 ਝੋਟ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਲੋਬ ਦੇਵਾ ਸਤੇਤੇ ॥ ੮੨ ॥ ਪੈਸਾ ਖੋਲ੍ਹਿ
 ਕੈ ਹੱਥ ਜੋ ਧਰੇ ਮੇਰੇ ਗੋਦੀ ਚਾਉ ਕੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਹਾਂ
 ॥ ਅੰਤ ਦੇਖ ਦੇ ਮੁਠਤ ਜੇ ਕੀਨ ਖਾਏ ਚਾਉ ਬੇਣੀ ਓ
 ਜਿ ਮੀਤੇ ਮਾਰੇ ਹਾਂ ॥ ਜੇਣਾ ਕਪਣਾ ਦੇਇਤੇ ਨਗਦ
 ਮੈਂ ਨੂਸ ਭੇਓ ਸਦੇ ਕੀ ਮਸਦਾਰੇ ਹਾਂ ॥ ਜੇਗਾ ਵਰ੍ਹੀ ਜੋ
 ਆਇ ਕੈ ਚਣੇ ਬੇਣੇ ਅੰਧ ਦਾਟ ਵੇਰੋ ਬਕੇ ਮਾਰੇ ਹਾਂ
 ॥ ਰੂਮ ਅੰਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਤੇ ਮੁਠਤ ਖੋਗਾਂ ਦੂਰੋਂ ਕੁੱਤਿ ਅੰ
 ਦਾਂਗੁ ਦੁਰਕਾਰੇ ਹਾਂ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਜੇਹੀਆਂ ਪੀਰ ਜੰ
 ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਠ ਬੇਣੀ ਦੇਵਿ ਚਿਨਾਵਾਣੇ ਹਾਂ ॥ ੮੩ ॥

॥ ਗਾਂਧਾਰੀ ਮਿਨ ਤਾਂ ਕਰਿ ਕੇ ਬੰਕਗਹਿ ਆ ਅਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧੦ ॥
 ਧੀ ਪਰੰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਛੁਰ ਅੰਗ ਬਿਗਾਂ ਨਹੀ ਹੋ
 ਇਹੋ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਢਾਢ ਨੀ ਦੁਖ ਜੋਗਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਗੰ ॥
 ਦੇਸੰ ਦਫਿਰ ਕਦੇ ਨਾਲੋ ਦੇ ਅਤੇ ਦੇ ਝਲੀ ਖੂਬ
 ਦੁਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਉਸਮੇਹੀ ਆਮਰਦ
 ਰਿਨਾਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਕੋਟ ਬਲਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ੪੯ ॥
 ਜੇ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਤੀ ਮਤ ਮਰਦ ਆਹੇ ਪਤੁਣ
 ਛੁਰ ਸਭ ਓਸ ਬੇਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਰਿਨਾਂ ਲੁੱਠਣ ਝਬੇ
 ਲਦੀ ਆਂਭੁਰਨ ਮੁਠੀ ਪੇਰ ਦੁਹਾਂਦੀ ਹਿੱਕਟਿ ਕਾਇ
 ਬੈਠਾ ॥ ਗੁਸਾਖਾਇ ਕੈਲਏ ਝਬੇਲ ਝੈਦਾਂ ਅਤੇ ਦੁ
 ਹਾਂ ਨੂੰ ਕ ਬੁਲਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਪਿਠਾ ਬਾਹੁ ਨੀ ਜੋਟ ਲੋ
 ਜਾਇ ਰਿਨਾਂ ਕੇਹਾ ਸੁਗਲਹੀ ਆਇ ਜਗਾਇ ਬੈਠਾ ॥
 ਦੁਰੇਸਾਹ ਅਮੋਣ ਨਾਂ ਮੁਣਦੀ ਆਂ ਨੀ ਗੁਸੇ ਨਾਲ
 ਓਹੁਲਤ ਜੇ ਮਾਰ ਬੈਠਾ ॥ ੫੦ ॥ ॥ ਸੈਂਦੀ ਵਿਝੀ ਝਨਾਂਹ
 ਦਾ ਅਤੁਨਾਂਹੀ ਰੂਬ ਮਰੇਗਾ ਠਿਲ ਨਾਂ ਸੋ ਜਣਾਵੇ ॥
 ਚਾਣਿ ਮੋਹਿ ਆਂ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਅਸੀ ਠੇਲਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣ
 ਤੈ ਛਿਲ ਨਾਂ ਸੋ ਜਣਾਵੇ ॥ ਸਾਰੀ ਆਂ ਅੰਖੀ ਆਂ ਦੇ
 ਵਿਚਿ ਦਾਂਗੁ ਪੀਰੀ ਰੇਰੇ ਘੋਤ ਦੇ ਛਿਲ ਨਾਂ ਸੋ ਜਣਾ
 ਵੇ ॥ ਸਾਰਾ ਅੰਕਲ ਸਹੂਰ ਤੈ ਖਸਲੀ ਤਾਰਾ ਕ

ਖਾਂਦਾ ਆਲਣਾ ਸੱਜਣਾ ਦੇ। ਦੁਰੇਸਾ ਹਤੇ ਰੇ ਅੱਸੀ
 ਚੋਖ ਦੇਹਾਂ ਸਾਡਾ ਕਾਲ ਜਾ ਸੱਲ ਨਾਂ ਸੱਜਣਾ ਦੇ। 41
 । ਦੋਹਾਂ ਬਾਂਹਾਂ ਥੋਪ ਕਟਿ ਰੇ ਝੋਟ ਵੇਨੂੰ ਮੁਟਿ ਆਣ
 ਬੇਨੀ ਉਤੇ ਚਾਣਿ ਆਨੇ। ਤਕਸੀਰ ਤੁੰ ਆਯ ਕਰ
 ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੁਟਿ ਆਣਿ ਬਹਿਸਤ ਵਿਚਿ ਦਾਣਿ
 ਆਨੇ। ਗੋਯਾ ਖਾਬ ਦੇ ਵਿਚਿ ਅਰਜਾਈ ਲਾਗਿਠਾ
 ਓਨੂੰ ਫੇਰਿ ਮੁਟਿ ਅਰਸ ਤੇ ਚਾਣਿ ਆਨੇ। ਦੁਰੇਸਾ
 ਹਨੂੰ ਤੁਰਤ ਨਵਾਇ ਕੇ ਤੇ ਬੀਵੀ ਹੀਰ ਦੇ ਪਲਿਘ ਤੇ
 ਚਾਣਿ ਆਨੇ। 42। ਯਾਰੋ ਪਲੱਘ ਕੇਹਾ ਸੱਟੇ ਸੇਜ
 ਦੇ ਬੇਲੋਕਾਂ ਆਖਿ ਆਹੀਰ ਜੱਟੇ ਟੁਟੀ ਦਾ। ਬਾਦ
 ਸਾਹ ਸਿਆਲਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਟਾਂ ਦੀ ਮਹਰ ਚੂਚ ਕੇ ਖਾਂ
 ਨ ਦੀ ਬੇਟ ਟੁਟੀ ਦਾ। ਸਾਹ ਪਰੀ ਪਨ ਹਨਿ ਤਲ ਦੇ
 ਜਿਸ ਬੇਏ ਹੁਥਾਂ ਉਹੈ ਮੁਸਕਿਲ ਪੇਟ ਟੁਟੀ ਦਾ। ਅੱਸੀ
 ਸਭੁ ਬੇਲ ਤੇ ਪਾਟ ਪੱਤਣ ਸਭੇ ਹੁਕਮ ਹੈ ਓਸ ਸੱ
 ਲੇਟ ਟੁਟੀ ਦਾ। 43। ਬੇਨੀ ਨਹੀ ਏਹ ਜੇਵ ਦੀ ਬ
 ਟੀ ਬੈਠ ਕਜੇ ਕੋਈ ਆਵੇ ਸੋ ਸੱਦ ਬਹਾਂ ਦੁਦਾਹੀ
 । ਸ਼੍ਰੀਗਾਂਧਿ ਫਕੀਰ ਅਬੀਰ ਬੈਠੇ ਕੋਟ ਪੁਛਦਾ
 ਕੇਹੀ ਥਾਂ ਦੁਦਾਹੀ। ਜਿਉ ਸਮਾਂ ਤੇ ਡਿਗਨ ਪਤਿ
 ਗਝੁਟਿ ਝੁਟਿ ਨਹੀ ਲਿਖ ਮਹਾਇਣ ਆਂਦਾਹੀ

॥ ਖੁਜਿ ਜਰਦਾ ਬਾਲਕ ਆਣ ਲੰਥਾ ਜੋਗੁ ਕੁਟਿ
 ਸਾਗੀ ਵੀਆਲ ਆਵਦਾ ਹੀ ॥ ੫੪ ॥ ਲੁੱਠੁ ਨਾਂਹਿ
 ਲਿਖਾਇਆ ਪਾਰਉ ਸਨ੍ਹਿ ਉਸ ਦੇਲਣੇ ਨੂੰ ਪਛੋਤਾਂ
 ਦੁਦਾ ਹੀ ॥ ਯਾਰੋ ਸੁਠੁ ਨਾਂ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਸੱਚੀ ਨਾਂ ਮੇਰੀ
 ਆਂਏ ਹੁਖਿ ਸਕਾਂਦੁ ਦਾ ਹੀ ॥ ਇਕ ਸੱਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ
 ਜਿੰਦ ਲੈਂਦਾ ਪਛੀ ਤੇਗ ਦਾ ਮਿਰਗੁ ਛਹਾਂ ਦੁਦਾ ਹੀ ॥
 ਠੰਗ ਸੁਣੇ ਥਾਨੇ ਸੋਰ ਆਂਦ ਦੇ ਨੀਏ ਹਤਾਂ ਜਾਹਰ ਠੰਗ
 ਸੁਨਾਂ ਦੁਦਾ ਹੀ ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹਗਾਂ ਸੁਦਲੀ ਜਾਹਰ ਹੀ
 ਹੁਣੇ ਦੇਖ ਸੁ ਬੇਲ ਕੁਟਾਂ ਦੁਦਾ ਹੀ ॥ ੫੫ ॥ ਜਾਇਆਂ
 ਹੀਆਂ ਪੀਰੁ ਦਿਚਿ ਗੱਲ ਟੋਰੀ ਇਕ ਸੁਖ ਰੂਬੇ ਨੀ
 ਦਿਚਿ ਗਾਂ ਦੁਦਾ ਹੀ ॥ ਤੁਸ ਦੇ ਬੋਲਿਆਂ ਮੁਖ ਬੀਛੁ
 ਲਸ਼ੁ ਨੁ ਦੇਲਾ ਖਲਾਖ ਦਾ ਸੱਦ ਉਹ ਲਾਂ ਦੁਦਾ ਹੀ ॥
 ਸਣੇ ਲੁੱਠੁ ਟਸੁ ਬੇਲੀ ਦੀਆਂ ਦੇ ਦੇਰ ਨਾਂ ਸੇਜ ਹੀਰ
 ਦੀ ਤੇਰੀ ਗਲਾਂ ਦੁਦਾ ਹੀ ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹਗੁ ਆਰੀਆਂ ਆ
 ਛਤਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਦੇਖ ਛਾਤੂਰ ਹੁਣ ਆਂ ਦੁਦਾ ਹੀ ॥ ੫੬ ॥
 ਲੋਕਾਂ ਪੁਛਿ ਆਵੇ ਮੀਆਂ ਕੋ ਟੋਰੇ ਨਾਂ ਆਇ ਕਿਸੇ
 ਨੇ ਅੰਨਖ ਦੁਲਿਆ ਹੀ ॥ ਅੰਗ ਸਾਕ ਨੂੰ ਛੁਰ ਕੇ ਨਾਂ
 ਸਿਆਇ ਓ ਬੁਢੇ ਮਾਉ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਾਲਿਆ ਹੀ ॥
 ਓਲੇ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੀਤਾ ਕਿਨਾ ਦੁਤੀਆਂ

ਬ
 ਬ
 B

21
 ਦਾ ਕਿ ਨਾ ਪਾਲਿਆ ਹੀ ਤੇ ਹੀ ਸੁਰਤ ਤਾ ਬਹੁਤ ਮਲੂ
 ਕਦਿ ਸੇਏ ਰਾਜ ਛਾਤੀ ਕਾ ਸਤੇ ਜਾਲਿਆ ਹੀ॥ ੫੭
 ॥ ਰਾਤਿ ਹੋ ਸਿਕੇ ਖੇਰੁ ਗੁਜਰੀਆ ਹੀ ਸੁਬਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਜੀ
 ਉਉਦਾ ਸਕੀਤਾ॥ ਰਾਹ ਜਾਵੇ ਨੂੰ ਨਦੀ ਨ ਜਰਾ ਅੰ
 ਦੀ ਰੋਗ ਚਾਉ ਮਲਾਹ ਦੇ ਪਾਸਕੀਤਾ॥ ਬੇਨੀ ਵਿਚਿ
 ਦੁਨਾਇ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਲੀਨ ਚਾਉ ਪਲਿਘ ਤੇ ਸੋਣ ਦਾਖੰ
 ਸਕੀਤਾ॥ ਅੰਗੇ ਪਲਿਘ ਬੇਨੀ ਵਿਚਿ ਵਿਛਿਆ
 ਸੀਓ ਬੇਚਾਇ ਵਿਛਾਵਣਾ ਹਾਸਕੀਤਾ॥ ਦਾਰੇ
 ਸਾਹੁ ਟਹੀਰ ਨੂੰ ਪਬਰ ਹੋਈ ਤੇ ਹੀ ਸੇਜ ਦਾ ਜੱਟ
 ਨੇ ਨਾਸਕੀਤਾ॥ ੫੮॥ ਲੈ ਕੇ ਸੱਠ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾ
 ਲਾਏ ਹੀ ਗੱਮ ਤਨੀ ਰੂਪ ਭਾਮਾ ਨਦੀ ਜੀ॥ ਕਿ
 ਨੀ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਬੁਕਸ਼ਟ ਕਰੇ ਨੀ ਕੋਈ ਪਗੀਤੇ ਹੁ
 ਰਦੇ ਸਾਨਦੀ ਜੀ॥ ਜੈਵੇ ਨਕ ਬੁਲਾਕ ਤੇ ਕੁਤਬ ਤਾ
 ਰਾਜੇ ਬਨ ਭੇਰੁ ਨਾ ਕਹਰ ਤੁਛਾਨਦੀ ਜੀ॥ ਕੁਰੂਤੀ
 ਸੂਹੀ ਬੀਹਿ ਕਰੇ ਨਾਲ ਛੱਬੀ ਹੋ ਸਰਹੀ ਨਾਂ ਜੀ ਮੀ
 ਅਸਮਾਨਦੀ ਜੀ॥ ਆਉ ਬ੍ਰਿਦਿਆਂ ਵਾਲੀ ਏਟ
 ਲੀ ਮੁਈਏ ਅੰਗੇ ਕੋਈ ਗਏ ਤੇ ਬਤਾਣਦੀ ਜੀ॥
 ਦਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਜੱਟੀ ਲੋਵੇ ਲੁਟੀ ਭਰੀ ਬਹੁਤ
 ਹਿਕਾਰ ਤੇ ਮਾਨਦੀ ਜੀ॥ ੫੯॥ ਕੋਈ ਹੀਰ ਦੀ ਕੋਰੇ

ਤਗੀਠਸਾਖਰਮੱਥੇਚਮਕਦਾਹੁਸਨਮਹਤਾਬ
 ਦਾਜੀ। ਖੂਨੀਚੂਨੀਆਂਰਤਜਿਉਚਿਦੁਆਲੇ
 ਸੁਰਖਰੰਗਜਿਉਰੰਗਸਹਾਬਦਾਜੀ। ਭੁੰਗਾਂਦਾ
 ਗੁਕਮਾਨਲਹਿਰਦੀਜੀਕੋਈਹੁਸਨਨਅਤਿਹਿ
 ਸਾਬਦਾਜੀ। ਨੈਣਨਰਗਸੀਮਿਰਗਮਮੇਲਨੇ
 ਦੇਗਲਾਂਟਹਕੀਆਂਫੁਲਗੁਲਾਬਦਾਜੀ॥ ੬੦॥
 ਸੁਰਮਾਂਨੈਣਾਂਦੀਪਾਰਦਿਚਿਛਬਰਹਿਆਚਨ੍ਹਿ
 ਆਹਿਦੁਤੇਕਟਕਪੰਜਾਬਦਾਜੀ। ਖਲੀਲੋਟ
 ਕਦੀਹੋਦਿਚਿਤਿਦੁਣਾਦੇਹਾਥੀਮਸਤਜਿਉਛਿ
 ਰੇਨਬਾਬਦਾਜੀ। ਚਿਹਰੇਸੋਹਣੇਤੇਖਾਲਖੂਬ
 ਬਣਦੇਖੁਸਖਤਜਿਉਹਰਠਕਿਤਾਬਦਾਜੀ॥
 ਜੇਨੇਦੇਖਦੇਸੇਗੀਸੁਦਾਨਆਹੇਦੁਗੁਦਾਇਦਾ
 ਤਿਨਾਂਦੇਬਾਬਦਾਜੀ। ਚਲੇਸੁੰਦਰੋਹੀਰਦੀਦੀ
 ਦਕੀਚੈਦਾਰੇਸਾਹਏਹਕੀਮਸਬਾਬਦਾਜੀ॥ ੬੧॥
 ੧॥ ਹੋਠਸੁਰਖਯਕੂਤਜਿਉਲਾਲਚਮਕਨਠੇ
 ਰੀਸੇਉਦਿਲਾਪਤੀਸਾਰਦਿਚੋਂ। ਨੱਕਅੱਲਛ
 ਹੁਸੈਨੀਦਾਪਿੱਪਲਾਹੀਜੁਲਛਾਂਨਗਖਜਨੇ
 ਦੀਬਾਰਦਿਚੋਂ। ਲਿਖੀਚੀਨਮਚੀਨਤਸਦੀ
 ਰਦਾਜੀਕੋਦਸਰੂਬਹਿਸਤਗੁਲਜਾਰਦਿਚੋਂ॥

ਗੰਗਦਨਕੁੰਜਦੀਅਗਲੀਆਂਹਾਂਹੱਠਲੀਆਂ
ਹੱਥਕੋਲਜੇਬਰਗਚਿਨਾਹਦਿਚੋਂ। ੬੨। ਵਿਦਰੰਬੇ
ਦੀਕੱਲੀਕੇਹੋਸਮੇਤੀਦਾਣੇਨਿਕਲੇਹੁਸਨਅਨਾ
ਹਦਿਚੋਂ। ਬਾਹਾਂਦੇਲਣੇਦੇਲੀਆਂਗੁਨਮੱਖਣ
ਛਾਤੀਸੀਗਮਰਮਰਜੇਕੋਧਾਹਦਿਚੋਂ। ਛਾਤੀਥਾਟ
ਤੇਉਂਭਰੇਪੱਟਖੂਨੀਸੇਊਬਲਖਦੇਚੁਣੇਅੰਬਾਰ
ਦਿਚੋਂ। ਕਪੂਰਸਾਗਨਸੁਹਾਂਨਬਾਂਕੇਸਾਕਹੁਸਨ
ਦਾਤੂਰਪਹਾਣੁਦਿਚੋਂ। ੬੩। ਧੀਨਹੋਦਬਹਿਸਤ
ਦਾਮੁਸਕੁਭਾਰੀਪੇਡੁਮਖਮਲੀਖਾਸਸਰਕਾਰ
ਦਿਚੋਂ। ਸੁਰਖੀਹੋਰਾਂਵੀਲੋਦੁਦਿਦਾਸਣੇਦਾਖੋਜ
ਖੜੀਕੱਤਲਬਜਾਹਦਿਚੋਂ। ਸਾਹਪਰੀਦੀਭੁੰਣ
ਪੰਨਛੂਲਗਾਣੀਗੁੰਝੀਗੇਨਾਲੱਖਹੱਜਾਹਦਿਚੋਂ।
ਸਈਆਂਨਾਲਲੱਟਕਦੀਮਾਣਮਤੀਜਿਦੇਹੱਠਨੀ
ਆਂਤੁੰਠੀਆਂਬਾਹਦਿਚੋਂ। ਅਪਰਾਧਿਤੇਉਪਿਪਲ
ਟਿਮਿਸਰੀਚਮਕਨਿਕਲੀਮਿਆਨਦੀਧਾਹਦਿ
ਚੋਂ। ੬੪। ਛਿਰੇਝੰਗਦੇਚਾਉਦੇਨਾਲਜੱਟੀਚੜ੍ਹਿ
ਆਗਰਬਦਾਕੱਟਕਕੋਧਾਹਦਿਚੋਂ। ਲਿਕਾਬਾਗ
ਦੀਪਰੀਕੋਇੰਦਗਾਣੀਹੁੰਨਿਕਲੀਚਿਦਦੀਧਾ
ਹਦਿਚੋਂ। ਪੁਤਲੀਪੇਖਣੇਦੀਨੱਕਸਰੂਮਦਾਲਾ

ਲੱਧਾ ਪਰਿਨੇ ਚੰਦ ਉਜਾਣੁ ਦਿਚੋਂ ॥ ਅੰਦੇ ਸਰਕਦੀਆਂ ੧੩
 ਵਦੀ ਕਹਰ ਲੁੱਟੀ ਜਿਵੇ ਕੁੰਜ ਤੋਹ ਨਿਕਲੀ ਭਾਰ ਦਿਚੋਂ
 ॥ ੬੫ ॥ ਅਥੇ ਆਇਲੋਗ ਨਜੇ ਵੇਰੋ ਰਾਸ ਕਨਿ
 ਕਲਜਾਂ ਨਤਲ ਦਾਰਦੀ ਪਾਰ ਦਿਚੋਂ ॥ ਇਸ ਕਬੋਲਦੋ
 ਨੱਢੀ ਦੇ ਥਾਂ ਉਥਾਂ ਈਰ ਗਨਿ ਕਲੇਜੀਲ ਦੀ ਤਾਰ
 ਦਿਚੋਂ ॥ ਕਤਲ ਬਾਜ ਅਸਵਾਰ ਜਲਾਟ ਖੂਨੀ ਨਿ
 ਕਲਦੇ ਨਿਯਾਉ ਰੂਦ ਬਜਾਹ ਦਿਚੋਂ ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹਦੇ
 ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਦਾ ਉਲੋਗੋ ਕੋਈ ਮਰੇਗਾ ਜੁਏ ਦੀ ਹਾਰ ਦਿ
 ਚੋਂ ॥ ੬੬ ॥ ਆਈਆਂ ਨਾਲ ਸਿਤਾ ਬੁਝਿਤਾ ਵਲੀ ਦੇ
 ਲੋਕੋ ਪਰਿਦੇਵਾਂ ਗੁਝਿ ਰੂਗੀਆਂ ਨੀ ॥ ਇਕ ਦੁਸੀ ਨੂੰ
 ਆਖਦੀ ਰਲੋ ਅਵੀ ਓਕਰੋ ਹੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਰੀ
 ਆਂ ਨੀ ॥ ਚੋਲੋ ਹੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਠ ਚੋਲੀਏ ਨੀ ਲਈ
 ਏਦਿ ਚਿਦਰੀ ਆਉ ਦੇ ਤਾਰੀਆਂ ਨੀ ॥ ਜੇਹਨੁ ਹੀ
 ਰਦੀ ਸੇਜ ਤੇ ਨਜਰ ਆਵੈ ਓਨੂੰ ਪਲਾਪਤੋ ਮਾਰਉ
 ਤਾਰੀਏ ਨੀ ॥ ਨੈਣ ਸਰਬਤੀ ਕੀਤੀ ਆਸਾਣ ਚਣੀ
 ਆਂ ਦਿਚ ਕੰਜਲੇ ਦੀਆਂ ਸੋਹਨ ਧਾਰੀਆਂ ਨੀ ॥ ਨਿਗ
 ਤੇ ਚੁਣੀ ਦੇਖ ਕੇ ਛੱਟ ਸੁੱਟ ਨਲੋ ਪੀਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿ
 ਆਰੀਆਂ ਨੀ ॥ ਪਛੀ ਪੇਨਿ ਜੰਮੀ ਨ ਅਸਮਾਨ ਜਾਂ
 ਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਾਂਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਛੁਟ ਕਰੀਆਂ ਨੀ ॥ ਫਿਜੰ

ਸਾਹ ਦੀ ਵਾਂਗ ਭਉ ਪਾਇ ਚੱਲੀਆਂ ਦੂਰ ਕਰਦੀਆਂ
 ਮਾਰੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਨੀ ਨੇਣੇ ਆਇ ਕੋ ਕੋ ਨੂਕੀਆਂ
 ਵਾਂਗ ਬਿੰਨੁ ਲੀ ਹੱਥੀ ਪਕਣਿ ਕਾ ਬਾਂ ਲੋਣੇ ਮਾਰੀ
 ਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਸੁ ਬੇਲ ਤੇ ਗਣਾ ਦੁੱਠਾ ਗਿਰਦੇ
 ਆਣ ਹੋਈ ਆਂ ਟੂਟੇ ਹਾਰੀਆਂ ਨੀ। ੬੭। ਪਕਣ
 ਲਏ ਸੁ ਬੇਲ ਤੇ ਬੀਨ ਮੁਸਕਾਂ ਮਾਰ ਛਮਕਾ ਲੋਹੂਲੂ
 ਹਾਨ ਕੀਤੇ। ਆਣ ਪਲਘ ਤੇ ਕੋਣ ਸੁ ਵਾਲਿਆ
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਦੂਰ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਸੀਮਿਆਂ ਨ ਕੀਤੇ। ਕੁਣੀਏ ਮੰ
 ਰਨਾਂ ਅਸਾਂ ਬਿੰਦੇ ਸਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਾਂ ਨਏ ਹਮੇਰ
 ਮਾਨ ਕੀਤੇ। ਚਿਹਰਾ ਹਾਰੀਏ ਰੱਬ ਤੇ ਰੂਹੀ ਮੁਈਏ
 ਅੰਗੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮੇਰੁ ਤੁਛਾਨ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਇਸ ਕਰਦੇ
 ਨਸੇ ਨੇ ਨਢੀਏ ਨੀ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਹੋਰੀ ਪਰੇ ਸਾਨ ਕੀਤੇ।
 ੬੮। ਜਦੁ ਨੀ ਕਿ ਮਲੀਗਾ ਜਹੈ ਚੁਚ ਕੇ ਦਾ ਅੰਤੋ ਕਿ
 ਸੇ ਦੀ ਕੋਣ ਪਰਦਾ ਹਮੇਨੂੰ। ਨਹੀ ਪਲਘ ਤੇ ਏਸ
 ਨੂੰ ਟਿਕਣ ਦੇਣਾ ਲਾਇ ਰਹੇ ਗਾਲ ਖਜੇ ਦਾ ਹਮੇਨੂੰ
 ਮੇਤਾਂ ਪੂਰ ਕੇ ਪਲਘ ਬੋਚਾਇ ਸੁੱਟਾਂ ਆਯਾ ਕਿਧ
 ਰੰਦਾ ਬਾਦ ਸਾਹਮੇਨੂੰ। ਨਾਦੁ ਸਾਹ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਸੇਰ
 ਹਾਥੀ ਪਾਸ ਚੁਕਿ ਆਂ ਲਏ ਗਾਢਾ ਹਮੇਨੂੰ। ਏਹ ਬੋ
 ਦਲਾ ਪੀਰ ਬਗਦਾਦ ਦਾਈ ਕਿ ਬੋਆਇ ਬੈਠਾਵੁੰ

ਰੇਸਾਹਮੇਨੂੰ। ੬੬। ਉਠੀ ਸੁੱਤਿਆ ਸੇਜ ਅਸਾਰੂ ੧੪
 ਨੀ ਬੋਲਿਆਂ ਸੁਤ ਗੀਵਾਂ ਗੁਕੀ ਪਿਆਂ ਹੋਏ। ਕਿਤੇ
 ਗਤੀ ਉਨੀ ਦਗ ਕੰਟਿਓਈ ਮੇਰੀ ਨੀ ਦਵਾਲਾ ਲੁ
 ਕੁਗਿਆਂ ਹੋਏ। ਕਿਈ ਤਾਪ ਕੇ ਸਿਰਤਿ ਕੇ ਜਿਨ ਲ
 ਗਾਇ ਕੇ ਰੂਇਣ ਕਿਸੇ ਤੁਲਿਆਂ ਹੋਏ। ਸੁਈਏ
 ਖਨਿ ਖਸਮ ਨੀ ਸੇਜ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਆਇ ਦਲਿ
 ਦੁਗੀ ਪਿਆਂ ਹੋਏ। ਮੇਤਾਂ ਸੱਠਾਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾਲ
 ਖਨੀ ਕੋਈ ਦੁਗੁਆਨੀ ਨਾਪ ਜਾ ਹੋਏ। ਬੁਰੇ
 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਆਫੇਰੀਆਂ ਏਹ ਹੈ ਨੀ ਦੁਸਿ ਸੋਇਆਂ
 ਦੇ ਅਜੁ ਪਿਆਂ ਹੋਏ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਤੁਜੀ ਦਵਾ ਘੁਕ
 ਸੁੱਤੋਇ ਕੇ ਸੋਤ ਆਈ ਮਰਗਿਆਂ ਹੋਏ। ੭੦। ਕੁ
 ਕੇ ਮਾਰਹੀ ਮਾਰ ਕੇ ਪਕਣਿਛ ਮਕਾਂ ਪਰੀ ਆਦਮੀ
 ਤੇ ਕਹਰ ਦਾਨ ਹੋਈ। ਗੰਝੇ ਉਠ ਕੇ ਆਖਿਆ ਦੁਹ
 ਸੱਜਣ ਹੀਰ ਹੱਸ ਕੇ ਤੇ ਮੇਹਰ ਦਾਨ ਹੋਈ। ਕੱਛੇ
 ਵੇਸ਼ ਲੀਕਿ ਨ ਦੇਵਿ ਚਿਦਾਲਾ ਜੁਲਫ ਮੁਖਣੇ ਤੇ
 ਪਰੇਸਾਨ ਹੋਈ। ਭੀਭੇ ਦਾਲ ਸੇਹੇ ਵਿਸੇ ਚੰਦ ਗਾਂਝ
 ਨੈਣੀ ਕੰਜਲੇ ਦੀ ਘੁਮ ਸਾਨ ਹੋਈ। ੭੧। ਸੂਰਤ
 ਯੂਸਫ ਦੇਖ ਕੇ ਮੁਸਬੇਟੀ ਸਣੇ ਮਾਲਕ ਬਹੁਤ
 ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ। ਆਇ ਬਗਲ ਵਿਚਿ ਬੈਠ ਕੇ ਕਰਾਂ

ਗੱਲਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਿਚਿਕੁ ਰਬਾਨ ਕਮਾਨ ਹੋਈ। ਕੁਲ ਹੋਇ
 ਆਤੈ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮਾਰ ਬੈਠੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸੀ ਗੱਲ ਬੇਸਾ
 ਨ ਹੋਈ। ਰੂਪ ਜੱਟ ਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਜਾਗਲ ਪੀਹੀ ਰੰਘੇ
 ਲਪੱਤੀ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਈ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਨਥਾਉ ਦੇ ਮਾ
 ਰਨੇ ਦੀ ਚਾਰ ਚੱਸਮ ਦੀ ਜੱਦੋ ਪੱਖਮ ਸਾਨ ਹੋਈ। ੭੨
 । ਗੰਭੀਰ ਆਖ ਦਾਏ ਹਜਹਾਨ ਸੁਫਨਾਂ ਮਰਜਾਵਣੇ
 ਏ ਮਿੱਤ ਦਾਲੀਏ ਨੀ। ਤੁਸਾ ਜੇਹੀ ਆਪਿ ਪਆਰਿ
 ਆਂ ਏ ਹੁਲਾਜ ਮੁਆਏ ਗਏ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਪਾਲੀਏ
 ਨੀ। ਐਕੁ ਹੁਸਨ ਦਾਨਾਂ ਹਿਗੁਮਾਨ ਕੀਚੈ ਅਹਿਲੇ
 ਪਲਿਘੀ ਸਣੇ ਨਿਹਾਲੀਏ ਨੀ। ਅਸਾਂ ਆਸਰਾ
 ਰੱਬ ਦਾਰਖਿ ਆਹੈ ਉਠ ਜਾਵਣਾ ਹੀ ਨੈਣਾਂ ਦਾਲੀ
 ਏ ਨੀ। ੭੩ । ਅੱਜੀ ਪਲੱਪ ਤੇ ਹੀਰ ਸੱਭ ਥਾਂ ਉਤੇ
 ਰੀਘੇ ਲਪੱਤੀ ਆਂ ਜੀਵਨੁ ਦੁਰਿਆਈ। ਨਹੀ
 ਗਾਲ ਕੱਢੀ ਹੱਥ ਜੇਨੂੰ ਨੀ ਹਾਂ ਹੱਥ ਲਾਇ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀ
 ਮਾਰਿਆਈ। ਅੱਸਾਂ ਹੱਥਿ ਕੇ ਆਣ ਸਲਾਂ ਮਕੀਤ
 ਆਖਿਕਾ ਸਨੂੰ ਮੱਕਰ ਪਸਾਰਿਆਈ। ਮੇਮਿਨ ਤਾਂ
 ਕਰਾਂ ਤੇ ਪੈਰ ਪਕੜਾਂ ਤੇ ਬੇਜਾਨ ਤੇ ਕੇਨੁ ਮਾਂ ਦੁਰਿਅ
 ਏ। ਸੁਈ ਪਈ ਸੀ ਛੇਜ ਤੇ ਤਿਉਵਣੀ ਚੈਨ ਨਾਹੀ
 ਅੱਲਾਵਾਲਿ ਆਵੇ ਸਾਂਨੂੰ ਤਾਰਿਆਈ। ਦੁਰੇਸਾਹ

ਸਰੀਕੈ ਕੋ ਟਉ ਸਦਾ ਜਿਸਦਾ ਰਬ ਨੇ ਕੀਮਤ ਦਾ
 ਰਿਆਈ ॥ ੭੪ ॥ ਆਣੇ ਮੱਤੀ ਏਹੁ ਪਗੁ ਮਾਨ ਭਰੀ
 ਏ ਅਠ ਖੇਲੀ ਏਹੁ ਗਰਗੀਲੀ ਏਨੀ ॥ ਆਸ ਕਰੁ
 ਰਠ ਕੀਰਤੇ ਨਗ ਕਾਲੇ ਬਾਸੁ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਮੂਲ ਨਾਂ ਕੀਲੀ
 ਏਨੀ ॥ ਠਹੁ ਕਮੁਹ ਬਮਾਰ ਚੜ੍ਹਿ ਹੁਸਨ ਗਾਥੀ
 ਕਰੈ ਸੁਹਦਿਆ ਨਾਲ ਬਖੀਲੀ ਏਨੀ ॥ ਏਹੁ ਜੇਬ
 ਨਠੰਗ ਬੱਜਾਰ ਦਾ ਹੀਟੁ ਟੇਹੀ ਏਛੈ ਲਛੀ
 ਲੀ ਏਨੀ ॥ ਫਰੇਸਾਹ ਬਿਨੁ ਅੰਜਲ ਬੀਜਿ ਬਾਕ
 ਗੀ ਏਬੋਲੀ ਨਾਲ ਜੁਬਾਨ ਰਸੀਲੀ ਏਨੀ ॥ ੭੫ ॥
 ਘੋਲਿ ਘੋਲਿ ਪਤੀ ਤੇਰੀ ਵਾਟ ਉਤੇ ਬੇਲੀ ਦੱਸ
 ਖਾਂਕਿ ਧਰੋ ਆਂਦ ਨਹੈ ॥ ਕਿਸੇ ਮਾਣ ਮੱਤੀ ਪਰੋ
 ਕਢਿ ਚੰਤ੍ਰ ਜਿਸਦਾ ਸਤੇ ਠਹੀ ਆਂ ਪਾਦ ਨਹੈ ॥
 ਕੋਟੁ ਛੁਡਿ ਆਯੋ ਪਿਛੈ ਮਿਹਰ ਵਾਲੀ ਜਿਸਦਾ ਸ
 ਤੇਤ੍ਰ ਪਛੋਤਾ ਦਨਹੈ ॥ ਕੋਟੁ ਦਤਨੁ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀਸਾ
 ਏ ਆਂਦੇ ਅੰਤੇ ਜਾਤ ਦਾ ਕੋਟੁ ਸਦਾ ਦਨਹੈ ॥ ੭੬ ॥
 ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਖਣੇ ਨੀ ਆਂ ਮੇ ਮੰਗੁ ਬਾਬਲੇ ਦਾ
 ਚਾਹਲਿਆ ਦਨਹੈ ॥ ਮੰਗੁ ਬਾਬਲੇ ਦਾ ਤ੍ਰਿਤਾਂ ਚਾਕ
 ਮੇਰਾ ਏਹੋ ਛਪਲੰਗੀ ਜੇਤ੍ਰ ਲਾ ਦਨਹੈ ॥ ਨਾਲ ਸੋਕੇ
 ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਖਿਜ ਮੱਤ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਤੁਲਾ ਭਾਵ
 ਨਹੈ ॥ ਫਰੇਸਾਹ ਚਹੀ ਕਜੇ ਨਦੀ ਚੁਪੈ ਸਭੇ ਭੁੱਲ

ਜਾਂ ਨਿਜੇ ਵੀ ਆਗਾਂ ਵਾਂਗੋ ॥ ੭੧ ॥ ਤੁਸਾਂ ਜੇ ਹੋ ਮਸੂ
 ਕ ਜੇ ਹੋ ਨਰਾਜੀ ਮਿਥੂਨੈ ਟਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦਿਚਿ ਚਾਹੀਏ
 ਨੀ ਨੈ ਟਾਂ ਤੇ ਰਿਆਂ ਦੇ ਅਸੀਚਾ ਕਹੋ ਦੇ ਜਿ ਦੇ ਜੀ
 ਵ ਮੈ ਨੇ ਤਿ ਦੇ ਸਾਹੀਏ ਨੀ ॥ ਕਿਥੋ ਗੱਲ ਕੀ ਚੈ ਨਿਤ
 ਨਾਲ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਵੀ ਬੈਠ ਬਿਚਾਰ ਬਿਚਾਰੀਏ ਨੀ ॥ ਗੱ
 ਲ ਪਤ ਜੀ ਨਾਲ ਕੰਗਾਲ ਮਾਰੇ ਜਾਹਿ ਤਿ ਦੁਣੀ ਦੇ
 ਕੁਮਾਰੀਏ ਨੀ ॥ ੭੨ ॥ ਹੁਸਨ ਨਾਲ ਬਹਾਰ ਦੇ ਰੰਗ
 ਪਣੇ ਦਿਚਿ ਬੇਲਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਲੀਆਂ ਦੇ ॥ ਹੱਥ
 ਬੱਧ ਰੂਹਾਂ ਗੁਲਾਮ ਤੇਰੀ ਸਣੇ ਤਿ ਦੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸ
 ਹੇਲੀਆਂ ਦੇ ॥ ਸਾਨੂੰ ਰਬ ਨੇ ਚਾਕ ਪਰ ਮੇਲ ਦਿੱਤਾ ਭੁੱ
 ਲ ਗਏ ਨੀ ਪੁਆਰ ਅੱਲ ਬੇਲੀਆਂ ਦੇ ॥ ਦਿਹੇ ਬੇਲਿ
 ਆਂ ਦੇ ਦਿਚਿ ਕਰਾਂ ਮੈ ਜਾਂਗਤੀ ਖੇਰੁ ਸਾਂ ਦਿਚਿ ਹੁਣੇ
 ਲੀਆਂ ਦੇ ॥ ੭੩ ॥ ਨਾਲ ਨੱਢੀ ਯਾ ਪਿੰਨ ਚਰਖਣੇ
 ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਬੈਠ ਟਾਂ ਦਿਚਿ ਭੁੰਭਾਰੀਗੇ ॥ ਅਸੀਰੁਲਾਂ
 ਗੇ ਆਣਿ ਕੇ ਦਿਚਿ ਦੇਣੇ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਨਾਲ ਓਗਾ
 ਸਾਰੀਗੇ ॥ ਪੱਕਾ ਦੇਇ ਕੇ ਦੇਣਿ ਚੁੱਕ ਕੱਢ ਰੋਸਾਂ ਨੂੰ
 ਠੰਗ ਕੇ ਮੂਲ ਨਾਂ ਮਾਰੀਗੇ ॥ ਸਾਰੇ ਨਾਲ ਜੇ ਤੇ ਨੂੰ
 ਬਾਹ ਟਾਂ ਹੀ ਸਚਾ ਦੇਹਿ ਖਾਂ ਕੋਲ ਕਰਾਰੀਗੇ ॥ ੭੪ ॥
 ॥ ਮੈਨੂੰ ਬਾਬਲੇ ਦੀ ਸਹੁਰਾਂ ਝੁਟਾਂ ਦੇ ਮਰੇ ਮਾਇ ਜੇਤੁ
 ਪੁਥੀ ਮੁਖ ਮੇਰਾਂ ॥ ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਮੈਨੂੰ

ਨਾਲ ਪੀਘਾਂਈਆਂ ਮੇਰੀ ਜਾਂਨ ਬਾਬਲ ਜੀਵੇ
 ਪੈਲ ਰਾਜਾ ਮਾਂਗੀ ਮੰਗੀ ਦਾ ਢੁਢਲਿਆਈਆਂ ਮੇ
 ॥੮੪॥ ਬਾਪੁ ਹੱਸਿ ਕੇ ਪੁਛਿ ਆਕੇ ਟਹਿ ਦਾਏ ਹੁਮੀ
 ਰੂਨ ਕਿ ਸੇ ਸੋਰ ਕਰ ਦਾਈ। ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ ਪੀ
 ਰੂਤੇ ਦਾਗ ਪੈ ਦੇਏ ਹੁਮੀ ਦੇ ਨਹੀ ਵਰ ਕਰ ਦਾਈ
 ॥ ਸੁਘਨੁ ਚੰਤੁ ਰਤੇ ਅੰਕਲਿ ਦਾ ਕੋਟਿ ਨ ਚਾਮੁ ਹੀ ਬ
 ਹੁਤ ਸਿਭਾ ਲਕੇ ਚਾਰ ਦਾਈ। ਮਾਲੁ ਆਪਣਾ ਸਾਂਭੁ
 ਕੇ ਪਰਲਿਆ ਦੇਹੁ ਰੁਕਿ ਮੁਨਾਂ ਕਰੇ ਵਿਗਾਰ ਦਾਈ।
 ਹੱਕੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦੇਹੁ ਕਦੇ ਕੇ ਸੇਟਾ ਸਿਝਾਂ ਤੇ ਮੁ
 ਲਨਾਂ ਮਾਰ ਦਾਈ। ਦੁਸੈ ਨਰ ਅਲਾਹ ਦਾ ਮੁਖ ਤੇ
 ਤੇ ਮੁਹੋਰ ਬਹੀਰ ਬਪੁ ਕਰ ਦਾਈ। ८੫॥ ਕੇਹਨੇ
 ਚੋਧਰੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਟ ਜਾਤੋ ਕੇਹਾ ਅੰਕਲ ਸਹੂਰ
 ਦਾ ਕੋਟ ਹੈ ਨੀ। ਕੀਕਿਰਿ ਜਕਨੇ ਆਣ ਉਦਾਸ ਕੀ
 ਤਾਏ ਨੇ ਕੇਹਨੇ ਪੀਰ ਦੀ ਓਟ ਹੈ ਨੀ। ਠਿਜ ਦਾਰਵੰ
 ਗੁੰਕਰਿ ਕੁਚ ਪਾਣਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਾਰਨ ਗਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟ ਹੈ
 ਨੀ। ਕਿਨਾਂ ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਪੋਤਰਾ ਕੋਟ ਕੋਈ ਵੰਤ ਨ
 ਏਸ ਦਾ ਕੇਹਨੇ ਕੋਟ ਹੈ ਨੀ। ੮੬॥ ਪੁਤ੍ਰ ਤਖਤ ਹ
 ਜਾਰੇ ਦੇ ਚੋਧਰੀ ਦਾ ਹਾਂਸ਼ਾ ਜਾਤ ਦਾ ਜੱਟ ਅਸੀਲ
 ਹੈ ਜੀ। ਇਸ ਦਾ ਬੁਥਣਾ ਮੁਖ ਤੇ ਨੈਣ ਨਿਮੇਸੇ
 ਹਣੀ ਛੈਲ ਜੇਹੀ ਇਸ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਜੀ। ਮਥਾ

ਏਸਦਾ ਚੰਮਕਦਾ ਨੂਰ ਭਰਿਆ ਸਖੀ ਜੀਉ ਦਾਨ ੧੭
 ਹੀ ਬਖੀਲ ਹੈ ਜੀ ਗੱਲ ਸੋਹਣੀ ਪਰੇ ਦੇ ਦਿਚਿ
 ਕਰਦਾ ਖੋਜੀ ਲਾਈ ਤੇ ਆਪ ਦੁੱਕੀ ਲੈ ਜੀ ॥ ੮੭ ॥
 ॥ ਕੇਹੇ ਰੋਗ ਗੰਭੀਰ ਦੇ ਨਾਂ ਉਜਾਣੇ ਪਰੇ ਦਿਚਿ ਦੁਲ
 ਦੁਣੇ ਲਾਈ ਆਂਦੇ ॥ ਕਿਸ ਗੱਲ ਬੋਰੁ ਸਕੇ ਉਠਿ
 ਆਖਾਲ ਨਿਯਮ ਕੀ ਕਰਹੈ ਨਾਲ ਭਾਈ ਆਂਦੇ
 ॥ ਪਾਣੂ ਚੀਰ ਕਰਿ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਤੇ ਸੋਲ ਨਿਯਮ
 ਸਤੋ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਈ ਆਂਦੇ ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਨਾਂ ਏਸ
 ਬੇਨ ਛਾਕੇ ਈਜੇ ਰੁਹੁ ਸਾਖਾ ਨਾਲ ਭਾਈ ਆਂ
 ਦੇ ॥ ੮੮ ॥ ਲਾਈ ਹੋਇ ਕੇ ਮਾਮਲੇ ਦੁਸਰੇ ਦਾਮੁ
 ਨ ਸਬ ਹੋਇ ਦੁਢੇ ਛਾਹੇ ਛਾਹੇ ਨਿਯਮ ਆਂਦੇ ॥ ਫਾਰੁ ਪੁੱਤ
 ਕੇ ਗਾਹੇ ਦੇ ਪਾਣੂ ਲਾਵੈ ਹੋਥੋ ਕੰਢ ਦੇ ਦਾਖੇ ਜੋ ਨਿਯਮ
 ਆਂਦੇ ॥ ਧਾਰ ਧਾਰ ਦੀ ਮੁਹਰ ਦੇਵਾ ਦਾਹੀ ਹੀ ਪੁੱਖ
 ਤ ਦਾ ਦਿਚਿ ਬਖੇ ਨਿਯਮ ਆਂਦੇ ॥ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੁਹੀਰ ਨਿਯਮ
 ਭੁਲਿਆਵੈ ਅੱਖੀ ਦਿਚਿ ਰੱਖੇ ਵਾਂਗੁ ਹੋਇ ਨਿਯਮ ਆਂਦੇ ॥
 ਸੋਖਾ ਜੁਵਾਨਾ ਦਾ ਭੁਲਾਹੈ ਚਾਕਰਾਂ ਬਾਜਿ ਬੇਨਿਤ
 ਪੈਦੇ ਲੱਖ ਪੈਦੇ ਨਿਯਮ ਆਂਦੇ ॥ ੮੯ ॥ ਤੇਰਾ ਮਾਖਿਆ ਅੱਖ
 ਸਾਂ ਮਨ ਜੁਰ ਕੀਤਾ ਮੱਹੀ ਦੇਹ ਸੀ ਭੁਲ ਕੇ ਸਾਰੀ ਆਂ
 ਨੀ ॥ ਖਬਰ ਦਾਰ ਹੋ ਮੰਗੁ ਦਿਚਿ ਖਲਾ ਬੇਲੇ ਦਿ

ਚਿਖੁ ਸੀਬਤਾਂ ਭਾਗੀਆਂ ਨੀ। ਰਲਾ ਕਰਨਾਂ ਹੀ ਨਲ
 ਖੀਧਿਆਂ ਦੇ ਏਸ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਚਾਗੀਆਂ ਨੀ।
 ਮਤਾਂ ਖੇਡੁ ਰੁਝੇ ਖਣੁ ਜਾਨ ਮੰਝੀ ਹੋਵਨਿ ਪਿਰੁ ਦੇਵਿ
 ਚਿਖੁ ਆਗੀਆਂ ਨੀ। ੪੦। ਪਾਸ ਮਾਂਇ ਦੇ ਨੰਦੀ
 ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਮਾਂ ਹੀ ਮੰਗੀ ਦਾ ਚੂਢ ਕੇ ਛੇਵਿਆ
 ਮੈਂ। ਨਿਤ ਪਿਰੁ ਦੇਵਿ ਚਿਦਿ ਚਾਰ ਪੰਦੀ ਦੇ ਹੁੰਗਣੁ।
 ਚਾਇਨਿ ਬੇਵਿਆ ਮੈਂ। ਸੁਝਾਂ ਨਿਤ ਰਲੇ ਮੰਗੁ ਦਿ
 ਚਿ ਬੇਲੇ ਮਾਂ ਹੀ ਸੁਘਣੁ ਹੋਆਣ ਸਹੇਵਿਆ ਮੈਂ।
 ਮਾਏ ਕਰਮ ਜਾਗੇ ਸਾਂਈ ਮਿਹਰ ਕੀਤੀ ਉਸ ਅੰਸ
 ਲਜੰਟੇਟਣੁ ਭੇਵਿਆ ਮੈਂ। ੪੧। ਮੱਖਣ ਖੰਡੁ ਪ
 ਰਾਂਦਰੇ ਖਾਇ ਮੀਆਂ ਮੰਗੀ ਛੇਣੁ ਦੇ ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
 ਤੇ। ਹੋਸਣ ਗੰਭੀਰੁ ਚਾਕਰੀ ਬੇਟਿਆ ਓਗੁ ਜਹੇ
 ਸੀਆ ਦੁਪਦੇ ਕਾਸਣੇ ਤੇ। ਹੀਰ ਆਖਿਆ ਰੱਬ ਦੁ।
 ਤਾਰਤੇ ਗਾਮੇ ਗਮੀਆਂ ਜਾਂਈ ਨਲੇ ਕਾਂਦੇ ਹਾਸਣੇ ਤੇ
 । ਮੰਗੀ ਛੇਣੁ ਕੇ ਬੁਲ ਦੇਵਿ ਚਿ ਮੀਆਂ ਆਪ ਹੋਇ
 ਬਹੀਇ ਕਪਾਸਣੇ ਤੇ। ੪੨। ਬੇਲੇ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਉ ਲੈ
 ਜਾਂਦੁ ਵਿਆਹੋ ਆਧੁ ਪਦੇ ਨਾਲ ਜਹੀ ਗਮੀਆਂ।
 ਉਸਦੀ ਨੇਕ ਸਾਂਇਤੁ ਰੁਜੁ ਆਣੁ ਹੋਈ ਮਿਲੇਗਾ
 ਜਾਂਦੇ ਪੰਜ ਪੀਰ ਮੀਆਂ। ਬੱਚਾ ਖਾਇ ਚੂਰੀ ਚੋਈ

ਮੰਤ੍ਰ ਬੁਗੀਦਿਲਾਦਿਚਿਨਹੋਇਦਿਲਗਿਰਮੀਆਂ ੧੮
 ॥ ਕਾਈ ਨੰਦਵੀ ਸੋਹਣੀ ਬਖਸਦੇਹੋ ਪੂਰੇ ਰੱਬ ਦੇ
 ਹੋਤੁ ਸੀਪੀਰਮੀਆਂ ॥ ਹੀਰ ਬਖਸੀਦਰਗਾਹ ਥੀ
 ਤੁਧੁ ਤਾਂਦੀ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀ ਪਵੀਭੂਟੀ ਮੀਆਂ ॥
 ੮੩ ॥ ਖਾਨਖਿਜਰਤੇ ਸਕਰਗੀ ਜਬੋ ਸੁਘੋਵੀ ਮੁਲ
 ਤਾਂ ਨਦਾਜਿ ਕਰੀਆ ਪੀਰਨੂਗੀ ॥ ਹੋਰੁ ਸੇਇਦਜਲਾ
 ਲਖੁ ਬਾਰੀਆ ਸੀਅੰ ਤੇਲਾਲੋ ਸਹੁ ਬਾਜਬਹਿਸ
 ਤਨੂਗੀ ॥ ਤੁਰਗਖਿਜਰਗੁਮਾਲ ਸਕਰਗੀ ਜਬਖਸਿ
 ਆਮੁੰਦਰੀਲਾਲ ਸਹੁ ਬਾਜਦੀ ਨੂਰਨੂਗੀ ॥ ਖਿਜਰ
 ਸੇਇਦਜਲਾਲਖੁ ਬਾਰੀਏਦਾਖੂਰੀਜਿਕਰੀਏਪੀ
 ਰਦੀਹੋਕਪੂਗੀ ॥ ਤੈਨੂੰ ਭੀਨੁਪਵੇਕਰੀਯਾਦਜੋਟਾਨ
 ਹੀਜਾਨਣਾਅਸਾਨੂੰਪਲਕਦੁਗੀ ॥ ੮੪ ॥ ਹੀਰਚਾਇ
 ਭੱਤਾਖੀਰੁਖੀਗੱਖਣਮੀਏਗੱਝੇਦੇਪਾਸਲਿਆਂਦ
 ਦੀਹੋ ॥ ਤੇਰੇਦਾਸਤੇਜਹਮੇਭਾਲਬੰਕੀਰੋਰੋਆਪਣਾਂ
 ਹਾਲਦਿਖਾਂਦਦੀਹੋ ॥ ਕੋਰੋਰੂਫਦਾਖੋਜਨੂੰਠਰੇਭੋ
 ਦਾਬਾਸਚੁਰੀਦੀਬੇਲਿਓਆਦਦੀਹੋ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਮੀਆਂਦੇਖੋਟੀਗਲੀਕੀਚਣਚੱਕਦੀਹੋਈਆਣਕ
 ਲਾਜਗਾਂਦਦੀਹੋ ॥ ੮੫ ॥ ਹੀਰਗਈਜਾਂਨਦੀਓ
 ਲੈਣਪਾਣੀਕੋਰੋਆਣਕੋਮੁਖਦੇਖਾਓਦਾਹੀਆ

ਸੀਭੁੱਖਨੇਆਇਖਰਾਬਕੀਤੇਆਣਸਦਾਲਖੁਦਾ
ਇਦਾਪਾਂਉਦਾਹੀ। ਗਾਂਝੇਰੁਗੁਰਕੇਚੁਰੀਚਾਇਦਿ
ਤੀਲੈਕੇਤੁਰਤਹੀਪਿਰੂਨ੍ਹਿਪਾਂਉਦਾਹੀ। ਗਾਂਝਾਹੀਰ
ਬੋਪੁਛਦਾਏਹਲਿਖਾਏਹਕੋਣਫਕੀਰਕਿਸੇਥਾਂਉ
ਦਾਹੀ। ਫਾਰੇਸਾਹਮੀਆਂਜਿਵੇਪੁਛਕੇਤੇਕੋਈਉ
ਪਰੋਲੁਣਚਾਲਾਂਉਦਾਹੀ। ੬੬। ਹੀਰਆਖਦੀ
ਗਾਂਝਣਾਂਬੁਰਾਕੀਤੇਤੈਤਾਂਪੁਛਣਾਂਸੀਦੁਰਕਾਇਕੇ
ਤੇ। ਮੈਤਾਂਜਾਣਦਾਨਹੀਸਾਂਏਹਸੁਹਾਂਖੇਰੁਮੀਗਿਆ
ਸੁਮੈਬੋਆਇਕੇਤੇ। ਖੇਰਲੈਦਾਹੀਪੁਛਨ੍ਹਿਉਰਨ
ਠਾਤੁਰਤਦੁਗਿਆਕੰਡੁਦਲਾਇਕੇਤੇ। ਨੇਨ੍ਹੇਜਾਂਦਾ
ਹੀਜਾਇਮਿਲਨ੍ਹੰਦੀਏਨੀਜਾਇਪੁਛਲੈਗੱਲਸ
ਮਝਾਇਕੇਤੇ। ਫਾਰੇਸਾਹਮੀਆਂਉਸਥੇਗੱਲਪੁਛੀ
ਦੁਇਤਿਨਅੰਗੀਆਂਹਿਕਵਿਚਿਲਾਇਕੇਤੇ। ੬੭
।। ਹੀਰਆਖਿਆਗਾਂਝੀਆਬੁਰਾਕੀਤੇਸਾਡਾਕਿਮ
ਹੈਨਾਲੈਦੁਗਈਆਂਦੇ। ਸਾਡੇਖੋਜਨ੍ਹੰਤਕਕੇਕਰੇ
ਚੁੰਗਲੀਵਿਹੰਗਤਿਹੈਵਿਚਿਬੁਰਿਆਈਆਂਦੇ।
ਮਿਲੇਸਿਰਾਂਨ੍ਹਿਏਹੁਦਿਛੋਰੁਦੇਦਾਭੰਗਪੱਤਦਾਵਿ
ਚਕੁਣਮਾਈਆਂਦੇ। ਬਾਬਲਮੀਬਨ੍ਹੀਤੇਜਾਇ
ਠਿਠਕਰਸੀਜਾਇਆਖਸੀਪਾਸਰੁਰਜਾਈਆਂ

ਏ॥ ੨੮॥ ਮਿਲੀਆਇਕੋਗਹਵਿਚਿਏਵਿਨੰਢੀ ੧੯
 ਪਹਿਲੋਨਾਲਫਰੇਬਦੇਚੁਟਿਆਸਾਨੇਕੁਆਇਕੋ
 ਸੀਹਣੀਵਾਂਗੁਗੱਜੀਅੱਖਰਿਹਿਦਾਨੀਰਪਲੋਟਿ
 ਆਸਾਸਿਰੋਲਾਹਿਟੇਪੀਗੱਲੋਤੋਨੁਸੇਲੀਲੋਕੋਚੰ
 ਏਕੋਜਿਮੀਤੇਸੁਟਿਆਸਾਪਕਣਿਜਿਮੀਤੇਮਾਰਿ
 ਆਨਾਲਗੁਸੇਧੋਬੀਪੱਟਵੇਤੇਖੇਸਛੁਟਿਆਸਾ
 ਵਾਰੇਸਾਹਫਰੇਸਤਿਆਅਰਸਉਤੇਸੇਤਾਂਨਨੂਜਿ
 ਮੀਤੇਸੁਟਿਆਸਾ॥ ੨੯॥ ਹੀਰਫਾਹਕੇਆਖਦੀ
 ਮੀਆਂਚਾਚਾਚੁਰੀਦੇਹਜੇਜੀਵਿਆਲੋਨੁਨਾਂਹੈ॥
 ਨਹੀਮਾਰਕੇਜੈਦੁਗਵਾਇਦੇਸਾਂਮੇਨੂਕਿਸੇਨਾਹਟ
 ਕਨਾਹੋਨੁਨਾਂਹੈ॥ ਬੀਨੇਪੇਰੁਤੇਹੱਥਲੱਟਕਾਇਦੇਸਾਂ
 ਲੱਨੁਲੱਨੁਕੀਆਂਨਾਲਕਿਉਜੇਨੁਨਾਂਹੈ॥ ਚੁਰੀ
 ਦੇਹਖਾਂਨਾਲਹਯਾਉਆਪੇਕਾਹੇਅੱਸਾਂਦੇਨਾਲ
 ਅੱਜੇਨੁਨਾਂਹੈ॥ ੧੦੦॥ ਅੱਧੀਰੁੱਲਪਈਅੱਧੀ
 ਖੋਹਲਈਚੁਣਮੇਲਕੇਪਰੇਵਿਚਿਆਂਵਦਾਹੀ॥
 ਕਯਾਮੀਨਦੇਨਹੀਸੋਮੂਲਮੇਰਾਚੁਰੀਪਲਿਓਖੋ
 ਲਿਵਿਖਾਂਵਦਾਹੀ॥ ਨਹੀਚੁਰਕੇਨੂੰਕੋਈਮੱਤਏ
 ਦਾਨੰਢੀਮਾਰਕੇਨਹੀਸਮਝੁੰਦਾਹੀ॥ ਚਾਕਨ
 ਲਾਇਕਲਣੀਜਾਇਬੇਲੇਅੱਜਕੱਲਕੋਈਲੀਕ

ਲਾਂਦੁਦਾਹੀ। ਜਿਸਦੇਲਣੇਮਹਿਰਨੇਚਾਕਰਥਿ
 ਆਉਸਦੇਲਣੇਨੂੰਪਛਤਾਂਦੁਦਾਹੀ। ੧੦੧। ਚੁ
 ਚਕਆਖਿਆਕੁਟੀਆਂਕਰੇਗੱਲਾਂਹੀਰਖੇਰੁਦੀ
 ਵਿਚਿਸਹੇਲੀਆਂਦੇ। ਪੀਘਾਂਪਾਇਕੈਸਈਆਂ
 ਦੇਨਾਲਸੁਟੇਤਿਵਣਜੇਰੁਦੀਵਿਚਿਹੋਦੇਲੀਆਂ
 ਦੇ। ਏਹੁਚੁੰਗਲਜਹਾਨਦੇਮਗਰਲੱਗਾਫਕਰਨ।
 ਟਵੇਹੋਨਾਲਿਸੇਲੀਆਂਦੇ। ਕੱਦੇਨਾਲਮੱਦਾਹੀ
 ਆਂਭੁਗਘੋਟੇਕੱਦੇਜਾਇਨਚੇਵਿਚਿਚੇਲੀਆਂ
 ਦੇ। ਕੱਦੇਕੱਪਣੇਗੇਰੁਦੇਨਾਲਰੰਗੇਕੱਦੇਜਾਇਖ
 ਹੇਨਾਲਬੇਲੀਆਂਦੇ। ਨਹੀਚੁਹਣੇਦਾਪੁਤ੍ਰਹੋਇ
 ਸੈਪਦਘੋਣੇਹੋਨਨਹੀਬਚੇਟੂਲੀਆਂਦੇ। ਦਾ
 ਰੇਸਾਹਫਕੀਰਦੇਰੰਗਦੇਖੇਮੀਆਂਸੈਪਦਨ
 ਹੀਉਦੇਬੇਟੇਜੱਟਾਂਤੇਮੋਚੀਆਂਤੇਲੀਆਂਦੇ। ੧
 ੦੨। ਆਇਹੀਰਦੀਬੇਲੋਕਕਰੇਚੁੰਗਲੀਮਹਿ
 ਰੀਮਲਕੀਏਸਬਾਬਹੈਨੀ। ਅੱਸੀਮਾਸੀਆਂ
 ਛੁਛੀਆਂਲੱਜੁਮੁਈਆਂਸਾਰੂਅਦਿਰੇਜੀਅ
 ਕਬਾਬਹੈਨੀ। ਚਾਕਨਾਲਇਕਲੀਆਂਜਾਂਨ
 ਪੀਆਂਹੋਆਮਾਪਿਆਂਦੁਲੇਜਬਾਬਹੈਨੀ। ਤੇਰੀ
 ਧੀਅਦਾਮਗਜਹੈਬੇਗਮਾਂਦਾਵੇਖੇਚਾਕਜੇ

ਫਿਰੇਨ ਬਾਬਹੈਨੀ। ਸੀਮਸਦੀਨਕਾਨੀਨਿਤਕ ੨੦
 ਰੇਮਸਲੋਸੋਖਪੀਉਦਾਪਾਹੱਸਬਾਬਹੈਨੀ। ਫੁ
 ਰੇਸਾਹਮੁਹਉਗਲਾਲੋਕਘਤਨਪੀਮਲਕੀਦੀ
 ਪੁਜਖਗਾਬਹੈਨੀ। ੧੦੩। ਚੁਚਕਆਖਦਾਪੀ
 ਅਦਿਦਾਹਮਲਕੀਮਾਰਰੋਬਦੀਹੈਤੈਨ੍ਹਾਇਏ
 ਨੀ। ਹਿਕੇਮਾਰਕੇਫੁਕੇਕਰਸਬੇਰੇਸਿਰਭੁਨ
 ਰੇਆਂਨਾਲਮਾਇਏਨੀ। ਫੇਖਪੀਅਦਾਲਾਰੂ
 ਕੀਦਿਦਕੇਫੇਬਹੁਤਸੂਰਸੇਰਿਫਕਸਾਇਏਨੀ।
 ਹਿਕੇਬੀਨਕੇਭੋਰੇਦਿਚਿਚਾਇਘੋਤਲਿਬਦਾਂਗੁਭ
 ਰੇਲੇਦੇਆਇਏਨੀ। ੧੦੪। ਗੁੱਸੇਨਾਲਮਲਕੀ
 ਤਪਲਾਲਹੋਈਸੁੱਬਦੇਫੁਤੀਮੀਠੀਏਨਾਇਏਨੀ।
 ਸਦਲਿਆਉਤੀਹੀਰਨ੍ਹਪਾਸਮੇਰੇਤੈਨ੍ਹਾਉਹੋ
 ਸਦਿਆਰਾਇਏਨੀ। ਖੜਦੁਬੀਏਮੁੰਨੀਏਪ
 ਰੀਏਨੀਮੁਸਟਿਰੀਏਬਾਰਦੀਏਦਾਇਏਨੀ।
 ਦੁਰੇਸਾਹਵਾਂਗੁਕਿਤੇਰੂਬਮੁਈਏਘਰਾਆਇਸਿ
 ਆਪੇਦੀਏਨਾਇਏਨੀ। ੧੦੫। ਹੀਰਹੱਸਕੇਅ
 ਖਦੀਆਇਕੇਨੀਅਨੀਸ਼ਾਤਨੀਅਬਵੀਮੇਰੀ
 ਏਨੀ। ਤੈਨ੍ਹਾਪੁਣੇਪੁਹਦਿਚਿਚਾਇਰੂਬਾਂਗਲ
 ਸੁਣੀਤੁਬੰਗੀਏਮੇਰੀਏਨੀ। ਪੀਅਜ਼ਨਜੇਕਿਸੇ

ਦੀ ਬੁਝੀ ਹੋਏ ਚੁਪਕੀਤ ਫੇਰਾਇ ਨਿਬੇ ਫੀਏ ਨੀ। ਤੈਨੂੰ
 ਵਡਾ ਉਨਮਾਦ ਆਜਾਗਿਆਈ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇ ਮੁਣ
 ਸਸਹੇ ਫੀਏ ਨੀ। ਧੀਅਜਨ ਨਾਂ ਨਿਕਲੇ ਪਰੋਬਾ
 ਹਰਲੱਗੇ ਦਾਉ ਤਾਂ ਖੂਹ ਨਿਬੇ ਫੀਏ ਨੀ। ਦੁਰਸਨੀ
 ਵਏ ਹੋ ਨਜੇ ਭੈਣ ਭਾਈ ਚਾਕ ਚੋਬਰਾਂ ਨਾਂ ਹਿਸਹੇ ਫੀ
 ਏ ਨੀ। १੦੬। ਤੇਰੇ ਵੀਰ ਸੁਲਤਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਏ
 ਫਿਕਰ ਕਰੇਗਾ ਤੇਰੇ ਮੁਕਾਵਟੇ ਦਾ। ਚੁਚਕ ਬਾਪ ਦੇ
 ਰਾਜ ਨੂੰ ਲੰਜੁਲਾਈ ਆਕੀ ਫਾਇਦਾ ਲਾਭੁਲਾਵ
 ਟੇ ਦਾ। ਗਤੀ ਚਾਕ ਨੂੰ ਚਾਇਜ ਬਾਬ ਦੇ ਸਾਂ ਸੈਕ ਨ
 ਹੀਏ ਮੱਧੀ ਚਗਵਟੇ ਦਾ। ਨੱਕ ਵੱਢ ਕੇ ਕੋਫ਼ਰ ਮਾ
 ਗਾਲਿਆਈ ਚੋਆਫਾ ਯਦਾਗ ਹਟਿਆ ਪਾਵਟੇ
 ਦਾ। ਉਰੇ ਆਉ ਮੈਲਾਹਿਲ ਯਾਸ ਭੁਗੰਡੇ ਕੇਗਾ
 ਫਾਪਦਾ ਜੇਵਰਾਂ ਪਾਵਟੇ ਦਾ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਇ
 ਸੱਛਕਰੀ ਦਾਜੀ ਉਹੋਇਆ ਹੈਲਿ ਕੁਕੁਟਾਵਟੇ ਦਾ ०
 ॥ ੧੦੭ ॥ ਆਏ ਰੱਬ ਨੇ ਚਾਕ ਘਰਿ ਘਲਿਆ ਸੀ
 ਤੇਰੇ ਹੋਣ ਨਸੀਬ ਜੇ ਪੁਰੋਚਗੇ। ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਜੇ ਆਦ
 ਮੀ ਹੱਥ ਆਵਨ ਸਾਗਮੁਲ ਖਹੀ ਰੱਬ ਬੇਦੁਆਇ
 ਮੰਗੇ। ਜੇਵੇ ਰੱਬ ਕੀ ਤੇਕੀ ਮਹੋਇ ਰਹੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਂ ਉਕਿ
 ਉਦੇਦੀ ਹੈਗੇ ਬਪਗੇ। ਕੁਲਸਿਆਣਿਆ ਮੁਲ

ਖਨੁ ਮਤ ਦਿੱਤੀ ਤੇਗਾਂ ਮਿਹਰੀਆਂ ਇਸਕ ਨ ਕਰੇਨਗੇ ॥
 ਨਹੀ ਛੇਨੀ ਏਹੋ ਬਦੇ ਪੂਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨਾ ਕੱਪਣੇ ਖਾ
 ਕਦੇ ਦਿਚਿ ਰੀਗੇ ॥ ਜਿਨਾ ਇਸਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਸਿਰੀਚ ॥
 ਏਵਾਰੇ ਸਾਹਿ ਨ ਕਿਸੇ ਥੀ ਰਹਿ ਨ ਸੀਗੇ ॥ ੧੦੮ ॥ ਅ
 ਲਕੀਆ ਖਟੀ ਚੂਚਕ ਬਣੀ ਐ ਖੀਸਾਂ ਨੂੰ ਹੀ
 ਰਹਿ ਆਂ ਮੇਹਣਿਆ ਖੁਆਰ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾਂ ਨੇ ਦੇ ਨ
 ਸਹੀ ਕਤੇਲੋਕ ਸਾਰੇ ਚਉਤਰਠ ਖਰਾਬ ਸਿਸਾਰ
 ਕੀਤਾ ॥ ਦੇਖੋ ਲੱਜ ਸਿਆਲਾਂ ਦੀ ਲਾਹ ਸੁੱਟੀ ਨ
 ਢੀਹੀ ਰਨੇ ਚਾਕ ਨੂੰ ਯਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਜਾਂ ਮੇਮਤ ਦਿੱ
 ਤੀ ਅੰਗੋਲ ਨ ਲਗੀ ਲੱਜ ਲਾਹ ਕੇ ਚਸਮਾਂ ਨੂੰ
 ਚਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਕੱਢੇ ਚਾਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈ ਮਹੀ ਸਭੇ ਅ
 ਸਾਂ ਚਾਕ ਥੀ ਜਿਯ ਬੇਜਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਹਿਕੇ ਪੀਅ
 ਨੂੰ ਖੂਹਣੇ ਰੋਬ ਦੇਈ ਏ ਜਾਂ ਏਹੋ ਬਨੇ ਚਾਹੁ ਨਹਾ
 ਰ ਕੀਤਾ ॥ ਬੁੱਝ ਦਿਆਹ ਕੇ ਦੇਹ ਤੂੰ ਕੱਢ ਦੇ ਸੇਸਾਂ ਨੂੰ
 ਠਿਠ ਕੀਤਾ ਮੁਰਦਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਏਵਾਰੇ ਸਾਹ ਸਾਂ ਨੂੰ ਹੀ
 ਰਖਾਰ ਕੀਤਾ ਨਹੀ ਰੋਬ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰਦਾਰ ਕੀਤ ॥
 ॥ ੧੦੯ ॥ ਚੂਚਕ ਆਖਦਾ ਮਲਕੀ ਏ ਜੀਮ ਦੀ ਨੂੰ
 ਗੱਲ ਪੁੱਟ ਕੇ ਕਿਉ ਨ ਮਾਰਿਆਈ ॥ ਪੁੱਟੀ ਅੱਕ
 ਲਾਈ ਪੋਲਿ ਨ ਦਿੱਤੀ ਆਈ ਓਹੁ ਅੰਜੁ ਹਿਸਾ

41

ਬਨਿਤਾਰਿਆਈ। ਏਹੁ ਘਟੈ ਪੀਅਨ ਬੋਣੀਆ
 ਹੀ ਦੁਹਣ ਲੋਕੇ ਮੁਲਨ ਮਾਰਿਆਈ। ਦੁਰੇਸਾਰ
 ਖੁਦਾਇ ਦਾਖੇ ਛੁਕੀ ਤੋ ਕਰੁ ਫੁੰਗੁ ਜਿਮਿ ਨਿਪਾਰਿ
 ਆਈ। ੧੧੦। ਰਾਤੀ ਗੰਝੈ ਨੇ ਮਹੀ ਜਾਂ ਆਣ ਦੇਈ
 ਆਂਚੁ ਚਕ ਸਿਆਲ ਮਥੇ ਵੱਟ ਪਾਇਆਹੀ। ਭਾਈ
 ਛੁਕੇ ਮਹੀ ਆਂਨ੍ਹਿ ਜਾਇ ਸਾਥੇ ਤੇਰੇ ਤੇਰ ਬੁਰਾਨ ਜ
 ਰਆਇਆਹੀ। ਸੁਆਲੇ ਕਹੇ ਭਾਈ ਸਾਰੇ ਕਮਨਾ
 ਹੀ ਜਾਏ ਉਪਰੇ ਜਿਧਰੇ ਆਇਆਹੀ। ਅੰਸਾਂ ਸਾਨ
 ਨਰਖਿਆ ਏਹ ਨੇ ਫਾਸਾਨ੍ਹਿ ਮੇਹਣਾ ਏਸ ਦਾ ਆਇ
 ਆਹੀ। ਮੇਹੀ ਚਾਰੇ ਨੇ ਨੁਚਾ ਕਰਖਿਆ ਸੀ ਪੀਆ
 ਚਾਰਨੀ ਆਨਹੀ ਬਤਾਇਆਹੀ। ਦੇਨ ਮੇਹਣੇ
 ਕੁਲ ਸਰੀਕ ਸਾਰੇ ਠੇਠੇ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਨੇ ਤਾਇਆਹੀ
 । ਏਨ੍ਹਿ ਮਾਰਕੇ ਜਾਂ ਨਗਦਾਇ ਦੇ ਸਾਂ ਮੇਰੇ ਜੀਉ ਦੇਵਿ
 ਚਿਓਹ ਆਇਆਹੀ। ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਕੈ ਕੁਣੀ ਆਂ
 ਦੇ ਨਾਲ ਘੁਲ ਦਾਰੁ ਰਕਿ ਸੇਵਾ ਏਨ੍ਹਿ ਨ ਆਇਆ
 ਹੀ। ਅੰਤ ਕਰਨੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ ਦੁਰੇਸਾਰ
 ਏ ਪੁਰੇ ਛੁਰ ਮਾਇਆਹੀ। ੧੧੧। ਅੰਦਲ ਬਸ
 ਤ ਅੰਦਲਾ ਉਲਾ ਜਾਣ ਦਾ ਤ੍ਰਿਰਿਜ ਕਖਾਇ ਕੈ ਮ
 ਸਤੀ ਆਂ ਚਾਈ ਆਂ ਨੀ। ਕੁਲ ਸਭ ਨੂੰ ਹੁੰਦਲ

ਤਰਸਨਾਂਹੀਤੈਨੂੰਮਸਤੀਆਂਕਰਨੀਆਂਆਈ ੨੨
 ਆਂਨੀ। ਕਿਥੋਬਚਨਇਨਮਦਿਨਾਂਰੂਟਿਆਂਨੂੰਨ
 ਤਖਾਣੀਆਂਦੁਸਮਲਾਈਆਂਨੀ। ਮਾਨਆਇਤ
 ਫਿਅਲਅਰਜਏਹੈਤੂੰਸਾਂਭੁਮੰਹੀਘਰਆਈ
 ਆਂਨੀ। ੧੧੨। ਹੱਥੋਸੱਟਖੂਰੀਉਤੋਲਾਹਿਕੁਰਾਛ
 ਰੂਚਲਿਆਸਭਮੰਗਦਾਨੁਮੀਆਂ। ਜੇਹਾਚੇਰਨੂੰ
 ਥਵੇਦਾਖਨੁਕਲਗੇਛਰੂਚਲਿਆਸੀਨੁਦਾਪਾਨੁ
 ਮੀਆਂ। ਵਿੱਲਚਾਇਆਦੇਸਦੇਮੁਲਖਉਤੋਸਾ
 ਰੇਭਾਦਾਬੋਲਿਆਹਾਨੁਮੀਆਂ। ੧੧੩। ਤੇਰੀਆਂ
 ਖੋਲੀਆਂਚੇਗੰਨ੍ਹਮਿਲਨਸਭੇਘਰੋਕੱਟਿਆਂਨੂੰਪ
 ਵੀਧਾਨੁਮੀਆਂ। ਤੇਰੀਧੀਅਨੂੰਅਸੀਕੀਜਾਣ
 ਦੇਗੰਤੈਨੂੰਦਿਸਦੀਨਸਰਪਹਾਨੁਮੀਆਂ। ਮੈਨੂੰਮ
 ਹੀਦੀਕੁਝਪਰਦਾਹਨਾਂਹੀਨਛੀਪੇਗਈਇਤਰਿ
 ਹਾਨੁਮੀਆਂ। ਤੇਰੀਮੰਤ੍ਰੀਦੇਦਾਸਤੇਗਤਅੰਧੀਠਿ
 ਗੰਭੀਰਦਾਕਹਰਦੇਸ਼ਨੁਮੀਆਂ। ੧੧੪। ਹੱਥੀਪ
 ਏਛਲੇਮੇਂਹੀਹੱਕਦੇਦੇਪੇਰੀਪੁਨਕੀਰੇਤਾਵੇਤਾ
 ਨੁਮੀਆਂ। ਮੰਗੁਮੰਗਰਮੇਰੇਸਭੇਆਂਦੁਦਾਹੇਮੰਹੀ
 ਆਪਣੀਆਂਮਹਿਰਜੀਤਾਨੁਮੀਆਂ। ਪੁੱਟਬ
 ਹੋਪਗਈਆਂਸਭਮੰਹੀਆਂਸਹੀਕੀਤਾਈਕੋਈ

ਕਿਰਾਣੂ ਮੀਆਂ। ਮੇਂ ਹੀ ਚਰਾਇਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਬਰਸ ਬਰਾ
 ਅੰਨੁ ਉਠਿਆ ਅੰਦਰੇ ਸਾਣੂ ਮੀਆਂ। ੧੧੫। ਫੁੱਗੀ
 ਖੜੀ ਵੀ ਰਹੀ ਖੜੀ ਬੇਲੇ ਖਾਗੋਂ ਯਾਹੋਂ ਹੋਇ ਪਗਣੂ
 ਮੀਆਂ। ਤੇਰੀ ਧੀ ਅਰਹੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਬੈਠੀ ਬਾਣੂ ਮੁ
 ਠਤ ਦਾ ਲਾਹੀ ਬਾਣੂ ਮੀਆਂ। ਹੱਟ ਭਰੇ ਭੁੰਨੇ ਨੂੰ
 ਸਾਂਭ ਲੈ ਓਕ ਕਢ ਛੂਠਿ ਓ ਨਿਗ ਕਿਰਾਣੂ ਮੀਆਂ। ਮਿ
 ਹਨਤ ਮਾਂ ਹੀਆਂ ਦੀ ਭਿਨਰ ਖਦਾਹੋਂ ਦੇ ਖਲਈ ਨਾਂ
 ਨਿਗ ਕਿਰਾਣੂ ਮੀਆਂ। ਰਾਂਝੇ ਤੋਂ ਖਤ ਹਜਾਰੇ ਨੂੰ ਮੁਹ
 ਰਿਆ ਉਤੇ ਮਥੇ ਦੇ ਕਣੂ ਕਦਾਹਾਣੂ ਮੀਆਂ। ਦੁਰੇਸ
 ਹ ਅੰਗੋ ਪੁਰੀ ਨਾਂਹਿ ਪਈਆ ਪਿਛੋਂ ਆਯਾ ਸਾਂਪ
 ਨੂਤਲਾ ਪਾਣੂ ਮੀਆਂ। ੧੧੬। ਮੇਂ ਹੀ ਚਰਨ ਨਾਬਾ
 ਝੁਰ ਝੁਟ ਵੇ ਦੇ ਹੋਰ ਸਭ ਮਾਂਹੀ ਝੁੱਖ ਮਾਰ ਰਹੇ। ਕਾਈ
 ਪੁੱਸ ਜਾਏ ਕਾਈ ਰੁੱਬ ਜਾਏ ਕਾਈ ਸੀਹ ਠੱਕੇ ਕਾਈ
 ਪਾਠ ਰਹੇ। ਸਮਾਲ ਪਕਣੂ ਹੋਥਿਆ ਰਤਿਆ ਰਹੇ
 ਮਗਰ ਲੱਗ ਕੇ ਖੋਲੀਆਂ ਚਾਰ ਰਹੇ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਚੂਚ
 ਕਪੜੇ ਤਾਂ ਦੁਦਾਈ ਮਿਠੂ ਨਾਹਿ ਚਰੇ ਅਸੀਹਾਰ ਰਹੇ
 ॥ ੧੧੭ ॥ ਆਏ ਚਾਕਤ ਰਾਹਿ ਆਚਾਉ ਬਾਬਲ ਦੇ
 ਸਗਲ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਨੀ। ਰੋਬ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਜ
 ਕਹੈ ਦੇਣਹਾਰਾ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਰੋਬ ਨਤੁਸੀ ਹੋਨੀ।

ਮੇਂਗੀਹੋਨਖਗਬਫਿਚਿਬੇਲਿਆਂਦੇਖੋਲਿਦਸਕੇ ॥
 ਹੀਬਸਬਸਹੈਨੀ॥ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਨਿਸਦਾਹੱਕ
 ਖੁਥਾਓਹੁਤਾਂਨਹੀਰਾਜੀਦੁਰਦੁਖੀਹੋਨੀ॥੧੧੮
 ॥ਮਲਕੀਗੱਲਸੁਣਾਦੁਰੀਚੁਚਕੇਨੂੰਲੋਕਬਹੁਤ
 ਦੇਂਦੇਬਦਦੁਇਮੀਆਂ॥ਬਾਗਬਰਸਮੇਂਹੀਉਸਰੰ
 ਰੀਆਂਨੀਨਹੀਕੀਤਾਸੂਚੁਨਚਗਾਇਮੀਆਂ॥ਹੱਕ
 ਖੋਹਿਕੇਚਾਇਜਬਾਬਦਿੱਤਾਮੱਹੀਛੁਰਕੇਪਰਾਂਨੂੰ
 ਜਾਇਮੀਆਂ॥ਪੈਗਲੋਗਕੇਜਾਇਮਨਾਇਉਸਨੂੰ
 ਆਹਿਠਕਰਦੀਬੁਰੀਪੈਜਾਇਮੀਆਂ॥ਦੁਰੇਸਾ
 ਹਠਕੀਰਨੇਚੁਪਕੀਤੀਉਸਦੀਚੁਪਭੀਦੇਹਲੁ੨੦
 ਇਮੀਆਂ॥੧੧੯॥ਚੁਚਕਆਖਿਆਜਾਇਮਨਾ
 ਦਿਉਸਨੂੰਦਿਆਹਤੀਕਤਾਮੱਹੀਚਗਾਇਲਈਏ
 ॥ਜਦੋਹੀਰੋਲੀਪਾਇਟੋਗਦਿੱਤੀਰੁਸਪਏਜਬਾ
 ਬੁਤਾਂਚਾਇਦੇਈਏ॥ਸਾਰੂਪੀਅਦਾਕੁਸ਼ਨਾਲਾ
 ਹਿਲੇਂਦਾਸਭਾਹਿਲਟਕੋਰਕਰਿਦਾਇਲਈਏ॥
 ਦੁਰੇਸਾਹਮਸੀਜੱਟਸਦਾਖੋਟੇਜੱਟਕਾਛਦਏ
 ਭੀਇਕਲਾਇਲਈਏ॥੧੨੦॥ਮਲਕੀਜਾਇ
 ਵੇਵੇਦਿਚਿਪੁਛਦੀਹੈਜੇਵੇਵੇਦਿਆਹੈਭਾਈਅੰ
 ਸਾਂਦਿਆਂਦਾ॥ਸਾਰੂਮਾਂਹੀਦੀਖਬਰਹੈਕਿਤੇਅੰਦੀ

ਚਿਕਿਧਰਨਿਕਲਗਯਾਮਾਰਾਗਾਦਿਆਂਦਾ। ਜਗਹੀ
 ਰਕੁਨੀਉਸਨੂੰਸਦਈਹੋਰਗਧੋਈਹੋਪਲਪਟੇ
 ਪਾਦਿਆਂਦਾ। ਰਾਂਝਾਬੋਲਿਆਸਥਰੋਭੰਨਆਕ
 ਨੁਏਹੁਪਿਆਸਿਰਦਾਰਨਿਥਾਦਿਆਂਦਾ। ਸਿਰੋ
 ਪਟੇਮੁੰਨਾਇਕਰਿਸਾਯੋਆਜਿਏਬਾਲਕਾਮੁੰਨਿ
 ਆਂਬਾਦਿਆਂਦਾ। ਦਾਰੇਸਾਹਜਿਉਚੋਰਨੂੰਮਿਲੇ
 ਦਾਹਰਉਤੇਸਾਹਲੈਂਦਾਮਾਰਿਆਗਾਦਿਆਂਦਾ। ੧
 ੨੧। ਮਲਕੀਆਖਦੀਲਾਵਿਓਜੇਨਾਲਚੁਰਕ
 ਤੁਸਾਂਸੁਖਨਨਜੀਉਤੇਲਿਆਦਣਾਂਈ। ਕੋਹਪੁ
 ਤਰਾਂਮਾਪਿਆਲਨਹੋਦਾਤੁਸਾਂਖਟਣਾਂਤੇਅਸਾਂ
 ਖਾਦਣਾਂਈ। ਛਿਨਮਾਲਦੇਨਾਲਮੇਘੋਲਪਤੀ
 ਰਤੀਮਾਲਸਾਂਭੇਪਰਆਂਦਣਾਂਈ। ਤ੍ਰਿਹੋਚੋਇਕੇ
 ਦੁਪਜਮਾਦਣਾਈਤ੍ਰਿਹੋਹੀਰਦਾਪਲਿਘਾਦਿਛਾਂਦ
 ਣਾਂਈ। ੧੨੨। ਕੁਨੀਗਲਤੇਗੀਉਤੇਰੁਸਪਈਤ੍ਰਿ
 ਹੋਉਸਨੂੰਆਂਣਮਨਾਦਣਾਂਈ। ਨਹੀਖਾਂਦਨੀਪੀ
 ਦਨੀਚੁਪਕੀਤੀਦਿਲਹੀਰਦਾਤੁਪੁਪਰਚਾਦ
 ਣਾਂਈ। ਤੇਰੇਨਾਉਤੇਹੀਰਕੁਰਬਾਨਕੀਤੀਮੀਗੁ
 ਸਾਂਭਕੇਚਾਰਲੈਆਦਣਾਂਈ। ਮੀਗੁਛੋਨੁਕੇਝੰ
 ਲਾਂਦਿਚੇਮੀਆਂਦਾਰਸਅਸਾਂਤੋਖਤਹਨਾਰੇਨੂੰਜੰ०

ਵਣਾਂਈ। ੧੨੩। ਗਾਂਝੁਆਖਿਆਹਿਰਨੁਮਾਉ ੨੪
 ਤੇਰੀਸਾਂਨੂੰਠੇਰਹੁਣਗਤਵੀਚਿਬਣੀਯੋ। ਮੀਆਂ
 ਮੰਨਲੈਉਸਦਾਆਖਿਆਤੂੰਤੇਰੀਹੀਰਪਿਆਰੀ
 ਦੀਅੰਬਣੀਯੋ। ਕੀਜਾਣੀਏਉਠਕਿਸਕਣੀਬ
 ਹਸੀਅੰਜੇਦਿਆਹਦੀਵਿਥਭੀਲਿਮਣੀਯੋ।
 ਫਾਰੇਸਾਹਇਸਇਸਕਦੇਵਣਜਵਿਚੋਕਿਸੇਪ
 ਲੇਨਾਂਬਧਣੀਦੀਮਣੀਯੋ। ੧੨੪। ਗਾਂਝੁਹੀਰਦੀ
 ਮਾਂਉਦੇਲਗਆਖੇਛੇਨੁਮੰਝੀਆਂਝੁਲਨੁਆਂ
 ਵਦਾਹੀ। ਮੰਗੂਵਾਣਦੇਦਾਵਿਚਿਝੁਲਣਦੇਆ
 ਪਨਾਇਕੇਰਬਧਿਆਂਵਦਾਹੀ। ਹੀਰਸੱਤੁਆਂਦ०
 ਮਗਰੋਂਘੋਲਛੁਨਾਂਦੇਖੋਰਿਜਕਰੇਝੇਦੇਦਾਆਂਦਰ०
 ਹੀ। ਪੰਜਾਂਪੀਰਾਂਨੇਆਂਣਿਦੀਦਾਗਦਿੱਤਾਹੱਥਬੀ
 ਨਿਸਲਾਂਮਕਰਾਂਵਦਾਹੀ। ਗਾਂਝੁਹੀਰਦੇਵੇਹੋਏਅ०
 ਇਹਾਜਰਅੰਗੋਪੀਰਜੀਏਹਛੁਰਮਾਂਵਦਾਹੀ।
 ੧੨੫। ਬੱਚਾਦੇਹਾਂਨੇਰਬਨੁਯਾਦਕਰਨਾਂਏਥੇਸਿ
 ਰਕਦਾਅਮਲਕਮਾਵਣਾਂਹੀ। ਬੱਚਾਖਾਹਿਚੁ
 ਰੀਚੋਇਮੰਝੁਬੁਰੀਜਗਜੀਉਨੁਨਹੀਰੁਗਾਂਵਣਾਂ
 ਹੀ। ਅਠੇਪਹਰਖੁਦਾਇਦੇਸਾਦਅੰਦਰਿਨਾਲ
 ਸਾਬਤੀਸੈਕਕਮਾਵਣਾਂਈ। ਫਾਰੇਸਾਹਪੰਜਾਂਪੀ

ਗਾਂਨੇਹੁਕਮਕੀਤਾਬਚਾਇਸਕਨੂੰਲਜਨਾਂਲਾਵ
 ਟਾਂਦੀ॥ ੧੨੬॥ ਹੀਰਹਸਕੇਖੇਰੁਕੈਘਰੀਆਈ
 ਮਾਪੇਕਾਜੀਨਿਸਦਕੇਲਿਆਂਦੁਦੇਨੀ॥ ਦੋਦੁਆਪ
 ਬੈਠੇਅਤੇਦਿਚਿਕਾਜੀਅਤੇਸਾਮਦੇਹੀਰਬਹਾਂ
 ਦੁਦੇਨੀ॥ ਬਚੀਹੀਰਤੈਨੂੰਅਸੀਮਤਦੇਦੇਮਿਠੀ
 ਨਾਲਜੁਬਾਨਸਮਝਾਂਦੁਦੇਨੀ॥ ਚਾਕਚੋਬਰਾਂਨਾਲ
 ਨਾਂਗੱਲਕੀਚੈਇਹਮਿਹਨਤੀਕੇਹੁਣੇਥਾਂਦੁਦੇਨੀ॥
 ੧੨੭॥ ਚੱਰਖਾਡਾਹਕੇਆਪਣੇਘਰਿਬਹਿਕੈਸੋ
 ਹਣੇਗਾਦੁਣੇਗੀਤਝੁਨਾਂਦੁਦੇਨੀ॥ ਲਜਮਾਪਿਆਂ
 ਦੀਵਲਪਿਆਨਕਰੀਏਸਮਾਲਮੁਢਦੇਜੱਟਸ
 ਦਾਂਦੁਦੇਨੀ॥ ਨੀਵੀਨਜਰਹਯਾਇਦੇਨਾਲਰਹੀਏ
 ਤੈਨੂੰਸਭਸਿਆਣੇਯੁਗਮਾਂਦੁਦੇਨੀ॥ ਸਰਮਮਾਪਿ
 ਆਂਦੀਵਲਪਿਆਨਕਰਣਾਂਸਾਨਦਾਰਇਹਜੱਟ
 ਸਦਾਦੁਦੇਨੀ॥ ੧੨੮॥ ਚੁਚਕਸਿਆਲਹਰੀਹੀ
 ਰੇਜਾਣਨੀਹੈਸਿਰਦਾਰਨੀਪੈਚਗਿਗਾਂਦੁਦੇਨੀ॥
 ਬਾਹਰਫਿਰਨਨਸੇਹਦਾਜੱਟੀਆਂਨੂੰਅੱਜਕੱਲਲ
 ਗੀਘਰਆਂਦੁਦੇਨੀ॥ ਏਥੇਦਿਆਹਦੇਸਭਸਿਮਿ
 ਆਨਹੋਏਖੇਣੁਪਏਬਣਾਉਬਣਾਂਦੁਦੇਨੀ॥ ਦਾ
 ਰੇਸਾਹਮੀਆਂਚਿਦਰੋਜਅਦਿਰਿਖੇਣੁਜੋਣੁਕੇਜੋਣੁ

ਲੈਆਂਦੁਦੇਨੀ॥ ੧੨੯॥ ਜਬਾਬਹੀਰਾਹੀਰਆਖ ੨੫

ਦੀਬਾਬਲਾਅਮਲੀਆਂਬੋਨਹੀਅਮਲਹਟਾਇ
ਆਜਾਇਮੀਆਂ। ਜੇਦੁਆਂਦਾਦੀਆਂਪੈਨਿਹ
ਫਰਹਨਾਂਹੀਸਿਰਜਾਇਤੇਸਿਰਨੁਨਜਾਇਮੀ
ਆਂ। ਸਿਹਚਿਤ੍ਰੇਹਰਨੁਨਮਾਸਬਾਝੇਝੁਟਨਾਲਇ
ਹਰਿਨਕਕਮਾਇਮੀਆਂ। ਅਸਾਂਆਪਦਰਗਾਹ
ਬੋਮੰਗਲੀਤਾਚਾਕਬਖਸਿਆਆਪਖੁਦਾਇ
ਮੀਆਂ। ਇਹਰਜਾਇਤਕਦੀਰੋਇਰਹੀਦੁਰ
ਸਕੇਣਹੋਵਣੀਦੇਇਹਟਾਇਮੀਆਂ॥ ੧੩੦॥ ਦਾਗ
ਅੰਬਦਾਸਾਰਬੋਲਹੇਨਾਂਹੀਦਾਗਇਸਕਦਾਭੀ
ਨਹੀਜਾਇਮੀਆਂ। ਹੋਰਸਭੁਗਲਾਂਮਨਜੂਰੋਈ
ਆਂਗਾਂਝੇਚਾਕਬੋਰਆਨਜਾਇਮੀਆਂ। ਇਸਇ
ਸਕਦੇਰੋਗਦੀਬਾਤਏਹੋਸਿਰਜਾਇਤੇਏਹਨਜਾ
ਇਮੀਆਂ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਜਿਦੇਗੀਜਸਿਰਦਾ
ਬਾਗਾਂਬਰਸਬਾਝੇਨਹੀਜਾਇਮੀਆਂ॥ ੧੩੧॥

ਜਬਾਬਚੁਚਕਾ॥ ਏਦੇਦੁਖਲੁਨੁਕੇਖੋਹਮੇਢੀਆਂ
ਭੀਗਲਪੁਟਰੂਪੇਨਦੀਬੋਣੀਏਨੀ। ਸਿਰਭੁਨ
ਕੇਨਾਲਮਪਾਣੀਆਂਦੇਢੁਹੀਖਣੁਲੋਤਾਂਨਾਲਤੇ
ਣੀਏਨੀ। ਏਦਾਦਾਤਰੀਨਾਲਚਾਢਿਰੂਪਾਵੇਸੁਏ

ਅੰਖਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਿ ਪੈਣੀਏ ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਇਸਰ
 ਕ ਬੇਨਾਂਹਿ ਮੁਣੇ ਅਸੀਰ ਹੇ ਬਤੇਰ ਕੁਹੇ ਨੀ। ੧
 ੩੨। ਸਿਰ ਬੇਟੀਆਂ ਦੇ ਬਾਪ ਜੁ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਜੋ ਦੇਗੁ
 ਸਿਆਂ ਤੇ ਬਾਪ ਆਂ ਦੇ ਨੀ। ਸਿਰ ਦੁਢ ਕੇ ਨੰਦੀਏ
 ਚਿਰੇ ਦੁਦੇ ਦੇ ਮਾਸ ਕਾਂਊ ਕੁਤੇ ਬਿੱਲੇ ਖਾਂ ਦੇ ਨੀ।
 ਸਸੀ ਜਾਣੁ ਜਲਾਲ ਨੇਰੇ ਦੁਇ ਤੀ ਕਈ ਤੂਮਰਾ
 ਚੀਪਏ ਗਾਂ ਦੇ ਨੀ। ਬਦ ਉਲਾਦ ਜੇ ਦੁਇ ਆਖੇ
 ਨਾਹਿ ਲਗੇ ਮਾਪੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਹਮੁਕਾਂ ਦੇ ਨੀ। ਜੋ ਦੇ ਕ
 ਹਰਤੇ ਆਂ ਦੇ ਬਾਪ ਜਲਮ ਬੀਨ ਬੇਟੀਆਂ ਭੋਰੇ ਦਿ
 ਚਿਪਾਂ ਦੇ ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਜੇ ਮਾਰੀਏ ਬੰਦਾਂ ਤਾਂਈ
 ਦੇਣੇ ਖੂਨ ਨਾਂਤਿ ਨਾਂਨੂੰ ਆਂ ਦੇ ਨੀ। ੧੩੩। ਜਬਾ
 ਬੀਰ। ਜਿਨਾਂ ਬੇਟੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਹੋ ਜਕਿਆਂ ਮ
 ਤਸਿਰਤਿ ਨਾਂ ਦੇ ਬਰਾਗੁ ਨਾਹੁ ਮੀਆਂ। ਮਿਲਨ ਖਾ
 ਣੀਆਂ ਤਿਨਾਂ ਪਗਾ ਦੁਕਰ ਕੈ ਜੀਕੂੰ ਮਾਰੀਆਂ ਜੇਤਿ
 ਦੇਖਾਹੁ ਮੀਆਂ। ਕਹੇ ਮਾਉ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਅਸਾਂ ਮੀਨੇਗ
 ਲਪਲਾਣੁ ਤੇ ਮੁਹਘਾਹੁ ਮੀਆਂ। ਇਕ ਚਾਕਰੀਗ
 ਲਨਾਂ ਕਰੋ ਮੁਲੈ ਉਸਦਾ ਹੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਕਾਹੁ ਮੀਆਂ
 । ਦੁਰੇਸਾਹ ਮੇਰੇ ਬਬੇਲਿਆ ਗੰਝਾ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸਿਆ
 ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਮੀਆਂ। ੧੩੪। ਸੁਲਤਾਨ ਭਾਈ

ਆਪਾਹੀਰਸੀਦਾਆਖੇਮਾਂਉਨੂੰਹੀਰਨੂੰਤਾਣੁਅੰਮਾਂ ੨੬
 ਅਸਾਂਠੇਰਜੇਬਾਹਰਏਹਰਿਠੀਸਟਾਂਏਸਨੂੰਜਾਂਨ
 ਥੀਮਾਰਅੰਮਾਂ। ਚਾਕਦਣੇਨਾਂਹੀਸਾਰੇਦਿਚਿਦੇਣੇ
 ਨਹੀਂਕੁਰੇਕਰਾਂਗਾਚਾਰਅੰਮਾਂ। ਤੇਰੇਆਖਿਆਂਸ
 ਤਰਜੇਨਾਹਿਬਹੇਠੇਰਾਂਏਸਦੀਪੈਣਤੱਲਦਾਰਅੰ
 ਮਾਂ। ਜੇਪੀਅਨਾਂਹੁਕਮੁਦਿਚਿਰਥੀਆਹੀਸਭਸਾ
 ਨੁਸੁੱਟਾਂਪਰਬਾਰਅੰਮਾਂ। ਫਾਰੇਸਾਹਜੇਦੁਪੀਅਬੁ
 ਰੀਹੋਵੈਰੋਦੁਰੇਈਏਸਾਗਰੋਪਾਰਅੰਮਾਂ। ੧੩੫
 ਜਬਾਬਹੀਗਾਅੰਥੀਆਂਲਗੀਆਂਮੁਣਨਨਹੀਵੀ
 ਰਮੇਰੇਬੇਬੇਦਾਰਪਤੀਬਲਿਗਾਰੀਆਂਦੇ। ਫਹਣ
 ਪਏਦਰੀਆਉਦੇਮੁਣਨਨਹੀਵੇਲਾਇਥਕੇ
 ਜੇਰਜਾਰੀਆਂਦੇ। ਲੋਹੂਕੀਕਰੋਨਿਕਲਣੋਰੇਗੇ
 ਈਜਿਥੇਲਗੀਆਂਤੇਜਕਟਾਰੀਆਂਦੇ। ਲਗੇਦ
 ਸਤਾਇਕਦਾਰਨਾਂਬੰਦਕੀਚੈਵੈਦਲਿਖਦੇਵੈਦਰੀ
 ਸਾਰੀਆਂਦੇ। ਸਿਰਦਿੱਤਿਆਂਬਾਸ਼ੁਨਾਂਇਸਕਪ
 ਕੇਇਹਨਹੀਸੁਖਾਲੀਆਂਯਾਰੀਆਂਦੇ। ਫਾਰੇਸਾ
 ਹਮੀਆਂਭਾਈਦਰਸਦੇਨੀਵੇਖਇਸਕਬਣਾ
 ਈਆਂਖੁਦੀਆਂਦੇ। ੧੩੬। ਜਬਾਬਕਜੀ। ਕਾ
 ਜੀਆਖਿਆਖੋਭੁਖੁਦਾਇਦਾਕਰਿਆਪੇਜਿੰਦ

ਚੜ੍ਹੇ ਦੁਆਰਾ ਨੀਗੋ। ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਵੀ ਚੰਨੀ ਕੁੰਕਢ
 ਸੁਟਨ ਮਾਰੇ ਸਰਮ ਦੇ ਖੂਨ ਗੁਜਰ ਨੀਗੋ। ਜਿਸ ਦੁਖ
 ਤਵਿੰਤਾ ਅਸਾਂ ਚਾਇਓ ਫਤਵਾ ਉਸੇ ਦੁਖ ਤਹੀ ਮਾਰ
 ਉਤਾਰ ਨੀਗੋ। ਆਉ ਆਖਦੀ ਲੋ ਕੁਖ ਦਾਇਦਾ
 ਜੇਤਿ ਖਾਸੇ ਖਦੀ ਦਾ ਦੇਖ ਜਾਲ ਨੀਗੋ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਤੀ
 ਛਤੁ ਬੁਰਿਆਈ ਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀ ਅੰਗ ਦੇ ਦਿਚਿ ਰਾਸਾ
 ਵਨੀਗੋ। ॥ ੧੩੭ ॥ ਮੇਨੂੰ ਮੇਹਣੇ ਹੋਰੁ ਜਾਰ ਦੇ ਚੰਨੂ
 ਦੇਹ ਬੁਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜੇਰੁ ਕੋਈ। ਅਥੇ ਅਖਰਾਂ ਲਿ
 ਖਿਆਂ ਕੋਟ ਮੇਟੇ ਜੇਰੁ ਰਬ ਨੂੰ ਭਾਵ ਦੇ ਕਮ ਸੋਈ।
 ਬਪੀਰੋ ਬਦੀ ਸਭ ਕੁ ਬੂਲ ਕਰ ਸਾਂਗਾਂ ਸ੍ਰੇ ਬਾਝੁ ਨਾ
 ਸਹਾ ਹੋਰੁ ਕੋਈ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਕੀ ਪਇਓ ਖਿਆ
 ਲ ਮੇਰੇ ਜੇ ਵੀ ਹੋਵਣੀ ਸੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੋਈ। ॥ ੧੩੮ ॥
 ਪੰਜਾਂ ਪੀਰਾਂ ਨੂੰ ਗਾਂਝੇ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਦੋ ਹੀਰਸ
 ਨੇ ਹਨ੍ਹਾ ਪਲਿਆਹੀ। ਮਾਂਇ ਬਾਪ ਕਾ ਜੀ ਸਭੇ
 ਗਿਰਦ ਹੋਏ ਗਿਲਾ ਸਭ ਨਾਂ ਦਾ ਅਸਾਂ ਪੁਲਿਆਹੀ।
 ਪੰਜਾਂ ਪੀਰਾਂ ਅੰਗੇ ਹੱਥ ਜੇਵੇ ਖਲਾ ਨੀਰੋਂ ਦਿਆਂ
 ਮੂਲੁ ਨਾਂ ਠਲਿਆਹੀ। ਬਚਾ ਕੋਟ ਮੁਸੀਬ ਤਾਂ ਪੇ
 ਸਾ ਆਈ ਆਂ ਦਿਚੇ ਜੀ ਅਸਾ ਭਾਥਰ ਥਲਿਆਹੀ।
 ॥ ੧੩੯ ॥ ਮੇਰੀ ਹੀਰ ਨੂੰ ਵੀਰ ਖਾਹ ਕੀਤਾ ਕਾਜੀ ਮਾਂਉ

ਤੇ ਬਾਪ ਪਥਲਿਆ ਹੀ। ਅੰਦਰ ਕਰੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ੨੧
 ਦਾਸ ਤੇ ਜੀ ਮੇਰਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਚਲਿਆ ਹੀ।
 ਵਾਂਗੂੰ ਸੀਰੀ ਦੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂ ਨਦਰੀ ਵਾਂਗੂੰ ਲੇਲੀ ਦੇ
 ਦੁਖ ਦਿਲ ਸਲਿਆ ਹੀ। ਅਸਾਂ ਆਸਰਾ ਪਰਿਤੁਸੰ
 ਰੂਪ ਹੈ ਸਭੇ ਦੁਖ ਕਰ ਜੀ ਅਨਾ ਬੁਲਿਆ ਹੀ। ੧੪੦
 ॥ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਦਿਲਾਸੇ ਨਾਲ ਪੀਰਾਂ ਮੀਆਂ
 ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਉਤ ਸੱਲਿਆ ਹੀ। ਤੇਰੀ ਹੀਰ ਦੀ ਮੰਦਰ
 ਗਾਂਝੀ ਆਦਮ ਖਤੂ ਮਨ ਗਨੀਆਂ ਪੱਲਿਆ ਹੀ।
 ਦੇ ਤਿਨ ਸੰਦ ਸੁਣਾਇ ਖਾਂਦੀ ਝੁਲੀ ਦੇ ਸਾਡਾ ਗਾਂਢੇ
 ਤੇ ਜੀ ਉਚਲਿਆ ਹੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਅੰਗੇਜ਼ ਟੜਾਹੁ
 ਹੋ ਕੇ ਲੋਕੇ ਦੇ ਝੁਲੀ ਗਾਂਢੇ ਹੋ ਲਿਆ ਹੀ। ੧੪੧
 ॥ ਹੱਥ ਦੇ ਝੁਲੀ ਗਾਂਢੇ ਦੇ ਨਜਰ ਆਈ ਪੀਜਾਂ ਪੀਰਾਂ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਦੁਊ ਖਾਂਜੀ। ਏਸ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਜੀਲ ਦਾਸ
 ਭਕਿਸਾ ਸੁਰ ਸੋਹਣੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉ ਖਾਂਜੀ। ਕੋਈ
 ਸੋਹਣੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਦੁਲ ਦੁਲਾਨਾ ਲੋਕ ਦੇ ਸੰਦ ਸੁ
 ਣਾਉ ਖਾਂਜੀ। ਭੁਤ ਰੂਹ ਦਾ ਦੁਰਸਾ ਚਾਂਹ ਦਾ ਹੀ
 ਅੰਜੁ ਰੂਹ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਦਾਉ ਖਾਂਜੀ। ੧੪੨। ਸਿੰਕਨ
 ਲਦ ਜਾਇ ਕੋਈ ਝੁਲੀ ਨੂੰ ਪੀਜਾਂ ਪੀਰਾਂ ਅੰਗੇਖਣ
 ਗਾਂਢ ਦਾਈ। ਕਦੇ ਉਧੋ ਤੇ ਕੰਨ ਦੇ ਬਿਸਨ ਪਦੇ

ਕਦੇ ਮਾਂ ਬਿਹਾਰੀ ਦੀ ਲਾਵ ਦਾਈ। ਕਦੇ ਚੋਲ ਤੇ ਮੰ
 ਰਵਣ ਛੋਹ ਦੇ ਦਾ ਕਦੇ ਬੂਬ ਨਾਂ ਚਾਇਸੁਣਾ ਦਾਈ
 ਮਲਕੀ ਨਾਲ ਨਲਾਲੀ ਨਿਊ ਬਗਾਏ ਦਿ ਚਿਤੀ ਦ
 ਰੀ ਦੀ ਕਲੀ ਲਾਂ ਦਾਈ। ੧੪੩। ਕਦੀ ਸੋਹਣੀ
 ਤੇ ਮੇਰੀ ਵਾਲ ਵਾਲਾ ਨਾਲ ਸੈ ਕਦੇ ਸੋਹਣਾ ਦਾਈ
 ਕਦੇ ਪੁਰ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਕਵਿਤੁ ਜੇ ਕਦੇ ਸੋਹ
 ਲੇ ਨਾਲ ਰਲਾਂ ਦਾਈ। ਸਾਰੰਗ ਨਾਲ ਤਿਲਿ ਗਸਰ
 ਨਿਆਂ ਦੇ ਗਗ ਸੁਹੀਦਾ ਤੇ ਕੁਪਾ ਦਾਈ। ਸੋਹਣ
 ਗੁਜਰੀ ਪੁਰ ਬੀਲ ਲਤ ਭੈਰੋ ਦੀ ਪਕਰਾ ਗਦੀ ਜੀ
 ਲਵਨਾਂ ਦਾਈ। ੧੪੪। ਟੇਰੀ ਮੇਘ ਮਲਾਰ ਤੇ
 ਗੋਰੂ ਗਾਏ ਜੈਤ ਸਿਰੀ ਨਿਊ ਨਾਲ ਰਲਾਂ ਦਾਈ। ਮਾਲ
 ਸਿਰੀ ਪਨਾ ਸਰੀ ਰਗੁ ਬੇਲੇ ਮਾਲ ਦਾ ਸੀਰਾ ਗਦਨਾਂ
 ਦਾਈ। ਕੇਦਾਰ ਬਿਹਾਰਾ ਗੁਰਾਗ ਮਾਰੂ ਨਾਲੇ ਕਾਨ
 ਕੁਦੀ ਆਂ ਸੁਗਾਂ ਲਾਂ ਦਾਈ। ਕਲਿਆਂ ਨਵੇ ਨਾਲ ਮੰ
 ਲੋਕ ਸੋ ਬੇਲੇ ਅਤੇ ਜੀ ਗਲਾ ਚਾਇਸੁਣਾ ਦਾਈ।
 ੧੪੫। ਭੈਰੋ ਨਾਲ ਪਲਾਸੀ ਆਂ ਭੀ ਮੋ ਬੇਲੇ ਨਟਰ
 ਗਦੀ ਜੀਲ ਦੁਨਾਂ ਦਾਈ। ਬਰਦ ਨਾਲ ਪਗਾਨ
 ਝੋਝੇ ਟੀ ਆਂ ਦੇ ਗੋਰੀ ਨਾਲ ਦਿਸਾਖ ਮਲਾਂ ਦਾਈ
 ਈ। ਰਾਮ ਕਲੀ ਬਸਿਤ ਹਿੰਦੂ ਲਗਾਂ ਦੇ ਮੁੰਦਾ ਦਾਈ

ਦੀਆਂ ਸੁਗੰਭੀ ਗਾਂਢ ਦਾਈ। ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਪਲਾਸੀ ੨੮

ਆਂਗ ਸਕੇਤੇ ਪੰਜਾਂ ਪੀਗੰਨੁ ਖਣੁ ਸੁਣਾਂ ਦਾਈ।

੧੪੬। ਗਾਜੀ ਹੋਇ ਪੰਜਾਂ ਪੀਗੰਨੁ ਕਮੁਕੀਤਾ ਬੱਚਾ ॥

ਮੰਗ ਲੈ ਦਾਇ ਜੋ ਮੰਗਣੀ ਹੋ। ਅੰਨ੍ਹ ਹੀਰ ਜੱਟੀ ਮੈ

ਨੂੰ ਬਖਸ ਉਠੇ ਰੰਗਣ ਸੈਕ ਦੇ ਦਿਚਿ ਜੇ ਰੰਗਣੀ ਹੋ

। ਮੈ ਨੂੰ ਲਾਇ ਬਿਭੂਤ ਮਲਿਗ ਕਰੇ ਬੱਚਾ ਓਹੁ ਭੀਤੇ

ਰੀ ਮਲਿਗਣੀ ਹੋ। ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਨ ਸੋਹੇ ਉਪਲ ਉਸਨੂੰ

ਨਹੀ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਪਰਟਿਗਣੀ ਹੋ। ਜੇਹੇ ਨਾਲ ਲਾ

ਈਏ ਤੇ ਹੋਹੋਇ ਰਹੀਏ ਨਿਗਾਂ ਨਾਲ ਰਲੇ ਸੋਭੀ ਨਿਗ

ਣੀ ਹੋ। ੧੪੭। ਗਾਂਝੇ ਪੀਗੰਨੁ ਬਹੁਤ ਖੁਸਾਲ ਕੀਤਾ ॥

ਦਾਇ ਦਿਤੀਆ ਨੇ ਜਾਇ ਹੀਰ ਤੇ ਗੀ। ਤੇਰੇ ਸਭ ਮਖ

ਸੁਦ ਹੋਰ ਹੋਹਾ ਸਲ ਮੰਦ ਤੋਹੋਇ ਰਹੇ ਪੰਜੇ ਪੀਰ ਤੇ ਗੀ

। ਜਾਇ ਗੀ ਜਤੂ ਦਿਚਿ ਮੰਗ ਦਾਣ ਬੈਠਾ ਬਖਸਲ

ਈਹੋ ਸਭ ਤਕ ਸੀਰ ਤੇ ਗੀ। ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਪੀ

ਰਕਾ ਮਲਾਂ ਨੇ ਕਰਿ ਛੁਗੀ ਹੋ ਨੇ ਕਤ ਦਬੀਰ ਤੇ ਗੀ। ੧

੪੮। ਗਾਂਝੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਉ ਖਾਂ ਬੈਠੀ ਰੋਕੋਈ

ਖੂਬ ਤਦਬੀਰ ਬਣਾਈਏ ਨੀ। ਤੇਰੇ ਮਾਂ ਉਤੇ ਬਾ

ਪਦਿਲ ਗਿਰੋ ਦੇਕਿ ਦੇਂਦੇ ਨਾਂ ਬੋਬਾਤ ਛਪਾਈਏ

ਨੀ। ਮਿਠੀ ਨਾਇਣ ਨੂੰ ਸਦਕੇ ਗਲ ਕੀਚੈ ਜੇਤੂ ਕ

ਹੋਤੇਰੇਘਰਆਈਏਨੀ। ਮੇਸਿਆਲਾਂ ਦੇ ਦੇਹ ਵੇਦ
 ਨਾਂ ਨਾਹੀ ਸਾਥੇ ਹੀ ਰਨ੍ਹਤ ਸੀ ਪਹੁੰਚਾਈਏਨੀ। ੧੪੮
 ॥ ਦਿਨੇ ਗਤ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੇਲ ਸਾਰੂ ਸਾਰੂ ਸਿਰਹੈ ਸਾਨ
 ਚੜਾਈਏਨੀ। ਹੀਰ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾਂ ਖੋਲਿ ਦਿੱਤੀ ਅੰ०
 ਨੀ ਕਿ ਦੇਵੀ ਮਠੀਏ ਰੂਲ ਬਣਾਈਏਨੀ। ਕੁੰਦੀਆਂ
 ਪਾਸ ਨਾਂ ਖੋਲਣਾਂ ਭੁੰਦ ਮੂਲੇ ਗਲ ਜੀਉ ਦੇ ਦਿਚਿ
 ਛਪਾਈਏਨੀ। ਦਾਰੇ ਸਾਂਹ ਛਪਾਈਏ ਮੂਲ ਖੋਕੇ
 ਲੋਭਾਂ ਦੇ ਆਪਣਾਂ ਹੀ ਗੁਣ ਖਾਈਏਨੀ। ੧੪੯॥
 ਫਲੇ ਕੋਲ ਜਿਥੇ ਮੰਗੁ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਓਥੇ ਕੋਲ ਹੋਸੀ
 ਘਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾ ਮੰਠੀ ਨਾਇਣ ਤਾਂ ਘਰਾਂ ਦੀ
 ਖਸਮਣੀ ਸੀ ਨਾਈ ਕਿ ਮਕਰ ਦੇ ਫਿਰਨ ਸਾਂਈ ਅੰ०
 ਦਾ ਘਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇ ਹੁਕਮੁ ਗੰਝਣੇ ਦਾ ਜਿਵੇਂ
 ਸਾਦਰੇ ਹੁਕਮੁ ਜਦਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾ। ਚਾਣਭਾਣੀ ਮਿ
 ਟੇ ਫਿਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬਾਗ ਖੁਲਦਾ ਲੇਫਤੁਲੰ०
 ਦੀਆਂ ਦਾ। ੧੫੦॥ ਮਿਠੀ ਸੇਜ ਦਿਛਾਇ ਕੇ ਛੁ
 ਲ ਪੂਰੇ ਉਤੇ ਆਂ ਵਦਾ ਕਦਮ ਖੁਦਾਈਆਂ ਦਾ ਦੇ
 ਵੇ ਹੀਰ ਗੰਝਾਗਤੀ ਕਿਰਨ ਮੈਂ ਜਾਂ ਖੜੀਆਂ ਖਾਨ ਮਾਂ
 ਸ਼੍ਰੀ ਸਿਰਸਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾ। ਘੜੀ ਗਤ ਰਹਦੀ ਹੀਰ
 ਘਰੀ ਜਾਏ ਗੰਝਾ ਭਾਇ ਪੁਛਦਾ ਫਿਰੇ ਪਾਂਈਆਂ

ਦਾ। ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਕਰਦਿ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਰੁਖੁ ਨ ਬੁਝਾ ॥ ੧੫੨ ॥ ਗੰਝਾ ਪੁਛ
 ਠੇਹਰ ਨ ਦੇਖ ਦੇ ਨਾਂ ਈ ਆਂਦਾ। ॥ ਗੰਝਾ ਪੁਛ
 ਦਾ ਜਾਇ ਨ ਯੇਟ ਨੂੰ ਦਸੀ ਇਸ ਕਰੇ ਹੁਣ ਚੰਗੀ
 ਜਾਤ ਦਾ ਨੀ। ਮਿਠਾ ਫਲੁ ਬਹਿਸਤ ਦੇ ਮੇਦਿਆਂ ॥
 ਨਹੀ ਹੋਰੁ ਮਿਠਾ ਕਿਸੇ ਟਾਸ ਦਾ ਨੀ। ਨੇਕ ਬਖਤ ਜੇ
 ਹੀ ਦਿਸ ਆਉ ਨੀ ਹੋਂ ਸਚੁ ਦਸੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਸਤ ॥
 ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾ ਹੁਪ ਛਾਣਿ ਕੇ ਦਸੁ ਦੇਈ ਦਸੁ ਇਸ ਕ
 ਚੰਗਾ ਕੇ ਹੁਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ਨੀ। ॥ ੧੫੩ ॥ ਮੇਨ ਇਸ ਕ ਅ
 ਜਾਇ ਬਖਸ਼ਮ ਆਗੀ ਆਂਦਾ ਸੁਣ ਲੈ ਤੇਲ ਟਟਾਖ
 ਗਨਿ ਮੋਹ ਨੁਈ। ਜੇ ਨੁਕਰਾ ਸੀ ਇਸ ਕ ਜੁਲਾਹੀ
 ਆਂਦਾ ਠੇਹਰ ਨਾਇ ਟੀ ਦਾ ਰੂਠਾ ਠੇਹਰ ਲਾਈ। ਕਿਲੇ
 ਠੇਕ ਦੁਇ ਸਕਤ ਖਾਣੀ ਆਂਦਾ ਤੇ ਮਛਾ ਟੀ ਆਂਦਾ
 ਲਿਬੂਲੇ ਹੁਣਈ। ਨਿਮਾਂ ਇਸ ਕ ਅਸੀਲ ਸੀ ਜੋਟੀ
 ਆਂਦਾ ਜਿਥੇ ਪਛੀ ਆਂਦੇ ਦਿਚਿ ਗੋਹੁਣਈ। ॥ ੧੫੪ ॥
 ੪। ਖਾਇ ਖਣਿ ਆਸੀ ਇਸ ਕ ਬਰਦਾਲੀ ਆਂਦ ॥
 ਪਿਛੇ ਹਰ ਆਲੋਹਾਰੀ ਥੋਥੋ ਹੁਣਈ। ਚਣਿ ਆਇ
 ਸਕ ਬਰਦਾਲੀ ਦਾ ਖਿਚ ਦੁਗਾ ਨਹੀ ਲੈਂਦਾ ਚੀ
 ਗਾਪੋਇ ਹੁਣਈ। ਲੁਚੀ ਦੁੰਗਾ ਸੀ ਇਸ ਕ ਕਿਰਾਣੀ
 ਆਂਦਾ ਅੰਗੇ ਬਾਮਣੀ ਦਾ ਖੀਰ ਖੋਇ ਹੁਣਈ। ਨੇਜੇਮ ॥

ਹਵਾਂਇਸਕਸੁਨਿਆਰੀਆਂਦਾਅਤੇਧੋਬਣਾਂਦਾਭ
 ਲੀਠਾਟਦਾਈ॥੧੫੫॥ਤ੍ਰਿਖਾਇਸਕਬੁਧਿਆਨੁ
 ਇਯਾਲਨ੍ਹੀਦਾਅਤੇਸੇਖਣੀਦਾਜਬਰਜੇਹਨ੍ਹਈ
 ॥ਮੁਸਤਹੱਬਸੀਇਸਕਦਰਦੇਸਣੀਦਾਕਨਿਆਣੀ
 ਦੇਇਸਕਨੇਹੁੰਨਤਲਾਈ॥ਉਜੂਸਾਨਿਆਇਸਕ
 ਸਖਦਜਾਦਨ੍ਹੀਦਾਅਤੇਖਨ੍ਹਾਅਗਾਇਣਦਾਘੁਲ
 ਚਾਈ॥ਨੇਣੇਢੁਕਦਾਨਾਇਸਕਗੁਜਰੀਆਂਦਾਅ
 ਗੋਖੋਜਣਾਦਾਖਲਾਹੱਟਪਾਈ॥੧੫੬॥ਅੱਸਕ
 ਦਾਤਰੀਵੁਢਵੁਢੁਹਨ੍ਹੀਦਾਅਤੇਮੇਊਣੀਆਂਦਾ
 ਖਲਾਜਾਲਪਾਈ॥ਪੀਨ੍ਹੀਹੁੰਝੁਵਾਂਇਸਕਸੀਮਾਤ
 ਮੀਦਾਵਿਚਿਚੇਗਨ੍ਹੀਦਾਪੂਰੀਘੰਤਜਾਈ॥ਅੱਸ
 ਕਸਾਹਸਿਆਣੀਦਾਪਟਾਕਾਲੀਅਗੋਕਰੇਬਰੂ
 ਪਣੀਪਾਨ੍ਹਆਈ॥ਕਤਰਾਂਜੇਹੀਆਂਸੀਕਤਰਦਾ
 ਦਰਜਣੀਦਾਅੱਸਕਦੇਖਗੀਢੀਲੀਦਾਗੀਢਲਾ
 ਈ॥ਪਕਣੁਲਈਵੁਹਾਂਗੀਸੀਮਹਰੀਆਂਦਾਇ
 ਸਕਸੱਕਣੀਦਾਆਵੇਰਾਂਗਚਾਈ॥ਨੱਸਚਲਿ
 ਆਅੱਸਕਕਲਾਲਣੀਦਾਅੱਸਕਕੰਜਰੀਦਾਅ०
 ਖੇਰੱਖਭਾਈ॥ਤਾਰਕੱਸਣੀਦਾਪਿਆਕਰਹੱਲਾ
 ਕੱਟਕਨਿਵੇਂਮੁਹਿਅਸਰਕਾਰਆਈ॥ਪਿਨ੍ਹਮਾਰਿ

ਆਇਸਕਅਚਰਜਣੀਦਾਜੇਵੀਤਤਨਾਪਾਨ ੩੦
 ਕੁਪਾਨਖਾਈ। ਸੈਂਤੀਸੀਨਸੀਇਸਕਸਹਾਠਣੀਦ०
 ਜਿਥੇਮੁਹਰਮਹਿਮਦਸਾਹਲਾਈ। ਚੜ੍ਹਿਆਊਠ
 ਤੇਇਸਕਬਲੋਚਣੀਦਾਮਾਰੇਪਾਸਣਾਂਤੇਠਿਰੇਸਾਂ
 ਗਚਾਈ। ਕੂਜਦਾਂਗੁਕੁਰਲਾਵੇਸਿਪਾਹਣੀਦਾਜਿ
 ਨਾਂਕਿਤਪਰਦੇਸਨਹੀਖਬਰਕਾਈ। ਚੜ੍ਹਿਆਕੀਧਾ
 ਹੋਤੇਇਸਕਮੁਗਲਾਣੀਆਵਾਅੰਗੇਪਠਣੀਦਾ
 ਕਮਰਲਾਈ। ਸਾਂਗਾਂਪਕਵੀਆਇਸਕਮਰਹੱਟੀ
 ਆਂਦਾਅੰਗੇਖਣਾਠਿਰੇਗਣਾਂਤੇਗਚਾਈ। ਤ੍ਰੈਸੈਸੱ
 ਠਸਹੇਲੀਦਾਇਸਕਤ੍ਰਠਹਲੀਇਕਦੇਨਲਨਾਂਦੁ
 ਯੀਕਾਈ। ਪਿਨ੍ਹਮੱਲਿਆਇਸਕਸਲੇਟੀਆਂਦੇ
 ਖਣਾਦਿਚਿਮੇਦਾਨਦੇਤਿਬੁਲਾਈ। ਓਥੇਮਹਲਤੇ
 ਮਾਣੀਆਂਪੱਤਿਰਆਬਾਹਰਾਂਸ਼ੁਣੇਸ਼ੁਪਣੀਆ
 ਟਿਪਾਈ। ਦੁਰੇਸਾਹਬਖਤਾਦੁਹੀਪਰਦੇਹੋਅੰ
 ਜੇਹੀਰਨਗਾਂਸ਼ੁਆਜਾਇਕਾਈ। ੧੫੭। ਦਿਨਤੇਦੇ
 ਦੁਪਹਰਤਾਂਆਵੇਗਾਂਸ਼ੁਹੀਰਉਪਰੋਚੱਲਕੇਆਂਦਦੀ
 ਹੈ। ਓਹੁਮੇਂਹੀਲਿਆਇਬਹਾਦਰਾਈਓਹੁਨਾਲਸ
 ਹੇਲੀਆਂਧਾਦਦੀਹੈ। ਓਹੁਦੇਸ਼ੁਲੀਨਾਲਿਸਰੋਟਕ
 ਹਦਾਓਹੁਸਣੇਸਹੇਲੀਆਂਗਾਂਦਦੀਹੈ। ਕਾਈਜੁਲ

51
 ਛਨਿਚੋਟੁਵੀਰਾਂਸੁਣੇਤੇਕਾਈਨਾਲਕਲੇਜੇਦੇਲਾਂਦ
 ਵੀਹੋ।ਕਾਈਚਿਮਣੇਲੋਕਨੂੰਮਸਕਬੋਗੀਕਾਈਮੁ
 ਖਨੂੰਮੁਖਛੁਹਾਵਦੀਹੋ।ਕਾਈਟੁੰਬਿਆਂਮਾਰਕੇ
 ਭੁੰਨਜਾਂਦੀਮਗਰਪਵੇਤਾਂਪਾਰਨੂੰਪਾਵਦੀਹੋ।ਕ
 ਈਆਖਦੀਮਾਹੀਆਮਾਹੀਆਵੇਤੇਰੀਮੱਝੁਬੁ
 ਰੀਕੱਟਜਾਂਦਵੀਹੋ।ਕਾਈਮਾਪਿਆਂਦੇਖਰਬੂ
 ਜਿਆਨੂੰਕੋਣੇਬੱਕਬੱਕੇਚਾਉਬਣਾਂਦਵੀਹੋ।੧੫੮
 ॥ਕਾਈਆਖਦੀਮੇਰੀਆਗਾਂਝਿਆਵੇਮਾਰਬਾਤ
 ਲੀਪਾਰਨੂੰਪਾਂਦਵੀਹੋ।ਕਾਈਤਾਰੀਆਂਤਰਨਚੁ
 ਛਾਲਪੇਕੇਕਾਈਨੈਲਨਿਸਲਰੁਣੀਆਂਦਵੀਹੋ।
 ਕਾਈਤਾਰੀਆਂਤਰਦੀਆਂਚਾਉਕਰਕੇਕਾਈਛਾ
 ਲਪਣਿਮਦੀਲਾਵਦੀਹੋ।ਇਕਸਰਤਬੱਧੀਟੁੰ
 ਬੀਮਾਰਜਾਂਦੀਪੈਤਾਲਦੀਮਿੱਟਣੀਲਿਆਂਦਵੀ
 ਹੋ।੧੫੯॥ਇਕਬਣਨਤੇਕਾਂਚਤਰੀਗੋਕੇਸੁਰ
 ਖਾਂਬਤੇਕੂੰਜਬਣਿਆਂਦਵੀਹੋ।ਇਕਛੀਗਮੁਰ
 ਗਾਈਆਂਹੋਨਬਗਲੇਇਕਕਿਲਕਿਲਾਹੋਇਦਿ
 ਖਾਂਦਵੀਹੋ।ਇਕਦਾਂਗਕੂਹੀਆਂਬਾਜਸੀਗਕੱਢ
 ਨਇਕਛੋਣੇਨੂੰਚਲੀਆਂਦਵੀਹੋ।ਇਕਲੁੱਧ
 ਰਹੋਇਕੇਕਾਰਆਵੇਇਕਦਾਂਗਸੀਸਾਰਸਿਰਲਾਂ

ਵਦੀਐ) ੧੬੦॥ ਇਕਉਕਤਾਂ ਬੋਲਦੀਹੋਇਤੇਰੀ
 ਇਕਸੀਗਚਲਗਾਵਣੇਆਂਵਦੀਐ। ਇਕਦੇਵਪਾ
 ਸਿਧੀਆਂਹੋਇਬੈਠਨਮਸਕਵਾਂਗੁਉਹਫੁਕਫੁਕ
 ਵਦੀਐ। ਹੀਰਤਰੇਚੇਤਰਫਰਸ਼ੇਟਵੇਦੇਮੈਂਗਾਂਮਛ
 ਲੀਬਣਿਬਣਿਆਂਵਦੀਐ। ਆਪਬਣੇਮਛੀ
 ਨਾਲਚਾਵਣਾਂਦੇਪਾਸਗਾਂਝੇਨੂੰਕੁਰਲਬਣਾਂਵਦੀ
 ਐ। ਇਸਤੱਖਤਹਜਾਰੇਦੇਰੂਭਰੇਨੂੰਗਰੀਗਰੀ
 ਆਂਜਾਲੀਆਂਪਾਂਵਦੀਐ। ਵਾਰੇਸਾਹਮੀਆਂਜੋ
 ਟੀਨਿਆਜਕਰਕੈਨਿਤਯਾਰਦਾਜੀਉਪਰਚਾਂਦ
 ਵੀਐ) ੧੬੧॥ ਜਬਾਬਕੈਰੋ। ਕੈਰੋਅਖਿਆਮਲ
 ਕੀਏਭੈਣੀਏਨੀਤੇਰੀਧੀਅਵਨ੍ਹਾਚਿਹਚਰਚਾ
 ਇਆਹੀ। ਜਾਇਨਈਤੇਚਾਕਦੇਨਾਲਪੁਲਦੀ
 ਇਸਮੁਲਖਦਗਾਹੁਗਵਾਇਆਹੀ। ਮਾਇਅ
 ਖਦੀਬਾਪਤੇਨਾਲੇਕਾਜੀ। ਇਸਸਭਨਾਂਦੇਭੈਰ
 ਕਾਇਆਹੀ। ਕਹਿਆਮੀਨਦੀਨਹੀਭਿਰਾਉ
 ਦਾਭੀਸਭਸਰਮਸਹੁਰਵੇਵਾਇਆਹੀ। ੧੬੨॥
 ਮੁਹੱਪੁਟਰਹੀਵਾਲਪੁਟਰਹੀਅੰਤਹੁਟਰਹੀਗੈ
 ਬਚਾਇਆਹੀ। ਰਹੀਮੇਢੀਆਂਪੁਟਨਿਖੁਟਰ
 ਹੀਲਿਟਾਂਜੁਟਰਹੀਤੇਲਪਾਇਆਹੀ। ਮਤੀਦੇ
 ਇਰਹੀਕਰਿਸੇਇਰਹੀਪੈਰੀਪੈਰਹੀਲੋਝਾਇ

ਆਹੀ ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂ ਸੁਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲੰਘੇ ਰਿ
 ਛਨੇ ਚਾਇਨਗਾਇਆਹੀ॥ ੧੬੩॥ ਮਲਕੀ ਖਾਇ
 ਗੁਸਾਤ ਪਲਾਲੇ ਈ ਝੁਬਦੇ ਰੂਪਾਂ ਐਲੀਆਨਾ
 ਈਆਵੇ॥ ਮਲਕੂ ਮੇਰੀਆ ਮੇਂ ਨੂਆ ਦੁਗੀਆ
 ਦੇ ਚੁਕੂਆ ਛੀਆ ਤੁਨੁ ਤੁੰਗਾ ਈਆਵੇ॥ ਖੇਰੁਣ
 ਗਈ ਮੁਹਸੇ ਝਲੇ ਪਰੇ ਪਲੀਓ ਨਿਮਾਂ ਸਾਂ ਮਹੇ ਈ
 ਨਹੀਆ ਈਆਵੇ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂ ਅਜੇ ਨ
 ਹੀਆ ਈ ਮੁਹਰਮ ਗੁਆਂ ਦੀ ਪਰਆ ਈਆਵੇ
 ॥ ੧੬੪॥ ਝਗਤੂ ਮਤੇ ਛਤੂ ਕਹਾਲੇ ਦੇ ਵੇ ਬੇਲਾਰੂ
 ਹਤਾ ਤੇ ਝੂਰੂ ਰਾਕਮੀਆਂ॥ ਜਾਇਹੀ ਰਅਗੇ ਧੁਮ
 ਪਤੀਆ ਨੇ ਬਚਾ ਕੇ ਹੀ ਉਤ੍ਰਾ ਈਆ ਖਾਕਮੀਆਂ
 ॥ ਤੇਰੀਆਂ ਉਤੇ ਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁਸੇ ਜਾਨੇ ਮਾਰਸੀ ਚੁ
 ਰਕਬਾ ਪਮੀਆਂ॥ ਦੁਰਸ ਜਾਹਿ ਤੇ ਰੇ ਉਤੇ ਆਣ
 ਬਣੀ ਨਾਲੇ ਆਖਦੇ ਮਾਰੀਏ ਚਾਕਮੀਆਂ॥ ੧੬
 ੫॥ ਤੇਤਾ ਅਬਦੀ ਰੂਲੀਏ ਕਰੇ ਮੈਂ ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਲੇਲ
 ਨੁਪਵੇ ਪਟਾਕਮੀਆਂ॥ ਸਿਆਲਗਨ ਬਗੁਜਾ
 ਰੁਦੇ ਰੂਰਨ ਨਾਂ ਹੀ ਗਿਣੇ ਆਪਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕਮੀ
 ਆਂ॥ ਚੁਲੇ ਸਿਆਲਾਂ ਨੇ ਅਜਨਾਂ ਅਗ ਪਾਈ ਸਾਰ०
 ਕੇ ਨੁਮਾਂ ਬਹੁਤ ਗਮਨਾਕਮੀਆਂ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਯਤੀ
 ਮਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਨੂੰ ਸਤਾ ਨੁਵੇ ਸਿਆਲਾਂ ਦੀ ਰੂਕਮੀਆਂ०

॥ ੧੬੬ ॥ ਹਰਿਗਮਾਇਨੁ ਆਇਸਲਾਂ ਮਕੀਤਾ ਮਾਂ ੩੨
 ਇਆਖਦੀ ਆਉਤੁ ਨਹਾਗੀਏਨੀ। ਯਹੋਲੀਏਬੇ
 ਹਯਾਏਖਵਿਦੁਬੀਏਮਸਤਗੁਲਬਹਰੀਏਨੀ। ਉ
 ਪਲਜਾਂਏਤੁਚਾਕਨੁਖਾਣੀਏਨੀ। ਛਿਲਛਿਦਰੀਏ
 ਛਾਂਈਏਮਾਂਈਏਨੀ। ਗੋਲਾਬੁਗੀਏਜਗੀਏਮਾਲ
 ਜਾਦੀਗੁਸੇਮਾਰੀਏਜਹਿਰਦੀਜਹਿਰੀਏਨੀ। ਤੇਰੀ
 ਚੂਹੀਕੁਟਾਂਨਾਲਰੂਭਿਆਂਦੇਲਿਗਘਣਾਂਗੀਨਾਲ
 ਮੁਤਹਰੀਏਨੀ। ੧੬੭ ॥ ਤੁੰਅਕਾਇਕੇਸਾਨੂਕੇਲੇ
 ਕੁਦਿਤਾਲਿਗਘਣਾਂਗੀਨਾਮੁਹਤੇਰੀਏਨੀ। ਮਾਂਉ
 ਆਖਦੀਹੁੰਟਲਜਾਹਿਮੁਈਏਮਹਿਰਗਾਂਬ੍ਰੇਦੇਨਾਲ
 ਦੀਮਹਿਰੀਏਨੀ। ਸਾਂਨਾਂਨਾਲਿਦਿਨੇਗਤਿਮੇਲਤੇਰੇ
 ਆਉਟਲੀਨੀਕਟੀਏਦਹਿਰੀਏਨੀ। ਅਜੁਗਤਿ
 ਤੈਨੂੰਮੱਝਦਾਹਿਰੇਬਾਂਤੇਰੀਸਾਂਇਤਆਈਬੁਰੀਕ
 ਹਰੀਏਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਦੇਆਖੇਤੁਨਾਂਹਿਲਗੇਤੈਨੂੰ
 ਮਾਰਉਰਾਦਸਾਂਭੈਣੀਏਨੀ। ੧੬੮ ॥ ਅਮੀਚਾਕ
 ਬੇਲੇਅਸੀਪੀਘਪੀਘਾਂਕੇਹੋਗੇਬਦੇਤੁਤੀਏਬੇ
 ਲਨੀਏ। ਕਹਦਾਬਹੁਤਮਲੂਕਮੂਹਸੂਠਤੇਰਾਐ
 ਰਾਸੂਠਪਹਾਣਦਤੇਲਨੀਏ। ਸੁਲਾਨਾਲਗੁਲਾਬ
 ਤਮਾਰਕੀਤਾਦਿਚਿਸੂਠਦੀਹਿਗਕਿਉਪੋਲਨੀਏ।

ਗਧੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਚੁਗਾਈ ਆਮੇਦਾਰੀ ਹੋਇਕੋਗੇ
 ਬਕਿਉ ਤੋਲ ਨੀਹੋ। ਅਣਸੁਣਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਇਸੁਣਾ
 ਇਆਹੀ ਮੁਏ ਨਾਗਵਾਂਗੁ ਦਿਸੁ ਘੋਲ ਨੀਹੋ। ਫਰੇ
 ਸਾਹਗੁ ਨਾਹ ਕੀਅਸਾਂ ਕੀਤਾ ਮੇਰੇਗੇ ਬਦੇ ਬੋਲਤੁ
 ਬੋਲ ਨੀਹੋ॥ ੧੬੯॥ **ਜਬਾਬ ਮਲਕੀ** ਸਵੇਲੇਖਸੰ०
 ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਲਜਪਈ ਵਡੀ ਸੋਹਣੀ ਪੀਅਨੂੰ ਲੀਕਲ
 ਗੀ। ਨਿਤ ਕਰੇ ਤੇ ਬਾਨਿਤ ਕਰੇ ਪਾਵੇ ਨਿਤ ਕਰੇ ਪਖੰ
 ਤੇ ਵਡੀ ਠਗੀ। ਅਸੀਂ ਮਨੇ ਕਰਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ਮੁਏ ਨਾਂਹੀ
 ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਫਕੀਰ ਦੀ ਕੇਹੀ ਵਗੀ। ਫਰੇ ਸਾਹਨਿਦੁ
 ਧਤੇ ਵਹੀ ਖਾਧਾ ਮਾਹੀ ਛਟਕਟੀ ਦੇਖਹੋਇ ਰਹੀ
 ਬਗੀ॥ ੧੭੦॥ **ਜਬਾਬ ਹੀਰ** ਅਮੀਆਂ ਬਸਿਕਰਿ ਗਾਲੀ
 ਆਂਦੇਇ ਨਾਂਹੀ ਗਾਲੀ ਦਿੱਤੀ ਆਂਦੁਰੁ ਪਾਪਆ
 ਫੇ। ਨਿਉਰ ਬਦੀ ਪਟਣੀ ਬੁਗੀ ਬਹੁਤੀ ਪੀਆਂ
 ਮਾਰਿਆਂ ਵਡਾ ਸਗਪਆਫੇ। ਲੈਜਾਹਿ ਮੇਨੂੰ ਕੁਆ
 ਪਟਣੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੋਬਦਾ ਸੁਲਤੇਤਾ ਪਆਫੇ। ਫ
 ਰੇ ਸਾਹਨਾਂ ਮੁਏ ਰੋਟੇ ਥੋਭਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਾਪਦਾ
 ਬਾਪਆਫੇ॥ ੧੭੧॥ **ਜਬਾਬ ਕੈਦੋ** ਕੈਦੋ ਆਇਕੇ
 ਆਖਿਆ ਸਹੁਰਿਆਫੇ ਮੇਥੋਂ ਕੈਦੋ ਚਗਾ ਮਤਦੇਸੀ
 ਆਉਇ। ਮੇਹਣੇ ਮੁਹਾਂ ਤੇ ਹੀਰਸਿਆਲ ਦੇਵੀਅ

ਜੁਕਲਾਇਗਾ ਨ ਕਰੇ ਸੀਆਉਇ। ਇਹ ਨਿਤ ਦ ੩੩
 ਪਿਆਰੁ ਨ ਜਾਇ ਖਾਲੀ ਪਿਛੁ ਗੁਰਦਾ ਪਾਸੁ ਨਾਵੈ
 ਸੀਆਉਇ। ਸਾਥੇ ਮਹਰਸਿਆਲ ਨੇ ਗਲਟਾ
 ਲੀਪਕਾਂ ਛੋਰੇ ਨਾ ਬਹੁ ਭੈ ਖੀਆਉਇ। ਠੰਗਇ
 ਕਵਪੀ ਕਹੈ ਲਿਖਿਆਂ ਦੀਅਕ੍ਰਿਤ ਘਣਾ ਮੁਗਲ।
 ਮਲਖੇ ਸੀਆਉਇ। ੧੧੨। **ਜਬਾਬ ਕੈ ਦੋ** ਕੋ
 ਦੀਰੋਜਨੁ ਮੁਲਖ ਮਸਾਹੂਰ ਹੋ ਸਨ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ
 ਤੇ ਅਬਕੁ ਆਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਜਿਨਾਂ ਬਾਣਹੈ ਨ ਚਟੇ ਕੁ
 ਵਟੇ ਦੀਆਖੇ ਕੋ ਦਰ ਨਾਂਹ ਰਿਆਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਏਸ
 ਪਾਇਰੁ ਲਾਵ ਨ ਠੰਗੀਲੀ ਤੇ ਕੰਮ ਪਹੁਚ ਸੀਬ
 ਹੁਤ ਖੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਜਦੋਂ ਚਾਕਉ ਪਾਲ ਲੈ ਜਾਗ
 ਨ ਢੀਤ ਦੇ ਸੂਰ ਸੇਬਾ ਜੀਆਂ ਹਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹਮੀਆਂ ਜਿਨਾ ਲਾਈਆਂ ਨੀ ਸੇਈ ਜਾਣ ਦੇ
 ਨੀਰੂ ਢੀਆਂ ਯਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ੧੧੩। ਕਿਸਾਹੀ
 ਰਨੁ ਤੁਰਤ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੇ ਜਾਇ ਕਿਨ ਦੇ ਵਿਚਿ ਸੁ
 ਟਾਇਆਈ। ਤੈਨੂੰ ਮੇਂ ਹਣਾਂ ਚਾਕਦਾ ਦੇਇ ਕੈ ਦੋ
 ਉਸ ਪਰੇ ਵਿਚਿ ਸੇਰ ਮਚਾਇਆਈ। ਧਰ ਢਲ
 ਹਰਾਮ ਸੈ ਤਾਂ ਨ ਦੇ ਦਾ ਰੂਗਾ ਵਿਚਿ ਮੇ ਦਾ ਨ ਦੇ ਲਾਇ
 ਆਈ। ਏਹ ਗੱਲ ਜੇ ਜਾਵ ਸੀ ਅੰਜੁ ਖਾਲੀ ਤੇ

ਹੀਰਕਿਉਨਾਮਸਦਾਇਆਈ। ਕਰਿਛੁਰੂਣੀਏ
 ਸਦੇਨਾਲਏਹੀਸੁਣੇਦੇਸਜੇਕੀਤਨਾਪਾਇਆਈ
 ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਅਪਰਾਧਹੈਆਣਜੁਣਿਆਲੈਕੁਰਿਛੁ
 ਨੇਮਾਮਲਾਚਾਇਆਈ॥ ੧੭੪॥ ਰਲੇਮਿਲੇਨੀ
 ਤੁਸੀਸਹੇਲੀਓਨੀਲਿਕੁਲੁਚਦੀਪੇਜਸਦੁਹੀਏਨੀ
 ॥ ਮਾਰਕੁਤਕੇਕੁਰਣਮਾਛੀਆਂਦੇਇਸਨੇਜਾਨ
 ਥੀਮਾਰਉਤਾਹੀਏਨੀ॥ ਇਸਨੁਮਾਰਕੇਚਾਣੀਏ
 ਪਰੇਅੰਦਰਿਚਲੋਹਾਲਤੇਹਾਲਪੁਕਾਹੀਏਨੀ॥ ਦੁ
 ਰੇਸਾਹਸਹੇਲੀਆਂਆਖਦੀਆਂਨੀਏਹੁਚਾਲਭੀ
 ਤੁਸਿਖਡਾਹੀਏਨੀ॥ ੧੭੫॥ ਜਬਾਬਹੀ॥ ਹੀਰ
 ਆਖਿਆਵਾਣਕੇਛਲੇਅੰਦਰਿਗਲਪਾਇਰਸਾ
 ਮੁਹਘੁਟਘੁਟੋ॥ ਏਕੁਪਕਣਿਕੇਲਕਵਿਚਿਪਾਇ
 ਜਫੀਕਿਸੇਖੁਹਖਲਣਵਿਚਿਸੁਟਘੁਟੋ॥ ਅਗੇਉ
 ਸਨੇਲਾਇਕੋਅੰਗਸੁਗੀਸਾਣਬਾਲਕੇਚੀਜਸਭ
 ਲੁਟਘੁਟੋ॥ ਲੈਕੇਕੁਤਕੇਕੁਰਣਮਾਛੀਆਂਦੇਧਾ
 ਣੁਧਾਣਹੀਮਾਰਕੇਕੁਟਘੁਟੋ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂ
 ਦਾਣੁਭਿਭੁਣੀਦਾਕੇਈਵਾਲਦਿਸੈਸਭੋਪੁਟਘੁ
 ਟੋ॥ ੧੭੬॥ ਸਈਆਂਨਾਲਰਲਕੇਹੀਰਮਤਾਕੀ
 ਤਾਖਿੰਡੁਛੁਟਕੇਗਲੀਆਂਮਲੀਆਂਨੇ॥ ਕੈਦੇਆ

ਟਿਓਣਿ ਆਜੇ ਫਲੇ ਅੰਦਰਿ ਖਬਰਾਂ ਤੁਰਤ ਹੀ ੩੪
 ਹੀਰਥੇ ਪਲੀਆਂ ਨੇ। ਹਥੀ ਪਕੜ ਕਾਥਾਂ ਵਾਂਗੁ ਸੰ
 ਹ ਪਰੀਆਂ ਗੁਸਾਖਾਇ ਕੈ ਸਾਰੀਆਂ ਚਲੀਆਂ ਨੇ।
 ਕੈਦੋ ਪੇਰਿ ਆਜੇ ਦੇ ਕੁਭਿ ਆਰਗ ਪਾਲਾ ਹਸੇਲੀ
 ਆਂ ਪਕੜ ਪਥਲੀਆਂ ਨੇ। ਘਾਟ ਪਾੜ ਨਠਰਿ
 ਆਰਤੇ ਪਦਨ ਪਮਕਾਂ ਪਾਂਈ ਛੁੜਾਇਆਂ ਮੁਹ
 ਲੀਆਂ ਕੁਟੀਆਂ ਨੇ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਦਾਵੀ ਪਟੇ ਪਾੜ
 ਲਾਂਗੁ ਨੁਏ ਸਇਕਲ ਵੇਨੂੰ ਮਾਰਤੁ ਟਿਆਂ ਨੇ। ੧੧੧
 ਆਗਲ ਪਾਇ ਕੈ ਸੇਲੀਆਂ ਲਾਹੇ ਪੀ ਪਾੜ ਜੁਲੀ
 ਆਂ ਸੀਘਨੂੰ ਪੁਟਿਆਂ ਨੇ। ਰੀਨ ਦੇਰਤੇ ਕੁਤਕੇ ਛੁੜ
 ਨਲਤੀ ਰੋੜ੍ਹਾ ਦਿਚਿ ਖੁੜ ਲਵੇ ਸੁਟਿਆਂ ਨੇ। ਝੋਝੋ
 ਨੁ ਸਿਰਤੇ ਨੁ ਕੇ ਪਤ ਮੁਧਾਲਾ ਗੁਣ ਪਾੜ ਕੇ ਪੜ
 ਧੜ ਕੁਟਿਆਂ ਨੇ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਸੈਤਾਂ ਨਬਦ ਬਖਤ
 ਕੈਦੋ ਪਰੀਆਂ ਪਕੜ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਲੁਟਿਆਂ ਨੇ।
 ੧੧੨। ਕਾਈ ਮਾਰਲਤਾਂ ਕਾਈ ਲਾਇ ਝੁਮਕਾਂ ਕੰ
 ਈ ਨਾਲਤ ਮਾਚਿਆਂ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਕਾਈ ਇਟ
 ਵਟਾ ਜੁਤੀ ਛੀਮ ਪੱਥਰ ਕਾਈ ਰੀਰੁ ਕਾਖੁ ਬਗੁ
 ਜਾਰਦੀ ਹੈ। ਕਾਈ ਪਟਦਾਵੀ ਛੁਹੀ ਦਿਚਿ ਦੇਵੀ
 ਕਾਈ ਪਕੜ ਪੈਦੇ ਮੁਹ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਕਾਈ ਦੇਇ

ਤਾਂ ਨੇ ਕਈ ਮਾਰ ਮੇਹ ਦੇ ਕਰਿ ਉੱਚੇ ਦਸਤ ਪੁਕਾਰੀ
 ਯੈ ਚੋਰ ਮਾਰੀ ਦਾ ਦੇਖਿ ਚਲੇ ਯਾਰੇ ਸਾਹ ਏਹ
 ਤਲਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀਐ ॥ ੧੧੯ ॥ ਪਾਣੂ ਚੁਨੀਆਂ ਸੁ
 ਥਣਾਂ ਕੁਣੂ ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਕ ਦਫ ਕੇ ਚੀਕ ਦਾ ਚੋਰ ਦਾਂ
 ਗ੍ਰਿਹਿ ਦਿਚਿ ਦੀ ਫਿਰਨ ਪਰ ਦਾਰ ਜਿਉ ਚਿ ਦਵਾਲੇ
 ਗਿਰ ਦੇ ਪਾਇਲਾਂ ਪਾ ਦਰ ਮੇਰ ਦਾਂ ਗ੍ਰਿਹਿ ॥ ਸਾਹੂ ਕਾਰ ਦਾ
 ਮਾਲ ਜਿਉ ਦਿਚਿ ਕੇ ਟਾਵਾਲੇ ਚੋਰੀਆਂ ਫਿਰਨ ਲੋਹੇ
 ਰਦਾਂ ਗ੍ਰਿਹਿ ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਅੰਗਿ ਮਾਰਿਆਂ ਭੁੱਖ ਦਾਈਐ
 ਸਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਯੈ ਚੇਦ ਚਕੋਰ ਦਾਂ ਗ੍ਰਿਹਿ ॥ ੧੨੦ ॥ ਉਸਨੂੰ
 ਛਾਟ ਕੇ ਕੁਟ ਚਕ ਚੁਰ ਕੀਤਾ ਸਿਆਲੀ ਲਾਇਕੇ
 ਪਾਸਣਾ ਪਾਈਆਂ ਨੀ ॥ ਹਥੀ ਬਾਲ ਮੁਆਤ ਨੇ
 ਕਾਹ ਕਾਨੇ ਵਡੇ ਭੁੱਤ ਨੇ ਬਾਲ ਲਿਆਈਆਂ ਨੀ ॥
 ਸ੍ਰੀਗੀ ਸਾਨ੍ਹ ਕੇ ਭਾਂਡ ਨੇ ਭਿਨ ਸੁਟੇ ਕੁਕਣੂ ਕੁਤੀਆਂ
 ਚਾਇ ਭੁਜਾਈਆਂ ਨੀ ॥ ਜੁਲ ਪਾਣੂ ਕੇ ਸਾਨ੍ਹ ਕੇ ਛਤੇ
 ਪਾਈਆਂ ਲਗੀਆਂ ਹੀਰਨੂੰ ਮਿਲਨ ਦੁਪਾਂਈਆਂ
 ਨੀ ॥ ਜਿਵੇ ਮਾਰ ਕਸੂਰ ਤੇ ਖੁਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਗਾ ਥਾ
 ਲਸੇ ਛੁਕ ਦਿਖਾਈਆਂ ਨੀ ॥ ਫਿਰ ਜਾਂ ਸਾਹ ਦੀਆਂ
 ਦੁਰਸਾ ਮਾਰ ਮਥਾ ਛੇਰੇ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਨੀਆਈਆਂ
 ਨੀ ॥ ੧੨੧ ॥ ਕੈਦੋ ਲਥਣੀ ਪਥਣੀ ਖੁੰਨ ਦੁਹਰੇ

ਕੂਕੇ ਬਾਹੁ ਨੀ ਤੇ ਫਿਰੀਆ ਦਮੀਆਂ। ਮੇਨੂੰ ਗਰਨੇ
 ਮਾਰ ਕੇ ਚੂਰ ਕੀਤਾ ਪੈਰੋ ਪਿਰੁ ਦਿਓ ਦੇਹੋ ਥਾਂ ਦਾ ਦ
 ਮੀਆਂ। ਖਠ ਨੀ ਪਾਣੁ ਪਤਿ ਸਾਹ ਤੇ ਜਾਇ ਕੂਕਾਂ
 ਮੇਤਾਂ ਪਾਣੁ ਸੁਟਾਂ ਮੁਟੀਆ ਦਮੀਆਂ। ਚਲੋ ਝੁਗ
 ਨੀ ਦੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪਾਸ ਕਾਜੀ ਦੇ ਹੁਗਲ ਨਾਂ ਜਾਏ ਬਰ
 ਬਾ ਦਮੀਆਂ। ਮੇਨੂੰ ਬੋਲਣੇ ਮਾਰਿਆ ਸਚੁ ਪਿਛੇ
 ਸੀਰੀ ਮਾਰਿਆ ਜਿਓ ਫਿਰੀਆ ਦਮੀਆਂ। ਦੁਰ
 ਸ ਅੰਧ ਮਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਛਾਟ ਖਾਧੇ ਨਹੀਆਂ ਦੁਰ
 ਇਸ ਕਦਾ ਸੁ ਦਮੀਆਂ। ੧੮੨॥ ਜਬਾਬ ਕੈ ਦੋ
 ਨੂੰ ਚੂਰ ਕਦਾ। ਚੂਰ ਕਾ ਖਿਆਲੀ ਕ੍ਰਿਆਂ ਜਾਇ
 ਸਾਥੇ ਤੇ ਨੂੰ ਦੁਲਹੈ ਝੁਗਨ੍ਹਿਆਂ ਝੇਨ੍ਹਿਆਂ ਦਾ। ਸਿਰ
 ਦਾਰਹੈ ਚੋਰ ਚੁਰਕਿਆਂ ਦਾ ਸੁਹਾਭੇ ਤੀਹੈ ਸਾਨ੍ਹਿਆ
 ਪੇਨ੍ਹਿਆਂ ਦਾ। ਤੇਰਾ ਦੋਰਹੈ ਨਾਲ ਇਆਇਆਂ ਦੇ
 ਅਤੇ ਦੁਲਹੈ ਦਬਦਗੇਨ੍ਹਿਆਂ ਦਾ। ਆਪਣੇ ਨੁਕੇ
 ਪਿਛੇ ਦੀ ਫਿਰੋਰੇ ਦਾ ਦੇਹੁ ਚਜੁਹੈ ਮਾਣੁ ਆਂਭੈਨ੍ਹਿ
 ਆਂ ਦਾ। ਦੁਰੇ ਸਾਹੁ ਹੈ ਚੁਗਲ ਦੀ ਸਕਲ ਕੈ ਦੋਏ
 ਹੁਮੁਲਹੈ ਸਭ ਬਖੇਨ੍ਹਿਆਂ ਦਾ। ੧੮੩॥ ਜਬਾਬ
 ਕੈ ਦੋ। ਮੇਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਪਲਾਂ ਮੁੰਦ ਕੀਤਾ ਝੁਗੀਨਾ
 ਲਮੁਆ ਤੇ ਸਾਨ੍ਹੀਆਂ ਨੇ ਦੋਰ ਭਿਨ ਕੇ ਕੁਤ ਕੇ ਛ

ਨਨਲਤੀਪੇਂਦਦਜੁਲੀਆਠਲਕੇਪਾਣੀਅੰਨੇ॥
 ਕੁਕਕੁਤੀਆਂਭੰਗਅੰਠੀਮਲੁਟੀਮੇਰੀਛੰਦ
 ਟੀਚਾਇਉਜਾਣੀਆਂਨੇ॥੧੮੪॥**ਜਥਾਬਚੁਚ**
ਕਾਬੂਠੀਆਂਸਚੀਆਂਚੁਗਲੀਆਂਮੇਲਕੇਤੇਘ
 ਰੇਘਰੀਤੂਲੀਆਂਲਾਵਨਾਂਹੈ॥ਪਿਉਪੁਤ੍ਰਾਂਨੂੰ
 ਯਾਗਮਿਤ੍ਰਾਂਨੂੰਮਾਂਦਾਂਧੀਆਂਨੂੰਪਾਣੁਦਿਖਾਵਨਾਂ
 ਹੈ॥ਤੈਨੂੰਬਾਣਹੈਬੁਰਾਕਮਾਵਟੇਦੀਮੇਏਟਕ
 ਗਾਂਪਯਾਲਵਾਨਾਂਹੈ॥ਪਗਾਂਜਾਹਿਜੱਟਾਪਿਛ
 ਛਰੁਸਾਰਾਂਮੇਏਕਸਨੂੰਪਯਾਖਪਾਂਵਨਾਂਹੈ॥
 ੧੮੫॥**ਜਥਾਬਕੋਦੋ**ਦੋਹੀਰਬਦੀਜੇਨਾਇ
 ਕਰੇਪੈਚੋਭੁਰੇਦੇਸਦਿਚਿਛਾਟਿਆਂਕੁਟਿਆਂਗਾਂ॥
 ਮੁਰਸਦਬਖਸਿਆਸੀਰੁਠਾਭੰਨਿਆਂਨੇਧੁਰੇਜ
 ਵਾਂਥੀਲਾਇਕੇਪੁਟਿਆਂਗਾਂ॥ਮੇਤਾਂਮਾਰਿਆਏ
 ਖਦੇਮੁਲਖਸਾਰੇਮੁਏਕੁਤੇਵਾਂਗੂੰਪੁਰਸੁਟਿਆਂ
 ਗਾਂ॥ਹੰਗੋਰੁਣੇਭੀਨਕੇਚੁਰਕੀਤਾਂਅੰਨੀਦਾਰਗ
 ਪੇਵਾਂਗੂੰਕੁਟਿਆਂਗਾਂ॥ਵਾਰੇਸਾਹਨੂੰਰੁਛੀਛਾਟ

ਹੋਈ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਨਿਖੁਟਿਆਂਗਾਂ। ੧੮੬।
 ਜਬਾਬ ਪੈਚਾਂ। ਕੁਨੀਆਂ ਸਦਕੇ ਪੈਚਾਂ ਨੇ ਪੁਛਕੀ
 ਤੀਲੀ ਖੁੰਕਾ ਸੋਤੇ ਫਾਹਿਕੇ ਮਾਰਿਆ ਜੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸ਼ੁਗਨਾਹੁਤ ਕਸੀਰ ਮਾਰਿਆ ਅੰਕੇ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ
 ਨਿਤਾਰਿਆ ਜੋ। ਹਾਲ ਹਾਲ ਕਰਦਾ ਪਰੇ ਦਿਚਿਥੈ
 ਠਾਮੇ ਰੁਕਹਿ ਰਤੇ ਖੁੰਨ ਗੁਜਾਰਿਆ ਜੋ। ਕਹੋ ਕੋਈ
 ਤਕਸੀਰ ਫਕੀਰ ਅੰਦਰਿ ਫੁਟਿ ਚੋਰ ਫੁੰਗੀ ਕੁਟਿ ਰੁ
 ਰਿਆ ਜੋ। ਸ਼੍ਰੀਗੀਸਾਨ ਕੇ ਬਾਲ ਕੇ ਭੀਨ ਭਾਂਡੇ ਸਫ
 ਕਰਨੁ ਮਾਰ ਉਤਾਰਿਆ ਜੋ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਪੁਛੋ ਏਨਾ
 ਲਣ ਕੀਆਂ ਨਿਅੰਗਿ ਲਾਇ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਗੀ ਕਿਉ ਸਾਨ੍ਹੀ
 ਆਜੋ। ੧੮੭। ਜਬਾਬ ਕੁਨੀਆਂ। ਸਾਨ੍ਹੀਆਂ ਮੀ
 ਮੀਆਂ ਪੁਟ ਦਾਤੇ ਨੂਗਲਾਂ ਪਿਛੋ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਥਣਾਂ
 ਸਿੰਘਦਾਈ। ਸਾਂਨ੍ਹੀ ਕਟੀਆਂ ਕਰੇਤੇ ਆਪਿ ਪਿਛੋ
 ਸ਼੍ਰੋਟ ਹੋਇ ਕੇ ਟਪਦਾ ਰਿਗਦਾਈ। ਨਾਲੇ ਬੀਨ ਕੋਜੇ
 ਗਨ੍ਹੀ ਜੇਇ ਦੇਂਦਾ ਗੁਤਾਂ ਬੀਨਿ ਪਿਛੋ ਪਮਾਤਿ ਘਰਾ
 ਦੀ। ਤੇਨ੍ਹੇ ਲਾਹਿਕਹਾਈ ਤੇ ਛਿਰੇ ਭੋਰੇ ਭੋਰੇ ਮੁਤ
 ਦਾਤੇ ਨਾਲੇ ਰਿਗਦਾਈ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਉਨਾਨ੍ਹ ਦੇਂਦਿ
 ਚਿਜਾ ਕੇ ਛੁਲ ਸਾਨ੍ਹੀਆਂ ਕੀਨਾ ਦੇ ਸਿੰਘਦਾਈ।
 ੧੮੮। ਜਬਾਬ ਪੈਚਾਂ। ਆਖੇ ਓਹੁ ਮੇਨ੍ਹ ਮਾਰ ਗਏ

ਇਵਿਤਾਹੱਡਗੇਰੁਏਭੰਨਕੇਚੂਰਕੀਤੇ। ਸ੍ਰੀਗੀਸਾਨੁ
 ਭਾਂਡੇਭੰਨੇਖੋਹਵਾਵੁਲਹਿਪਗਵੀਪਟੇਪਟਦੁ
 ਰਿਕੀਤੇ। ਏਗੋਪਕਣੁਪਸੀਟਕੇਦਿਚਿਖਾਈਤੁ
 ਸਾਂਮਾਰਕੇਖਲਕਹਜੂਰਕੀਤੇ। ਆਓਅੰਗੁਅ
 ਪਠਾਧਕੀਚਾਇਆਜੇਹੱਡਪੇਰਫਕੀਰਦੇਚੂਰਕੀ
 ਤੇ। ਵਾਰੇਸਾਹਗੁਨਾਹੱਥਪਕਣੁਕਫਰਹੱਡਪੈਰਸ
 ਭਮਾਰਕੇਚੂਰਕੀਤੇ॥੧੮੮॥ ਜਥਾਬਕੁਣੀਆਂ॥
 ਵਾਰਪਤਿਆਕੋਣਬਲਾਇਕੁਤਾਦੁਰਕਾਰਕੇਤੁਸੀ
 ਨਮਾਰਦੇਹੋ। ਅਸਾਂਭਾਈਆਂਖਾਣੀਆਂਹਥਿਲਾ
 ਯਾਇਤਨੀਗਲਨਤੁਸੀਨਿਤਾਰਦੇਹੋ। ਫਰਫੇਜੀ
 ਆਂਮੱਕਰੀਆਂਠਕਰੀਆਂਨੂੰਮੁਹਲਾਇਕੇਚਾਇਦਿ
 ਗਾਣਦੇਹੋ। ਮੁਠੀਮੁਠੀਏਡੇਅਪਗਾਧਪੈਦੇਪੀਅੰ०
 ਸਦਕੇਪਰੇਦਿਚਿਮਾਰਦੇਹੋ॥੧੮੯॥ ਏਹੁਲੁਚਮੁ
 ਸਟਿਰੁਣਅਸੀਕੁਣੀਆਂਅੰਜੇਸਚੁਤੇਸੁਠਨਿਤਾਰ
 ਦੇਹੋ। ਪੁਰਸਹੋਇਕੇਨੱਫੀਆਂਨਾਲਪੁਲਦਾਤੁ
 ਸੀਗਲਕੀਚਾਇਨਿਪਾਰਦੇਹੋ। ਤੁਸੀਹੋਰਨਾਂਦੀ
 ਕੇਹੀਸਰਮਰਖੋਬੇਟੀਆਂਆਪਣੀਆਂਖੂਬਪ
 ਤਾਰਦੇਹੋ। ਵਾਰੇਸਾਹਮੀਆਂਮਰਦਸਦਾਸੁਠੇਰੀਨਾਂ
 ਸਚੀਆਂਸਚੁਕੀਮਾਰਦੇਹੋ॥੧੯੦॥ ਜਥਾਬਕੋਟੇ

॥ ਕੈਰੋ ਬਾਹੁ ਨੀ ਤੇ ਫਿਰੀਆ ਵਕੂ ਕੇ ਧੀਆਂ ਵਾਲਿ ३१
 ਓ ਕੋਰਨਿਆ ਉਮੀਆਂ ॥ ਮੇਰਾ ਹਟ ਪਸਾਰੀ ਵਾਲੁ
 ਟਿਓ ਨੇ ਕੋਲ ਦੇਖ ਦੇ ਪਿੰਡੁ ਗਿਰਾਉ ਮੀਆਂ ॥ ਮੇਰੀ
 ਭੁਗਾ ਅਠੀ ਮਤੇ ਪੋਸਤ ਲੁਟੇ ਹੋਰੁ ਨਿਆਂ ਮਤਾਂ ਵਕੇ
 ਹਾਨਾ ਉਮੀਆਂ ॥ ਮੇਰੀ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਸਾਂ ਸ਼ੁਕਾਈ
 ਪਿੰਨਟੁ ਕਵੇ ਪਿੰਡ ਦੇਖਾਂ ਉਮੀਆਂ ॥ ਤੋਤੇ ਬਾਗ ਉਜੰ
 ਨ ਦੇ ਮੇਦਿਆਂ ਦੇ ਤੁਸੀ ਪਕ ਨੁਲਿਆਂ ਵੇ ਕਾਂ ਉਮੀ
 ਆਂ ॥ ਵਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਵਰ੍ਹੇ ਮਾਲ ਲੁਟੇ ਕੇ ਵੇ ਕੇ ਵੇ
 ਵਾਲ ਵਾਂ ਮੇ ਨਾ ਉਮੀਆਂ ॥ ੧੯੨ ॥ ਜਬਾਬ ਪੈਚਾਂ
 ਪੈਚਾਂ ਆਖਿਆ ਸਬਰ ਤੂੰ ਕਰੀ ਮੀਆਂ ਤੈ ਨੂੰ ਮਾਰਿ
 ਆਨੇ ਸ਼ੁੱਖ ਮਾਰਿ ਓਨੇ ॥ ਹਾਇ ਹਾਇ ਫਕੀਰ ਤੇ ਕਹ
 ਰੇ ॥ ਯਾ ਕੋਈ ਦੁਗੁਹੀ ਖੂਨ ਗੁਜਾ ਰਿਓਨੇ ॥ ਬਹੁਤ
 ਦੇਇ ਦਿਲਾਸ ਨਾ ਪੂਜੁ ਅੰਖੀ ਕੈਰੋ ਲਿਖੂੰ ਠੰਗ ਕੇ
 ਠਾਰਿ ਓਨੇ ॥ ਕੈਰੋ ਆਖਿਆ ਧੀਆਂ ਦੀ ਵਲ ਹੋ ਕੇ
 ਵੇਖੇ ਦੀ ਨਇ ਮਾਨ ਨਿਘਾ ਰਿਓਨੇ ॥ ਵਾਰੇ ਸਾਹਮੀ
 ਧਰਾ ਜਬਿ ਦਾਦ ਨਗਰੀ ਸੁਠਾ ਦੇਇ ਦਿਲਾਸ ਨਾਮੰ
 ਰਿਓਨੇ ॥ ੧੯੩ ॥ ਜਬਾਬ ਚੁੱਚਕਾ ਚੁੱਚਕਾ ਆਖਿਆ
 ਅੰਖੀ ਵਿਖਾਇ ਮੈ ਨੂੰ ਮੂੰਹੀ ਲਾਹ ਸੁਟਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਮੂੰਹੀ
 ਆਂ ਦੀ ॥ ਇਕੇ ਦੇਹਾਂ ਤਗਾਹਿ ਮੇਏ ਹਮਾਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਪਾ

ਸਨਥਾਉਹੈਗੁਰਿਆਂਦੀ। ਅਮਾਨੇਛਿਕਸਰੋਹੀਅੰ०
 ਅਲਖਲਾਹੀਏਅੰਸੀਸਭਥੀਪਰੇਜੇਟ੍ਰਿਆਂ
 ਦੀ। ਕੈਦੋਆਖਿਆਵੇਖਛਣਵਨਾਂਹਾਂਭੁਲਾਮਾ
 ਇਖਣ੍ਹੀਏਨਾਂਮੁਰਿਆਂਦੀ। ੧੯੪। ਅੰਖੀਦੇ
 ਖਕੇਠਰਜੇਕਰੋਟਾਲਾਤਦੋਜਾਣਸਾਂਪਰੇਦੁਬ੍ਰਿਤ੍ਰਿ
 ਆਂਦੀ। ਇਸਹੀਰਦੇਪਣੁਛਟੀਭਿਗਝਾਨ੍ਹਾਂਸੇ
 ਲੀਦਟਸਾਂਚਾਕਦੇਜੁਰਿਆਂਦੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀ
 ਆਂਏਥੇਖੇਰੁਪੈਦੀਦੇਖੋਬਛਿਆਂਦੀਅੰਤੇਮੁਰ੍ਹਿ
 ਆਂਦੀ। ੧੯੫। ਜਬਾਬਕੈਦੋ। ਕੈਦੋਆਖਿਆ
 ਜੀਉਤਦਬੀਰਕਰਕੇਏਹਜੂਹਦਿਚਿਜਾਇਕੇ
 ਖੇਰੁਦੇਨੀ। ਮੇਰੇਆਖਿਆਂਪੀਆਂਨੂੰਨਾਹਿਮਾਰ
 ਨਪਿਰੁਕੈਣਮਾਰੇਖੂਨਭੇਰੁਦੇਨੀ। ਚਿਹਨਤਕ
 ਕੇਜੀਗਲੇਦਿਚਿਆਆਏਹੁਦੇਖਕਾਰੇਏਸਚੇਛ
 ਦੇਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਪਗਾਇਆਂਸ਼੍ਰੀਗਿਆਂਨੂੰਅੰਗਲ०
 ਇਲੀਕ੍ਰੋਹੈਸੇਕਦੇਨੀ। ੧੯੬। ਦੁਰ੍ਹਿਗੋਇਉਸੇ
 ਰਤੇਜਾਇਛਹਿਆਪੋਹਮਾਘਸਤਾਦਿਚਿਕੁਨ੍ਹਾਂ०
 ਦੋ। ਘੋਆਛਾਹਵੇਲਾਤਦੋਦਿਚਿਬੋਲੇਭੇਨ੍ਹੇਆਇ
 ਪਏਸਸੀਪੁੰਨ੍ਹਾਂਦੋ। ਬੂਟਾਬੀਨਕੇਗਾਂਝੇਦੇਹੱਥ
 ਮਿਲਿਆਠਰਮਾਇਲਗੇਰਤੇਚੁੰਨ੍ਹਾਂਦੋ। ਦੁਰੇ

ਸਾਹ ਬੇਲਾਸਾ ਗਲਾ ਲੋਆ ਕੋ ਦੋ ਪੈਰ ਧਿਆਵਾਂਗੁ ਪ੍ਰੰ ੩੮
 ਨਿਆਂ ਦੇ ॥ ੧੮੭ ॥ ਜਦੋ ਲਾਲ ਕਾ ਚੋਰੀ ਨਿਖੇਰੁ ਸਈ
 ਪਾਂਸੁ ਖੋਯੋ ਪਰੀਉ ਠਚਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਗਾਂਝਾ ਹੀਰ ਨੀ
 ਆਰਣੇ ਹੋਇ ਸੁਤੇ ਕੁੰਡਾ ਨ ਦੀਦੀਆਂ ਮੱਧੀ ਮੱਲੀਆਂ
 ਨੀ ॥ ਸੁਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਦੁਹਾਂ ਇਕ ਠੀਆਂ ਨੀ ਟੁਕ ਲਿਖੀਆਂ
 ਤੇ ਜਹੋ ਚਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਪਰੇ ਦਿਚਿ ਕੋ ਦੋ ਜਾਇ ਪਗਮ ॥
 ਰੀਚਲੇ ਦੇਖ ਲੇ ਗਲਾਂ ਅੰਦਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ੧੮੮ ॥
 ਚੂਚਕ ਬੋਲੇ ਨੂੰ ਗਿਆ ॥ ਪਰੇ ਦਿਚਿ ਬਿਹਜ ਦੀ ਗਲ
 ਹੋਈ ਚੋਰੁ ਦਿਚਿ ਕਲੇਜੇ ਦੇ ਚਸਕ ਦੀਐ ॥ ਏ ਬਿਸ
 ਰਮ ਹੋਟ ਪਕੇ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਭੁਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜਾਂ
 ਨੜ੍ਹ ਸਦੀਐ ॥ ਚੂਚਕ ਘੋੜੀ ਤੇ ਤੁਰਤ ਅਸ ਦਾਰੋ
 ਕੇਤੋਂ ਬਸਾਂਗ ਨਿਉ ਬਿੱਜ ਲੀਲ ਸਕਦੀਐ ॥ ਚਾਹੇ
 ਤੁਰਤ ਹੀ ਨੂਹ ਦਿਚਿ ਜਾਇ ਪਹੁਚਾਂ ਮਾਰੇ ਚਾਬਕ ਦੇ
 ਘੋੜੀ ਨੋਂ ਸਦੀਐ ॥ ੧੮੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਬਘੋੜੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰ
 ਕਾਨੂੰ ਦੇ ਜੇਹੀ ਰਸੁ ਦਾ ਦਿਆਂ ਗਾਂਝੇ ਬੋਖਿ ਸਕਦੀਐ ॥
 ਉਠੀ ਗਾਂਝੀਆ ਸੁਤਿਆ ਆਆ ਬਾਬਲ ਨਾਲੇ ਗ
 ਲ ਕਰਦੀ ਨਾਲੇ ਰਿਸਕਦੀਐ ॥ ਮੇਨੂੰ ਛਰੂ ਸਹੇ
 ਲੀਆਂ ਨੋਂ ਸਗਈਆ ਨਾਲ ਮਕਰ ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ ਰੂਸ
 ਕਦੀਐ ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਨਿਉ ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਬਿੱਲੀ ਸਾਹ

ਪੁਟ ਬਹਾਦੀ ਨਹੀ ਕੁਸਕਦੀ ਹੈ। ੨੦੦। ਜਬਾਬ
ਚੂਚਕਾ ਮਹਰਦੇਖ ਕੇਵੁਗਾਇਕਠਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਸਾਖ
ਇਕੋਯੋਆਰੈਰਤਦਿਨਾ। ਦੇਖੋਏਹੁਨਿਪਾਰਖੁਦਾਇ
ਦਾਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਂਦਿਚਿਇਕਲੀਆਂ ਠਿਰਨਰਨਾ ਅੰਥੀ
ਨੀਵੀਆਂ ਰੱਖਕੇ ਹੁਮਕਚਲੀਗੀਰਕੱਛੁਦਿਚਿਮਾ
ਰਕੈਥਾਲਛਿਨਾ। ਚੂਚਕਾਪਦਾਰੱਖਤ੍ਰਿਜੰਮਾਂਖਾ
੩ਤੇਰੇਸੋਟਿਆਂ ਨਾਲਮੇਹੰਨੁਭੀਨਾ। ੨੦੧। ਜਬਾਬ
ਹਿਰਾ। ਮੇਹੀਛੁਡਮਾਂਗੀਜਾਇਉਠਕੁੱਖਾਉਸਦੇ
ਖਾਣੇਦੀਖਬਰਨਾਂਕਿਸੇਲੀਤੀ। ਭੁੱਤਾਠੇਰਨਅ
ਸਾਂਲੈਆਵਣਾਈਮੇਵਪਿਛਲੀਬਾਬਲਾਹੋਇ
ਬੀਤੀ। ਅੰਸਤਨਾਲਕਰੋਧਦੇਚਿਤ੍ਰਹੋਇਆਜਿ
ਦੇਜਾਣੁਅੰਬਦਾਲਨੇਭੀਗਪੀਤੀ। ਕਿਤੇਨੰਢੀ
ਪ੍ਰਨਾਈਏਜਾਨਹੋਈਏਹਮਰਦਨੇਦਿਲਤਦ
ਬੀਰਕੀਤੀ। ੨੦੨। ਜਬਾਬਭਾਈਆਂ। ਸਾਥੇ
ਦੁਹੀਆਂਪਿਛਲੇਲਏਦਾਣੇਅੰਤੇਮਾਣੀਆਂਪਿ
ਛਲੇਸਾਲਦੀਆਂਨੀ। ਜਦੋਗਾਂਝੁਣਜਾਇਕੇਚਕ
ਬਣਿਆਮੇਂਹੀਸਾਭੀਆਂਚੂਚਕਸਿਆਲਦੀਆਂ
ਨੀ। ਲੋਕਾਂਤੱਖਤਹਜਾਗੇਵਿਚਿਜਾਇਕਹਿਆ
ਕੁੰਭਾਓਸਅੰਗੇਵਰੁਮਾਲਦੀਆਂਨੀ। ਭਾਈਆਂ

ਗੰਥੇ ਵਿਆਂ ਸੁਆਲ ਨੂੰ ਲਿਖ ਪੱਲਿਆ ਤੁਸੀ ਮਹਰ ੩੯
 ਮਜਾਤ ਨਗਲ ਦੇ ਨੀ। ਮੇਹੀ ਕਟ ਕਦੇ ਦੇ ਇਕੋ ਨਸ
 ਨਾ ਸੀ ਪਿਛੋ ਨਹੀ ਜੇ ਮਾਂ ਛੋਰੇ ਭਾਲ ਦੇ ਨੀ। ਜਿਨਾਂ
 ਭੁੰਈ ਬੋਰੁ ਸਕੇ ਉਠ ਆ ਯਾ ਕੁਯਾਰੀ ਆਂ ਬਣੀ ਆਂ
 ਪਈ ਆਂ ਉਸ ਵਿਆਲ ਦੀ ਆਂ ਨੀ। ੨੦੩। ਸਾਥੇ
 ਪਾਣੀ ਨਦਿ ਸਰੇ ਵੀਰ ਪਿਆਰੇ ਰੋ ਭੁਭੀ ਆਂ ਦੁਖ
 ਨੂੰ ਜਾਲ ਦੀ ਆਂ ਨੀ। ਐ ਜੂ ਚੋਧਰੀ ਦਾ ਪੁਤਰ ਕਲ
 ਗਾਏ ਹੁਕੁ ਦਰਤੀ ਜਲ ਲਜਲ ਦੀ ਆਂ ਨੀ। ਸਾ
 ਬੋਰੁ ਸੁਆ ਤੁਸੀ ਮੇਰੁ ਪੱਲੇ ਦੇ ਸਨੂੰ ਦਾ ਹਰਾ
 ਤ ਦੀ ਆਂ ਭਾਲ ਦੀ ਆਂ ਨੀ। ਮੇਹੀ ਚਰ ਕੇ ਦੁਢਿਓ
 ਨੱਕ ਸਾ ਰੂਪ ਰਖੁ ਹਣਾਂ ਦੇ ਸਥੇ ਮਾਲ ਦੀ ਆਂ ਨੀ।
 ਏਹੁ ਸੂਰਤਾਂ ਠਗ ਜੇ ਦੇਖ ਦੇਹੋ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਫਕੀਰ ਦੇ ਨ
 ਲ ਦੀ ਆਂ ਨੀ। ੨੦੪। ਜਬਾਬ ਗੰਥੇ ਭੁਈ ਆਂ ਦਾ।
 ਤੁਸੀ ਪੱਲ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਮੇਸਾਨ ਹੋ ਦੇ ਨਹੀ ਚਲ ਮੇਲਾ ਅਸੀ
 ਆਂ ਦੁਨੇਹਾਂ। ਗਲ ਪਲ ਨਾ ਪਾਇ ਕੇ ਵੀਰ ਸਭੇ ਅ
 ਸੀਰੁ ਠੇ ਵੀਰ ਮਨਾਂ ਦੁਨੇਹਾਂ। ਅਸਾਂ ਆਇ ਆਂ
 ਤੁਸੀ ਜੇ ਮੇਰੁ ਪੱਲੇ ਦੇ ਸਦਾ ਸਤੇ ਗਲ ਪਕਾਂ ਦੁਨੇਹਾਂ
 ਨਾਲ ਭੁਈ ਆਂ ਪਿਰੁ ਦੇ ਪੈਰ ਸਾਰੇ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਨੂੰ
 ਨਾਲ ਲੈ ਆਂ ਦੁਨੇਹਾਂ। ੨੦੫। ਜਬਾਬ ਚੁਚਕਾ ਚੁ

ਚਕਸਿਆਲਨੇਲਿਖਿਆਗਾਂਝਿਆਂਨੂੰਨਢੀਹੀਰਦਾ
 ਚਕਇਹਮੁੰਡਣਾਜੇ। ਸਾਗਪਿਰੁਰੇਇਸਚਾਕਕੇ
 ਲਾਂਸਿਰਮਾਂਹੀਆਂਦੇਦੇਸਦਾਕੁੰਡਣਾਜੇ। ਅੰਸਾਂਜੋ
 ਟਹੀਵੇਖਕੇਚਾਕਲਾਇਆਦੇਆਂਤ੍ਰਾਹਜੇਜਾਣੀ
 ਏਗੁੰਡਣਾਜੇ। ਏਹਗੱਭਰੂਪਰੋਕਿਉਕੱਚਿਓਜੇਲੀ
 ਝਾਨਹੀਕਿਮਚੋਰਤੇਟੁੰਡਣਾਜੇ। ਸਿਰਸੇਹਦੀਆਂ
 ਬੋਦੀਆਂਨੀਢਣੇਦੇਕੀਲਾਲਦੇਸੇਹਦੇਬੁੰਦਣਾਜੇ
 । ਫਾਰੇਸਾਹਨਕਿਸੇਨੂੰਜਾਣਦਾਜੇਹੀਰਪਾਸਾਦਿਹੇ
 ਗਤਹਿਦਣਾਜੇ। ੨੦੬। **ਜਬਾਬਹੀਗ**। ਘਰਆਈ
 ਆਂਦੇਲਤਾਂਕੋਣਮੋੜੇਕੋਈਬੀਨਪਿਰੋਕਿਸੇਟੋਰ
 ਆਈ। ਅੰਸਾਂਜੀਵਦਿਆਂਨਹੀਜਬਾਬਦੇਣਾ
 ਸਾਡਾਰਬਨੇਹੀਜੇਣਜੇਣਿਆਈ। ਕਿਸੇਚਿਰੀ
 ਆਂਖਤਾਂਸਨੇਹਿਆਂਤੇਮਾਲਲੁੱਟਿਆ। ਕਿਸੇਨਮੋ
 ਝੁਆਈ। ਜਾਹਿਭਾਈਆਂਭਾਭੀਆਂਪਾਸਜੱਮ
 ਜੱਮਕਿਸੇਹੱਟਕਿਆਨਾਂਕਿਸੇਹੋਝੁਆਈ। ਫਾ
 ਰੇਸਾਹਸਿਆਲਾਂਦੇਬਾਗਦਿਚੋਗਾਂਝਾਛੁਲਗੁਲਾ
 ਬਦਾਤੇਝੁਆਈ। ੨੦੭। **ਜਬਾਬਹੀਝੋਦੀਆਂ**
ਭੁਰਜਾਈਆਂ। ਭੁਰਜਾਈਆਂਗਾਂਝੋਦੀਆਂਤੋਗੋ
 ਕੇਖੱਤਹੀਰਸਿਆਲਨੂੰਲਿਖਿਆਈ। ਸਾਥੇਛੇ

ਲਸੁਹਾਵਣਾਖੋਹਲੇਆਏਹੁਯਾਰੀਆਂਕਿਧੋਰੇਸਿ ੪੦
ਖਿਆਈ।ਦੇਦਰਚੇਦਸਾਭਾਸਾਥੋਰੁਸਿਆਯਾ
ਬੋਲਬੋਲੀਆਂਲਾਇਕੇਤ੍ਰਿਖੀਆਂਨੀ।ਸਾਭਾਲ ੦
ਲਮੇਰੇਸਾਂਨੀਖੋਰਪਾਵਹੁਜਾਣਹੁਕੰਮਲਿਆਂਨੂੰ
ਪਾਈਭਿਖਿਆਈ।੨੦੮।ਕੁਨ੍ਹੀਏਸਾਂਭਿਆ
ਹੀਮਾਲਗੰਝੁਣਦਾਕਰਿਸਾਰਦਾਦੀਦਨੁਨੰਥਿਆ ੦
ਈ।ਝੁਟਕੀਤਿਆਂਲਾਲਨਹੱਥਆਵੈਸੋਈਮਿ
ਲੇਜੋਤੋਨੁਦਾਲਿਖਿਆਈ।ਕੋਈਦੂਰਦੂਰਨੁ ੦
ਕੰਮਜੋਗਾਅੰਜੇਏਹੁਨਯਾਰੀਆਂਸਿਖਿਆਈ।
ਦਾਰੇਸਾਹਲੇਚਿਠੀਆਂਦੋਵਿਆਈਕਿਮਕਾਸਦੰ ੦
ਦਾਕਿਥੋਸਿਖਿਆਈ।੨੦੯।ਖੱਤੋਕਸਦਲੋਗ
ਯਾ।ਜਦੋਂਖੱਤੁਦਿਤਾਲਿਆਇਕਾਸਦਨੇਨੰਢੀਹੀ
ਰਨੇਤੁਰਤਪਨਾਇਆਹੀ।ਸਾਰੇਮਾਮਲੇਅੰਤੇ
ਦਿਯੋਗਸਾਰੇਗਿਲਾਲਿਖਿਆਵਾਚਸੁਣਾਇਅ ੦
ਹੀ।ਘਲੋਮੋਨੁਦੇਦਰਤੁਸੀਸਾਰੁਣੇਨੂੰਮੁੰਗਤੱਖ
ਤਹਜਾਰਿਓਆਇਆਹੀ।ਹੀਰਸਦਕੇਗੰਝੁਣ
ਯਾਰਤਾਂਈਸਾਗਮਾਮਲਾਖੋਲਿਸੁਣਾਇਆਹੀ
।ਘਰੇਗੁਾਈਆਂਚਾਇਜਬਾਬਦਿਤਾਸਾਨੂੰਦੁਤ
ਨਬੋਚਾਇਕਢਾਇਆਹੀ।੨੧੦।ਜਬਾਬਗੰ
ਝਾ।ਭੁੰਈਖੋਹਿਕੇਬਾਪਦਾਲਿਆਦਿਹਸਾਮੇਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਚਾਲਾਹਿਓਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਬੋਲੀ
ਆਭੁਭੁਆਂ ਨੇ ਕੋਈ ਸਚੁ ਨ ਕੋਲ ਨਿਬਾਹਿਓਨੇ
ਮੈਨੂੰ ਦੇਇ ਜਬਾਬ ਚਾਕੋ ਓਓਨੇ ਹੋਲ ਜੋਇ ਕਿ
ਆਰਣਾ ਦਾਹਿਓਨੇ ਹਲਰੀ ਨਖ ਸਮ ਮੈਨੂੰ ਠਿਠ
ਕੀਤਾ ਮੇਰਾ ਅਰਸ ਦਾ ਕਿ ਗੁਰਾ ਦਾਹਿਓਨੇ ਅੱਸੀ
ਹੀਰ ਦੇ ਆਣ ਕੇ ਚਾਕਲ ਗੋਜੰਟੀ ਮਿਹਰ ਦੇ ਨਾਲ
ਬੁਲਾਇਓਨੇ ਨਿਤ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਹਿ
ਸਿਆਲੀ ਮੇਰਾ ਕੱਢਣਾ ਦੇ ਸਬੋਚਾਇਓਨੇ ਹੁ
ਣ ਚਿਠੀਆਂ ਲਿਖਿ ਕੇ ਭੇਜੀਆਂ ਨੇ ਰਖੇ ਤਤੁਣੀ
ਚੰਦੇ ਚਾਇਓਨੇ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਸਮਝਾਇ ਤੁਭਾਭੀ
ਆਂਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੱਥਾ ਕੇਹਾ ਰਾਹਿ ਓਨੇ ॥ ੨੧੧ ॥

ਜਬਾਬ ਹੀਰ ਹੀਰ ਪੁਛ ਕੇ ਮਾਂਹੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੋ
ਲਿਖ ਦਾਇ ਜਬਾਬ ਚਾਟੇ ਰਿਆਈ। ਤੁਸਾਂ ਲਿ
ਖਿਆਂ ਸੋ ਅਸਾਂ ਦਾ ਚਲੀਤਾ ਸਾਂਨੂੰ ਦਾ ਚਰਿਆ
ਲਗਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੋ ਰਿਆਈ। ਅਸਾਂ ਪੀਵੇਨੂੰ ਮੇਰੀ ਦਾਪਾ
ਲੀ ਕੀਤਾ ਸਾਡਾ ਰੱਬ ਨੇ ਕੀਮਾਇ ਜੋ ਨਿਓ ਆਈ।
ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਇ ਕੇ ਪਿਆਰੇਨੂੰ ਕਿਨ ਦਿਤਾ ਕਰੀ ਟੋਰਣ
ਤੇ ਨਹੀ ਟੋਰਿਆਈ। ਕਰੀ ਪਾਂ ਨਨਾਂ ਵਲ ਨੂੰ ਛੋਰ
ਪਹੁਚੇ ਸੀ ਸਾਚੁ ਹੋਆ ਕਿ ਸੇ ਜੋ ਨਿਓ ਆਈ। ਨਹੀ
ਗੀਗਾ ਤੇ ਅਸਥੀਆਂ ਮੁਟੁਰੀਆਂ ਨੀ ਦੁਖ ਤਗਾਏ

ਨਿਕਿਸੇ ਨਮੋਇਆਈ। ਹਥੋਂ ਛੁਟੇ ਬਾਜਤ ਨਗੀ ੪੧
 ਮਿਲਦੇ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਛੁਡੇ ਟਾਂ ਨਗੀ ਛੁਡੇ ਆਈ।
 ੨੧੨। ਜਬਾਬ ਭਰ ਜਾਈਆਂ। ਜੇਤੂੰ ਸੋਹਣੀ ਹੋਇ
 ਕੇਪਦੇ ਸੋਕਣ ਅਸੀ ਇਕ ਥੀ ਇਕ ਚੜ੍ਹੀ ਆਂਗੰ ॥
 ॥ ਹੋ ਬਜਾਣ ਦਾਰੇ ਸਾਹੀ ਉਮਰ ਸਾਹੀ ਅਸੀ ਏਸ
 ਮਹ ਬੂਬਦੀਆਂ ਬੀਦੀਆਂ ਗਾਂ। ਅਸੀ ਏਸ ਦੇ ਹੱਥ
 ਦਿਕਾ ਨੀਆਂ ਗਾਂ ਭਾਵੇ ਚੋਗੀਆਂ ਤੇ ਭਾਂਦੇ ਮੀਦੀਆਂ
 ਗਾਂ। ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਚੋਦੇ ਜੇਹਾ ਅਸੀ ਖਿੱਤੀ
 ਆਂ ਨਾਲ ਬਣਿਦੀਆਂ ਗਾਂ। ਏਹੁ ਮਾਰ ਦਾ ਗਾਲੀ
 ਆਂ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀ ਛੋਰ ਮੁੜੇ ਚੋਖਣੇ ਹੁਨੀਆਂ ॥
 ਗਾਂ। ੨੧੩। ਜਿਸ ਦੇ ਲਣੇ ਦਾਸਾ ਬੋਰੁ ਸਾਯਾ
 ਅਸੀ ਹਿਝੁ ਆਂ ਰੋਤਦੀਆਂ ਰਿਨੀਆਂ ਗਾਂ। ਰਾਂਝੇ ਲਾ
 ਲਬਾਝੇ ਅਸੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਈਆਂ ਕੂਜਾਂ ਰੂਰ ਥੀਆ
 ਸੀ ਦਿਛੁ ਨੀਆਂ ਗਾਂ। ਜੇਤੂੰ ਏਸ ਦੇ ਖਹੜੇ ਚਿਲ
 ਹੋ ਮੂਈ ਏ ਸਾਹੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਬੀਦੀਆਂ ਹੋਈ
 ਆਂ ਗਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਥਾਂ ਉਗੁਲਾਂ ਮਹੇਰੁਲ ਹੋ ਸਾਥੇ ਮ
 ਮਨੂੰ ਨਇਸਾਨਾ ਇਹੁ ਦੀਆਂ ਗਾਂ। ਜੇਗੀਲੋ ਕਾਂਨੂੰ
 ਮੁੰਨ ਕੇ ਕਰੇ ਚੇਲੇ ਅਸੀ ਇਹ ਦੇ ਇਸ ਕਦੀਆਂ
 ਮੁੰਨੀਆਂ ਗਾਂ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਰਾਂਝੇ ਅਗੇ ਹੱਥ ਜੋੜੀ

ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੰਗ ਦੀਆਂ ਭੁੰਨਿਆਂ ਹਾਂ॥ ੨੧੪॥ ਜਬਾ
 ਬਹੀਰਾ ਚੁਰਕ ਸਿਆਲ ਬੋਲਿਖ ਕੇ ਨਾਲ ਚੋਰੀ ਹੀਰ
 ਸਿਆਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਸਾਡੀ ਪੈਰ ਤੁਸਾ
 ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਚਾਹਾਂ ਏਹੋ ਖਤ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਗੀਤ ਹੋ ਨੀ॥
 ਹੋਰੁ ਗਾਂਝੇ ਦੀ ਗੱਲ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਜੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਬ
 ਗੀਅ ਨੀਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਰਚਾਂ ਚਾਇ ਇਮਾਮ ਕੁਰਾਨ ਇਸ
 ਨੂਕ ਸਮਥਾਇ ਕੇ ਫਿਰਿ ਮੱਸੀਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਤੁਸੀ ਮਗ
 ਰ ਕਿਉ ਏਸ ਦੇ ਉਠ ਪੈਈਆਂ ਸਾਡੀ ਏਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪ
 ਗੀਤ ਹੋ ਨੀ॥ ੨੧੫॥ ਸਾਰੇ ਦਾਸ ਤੇ ਪਰਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਅ
 ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਗੀਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਅਸੀਂ ਤਿ
 ਵਣਾਂ ਫਿਰਿ ਜਾਂ ਬਹਿ ਨੀਆਂ ਹਾਂ ਅਸਾਂ ਗਾਫ ਏਸ
 ਦੇ ਗੀਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਦਿਹੋ ਛੇ ਵਿਮੇਂ ਗੀਫ ਨੇ ਝੁਲ ਬੇਲੇ ਏ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨੇ ਦੀਇ ਹੀਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਗਤੀਆ ਵਿਇਲਾ
 ਹਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਦੂਰੇ ਸਾਹ ਦੀ ਜਾਇ ਮੱਸੀਤ ਹੋ
 ਨੀ॥ ੨੧੬॥ ਨੀਮੇ ਘੋਲਿ ਪਤੀਇਸ ਦੇ ਮੁਖ ਨੇ
 ਬੋਪਾਉ ਦੁਪੁ ਚੂਗੀ ਏਦਾ ਕੁਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਅੱਲਾ ਅੱਲਾ
 ਦੀਆਂ ਜਲੀਆਂ ਪਾਂਦ ਦਾਈ ਜਿਕਰ ਹੋ ਜਤੇਲਾ
 ਇਮਜ ਮਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਨਹੀ ਭਾਭੀਆਂ ਤੇ ਕਰਤ ਤਕ
 ਵੀਸ ਭਾਕ ਫਣਨੂੰ ਬਣੀ ਮਜਬੂਤ ਹੋ ਨੀ॥ ਜਦੋਂ

ਤੁਸਾਂ ਏ ਗਾਲੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੇ ਏ ਤਾਂ ਉਤ ਨੀ ਦਾ
 ਕੋਈ ਉਤ ਹੈ ਨੀ। ੨੧੧॥ ਫਿਰ ਸਾਖੋ ਹਲ ਓਰ ਛਾ
 ਦੁਖ ਦਿਤਾ ਤੁਰ ਦਾ ਨਿਕਲ ਆਲੈ ਕਲ ਬੂਤ ਹੈ ਨੀ।
 ਮਾਰਿਆ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਮੇਹ ਏ ਗਾਲੀਆਂ ਦੇ ਏ ਹੁਕ ਕੇ
 ਪੋਆਤ ਬੂਤ ਹੈ ਨੀ। ਸੋ ਪਪੀਗ ਨੂੰ ਲੁਕ ਦਿਓ ਛੇ
 ਨੂੰ ਨੀ ਹਾਂ ਏ ਦੀ ਮੰਦਤ ਹਜਰ ਤਲੂ ਤੁ ਹੈ ਨੀ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹ ਪਿਛੇ ਏ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗੇ ਅੰਜੇ ਤੀ ਕਤਾਂ ਓਹਤ
 ਬੂਤ ਹੈ ਨੀ। ੨੧੨॥ ਜਬਾਬ ਭਾਭੀਆਂ ਸਾਧੂਆ
 ਲਸੀ ਸੋ ਤੇਰੇ ਹੋਇ ਰਾਜ ਰਾਵੇ ਖਣਾਂ ਬਗ ਬੁਰ
 ਈਆਂ ਦਾ। ਤੂੰ ਹੈ ਚੋਟਿਆ ਸੀ ਤੂੰ ਹੈ ਪਾਲਿਆ ਸੀ
 ਨਾਂ ਏ ਹੁਭਾਭੀਆਂ ਦਾ ਨਾਂ ਇਹ ਭਾਈਆਂ ਦਾ। ਸਾ
 ਹੁਕਾਰ ਹੋ ਬੈਠੀ ਹੈ ਮਾਲ ਲੁਟ ਕੇ ਪੋਹ ਬੈਠੀ ਏ ਮਾ
 ਲ ਤੁਸਾਂ ਈਆਂ ਦਾ। ਗ੍ਰਿਹ ਗੋਬ ਆਪਾ ਤੁਸਾਂ ਗ੍ਰਿਹ
 ਆਂ ਦੇ ਅੰਨੇ ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਬੋਥਿਆਂ ਪਾਂ ਈਆਂ ਦਾ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹ ਦੀ ਮਾਰ ਦੁਰੇ ਭੈ ਨੀ ਏ ਨੀ ਜੇਹਾਂ ਪੋਹਿ ਓਢੀ
 ਰ ਨਾਲ ਭਾਈਆਂ ਦਾ। ੨੧੩॥ ਜਬਾਬ ਹੀਰਾ
 ਤੁਸੀ ਏ ਸਦੇ ਖਿਆਲ ਨਾਂ ਪੌਦੇ ਅੰਨੀ ਓਨ ਹੀਘ
 ਟਕੁ ਛੇ ਸਬ ਖਾਰ ਉਤੋ। ਨੀ ਮੇ ਜੀ ਦਦੀ ਇਸ
 ਬਿਨਾਂ ਰਹਾਂ ਕੀ ਕਰ ਨੀ ਮੇਘੋ ਲਘੁ ਤੀਰਾਂ ਸ਼੍ਰੇਯਾਰ

ਉਤੋ ਭੁਲਾਂ ਬੇਲਿਆਂ ਦਿ ਚਿ ਵਿਹਿ ਠਹੇ ਭੁੰਦਾ ਸਿਰ
 ਵੇਚਦਾ ਮੈਂ ਗੁਨਗਾਰ ਉਤੋ। ਮੇਰੇ ਆਖਣੇ ਤੇ ਮੇਂ
 ਚਾਰੀਆਂ ਨੀ ਲੋਕ ਖਟ ਵੇਕਸ ਬਰੁਜਗਾਰ ਉਤੋ।
 ੨੨੦॥ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇ ਕਾਰਕਮਾਦ ਦਾਈ ਮੇਰੀ ਜਿ
 ਦੁਪੈਲੀ ਏਦੀ ਕਰ ਉਤੋ। ਤਦੋਂ ਭਾਭੀਆਂ ਸਾਕਨੰ॥
 ਬਣਦੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਸੁੱਟਿਆ ਪਕਣੁ ਪਗਾਰ ਉਤੋ
 ॥ ਪਰੋਂ ਭਾਭੀਆਂ ਚਾਇਨੁ ਬਾਬ ਵਿੱਤਾ ਏਨੰ ਭੁਈ
 ਦੀ ਪਤੀਆਂ ਚਾਰ ਉਤੋ। ਨਾਂ ਉਮੈ ਦਹੁਇ ਦੁਤਨ
 ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਆਮੋਤੀ ਟੁਟ ਨਿਜਿ ਉੱਪਟਰੀ ਤਾਰ ਉ
 ਤੋ। ੨੨੧॥ ਬਿਨਾਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਮਸਲੇ ਲੱਖ ਕਰੋਨ
 ਹੀ ਮੇਰਾ ਜਾਇਤ ਲਵਾਰ ਉਤੋ। ਇਹ ਮੇਰਾ
 ਲਹੇਗਾ ਕਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ਇਸ ਸਮਾਲਾਂ ਦੇ ਸਭ ਪਰਦ
 ਰ ਉਤੋ। ਨੰਦੀ ਆਖ ਸਨ ਬੁਗਣ ਦੀ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ
 ਇਸ ਸੋਹਣੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਯਾਰ ਉਤੋ। ਦਾਰੇ ਸਾਹਸ ਮਝੰ॥
 ਇਤੁ ਭਾਭੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮੁੰਨੇ ਨਲੱਖ ਜਾਰ ਉਤੋ।
 ੨੨੨॥ ਜਬਾ ਬਚੁ ਰਕਾ ਚੁਰਕ ਸੰਦਭਾਈ ਪਰਾ
 ਲਾਇ ਬੈਠਾ ਕਿਤੇ ਹੀ ਰਨੁ ਚਾਇ ਪਰਨਾਈ ਏਨੀ।
 ਇਕੇ ਗਾਂਝੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਵਾਹ ਦੇਵਾਂ ਇਕੇ ਬੰਨ੍ਹੇ
 ਚਾਇ ਮੰਗਾਈ ਏਨੀ। ਹੱਥੀ ਆਪਣੀ ਕਿਤੇ ਸੀਮ

ਆਨਕਰੀਏ ਜਾਣ ਬੁਝਿ ਨ ਲੀਕ ਲਵਈਏ ਜੀ॥ ੪੩
 ਭਾਈਆਂ ਆਖਿਆ ਚੁਰਕਾਇ ਹੈ ਮਸਲਤ ਅਸੀ
 ਖੋਲਕੈ ਆਖ ਸੁਣਾਈਏ ਜੀ॥ ਦੁਹਰੇ ਸਾਹ ਛਕੀ
 ਰਪਰੇ ਮਤਾਂ ਹੀ ਹੀਰਥ ਸਥੇ ਪੁਛ ਮੰਗਾਈਏ ਜੀ॥
 ੨੨੩॥ ਜਬਾਬ ਭਾਈਆਂ॥ ਨਾਲਿ ਗੰਝਿਆਂ ਕਦੀ
 ਨ ਸਾਕ ਕੀਤਾ ਨ ਹੀ ਦਿਤੀਆਂ ਅਸਾਂ ਕੁਝੁ ਮਾਈ
 ਆਂਥਿ॥ ਕਿ ਬੋਹਲ ਦਿਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨਹੀਆ
 ਈਆਂ ਦੇ ਬੋਏ ਹੁਸਿਆਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਈਆਂ ਥਿ
 ਇ॥ ਨਾਲਿ ਖੇਤ੍ਰਿਆਂ ਦੇ ਇਹੁ ਸਾਕ ਕੀਚੈ ਪੁਰੇ ਜੇ
 ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਈਆਂ ਥਿ॥ ਭੁਲਿਆਂ ਸਾ
 ਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਇ ਸਾਕ ਕੀਜੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਪਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇ
 ਹੁਦ ਪਾਈਆਂ ਥਿ॥ ਦੁਹਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਅੰਗੀ
 ਆਰੀਆਂ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦਿਚਿ ਬਹੁ ਦੁਛ ਪਾਈਆਂ ਥਿ
 ਇ॥ ੨੨੪॥ ਭਾਈਆਂ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ॥ ਅਸਾਂ ਭੁ
 ਈਆਂ ਏਹੁ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾਂ ਸੋਈ
 ਪਰਵਾਨ ਕੀਚੈ॥ ਭੇਜਿਆ ਖੇਤ੍ਰਿਆਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਏ
 ਕਨਾਈ ਕਰਿ ਮਿਨਤਾਂ ਚਾਇ ਹੈ ਸਾਨ ਕੀਚੈ॥ ਏਨਾਂ
 ਪਨਾਂ ਦਾ ਕੁਛੁ ਦਿਸਾਹੁ ਨ ਹੀ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦਾ ਨਹੀ
 ਗੁਮਾਨ ਕੀਚੈ॥ ਭੁਲੇ ਜੰਟ ਸਾਰੇ ਬੁਝੇ ਆਣ ਬੈਠੇ

ਏਹੋ ਕਰੀਉ ਨਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕੀਚੈ ॥ ਜਿਥੇ ਰਬ ਦੇ ਨਾਂ
ਉਦਾਜਿ ਕਰਹੋ ਦੇਲ ਖਬੇ ਦੀਆਂ ਚਾਇ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀ
ਚੈ ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਨਹੀ ਕਰੇ ਆਕ ਨੁ ਠਿਰਿਆਵ
ਏ ਦਾ ਸੀਮਿਆ ਨ ਕੀਚੈ ॥ ੨੨੫ ॥ ਜਬਾਬ ਚੁਚਕਾ

ਚੁਚਕ ਫੇਰ ਕੇ ਗਏ ਸਦਾਇ ਪਲੇ ਆਵ ਨ ਚੋਪਰੀ
ਸਾਰਿਆਂ ਚੋ ਕਰਾਂ ਦੇ ॥ ਹਥ ਦੇਇ ਰੁਪੇ ਯਾ ਪਲੇ ਪਾ
ਇ ਸੱਕਰ ਸੁਲ ਪਾਇ ਦੇ ਛੋਹ ਗਾਂ ਬੱਕਰਾਂ ਦੇ ॥ ਲਾਗੀ
ਆਖ ਦੇ ਸੀਨ ਨੀ ਸੀਨ ਗਲਿਆ ਤੇਰਾ ਸਾਕੋ ਹੋਇਆ
ਨਾਲ ਠੱਕਰਾਂ ਦੇ ॥ ਪਰਿਆ ਚੋਲ ਜੋਟੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਨੀ
ਦੇਲਾਂ ਛੋਟੇ ਲਿਆਂਦ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਸੱਕਰਾਂ ਦੇ ॥ ਗਾਂਝੇ
ਹੀਰ ਸੁਣਿਆਂ ਦਿਲ ਗੀਰ ਹੋਏ ਦੇ ਦੇ ਨਗਾਲੀ
ਨਾਲ ਅੱਕਰਾਂ ਦੇ ॥ ੨੨੬ ॥ ਦੁਪਾਈ ਖੋਟਿਆਂ ਨੂੰ

ਜਾਇ ਮਿਲੀਆਂ ਦੁਪਾਈਆਂ ਖੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਗੀ
ਮਾਰ ਕੇ ਝੂਰ ਬਣਾ ਪੱਤ ਦੇ ਨੀ ॥ ਛਾਲਾ ਲੈਣ ਅਪੁ
ਰੀਆਂ ਖੁਸੀ ਹੋ ਕੇ ਲਾਇ ਮਜਲ ਸਾਂ ਖੇਰ ਦੇ ਦੱਤ ਦੇ
ਨੀ ॥ ਭੁਲੇ ਕੁਨੁ ਮਮਿਲੇ ਸਾਂ ਨੂੰ ਸਰਮ ਦਾਲੇ ਗਜੇ
ਜੱਟ ਦੇ ਨੂੰ ਅਹਿਲ ਪੱਤ ਦੇ ਨੀ ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਦੀ ਸੁਖ
ਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਨੇ ਦੇ ਨੂੰ ਦੇ ਚਕੇ ਦੁਪਤੇ ਭੁੱਤ ਦੇ ਨੀ ॥

੨੨੭ ॥ ਜਬਾਬ ਹੀਰ ॥ ਹੀਰ ਮਾਇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਲ

ਨੂਨਲਗੀਤੁਸਾਂਸਾਕਕੀਤਾਨਾਲਜੋਗੀਆਂਦੇ। ਕੱਦੇ
 ਮੀਗਿਆਮੁਣਸਮੇਆਖਤੈਬੋਫੈਰਕਢਿਓਨਕਿਨਾਂ
 ਖੋਗੀਆਂਦੇ। ਚਾਇਪੁਪੁਨੂੰਕੀਜਦਾਸਾਕਦਿਤਾਪ
 ਗੀਬੋਪੀਆਜੇਗੱਲਖੋਗੀਆਂਦੇ। ਜੇਫੈਰੇਨਬਿਅੰ
 ਕਲਚਾਲਾਦਦੇਨੀਇਟਾਂਮਾਫੀਆਂਦੀਆਂਨਾਲਮੋ
 ਗੀਆਂਦੇ। ਹੁਣਕਰੋਦਲਾਉਕੀਅਸਾਂਕੋਲੋਇਹ
 ਕੀਮੁਨਉਦਦੇਚੋਗੀਆਂਦੇ। ਗੀਨਾਜਗਸਾਗਮਜੇਫੈ
 ਖਨੀਪੋਗੀਆਂਪੋਗੀਆਂਦੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਸਭ
 ਜਾਣਦੇਨੀਐਬਖੋਟਿਆਂਭੀਨਿਆਂਭੋਗੀਆਂਦੇ।
 ੨੨੮। ਜਬਾਬਗੰਝਾ। ਚੁਚਕਸਿਆਲਨੇਕੋਲ
 ਦਿਸਾਰਦਿਤੇਜਦੋਂਹੀਰਨੁਮਾਈਏਪਾਈਆਂਨੀ।
 ਕੁਫੀਆਂਝੀਗਸਿਆਲਾਂਦੀਆਂਪੁਮਲਾਹੋਸਭੇ
 ਪਾਸਰਝੇਟੇਦੇਆਈਆਂਨੀ। ਓਦੇਦਿਆਹਦੇਸ
 ਭੁਸੀਮਿਆਨਹੋਏਗੀਫੀਫੇਗੀਆਂਦੇਸਾਂਦੇਨਾਈ
 ਆਂਨੀ। ਹੁਣਤੇਗੀਰਝੇਟਿਆਗਲਕੀਕਿਤੂਰੀਗਾ
 ਤਿਦਿਨਮੇਂਹੀਚਰਾਈਆਂਨੀ। ੨੨੯। ਅਵੇਮੁ
 ਰਖਾਪੁਛਤੂੰਨਫੀਨੂੰਮੇਰੇਨਾਲਤੈਏਰੀਆਂਚਾ
 ਈਆਂਨੀ। ਹੀਰੇਕਹਰਕੀਤੋਰਲਨਾਲਭਾਈਅੰ०
 ਸਭੇਖੁਲੇਖੁਲਚਾਇਗਦਾਈਆਂਨੀ। ਜੇਤਾਂਅੰਤੁ

ਮੇਨੁਪਿਛਾ ਦੇਵਣਾਂ ਸੀ ਮੇਰੀਆਂ ਮਿਨਤਾਂ ਕਾਨੂੰਕਰੰ
ਈਆਂ ਨੀ। ਏਹੋ ਹੋਰੀ ਰੇਸਾਨੇ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਮਹਲਾ
ਨੁਕੇ ਪੈ ਨੀਆਂ ਚਾਈਆਂ ਨੀ। ੨੩੦। ਤੈਨੂੰ ਦਿਆ
ਦੇਹਾਰ ਸਿਗਾਰ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪੇਰਿਆਂ ਪਰੀਦਾਈ
ਆਂ ਨੀ। ਖਾਇਕ ਸਮ ਸੋਗੀ ਦਤੇ ਪੋਲ ਪੀਤੀ ਤੋਬ
ਸੁਟੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਨੀ। ਬਾਹੋ ਪਕੜਿਕੇ
ਕਠ ਦੇ ਤੋਰ ਦੇ ਸੋ ਮੇ ਦੇ ਤੋ ਨੁਖਾਂ ਜਿਵੇਂ ਲਾਈਆਂ ਨੀ
। ਯਾਰ ਯਾਰ ਕੋਲੋਂ ਹੁਣ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬਤੋਂ ਕਹ
ਰਿਬਣਾਂ ਈਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਤੈਰ ਗਿਓਂ ਦਗਾ ਦੇ
ਕੈ ਜੇਹੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇਹੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਨੀ। ੨
੩੧। ਜਬਾਬ ਗੰਝਾ। ਗੰਝੇ ਆਖਿਆ ਮੁਹੱਕੀ ਬੋਲ
ਣਾਂ ਮੇ ਪੁੱਟ ਦੁੱਟ ਕੇ ਦੁਖ ਨੁਪੀ ਦੁਣਾਂ ਈ। ਮੇਰੇ ਸਬ
ਰਦੀ ਦਾਦ ਜੇਹੋ ਬਦਿੱਤੀ ਖੇਨੂੰ ਹੀਰ ਸਿਆਲ ਨਾਂ ਨੀ
ਦੁਣਾਂ ਈ। ਮੇ ਯੁਮਨਿ ਸੋ ਕੋਲ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ
ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦਿਚਿ ਮਾਰਸੁ ਨੀ ਦੁਣਾਂ ਈ। ਯੋਮਤਿ
ਬਦਨ ਹੈ ਅਬਲੀ ਅਲਿਅਹ ਜੀ ਅਬਰ ਪਾਇਅੰ
ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੀ ਦੁਣਾਂ ਈ। ਸਬਰ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਚਿ ਜ
ਹਾਨ ਪੱਟ ਨ ਕਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਹਿਸਾਬ ਬਣੀ ਦੁਣਾਂ ਈ
। ਤੁਸੀ ਕਿਮਲੀਆਂ ਨੇਹੁ ਦੀਆਂ ਨਹੀ ਦਾਕਠਨੇ

ਹੁਲਾਹੁਣਾਂ ਨਿਮਦਾ ਪੀਵਣਾਂ ਈ। ਦੁਰੇਸਾਹਜਿਕਿ ੪੫
 ਨਹੀਕਿਮਪਾਵੈਅੰਜੀਬੋਲਿਆਨਹੀਛਹੀਵਣਾਂ
 ਈ॥ ੨੩੨॥ **ਜਬਾਬਕੁਨੀਆਂ**॥ ਗਲਿਹੀਰਥੇਆਈ
 ਆਂਠੇਰਸਭੇਗਾਂਝੇਯਾਰਤੇਰੇਸਾਂਨੂੰਪੁਲਿਆਈ॥ ਥੁੰ
 ਰੀਕਿਮਲੀਵਿਸੁਲੀਸੱਟਕੇਤੇਛਰੇਸਪਰਦੇਸ
 ਨੂੰਚਲਿਆਈ॥ ਜੇਤੂੰਅੰਤੁਪਿਛਾਉਸਨੂੰਦੇਵਣਾਂ
 ਸੀਓਦਾਕਾਲਜਾਕਾਸਨੂੰਸਲਿਆਈ॥ ਅਸਾਂਏ
 ਤਨੀਗਲਮਾਲੂਮਕੀਤੀਤੇਗਨਿਹਫਲਯੱਕੀਨ
 ਹੋਚਲਿਆਈ॥ ੨੩੩॥ **ਹਾਇਗਾਇਮੁਠੀਭੈਨੀ**
 ਨਿਗਨਾਤੀਓਸਨੂੰਸੱਖਣਾਂਕਾਸਨੂੰਪੁਲਿਆਈ
 ॥ ਓਦਾਵੇਖਕੇਗਾਲਹਦਾਲਸਾਹਾਸਾਰੁਰੇਦਿਆਂ
 ਨੀਰਨਠਲਿਆਈ॥ ਨਿਗਸਦੀਆਸਹੈਦਿਸ
 ਕਕੋਲੋਸੁਕਲਾਬਦੇਬੀਆਂਨੂੰਪੁਲਿਆਈ॥ ਦੁ
 ਰੇਸਾਹਫਕੀਰਥੇਹੱਕਖੁਥਾਅਰਸਹੱਬਥੇਤੋ
 ਥਰਥੋਲਿਆਈ॥ ੨੩੪॥ **ਜਬਾਬਹੀਗ**॥ ਹੀਰ
 ਆਖਿਆਓਸਨੂੰਕੁਨੀਕਰਕੈਬੁਕਲਵਿਹਿ
 ਲੁਕਾਇਲੈਆਵਿਆਜੇ॥ ਮੇਰੀਮਾਓਬੋਥਾਪ
 ਥੋਕਰੋਪਨੁਦਾਮੂਲਗਲਨਕਿਸੇਸੁਣਾਵਿਆ
 ਜੇ॥ ਅਮੋਸਾਮਣੇਹੋਇਕਰੋਕਰੇਝੇਨੁਤੁਸੀ

ਮੁਨਸਬਹੋਇਮੁਕਾਦਿਆਜੋ। ਜੇਵੇਹੋਨਸਚੇਸੇਈ
 ਨਸਜਾਸਨਰੂਨੁਸ਼ੁਠਿਅੰਨ੍ਹਿਤੁਸੀਲਾਦਿਆਜੋ। ਮੇ
 ਤਾਂਕਹਰਹੀਸਾਂਓਸਕਮਲਵੇਨੁਲੈਕੇਉਠਚਲਦ
 ਤਨਸਿਧਾਦਿਆਜੋ। ਮੇਗਆਖਣਾਂਓਸਨਾਂਕੀਨ
 ਕੀਤਾਹੁਣਕਾਸਨ੍ਹਿਰੂਸਕਣਾਂਲਾਦਿਆਜੋ। ਦੁਠੇ
 ਸਾਹਮੀਆਂਏਹਦਖਤਖੁਥਕਿਸੇਪੀਰਨ੍ਹੁਥ
 ਨਆਦਿਆਜੋ। ੨੩੫॥ **ਜਬਾਬਹੀਰਾ** ਰਤੀਦਿ
 ਚਿਰਲਾਇਕੇਮਾਹੀਅਵੇਨੁਕੁਵੀਆਂਹੀਰਦੇਪ
 ਸਲੈਆਈਆਂਨੀ। ਹੀਰਆਖਿਆਆਵਦੇਨੁ
 ਬਿਸਮਿਲਾਅੰਜੁਦੇਲਤਾਂਮੇਘਰਆਈਆਂਨੀ।
 ਲੋਕਾਂਆਖਿਆਹੀਰਦਾਦਿਆਹੋਂਦਾਅੱਸੀ
 ਆਏਹਾਂਦੇਖਣੇਮਾਂਈਆਂਨੀ। ਸੂਰਜਚਣੇਗਾ
 ਮਕਰਬੋਯਿਦੇਕਿਆਮਤਿਤੋਬਾਤਰਕਕਰਿਗ
 ਲਬੁਰਿਆਈਆਂਨੀ। ਜਿਨਾਂਅੱਸੀਦਾਚਾਕ
 ਸਦਾਂਦਦਾਸਾਂਸੇਈਨੰਢੀਆਂਖੇਵ੍ਹਿਆਂਦੇਆ
 ਈਆਂਨੀ। ਉਸੀਦੋਖਤਜਬਾਬਹੈਮਾਲਕਨ੍ਹਿ
 ਹੱਕਿਪਾਵ੍ਹੀਆਂਨੇਅੱਗੇਲਾਈਆਂਨੀ। ਏ
 ਹਸਾਕਸਹੇਲੀਆਂਸੈਣਤੇਰੇਸੁਭੇਮਾਸੀਆਂਫ
 ਠੀਆਂਤਾਈਆਂਨੀ। ਤੁਸਾਦਹੁਈਆਂਬਣ

ਨਦੀਆਸ ਬੱਧੀ ਲੀਕਾਂ ਹੋਵੇ ਪੁਜ ਕੇ ਲਾਈ ੪੬
 ਆਂ ਨੀ ਆਂ ਸਾਂ ਕੇ ਹੀ ਆਸ ਹੈ ਨਰੀ ਆਂ ਦੀ ਜਿਥੇ
 ਖੇਤ੍ਰ ਆਂ ਜਗਾਂ ਦਿਖਾਈ ਆਂ ਨੀ ਆਰੇ ਸਾਹਬੁ
 ਦਾਇ ਨੂੰ ਸੋ ਪੀਏ ਨੀ ਤੈ ਨੂੰ ਛੁਡ ਕੇ ਹੋਰ ਥੇ ਲਾਈ ਆਂ
 ਨੀ ॥ ੨੩੬ ॥ **ਜਬਾਬ ਖੋਰੇ** ॥ ਖੇਤ੍ਰ ਆਸਾ ਹਾਕ
 ਚਾਇ ਆਬਾ ਮਣੇ ਥੋਭ ਲਾਥਿਤ ਮਹੁਰਤ ਦਾਰ
 ਮੀ ਆਂ ਨਾਂ ਦੀ ਸਾਵਣੇ ਗਤਿ ਸੀਵੀ ਰਦਾਰੀ ਲਿ
 ਖਪੁ ਲਿਆਏ ਹਨਿ ਰਦਾਰ ਮੀ ਆਂ ਪਹਰਗਾ
 ਤਿਨੂੰ ਆਟਿ ਨਿਕਾਹੁ ਲੈਣਾ ਦੋ ਸਪੁ ਲਿਆਏ
 ਹਤ ਕਰਾਰ ਮੀ ਆਂ ਓਥੇ ਖੇਤ੍ਰ ਆਂ ਪੁਜ ਸੀ
 ਮਿਆ ਨਕੀਤੇ ਐਥੇ ਸਿਆਲਕੁ ਹੋਇ ਤਾਰ
 ਮੀ ਆਂ ਆਰੇ ਸਾਹ ਸਰਬਾਲ ਨਾਲੋ ਆਹ
 ਥਤਿ ਰਗਾਨਾਤ ਰਦਾਰ ਮੀ ਆਂ ॥ ੨੩੭ ॥ **ਜਬਾ**
ਬਸਾਇਗ ॥ ਲਗੇ ਨੁਗ ਦੀ ਆਂ ਤੇ ਸਕਰ ਪਾਰੇਤ
 ਲੀਯਨ ਢੇਰ ਲਾਇ ਦਿਤੇ ਦਰੇ ਘੇਦੁ ਗੰਦੇ ॥ ੩
 ਲੇਖੁ ਬਦਿਲਾਭਿ ਸਤ ਜਲੇ ਬਥੀ ਦੀ ਮਿਠੀ ਟਿ
 ਕੀ ਆਂ ਨਈ ਅਣੁ ਮੇਦੁ ਗੰਦੇ ॥ ਕਲੀਕਿ ਦਮਖਾ
 ਟਿ ਆਂ ਸੁਦਮਿਠੇ ਪਕਵਾਨ ਕੀਤੇ ਨਾਲ ਤੇ ਦੁ
 ਗੰਦੇ ॥ ਮੇਦਾ ਖਰੂਤੇ ਪੀਓ ਪਾਰਦੁਹ ਦਾਭੁ

ਲਾਹੁਲੀਨਾਲਜਿਉਦੇਦਹਾਂਦੇ।ਟਿਕਾਵਾਲੀਆ
ਹੱਸਹੱਮੇਲਸ਼ਾਸ਼ਰਬਾਜੂਬੀਦਮਾਲਾਨਲਨੇਦਹਾਂਦੇ
॥੨੩੮॥**ਮਿਠਆਈ**।ਅੰਦਰਸੇਕਰੇਰੀਆਂਲੁੱਚੀ
ਆਂਨੀਵਡੇਖੰਡਤੇਖੁਰਮਿਆਂਖੋਸਿਆਂਦੇ।ਮਿਠੇ
ਹੋਰਕਣੁਹੁਪਿਰਾਕਣੀਦੇਭਰੇਖੁਨਚੇਹੋਰਸਮੋਸਿ
ਆਂਦੇ।ਪੇਣੇਨਾਲਖਤਾਈਆਂਹੋਰਗੁਪਚੁਪਬੇ
ਦਾਨਿਆਂਨਾਲਪਰੋਸਿਆਂਦੇ।ਗਾਂਸ਼ਾਜੇਨੁਹੱਥਪਰੇ
ਛਿਰੀਯਾਦਕਰਦਾਏਖੋਖੱਸਦੇਸਾਕਬਿਦੇਸਿ
ਆਂਦੇ।ਦੁਰੇਸਾਹਨਸੀਬਜੇਪਾਨਝੋਲੀਕਿਸਦੁਹ
ਨਨਾਂਹੀਨਾਲਝੋਸਿਆਂਦੇ॥੨੩੯॥**ਗਾਹੀਆਂਨੂੰਤਾਂਮ**
॥ਮੰਡੇਮਾਸਚਾਵਲਦਾਲਦਹੀਪਗਣੇਏਹੁਮਾਂਹੀ
ਆਂਪਾਹੀਆਂਗਾਂਹੀਆਂਨੂੰ।ਸਭਚਾਕਚੁਣੇਰਜ
ਖਾਇਥੱਕੇਜੇਣੇਸਮਝਦੇਦਾਹੀਆਂਗਾਹੀਆਂਨੂੰ।
ਕਮੀਨਚਾਕਚੇਬਰਸਟੇਪਗਣਾਂਦੇਮੁਖਦੇਖਜਿਵ
ਹਨਮਲਾਂਈਆਂਨੂੰ।ਦਾਲਸੋਰੁਆਰਸਾਨੀਮਿਠੰ
ਮੰਡੇਰੂਮਾਂਦੇਲੀਆਂਕੀਜਗਾਂਨਾਈਆਂਨੂੰ॥੨੪੦॥
॥**ਜਬਾਬਸਾਇਹ**॥ਸਾਕਮਾਣ੍ਹਿਆਂਦੇਖੋਹਲੈਨੁ
ਗੁਢੇਅਣਪੁਜਦੇਮੁਹੁੰਨਬੋਲਦੇਨੀ।ਸਾਨਦਾਰ
ਨੂੰਕੋਈਨਾਂਕਰੇਸ਼ੁਠਾਤੇਕਿਗਾਲਸ਼ੁਠਾਕਰਿਟੋਰਦੇ

ਨੀ। ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਦਸੁਲ ਚਾਰੋਏ ਮੁਏ ਸੱਪੁ ਫੁੰਗੁ ॥ ੪੭ ॥
 ਦਿਸ ਪੈਲ ਦੇ ਨੀ। ਕਦੇ ਆਖ ਦੇ ਮਾਰੀਏ ਆਪਮ
 ਗੀਏ ਪਏ ਅੰਦਰੋ ਬਾਹਰੋ ਰੂਲ ਦੇ ਨੀ। ਗੁਣ ਮਾਣਿ
 ਆਂ ਦੇ ਸਭੇ ਰਹ ਨਗੁੰ ਸ਼ੇ ਮਾਣੇ ਮਾਣਿ ਆਂ ਬੇਦੁ ਖੋਠ
 ਲ ਦੇ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਲੁ ਟਾਂਦ ਦੇ ਖਣੇ ਮਾਣੇ ਮਾਰੇ ਖੋ
 ਠ ਦੇ ਮੁਹੇ ਨ ਬੋਲ ਦੇ ਨੀ। ੨੪੧॥ **ਚਾਵਲਾ** ਮੁਸ
 ਕੀ ਚਾਵਲਾਂ ਦੇ ਭਰੇ ਆਣ ਕੋਠੇ ਸੋਇ ਨ ਪਤੀ ਤੇ
 ਸ਼ੈ ਨ ਵੇਛੁਣੀ ਦੇ ਨੀ। ਬਾਸ ਮਤੀ ਮੁਸਾਫਰੀ ਬੇਗ
 ਮੀਸ ਨ ਹਰ ਚੰਦ ਤੇ ਜਰਦੀਏ ਪਰੀ ਦੇ ਨੀ। ਸਗੀਕਿ
 ਰਚ ਕਾ ਕੁੰਡੁ ਲੇ ਚਿਣੀ ਜੀਭੇ ਸੁਰਖ ਰੰਗੀਏ ਦੁਰਕ
 ਨਾਲ ਜਰੀ ਦੇ ਨੀ। ਬਾਗੀਕ ਸੁਪੈਦ ਕਸਮੀਰ ਕਾਨੇ
 ਖੁਰਸ ਖਾਵਟੇ ਜੇਹੂ ਪਰੀ ਦੇ ਨੀ। ਮਿਠੇ ਕਰਕੇ ਚੰ
 ਸਾਦਿ ਚਿਬੋਣ ਦੇ ਨੀ। ਪ੍ਰਤਨਿ ਪਲਮਿਠ ਨਾਸਗੀ
 ਦੇ ਨੀ। ਗੁਲੀਆਂ ਸੁਚੀਆਂ ਪੈਚੀਆਂ ਨਾਲ ਸੋਹ
 ਨਿਨ ਗਮੇਤੀ ਚੂਨੀ ਬੂਹੇ ਜਣੀ ਦੇ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ
 ਏਹ ਜੇ ਦੁਹਾਂ ਪ੍ਰਣ ਨਤਾਂ ਈ ਪਿਰੂ ਪਿਰੂ ਸੁਨਿਆਰ
 ਵੇਛੁਣੀ ਦੇ ਨੀ। ੨੪੨॥ **ਗਹਿਣੇ**। ਕਿਕੂਣ ਨਾਲ
 ਜੀਜੀਗੀਆਂ ਪੰਜ ਮਣੀਆਂ ਹਾਰ ਲੋਗਾ ਦੇ ਨਾਲਿ
 ਪੁਗਾਇਓਨੇ। ਤਗੇ ਨਾਲ ਕਪੂਰਾਂ ਦੇ ਜੁੱਟ ਸੁੱਚੇ ਰੂ

ਗੀਪਾਂਦੇਗੁਜਗੀਆਂਪਾਇਓਨੇਪੈਚੈਚੈਕੀਅੰ०
 ਨਾਲਹਮੇਲਮਾਲਾਮੇਹਨਬਿਛੁਏਨਾਲਪਣਾਇ
 ਓਨੇਸੋਹਣੀਆਂਅਲੀਆਂਨਾਲਪਜੇਬਪਥੇ
 ਲਦੇਪੁੰਪਰੂਆਂਦੇਫੇਰਲਾਇਓਨੇਜੋਮਾਂਲੋਨੇ
 ਕਲੀਤੇਚੋਪਕਲੀਆਂਕਨਫੂਲਸੀਸਫੂਲਬ
 ਣਾਇਓਨੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਗਹਣਾਠੀਕਚਾਕਆ०
 ਇਕਸੇਈਬਦਰੰਗਕਗਾਇਓਨੇ। ੨੪੩॥ ਇਸਿ
 ਕੇਦਰੀਨਈਅਣੇਬੀਰਬਲੀਆਂਪਿਪਲਦੜੇ
 ਝੁਮਕੇਸਾਰਿਓਨੇ। ਹੋਸਚਿਣੀਛੁਣਕੀਛੁਣਾਂਨਾ
 ਲਬੀਦੀਬਪੀਰੋਲਮਿਆਨਣਸਾਗੀਓਨੇ। ਚਿ
 ਦੁਹਾਰਲੂਲਾਂਟਿਕਾਨਾਲਬੀਣਾਅੰਤੇਗੁਜਗੀਅੰ०
 ਚਾਰਸਦਾਗੀਓਨੇ। ਬਾਂਕਾਂਚੁਣੀਆਂਮੁਸਕਬਿਲ०
 ਈਆਂਭੀਨੋਥਾਂਮੇਰਨੀਆਂਮਛਲੀਆਂਸਾਗੀ
 ਓਨੇ। ੨੪੪॥ ਦਾਜਾ। ਦਾਜਸੀਉਕੇਦਿਚਿਸੀਦੁ
 ਕਬੰਧੇਸੁਣੇਕੀਕੀਦਾਜਰੰਗਾਇਓਨੇ। ਬੀਦਆ
 ਰਸੀਨਾਲਅੰਗੂਠੀਆਂਦੇਛਲੇਬਹੁਤਿਤਵੀਤ
 ਵੀਪਾਇਓਨੇ। ਦੇਸਾਂਦੇਸਾਂਥੀਕਪਣੇਸਿਫਤ
 ਲਾਇਕਗਹਣੇਸਾਦੇਜਣੂਓਮੰਗਵਾਇਓਨੇ।
 ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਅੰਸਲਦਾਜਗਾਂਝਾਇਕਓਹੁ

ਬਦਰੰਗਕਗਇਓਨੇ॥੨੪੫॥ਤਰੀਫਹੀਰਦੇਕ
 ਪਵਿਅੰਦੀ॥ਲਾਲਪਣਖੀਆਂਲੁਕੀਆਂਤੇਮ
 ਤਾਹੇਲਾਚੇਖਨਰੇਸਮੀਨਾਲਸਲਾਗੀਆਂਨੀ॥
 ਮਾਣਕਚੋਕਪਟਾਂਗਲਾਚੁਟੀਆਂਸਿਨਬੀਦਾਉ
 ਨੂਰਛੀਟਾਂਪਜਿਦਾਣੀਆਂਸ਼ਾਗੀਆਂਨੀ॥ਚੋਪ
 ਛਾਇਲਾਂਤੇਨਾਲੇਚਾਹਸੁਤੀਚਿਦਾਂਮੋਹਾਂਦੇਬਾਨਣੁ
 ਸ਼ਾਗੀਆਂਨੀ॥ਸਾਲੂਤੇਹਰੇਚਾਦਗਾਂਬਾਛਤੇਦੀਆਂ
 ਨਾਲਭੋਛਣਾਂਦੇਛੁਲਕਾਗੀਆਂਨੀ॥ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਚਿਕਨੀਸਿਰੋਪਾਉਖਾਸੇਤੇਪੁਸਾਕੀਆਂਮੁਲਦੀ
 ਅੰਭਾਰੀਆਂਨੀ॥੨੪੬॥ਲਾਲਘੋਰਕਾਛ
 ਵੇਨਾਲਮਸਹੂਮੁਸਕੀਛਿਗਾਂਦੇਨਾਲਤੁਸੀਲਣੇ
 ਨੀ॥ਦਰਿਆਈਦੀਆਂਚੋਲੀਆਂਨਲਤੇਈ
 ਆਂਕੀਮਖਾਬਤੇਚੁਨੀਆਂਪੀਲਣੇਨੀ॥ਬੇ
 ਗਬੀਦਤੇਅੰਬਰੀਬਾਦਲਾਸੀਜਗੀਖਾਸਾਚੇਤ०
 ਰਗਸੀਲਣੇਨੀ॥ਚਾਰਖਾਨੀਏਰੋਗੀਏਮਖਮ
 ਲਾਸਿਨਚਾਰਜਾਲੀਆਂਪਟਸਾਖੀਲਣੇਨੀ॥
 ਇਲਾਹਜਾਲੀਆਂਝਿਮੀਆਂਓਛਣੀਆਂਸਿ
 ਨਸਿਰੀਸਾਫਅੰਤਖੂਬਰਸੀਲਣੇਨੀ॥ਦੁਰੇਸ०
 ਹਦੁਇਓਛਣਾਂਹੀਰਗਾਂਸ਼ਾਸੁਕੇਤੀਲਣੇਤੇਸਾਢੇ

ਪੀਲਣੇ ਨੀ॥ ੨੪੧॥ ਹੀਰਦੇਵਿਦਾਹਦੇਭਾਂਡੇ ਸੁਰ
 ਮੇਦਾਣੀਆਂ ਬਾਲਛਿਨੇਲੋਕਨੁਛਤੇ ਨਾਲਕਨਾ
 ਹੀਆਂਦੇ। ਕਿਲਨਾਲਬਹੁਗੁਣਤੇਤ ਬਲਬਾਜਾਂ
 ਤੇਰਿਕੇਬੀਆਂਪ੍ਰਤਪਰਦਾਹੀਆਂਦੇ। ਰਮਚੇਬੇ
 ਲੂਏਦੋਹਣੀਦੇਗਚੇਸਨਨਾਲਖੂਨਚੇਤਾਸਪਤਿ
 ਸਾਹੀਆਂਦੇ। ਪੱਟਅਤੇਪੱਟੀਹਗਾਂਦਾਜੁਰਤੇਜਿ
 ਗਰਪਾਟਗਏਫੇਖਰਹੀਆਂਦੇ। ਪ੍ਰਮਿਆਗੰਨੇ
 ਮਟਾਂਦੇਚੋਰਲਾਏਲਖਬਾਲਣਫੁਕੇਨੀਕਾਹੀ
 ਆਂਦੇ। ਦੇਗਾਂਖਿਚਦੇਪਤਨੀਨੀਰਹੋਸੇਤੋਪਾਂਖਿ
 ਚਦੇਕਟਕਪਤਿਸਾਹੀਆਂਦੇ। ਫੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂ
 ਚਾਉਦਿਆਹਦਾਸੀਸੁੰਦੇਫਿਰਨਖੰਧੇਮੰਗੁਮਾਹੀ
 ਆਂਦੇ॥ ੨੪੨॥ ਹੀਰਦੇਵਿਆਹਦਾਮੇਲਾ। ਰੂਹਾਂ
 ਖੂਬਾਂਦੀਆਂਮੇਲਾਂਦੇਮੇਲਆਏਹੁਗਾਂਪਰੀਆਂਦੇ
 ਤੇਸਗਫਾਂਦੀਆਂਨੀ। ਲੱਖਜੱਟੀਆਂਮੁਸਕ
 ਪਲੱਟੀਆਂਨੀਅੰਤਣਪਦਮਣੀਦਾਂਗੁਸੁਹਾਦ
 ਦੀਆਂਨੀ। ਬਾਹਜਾਤਤੇਸਤਸਨਾਤਫੁਕੇਰਿਗ
 ਰਿਗਦੀਆਂਸੁਰਤਾਂਆਦੀਆਂਨੀ। ਉਤੇਭੋਛ
 ਨਸਏਪੰਜਤੋਲੀਏਦੇਅੰਤੇਉਝੀਆਂਤੇਜਚਰੰ०
 ਦੁਦੀਆਂਨੀ॥ ੨੪੩॥ ਲੱਖਸਿਠਣੀਆਂਦੇਨ

ਤੇਲੇਨਗਲੀਵਾਹਵਾਹਕਸੀਸਿਨਾਗਾਂਦਰੀਆਂ
 ਨੀ।ਪਰੀਜਾਤਜਟੇਟੀਆਂਨੈਣਖੁੰਨੀਨਾਲਹੇਕ
 ਮਹੀਨਅਲਾਦਰੀਆਂਨੀ।ਇਕਬੋਲਕੇਬੁੱਕਲਾਂ
 ਕੰਠਛਾਤੀਉਪਰਵਾਹਿਥਝਾਤੀਆਂਪਾਂਦਰੀਆਂ
 ਨੀ।ਅਮਰਪੁਰੀਦੇਕਿਨਰਜੋਛਬੋਰੇਭਰਮਦੇਵ
 ਤਿਆਂਦੇਤਨਲਾਂਦਰੀਆਂਨੀ।ਨਾਲਆਰਸੀ
 ਮੁਖਣਾਦੇਖਦੀਆਂਨੀ।ਬੋਲਿਆਸਕਾਂਨੂੰਤਰਸਾਂ
 ਦਰੀਆਂਨੀ। ੨੫੦। ਇਕਵਾਂਗੁਬਸਾਤੀਆਂਕੋ
 ਢਲਾਟੂਵੀਰਾਂਗਾਪਦੀਨਾਭੁਵਿਖਾਂਦਰੀਆਂਨੀ
 ।ਇਕਤਾਵੀਆਂਮਾਰਦੀਆਂਨਰਦੀਆਂਨੀ।ਇਕ
 ਪੂਰਦੀਆਂਗਾਂਦਰੀਆਂਆਂਦਰੀਆਂਨੀ।ਇਕ
 ਗਾਂਦਕੋਕੋਇਲਾਂਕਾਗੋਈਆਂਇਕਗਹਵਿਚਿ
 ਦੇਹਵੇਲਾਂਦਰੀਆਂਨੀ।ਇਕਆਖਦੀਆਂਮਾ
 ਰਨਮੇਰਮੇਗਾਇਕਵਿਚਿਮਮੇਲਣਗਾਂਦਰੀਆਂ
 ਨੀ।ਵਾਰੇਸਾਹਜਿਉਤੀਰਥਾਂਵਡਿਆਂਤੇਲੱਖਸੀ
 ਗਤਾਂਦਰਸਨੀਆਂਦਰੀਆਂਨੀ। ੨੫੧। ਮੁਜ
 ਰਤਾਇਛਾ। ਢਾਢੀਭੁਗਤੀਏਕੰਜਰੀਆਂਨਕ
 ਲੀਏਸਨਰੁਮਅੰਤੇਸਰੋਦਵਨਾਇਕੇਜੀ।ਕ
 ਸਮੀਰੀਐਦਖਦੀਨਾਲਵਜੇਭੇਰੀਤੂਤੀਆਂਢੇ

ਏਛੁਣਕਾਇਕੇਜੀ। ਚਣਿਘੋਣੀਆਂਖੇਣੀਆਂਜੀ
 ਵਠੇਰੀਚਣੇਗੱਤੁਰੁਜੀਵਠਬਾਇਕੇਜੀ। ਕੇਸਰਭਿ
 ਨਣੁਪਗਾਂਦੇਪੇਚਦੇਵੇਦਿਚਿਕਲਗੀਜਿਗਾਛੁਕਾ
 ਇਕੇਜੀ। ਘੋਣੁਪਾਖਗਾਂਸੋਨੇਦੀਆਂਸਾਖਤਾਨੀ
 ਚੋਰਲੂਲਹਮੇਲਛੁਣਕਾਇਕੇਜੀ। ਕਰੀਆਂਲਾ
 ਲਬਨਾਤਜਰੀਹੱਥਨੇਜੇਦਾਹੂਪੀਵਦੇਧਗਾਂਦੁਜਾ
 ਇਕੇਜੀ। ਛੁਲਾਂਸੇਹਰੇਤੁਰੀਆਂਨਾਲਲਟਕਨ
 ਟਕੇਦਿਤੇਨੇਲੱਖਲੁਟਾਇਕੇਜੀ। ਵਾਰੇਸਾਹਦੇਸੀ
 ਸਤੇਮੁਕਟਬੀਪੋਨਸੇਹਰੇਖੂਬਲਟਕਾਇਕੇਜੀ
 ॥ ੨੪੨ ॥ ਚਣੀਰਿਗਪੁਰੋਜੀਵਖੇਣੀਆਂਦੀਛੁਕੀ
 ਸਹਰਸਿਆਲਾਂਦੇਆਇਮੀਆਂ। ਲਾਗਲਿੱਖਕੁ
 ਸਾਮਤੀਆਣਖਲੇਹੱਥੀਦਿਤੇਨੇਤੁਰੇਛੁਣਾਇ
 ਮੀਆਂ। ਭੂਗਘਤਕੇਸੱਥਦੇਦਿਚਿਬੈਠੇਜੇਣੁਛੁ
 ਛੀਆਂਦੇਖਲੇਆਇਮੀਆਂ। ਵਾਰੇਸਾਹਛਾਛੀ
 ਚੰਗੇਗਾਉਦੇਨੀਕੀਤੀਖੇਣੀਆਂਨੇਕਸਲਾਹਮੀ
 ਆਂ। २੪੩ ॥ ਨਾਈਚਾਇਕੇਥਾਲਪਤਾਸਿਆਂਦੇ
 ਧਰਿਆਖੇਣੀਆਂਦੇਅੱਗੇਆਇਮੀਆਂ। ਪੰਜਰੇ
 ਕਰੁਪੇਯੇਤੇਇਕਲੁਰੀਦਿਤਾਖੇਣੀਆਂਨੇਸਿਰੋਪਾ
 ਉਮੀਆਂ। ਕੁਨੁਮਮਿਲਣੀਕਰਕੇਮੁਣਿਚੱਲੇ

ਨੀਗੁਰਘੋਨੀਤੇਲਿਆਚਣਾਇਮੀਆਂ। ਵਾਰੇਸਾ ੫੦
 ਹਸਰਬਾਲਣਮਗਰਚਣਿਆਚੇਗੇਕਰੇਗਾਕਿਮ
 ਖੁਦਾਇਮੀਆਂ। ੨੫੪। ਅਸਤਬਾਜੀਆਂਛੁਟੀ
 ਆਂਛੁਲਝੁਣੀਆਂਭੁਇਚੱਪੇਤੇਬਾਗਹਵਾਇਮੀ
 ਆਂ। ਹਾਥੀਮੋਰਤੇਚਰਖੀਆਂਝਾਣਚੋਬਾਤਾਣਤਾ
 ਝਪਟਾਕਿਆਪਾਇਮੀਆਂ। ਸਾਵਣਭਾਵੇਗੁਜ
 ਰੀਆਂਚਾਰਚਹਿਕੇਟਿਰੂਚੁਹਿਆਂਦੀਕਰੇਤਾਉਮੀ
 ਆਂ। ਤੇਮਤਾਬੀਆਂਟੋਟਕੇਚਾਦਰਾਂਨੀਦੇਹਣਚੱਕੀ
 ਆਂਵਡਾਰਸਾਉਮੀਆਂ। ੨੫੫। ਜਾਂਵੀਕਮਗਾਂਕੋ
 ਸਿਕੇਆਣਖਲੇਤਦੇਤੇਲੀਆਂਆਣਿਮਸਾਲਫ
 ਝੀ। ਲੱਖਲੱਖਸੁਕਗਾਨੇਗੁਜਾਰਦੇਨੀਜਦੋਨੀਵਦ
 ਰਵਾਜਿਓਆਇਵਣੀ। ਭਿਗਉਸਿਆਲਾਂਦੇਵੇ
 ਖਕੇਖੁਸੀਹੋਏਕੇਨੀਬੁੰਦੇਤੇਸੋਹਦੀਦਸਤਕਣੀ।
 ਵਾਰੇਸਾਹਕੀਝੁਰਦਿਓਹੀਰਤਾਂਈਦੁਨੀਇਕਤੇ
 ਚੰਗੀਹੋਹੀਰਖਲੀ। ੨੫੬। ਭੂਮਣੀਕਮਣਪਾ
 ਇਕੇਛਿਦਆਖੇਦੇਵੇਸਿਠਣੀਤਾਂਖੇਣੁਹੱਸਦੇਨੀ
 । ਵੇਲਾਂਦੇਹਣਆਣਮੁਹੀਆਂਨਸੁਪਕਾਈਖੇਣੁਦ
 ਝੋਜਟਉਚੀਪੱਤਦੇਨੀ। ਆਓਖੇਣਿਓਬੈਠਕੇਖਾ
 ਹੋਖਾਣਾਅੰਗੇਸਿਆਲਪਏਖੱਸਣੁਵੱਟਦੇਨੀ। ਭਿ

ਗਏ ਪਰਿਹੇ ਵਿਚਿ ਖੇਤ੍ਰਿ ਆਂ ਦੇ ਚਾਇ ਬਾਲੀਆਂ
 ਤੇ ਅੰਗੇ ਰਖ ਦੇ ਨੀ ਕਿਈ ਖੰਡ ਤੇ ਸੰਕਰ ਦਾ ਅਤਿ ਨਾ
 ਹੀ ਚਿਥੇ ਚਾਵੁ ਲਾਂ ਅਤਿ ਨਾ ਪਤ ਦੇ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਮੀ
 ਆਂ ਖੇਤ੍ਰੇ ਖਾਇ ਖਾਣਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਚੁਚਕ ਜੱਟ
 ਦੇ ਨੀ॥ ੨੫੭॥ ਅੰਡੇ ਮਾਸ ਚਾਵੁ ਲਾਂ ਦਾ ਦਹੀ ਧਗ
 ਨੁਏ ਹਤਾਂ ਦਾ ਗੀਆਂ ਪਾਲੀਆਂ ਮਾਹੀਆਂ ਨੀ। ਸਭੇ
 ਚੁਹੁਣੇ ਚਪਣੇ ਰੰਜ ਰਹੇ ਸਾਂਭ ਛੁਰੇ ਜੇਹੁਣੇ ਦਾ ਹੀ
 ਆਂ ਨੀ। ਦਾਲ ਮੰਡੇ ਅਤੇ ਪਿਓ ਮਿਠਾ ਸੋ ਗਏ ਹੁਰੀ
 ਕੰਜ ਗਾਂਢੇ ਲੀਆਂ ਨਈਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਲਾਗੀ ਸ
 ਭੇਰੰ ਰੰਜ ਰਹੇ ਛਾਹੁਣ ਲਗੇ ਨੀ ਅੰਕ ਛੁਲਾਹੀਆਂ ਨੀ
 ॥ ੨੫੮॥ ਮਿਲ ਮੇਲ ਸਿਆਲੀਆਂ ਜੀਵ ਆਂ ਦੀ
 ਲਗੀਆਂ ਸਗਨ ਸਰਬਤ ਕਰਾਵੇ ਨੀ। ਪਤ ਸੁਰਮ
 ਸਲਾਈ ਤੇ ਦੇ ਨਗਾਲੀ ਤੇ ਖਰ੍ਹ ਕਣੇ ਨਾਲਿ ਖਿਡਾ
 ਉਣੇ ਨੀ। ਆਉ ਬੈਠ ਖਰ੍ਹ ਕਣੇ ਖੇਡ ਮੇਲਾ ਜੇ ਸਫੀ
 ਲਛਮੀ ਸਜਗਾ ਉਣੇ ਨੀ। ਬੀਨ ਤੀਲੀਆਂ ਪਿਛੀ
 ਵਿਚਿ ਬਾਲ ਦੀਵਾ ਆਈਆਂ ਨੇ ਸੋ ਦੀਨ ਜਰਟਿਕ
 ਵਣੇ ਨੀ। ਕਾਈ ਆਖ ਦੀ ਅਮਾਂ ਚੁਵਾ ਵਿਆਵੇ
 ਨਿਕੀਆਂ ਦੀ ਚਿਨਾ ਲਿਫਟਾ ਵਣੇ ਨੀ। ਤੇਰੇ ਨਿਕੇ
 ਸਰਬਾਲੇ ਦੀ ਅਮਾਂ ਚੇਦੀ ਦਸ ਚਿਸ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬਹਾ

ਵਟੇਨੂੰ। ਕਾਈ ਦੇ ਇਗਲ ਹੱਥ ਤੇ ਦੇਇਛਿ ਬੀਇ ॥
 ਕਝਿ ਨ ਕਦੀ ਦੁਜੀ ਹਟਾਵਟੇਨੂੰ। ਇਕ ਹਸਦੀ
 ਆਂਖ ਹਟੀ ਆਂ ਦੇਣ ਮੇਸਾਂ ਪਾਸ ਬਹਦੀ ਆਂ ਲਾ
 ਰੁਲ ਰੁਾਵਟੇਨੂੰ। ਛਿਨਾ ਥਾਲ ਦੇ ਦਿਚਿ ਰਾਗ ਖਿਓ
 ਨੇਪ ਕਣੁ ਜੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਲਾਵਟੇਨੂੰ। ਦੇਈ ਤੁਰਤ
 ਹਿਸਾ ਬਸਿਤਾ ਬਸਾਨੂੰ ਕਢਿ ਪੀ ਹਟਾ ਢਿਲਕੀ
 ਲਾਵਟੇਨੂੰ। ਮੈਲੀ ਨਾਲਿ ਚਾਕਛਿ ਆਗੋਂ ਰੁਨੂੰ
 ਗੁਨੁ ਲਗੀ ਆਂ ਆਟਿਖ ਵਾਵਟੇਨੂੰ। ਭੁਰੀ ਘ
 ਵੀ ਘੋਲੀ ਤੇ ਕੁਨੀ ਨਤੀ ਆਈ ਆਂ ਡੋਰਨਿ
 ਕਾਹ ਪਣਾਵਟੇਨੂੰ। ੨੫੮॥ ਬੈਠ ਮੰਗਦੀ ਆਂ ਸਾ
 ਲੀ ਆਂ ਚੀਚੀ ਛਲਾ ਦੁਪੁ ਦੇਹ ਅੰਧੀ ਵਣੀ ਚਿ
 ਵੀ ਦਾਵੇ। ਦੁਪੁ ਦੇਹ ਗੁਹਾਰੇ ਦਾ ਚੋਇ ਜੱਟਾ ਦੇਈ ਢ
 ਕਣਾ ਖੰਡ ਦੀ ਪਿਵੀ ਦਾਵੇ। ਲਿਗਾ ਮੰਜ ਨਾਨ ਦੀ
 ਦਿਚਿ ਕੋਟ ਕਰ ਦੇਹ ਛਲਾ ਦੇਹ ਕੁਆਰ ਵੀ ਕੁਵੀ
 ਦਾਵੇ। ਬਿਨਾ ਬਲ ਦਾ ਬੋਗੇ ਨੁ ਦੇਹ ਖੂ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇ
 ਖਾਕੀ ਕਰ ਚਿਹ ਗੈਗੀ ਵੀ ਦਾਵੇ। ਇਕ ਮੁਣ ਸਰ
 ਸੀਰੇ ਦਾ ਖਲੀ ਮੰਗੇ ਗਾਥੀ ਪਾਇ ਕੁੰਜੇ ਦਿਚਿ ਭਿ
 ਵੀ ਦਾਵੇ। ਟੀਪੋਟਾ ਇਰ ਦੇਹ ਖਾਂ ਖਿਰ ਕੇ ਰੁਗਾ ਪੁ
 ਸ਼ਾ ਦੇਹ ਖਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਦਾਵੇ। ਸਾਰੇ ਪਿਰ ਦੇ

ਚਾਕਨੂੰ ਦੇਹਿ ਅੰਮਾਂ ਲੇਖੁ ਨਾਲਿ ਤੇਰੇ ਮੇਵੇ ਰਿਹੀ ਗਾ
 ਦੇ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਮੀਆਂ ਬੀਨਾ ਬਣਖਲਾ ਜਿਵੇ ਫੁਲ
 ਗੁਲਾਬ ਦਾਖਿ ਨੀ ਗਾਵੇ। ੨੬੦। ਅਨੀ ਸੋਹਣੀ
 ਦੇ ਛੈਲ ਮਲੂਕ ਕੁਨੀ ਦੇ ਸਾਥੇ ਮੇਤਨਾ ਝੇਨਾ ਨਿਤੀ
 ਦਾਨੀ। ਸਹੀਆਂ ਤਿਨ ਸੈ ਸਠਾ ਦਿਚਿ ਬਗਲੀ ਗਈ
 ਅਹਿਲੈ ਚੀਚੀ ਛਲਾਓ ਸਦੀ ਪੁਨੀ ਦਾਨੀ। ਚੜ੍ਹ
 ਆਸਾ ਦਣ ਬਾਗ ਬਹਾਰ ਹੋਈ ਦਰੁ ਕਾਹ ਤੇ ਸਰਕ
 ਨਾਖਿ ਨੀ ਗਾਨੀ। ਟਿਗੀ ਪਾਇ ਫਿਗਾ ਵੇਹਣੀ ਪੂਰ
 ਕੰਢੀ ਅਹਲੈ ਦੁਪੁਅੰ ਪੈਦਣੀ ਚਿਨੀ ਦਾਨੀ। ਚੀ
 ਟਾਕੀ ਕੁਣੀ ਚੋਗਾ ਮੇਲਿਆ ਦਾ ਜੇਹਨਾ ਨਿਤ ਪੁ
 ਮਿਆਗਾ ਦੇ ਛੁਨੀ ਦਾਨੀ। ਦੁਪੁਲਿਆ ਗੁਹਾਰੇ ਦਾ
 ਚੋਇ ਕੁਨੀ ਦੇ ਅਹਿਲੈ ਪੀਉ ਜੇਬਾ ਪੁਨਾਲ ਨੀ
 ਗਾਨੀ। ਸੂਹਿਆਂ ਸਾਂਦਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹਾਰ ਤੇਰੀ ਮੁ
 ਸਕ ਆਉ ਦਾਲੇ ਗਾਂਦੀ ਪੁਨੀ ਦਾਨੀ। ਗਿਛ ਪੁ
 ਨੀ ਦੀ ਦੋ ਛਟਾ ਦਿਆਂ ਤੈਨੂੰ ਟਿਕਾਲਾ ਇਲੈ ਦਿ
 ਚਿਤੁ ਪੁਨੀ ਦਾਨੀ। ਚਾਲ ਚਲੇ ਮੁਰਗਾਈ ਆਤ
 ਰੇਤਾ ਗੀ ਬੋਲ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾਖਿ ਨੀ ਗਾਨੀ। ਨ
 ਦੀ ਦਿਚਿ ਲੈ ਕੋਟਿ ਸਣ ਲੋਗਾ ਮੰਜਾ ਤੇਰੇ ਸਉਣ
 ਨੂੰ ਕਉਣ ਲੈਵ ਨੀ ਗਾਨੀ। ਹਥੀ ਆਪਣੀ ਪਾ

ਇਸਦਾਲਲੈਤੁਅਹਿਲੈਪ੍ਰਤਛਲਾਸਾਥੋਖਣੀ ੫੨
 ਦਾਨੀ। ਇਕਗਲਆਈਭੁਲੀਯਾਦਮੇਰੋਰੋਟ
 ਸੁਖਿਆਪਰਿਵੀਧਣੀਦਾਨੀ। ਬਾਝਬਲਦਾਂ
 ਦੇਖੁਹੁਤਜਾਇਦਿਤਾਅੰਗਾਖਾਕਦਾਕਠਦੀਕ
 ਣੀਦਾਨੀ। ਬੁੱਥਨਾਇਲੈਬੁਕਭਰਛੈਲਕੁਣੀ
 ਏਚਕਖੁਹਦਾਨਾਉਲੈਖਣੀਗਾਨੀ। ਹੋਰੋਰੋਟ
 ਹੋਨੀਜੇਣੀਮੁਣਸਮੰਗੋਦਿਆਂਮੁਣਸਤੈਨੂੰਜੇ
 ਨੁਹੁਣੀਗਾਨੀ। ਅਸਾਂਭਾਲਕਸੀਰੇਦਾਮੁਣਸ
 ਆਂਦਾਟਪੁਤੇਰੋਉਤੇਜੇਨਾਚਣੀਗਾਨੀ। ਚਖਾ
 ਬੁਹਤੇਹਿਦਸਤਾਨਵਿਚੋਐਸੀਹਿਕਮਤਪੀਰ
 ਦੀਜਣੀਦਾਨੀ। ਜੇਣੀਗਾਥੀਆਂਦੀਕਚੇਦਿ
 ਚਿਕੁੱਜੇਅਹਿਦੇਖਭਿਨਾਇਦਾਭਿਣੀਗਾਨੀ।
 ਆਉਰਹੀਕੁਆਰੀਏਕੇਦੁਕੁਣੀਏਜਛਾਪਾਇ
 ਨਕੇਦੁਦੀਜਣੀਦਾਨੀ। ਟੀਪੋਟਾਇਰਲਈਨੀ
 ਸਾਜਸਭੇਮੇਲਾਦੇਖਲੈਪੈਕਲਪਣੀਦਾਨੀ। ਸੁ
 ਰਮਾਂਸੁਰਖੀਆਂਲਾਲਦੇਦਾਸਣੇਨੀਸੀਸਾਸਾਰ
 ਦਾਆਰਸੀਜਣੀਦਾਨੀ। ਚੋਲੀਮੁਸਕਅਹਿਪਾ
 ਇਲੈਪ੍ਰਤਬੁੱਗਾਮੁਸਕਸਭੁਸਗੀਗਦਿਚਿਦੁਣੀ
 ਗਾਨੀ। ਇਕਮੰਗਿਆਹਈਅਣਹੋਦਕੁਣੀਏ

ਪੰਜਾਸੇਨੇਵਾਕਿਤੇਨਾਪਣੀਦਾਨੀ। ਸਾਰੇਭਾਲਕੇ
 ਮੁਲਖਜਹਾਨਆਂਦਾਅਹਿਲੇਸਾਣਿਅੰਮੁਲਨ
 ਸਣੀਗਾਨੀ। ਇਕਚਾਕਦੀਭੈਣਤੇਤੁਸੀਸਰੇ
 ਚਲੇਨਾਲਮੇਰੇਜੇਨੁਣੀਗਾਨੀ। ਦਾਰੇਸਾਹਕਾ
 ਨੂਪੇਗਪਤਿਆਜੇਜਿਵੇਚੰਦਪਰਦਾਰਦਿਚਿਦ
 ਵੀਦਾਨੀ। ੨੬੧। ਕਾਜੀਸੰਦਿਆਪਣਨਨਿਕਾ
 ਹਨੀਜੀਗਿਹਰਬੈਰੀਨਹੀਬੋਲਦੀਹੈ। ਨਿਜਾ
 ਵਖਤਸਿਤਾਬਤੁੰਦੇਹਪਾਣੀਪਈਜਾਨਫਕੀਰ
 ਦੀਤੋਲਦੀਹੈ। ਮੇਤਾਂਮੰਗਰਬ੍ਰੇਟੇਦੀਹੋਇਹੀਆ
 ਉਮਹਰਤੇਕੁਫਰਕਿਉਬੋਲਦੀਹੈ। ਅਸਾਂਮੰਗ
 ਦਰਗਾਹਥੀਲਾਗਾਂਸ਼ਾਸਿਦਕਸਚੁਜੁਬਾਨਥੋਥੋ
 ਲਦੀਹੈ। ਅਸਾਂਜਾਂਨਰਬ੍ਰੇਟੇਦੇਪੇਸਕੀਤੀਲਖ
 ਥੇਣੀਅੰਨ੍ਹੇਦਾਰੇਪੋਲਦੀਹੈ। ਅਖਣਜਾਂਨਰਬ੍ਰੇਟੇ
 ਦੇਪੇਸਕੀਤੀਸੁਣਿਆਉਕਿਉਛਾਹਨ੍ਹੇਰੋਲਦੀ
 ਹੈ। ਜਿਚਰੁਜੀਵਦੀਮੁਖੁਨਮੇਨੁਸਾਂਮੈਕਨ੍ਹੀਗੈਬ
 ਦੇਬੋਲਤੁੰਬੋਲਦੀਹੈ। ਦਾਰੇਸਾਹਮੀਆਂਅੰਨੇਮੇ
 ਉਦਾਂਗੁਪਈਮੁਤਦਿਚਿਮਛੀਆਂਟੋਲਦੀਹੈ।
 ੨੬੨। ਕਾਜੀਸਗਦਾਹੀਰਨ੍ਹੇਹੁਕਮੁਕੀਤਾਮੰ
 ਨਸਗਦਾਹੁਕਮੁਜੇਜੀਵਦਾਂਹੀ। ਬਾਤਮੰਤਦੇ

ਨਾਲਈਮਾਨਹੀਰੇਦਾਖਲਵਿਚਿਬਹਿਸਤਦੇਖੀ ॥ ੫੩ ॥
 ਵੁਣਾਂਹੀ। ਨਾਲਜੈਕਦੇਸੈਕਦਾਨੂਰਸਰਬਤਵਿ
 ਚਿਨੀਨਤਦੇਖੁਸੀਸੇਪੀਵੁਣਾਂਹੀ। ਚਾਦਰਨਾਲ
 ਹਯਾਉਦੇਸਤਰਕੀਚੈਕੇਹੀਦਰਜਹਰਾਮਦੀਸੀ
 ਵੁਣਾਂਹੀ। ੨੬੩॥ ਹੀਰਆਖਦੀਜੀਵੁਣਾਭੁਲਾ
 ਸੇਈਜੇਦੁਹੋਇਗਾਨਾਲਈਮਾਨਮੀਆਂ। ਸਭੇ
 ਜੰਗਠਾਨੀਇਕਰੱਬਬਾਕੀਹੁਕਮੁਕੀਤਾਹੈਰੱਬ
 ਰਹਮਾਨਮੀਆਂ। ਮੇਰਾਭਾਝੇਦੇਨਾਲਹੈਪ੍ਰੇਮਚਿਰ
 ਕਾਸਭੇਜਾਣਦੇਬੇਦਕੁਹਾਨਮੀਆਂ। ਕਿਉਤੋਂ
 ਆਮਾਉਕਰਾਰਕਰਿਕੈਕੁਕਾਂਰੱਬਦੇਜਾਇਦੀ
 ਵਾਨਮੀਆਂ। ੨੬੪॥ ਗਾਂਝਾਛੁਰੁਕੇਨਜਰਨਾਂਗੈ
 ਰਕਰਸਾਂਜਿਚਹੁਸਾਬਤਜਿਮੀਅਸਮਾਨਮੀਆਂ।
 ਮੇਰੇਇਸਕਨੂੰਜਾਣਦਾਪੈਲਬਾਸਕਲੇਹਕਲਮ
 ਪਤਸਾਹਦੀਵਾਨਮੀਆਂ। ਸਾਬਤਉਤਰਿਆਜਿ
 ਨਾਂਦਾਇਸਕਕਾਜੀਤਿਨਾਂਗਾਂਉਦਾਸਭੁਜਹਾਨ
 ਮੀਆਂ। ਵਾਰੇਸਾਹਨੂੰਪਿਛਾਨਹੀਅਸਾਂਦੇਵਾਂਸਾ
 ਰਾਂਝੇਦੇਨਾਲਈਮਾਨਮੀਆਂ। ੨੬੫॥ ਜੇਬ
 ਨਹੁਪਦਾਕੁਝਦਿਸਾਹਨਾਂਹੀਮਾਣਮਤੀਏਮੁਸ
 ਕਪਲਟੀਏਨੀ। ਨਬੀਹੁਕਮੁਨਿਕਾਹਛੁਰਮਾ

ਇਦਿਤਾਰਬਖਲਕਨੂੰਮਨਲੇਜੋਟੀਏਨੀ।ਕਟੀ
 ਦੀਨਈਮਾਨਵੇਗਾਹੁਗੀਏਜਨ੍ਹਕੁਛਰਦੀਨੀ
 ਉਥੋਪਟੀਏਨੀ।ਜੇਵੇਛਰੁਹਲਾਲਹਰਾਂਮਤਕ
 ਟਵਿਚਿਹਾਵੀਏਦੋਜਕਸੱਟੀਏਨੀ।ਖੇਣੁਹੱਕ
 ਹਲਾਲਕਬੂਲਕਰਤੁੰਦਾਰੇਸਾਹਬਣਬੈਠੀਏਂਛ
 ਟੀਏਨੀ॥੨੬੬॥ਜੀਉਆਸਕਾਰਾਆਸਰਬ
 ਦੀਹੀਕਾਜੀਅਰਸਦਾਕਿਗੁਰਾਛਾਹਨਾਂਹੀ।ਜਿ
 ਥੇਪਿਓਦੇਇਸਕਮਕਾਨਕੀਤਾਓਥੇਖੇਤ੍ਰਿਆਂਦੀ
 ਕਾਈਦਾਹਨਾਂਹੀ।ਕਿਸਜੀਵਣੇਕਾਜਾਇਮਾਨ
 ਵੇਚਾਂਏਗਾਕੋਣਜੇਅਤਿਛਨਾਹਨਾਂਹੀ।ਜਿਵੇਂਰਿਖ
 ਛਾਂਦਿਚਿਨਪੀਰੋਕੇਈਅੰਤੇਲੁਧਗਾਂਦਿਚਿਪਤਿਸ
 ਹਨਾਂਹੀ।ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਕਾਜੀਸਗਾਵੇਨੂੰਨਾਲਾ
 ਅਹਿਲਤਰੀਕਦੇਵਾਹਨਾਂਹੀ॥੨੬੭॥ਜਬਾਬਕ
 ਜੀ।ਦੁਰੇਸਗਾਵੇਮਾਰਉਪੇਨ੍ਹਸਾਂਮੈਕਗਾਂਉਮਰ
 ਖਿਤਾਬਦਾਨਾਉਹੀਗੇ।ਘਤਕਖਾਂਦੇਵਿਚਿਮੇ
 ਸਾਨ੍ਹਸੁੱਟਾਂਤੈਨੂੰਵੇਖਸੀਪਿਤ੍ਰਗਿਰਾਉਹੀਗੇ।ਖੇਣੁ
 ਕਰੋਕਬੂਲਤਾਂਖੇਰੁਤੇਗੀਛਰੁਚਾਕਰੋਝੇਟੇਦਾਨਾਂਉ
 ਹੀਗੇ।ਅੱਖੀਵੇਖਕੇਵਖਤਲਿਘਾਈਏਨੀਏ
 ਹੁਜਗੈਬੰਦਲਾਂਛਾਉਹੀਗੇ।ਦੁਰੇਸਾਹਹੁਣਅ

ਸਰਾਰ ਬਦਾਈ ਦੇਵੇ ਦਿਟੁਰੇ ਮਾਊ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀਰੇ ॥ ੫੪

੨੬੮ ॥ ਜਬਾਬ ਹੀਰੇ ॥ ਰਲੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪਕੜ ਦਿਓ
 ਝੁੰਦੇ ਨੀ ਬੁਰੀ ਬਣੇ ਤਿਨਾਂ ਹਤਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਨਿ
 ਤ ਸਹਾਰੇ ਫਿਕਰ ਗੱਲ ਤਾਨ ਫਿਰ ਦੇਏ ਹਾਸਾਂ ਮਤੰ ॥
 ਰੋ ਬਦਿਆਂ ਮਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਰੋ ਬਦੇ ਜਖਾਂ ਨੂੰ ਭਰੇ ਪਾ
 ਇ ਬਾਲਣ ਕੇ ਹਾਵੇ ਸਹੈ ਇਨਾਂ ਦਿਹਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਖੰ
 ਨ ਦੁੱਖੀਆਂ ਨਿਤ ਈ ਮਾਨ ਦੇਰ ਨਏ ਹਾਮਾਰ ਹੋ ॥
 ਜੀਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਬਣੀ ਬ
 ਹੁਤ ਐਖੀ ਨਹੀ ਜਾਣ ਦੀ ਸਾਂਇਨਾਂ ਕਾਰਿਆਂ
 ਨੂੰ ॥ ੨੬੯ ॥ ਜਬਾਬ ਕਾਜੀ ॥ ਜੇ ਝੁੰਦੇ ਝੁੰਦੇ ਕੇ ਹਾ
 ਹਲਾਲ ਦੇ ਨੂੰ ਤਕਨ ਨ ਜਰਹਰਾਮ ਦੀ ਮਾਰੀਆ
 ਨਗੇ ॥ ਕਬਰ ਦਿਚਿ ਬਗਾਇ ਕੇ ਨਾਲ ਗੁਰਜਾਂ ਸ
 ਭੇ ਪਾਪ ਤੇ ਪੁਨਿ ਨਿਤਾਰੀਅਨਗੇ ॥ ਰੋਜਹ ਸਰੇ
 ਦੇ ਜਖੀਅਤੇ ਰਿਸਤੀ ਪਤ ਅੰਗ ਦੇ ਦਿਚਿ ਨਿ
 ਖਾਰੀਅਨਗੇ ॥ ਕੂਚ ਦੁਖ ਤਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚ
 ਲਣਾਂ ਖਾਲੀ ਦਸਤ ਤੇ ਜੇ ਬਾਭੀ ਝਾੜੀਅਨਗੇ
 ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹਇਹ ਉਮਰ ਦੇ ਲਾਲਾ ਮੁਹਰੇ ਇਕੋ
 ਜਨੂੰਆ ਕਬਤ ਹਾਰੀਅਨਗੇ ॥ ੨੭੦ ॥ ਜਬਾਬ
 ਕਾਜੀ ॥ ਕਾਲੂ ਬਲਾ ਦੇ ਦਿਨ ਨਿਕਾਹ ਬੁੱਧਾਰੂ

ਹਿਨਬੀਨੇਆਪਪੜਾਇਆਹੀ।ਕੁਤਬਹੋਇ
ਵਕੀਲਵਿਚਿਆਇਬੈਠਾਹੁਕਮੁਰਬਨੇਆ
ਣਕਰਾਇਆਹੀ।ਜਬਗਈਲਮੇਕਾਈਲ
ਉਗਾਹਚਾਰੇਅਸਰਾਈਲਅਰਜਾਈਲਆਇ
ਆਹੀ।ਅਗਲਾਤੋਵਕੇਆਪਨਿਕਾਹਕਰਨ
ਆਖੁਰਬਨੇਕਦੋਫੁਰਮਾਇਆਹੀ।**੨੭੧**
ਜਬਾਬਹੀਗਜੇਵੇਇਸਕਦੀਅੰਗਦੇਤਾਉਤੋਤੇ
ਤਿਨਾਂਦੋਜਖਾਂਨਾਲਕੀਵਾਸਤਾਹੀ।ਆਖਰਸਿ
ਦਕਯਕੀਨਤੇਕੀਮਪੈਸੀਮੈਤਚਰਗੁਏਪੁਤਲਾ
ਮਾਸਦਾਹੀ।ਦੋਜਕਮੇਰੀਆਂਮਿਲਨਬੇਸਿਦ
ਕਸੂਠੇਜਿਨਾਂਬਾਣਤੋਕਣਆਸਪਾਸਦਾਹੀ।
ਜਿਨਾਂਇਸਕਦੇਨਾਉਤੇਸਿਦਕਬੰਧਾਓਨਾਠਿ
ਕਰਅੰਦੇਸਣਕਾਸਦਾਹੀ।**੨੭੨****ਜਬਾਬਕ**
ਜੀ।ਲਿਖਿਆਵਿਚਿਕੁਰਾਨਕਿਤਾਬਦੇਜੀ
ਗੁਨਹਗਾਰਖੁਦਾਇਦਾਰੋਰਹੈਨੀ।ਹੁਕਮੁਬਾਪੁ
ਤੇਮਾਇਦਾਮੀਨਿਲੈਣਾਂਏਹਗਤਰੀਕਦਾਜੋਰਹੈ
ਨੀ।ਜਿਨਾਂਨਾਹਿਮੀਨਿਆਂਪਛੋਤਾਇਰੋਂਦਨਪੇ
ਰਵੇਖਕੇਸ਼ੁਰਦਾਮੋਰਹੈਨੀ।ਜੇਕਿਛੁਮਾਂਉਤੇਬਾ
ਪਤੇਅਸੀਕਰੀਏਓਥੇਤੁਪਦਾਕੋਈਨਜੋਰਹੈ

ਨਿ॥ ੨੭੩॥ ਜਬਾਬਹੀਰਾ ਕਾਜੀਆਇਤੇਬਾਪਤ ੫੫
 ਕਰਾਰਕੀਤਾਹੀਰਗਾਂਝੇਦੇਨਾਲਵਿਦਾਹਣੀਹੈ॥ ਓ
 ਸਨਾਲਹੈਅਸਾਂਤਕਰਾਰਕੀਤਾਗੱਲਤੋਨੂੰਨੀਨਹੀ
 ਨਿਬਾਹਣੀਹੈ॥ ਅਸਾਂਆਪਣੀਬਾਤਮਨਜੁਰਕ
 ਰਣੀਹੋਰਕਿਸੇਦੀਬਾਤਨਚਾਹਣੀਹੈ॥ ਅੰਤੁਗਾਂਝੇ
 ਨੂੰਹੀਰਪਰਨਾਇਦੇਣੀਕਿਸੇਰੋਜਦੀਏਹਪਰਾਹੁ
 ਣੀਹੈ॥ ਫਾਰੇਸਾਹਨਾਂਜਾਣਦੀਆਉਕਮਲੀਆ
 ਰਸੇਰਦੀਗਾਂਧੇਨੂੰਰਾਹਣੀਹੈ॥ ੨੭੪॥ ਜਬਾਬਕ
 ਜੀ॥ ਕੁਰਬਾਵਿਚਿਦਰਗਾਹਦੇਤਿਨਾਨੂੰਹੈਜੇਦ੍ਰੁਹ
 ਕਦੇਨਾਲਨਿਕਾਹੀਅਨਗੇ॥ ਜੇਦ੍ਰੁਸਗਾਂਤੋਜਾਣ
 ਬਿਹੁਕਮੁਹੋਕੇਵਿਚਿਹਾਵੀਏਦੋਜਖਪਾਈਅਨ
 ਗੇ॥ ਅਾਂਉਬਾਪੁਦੇਹੁਕਮੁਵਿਚਿਚਲੇਜੇਦ੍ਰੁਨਾਲ
 ਹੋਕਦੇਸੋਈਵਿਦਾਹੀਅਨਗੇ॥ ਏਸਜਗਦਿਚਿ
 ਓਨਾਂਦਾਜੋਸੁਹੋਵੇਕਈਸਾਇਗਾਂਦੇਮੁਖਗਾਵੀ
 ਅਨਗੇ॥ ੨੭੫॥ ਰੂਪਵੇਖਿਕੇਜਿਨਾਂਹੀਕਰਕੀ
 ਤਾਅੰਗੇਅੰਗਦੇਅੰਕਬਤਨੂੰਰਾਹੀਅਨਗੇ॥ ਜੇ
 ਦ੍ਰੁਹੋਕਦੇਨਾਲਪਿਆਰਵਿਨੁਨਓਹੁਤਾਂਵਿਚਿਬ
 ਹਿਸਤਦੇਜਾਈਅਨਗੇ॥ ਜੇਦ੍ਰੁਨਾਲਤਕਬਹੀ
 ਕਰਨਆਪਜੋਰੀਵਾਂਗੁਈਦਦੇਬੱਕਰੇਚਾਈ

ਅਨਗੋ। ਦੁਰੇਸਾਹਮਿਆਂਜੇਵੇਬਹੁਤਸਿਆਣੇ
 ਦੰਗੀਕਾਉਦੇਪਲਕਵਿਚਿਫਾਹਿਅਨਗੋ। ੨੭੬॥
 ਜਬਾਬਹੀਗ। ਜਿਨਾਂਇਕਮਹਬੂਬਦਾਜਾਪਕੀਤਾ
 ਓਹੁਤਾਂਸਾਹਿਬਦੇਮਰਤਬੇਜਾਂਦਿੰਦੇਨੀ। ਓਥੇਆ
 ਸਕਾਂਬਾਬੂਨਦਣਨਮਿਲਦਾਬੂਠਾਵਣੇਨਦਿਚਿ
 ਦਰਗਾਹਦੇਨੀ। ਜੇਵੇਵੇਛੀਆਂਖਾਇਕੇਸਚੁਰੇ
 ਬਨਓਹੁਚੇਰੁਓਚਕਣੇਗਾਹਦੇਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਦਿ
 ਸਾਹੁਕੀਜੀਵਣੇਦਾਏਹੁਪੁਤਲੇਤਾਬਿਆਸਾਹਦੇ
 ਨੀ। ੨੭੭॥ ਜਬਾਬਹੀਗ। ਜੇਵੇਇਕਦੇਨਾਉਤੇਸ०
 ਹੋਵੇਮਨਜ਼ਰਖੁਦਾਇਦੇਗਾਹਦੇਨੀ। ਤਮਾਮੰਤ
 ਸੀਏਸਜਗਨਉਤੇਦੇਵਰੂਬੇਸੈਤਾਂਨਦੇਗਾਹਤੇਨੀ
 ਏਨਾਂਦੁਹਾਦੇਦਿਚਿਹੈਤੁਹੀਕਾਜੀਕੋਈਜਿਨਕੇ
 ਰੂਤਨੇਗਾਹਦੇਨੀ। ਨਾਮਾਕੂਲਜਬਾਨਬੀਹਰਫਥੇ
 ਲੇਜਲਜਾਇਗਾਬਿਰਹੇਦੀਆਹਦੇਨੀ। ੨੭੮॥
 ਜਿਨਾਸਿਦਕਯੱਕੀਨਦਰੁਸੁਤੁਕੀਤਾਮਹਕੂਲ
 ਦਰਗਾਹਇਲਾਹਦੇਨੀ। ਜਿਨਾਇਸਕਯੱਕੀਨ
 ਦਰੁਸੁਤੁਕੀਤਾਓਹੁਸਾਹਿਬਮਰਤਬੇਜਾਹਦੇਨੀ
 । ਜਿਨਾਓਸਮਹਬੂਬਦਾਜਾਪਕੀਤਾਓਨਾਫਿਕ
 ਰਅੰਦੇਸਵੇਕਾਹਦੇਨੀ। ਜੇਵੇਰਿਸਦਤਾਂਖਾਇਕੇ

ਹੱਕਰੋ ਬਨ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦਾ ਇੰਦਰ ਦੇ ਨੀਏਂ ॥ ਏਹ
 ਮਾਇਨੇ ਗਾਹ ਕੁ ਗਾਹ ਦੇ ਨੀਏਂ ॥ ਹਰਭ ਮੀਆਂ ਦਾ
 ਰੇਸਾ ਹੁੰਦੇ ਨੀਏਂ ॥ ੨੭ ॥ **ਜਬਾਬ ਕਾਜੀ** ਕਾਜੀਆ
 ਖਿਆ ਚੁੱਕ ਕਾ ਸੁੱਬ ਹੋਤੈ ਸੱਦ ਦੇ ਸਕ ਬੀਲ ਨਾਲਿ
 ਆਵੁਣਾਂ ਹੀ ॥ ਲੈ ਸੱਦ ਉਗਾਹੁ ਕੀਲ ਸਾਰੇ ਅੱ
 ਸਾਂ ਸਗਾਵਾ ਅੱਕਟ ਬਣਾਵੁਣਾਂ ਹੀ ॥ ਪ੍ਰਵੀਰ ਚਿਲ
 ਨਲਾਵੁਣੀ ਮੂਲ ਏਥੇ ਅੱਸਾਂ ਤੁਰਤ ਨਿਕਾਹ ਪੜਾਵੁ
 ਣਾਂ ਹੀ ॥ ਭਿੰਗੀ ਨੰਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵਾ ਹਸਾਹੀ ਅੱਸਾਂ
 ਭਿੰਗੀ ਦਾ ਭਿੰਗੁ ਕਢਾਵੁਣਾਂ ਹੀ ॥ ਫਜਰ ਦੇ ਲਵੇ ਕ
 ਜਰਚਾ ਇੰਦੇ ਵੀਏ ਤੁਰਤ ਚਾਰ ਕਹਾਰ ਬੁਲਾਵੁਣਾਂ
 ਹੀ ॥ ਜਿਵੇਂ ਟੋਰ ਕੇ ਦਿਵਾ ਕਰੇ ਵੀਏ ਛੇਤੀ ਰੂਮ ਰੂਲ
 ਣਾਂ ਫਰਪਰ ਚਾਂਦੁਣਾਂ ਹੀ ॥ ਜੂਹ ਮਾਲ ਦਿਗਾਂ ਵੀ
 ਆਂ ਦੇ ਨਜਰ ਆਵੇ ਹੱਕ ਪਾੜਵੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਲਾਂਦੁ
 ਣਾਂ ਹੀ ॥ ਛੋਹਰੀ ਮੋਤਿ ਨ ਪਲਟੀ ਫਰੇ ਥੇਵਾ
 ਰੇਸਾ ਹਨੂ ਚਾਇ ਸਮਝਾਂਦੁਣਾਂ ਹੀ ॥ ਗਾਂਝਾ ਨਾਲਤ
 ਕਦੀ ਰਤਾ ਗੀਰੋ ਮਾਏ ਥੇ ਹੋਰੁ ਜਦਾਰ ਲੈ ਆਂ
 ਦੁਣਾਂ ਹੀ ॥ ੨੮ ॥ **ਜਬਾਬ ਕਾਜੀ** ਕਾਜੀ ਪਿਰੁ ਦੇ
 ਪੈਂਚ ਸਦਾ ਇਸਾਰੇ ਸਤਰੀਆਂ ਸਠਾਂ ਦਿਛਾਇ ਬੈ
 ਠੇ ॥ ਇਸ ਨਿਕਾਹ ਦਾ ਸੋਰਠ ਸਾਦ ਪੈਸੀ ਜੇਹਾ ਮਹ

ਕਮਾਪੈਦਾਹੈਦਿਚਿਸੱਠੇ। ਕਿਲਸੱਦਵਕੀਲਉਗ।
 ਹਸਾਰੇਛੁੱਡੇਇਕੇਆਏਨੀਸਭਕੱਠੇ। ਗੁਸਾਖਾਇ
 ਕੇਹੀਰਜਬਾਬਕੀਤਾਤੈਨੂੰਹੱਬਰਸੁਲਕੁਗਾਨਪੱਟੇ।
 ੨੮੧। ਮਹਦੀਪੋਲਕੇਦਸਤਨਲਾਵਣੀਹੈਅੰ
 ਜੁਪਾਂਵਾਂਸੁਹਾਗਦੇਸੀਸਿਘੱਟੇ। ਕੁਸੁਚਲੇਨਦਸ
 ਵਕੀਲਸਾਰੇਜਿਵੇਸੇਰਨੂੰਵੇਖਕੇਉਠਨੱਠੇ। ਨਜ
 ਰਆਂਦਦੀਕਿਘੀਕਰਵੜੇਮੈਨੂੰਨਹੀਮੌਲਵੀਛੁ
 ਰੀਹੈਜਾਨਕੁੱਠੇ। ਦਾਰੇਸਾਹਜੁਬਾਨਜੇਹੀਰਬੋਲੇ
 ਜਿਵੇਤੇਜਕਮਾਨਦੇਤੀਰਛੁੱਟੇ। ੨੮੨। ਜਬਾਬ
 ਕਾਜੀ। ਗੁਸਾਖਾਇਕੇਕਾਜੀਜਬਾਬਕੀਤਾਬੁ
 ਰੀਖੋਟੀਏਬਿਜਾਇਅਮੋਵੀਏਨੀ। ਭਾਂਦੇਲੱਖ
 ਸਨਾਸਬਿਜਾਰਹੋਈਸੈਯਦਮੁਗਲਪਠਾਣਖ
 ਕੂਜੇਵੀਏਨੀ। ਕਦਮਵੇਖਕੇਜਿਮੀਤੇਰਖੀਏ
 ਨੀਚਿਕਣਵੇਖਕੇਪੈਰਸੀਗੋਵੀਏਨੀ। ਚੋਸੀਖ
 ਦਰਬਾਨਤੁਸੀਲੀਏਦੇਜਹੀਨਾਲਨਮੂਲਚਮੋ
 ਵੀਏਨੀ। ਭੂਰੇਕਬਲਨੂੰਚਾਇਜਬਾਬਦਿਚੈਰੇਸ
 ਮਨਾਲਦੁਸਾਲਿਆਂਜੇਵੀਏਨੀ। ਜਹੀਬਾਦ
 ਲੇਖਬਸਮਸ਼ਾਈਏਨੀਸਿਰੀਸਾਛਦੇਭੋਛਨਲੇ
 ਵੀਏਨੀ। ਛਤ੍ਰਿਸੇਖਮਸਾਇਕਲਿਗੋਟੀਆਂਨੂੰਦਾ

ਰੇਸਾਹਦੀਵਾਗੁਨਮੇਵੀਏਨੀ॥ ੨੮੩॥ ਜਬਾਬਕ

ਜੀ॥ ਕਾਜੀਆਖਿਆਹੁੰਜਤਾਬਹੁਤਜਾਣੈਹੀਰਝ
ਗਵਿਆਂਨਾਲਨਹਾਰਦੀਹੈ॥ ਲਖਾਵੇਪੈਨਿਕਾਹੁ
ਮੁਹਬੀਨਇਸਦਾਕਿਸਾਰੇਇਫਸਾਦਗੁਜਾਰਦੀ
ਹੈ॥ ਛਰਿਮਹਸ਼ਦਾਦੇਹਿਰੇਦਿਚਿਵਨਦੀਤ੍ਰਾਹਿਬ
ਕਰੇਸੁਰੀਆਂਚਾਰਦੀਹੈ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਮਧਾਣੀਹੈਹੀ
ਰਜੋਟੀਇਸਕਮਾਂਹੀਦਾਮੱਖਣਨਿਤਾਰਦੀਹੈ॥

੨੮੪॥ ਕਾਜੀਬੀਨਨਿਕਾਹੁਤੇਘੋਤਰੂਲੀਨਾਲਖੇ
ਵਿਆਂਦੇਦਿਤੀਟੋਰਮੀਆਂ॥ ਤੇਫਰਬੇਫਰਾਂਨਾਲਜ
ਨੂਊਗੱਭਣੇਦੀਮਦੋਲਤਾਂਨਿਆਮਤਾਂਹੋਰਮੀਆਂ॥
ਟੋਮਕਮੱਝੀਆਂਘੋਤੇਊਠਦਿਤੇਗੱਭਣਾਪੱਤਰ॥

ਝਗਣਾਫੋਰਮੀਆਂ॥ ਹੀਰਖੇਵਿਆਂਨਾਲਨਟੂਰੇ
ਮੁਲੇਪੁਆਪਿੰਡਦੇਦਿਚਿਇਹਸੋਰਮੀਆਂ॥ ਖੇਡੇ
ਹੀਰਨੂੰਪਿੰਨਕੇਰੰਦਾਂਹੋਏਜਿਵੇਮਾਲਨੂੰਲੈਗਏ
ਚੋਰਮੀਆਂ॥ ੨੮੫॥ ਮੱਝੀਆਂ॥ ਮੱਧੀਤੁਰਨਨ

ਬਾਝਰਝੇਟਵੇਦੇਸੂਕਸੂਕਕੇਰੂਪਦਾਇਓਨੇ॥
ਪੁਟਝੰਗੀਆਂਲੋਕਾਂਨੂੰਸਿਕ੍ਰਮਾਰਨਭਾਂਡੇਭੀਨਕੇਖ
ਰਾਅਕਾਇਓਨੇ॥ ਬੁਝੀਆਊਚੀਆਂਫੁਲਅੱਸ
ਮਾਨਕਰਕੇਸੂਕਾਂਕੋਫਕੇਫੇਫਲੇਫਾਹਿਓਨੇ॥ ਲੋ

ਕਾਂਆਖਿਆਗਾਂਝੇਦੀਕਰੋਮਿਨਤਪੈਰਟੁਬਕੇਆਇ
 ਜਗਾਇਓਨੇ। ੨੮੬। ਭਨੁ ਭੁਆਇਓਨੇਦੁਲੇਗਾਂ
 ਝੁਟੇਦੇਲਾਲਬੇਗਦਾਥਣਾਪੁਜਾਇਓਨੇ। ਪਕ
 ਵਾਨਤੇਪੀਨੀਆਂਗੋਖੁਅੰਗੋਭੋਲੁਗਮਨੁਚਾਇਮ
 ਨਾਇਓਨੇ। ਚੁਸਮਾਂਪੀਰਦੀਖਾਕਦਾਲਾਇਮਥੇ
 ਵਾਂਗੁਪੀਗਾਂਦੇਸਿਜਦਾਕਗਾਇਓਨੇ। ਮਗਰਮੇਂਹੀ
 ਦਿਲਾਇਕੇਛੇਤ੍ਰਿਓਨੇਸਿਰੁਟਿਮਕਚਾਇਚੁਕਾਇ
 ਓਨੇ। ਵਾਹੋਦਾਹੁਚਲੇਗਾਂਤੋਗਤਖੇਣੁਦਿਨਜਾਇਕੇ
 ਪਿਤ੍ਰਚਣਾਇਓਨੇ। ੨੮੭। ਅੰਗੋਲੇਣਆਈਆਂ
 ਸੈਈਆਂਦੁਹੁਟਣੀਨਿਜੇਤ੍ਰਿਆਵਣੀਵੇਦੀਗਾਗਾ
 ਇਓਨੇ। ਦੇਰੁਗੀਤੇਬੁਰਕੀਆਂਸਤਖਿਚਣੀਨੋਢੇ
 ਦੇਵਰਨੂੰਗੋਦੀਬੁਹਾਇਓਨੇ। ਸਿਰੋਲਾਹਿਟਿਮਕ
 ਭੂਗਾਂਖਸਲੀਤਾਂਗਾਂਝਾਭਿਸਤਥੀਕੱਢਤੁਰਹਿਓ
 ਨੇ। ਵਾਹੋਸਾਹਦੇਖੋਰੋਬੇਕੁਦਰਤਾਂਨੀਭੁੱਖੇਜਿਨਥੇ
 ਰੂਹਕਢਾਇਓਨੇ। ੨੮੮। ਜਬਾਬਹੀਗੁਲੇਵੇ
 ਗਾਂਝਿਆਵਾਹਮੇਲਾਇਥੱਕੀਸਾਡੇਦੁੱਸਥੀਗੱਲ
 ਬੇਦੁੱਸਹੋਈ। ਕਾਜੀਮਾਪਿਆਂਗੁਆਈਆਂਟੋਰਦਿੱ
 ਤੀਸਾਰੀਤੈਤੁਣੀਦੋਸਤੀਪਾਕਹੋਈ। ਘਰਖੇਣੀਅੰ
 ਦੇਨਹੀਦੁੱਸਣਾਂਮੇਸਾਰੀਓਨਾਦੇਨਾਲਖਣੁਖੱਸੋ

ਈ॥ ਜਾਹਿ ਜੀਵਾਂਗੇ ਮਿਲਾਂਗੇ ਰੋਬ ਮੇਲੇ ਹਾਲ ਕਾਲ ॥ ੫੮
 ਤਾਂ ਦੇਸਤੀ ਬੰਸ ਹੋਈ॥ ੨੮੯॥ **ਜਬਾਬਗੰਝਾ** ਜੇ
 ਕਛੁ ਮੱਥੇ ਦਾਲੇ ਖਰੈ ਸੋਈ ਲਿਖਿਆ ਮੁਹਿ ਬੰਸ ਨ
 ਆਖੀਏ ਭੈ ਨ੍ਹੀਏ ਨੀ॥ ਸ੍ਰੀਦਾਂਸੰਖਣਾ ਚਾਕਨ੍ਹ ਰਖਿ
 ਚਨੀ ਮੱਥੇ ਭੋਗਿਏ ਚ੍ਰਦ੍ਰੀਏ ਜੇ ਨ੍ਹੀਏ ਨੀ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀਲ
 ਨ ਜਾਣੀਏ ਰੂਮਣੇ ਦਾਕਾਲੇ ਸੁਤਣੇ ਨਾਗਨ ਛੇ ਨ੍ਹੀ
 ਏ ਨੀ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹਇ ਕਵਾਰਗੀ ਮਰਨ ਚੰਗਾ ਰੂਠੀ
 ਇਸ ਕਦੀ ਸਹਨਿ ਦਰੇ ਨ੍ਹੀਏ ਨੀ॥ ੨੯੦॥ **ਹਿਕੇਯ** ०
 ਰਦੇ ਨਾਂ ਉਤਾਛ ਦਾਰੇਈਏ ਮਹੁਗਾਏ ਇਕੇ ਖੂਹ ਨ
 ਗੇ ਨ੍ਹੀਏ ਨੀ॥ ਦੋਗਾ ਦੇਵਣਾਂ ਹੋਵੇ ਜੇ ਆਖੀ ਨ੍ਹੀ
 ਪਹਲੇ ਰੋਜੀ ਚਾਇਨ ਬੇ ਨ੍ਹੀਏ ਨੀ॥ ਜੇ ਨਾਂ ਉਤਰੇ
 ਯਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀਏ ਰੂਪਿ ਟਣੇ ਨਾਂ ਹਿਸੇ ਹੋ ਨ੍ਹੀਏ
 ਨੀ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਦੋਹੇ ਅਦਿ ਰਿਸੀ ਸੇਸਰ
 ਬਤਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਛੇ ਨ੍ਹੀਏ ਨੀ॥ ੨੯੧॥ **ਜਬਾਬਗੰਝਾ**
 ਤੇ ਨ੍ਹੀ ਗਾਲਦੀ ਗੱਲ ਮੇਲਿ ਖਘਲਾਂ ਠਕਰ ਹੋਇ ਮੇ
 ਥੇਤੁ ਸਾਂ ਆਵਣਾਂ ਹੀ॥ ਕਿਸੇ ਜੇ ਗੀਟਾ ਜਾਇ ਕੇ ਬ
 ਟੀਚੇ ਲਾਸ਼ੁ ਹੁਲਾਇ ਕੇ ਕੰਨ ਪਣੁ ਵਣਾਂ ਹੀ॥ ਸ
 ਰਾਜਾ ਤਸਯਾਤ ਬਰਬਾਦ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਠੀਕ ਤੇ ਸੀ
 ਸਮੁਨ ਵਣਾਂ ਹੀ॥ ਤੁਹੀ ਜੀਵਦਿਆਂ ਦਾਦਨ ਦੇਵ

ਟੀਹੈ ਅਸਾਂ ਦੋਤ ਨ ਜੀਵਦੁ ਆਵਣਾਂ ਹੀ॥ ੨੬੨
 ॥ ਜਬਾ ਬਗੰਬਾ ॥ ਗੰਬੇ ਆਖਿਆ ਸੁਆਲ ਗੱਲ ਗਏ
 ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਹੀਰਭੀ ਛੋੜੁ ਈ ਮਾਨ ਚੱਲੀ॥ ਸਿਰਹੇ
 ਤਕਰਗੱਯਾ ਮਹਰ ਚੁਕ ਜਦੋ ਸੱਥ ਦਿਓ ਆਣ
 ਕੈ ਗੱਲ ਹੋਲੀ॥ ਧੀਆਂ ਮਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਨ ਬਾਨਹਾਰਨ
 ਮਹਰਾਬ ਮਥੇ ਉਤੇ ਪਉਣ ਮੱਲੀ॥ ਯਾਰੇ ਸਿਆਲੰ
 ਵੀਆਂ ਵਾਵੀਆਂ ਦੇਖ ਦੇਹੋ ਛੁਓ ਮੰਗ ਮੰਗ ਦਾਣ
 ਦੇ ਮਸਰ ਪੱਲੀ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਮੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸੋਹਣੀ
 ਆਂ ਨੂੰ ਗੱਲ ਦਿਓ ਚਾਪਾਂ ਦੇਹੈ ਨ ਟੋਲੀ॥ ੨੬੩॥
 ਜਬਾ ਬਗੰਬਾ ॥ ਯਾਰੇ ਜੱਟ ਵੀ ਗੱਲ ਮਨ ਜਹੇ ਦੇਹੋ
 ਜਸੰਤਰ ਜੇ ਕੱਲਰ ਸਾਂਈਆਂ ਵਾ॥ ਪੁੱਤਾਂ ਹੋ ਨਇ
 ਕੀ ਮਨਿ ਸਜੱਟ ਤਾਈ ਸੋਈ ਅੰਸਲ ਭਿਰਾਉਹੈ
 ਭਾਈਆਂ ਵਾ॥ ਜਦੋ ਬਹਨ ਅਰੁ ਨੀਤਿ ਅੰਕਲ ਅੰ
 ਵੈ ਨਿਵੇਂ ਖੋਤ ਨਹੋ ਦੇਕ ਸਾਂਈਆਂ ਵਾ॥ ਪੈਰੀ ਬੇ
 ਵੀਆਂ ਤੇ ਮਾਰ ਛਿੱਤ ਗਈ ਸੋਈ ਪੈਂਚ ਹੋਵੇ ਵਰੇ
 ਲਾਈਆਂ ਵਾ॥ ੨੬੪॥ ਸਿਰੇ ਲਾਹਕੇ ਚਿਤ ਨਾਂ
 ਹੇਠ ਦੇਹੋ ਮੰਜਾ ਆਂ ਵਦਾਤੋ ਸਫਾਈਆਂ ਵਾ॥
 ਜੰਫੀ ਜੱਟ ਦੇ ਸਾਕ ਤੋਹੋ ਨਹਾ ਜੀਵਿ ਚਿਪਕੇ ਦੇਸੰ
 ਗਲੈ ਆਈਆਂ ਵਾ॥ ਧੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਆਕਰਨ ਮੁਸੰ

ਫਰਾਂਨੂੰ ਦੇ ਚਨ ਹੋਰਾ ਪਿਰਮਾਲ ਜਦਾਈਆਂ ਦਾ ॥
 ਦੁਰੇਸਾਹਤ ਹਕੀਕਾਇਤ ਸੁਠ ਜਾਣੇ ਕੋਲ ਜੋਟ ਸੁ
 ਨਮਾਰੇ ਕਸਾਂਈਆਂ ਦਾ ॥ ੨੯੫ ॥ ਪੈਚਾਂ ਪਿਰੁਦਿ
 ਆਂ ਸਚੁ ਥੀਤ ਰਕ ਕੀਤਾ ਕਾਜੀ ਰਿਸਦ ਤਾਮਾਰ ਕੈ
 ਗੋਰ ਕੀਤੇ ॥ ਪਹਲੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਰ ਕਰ ਦੇਵ
 ਮਦੇਖਦਾ ਮਾਦ ਫਿਰਿ ਹੋਰ ਕੀਤੇ ॥ ਗੱਲ ਕਰਨਈ
 ਮਾਨ ਦੇ ਛੁਡੇ ਦੀਆਂ ਪੈਚਾਂ ਪਿਰੁਦੇ ਠੱਗ ਤੇ ਚੋਰ
 ਕੀਤੇ ॥ ਅਸਰਾ ਫਦੀ ਬਾਤ ਮਨ ਜੁਰਨਾਂ ਹੀ ਚੋਰ ਚੋ
 ਧਰੀ ਅਤੇ ਲਟੋਰ ਕੀਤੇ ॥ ਕਾਂਝੀ ਬਾਂਗ ਦੇ ਦਿਚਿਕ
 ਲੋਲ ਕਰ ਦੇ ਕੂੜਾ ਫਲ ਟੇਰੇ ਉਤੇ ਮੋਰ ਕੀਤੇ ॥ ਤ
 ਵੇਠੇ ਜਇ ਮਾਨ ਦੀ ਨੋ ਸਚ ਲੀਜੇ ਦੇ ਹਿਰਸ ਤੇ ਤ
 ਮਾਨੇ ਜੋਰ ਕੀਤੇ ॥ ਜੋਰੋ ਜੋਰੀ ਵੀ ਦਾਹ ਲੈ ਗਏ ਖੇ
 ਵੇ ਅਸਾਂ ਰੋਇ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਜੋਰ ਕੀਤੇ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਜੋ
 ਅਹਿਲਈ ਮਾਨ ਦੇ ਸੇਤਿਨਾਂ ਜਾਇ ਰੂਹੇ ਦਿਚਿਗੇ
 ਰਕੀਤੇ ॥ ੨੯੬ ॥ ਫੇਰਾਂ ਸੁਣੇ ਆਣ ਜਦਾ ਬਕੀ
 ਤਾਂ ਦੰਗੇ ਬਾਜ ਜਗਾਨ ਭੀ ਹੋਇ ਰਖਿਆ ॥ ਚਿਨ੍ਹ ਕਵੇ
 ਖਕੇ ਕਮ ਪੀਵੇ ਚਿਓ ਨੇਹਾਂ ਸੁਪਰੇ ਕਚਹਰੀਅੰ ॥
 ਵੇਇ ਰਖਿਆ ॥ ਕਹਨ ਹੋਰੁ ਤੇ ਕਹਨ ਭੀ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ
 ਕੇਈ ਲੋਕਾਇ ਸਕੀ ਮਾਦਿ ਚੋਰੇ ਇਰਖਿਆ ॥ ਦੁਰੇ

ਸਾਹਅਨਾਮੁ ਨੁ ਜੀਵਦੇ ਜੀਜੇ ਨੂੰ ਦੁਣਾਂ ਸੀਕਿ ਮਹੇ
ਇਰਘਾ॥ ੨੯੭॥ ਯਾਰੇ ਠੰਗ ਸਿਆਲਤਹ ਕੀਕ
ਜਾਣੇ ਪੀਆਂ ਠੰਗਣੀਆਂ ਦੋਗਾ ਸਿਖਾਵਦੇ ਨੀ॥ ੫
ਤੁਠੰਗ ਸਿਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖਕਾ ਮਾਓਨਾਂ ਮੇਂ ਹੀ ਦਾਚਾ ਕਬ
ਣਾਵਦੇ ਨੀ॥ ਕੋਲਹਾਰ ਜੁਬਾਨ ਦਾ ਸਾਕ ਖੋਹਨਚਾ
ਇਪੇਵੀਦਹੋਰ ਥੇਲਾਂ ਵਦੇ ਨੀ॥ ਦਾਣੀ ਸੇਖਾਂ ਦੀ ਚਿ
ਹਰਾਕ ਸਾਈਆਂ ਦਾ ਬੈਠ ਪਰੇ ਦਿਚਿ ਪੈਂਚ ਸਦਾ ਵਦੇ
ਨੀ॥ ਜੱਟ ਚੋਰ ਤੇ ਯਾਰ ਤੇ ਗੁਮਾਸਤ ਖੋਹਦੇ ਮੋਹਦੇ
ਤੇ ਸਿਨਾਂ ਲਾਵਦੇ ਨੀ॥ ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਇਹ ਜੱਟ ਨੀ ਠੰਗ
ਸਭੇ ਬੁਰੇ ਜੱਟ ਇਹ ਠੰਗ ਸੁਨਾਂ ਵਦੇ ਨੀ॥ ੨੯੮॥ ਰੂ
ਗਰ ਜੱਟ ਈ ਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇ ਚਖਾਂ ਦੇ ਪੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਤੇ
ਪਾਣੂ ਲਾਂ ਵਦੇ ਨੀ॥ ਕੋਲਤਰਕਹ ਦੀ ਸਦੀ ਨਿਤ ਠ
ਨੂੰ ਦੇ ਚੋਰੀ ਜਾਗੀਆਂ ਬਾਜ ਨੂੰ ਖਾਂ ਵਦੇ ਨੀ॥ ਜੇਹੇ
ਆਪਹੋ ਦੁਨ ਤੇ ਹੀਆਂ ਮੈਰਤਾਂ ਨੀ ਬੇਟੇ ਬੇਟੀਆਂ ਨੀ
ਚੋਰੀ ਲਾਂ ਵਦੇ ਨੀ॥ ਜੇਹਾ ਚੋਰ ਤੇ ਗਹਜ ਨਹੋ ਦੇ ਕੋਈ
ਉਸ ਦੀ ਵਡੀ ਤਰੀ ਛੁਸੁਣਾਂ ਵਦੇ ਨੀ॥ ਜੇਹੇ ਆਖ
ਕੁਣੁ ਮਾਈਆਂ ਖੋਹ ਲੈ ਦੇਵੇ ਖੋਰ ਬਤੋ ਮੈਂ ਤੁਲਾਂ ਵ
ਦੇ ਨੀ॥ ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਦੇ ਦੋਖ ਸਮ ਦੇਵੇ ਨਾਲ ਬੇ
ਟੀਆਂ ਦੋਰਕ ਮਾਂ ਵਦੇ ਨੀ॥ ੨੯੯॥ ਜੱਟੇ ਗਾਨੇ ਵੇਦੇ

ਦਿਨ ਪੁਜ ਮੁਕੇਲ ਸੀ ਮੁੰਦੀ ਖੇਡੇ ਆਈ ਆਂ ਨੀ ੬੦
 ॥ ਪਈ ਖੁਮਕ ਗਾਇ ਅੰਗੁ ਗਾਨੇ ਦੀ ਫਿਰਨ ਬੁ
 ਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਦਾਈ ਆਂ ਨੀ ॥ ਘੋਸੇ ਦਮਦਾ ਜੋ
 ਟੇਟੀ ਆਂ ਨੀ ਕੁਣੀ ਆਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈ ਆਂ ਨੀ
 ॥ ਐਤੀ ਵਰਗ ਗੁਲਾ ਬਰਦੇਲ ਬਾਸਾਗ ਅੰਤੁ
 ਲੇਲਾ ਮਲ ਆਈ ਆਂ ਨੀ ॥ ਇਕ ਨਾਂ ਜਾਇ ਫਲ ਲੇ
 ਗਕਰੁ ਪਾਏ ਇਕ ਪਤਛ ਲੂਰੇ ਆਈ ਆਂ ਨੀ
 ॥ ਨਵਾਂ ਦੁਖਤ ਵਿਟਾਹ ਦਾਸੇ ਜਗ ਸੀ ਕੋਸ ਬੋਈ
 ਆਂ ਜੋਰ ਖਿੰਗਾਈ ਆਂ ਨੀ ॥ ਛੁਟ ਆਈ ਕਸ ਬੋਈ
 ਬਹਾਰ ਦੀ ਜੀਰਿ ਗਰਿ ਗਦਾ ਮੁਸਕਲੇ ਆਈ ਆਂ ਨੀ
 ॥ ਗਈ ਆਂ ਮੋਹ ਕਹੋਂ ਟੇਲੀ ਆਂ ਸਭੁ ਗਲੀ ਆਂ ਮਹ
 ਲਾ ਮਹਿਰ ਦਾ ਬਾਗੁ ਹੁਇ ਆਈ ਆਂ ਨੀ ॥ ਬਲਨ
 ਦਾਗੁ ਵਿਦਾਲੀ ਜੋ ਟੇਟੀ ਆਂ ਨੀ ਜੋ ਚਗੀ ਆਂ ਬੁ
 ਲਟਿਕਾਈ ਆਂ ਨੀ ॥ ਮਾਰਨ ਹੁਸਨ ਦੀ ਆਬ ਜੋ ਟੇ
 ਟੀ ਆਂ ਨੀ ਕਿਨ ਪੋਬੀ ਆਂ ਖੁਬ ਚਣਾਈ ਆਂ ਨੀ ॥
 ਕੇਹੀ ਕਗਾਂਤਰੀ ਫਜੋਂ ਟੇਟੀ ਆਂ ਦੀ ਜਿਉ ਖਗਾਈ ਅੰ
 ਰੁਬੀ ਆਂ ਲਾਹੀ ਆਂ ਨੀ ॥ ਨਹੀ ਖੁਸੀ ਜਗਾਨ ਦੀ
 ਹੋਰ ਕਾਈ ਦੁਹੁਟੀ ਆਂ ਗੋਰੁ ਨਾਲ ਖਿੰਗਾਈ ਆਂ
 ਨੀ ॥ ਸੁਖੇ ਦਾਹੀ ਜੇਲੇ ਲੋਹਰ ਦੀ ਜੀ ਖੇਡੇ ਹੋ

ਛੁਜਦਾਰੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਨੀ। ਸੈਦਾਲਾ ਲਪੀਰੇ ਓ
 ਤੇ ਆਣ ਬੈਠਾ ਕੁੜੀਆਂ ਦੁਹੁਟੀ ਪਾਸ ਬਹਾਈਆਂ
 ਨੀ। ਦੁਲੇਹੀਰ ਨੂੰ ਦੇਹ ਨੂੰ ਲੈ ਬੈਠੀਆਂ ਨੀ ਕੁੜੀਆਂ
 ਚਾਇ ਪਗਤ ਲੈ ਆਈਆਂ ਨੀ। ਲੱਸੀ ਦਿ ਚਿਰਾਪ
 ਪਾਮੁੰਦਰੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਮਾਰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਅੱਤਾਈਆਂ ਨੀ
 । ਹੱਥੋਂ ਦੁਹੁਟੀਆਂ ਸੋਖ ਵਧੀ ਕਰੇਣਾਂ ਹੀਰ ਕਰੇਨਾਂ ਮੁ
 ਲ ਚਤਰਾਈਆਂ ਨੀ। ਹੱਥੋਂ ਸੈਦੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਜੂਲ ਹੋਈ
 ਬੱਕਰੀ ਬੱਧੀਆਂ ਪਾਸ ਕਸਾਈਆਂ ਨੀ। ਦੁਹੁਟੀ
 ਗੱਭਰੂ ਖੋਲ ਦੇ ਗਾਨ ਨੂੰ ਨੂੰ ਦੁੰਗੁ ਕੁ ਕੁਨਾਂ ਕਰਨ ਲਾ
 ਈਆਂ ਨੀ। ਖਿੜੀਆਂ ਦੁੰਗੁ ਰਵੇਲ ਜੋਟੇ ਟੀਆਂ ਨੀ
 ਫਿਰੀਆਂ ਹੀਰ ਦੇ ਮੁਹ ਜਰਦਾਈਆਂ ਨੀ। ਪਕੜ
 ਹੀਰ ਦੇ ਹੱਥ ਪਗਤ ਪਾਏ ਬਾਹਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੁੰਗੁ ਪ
 ਲ ਮਾਂਈਆਂ ਨੀ। ਮੁੰਦਰੀ ਹੀਰ ਨਾਂ ਦੇ ਇਜੋਟੇ ਟੇਟੇ
 ਨੂੰ ਦਿਲ ਹੀਰ ਦੇ ਲਹਰ ਸਫਾਈਆਂ ਨੀ। ਕੁੜੀਆਂ
 ਆਖਨ ਖੋਲ ਤੁੰਗਾਨ ਨੂੰ ਨੂੰ ਮੁੰਦਰੀ ਹੀਰ ਦੇ ਹੋਨ ਦੁ
 ਧਾਈਆਂ ਨੀ। ਗਾਨੇ ਦੇ ਸਨੇ ਮੁਲ ਨਾ ਖੁਲਣਾਈ
 ਬਾਹਾਂ ਝੁਲਿਆਂ ਮਾਰ ਗਵਾਈਆਂ ਨੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਸ
 ਮਹੇ ਪੀਰ ਨੇ ਪੈਦ ਦੀ ਜੀ ਕਿਨਾਂ ਕਿਨਾਂ ਜਾਵੁਆਂ ਮ
 ਰਸੁਕਾਈਆਂ ਨੀ। ਬੂਟੇ ਦੇ ਸਨੇ ਮੁਲ ਨਾਂ ਟੋਹ ਕਣਾ

੬੬

ਈਰੁਤੀਲੱਖਬਹਾਰਵੀਆਂਆਈਆਂਨੀ।ਗਾਠਾਂ
 ਖੋਲਵੀਆਂਓਹਜੱਟੇਟੀਆਂਨੀਜੇਵੀਆਂਖੁਸੀਦੇ
 ਨਾਲਵੀਦਾਹੀਆਂਨੀ।ਸੁਣਿਆਸੁਖਨਜੱਟੇਟੀ
 ਆਂਹੀਰਕੋਲੋਓਸੇਦੁਖਤਹੀਉਠਸਿਪਾਈਆਂ
 ਨੀ।ਚਲੀਆਂਭੀਨਭੀਰੁਰਤੇਚਾਇਚੱਰਖੇਕਿਸੇ
 ਠੇਰਨਾਂਮੇਰੁਬਹਾਈਆਂਨੀ।ਰਹੇਸਗਨਸਰਬ
 ਤਜੱਟੇਟੀਆਂਦੇਲੱਸੀਰੋਲਪਗਤਉਠਾਈਆਂਨੀ
 ।ਸਾਂਨਿਆਸਉਮੇਦਬਰਸਾਤਦੀਸੀਧੂਕਾਰੋ
 ਠੇਰਪੁਲਾਈਆਂਨੀ।ਇਕਦੂਸਰੀਦੇਨਾਲਮੁਖ
 ਜੇਰੁਨਬੇਉਮੇਦਹੋਪਗਾਂਨਿਆਈਆਂਨੀ।ਦੁਰੇ
 ਸਾਹਮੀਆਂਨੈਣਾਂਹੀਰਦਿਆਂਨੇਦਾਗੁਬੰਦਲਾਂਛ
 ਹਬਗਾਂਲਾਂਈਆਂਨੀ।੩੦੦।ਪਰਖੇਵੀਆਂਦੇਜ
 ਦੇਹੀਰਗਈਚੁੱਕਪਏਤਗਾਦਰੁਸਭਝੇਰੁ।ਦਿ
 ਚਿਸਿਆਲਾਂਦੇਚੁੱਪਚਰੁਕਰੋਈਅੰਤੇਖੁਸੀਹੋ
 ਬੈਠੇਨੀਸਭਖੇਰੁ।ਠੇਜਦਾਰਤਗੀਰਹੁਇਆ
 ਟਬੈਠਕੋਈਗਾਂਝੇਦੇਪਾਸਨਾਂਪਾਏਠੇਰੁ।ਦਿਚਿ
 ਤੁੱਖਤਹਜਾਰੇਦੇਹੋਨਗੱਲਾਂਅੰਤੇਗਾਂਝੇਦੀਆਂਭਾ
 ਭੀਆਂਕਰਨਝੇਰੁ।ਚਿਠੀਲਿਖੀਏਹੀਰਦੀਉਜ
 ਰਖਾਹੀਜਿਵੇਮੁਏਨੂੰਪੁਛੀਏਹੋਇਨੇਰੁ।ਹੋਈ

ਲਿਖੀਰਜਾਇਦੀਗਾਂਝਿਆਵੇਸਾਰੇਅਲਣੁਪਾਉਨਿ
 ਤੁਧੁਛੇਣੇ। ਮੁਨਕੇਆਉਨਦਿਗਝਿਆਅੰਜੇਤੇਰਾ
 ਲਟਕੇਦਣਾਪਗੀਤੁਪਾਇਛੇਰੇ। ਜੇਵੇਛੁਲਦੀਨਿ
 ਤਤੁਕੇਰੇਗਾਖੀਓਸਛੁਲਨੁਤੇਰੇਲੋਗਏਖੇਣੇ। ਜਿ
 ਸਦਾਸਤੇਛੇਰੇਤੁਦਿਚਿਝੁਲਾਂਜਿਥੇਬਾਪਬਘੇ
 ਲਣੇਸੀਹਪੇਣੇ। ਕੋਈਨਹੀਦਿਸਾਹਕੁਆਰੀਅੰ०
 ਦਾਏਵੇਲੋਕਨਿਕੇਮਣੇਕਰਨਝੇਣੇ। ਤੁਤਾਮਿਹਨ
 ਤਾਸੇਦਿਨੇਰਾਤਕਰਦਾਵੇਖਕੁਦਰਤਾਂਰੋਬਦੀਆਂ
 ਕੋਣਛੇਰੇ। ਓਸਜੁਗਦਿਚਿਛੇਰਨਾਪੀਨਪਾਣੀ
 ਪੁਸਜਾਨਜੇਹੇਵੇਆਂਮੁਹੇਛੇਰੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਅੰ०
 ਨਜਰਅੰਸਾਂਮੀਨੀਖੁਜਖਿਜਰਚਰਗਤੇਲਏਪੇਣੇ
 ॥ ੩੦੧ ॥ ਜਬਾਬਗਾਂਝਾ। ਭੁਭਿਖਿਜਾਂਦੀਰੁਤਿਜਾ
 ਆਣਿਪੁਨੀਭਉਰਾਸਰੇਤੇਦਿਨਜਾਲਦੇਨੀ।
 ਸੇਉਨਬੁਲਬੁਲਾਂਬੂਟੀਆਂਸੁਕੀਆਂਨਿਛੇਰਛੁਲ
 ਲਗਨਨਾਲਗੁਲਦੇਨੀ। ਅੰਸਾਂਜਦੋਕਦੋਓਨਾਪਾ
 ਸਜਾਣਾਜੇਹੇਮਹਿਰਮਸਾਰੁਣੇਹਾਲਦੇਨੀ। ਜਿ
 ਨਾਂਸੁਲੀਆਂਤੇਚਣੁਲਏਸੁਟੇਮਨਸੂਰਹੋਗੀਸਾਰੇਨ
 ਲਦੇਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਜੇਗਏਸੋਨਹੀਮੁਨੁਦੇਲੋਕਅੰ
 ਸਾਂਥੇਆਵਣਾਭਾਲਦੇਨੀ। ੩੦੨ ॥ ਜਬਾਬਗਾਂਝਾ

॥ ਮੈਂ ਜੁ ਚੋ ਪਰੀ ਦਾ ਪੁਤਰਾ ਕ ਕੀਤਾ ਏਹੁ ਪੇਖ ਦੇ ਜਲ
 ਲ ਜਲ ਲਾ ਦੇ ਨੀ ॥ ਇਸਾਇ ਸਕ ਪਿਛੇ ਲ ਨੁ ਮੁ ਏਸੁ
 ਰੇ ਸਭਾ ਭੋ ਬ ਦੇ ਖੂਹ ਟੀਆਂ ਗਾਲ ਦੇ ਨੀ ॥ ਭਾਭੀ ਇ
 ਸਕ ਥੋਨ ਸਕੇ ਓਹ ਜਾਂ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਨ ਜੇਕਿ ਸੇਕੀ ਗਾਲ
 ਦੇ ਨੀ ॥ ਮਾਰੇ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਨਹੀ ਪਰੀ ਦੂਰ ਦੇ ਦੂਰੇ
 ਸਾਹੋ ਰੀ ਠਿਰਨ ਭਾਲ ਦੇ ਨੀ ॥ ੩੦੩ ॥ ਜਥਾ ਬਸਾ
 ਇਹਾ ਗਈ ਉਮਰ ਤੇ ਵੱਖਤ ਠਿਰਨ ਹੀ ਮੁੜ ਦੇ ਗ
 ਦੇ ਕਰਮ ਤੇ ਭਾਗਨ ਆਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ਗਈ ਗੱਲ ਜੁ ਬ
 ਨ ਥੀਤੀ ਰਹੁ ਟਾਗ ਏਹੁ ਕਲ ਬੁਤਨ ਆਂਦ ਦੇ ਨੀ
 ॥ ਗਈ ਜਾਂ ਨ ਜਗਨ ਤੇ ਛੁੜ ਜੁ ਸਾਕੇ ਈ ਹੋਰੁ ਸਿਆ
 ਟੇ ਛੁਰ ਆਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ਮੁੜਿ ਏਤਨੇ ਠੋਰਨ ਆਂਦ ਦੇ ਨੀ
 ਗਾਂਝੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੀ ਮੁੜਿ ਆਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ਦੂਰੇ ਸਾਹਮੀ
 ਆਂ ਸਾਂ ਨੂੰ ਕੋਣ ਸੰਦੇ ਭਾਈ ਭਾਭੀ ਆਂ ਹੁਕਮੁ ਚਲੰ
 ਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ੩੦੪ ॥ ਅਗੇ ਦਾਹੀ ਓਰਾਇ ਗਦਾਇ ਓ
 ਜੇਹੁ ਟਿਇਸ ਕਥੋਰਾਇ ਗਦਾਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ਗਾਂਝੇ ਜਾ
 ਰਹੇ ਗਾਂਝੇ ਥਾਂ ਉਛੁੜੀ ਕਿਤੇ ਜਾਇ ਕੇ ਕੋਨ ਪਸੰਦ ਦੇ
 ਨੀ ॥ ਇਕੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦੁ ਗਦਾਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ਇਕੇ ਹੀ
 ਰਜੰਟੀ ਲੈ ਏ ਆਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ਦੋਖੋ ਜੰਟ ਹੁਣ ਠੋਪ
 ਚਲਾਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥ ਦੂਰੇ ਸਾਹਮੀ ਆਸ ਪੁਜਾਂਦ ਦੇ ਨੀ ॥

481

੩੦੫॥ ਸਲਾਹ ਕੇਵੇ ਅੰ॥ ਮਸਲਤ ਹੀ ਰਹਿ ਆਂ ਸਾ
 ਹੁਰਿਆਂ ਏਹੁ ਕੀਤੀ ਮੁਨੁ ਹੀ ਰਨ ਪੇਦ ਕੇ ਪਲ ਟੀਜੇ
 ॥ ਮੁਨੁ ਚਾਕਹੁ ਟਿਓ ਬਣੇ ਨਾਲ ਭਾਈ ਆਂ ਏਹੁ ਗੱਲ
 ਕੁਸਾਖ ਵੀ ਚੱਲ ਟੀਜੇ॥ ਆਖਰ ਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਬੇ
 ਦੁਯੋਗ ਦੀ ਜਾਣਿ ਪੇਈ ਅਣੁ ਪਗੀ ਇਹੁ ਮੱਲ ਟੀ
 ਜੇ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਂ ਮਿਲਣ ਦਿਓ ਏਹੁ ਗੱਲ
 ਨਕਿ ਸੇਓ ਬੱਲ ਟੀਜੇ॥ ੩੦੬॥ ਇਕ ਦੁਹਟੀ ਸਿ
 ਆਲੀ ਚੱਲੀ॥ ਇਕ ਦੁਹਟੀ ਸਾਹੁ ਰੇ ਚੱਲੀ ਸਿ
 ਆਲੀ ਆਈ ਹੀਰ ਬੇਲੈ ਟਸ ਨੇਹਿ ਆਂ ਨੂੰ॥ ਤੇਰੇ ਪੇ
 ਦ ਕੇ ਚੱਲੀ ਹਾਂ ਦੇਹੁ ਗੱਲਾਂ ਪੋਲਿ ਕਿਸਿਆਂ ਜੇਹਿਆਂ
 ਕੇਹਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਤੇਰਾ ਸਾਹੁ ਰਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੇਹਾ
 ਕਰੇਗਾ ਮਸ ਨੇਹਿਆਂ ਬੇਹਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਤੇਰੀ ਗੱਤ ਰੂਨਾ
 ਲਹੈ ਬਣੀ ਕੇਹੀ ਦੁਹਟੀ ਆਂ ਦੋਸਟੀ ਆਂ ਅਸਾਂ
 ਜੇਹਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਹੀਰ ਆਖਿਆ ਓਸ ਦੀ ਗੱਲ ਮੇਏ
 ਦੈਰੇ ਸਮਾਂ ਨਾਲ ਹੋਲੇਹਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਦੁਰਸ ਗਾਠ ਤੇ
 ਲਾਂ ਮਤੇ ਅਲਫ ਬੋਲੇ ਕੀਆ ਖਣਾਂ ਏਹਿਆਂ ਤੇਹਿ
 ਆਂ ਨੂੰ॥ ੩੦੭॥ ਜਬਾਬ ਹੀਰ॥ ਹੀਰ ਹੋਸ ਕੇ ਗੱਲ ਦਿ
 ਚਿਪਾਇ ਪੱਲਾ ਕਹੀ ਗੰਝੁ ਟੇਨੂੰ ਦੁਇ ਸਲਾਮ ਮੇਰਾ
 ॥ ਪਤੈ ਦੈਰੀ ਆਂ ਦੇ ਦੁਸਿ ਪਾਇ ਓਨੇ ਸੈਈ ਆਂ ਚ

ਇਵਿਸਾਰਿਆਨਮਿਮੇਗਾ ਅੰਬੁਦਾਇਵਿਚਿਰੋਬਿ ੬੩
 ਆਮਾਪਿਅਾਂਨੇਓਨਾਂਨਾਲਨਾਂਹੀਕੋਈਕਾਮਮੇਗਾ
 ॥ ਹੋਥਜੇਕਿਕੇਰਾਂਝੇਦੇਕੋਰਮਪਕੜੀਇਕਦੇਤਨੰ
 ਕਹੀਪੈਗਾਮਮੇਗਾ ॥ ਦਾਰਸਨਾਲਬਿਦਾਰਸਾਂਗਮ
 ਕੀਚੈਮਿਹਰਦਾਨਹੋਵੇਕਰੇਦਰੁਝੇਣਾ ॥ ੩੦੮ ॥ ਹੀ
 ਰਵੀਬੇਨਤੀ ॥ ਤਰਨੀਕਹਰਕਲੁਗਸਿਰਪੈਰਬੰ
 ਧੇਤੇਰੋਬਿਰਹੁਛਰਾਕਨੇਕੁਠੀਹਾਂਮੈ ॥ ਸੁਦੇਤਾਪ
 ਕਲੇਜਵੇਵਿਚਿਧਾਣੇਨਹੀਜੀਵਣਾਂਮਰਨਤੇਰੁਠੀ
 ਹਾਂਮੈ ॥ ਚੋਰਪਦਨਰਾਤੀਘਰਸੁੱਤਿਆਂਦੇਦਿਹੇਵਿ
 ਚਿਬਜਾਰਦੇਮੁਠੀਹਾਂਮੈ ॥ ਨਹੀਛੁਰੁਘਰਬਾਰਓ
 ਜਾਰਵੈਸਾਂਨਹੀਵੈਸਣਾਂਤੇਨਹੀਵੁਠੀਹਾਂਮੈ ॥ ਦੁਰੇ
 ਸਾਹਪਰੇਮਦੀਆਂਬੁਠੀਆਂਨੂੰਮਾਰਛੋਟੀਆਂਚੁ
 ਟੀਆਂਕੁਠੀਹਾਂਮੈ ॥ ੩੦੯ ॥ ਸਹੇਲੀਆਈ ॥ ਦੁਹ
 ਟੀਆਇਕੇਸਾਹੁਰੇਦੁਨੀਜਿਸਦਿਨਪੁਛੇਰਾਕ
 ਸਿਆਲਾਂਦਾਕੇਹਣਨੀ ॥ ਮਿਠੂਚਾਰਦਾਜੇਹਣਾ
 ਚੂਚਕੇਦਾਮੁਠੀਤੋਂਪਤਹਜਾਰੇਦਾਕੇਹਣਨੀ ॥ ਆ
 ਸਕਾਂਦਿਚਿਜੇਨੁਮਸਾਹੁਰਾਂਬਾਸਿਰਓਸਦੇਇ
 ਸਕਦਾਸੇਹਰਾਨੀ ॥ ਕਿਤੇਦਾਇਰੇਕਿਤੇਮਸੀਤ
 ਹੋਂਦਾਕੋਈਉਸਦਾਦੇਹਰਾਕੇਹਰਾਨੀ ॥ ਇਸਕਪ

ਟਕੇਤ੍ਰਟੀਆਂਗਾਲੀਆਂਨੀਉਜਣਗੈਆਂਦਾਕੇਹ
 ਨਾਹੁੰਗਾਨੀ। ੩੧੦॥ ਕੁਣੀਆਂਦੋਸਿਆ॥ ਕੁਣੀ
 ਆਂਆਖਿਆਛੇਲਹੈਮਸੁਭਿਨਛਰੁਬੈਰਾਹੈਜੰਗ
 ਦੇਸਭਭੇਣੇ। ਸੱਦਵਿਸ਼ਲੀਅਹਿਲਫਕੀਰਹੋਇਆ
 ਜਿਸਰੋਜਦੇਹੀਰਲੋਗਏਖੇਣੇ। ਦਿਚਿਬੋਲਿਆਂਕੁ
 ਕਦਾਛਿਰੋਭੁੰਦਾਜਿਥੇਬਾਘਬਘੇਲੇਤੇਸੀਹਪੇਣੇ।
 ਕੋਈਏਸਦੇਨਾਲਨਗਲਕਰਦਾਬਿਨਾਮਤ੍ਰਿਓਸ
 ਨੂੰਕੋਟੁਛੇਣੇ। ਕੁਣੀਆਂਆਖਿਆਚਾਇਦਿਗ
 ਇਉਸਨੂੰਕੋਈਪੋਰਕੇਮਾਂਦਰੀਕਰੇਨੇਣੇ। ੩੧੧॥
 ਕੁਣੀਆਂ॥ ਕੁਣੀਆਂਜਾਇਦਿਗਇਆਗਾਂਝੁਣੇ
 ਨੂੰਛਿਰੋਭੁੰਖਤੇਦਰਦਦਾਲੋਦਿਆਈ। ਆਉਪਿੰ
 ਨਸਨੇਹਣਾਸੋਜਣਾਂਦਾਤੇਨੂੰਹੀਰਸਿਆਲਨੇਸੋ
 ਦਿਆਈ। ਤੇਰੇਦਾਸਤੇਮਾਪਿਆਂਪਰੋਕਠੀਅੱਸੋ
 ਸਾਹੁਗਪੇਫੁਣਤੰਜਿਆਈ। ਤੁਧੁਬਾਝੇਨਜੀਦ
 ਣਾਂਹੋਇਮੇਗਾਦਿਚਿਸਿਆਲਾਂਦੇਜੀਉਕਿਉਗੱ
 ਰਿਆਈ। ਝੁੰਬਹੋਇਕੇਜੋਗੀਨਾਪਹੁਚਮੇਥੇਏ
 ਥੇਝੁਨੁਕਾਸਨੂੰਗੱਰਿਆਈ। ਦੁਰੇਸਾਹਇਸ
 ਇਸਕਦੀਨੋਕਰੀਨੇਦਮਾਂਬਾਝੁਗੁਲਾਂਅਕਰਿਛੁ
 ਰਿਆਈ। ੩੧੨॥ ਜਬਾਬਗਾਂਝੁ॥ ਮੀਆਂਗਾਂਝੁਨੇ

ਮੁਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਕਰਿਆ ਚਿਠੀ ਲਿਖੇ ਜੀ ਸੱਜਣਾਂ ਪਿ ੬੪
 ਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਗਲਗੇ ਹੈ ਜੀ ਮੀ ਅਸਮਾਨ ਸਾਰੇ
 ਚਾਇਲਿਖਾਂ ਜੇ ਮੇਰੁ ਖਾਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਨੂੰ ਠਗਕੇ
 ਮੱਝੀ ਚਗਾਇਲਈ ਅੰਗਨਾਂ ਸਚੁ ਤੋ ਤੋਰੁ ਦੀਆਂ ਤਾ
 ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਕੋਇ ਕੇ ਫੇਰ ਫਕੀਰ ਹੋਵਾਂ ਕੇ ਗਮਾ
 ਰਿਓ ਸਾਂ ਨੂੰ ਬਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗੱਲਾਲਿਖ ਜੇ ਯਾਰਨੇ
 ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਸੱਜਣ ਲਿਖਿ ਦੇ ਜਿਥੇ ਪਿਆਰਿਆਂ
 ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਸਾਹੁਰੇ ਜਾਇ ਅਗਮ ਕੀਤਾ ਅਸੀਂ ਫੇਰੇ
 ਹਾਂ ਸੁਲਾਮੀ ਗਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਨਹੀ ਗਬਿ
 ਨੁਤਾਂ ਪਮੇਨੂੰ ਕਿਥੇ ਜਿਤੀ ਏ ਮਾਮਲੇ ਗਾਰਿਆਂ ਨੂੰ।
 ੩੧੩। ਜਬਾਬ ਗੰਝਾ ਤੈਨੂੰ ਚਾਇਸੀ ਦੁਗੁ ਦਿਵ
 ਹਦਾਨੀ ਭਲਾ ਪੈ ਜੇ ਸੁੱਬ ਦੀਵਾ ਹੀਏ ਨੀ। ਮੇਥੇ
 ਨਿਕਲ ਗਈਏ ਬੁਰੇ ਦਿਨਾਂ ਦੁੰਗੀ ਅੰਤ ਸਾਹੁਰੇ ਜਾ
 ਇਪਤੀਆਈਏ ਨੀ। ਰਿਗਰਤੀਏ ਦੁਹੁਟੀਏ ਖੇ
 ਤ੍ਰਿਅਾਂ ਦੀਏ ਕੈਰੇ ਲਿਖੇ ਦੀਗੁ ਰੁਭੁਤੀ ਜੀਏ ਨੀ।
 ਚੁਲੀਆਂ ਪਾਇ ਪਾਣੀ ਦੁਖਾਂ ਨਾਲ ਪਾਲੀ ਕਰਮ
 ਸੇਵੇ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਬੀ ਜੀਏ ਨੀ। ਕਾਸਦ ਜਾਇਕੇ
 ਹੀਰਨੂੰ ਖਤ ਵਿਤਾਏ ਹੁਚਾਕਦ ਲਿਖਿਆ ਲੀਜੀ
 ਏਨੀ। ੩੧੪। ਜਬਾਬ ਹੀਗ ਤੇਰੇ ਦਸਤੇ ਬਹੁਤ

ਉਦਾਸਹਾਂਮੇਰਬਾਮੇਲਤੁਰਿਰੀਵਿਛੁਨਿਆਂਨਿਬੰਨ
 ਮਾਪਿਆਂਦਿਤੀਹਾਂਜਾਲਮਾਂਨਿਲੱਗਾਲੁਣਕਲੇਜਿਅੰ
 ਭੁੰਨਿਆਂਨਿਮੈਤਅਤੇਸਿਜੋਗੁਨਮਿਟੇਮੁਲੇਕੋਣਮੇ
 ਰੂਦਾਸਾਹਿਆਂਪੁਨਿਆਂਨਿਜੋਗੀਹੋਇਕੇਆਂਦੀ
 ਤੁਸੱਜਣਾਂਦੇਕੋਣਜਾਣਦਾਜੋਗਿਆਂਮੁਨਿਆਂਨਿ
 ॥੩੧੫॥ਜਬਾਬਸਾਇਗਾਕੈਦਿਆਬਖੁਰਦੀਖੈ
 ਚੀਵਾਂਗਕਿਸਮਤਕੋਇਲਲਿਕਾਦੇਬਾਗਦੀਗਈ
 ਦਿੱਲੀਮੈਨਾਲਈਬੀਗਾਲਿਭਰਾਕਕਮਲੇਖੇਣਾ
 ਪਮਾਅਜਗੈਬਦੀਆਣਬਿੱਲੀਚੁਸਤੀਆਪਣੀ
 ਪਕਣਨਹਾਰਹਿਮਤਕਰੀਨਹੀਭਿਦਿਸਕਦੇਦਿਰਿ
 ਚਿੱਲੀਕੋਈਜਾਇਕੋਪਕਣਫਕੀਰਕਮਲਫ
 ਕਰਮਾਰਦੇਲੇਖਦੇਦਿਚਿਕਿੱਲੀਦੁਰੇਸਾਹਮਸ
 ਤਾਨਕੁਹੋਇਲਲੀਸੇਲੀਗੋਦਣੀਪਹਰਕੇਸੇਖ
 ਚਿੱਲੀ॥੩੧੬॥ਜਬਾਬਸਾਇਗਾਦਿੱਤੀਹੀਗਲਿਖਾ
 ਇਕੈਏਹਚਿੰਠੀਗਾਂਝੇਯਾਰਦੇਹੱਥਲੈਜਾਇਦੇਣੀ
 ਆਕਿਤੇਬੈਠਨਿਦੇਕਲੇਸੱਦਮੁਲਾਂਸਾਗੀਖੋਲਕੇਬ
 ਤਸੁਣਾਇਦੇਣੀਹੱਥਬੀਨਿਕੇਮੇਰਿਆਂਸੱਜਣੰ
 ਨੂੰਰੋਇਰੋਇਸਲਾਂਮਦੁਆਇਦੇਣੀਖੇਣੁਹੱਥ
 ਨਲਾਂਦਦੇਮਿਜਣੁਨੂੰਤੁਰਤਫੁਰਤਹੀਗੋਗਦਿਚਿ

ਪਾਇਦੇਣੀ। ੩੧੭॥ ਕੱਖਹੋਇਰਹੀਗੰਗਮਨਾਲ ੬੫
 ਤੇਰੇਏਹੁਚਿਤ੍ਰਗਲੈਜਾਇਕੈਲਾਇਦੇਣੀ। ਮੇਰਾਜਾ
 ਰਹੈਤਾਮੇਥੇਪਹੁਚਮੀਆਂਕਿਨਹਾਂਝੇਦੇਏਤਨੀਪਾਇ
 ਦੇਣੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਓਸਕਿਮਲੇਨੂੰਮੇਰੀਜੁਲ
 ਫਰੀਫਾਹੀਫਸਾਇਦੇਣੀ। ਮੇਰੀਲਈਨਿਸਾ
 ਨਹੀਬਖਸਹਾਂਝਾਹਾਂਝੇਯਾਰਦੇਹੱਥਲੈਜਾਇਦੇ
 ਣੀ। ੩੧੮॥ ਜਬਾਬਹੀਗੰਗਾਚੁੰਗੀਆਂਨਾਲਹੀ
 ਠਾਇਓਈਜੁਲਫਕੁੰਡਲਾਂਦੇਹੁਣਦੇਖਮੀਆਂ।
 ਘੱਤਿਕੁੰਡਲਾਂਅੱਲਕਾਸਾਹਪਲਮਨਦੇਖੇਓਹੁ
 ਭਲਾਜਿਸਦਾਬੇਖਮੀਆਂ। ਮਲੇਦੁੱਟਣਾਂਲੋਕੁ
 ਦਿਦਾਸਣੇਦਾਖੂਨੀਨੈਣਾਂਦੇਦੇਖਤੂੰਭੇਖਮੀਆਂ
 ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਫਕੀਰਹੋਪਹੁਚਮੇਥੇਫਕਰਮਾਰਦੇ
 ਰੇਖਦਿਚਿਮੇਖਮੀਆਂ। ੩੧੯॥ ਕਾਸਦਮਾਜਾ
 ॥ ਕਾਸਦਮਾਇਰੇਝੇਟੇਨੂੰਖਬਰਦਿੱਤੀਨੱਢੀਮੁ
 ਈਹੈਨੱਕਤੇਜਾਨਮੀਆਂ। ਕਿਈਪਾਇਭੁਲਾਦੁ
 ਰਾਠੀਓਈਸਿਰੁਘੱਤਿਓਚਾਇਮਸਾਨਮੀਆਂ०
 ॥ ਤੇਰੇਦਾਸਤੇਗਤਨੂੰਗਿਣੇਤਾਰੇਕਿਸਤੀਨੂੰਹਦੀ
 ਦਿਚਿਤ੍ਰਫਾਨਮੀਆਂ। ਇਕਘੜੀਅਗਮਨਾਂ०
 ਦੁਦਾਈਕੇਹਾਠੇਕਿਓਪ੍ਰੇਮਦਾਬਾਣਮੀਆਂ। ੩੨੦

॥ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਉਲੈ ਲੈ ਨ ਚੀਜੀ ਦੁਟੀ ਹੋਭੁ ਦੇ ਜਾਣੁ ਤੇਰਾ
 ਦੇ ਨ ਜਾਣੁ ਮੀਆਂ ॥ ਨਾਲ ਖੇਤ੍ਰਿ ਮਾਂ ਦੇ ਥੰਦਾ ਪਿਆਰੁ ਨਾਂ
 ਹੀ ਅੰਤੇ ਮੂਲ ਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਾਣੁ ਮੀਆਂ ॥ ਨਾਲ ਸੇਣ
 ਨ ਦੇ ਦੀ ਹੋ ਸੇ ਦੇ ਨੇ ਲੋਕ ਲਾਇ ਥੰਕੇ ਸਭੇ ਤਾਣੁ ਮੀਆਂ ॥
 ॥ ਮੁਹੇ ਗਾਂਧੇ ਦਾ ਨਾਂ ਉਹੈ ਕੰਢ ਬਹਿ ਦੀ ਥੰਥੇ ਨਿਤ ਪੈ ਦੇ
 ਪ੍ਰਮਾਸਾਨ ਮੀਆਂ ॥ ੩੨੧ ॥ ਉਭੇ ਸਾਹਲੇ ਦੀ ਦੇ ਮਦਿ
 ਮਰੇ ਦੀ ਨਹੀ ਸੁਝਾ ਪੀਣੁ ਤੇ ਥਾਂ ਟੁਮੀਆਂ ॥ ਰਾ
 ਤੀ ਪਾਣੀ ਨ ਸੇ ਜਤੇ ਮੂਲ ਸੇ ਦੀ ਰਹੇ ਲੋਕ ਬਹੁ ਤੇਰ
 ਨਾ ਗਾਂ ਟੁਮੀਆਂ ॥ ਜੇਗੀ ਹੋਇ ਕੇ ਨਗਰ ਦਿਚਿ ਪਾ
 ਇਛੇ ਗੀ ਮੈਂ ਨਾਲ ਤੁਝ ਆਨ ਚੀ ਮਾਣੁ ਮੀਆਂ ॥ ਦੁ
 ਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਸਭੇ ਕੇ ਮਉ ਦੇ ਨਵੇ ਰਬ ਹੋ ਦੇ ਮਿਹ
 ਰ ਦਾਨ ਮੀਆਂ ॥ ੩੨੨ ॥ ਜਬਾਬ ਹੀਰ ॥ ਚਿਠੀ ਨਾਂ
 ਉਤੇ ਰੇ ਲਿਖੀ ਨ ਚ ਨੀ ਨੇ ਦਿਚਿ ਲਿਖੇ ਸੂਰ ਦਰਦਿ
 ਰਾ ਕ ਸਾਹੇ ॥ ਕਗਦ ਦਿਲੇ ਦਾਰੀ ਸੁਆਸ ਜਾਹੀ ਕੀ
 ਤੀ ਕਲ ਮਕੀਤੀ ਸੁਅੰਗੁਲੀ ਦੁਖ ਗਾਹੇ ॥ ਕਰਾ
 ਲਿਖ ਮੈਂ ਜੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਦੇ ਦਾ ਲਿਖਨ ਪਿਆਰਿ
 ਆਂ ਨੂੰ ਜਿ ਦੇ ਯਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਗਾਂਧਾ ਚਿਠੀ ਪੜ੍ਹ
 ਇਕੇ ਫਰਸ ਹੋਇ ॥ ਦਿਲੇ ਆਹ ਦੇ ਠੰਢ ਨੇ ਸਾਹ
 ਮਾਰੇ ॥ ੩੨੩ ॥ ਜਬਾਬ ਹੀਰ ॥ ਲਿਖ ਜਾਏ ਹਨ ਬ

ਬਰੰਝੇਟ ਵੇਨੇ ਜਦੋਂ ਜੀਅ ਵਿਚਿ ਚਿਓ ਸਦੇ ਸੋ ਰੁਪਏ। ੬੬
 ਉਸੀ ਰੋਜ ਦੇ ਅਸੀਓ ਕੀਰੋਏ ਜਿਸ ਰੋਜ ਦੇ ਹੁਸਨ
 ਦੇ ਰੋ ਰੁਪਏ। ਪਹਿਲਾ ਵਾਇਸਲਾਂ ਮਪਿਆਰਿਆਂ
 ਨੂੰ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਹਿਓ ਰਾਕ ਦੇ ਬੋਨੁ ਗਏ। ਅਸਾਂ ਜਾਨਤੇ
 ਮਾਲਟਰ ਪੇਸਕੀ ਤੀਤੁ ਸੀਲਗਵੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੂੰ ਤੇਨੁ
 ਗਏ। ੩੨੪। ਸਾਡੀ ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਬਰਬਾਦ ਕਰਿ
 ਕੈ ਪਲਾਖੇ ਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇਨੁ ਗਏ। ਆਪਿਹ
 ਸਿਕੇ ਸਾਹੁਰੇ ਮੱਲਿਆਨੀ ਸਾਡੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਨੀਰਨੀ
 ਬੋਨੁ ਗਏ। ਆਪੋਇ ਮਹਬੂਬ ਜਾਇਸਤਰ ਬੈਠੇ
 ਸਾਡੇ ਰੁਪਟਾ ਰਸਾਨਿ ਚੋਨੁ ਗਏ। ਵਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ
 ਮਿਲੀਆਂ ਵਾਹਗਾਂ ਨੂੰ ਪਨੁ ਵੈਲਵੇ ਬੋਜੇ ਰੋਜੇ ਗਏ
 ॥ ੩੨੫ ॥ ਜਬਾਬ ਗੰਝਾ। ਸਾਡੀ ਖੇਰੇ ਚਾਹੀਏ ਖੇਰ
 ਤੈਂਤੀ ਫੇਰ ਲਿਖੋ ਕੀਕਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੀ। ਸਿਰੋਲ
 ਹਿਸਫਾ ਲਿਓ ਗਰਕੋਈਆਂ ਜੇਨੁ ਵੀਆਂ ਕਾਨੀਆਂ
 ਪ੍ਰੇਮਦੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਨੀ। ਸਾਰੇ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ
 ਬਰਥਲ ਆਵੇ ਜੇ ਮੇਲਿਖਾਂਗੀ ਕਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ
 ਨੀ। ਪਾਕਰ ਬਦੀ ਪੀਰਦੀ ਮਿਹਰ ਬਾਝੋ ਕਰੋਕੋ
 ਟਮੁਸੀ ਬਤਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਨੀ। ਐਜੋ ਧਰੀ ਦਾਪੁਤ
 ਰਚਾ ਕੋ ਕੇਚੁਚਕ ਸਮਾਲਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਚਾ

ਰੀਆਂਨੀ। ਦਗਾ ਦੇ ਇਕੇਆਪ ਚੜ੍ਹਿ ਜਾਨੈ ਲੀਖ
 ਚਰਗਾ ਰੀਆਂ ਏਹੁ ਕੁਆਰੀਆਂਨੀ। ੩੨੬॥ ਸਰਪ
 ਰੂਸੀਆਂ ਦੇ ਕਰੋ ਮਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਰੇ ਦੋ ਬਦੀਆਂ ਹੋਰ
 ਖਾਰੀਆਂਨੀ। ਪੇਕੇ ਜੱਟਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਫਕੀਰ ਕਰ ਕੇ ਲੈ
 ਨਸਾਹੁ ਰੇ ਜਾਇ ਪੁੰਮ ਕਾਰੀਆਂਨੀ। ਆਪ ਨਾਲ
 ਸੁਹਾਗ ਦੇ ਪਾਇ ਰੱਖ ਨਿਪਿਛੇ ਲਾਇ ਜਾਵਨ ਪਿਚ
 ਕਾਰੀਆਂਨੀ। ਸਿਰ ਦਾਗਾਂ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਚਾਕ ਕਰ ਕੇ ਆ
 ਪਿਮਲ ਦੀਆਂ ਜਾਇ ਸਿਰ ਦਾਰੀਆਂਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਮੀਆਂ ਅੱਸੀ ਕੋਟ ਹੁੰਦੇ ਗਜੇ ਤੋ ਜਥੇ ਇਹ ਨਗਰੀਆਂ
 ਨੀ। ੩੨੭॥ ਜਬਾਬ ਰਾਜਾ ਰਾਂਝੇ ਆਖਿਆ ਲੁੱਟੀ
 ਏਹੀ ਰੋਲਤ ਜਨਮ ਗਾਲੀ ਏਤਾਂ ਓਥੇ ਜਾਇਲ
 ਈਏ। ਇਕ ਹੋਵਣਾਂ ਰਾਖਾ ਫਕੀਰ ਸਾਥੇ ਹੁਣ
 ਦੁਸਿਸੇ ਏਤ ਨਾਲਾਇਲ ਈਏ। ਓਥੇ ਰੱਬ ਦੇ ਨੂਰ
 ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਸੁਹਿਦੇ ਹੋਇਕੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾ
 ਇਲਈਏ। ਅੱਖਣ ਪਾਲਿਆ ਚੀਕਣਾਂ ਨਰ
 ਮਪਿੰਡਾ ਜਗਾ ਖਾਕ ਦੇ ਦਿਚਿ ਰੁਲਾਇਲ ਈਏ।
 ਕਿਸੇ ਜੋਗੀ ਬੋਸਿਖੀਏ ਸਿਹਰ ਕੇ ਈਚੇਲੇ ਹੋਇ
 ਕੇਕਿਨ ਪਣੁ ਵਾਇਲ ਈਏ। ੩੨੮॥ ਅੰਗੇਲੋਕਾਂ
 ਦੇ ਸ਼ੁਗਣੇ ਬਾਲ ਸੇਕੇ ਚਿਣਗ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਗਲਾ

ਇਲਈਏ। ਅੰਗੇਸ਼੍ਰੀਗਸਿਆਲਾਂਦਾਸੈਲਕੀਤਾ ੬੭
 ਜਗਾਖੇਤ੍ਰਿਅੰਨ੍ਰਿਕਲਾਇਲਈਏ। ਓਥੇਖੁਦੀ
 ਗੁਮਾਨਦੀਜਾਇਨਾਂਹੀਸਿਰੁਦੇਰੀਏਤਓਥੇਜਾ
 ਇਲਈਏ। ਦੁਰੇਸਾਹਮਹਬੂਬਨ੍ਰਿਤਦੋਪਾਈਏ
 ਜਦੋਂਆਪਣਾਂਆਪਗਵਾਇਲਈਏ। ੩੨੯।
 ਗੰਧ੍ਰਾਜੋਗੀਹੋਦਣਲੱਗਾ। ਬੁਧ੍ਰੀਇਸਕਦੀਅੰਗ
 ਨ੍ਰਿਦਾਉਲੱਗੀਸਮਾਂਆਇਆਸੈਕਜਗਾਵਟੇਦਾ।
 ਬਾਲਨਾਥਦੇਟਿਲੇਦਾਗਹਠਵਿਆਮਤਾਪੋਆਸੂ
 ਕੰਨਪਣਾਵਟੇਦਾ। ਪਟੇਦੁਪੁਮਲਾਈਦੇਨਾਲ
 ਪਾਲੇਵਖਤਆਖਾਹੈਘਰਨ੍ਰਿਮੁਨਾਂਵਟੇਦਾ। ਜਨ
 ਮਕਰਮਤ੍ਰਿਜਾਗਕੇਆਣਬੈਠਾਕਿਸੇਜੋਗੀਦੇਹੱ
 ਥਵਿਕਾਵਟੇਦਾ। ੩੩੦। ਹੱਥੀਲਾਹੇਕਣੇਵ
 ਲਾਦਾਰਸੇਹਟੇਛੁਲੇਮ੍ਰਿਦਰੀਛੈਲਸੁਗਾਵਟੇਦਾ
 । ਬ੍ਰਿਦੇਸੇਨੇਵੇਲਾਹਕੇਚਾਉਚਵ੍ਰਿਅਕੰਨਪਣਕੇ
 ਮ੍ਰਿਦ੍ਰਾਂਪਾਵਟੇਦਾ। ਕਿਸੇਮੇਸੇਗੁਰਦੇਵਦੀਟਹਿ
 ਲਕਰੀਏਮ੍ਰਿਸਿਖੀਏਰਨਖਿਸਕਾਵਟੇਦਾ।
 ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਇਨਾਂਆਸਕਾਨ੍ਰਿਜਗਾਠਿਕਰ
 ਨਜਿਦੁਗਵਾਂਵਟੇਦਾ। ੩੩੧। ਗੰਧ੍ਰਾਜੋਗੀਹੋਦਣ
 ਚੋਲਿਆ। ਹੋਕਾਠਿਰੇਦੇਦਾਪ੍ਰਿਰੁਦਿਚਿਸਾਰੇਅੰਦੇ

ਕਿਸੇ ਫਕੀਰ ਜੋ ਹੋਵੇ ਦੁਣਾਂ ਜੋ ਮੰਗ ਖਾਵੇ ਦੁਣਾਂ ਕੀ ਮਨ
 ਮੂਲ ਕਰਨਾਂ ਨਾ ਕੁਝ ਚਾਰਣਾਂ ਨਾ ਕੁਝ ਚੋਰ ਦੁਣਾਂ ਜੋ।
 ਜਗ ਕਿਨ ਪਣਾਇ ਕੇ ਸੁਹਾਮਲਣੀ ਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਹੀ
 ਜਗਤ ਦਾ ਹੋਵੇ ਦੁਣਾਂ ਜੋ। ਨਾ ਵਿਗਾਣ ਨਾ ਕਸਬ ਰੁਜ
 ਗਾਰ ਕਰਨਾਂ ਬਾਦ ਸਾਹ ਛਿਰ ਮੁਛਤ ਦਾ ਹੋਵੇ ਦੁਣਾਂ ਜੋ
 ॥ ਪਸਮਾਂ ਨਿਗੀਆਂ ਕੰਢ ਕੇ ਠੋਕ ਮੁੰਨੀ ਚੁਤਰੂ ਕੰ
 ਢਬੇ ਛਿਕਰ ਹੀ ਹੋਵੇ ਦੁਣਾਂ ਜੋ। ਨਹੀ ਦੇਣੀ ਦੁਪਾਈ
 ਪੁਤ ਜੇ ਮਣੇ ਦੀ ਛਿਰ ਮੁਛੇ ਨਿਕਿਸੇ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਦੁਣਾਂ ਜੋ
 ॥ ਨਾਲੇ ਮੰਗਣਾਂ ਤੇ ਨਾਲੇ ਪੂਰਨਾਂ ਜੇ ਦੇਣੇ ਦਾਰ
 ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਵੇ ਦੁਣਾਂ ਜੋ। ਮੰਗ ਖਾਣਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀ
 ਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਂ ਕੁਝ ਚਾਰਣਾਂ ਨਾ ਕੁਝ ਚੋਰ ਦੁਣਾਂ ਜੋ। ਦੁ
 ਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਉਠਣਾਂ ਖੁਸੀ ਅਪਣੀ ਅਤੇ ਮ
 ਪਣੀ ਨੀਵਰੀ ਸੇਵੇ ਦੁਣਾਂ ਜੋ। ੩੩੩ ॥ ਟਿੱਲੇ ਜਾਇ
 ਪਹੁਚਾ ॥ ਟਿੱਲੇ ਜਾਇ ਕੈ ਜੋ ਗੀਨੂੰ ਥੋੜੇ ਸਾਂਨੂੰ
 ਆਪਣਾਂ ਕਰੇ ਫਕੀਰ ਮੀਆਂ। ਤੋਰੇ ਦਰਸਦੀ ਦ
 ਰੇ ਦੇਖਣੇ ਨੂੰ ਆਪਾ ਦੇਸ ਪਰ ਦੇਸ ਮੇਰੀ ਗਮੀ
 ਆਂ। ਸਿਰ ਕਧਾਰ ਕੇ ਨਾਲ ਜਕੀਨ ਆਪਾ ਅ
 ਸੀ ਚੇਲੇ ਤੇ ਤੁਸੀ ਪੀਰ ਮੀਆਂ। ਬਾਦ ਸਾਹ ਸ
 ਚਾਰ ਬਾਲਮਾਂ ਦਾ ਫਕਰ ਚਿਸ ਦੇ ਹੋਨ ਦੁਨੀਰ

ਮੀਆਂ। ਬਿਨਾਂ ਮੁਹਸਦਾਂ ਗਹਨ ਹੋਥਾ ਦੇ ਦੁਖੁ ੬੮
 ਬਾਤੁ ਨ ਹੋਵੀ ਹੈ ਖੀਰ ਮੀਆਂ। ਯਾਦ ਹੋ ਕਦੀ ਸਰ
 ਬਤ ਅਲੀ ਮਨਿ ਹ ਚਾਤੁ ਸਾ ਜੋ ਗਵੇ ਨਾਲ ਕੀ ਸੀ
 ਰਮੀਆਂ। ਫਕਰ ਕੁਲ ਜਹਾਨ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੋਤਾ
 ਬਿਆ ਫਕਰ ਦੀ ਪੀਰ ਤੇ ਮੀਰ ਮੀਆਂ। ਮੇਰਾ ਬਾ
 ਪਨਾ ਮਾਉ ਨ ਸਾਕ ਕੇ ਦੀ ਚਾਤਾ ਯਾਨ ਭੈਣ ਤੇ
 ਵੀਰ ਮੀਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਿ ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਗਨ
 ਤੇ ਪੈਰੋ ਮੇਰੇ ਭਲਾਹ ਜੇ ਨੀਰ ਮੀਆਂ। ਤੈਨੂੰ ਛੁ
 ਰ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਰਕਿਸ ਬੇਨ ਜਹਾਨ ਦਾ ਹੈ ਜਾਹ
 ਰਾ ਪੀਰ ਮੀਆਂ। ੩੩੩। ਜਬਾਬ ਬਾਲ ਨਾਥਾ ਨਾ
 ਥਵੇ ਖਕੇ ਬਹੁਤ ਮਲੂਕ ਚੰਦਲ ਅਹਿਲਤ ਬਾਤੇ
 ਸੋਹਣਾਂ ਛੇਲ ਪਿੰਡਾ। ਕੇਈ ਹੁਸਨ ਦੀ ਖਾਨ ਉ
 ਸਨਾ ਕਸ਼ਿਦ ਰਸਤੇ ਲਾਹੁਲਾ ਮਾਉ ਤੇ ਬਾਪ ਸੀਦਾ।
 ਕਿਸੇ ਦੁਖ ਬੋਝ ਭਕੇ ਰੁਸ ਆਪਾਇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੇ
 ਨਾਲ ਪੈਗਾ ਯਾ ਪੀਧਾ। ਨਾਥ ਆਖਿਆ ਦਸਤੂ
 ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਤ੍ਰਿਤਾਂ ਕੇ ਹੋਵੇ ਦੁਖ ਫਕੀਰ ਹੋਵੇ। ੩
 ੩੪। ਜਬਾਬ ਗੰਝਾ। ਜਗਦੇਹ ਮਕਨ ਫਨਾਹ
 ਦਾਈ ਸਭਾ ਰੇਤ ਦੀ ਕਿਧਾਇ ਜੀਵਣਾਂ ਹੀ।
 ਛਾਂਉ ਬੰਦ ਲਾਂਦੀ ਉਮਰ ਬੀਦਿਆਂ ਦੀ ਅਰਜਾਈ

ਲਨੇਪਾਣਕੇਸੀਦਣਾਂਹੀ॥ ਅੰਜਕੱਲਜਗਨਇਹ
 ਸਿਹਰਮੇਲਾਕਿਸੇਨਿਤਨਹੁਕਮੁਤੇਥੀਦਣਾਂਹੀ॥
 ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਅੰਤਖਾਕਹੋਣਾਂਲੱਖਆਬਖਾ
 ਤਜੇਪੀਦਣਾਂਹੀ॥ ੩੩੫॥ **ਜਬ ਬਬਾਲਨਾਥਾ** ਕੀ
 ਰੂਣਪੈਰੀਆਂਹੱਥਾਂਵਿਚਿਛਬਰਹੀਆਂਕੀਨੀਲੋਂ
 ਟਕਦੇਸੋਹਣੇਬੰਦਣੇਨੀ॥ ਹੈਨਪਟਦੀਆਂਲੁੰਕੀ
 ਆਂਖੀਨਉਤੇਸਿਰਭਿੰਨੇਛੁਲੇਲਦੇਜੁੜਣੇਨੀ॥ ਚੀ
 ਗਕੋਚਕੀਬਾਰੀਆਂਦਾਰਛੁੱਤੇਕੱਜਲਭਿੰਨਣੇਨੇ
 ਟਲਖੰਦਣੇਨੀ॥ ਖਾਨਪੀਨਛਿਰਨਾਸਿਰੋਮਾਪਿ
 ਆਂਦੇਤੁਸਾਂਜੇਹੋਛਕੀਗਕਿਉਹੁੰਦਣੇਨੀ॥ ੩੩੬॥
 ॥ ਖਾਬਗਤਦੀਜੱਗਤੇਜੱਸਦਾਲੇਧਨਮਾਲਨੁਮੁ
 ਲਨਾਂਝੂਰੀਏਨੀ॥ ਪਜਿਭੂਤਬਿਕਾਰਤੇਉਦਰਪਾ
 ਪੀਨਾਲਸਬਰਸੀਤੋਖਦੇਪੂਰੀਏਨੀ॥ ਦੁਖਸੁਖ
 ਨਿਚਾਇਸਮਾਨਕੀਚੈਜੇਹੋਸਾਲਮਸੂਰਤੇਹੋਭੂਰੀ
 ਏਨੀ॥ ਤੇਆਤਮਾਵਸਿਰਸਕੱਸਤਿਆਗੀਅੇਸੋਗੁ
 ਰੂਨਿਕਹੇਦਿਦੁਰੀਏਨੀ॥ ੩੩੭॥ **ਜਬ ਬਬਾਲਨਾ**
ਥਾ ਭੋਗਭੋਗਨਾਂਦੁਪੁਤੇਦਹੀਪੀਵੇਪਿੰਡਾਪਾਲ
 ਕੇਗਤਾਵਿਨਪੋਦਨਾਂਹੀ॥ ਖਰੀਕਠਨਹੈਛਕਰ
 ਦੀਦਾਟਝਾਗਨਮੁਹੋਆਖਕੇਕਹੇਦਿਗੋਦਨਾਂਹੀ॥

ਦਾਇਵਿਸ਼ਲੀਤੀਮਤਾਂਨਿਤਪੂਰੇਗਾਂਈਮੱਧੀਵਿ ੬੯
 ਲਾਇਕੇਚੋਦਨਾਂਹੈ। ਸਚੁਆਖੁਜੱਟਾਕੇਗੀਬਣੀਤੇ
 ਨੂੰਸੁਦਰਛੱਡਕੇਖੋਹਕਿਉਹੋਦਨਾਂਹੈ॥ ੩੩੮॥ ਜਬ
 ਬਗੰਬਾ॥ ਜੋਗੀਛੱਡਜਗਨਭਕੀਹੋਏਏਸਜੱਗ
 ਵਿਚਿਬਹੁਤਖੁਆਰੀਆਂਨੀ॥ ਲੈਣਵੈਣਤੇਦੋਗਾ
 ਹਰਮੁਕਰਨਾਂਲੁੱਤਪੁੱਤਤੇਚੋਰੀਆਂਯਾਰੀਆਂਨੀ॥
 ਓਹਪੁਰਖਨਿਰਬਾਣਪਦਜਾਇਪਹੁਤੇਜਿਨਾਂਪੀ
 ਜੇਗੀਇਦ੍ਵੀਆਂਮਾਰੀਆਂਨੀ॥ ਜੋਗਦੇਹੋਤੇਕੋਰਨੀ
 ਹਾਲਮੈਨੂੰਕੇਗੀਆਂਜੀਉਵਿਚਿਪ੍ਰੀਤੀਆਂਚਾਣੀ
 ਆਂਨੀ॥ ਏਸਜੱਟਗਰੀਬਨੂੰਤਾਰਏਦੇਜਿਵੇਅੰਗ
 ਲੀਆਂਸੀਗਤਾਂਤਾਰੀਆਂਨੀ॥ ਫੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਰੋ
 ਬਸਰਮਰੋਖੇਜਗਦਿਚਿਮੁਸੀਬਤਾਂਭਾਰੀਆਂਨੀ
 ॥ ੩੩੯॥ ਜਬਾਬਨਾਥ॥ ਮਹਾਂਦੇਵਥੇਜੋਗਦਾਪੀ
 ਬਬਣਿਆਖਰਾਕਰਨਹੈਜੋਗਮੁਹਿਮਮੀਆਂ॥
 ਕੋਣਾਬੱਕਬੱਕਾਸੁਦਹੈਜੋਗਸੀਦਾਜੇਗੀਘੋਲਕੇ
 ਪੀਵਣੀਨਿਮਮੀਆਂ॥ ਜਗਾਂਸੁਨਸਮਾਧਵੀਮੀ
 ਰੁਲੀਹੈਅਤੇਜੋਤਸੁਮਕੇਰੀਮਸ਼੍ਰਿਮਮੀਆਂ॥ ਤ
 ਨਰੁਸਮਲਗਾਇਕੇਰੁਸਮਹੋਣਾਂਪੇਸਜਾਏਨਹੀ
 ਗਰਬਗੀਮਮੀਆਂ॥ ੩੪੦॥ ਜਬਾਬਗੰਬਾ॥ ਤੁਸੀ

ਜੇਗਦਾਪਿਥਬਤਾਉਮੈਨੂੰਸੋਕਜਾਗਿਆਹਰਫਨ
 ਗਿਨਿਆਂਦੇ। ਏਸਜੇਗਦੇਪਿਥਦਿਓਆਇਦਿਓ
 ਆਛਪੇਮੇਬਸਬਾਬਕਮੀਨਿਆਂਦੇ। ਹਿਰਸਅ
 ਗਤੇਫਕਰਦਾਪਦੇਪਾਣੀਜੇਗਠਿਛਘਤੇਦਿਓ
 ਸੀਨਿਆਂਦੇ। ਇਕਫਕਰਤੇਰਬਹੀਰਹਨਸਾਬ
 ਤੇਹੋਰੁਥਰਕਨਅਹਿਲਖਜੀਨਿਆਂਦੇ। ਤੇਰੇਦੂਰੇ
 ਤੇਆਂਟਿਮੁਹਤਾਜਹੋਏਅਸੀਨੋਕਰਬਾਸੁਮਹੀਨਿ
 ਆਂਦੇ। ਤੇਗਹੋਇਫਕੀਰਮੈਨਗਰਮੀਗਾਂਛਰੁਦਾਇ
 ਦੇਨਾਂਇਹੁਜੀਨਿਆਂਦੇ। ੩੪੧॥ **ਜਬਾਬਨਾਥ** ਇ
 ਸਜੇਗਦੇਦਾਇਰੇਬਹੁਤਅੰਖੇਨਾਦਅਨਾਹਤਸੁੰਨ
 ਦੁਨਾਦਣਾਂਦੁਇ। ਜੇਗੀਜੇਗਮਾਂਗੇਦੁਨੀਜੋਟਾਂ
 ਧਾਗੀਮੁੰਡੀਨਿਰਮਲਾਭੇਖਦੁਣਾਂਦੁਇ। ਤਾ
 ਨੀਲਾਇਕੇਨਾਥਦਾਪਿਆਨਪਰਨਾਦਸਦੇਦੁ
 ਰਹੀਸੀਸਚਨੁਦਣਾਂਦੁਇ। ਨਾਂਉਫਕਰਦਾਬਹੁ
 ਤੇਮੇਸਾਨਲੈਣਾਖਰਾਕਰਨਹੈਜੇਗਕਮਾਦੁਣਾਂਦੁ
 ਇ। ਜਿਵੇਆਏਦਾਹਰਖਤੇਸੇਗਤਿਆਗੇਨਹੀ
 ਮੋਇਆਂਗੇਆਂਪਛੁਤਾਦੁਣਾਂਦੁਇ। ਧੋਇਧਾਇ
 ਕੇਜੋਟਾਂਨੂੰਪੂਪਦੇਣਾਂਸਦਾਅੰਗਬਿਰੁਤਚਨੁਦ
 ਣਾਂਦੁਇ। ਉਦਿਆਨਬਾਸੀਜਤੀਸਤੀਜੇਗੀ॥

ਤਇਸਤੀਦੇਨਹੀਪਾਵਣਾਵੁਇ। ਕਿਦਮੁਲਤੇਪੇ
 ਸਤਅਠੀਮਥਿਜੀਆਨਸਾਖਾਇਕੈਮਸਤਹੁ
 ਇਜਾਵਣਾਵੁਇ। ਲਖਸੂਰਤਖੂਬਪਰੀਹੁਰੇ
 ਦੇਜਗਜੀਉਨੂੰਨਹੀਭੁਗਮਾਵਣਾਵੁਇ। ਜਗਖ
 ਬਖਿਆਲਦੀਬਾਤਜਾਣੇਹੋਇਕਮਲਿਆਂਐ
 ਸਕੁਲਾਵਣਾਵੁਇ। ੩੪੨। ਘੁਤਿਮੁਦ੍ਰਾਜੀਗਲੇ
 ਦਿਚਿਹਣਾਬੀਨਕਿਗਤੇਸਿਖਦਜਾਵਣਾਵੁਇ
 । ਜਗੀਨਾਥਗੁਦਾਵਰੀਗੀਗਜਮੁਨਾਂਸਦਾਤੀਰਥਾਂ
 ਤੇਜਾਇਨਾਵਣਾਵੁਇ। ਮੇਲੇਸਿਧਾਂਦੇਖੇਲਣਾਂ
 ਦੇਸਪੱਛਮਨਵਾਂਨਾਥਾਦਾਰਸਨਪਾਵਣਾਵੁ
 ਇ। ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਤੇਲੋਭੁਅਹਿਕਾਮਾਰਨਜੋਗੀਖਾ
 ਕਦਰਖਾਂਕਹੁਇਜਾਵਣਾਵੁਇ। ਏਹੁਜੇਗੁਹੈਕਿ
 ਮਨਿਗਸਿਆਂਦਾਤੁਸਾਜੇਹਿਆਕੀਜੋਗਕਮਾਵ
 ਣਾਵੁਇ। ੩੪੩। ਜਬਾਬਗੰਝਾ। ਤੁਸਾਂਬਖਸ
 ਣਾਂਜੇਗੁਤਾਂਕਰੋਕਿਰਪਾਦਾਨਕਰਦਿਆਂਛਿਲਨੰ
 ਲੋਝੀਏਜੀ। ਜੇਝੁਆਸਕਰਕੇਝੁਆਇਏ
 ਝੁਜੀਉਉਸਦਾਚਾਇਨਤੇਝੀਏਜੀ। ਸਿਦਕ
 ਧਾਰਜੇਚਰਨੀਆਇਲੋਗੇਪਾਰਲਾਈਏਦਿਰਿ
 ਨਥੇਝੀਏਜੀ। ਫਾਰੇਸਾਹਅਨਾਥਦੇਨਾਥਹੋਈ

ਦੇ ਮੁਹਿਰਿ ਸਥੇ ਨਹ ਨ ਮੋੜੀਏ ਨੀ॥ ੩੪੪॥ ਜਬਾ
 ਬਬਾਲਨਾਥ॥ ਘੋੜਾ ਸਬਰਦਾ ਨਿਕਰ ਲਗਾਮ
 ਦੇ ਕੇ ਨ ਫਸ ਮਾਰਨ ਕੰਮ ਭੂਜੀ ਗਿਆਂਦਾ॥ ਇਸਕ
 ਕਰਨ ਤੇ ਤੇਗਦੀ ਪਾਰ ਕੰਪਨ ਨਹੀ ਕੰਮ॥ ਇਹੁ ਭੁੱਖਿ
 ਆਂ ਨੀ ਗਿਆਂਦਾ॥ ਛੱਡ ਨਗਤੇ ਹੁਕਮੁ ਫਕੀਰ ਹੋਏ
 ਏਹੁ ਕੀ ਮੁਹੈ ਮਾਫੁ ਆਂ ਚੀ ਗਿਆਂਦਾ॥ ਜੇ ਝੁਮਾਰਨ
 ਮਨ ਨੂੰ ਸੋਫਕੀਰ ਹੋਵੁ ਨਿਨਹੀ ਕੰਮ॥ ਧੋਭੁੰਨ੍ਹ ਆਂ ਲਿਖਿ
 ਆਂਦਾ॥ ਸਿਕਮਿ ਹਰਤੇ ਸਬਰ ਸੀਤੋ ਖਬਾਝੇ ਕੇ ਗਫ॥
 ਇਦਾ ਟੁਕਣਿ ਆਂ ਮੰਗਿਆਂਦਾ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹਜੇ ਇ
 ਸਕਦੇ ਰੇਗਰਤੇ ਕੈਦੀ ਆਪਹੈ ਰੰਗਦਿਆਂ ਰੰਗਿਆਂ॥
 ਵਾ॥ ੩੪੫॥ ਜਬਾਬਨਾਥ॥ ਨਿਹਚਾ ਪਾਰ ਕੇ ਗੁਰੂ
 ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੀਏ ਬਚਨ ਜੋਗੀ ਆਂਦਾ ਫੁਰਮਾ
 ਇਆਹੀ॥ ਜੋਗ ਕਰੇ ਸੋ ਮਰਨ ਥੀ ਹੋਇ ਅਸਥਿ
 ਰੰਗੇ ਗੁਸਿਖੀਏ ਸਿਖਣਾ ਆਇਆਹੀ॥ ਨਾਲ
 ਸਿਵ ਕਯਕੀਨ ਦੇ ਬੰਨਤ ਕਵਾਧੀ ਨੇ ਪਥਰੋ ਰੰਬਨੁ
 ਪਾਇਆਹੀ॥ ਮੈਲ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਧੋਇ ਕੇ ਸਾਫੁ ਕੀ
 ਜੈਤੁ ਰਤ ਰੰਬਨੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆਹੀ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹ
 ਇਹ ਸਰਬ ਥੀ ਇਕ ਮਈ ਜਾਪੈ ਸਾਂਖ ਜੋਗੁ ਸੀਨਿ
 ਆਸ ਲਿਖਾਇਆਹੀ॥ ੩੪੬॥ ਬਚਾ ਸੁਣ ਲੈ

ਜਿਸ ਕਲ ਬੂਤ ਅੰਦਰਿ ਸਚੇ ਰੱਬ ਨੇ ਥਾਇ ਬਣਾਇਆ ॥ ੧੧ ॥
 ਹੀ। ਮਾਲਾ ਮਣਕਿਆਂ ਵਿਚਿ ਜਿਉਇ ਕਧਾਗਾਤਿ
 ਦੇਂ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਇਆ ਹੀ। ਸਭ ਨਾਂ ਜੀਵਾ
 ਦੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ਜਾਨਵਾ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਭਿਗ ਅਛੀ ਮਦਿਚਿਅ ॥
 ਇਆ ਹੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਮੀਆਂ ਕਲ ਬੂਤ ਅੰਦਰਿ
 ਰੱਬ ਸਚੁ ਹੀ ਆਪੁ ਬਣਾਇਆ ਹੀ। ੩੪੧ ॥ ਜਬ ॥
 ਬਰਾਂ ॥ ਜਿਵੇਂ ਰਕਤ ਸਰੀਰ ਵਿਚਿ ਸਾਸ ਅੰਦਰਿ
 ਰਿਤਿ ਦੇ ਜੋਤਿ ਵਿਚਿ ਜੋਤਿ ਬਣਾਇ ਰਖਾ। ਰਾਂ ॥
 ਬੀਨਿ ਕੇ ਖਰਚ ਭੀ ਮਗਰ ਲਗਾ ਜੋਗੀ ਆਪਣਾ
 ਜੋਰ ਸਭ ਲਾਇ ਰਖਾ। ਤੇਰੇ ਦੁਰੇ ਜੋਗ ਹੋਇ ਰ
 ਯਾਹਾਂ ਮੇਂ ਜੋਟ ਜੋਗ ਨਿਗ੍ਰਹਾਨ ਸਮਝਾਇ ਰਖਾ।
 ਜਿਵੇਂ ਪਤਰੀ ਮਹਿ ਵੀ ਵਾਰੰਗੁ ਰਚਿਆ ਤਿਵੇਅ ॥
 ਤਮਾ ਦੇਹ ਵਿਚਿ ਆਇ ਰਖਾ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਮੀਆਂ
 ਜੋਨੂੰ ਜੋਗ ਲਗਾ ਵੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਥੋੜਾਇ
 ਰਖਾ। ੩੪੨ ॥ ਜਬਾ ਬਬਾਲ ਨਾਥਾ ਜੋਗੀ ਹੋ
 ਇਲਾ ਚਾਰ ਜਾਂ ਮਿਹਰ ਕੀਤੀ ਤੇਰੇ ਲਿਆਂਬੇ
 ਲੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਨੀ। ਜੀਭਾਂ ਸਾਣ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕੇ
 ਗਿਰਦ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਤਿਖੀਆਂ ਤੇ ਜਕਟਾਰੀਆਂ ਨੀ।
 ॥ ਦੇਖ ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਜੋਟੇ ਟੋਟੇ ਦਾ ਜੋਗ ਦੇਣ ਦੀ

ਅੰਕਰੇਤਿਆਰੀਆਂਨੀ ਜੋਗਦੇਹਿਨਮੂਲਨਿਮਾ
 ਟਿਆਂਨਿਜਿਨਕੀਤੀਆਂਮਿਹਨਤਾਂਭਾਰੀਆਂਨੀ
 ਠਰਕਮੁੰਡੇਦੇਲਗੇਹੈਨਿਜੋਗੀਆਂਨੂੰਮਤਾਂਜਿਨਾਂ
 ਟਿਆਂਰੋਬਨੇਮਾਰੀਆਂਨੀ। ਦੁਰਸਕਰੇਖੁਸਾਂਮਤਾਂ
 ਸੇਹਟਿਆਂਦੀਆਂਗੱਲਾਂਹੱਕਦੀਆਂਨਾਹਿਨਿਰ
 ਦੁਰੀਆਂਨੀ॥ ੩੪੮॥ **ਜਬਾਬਬਾਲਨਾਥ** ਗੈਬ
 ਤਕਰਨਬਿਗਾਨਵੀਦੁਤਾਐਗੁਣਸਭੇਆਦਮੀ
 ਨਾਂਗੁਨਹਗਾਰਹੋਦੇ। ਚੋਗੀਕਰਨਤੇਚੁਗਲੀਆਂਬੁ
 ਠਬੋਲਨਮਿਲਸਾਧਾਂਨੂੰਜੋਗਬੋਪਾਰਹੋਦੇ। ਅੰਸੰ
 ਜੋਗੀਆਂਨੂੰਸਭਾਇਕਜੇਹੇਬੁਰੇਤੁਲੇਦਾਨਹੀਵੀ
 ਚਾਰਹੋਦੇ। ਅੰਸਾਂਜੇਤਸੇਜੇਤਜਗਾਇਦੇਣੀਤੁ
 ਸੀਕਾਸਤੇਐਰੇਬਿਜਾਰਹੋਦੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂ
 ਜੇਦਾਨਹੀਕੋਈਬੇਣੇਤਿਨਾਂਦੇਅਤਿਨੂੰਪਾਰਹੋਦੇ
 ॥ ੩੪੯॥ **ਜਦਾਬਚੇਲੇ** ਗਲਿਚੇਲਿਆਂਇਕਸ
 ਲਾਹਿਕਰਿਕੈਬਾਲਨਾਥਨੂੰਪਕਵਿਪਥੱਲਿਓ
 ਨੇ। ਛਤ੍ਰਿਦੁਰਭਿਰੁਰੁਮਖਾਣੁਚੱਲੇਜਾਇਰੰਦ
 ਤੇਦਾਟਸਭਮੱਲਿਓਨੇ। ਸੇਲੀਆਂਟੋਪਿਆਂ
 ਮੁਦ੍ਰਾਂਸਟਬੈਰੇਮੇਰੁਗੋਦਵੀਨਾਥਤੇਪੱਲਿਓ
 ਨੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਬਖੀਲਨਰੱਬਹੋਵੈਚਾਰੇਗਾਹਗ

ਗੀਬਦੇਮਲਿਓਨੇ॥ ੩੫੧॥ ਜਬਾਬਰਾੜਾ ਸੁੰਦਲੇ ੭੨
 ਕਬਖੀਲੀਆਂਲੱਖਕਰੇਇਕਰੱਬਬਖੀਲਨਲੇ
 ਵੀਏਜੀ॥ ਕੀਚੈਗੋਰਤੇਕੀਮਬਣਾਇਦਿਚੈਮਿਲੇ
 ਦਿਲਾਂਨੂੰਨਾਹਿਦਿਛੋ ਵੀਏਜੀ॥ ਏਹੁਕਮੁਤੇਹੁਸ
 ਨਨਾਂਨਿਤਰਹਦਾਨਾਲਆਜਦੀਕੋਰਨਜੋਰੀਏਜੀ
 ॥ ਕੋਈਕੀਮਗਰੀਬਦਾਬਣਨਲੱਗੇਚਾਇਦਿਚਿ
 ਨਟਕਿਆਲੇਵੀਏਜੀ॥ ੩੫੨॥ ਬੇਨੁਲੰਦਿਆ
 ਰੇਇਮੁਸਾਫਰਾਂਦਾਪਾਰਲਾਈਏਦਿਚਿਨਬੇਨੀ
 ਏਜੀ॥ ਜਿਮੀਨਾਲਨਾਂਮਾਰੀਏਫੇਰਓਸਨੂੰਜੇਨੂੰ
 ਆਪਹੀਚਾਵੀਏਘੋਵੀਏਜੀ॥ ਭੁਲਾਕਰਦਿ
 ਆਂਢਿਲਨਮੂਲਲਾਈਏਕਿਸਾਭੁਲਦਗਜੁ
 ਨਛੋਵੀਏਜੀ॥ ਫਾਰੇਸਾਹਯਤੀਮਦੀਗੋਰਕ
 ਰੀਏਹੱਥਆਜਜਾਂਦੇਨਾਲਜੋਵੀਏਜੀ॥ ੩੫੩
 ॥ ਜਬਾਬਬਾਲਨਾਥ॥ ਧੁਰੰਦਰਦੇਕਾਂਓਸਾਂਦੈਰੁਅੰ
 ਏਬਦੀਚੁਗਲੀਆਂਧੋਰਬਖੀਲੀਆਂਦੋ॥ ਮੈਨੂੰ
 ਤਰਸਆਪਾਜੁਹਦਦੇਖਤੇਗੋਲਾਂਮਿਠੀਆਂਬ
 ਹੁਤਰਸੀਲੀਆਂਦੋ॥ ਪਾਣੀਦੁਪੁਦਿਚੋਕੱਢਲੇ
 ਨਚਾਤੁਰਜਦੋਛੱਲਕੇਪਾਂਦਰੇਤੀਲੀਆਂਦੋ॥
 ਗੁਰੂਆਖਿਆਮੁੰਦਾਂਤੁਰਤਲਿਆਂਦੋਛੋਰੇਦੋਗ

ਲਾਂਅੰਦਖੀਲੀਆਂਦੋ। ਨਹੀਅਰਨੇਬੋਰੁਰਦੇਰੋਰਾ०
 ਸਕਜਿਨਾਂਸੁਲੀਆਂਸਿਰਾਂਤੇਸੁਲੀਆਂਦੋ। ਦੁਰੇਸਾ
 ਹਠਿਰਿਨਾਂਬਨੇਹੁਕਮੁਕੀਤਾਕਢਿਅੰਖੀਆਂਨੀ
 ਲੀਆਂਪੀਲੀਆਂਦੋ। ੩੫੪। ਸਤੁਤਿਨਸੇਸੱਠ
 ਜਾਭੁਦਨਤੀਰਬਦਾਚਗੁਰਾਂਦੇਮੰਤ੍ਰੀਕੀਲੀਆਂਨੇ
 ॥ ਨਦਨਾਬਬਦੇਜਾਹੈਬੀਰਆਏਚੋਸੱਠਜੇਗਣੀ
 ਨਾਲਰਸੀਲੀਆਂਨੇ। ਚੇਲਿਆਗੁਰੂਦਾਬਚਨਪ੍ਰ
 ਦਾਨਕੀਤਾਜਾਇਸੁਰਗੁਬੀਮਿਟੀਆਂਮੇਲੀਆਂ
 ਨੇ। ਛੇਜਤੀਤੇਸਤੀਅਦਤਾਰਆਏਵਿਚਿਆਬ
 ਹਯਤਦੇਸੁਲੀਆਂਨੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਜਾਂਨਾਬਨੇਹੁਕਮੁ
 ਕੀਤਾਕਢਿਅੰਖੀਆਂਨੀਲੀਆਂਪੀਲੀਆਂਨੇ।
 ੩੫੫। ਜਬਾਬਚੇਲੇ। ਦਿਨਚਾਰਬਣਾਇਸੁਕਾ
 ਇਮੁੰਦ੍ਰਾਂਬਾਲਨਾਬਦੀਨਜਰਗੁਜਾਰੀਆਂਨੇ।
 ਗੁਸੇਨਾਲਦਿਗਾਨ੍ਹਕੇਕੰਮਸਾਰੇਰੁਰਦੇਗੁਰੂਬੋਚ
 ਇਸਦਾਰੀਆਂਨੇ। ਗਿਲੇਗਜਬਕਰੋਪਦੀਗੱਲ
 ਆਹੀਸਤੁਾਨੀਉਦੇਅੰਦਰਿਆਰੀਆਂਨੇ। ਜੇਰ
 ਦੁਹੀਦੀਗੱਲਹੈਬਹੁਤਮੁਸਕਲਜਾਣੁਬੁੱਝਕੇਬ०
 ਤਦਿਸਾਰੀਆਂਨੇ। ਗੁਰੂਕਹਿਆਸੁਭਨਾਂਪਰਦੁ
 ਨਕੀਤਾਨਰਦਛੁਟੀਤੇਬਾਨੀਆਂਗਾਰੀਆਂਨੇ।

੩੫੬॥ ਪੁਟ ਵੱਟ ਕੇ ਦਿਟਰਿ ਬੇਹੁਕਮੁ ਹੋਏ ਜਾਣੁ ॥ ੭੩

ਸੁਕੇ ਬੀਦੀ ਦਿਸਾਰੀਆਂ ਨੇ ॥ ਗਹਣਾਂ ਕਪੜਾ ਲੁੱਟ ਕੇ
ਗਾਲ ਕੀਤਾ ਉਸਦੀ ਬਾਜ਼ ਨੂੰ ॥ ਚਾਇਉ ਜਾਣੀਆਂ
ਨੇ ॥ ਲਾਇਉ ਸਤਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੋ ਬਦਿਤਾ ਜੋਗਿਕਰ
ਨਦੀ ਨੀਤ ਚਾਪਾਰੀਆਂ ਨੇ ॥ ਫੁਰੇ ਸਾਹ ਬਿਨੁ ਹੁਕਮੁ
ਦੇ ਪਉਣ ਫੇਰੀ ਲੱਖ ਦੈਰੀਆਂ ਦੇ ॥ ਨੁਕੇ ਮਾਰੀਆਂ ਨੇ
॥ ੩੫੭॥ ਬਾਲਨਾ ਬਨੇ ਸਾਮਣੇ ਸੱਦ ਪੀਰੋ ਜੋਗ

ਦੇ ॥ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬਹਾਲਿਆ ਸੂਰੂ ਰੂਭੇ ਰੂਕਰ ਕੇ ਸੁ
ਹਮਲੀ ਮੁਹਤੇ ਸਾਰੇ ਕੇ ॥ ਦੁਮੇਦ ਨਾਂ ਉਗਾਲਿਆ ਸੂ
ਕਿਨ ਪਾਣੂ ਕੇ ਹਿਰਸ ਗਫਲਤ ਬਖੀਲੀ ॥ ਇਕ ਪਲ
ਕਦਿ ਚਿਮ੍ਹਿਨ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸੂ ॥ ਜਿਥੇ ਪੁਤਰਾਂ ਤੇ
ਬਾਪ ਮਿਹਰ ਕਰ ਦੇ ਜਾਪੇ ॥ ਦੁਪੁਪਿਦਾਇ ਕੇ ਪਾਲਿ
ਆਸੂ ॥ ਸੁਹ ਅੰਗਲਾਈ ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਕੀ ਨੀਪਾਇ ਮੁੰ
ਦਰਾ ਚਾਇਨ ਦਾਲਿਆ ਸੂ ॥ ਖਬਰਾਂ ਕੁਲ ਜਗਨ
ਦਿਚਿ ਖਿਰੂ ਗੋਈਆਂ ਗਾਂ ॥ ਸੁਜੋਗੀ ਨੁਕਰਿ ਦੇਖਾ
ਲਿਆ ਸੂ ॥ ਫੁਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਸੁਨਿਆਰ ਦਾਂ ਗੁਜੇ
ਟੇਫਰ ਮੁੰਨਿ ਭੀਨ ਕੇ ਗਾਲਿਆ ਸੂ ॥ ੩੫੮॥ ਜਬਾ
ਬਾਲਨਾ ਬਾ ॥ ਦਿਤੀ ਦਿਖਿਆ ਮਨ ਰਤੀ ਜੋ ਦੁਦੇ
ਨੀ ਗੁਰੂ ਜੋਗੀ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਪਾਈਏ ਜੀ ॥ ਨਾਇਐਇ

ਕੇਪਾਤਬਿਭੂਤਲਾਈਏਚਾਇਸੈਕਨੂਪਰੇਗਟਾਈਏ
 ਜੀ। ਸਿੰਘੀਛਾਹੁਣੀਖੰਪਗੀਹੱਥਲੈਕੈਪਹਿਲੇਗੁ
 ਰੂਦਾਨਾਂਭਿਪਿਆਈਏਜੀ। ਨਗਰਅਲਖਜਗਾ
 ਇਕੈਜਾਇਫੁਣੀਏਪਾਪਜਾਂਹਿਜਾਨਾਦੁਜਾਈ
 ਏਜੀ। ੩੫੯। ਸੁਖੀਦੁਰਦਸੈਜੋਗੀਭੂਖਿਮਾਂਗੇ
 ਦੇਹਦੁਇਅਸੀਸਸੁਣਾਈਏਜੀ। ਇਸੀਭੁੰਤਿ
 ਸਿਭੁਨਗਰਕੀਭੂਖਿਲੈਕੈਮਸਤਲਟਕਸੇਦੁਰੇ
 ਕੋਆਈਏਜੀ। ਫੁਣੀਮਾਭਿਹੈਜਾਣਕੇਕੋਨਿਹ
 ਚਾਢੇਟੀਭੈਣਮਾਨਿਦਕਰਾਈਏਜੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਯਕੀਨਦੀਗੱਲਬੱਪੀਸਭੋਹੱਕਹੀਹੱਕਠਹਰਾਈ
 ਏਜੀ। ੩੬੦। ਜਬਾਬਗਾਂਝਾ। ਗਾਂਝਾਆਖਰਾਪ
 ਫੇਨਖਿਆਲਮੇਰੇਕਦੇਕਹਰਦੀਫਾਉਹਟਾਈ
 ਏਜੀ। ਗੁਰੁਮੁੰਤਤੇਰੀਸਾਂਨਿਨਹੀਛਬਦੀਗੱਲ
 ਘੁਟਕੇਪਾਰਲਿਖਾਈਏਜੀ। ਪਹਿਲੇਚੇਲਿਆਂ
 ਨੂਚਾਇਹੀਜੁਕਗੀਏਪਛੋਜੋਗੁਦਾਪੀਥਬਤਾ
 ਈਏਜੀ। ਇਕਦਾਰਜੇਦਸਣਾਦਸਛੁਰੇਘਣੀ
 ਘਣੀਨਗੁਰੁਅਕਾਈਏਜੀ। ਕਰਤੂਤਜੇਦੇਹੁ
 ਸੀਸਭਤੇਰੀਮੁੰਰੇਠਗਕੇਲੀਕਨਾਂਲਾਈਏਜੀ।
 ਦੁਰੇਸਾਹਸਗਿਰਦਤੇਚੇਲਣੇਨੂਕਾਈਭੁਲੀਹੀ

ਮਤਿ ਸਿਖਾਈ ਏ ਜੀ॥ ੩੬੧॥ ਜਬਾ ਬਨਾਥਾ ਕਰੇ ੧੪

ਨਾਥਰਿ ਝੇਟਿਆ ਸਮਝੁ ਭਾਈਆ ਸਿਰੁ ਚਾਇਓ
 ਜੇਗੁ ਭਰੋਟੁ ਹੀਨੁ॥ ਅਲਖਨਾ ਦਵਨਾਇਕੇ ਕਰੋ
 ਨਿਹਚਾ ਮੇਲ ਲਿਆਵਣਾਂ ਟੁਕਵੇਰੋਟੁ ਹੀਨੁ॥ ਅੰ
 ਸੀ ਮੁਖ ਆਲੂ ਦਨ ਝੂਠ ਕਹੀ ਏ ਚਾਗ ਲਿਆਈ ਏ
 ਆਪਣੀ ਖੋਤ ਹੀਨੁ॥ ਦੂਹੀ ਮਾਂਝਿ ਬਗਾਬਰ ਜਾਣੀ
 ਏ ਦੋ ਅਤੇ ਭੈਣ ਬਗਾਬਰ ਛੋਟੁ ਹੀਨੁ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ
 ਨਿਮਾਣਿ ਅੰਗੋਇ ਰਹੀ ਏ ਸਾਬਤ ਰਖਣਾਂ ਏ ਸਲੀ
 ਗੋਟੁ ਹੀਨੁ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਲੈਕੇ ਛੁਰੀ ਕਾਈ
 ਵੇਚੁ ਸੁਟਣਾ ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੁ ਹੀਨੁ॥ ੩੬੨॥ ਜਬਾ
 ਬਰਾੜਾ॥ ਸਾਬਤ ਹੋਇ ਲਿਗੋਟੁ ਹੀਨੁ॥ ਸੁਣੀ ਨਾਥਕਾ
 ਹੇ ਝੂਗਣਾ ਚਾਇਉ ਜਾਣਦਾ ਮੈਂ॥ ਜੇਤਾਂ ਇਸ ਕਥੇ
 ਰਹ ਜਾਏ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ਕਨੀਐ ਰੂਸਾਣੇ ਪਾਣੇ ਪਾਣੇ
 ਮੈਂ॥ ਜੀਉ ਮਾਰਕੇ ਸਬਰ ਜੋਹੋਇ ਮੈਥੇ ਮੈਰੂ ਮਾਮਲੇ
 ਕਾਹੇ ਨੂੰ ਹਾਰਦਾ ਮੈਂ॥ ਜੇ ਮੈਂ ਹੋਇ ਕੈਮ ਸਤਉ ਜਾਣੁ ਬੰ
 ਹਦਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸਿਆਲਾ ਵੀਆਂ ਕਾਸ ਨੂੰ ਚਾਰਦਾ ਮੈਂ॥
 ੩੬੩॥ ਸਿਰੁ ਰੁਕਾਇ ਕਿਉ ਕੰਨ ਪਾਟਣ ਜੇਤਾਂ
 ਗਰਬ ਹੋ ਕਰਨੁ ਮਾਰਦਾ ਮੈਂ॥ ਹਿਰੁ ਦਾਇਦਾ ਮਗਰ
 ਨਕੇਈ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਗਮ ਯਾਰਦਾ ਮੈਂ॥ ਜੇ

ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਨਤੂ ਪਾਣ ਮਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਮੂਲ ਨ ਸਾਨੂੰ
ਦਾ ਮੈਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਸੋ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਤੇ ਰੇ ਵਿੱਲੇ
ਤੇ ਧਾਰਨ ਮਾਰਦਾ ਮੈਂ। ਇਕੇ ਕਿ ਨਦਰ ਸੁਤ ਕਰ ਦੇ ਹੁਮੇ
ਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਾ ਕਟ ਕਸਰ ਕਰਦਾ ਮੈਂ। ੩੬੪। ਜ
ਬਾਬਨਾ ਬਾ। ਪਾਹਿਰਿ ਨ ਕਹ ਲਾਲ ਤੇ ਸਚੁ ਬੋਲੀ ਛੁ
ਰੂ ਦੇ ਹੁਤੂ ਜਾਗੀਆਂ ਚੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਤੇ ਬਾਕਰੇ ਤ ਕਸੀ
ਰਤਾਂ ਮਾਛੁ ਤੇ ਰੀਜੇ ਵੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਫਾਨਿ
ਘੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਓਹੁ ਛੁਰਚਾਲੇ ਗੁਪਟੇ ਦਾਲੇ ਰੇ ਨੇ
ਪਾਣ ਕੇ ਘੰਤੀਆਂ ਮੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਪਿਛਾ ਛੁਰ ਜੋਟਾ
ਲਈਆਂ ਸਾਂਭੁਖ ਸਮਾਂ ਜੇ ਵੀਆ ਪਾਣੀਆਂ ਖੰਰੂ
ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਜੋ ਇਥਾ ਇਕਾ ਜੇ ਤਰੇ ਲਾਇ ਦਿ
ਤੇ ਜੇ ਵੀਆਂ ਅਰਲੀਆਂ ਭਿਨੀਆਂ ਪੋਰੀਆਂ ਦੇ। ੩
੬੫। ਪੋਇ ਪਾਇ ਕੇ ਮਾਲ ਕਾਂਦਰ ਤਲਈਆਂ ਜੇ
ਵੀਆਂ ਚਾਟੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਪੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਠਲੇ ਦਿ
ਚਿਤਾਂ ਰੇ ਵਿਆਕਿ ਮੋਰੀ ਕੋਈ ਪਰਚੀਆਂ ਨਹੀਂ ਤੇ
ਬੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਛੁਰੁ ਸਭ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਪਾਕ ਹੋ ਜਾ
ਨਾ ਕਰਿ ਨਾਲ ਜਗਤ ਦੇ ਜੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਤੇ ਰੀਆ ਜਜੀ
ਅਸਾਂ ਮਨਜੂਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹੀ ਮੁੰਦਾਂ ਕਿ ਨਦਿ ਚਿਸੇ ਰੀ
ਆਂ ਦੇ। ਦੂਰੇ ਸਾਹਨਾਂ ਦੁਹਦਤਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੀਭਾਏ

ਕਟੀਏਪੋਰੀਆਂਪੋਰੀਆਂਦੇ॥੩੬੬॥ਜਬਾਬਰਾਂਸ਼ਾ
 ॥ਨਾਥਜੀਦੁਇਆਂਮਰਨਹੈਖਰਾਐਖਾਸਾਬੋਏਹੁ
 ਨਦਾਇਦੇਰੋਢੁਟੇਨੀ॥ਅੰਸੀਜੋਟਹਾਂਨਾਹੀਆਂਕਰੂ
 ਨਦਾਲੇਅੰਸਾਂਕਰਕਣਨਹੀਪੋਰੋਢੁਟੇਨੀ॥ਐਵੇ
 ਕੰਨਪਣਾਇਕੈਖਰਾਐਖਾਸਾਬੋਨਹੀਉਦੇਮੇਰੋਰੋ
 ਢੁਟੇਨੀ॥ਸਾਬੋਖਪਰੀਨਾਦਨਜਾਇਸਾਭਿਆ
 ਅੰਸਾਂਅੰਤਨੂੰਛਗੇਹੀਜੋਢੁਟੇਨੀ॥ਰਿਨਾਂਦੇਨਗਾ
 ਲੀਅੰਸੀਚੁਪਕਰੀਏਮੇਰੋਸਬਰਦੇਖੇਰਕਿਸ
 ਧੋਢੁਟੇਨੀ॥੩੬੭॥ਰਿਨਾਂਪਾਸੋਜੇਢੁਰਨਦੇਚੇਲਿ
 ਆਂਨੂੰਏਹੁਗੁਰੂਨਾਂਬੀਨਕੇਚੋਢੁਟੇਨੀ॥ਹਸਣਖੇ
 ਰੂਟੇਤੁਸਾਂਚਾਮਨੇਕੀਤਾਅੰਸਾਂਪੂਏਦੇਗੋਰੇਨਛੋ
 ਢੁਟੇਨੀ॥ਢੂਹੀਦਿਚਿਮੇਸਿਰੀਨਟਿਗਠਿਰਨੀ
 ਏਹਜੇਗੁਨਹੀਢੁਰੋਢੁਟੇਨੀ॥ਜੇਢੂਸੁਖਨੁਨਕ
 ਰੇਮਨਜੂਰਕੇਈਐਵੇਆਖਕੇਚਾਇਦਿਗੋਢੁਟੇ
 ਨੀ॥ਢੁਰੋਸਾਹਕੀਜਾਣੀਏਅੰਤਆਖਰਖਟੇਚੋ
 ਢੁਟੇਕੇਮਿਠੇਚੋਢੁਟੇਨੀ॥੩੬੮॥ਜਬਾਬਬਾਲ

ਨਾਥ॥ਛੁਰੋਰੀਆਂਯਾਰੀਆਂਦਗਾਜੋਟਾਬਹੁ
 ਤਾਐਖੀਆਂਏਹਫਕੀਰੀਆਂਨੀ॥ਜੋਗਜਾਲਣਾਂ
 ਸਾਰਦਾਨਿਗਲਣਾਂਈਏਸਜੋਗਦਿਚਿਬਹੁਤ

ਜਗੀਰੀਆਂ ਨੀ। ਤੇਰੇ ਪਾਣ ਕੇ ਕੰਨ ਚਾਜਣੀ ਮੁਝੀ
 ਜਿਵੇਂ ਭਰੇ ਨ ਕਨਿ ਕੀਰੀਆਂ ਨੀ। ਜੇਗੀ ਨਾਲ ਨ
 ਸੀਹਤਾਂ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਜਿਵੇਂ ਨ ਕਦੇ ਦਿਚਿ ਨ ਥੀਰੀ
 ਆਂ ਨੀ। ੩੬੯। ਛੱਡਤੀ ਮਤਾਂ ਦੀ ਸੁਕ ਹੋਇ
 ਜੇਗੀ ਫਕਰ ਨਾਲ ਜਗਨ ਕੀ ਸੀਰੀਆਂ ਨੀ। ਪ
 ਹਿਲਾਂ ਬੁੱਲ ਤੇ ਲੁੱਲ ਨੂੰ ਦੱਸਿ ਕਰੀਏ ਸਭਾਏ ਸਦੇ ਦਿਚਿ
 ਪੰਜ ਪੀਰੀਆਂ ਨੀ। ਤੂੰ ਬਾਸਿ ਮਰਨੀ ਖੰਧਰੀ ਸਿੰਝੀ
 ਚਿਮਟਾਭੀ ਗਏ ਫੀਮ ਨਲੀਏਰੀਆਂ ਨੀ। ਵਾਰੇ ਸ
 ਹਏ ਹਜੱਟ ਫਕੀਰ ਹੋਆਨ ਹੀਰੋਂ ਦੀ ਆਂਗਾਂ ਪੋਥੋ ਪੀ
 ਰੀਆਂ ਨੀ। ੩੭੦। ਜਬਾਬ ਹੋਏ। ਸਾਂਨੂੰ ਜੇਗ ਦੀ
 ਰੀਝ ਚੋਰ ਕਣੀ ਸੀਜ ਦੇ ਹੀਰ ਸਿਆਲ ਮਹਬੂਬ ਕੀ
 ਤੇ। ਛੱਡ ਦੇ ਸਸਰੀ ਕਕਬੀਲ ਵੇ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਸਹਮ ਦੇ
 ਤੋਰ ਮਹਬੂਬ ਕੀ ਤੇ। ਹਲ ਹੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਉ ਮਰ
 ਨਾਲੀ ਅਸਾਂ ਮਜੇਜੁਆਨੀ ਦੇ ਖੂਬ ਕੀ ਤੇ। ਹੀਰ
 ਛੱਡੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਮ ਸੁਭਿਨਾਂ ਅਸਾਂ ਦੁਹਾਨੇ ਨਸੇ ਮਸ
 ਕੂਬ ਕੀ ਤੇ। ੩੭੧। ਹੋਆਰਿਜ ਕਉ ਦਾਸਤਾਂ ਗੱਲ
 ਹੱਲੀ ਮਾਪਿਆਂ ਦਿਆ ਹਦੇ ਚਾਇ ਮਨ ਲੂਬ ਕੀ ਤੇ
 । ਵਿਹਾਂ ਕੱਢ ਦਿਤੀ ਭਈ ਬੁਰੀ ਸਾਂਇਤ ਨਾਲ ਖੋ
 ਟਿਓਂ ਦੇ ਮਨ ਸੂਬ ਕੀ ਤੇ। ਪਯਾਦ ਖਤ ਤਾਂ ਜੇਗ ਦਿ

ਚਿਆਇਛਾਸੇਇਹਦਾਇਦੇਆਇਮਤਲੁਬਕੀਤੇ ੧੬
 ॥ ਏਹੁਇਸਕਨਾਂਟਲੇਪੈਗੀਬਗਾਂਬੋਰੁਠੇਇਸਕਦੀਹਾ
 ਦਆਜੁਬਕੀਤੇ ॥ ਇਸਕਨਾਲਫਰਹਾਦਆਜੁਬ
 ਯੂਸਫਮਾਰੇਵਰਦਦੇਬਹੁਤਯਾਕੂਬਕੀਤੇ ॥ ਇ
 ਸਕਹੋਸਣੀਤੇਮੱਧੀਦਾਲਪੋਲੇਲਾਂਮਨਨੁਸੁਕ
 ਤਾਬੁਤਕੀਤੇ ॥ ਸਸੀਪੁੰਨੁਨੁਇਸਕਦੀਭਾਹਲੱਗੀ
 ਨਸੇਪ੍ਰੇਮਦੇਦੁਹਾਂਨੇਖੂਬਪੀਤੇ ॥ ਇਸਜੁਲਫਜੀ
 ਜੀਗਮਹਬੂਬਦੇਨੀਵਾਰੇਸਾਹਜੇਹੇਮਕਦੂਬਕੀਤੇ
 ॥ ੩੭੨ ॥ ਜਬਾਬਨਾਥ ॥ ਨਾਥਮੀਟਮੱਖੀਦਰਗ ॥
 ਹਮਦਿਰਿਨਾਲੇਅਰਜਕਰਦਾਨਾਲੇਸੀਗਦਾਜੀ
 ॥ ਦਰਗਾਹਅੱਲਾਦਾਲੀਹੱਕਦਾਲੀਓਥੇਆਦ
 ਮੀਬੋਲਨਸੀਗਦਾਜੀ ॥ ਜਿਮੀਅੱਸਮਾਨਦਾਦਾ
 ਰਸੀਤ੍ਰਿਤੇਰਾਦੁਪਸਾਰਾਹੈਰੀਗਦਾਜੀ ॥ ਗਾਂਝਾ
 ਜੱਟਫਕੀਰਹੁਇਆਇਬੈਠਾਲਾਹਆਸਗਸਾ
 ਕਤੇਅੰਗਦਾਜੀ ॥ ਮਾਰਹੀਰਦੇਨੈਣਾਂਬੇਤਾਬ
 ਕੀਤਾਲਗਾਜਿਗਰਦਿਚਿਤੀਰਤੁਛਗਦਾਜੀ ॥
 ਐਸਾਇਸਕਨੇਮਾਰਹੈਗਾਂਨਕੀਤਾਸਨੁਗਯਾਜਿ
 ਉਅੰਗਪਤਿਗਦਾਜੀ ॥ ਕੀਨਪਾਨਿਮੁਨਾਇਕੇਸੀ
 ਸਦਾਦੁਪੀਅਬਹੋਪਿਆਲਨੁਭੰਗਦਾਜੀ ॥

ਸਤ ਛੁਰ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਬੀਨਿਤ ਕਵਾਲਾ ਹਾਸ
 ਹਾਸਾ ਕਤੇ ਅੰਗ ਦਾ ਜੀ। ਤੁਸੀਂ ਰੋਬ ਗਰੀਬ ਨਿਦਾ
 ਨਸਾਹਿ ਬਸੁਲਾ ਮੰਨਣਾ ਓਸ ਮਲਿਗ ਦਾ ਜੀ।
 ੩੭੩॥ ਪੰਜਾਂ ਪੀਗੰਦਰ ਗਾਹ ਦਿਚਿ ਅਰਜ ਕੀਤੀ
 ਦੇਹੋ ਫਕਰ ਨ ਚਿਲਾ ਮਪਿਲਿਗ ਦਾ ਜੀ। ਕੀਕੁਰੁ
 ਕਮੁਹੈ ਖੋਲਕੈ ਕਹੈ ਅਸਲੀ ਗੰਝਾ ਪੈ ਜੋਗੀ ਹੀ
 ਰਮਿਗ ਦਾ ਜੀ। ਪਿਆਰੁ ਕਮੁਦਰ ਗਾਹ ਬੀਗੀਰ ਬ
 ਖਸੀ ਬੇਨਾਲਾ ਇਦਿਤਾ ਅਸਾਂ ਫਗ ਦਾ ਜੀ। ਦਾ
 ਰੇਸਾਹ ਨਿਨਾਹੁਣ ਰੋਬ ਬਖਸੇਤਿ ਨਾਂ ਨਾਲ ਕੀਮਹਿ
 ਕਮਾਜੀਗ ਦਾ ਜੀ। ੩੭੪॥ ਨਬਾ ਬਨਾਥਾ ਨਾਥ ਖੋ
 ਲਿਅੰ ਖੀਕਹਿ ਆਗੰਝਾ ਟੇਨੁ ਬੰਚਾ ਜਾਹੁ ਤੇਰਾ ਕੀਮ
 ਹੋਇਆਈ। ਫਲਾ ਅਇਲੰਗੇ ਉਸ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਜੇ
 ਨਾ ਦਿਚਿ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਬੋਇਆਈ। ਯੰਰ ਬਖਸ
 ਦਿਤੀ ਸਚੇ ਰੋਬ ਤੈਨੂੰ ਮੇਤੀਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰੋਇ
 ਆਈ। ਤੇਰੀ ਅਰਜ ਦਰਗਾਹ ਕਬੂਲ ਹੋਈ ਜੋਕੁ
 ਛਰਾਹ ਦਾ ਸੈਸੇਈ ਹੋਇਆਈ। ਚਟ੍ਰਿਦੇ ਨਕੇ
 ਜਿਤ ਲੈਖੇ ਨ੍ਰਿਅੰਨ੍ਰਿ ਬੰਚਾ ਸਗਨ ਤੈਨੂੰ ਭਲਾਹੋ
 ਇਆਈ। ਕਮਰ ਕਸਉ ਦਾਸੀਆਂ ਪੈਨਿਲੇਈ
 ਆਂਜੋਗੀ ਤੁਰਤਾਤਿ ਆਰਹੀ ਹੋਇਆਈ। ਖੁਸੀ

ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਰੋ ਨੀਦਿ ਦਾ ਮੇਨੂੰ ਹੱਥ ਜੋੜਿ ਕੇ ਆਣਖ
ਲੋਇ ਆਈ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਜਾਂ ਨਾਥ ਨੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤਾ ਟਿ
ਲਿਓ ਉਤਰ ਦੇ ਪਤਰ ਹੋਇ ਆਈ। ੩੧੫। ਜਬਾ

ਬਰਾਂਸ਼ਾ। ਰਾਂਸ਼ਾ ਨਾਥ ਬੋਖੁ ਸੀਲੈ ਦਿਦਾ ਹੋਇ ਆਛੁ
ਟਾਬਾ ਜਨਿ ਉਤੇ ਜਤ ਰਾਗਿ ਆਂਨ੍ਹ। ਕਿ ਦੇ ਅੰਜਗੀ
ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਜਾਇ ਮਿਲੀ ਏ ਪਰ ਦੇ ਸੀਆਂ ਸੱਜਣਾਂ ਪਿਆ
ਰਿ ਆਂਨ੍ਹ। ਲੈ ਕੇ ਜੋਗੁ ਜਾਂ ਰਾਂਸ਼ੇ ਨੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਲਗੇ ਰੁ
ਕਣੇ ਕੂਚ ਨਗਾਰਿ ਆਂਨ੍ਹ। ਪਲਕ ਦਿਚਿ ਜਾਂ ਕੀਮੋਹੇ
ਇਗਯਾ ਉਸ ਦਾਲਗੀ ਆਂਗੇਰ ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਆਂ ਸਾਰਿ
ਆਂਨ੍ਹ। ਮੁੜਿ ਕੇ ਪੀਦੇ ਨੇ ਇਕ ਜਬਾ ਬਦਿਤ ਓਨਾਂ
ਚੇਲਿ ਆਂਗਾਂ ਇਸ ਆਰਿ ਆਂਨ੍ਹ। ਭੁਲੇ ਕਰਮ ਹੋਵ
ਨਿ ਜੋਗੁ ਹੱਥ ਆਵੈ ਜੋਗੁ ਮਿਲੇ ਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਦਿਆਂ ਮੰ
ਰਿ ਆਂਨ੍ਹ। ਅੱਸੀ ਜੋਟ ਅਜਾਣ ਸਾਂਠਾ ਸਗਏ ਕਰਮ
ਕੀਤਾ ਸੁ ਅਸਾਂ ਦਿਚਾਰਿ ਆਂਨ੍ਹ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਅੱਲਾ
ਹਜਾਂ ਕੀਮ ਕਰਦਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵਾ ਹੋਵੈ ਨੇ ਕਸਤਾ ਰਿ ਆਂਨ੍ਹ।
੩੧੬। ਜਬਾ ਬਚੇਲੇ। ਤੈਤਾਂ ਜੋਗੁ ਲੀਤਾ ਨਾਲ ਸਾਹ
ਬੀਦੇ ਗੋਸੇ ਨਾਲ ਕਮਾਣ ਦੇ ਚਾਇਲੀ ਤੋ। ਕੋਈ
ਪਾਇ ਭੁਲਾਵੁਣੁ ਹੱਗਿ ਓਈ ਸਿਰੁ ਜੋਗੀ ਦੇ ਜਾਵੁਣੁ
ਪਾਇਲੀ ਤੋ। ਭੁਲੇ ਮਿਲਾਇ ਆਂਟਿ ਲੇਤੇ ਆਇਚ

ਫਿਓ ਜੋਗਾਂਗਲ ਦੇ ਨਾਲ ਤੈ ਪਾਇ ਲੀਤੋ। ਦੁਰੇਸਾ
 ਤੈ ਜੋਗ ਦਾਲਿਆ ਪਾਣੂ ਹੱਕ ਜੋਗ ਨਿਅੰਗੋ ਤੈ ਲਾਇ
 ਲੀਤੋ॥ ੩੧॥ **ਜਥਾ ਬਗੰਸ਼ਾ** ਜਦੋ ਕਰਮ ਅਲਾ
 ਹਿ ਦਾ ਕਰੋ ਮੰਦ ਤ ਬੇਨਾ ਪਾਰ ਹੋਇ ਜਾਇ ਨਿਮਾਣਿ
 ਆਂਦਾ। ਲਹਣਾ ਕਰ ਜਹੋ ਦੈ ਬੂਝੇ ਜਾਇ ਬੈਯਾਏ ਕੇ
 ਹਾਤਾ ਟੁਪੈ ਅਸਾਂ ਨਿਤਾਣਿ ਆਂਦਾ। ਜਦੋ ਕਰਮ ਸ
 ਫੁਲੈ ਆਣ ਹੋ ਦੇਖੇ ਤਜੀ ਮਦਾ ਭੁੰਨਿਆਂ ਦਾਣਿ ਅੰ०
 ਦਾ। ਬੇਨੇਰੁ ਦੁਇ ਆਂ ਨਿਰਖੇ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਤੇ
 ਜੋਰੁ ਨਾਂਦਰ ਦਰੀਦਾਣਿ ਆਂਦਾ। ਹੁਕਮੁ ਨਾਲ ਜਗਾ
 ਜਸ ਮੁੰਦੁ ਤਰਦਾ ਓਥੇ ਕੁਸ਼ਨ ਜੋਰ ਮੁਗਾਣਿ ਆਂਦਾ
 ॥ ੩੨॥ ਇਕ ਜਾਗ ਦੇਰ ਹੋ ਦੇ ਮਹਿਰੂ ਮੇਏ ਦੇ ਦਾਹੁ
 ਖੇਲੈ ਓਸ ਦੇ ਭਾਣਿ ਆਂਦਾ। ਖੇਨੁ ਹੀਰ ਪਰਨਾਇ
 ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਪੈਦਾ ਰਸੀ ਹੁਣੇ ਟਿਕਾਣਿ ਆਂਦਾ०
 ॥ ਸਾਹੀ ਉਮਰ ਗਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦੀ ਮੇਰਾ ਜੋਰੁ
 ਨਚਲੇ ਨਿਤਾਣਿ ਆਂਦਾ। ਜੈ ਦੇਹੋ ਠਹੋ ਦੇਲ ਬਾਂਸ
 ਕਰ ਪਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਦਿਚਿ ਸੁਦਮ ਖਾਣਿ ਆਂਦਾ॥ ੩
 ੨॥ **ਚਕ ਬਣਿਆ ਗੰਸ਼ਾ ਲੱਖ ਦੁਖ** ਗੋਰੀ ਰਕੀ
 ਤਾ ਸੁਚਕ ਪਲਾਣਿ ਆਂਦਾ। ਫੁੱਛੀ ਖਾਇ ਕੈਕਾ ਜੀ
 ਨਿਕਾਹ ਪਵਿ ਮਾਜੇ ਦੇ ਚਲਿਆ ਹੁਕਮੁ ਮੁਲਾਣਿ

ਆਂਦਾ। ਇਕ ਸੁਤ ਕ੍ਰੇਦੇ ਇਨ ਗਾਇਸਾਹਿਬੁ ਜਾਮਨ ੭੮
 ਕੋਟੇ ਓਥੇ ਦੇ ਭਾਇਆਂਦਾ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀ ਆਂਦ
 ਰੂਏਦਮਾਹੀ ਸਿਰਦਾਰ ਹੈ ਸਭੁ ਸਿਆਣਿਆਂਦਾ।
 ੩੮॥ ਜਦਾ ਬਲੋਕਾਂ। ਜੇ ਕ੍ਰੇਪੀਤੁ ਆਵੇ ਤਹੀ ਲੋਕ
 ਆਖਣਾ ਇਹ ਜੋਗੀ ਕ੍ਰਿਬਾਲ ਕਾਛੇ ਟੁਟਾਨੀ। ਕਿ
 ਨੀ ਮੁਦ੍ਰਾਂ ਦੇ ਸਨ੍ਰਨਾਹਿ ७ ਬਨਏ ਦੇਤੇ ਨਨ ਬਣੇ ਲਿ
 ਗੇਟ ਨਾਨੀ। ਸੰਤ ਜਨਮ ਕੇਹਮੀ ਹੈ ਨਾਥ ਪੂਰੇ ਕਦੇ ੦
 ਹਿਆਨਾਂ ਅਸਾਂ ਜੋਤਗਾਨੀ। ਦੁਖ ਭੀ ਜਨਨਾਥ ਹੈ ਨਾ
 ਮੇਰੇ ਮੇਧਨਿਤਰਨਾਥ ਦਾ ਪੋਤਗਾਨੀ। ਜੇਕੋ ਅਸਾਂ
 ਦੇ ਨਾਲ ਦਮ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਗਤੋ ਜਾਇਗਾ ਅੰ
 ਤਗਾਨੀ। ਹੀਰਾਨਾਥ ਦੁਗੁਰ ਦੇ ਦਮੇਰਾ ਚਲੇ ਓਥੇ
 ਦਾ ਪੂਜਣੇ ਚੋਤਗਾਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਜੇ ਲਏਗਾ ਖੁਸੀ
 ਸਾਡੀ ਦੁਪੁਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੋਤਗਾਨੀ। ੩੯॥ ੪
 ਸ੍ਰੀ ਜੋਗੁ ਲੋਆਪਾ। ਪਾਇਆ ਟਿੱਲਿ ਓਰਿ ਦਲੇਖੇ ਨਿ
 ਆਂਦਾ ਚਲਿਆ ਮਹਿ ਜਿਉ ਆਂਦਾ ਦੁਠਉਤੇ।
 ਕਾਬਾ ਰੱਖਮ ਥੇਰ ਬਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪੇੜਿ
 ਆਂਦੀ ਸੰਜੀ ਗੁਠਉਤੇ। ਨਸੇ ਨਾਲ ਸੀਸੂਲ ਦਾਮ
 ਸਤ ਜੋਗੀ ਨਿਦੇ ਸੁੰਦਰੀ ਸੂਲ ਦੀ ਉਠਉਤੇ। ਹਸਿ
 ਹਸਿ ਕੇ ਕਦਮ ਪਰ ਕਦਮ ਧਰਦਾ ਨਿਦੇ ਮਸਤ

155
 ਗਾਥੀਚਲੇਪੁਟਉਤੇ। ੩੮੨॥ ਚਿਪੀਖੱਪਗੀਠਾ
 ਹੁਣੀਰਿਡਕੂਡਾਭੰਗਪੋਸਤਬੱਧੇਸੁਪਿਠਉਤੇ। ਬੈਰਾ
 ਗਸਿਨਿਆਸਨਾਲਲਣਨਚੱਲੇਹੱਥਰੱਖਤੋਲਦਾ
 ਰਦੀਮੁਠਉਤੇ। ਅੰਦੇਸਰਕਦਾਆਂਦਦਾਖੇਵਿਆਂ
 ਨੂੰਜਿਵੇਂਠਨਚਣਦੇਣਦੀਲੁਟਉਤੇ। ਦਾਰੇਸਾਹ
 ਵੜਿਆਜੁਹਖੇਵਿਆਂਦੀਸਾਂਦੀਹੋਇਆਗੰਝੇ
 ਦੀਪਠਉਤੇ। ੩੮੩॥ ਗੰਝੇਦੇਸਸੀਕਰਲਮਾਜੇ
 ਗੀਆਂਦਾਉਠਹੀਰਦੇਸਹਰਨੂੰਪਾਂਦਦਾਹੀ। ਭੁੱਖਾ
 ਸੇਰਜਮੇਂਦੇਣਦਾਮਾਰਉਤੇਚੋਰਤਿਠਉਤੇਜਿਵੇਂਪਾਂਦ
 ਦਾਹੀ। ਚਾਉਨਾਲਜੇਗੀਓਥੇਸਰਕਤੁਰਿਆਜਿ
 ਵੇਂਮੀਹਅੰਨੇਰੀਤੇਆਂਦਦਾਹੀ। ਜੁਹਰੰਗਪੁਰਦੀਜ
 ਦੇਜਾਇਵੜਿਆਦਾਰੇਸਾਹਅਯਾਲੀਬੁਲਾਂਦਦਾ
 ਹੀ। ੩੮੪॥ ਜਬਾਬਜੇਗੀ। ਜਦੋਂਰੰਗਪੁਰਜੇਗੀ
 ਨੂੰਨਜਰਆਪਾਭੇਡਾਂਚਾਰੇਇਆਲੀਦਿਚਿਬਾਰ
 ਦੇਜੀ। ਨੇਣੇਆਇਕੇਜੇਗੀਨੂੰਦੇਖਦਾਹੈਜਿਵੇਂਨੇ
 ਟਦੇਖਣਨੈਣਯਾਰਦੇਜੀ। ਝੁੱਟਚੋਰਦਾਚੁਗਲ
 ਦੀਜੀਭਵੰਗੂਗੁਝੇਰਹਨਨਦੀਦਣੇਯਾਰਦੇਜੀ।
 ਚੋਰਯਾਰਤੇਠੰਗਨਾਰਹਨਗੁਝੇਛਪੇਰਹਨਨਾਂਆ
 ਦਸੀਕਾਰਦੇਜੀ। ੩੮੫॥ ਦੇਸਕੇਹੁਣੇਦੇਤੁਸੀ

ਫਕੀਰਸਾਂਈ ਸੁਖਨਦੰਸਖਾਖੋਲਨਿਰਦਾਰਕੇਜੀ ੭੮
 ॥ ਹਮੀਲਿਕਬਾਸੀਚੇਲੇਅਗਸਤਮੁਨਦੇਅਤੇਪੀ
 ਛੀਸਮੁੰਦੋਪਾਰਦੇਜੀ ॥ ਬਾਗਬਰਸਫਿਰਦੇਬਾਗ
 ਬਰਸਬੈਹਦੇਮਿਲਨਵਾਲਿਆਂਦੀਆਂਕੁਲਾਂਤਾਰ
 ਦੇਜੀ ॥ ਵਾਰੇਸਾਹਮੀਆਂਚਾਰੇਚੱਕਰੋਦੇਹਮੀਕੁਦ
 ਰਤਾਂਕੋਦੀਦਮਾਰਦੇਜੀ ॥ ੩੮੬ ॥ ਜਬਾਬਦਿਆ
 ਲੀ ॥ ਤੂੰਤਾਂਚਾਕਸਿਆਲਾਂਦਾਨਾਂਉਪੀਦੋਛੱਕਰਖਰ
 ਰਪੈਹਾਹਜਾਰਦੇਜੀ ॥ ਤੇਰਾਮੇਹਵਾਂਹੀਰਸਿਆਲ
 ਤਾਂਈਖਬਰਆਂਮਸੀਦਿਚਿਸੀਸਾਰਦੇਜੀ ॥ ਮੱਝੀ
 ਚੂਚਕੇਦੀਆਂਜਦੋਚਾਰਦਾਸੇਜੰਟੀਮਾਣਦਾਸੇਦਿ
 ਚਿਬਾਰਦੇਜੀ ॥ ਨਸਜਾਇਏਥੋਮਾਰਸੁੰਟਨੀਗੋਖੇ
 ਨੇਭਰੇਬਹੁਤਗਰਬਹੋਕਾਰਦੇਜੀ ॥ ੩੮੭ ॥ ਦੇਸਖੇ
 ਰ੍ਹਿਆਂਦੇਜਦੋਖਬਰਹੋਦੀਜਾਨੀਤੱਖਤਹਜਾਰੇਨੂੰਮ
 ਰਦੇਜੀ ॥ ਭੁਜੁਜਾਹਿਏਥੋਖੇਨੇਲਾਪਕਰਨੀਪਿਆ
 ਦੇਬੁਨਿਲੇਜਾਨਸਰਕਾਰਦੇਜੀ ॥ ਮਾਰਚੁਰਕਰਿਸ
 ਟਨੀਹੁੰਗੋਰੇਮਲਕਗੀਰਅਜਾਬਕਹਾਰਦੇਜੀ ॥
 ਵਾਰੇਸਾਹਦੀਕਮਰਦਿਚਿਪੈਨਗੁਨਜਾਜਿਦੇਹੁੰ
 ਰੁਕਣਕੋਨਗੁਨਹਗਾਰਦੇਜੀ ॥ ੩੮੮ ॥ ਜਬਾਬਦਿਆ
 ਲੀ ॥ ਅਈਅਣਚਾਰਨਾਂਕੀਮਪੈਗੀਬਰਾਂਦਾਕੇਹਾ

ਕੀਮਸੈਤਾਨਦਾਟੋਲਿਆਈ। ਭੇਡਾਂ ਚਾਰ ਕੇਤੁਮ
 ਤਾਂ ਜੇ ਨਾ ਹੋ ਕੇਹਾ ਗਜਬ ਫਕੀਰਾਂ ਤੋਂ ਬੋਲਿਆਈ
 ॥ ਛਾਕਾਂ ਫਰਕੇ ਰੂਕਿਰਾਂ ਮਾਰਨਾਂ ਹੋ ਮੇਰਾ ਝੂਠਾ ਪ
 ਰਾਧ ਕਿਉ ਤੋਲਿਆਈ। ਅੱਸੀ ਫਕਰਾਂ ਅਲਾਹ
 ਦੇ ਨਾਗ ਕਾਲੇ ਅੱਸਾਂ ਨਾਲ ਕੀਕੋਲ ਨਾਘੋਲਿਆਈ
 ॥ ੩੮੫ ॥ ਜਗਾਬਦਿਆਲੀ। ਵਾਹੀ ਛੱਡ ਕੇ ਬੋਲੀ
 ਅੰਚਾਰੀਆਂ ਨੀਹੋਇਓ ਜੋਗੀ ਨਾ ਜਾਨੀਉ ਤੋਲਿ
 ਆਈ। ਕਿਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸੁਣੀ ਤੁਝਾ ਤਜੋਟਾ ਜੇਹਾ
 ਲਿਖਿਆ ਹੀ ਤੇਹਾ ਬੋਲਿਆਈ। ਸਚੁ ਮੰਨ ਕੇ ਪ
 ਛਾਂ ਮੁਣਿ ਜਾਹਿ ਜੋਟਾ ਕੇਹਾ ਕੂਨਾ ਘੋਲਣਾਂ ਘੋ
 ਲਿਆਈ। ਵਾਰੇ ਸਾਹਇ ਹਉਮਰਾ ਗਈ ਅੰਦੇ
 ਥੰਡੁ ਦਿਚਿ ਪਿਆ ਜਕਿਉ ਘੋਲਿਆਈ। ੩੮੬
 ॥ ਅੰਦੇ ਸੁਣੀ ਚਾਕਾ ਸੁਹ ਲਾਇ ਮੁਹ ਤੇ ਜੋਗੀ ਹੋ
 ਇਕੇ ਨਜਰ ਭੁਵਾਇ ਬੈਠੋਂ। ਖੇਡਾ ਦਿਆਹ ਲੇਗ
 ਯਾ ਮੁਹ ਮਾਰ ਤੇਰੇ ਸਾਹੀ ਉਮਰ ਦੀ ਲੀਕ ਲਵਾਇ
 ਬੈਠੋਂ। ਤੇਰੇ ਦੇਖ ਦਿਆਹੀ ਰਲੇਗਏ ਖੇਡੇ ਦਾ ਵੀ
 ਪਰੇ ਦੇ ਦਿਚਿ ਮੁਨਾਇ ਬੈਠੋਂ। ਹੀਰ ਸਿਆਲ ਦਾ ਯ
 ਰਮ ਸਾਹੂਰ ਗੰਝਾ ਮੈ ਜਾਂ ਮਾਣ ਕੇ ਕਿਨ ਪੜਾਇ ਬੈ
 ਠੋਂ। ਅੱਖੀ ਦੇਖ ਦੇ ਜੀਉ ਕਿਉ ਨਿਗਲੀਆਹੀ ਤੁ

ਤਾਂ ਖੇਵਿਆਂ ਥੋਂ ਨਕਦ ਫਾਇਥੈਠੋਂ। ੩੮੧। ਮਿਗਛ ੮੦
 ਰੂਏ ਨਹੀ ਜੇ ਜਾਨਹੋ ਦੇ ਤੇ ਤਾਂ ਨੀ ਦੇ ਹੀ ਰਨੁ ਹਾਰਥੈ
 ਠੋਂ। ਸਿਰਫ ਚ ਤੇ ਹਾਕਰ ਨਚਾਰ ਬੇਰੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲਣੇ
 ਖੇਵਿਆਂ ਵਿਚਿ ਤੁਜਾਇਥੈਠੋਂ। ਹੁਣਿ ਦਰਕੀ ਪੁਛ
 ਨਾਹੈ ਮੁਰਖਾ ਦੇ ਜਦੋਂ ਰਣੇ ਵਿਚਿ ਮੁਰਖੀ ਰਾਇਥੈਠੋਂ
 ।। ਇਕ ਅਮਲ ਨਕੀ ਤੇ ਈਹ ਦਲਾਵੇ ਅੰਦੇ ਕੀਮੀ
 ਆਉ ਮਰਗ ਦਾਇਥੈਠੋਂ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਕੀ ਚੁਛੀਏ
 ਜਹਰ ਮਹਰਾਹ ਥੀਆ ਪਣੀ ਜਹਰ ਤੁਖਾਇਥੈ
 ਠੋਂ। ੩੮੨। ਜਬਾਬ ਗਾਂਝਾ ਸੱਤ ਜਨਮ ਕੇਹਮੀ
 ਹੈ ਨਾਥ ਪੂਰੇ ਨਹੀ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਦੇ ਸੀਰਮੀਆਂ।
 ਅਸਾਂ ਸੇਲੀਆਂ ਥਪਰੀਆਂ ਨਾਲ ਦੁਰਤਣਮੀ
 ਗਭੀ ਖਨ੍ਹੇ ਹੋਣਾਂ ਦਹੀਰਮੀਆਂ। ਭੁਲ ਗਯੋ ਅਮ ੦
 ਲੀਕ ਹੋ ਚਾਕ ਸਾਂਨ੍ਹਿ ਅਸੀਫ ਕਰ ਗਾਂ ਜਾਹਰੇ ਪੀ
 ਰਮੀਆਂ। ਨਉ ਮਿਹਰੀਆਂ ਦਾ ਸੁਣੇ ਰੂਰਨ ਆਵੇ
 ਗਾਂਝਾ ਕਉਣ ਤੇ ਕੇਹਵੀ ਹੀਰਮੀਆਂ। ਜਤੀ ਸਤੀ
 ਹਮ ਜੋਗ ਦੇ ਨਾਥ ਪੂਰੇ ਸਤ ਪੀੜੀਆਂ ਜਨਮ ਫ
 ਕੀਰਮੀਆਂ। ੩੮੩। ਜੇਟ ਚਾਕ ਬਣਾਨਾਂ ਹੈ ਜੋ
 ਗੀਆਂ ਨ੍ਹਿਏਹ ਜੀਉ ਆਵੈ ਸਟੁਰੀਰਮੀਆਂ। ਥ
 ਰਥਰਕੀ ਬਦਾਗੁਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋਗੀ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਪਲ

ਟਿਆਨੀਗਮਿਆਂ। ਹੱਥਜੋਵਿਦਿਆਲੀਨੇਪੈਰਪਕ
 ਵੇਜੇਗੀਬਖਸਲੇਮੈਂਰੂਤਕਸੀਗਮਿਆਂ। ਤੁਸੀ
 ਪਾਰਸਮੁਦੋਰਗਨਦਾਲੇਭੁਲਗਯਾਚੇਲਾਬਖ
 ਸੀਪੀਗਮਿਆਂ। ਫਾਰੇਸਾਹਦੀਅਰਜਏਸੁਨੇਜੇ
 ਗੀਸੁਣਕੇਹੋਵੀਦਿਨਾਦਿਲਗੀਗਮਿਆਂ। ੩੪੪
 ॥ ਜਬਾਬਦਿਆਲੀ ॥ ਭੁਤੇਬੇਲਿਆਂਦਿਚਿਲੈਜਇ
 ਜੱਟੀਪੀਪਾਂਪੀਪਦੀਨਾਲਪਿਆਰਿਆਂਦੇ। ਕੇ
 ਹਾਪ੍ਰੇਮਪਿਆਲਣਾਭੋਕਿਓਦੀਨੈਣਮਸਤਸਨ
 ਦਿਚਿਖੁਆਰੀਆਂਦੇ। ਫਾਂਏਦੇਭੁਲੀਓਰੋਤੈਮ
 ਗਰਲੱਗੀਗੰਣਪੀਨਕੇਨਾਲਕੁਆਰੀਆਂਦੇ।
 ਜਦੋਦਿਆਹੋਪਾਤੋਦੇਦਿਹਰਬੈਠੀਭੋਲੀਚਾਣੀ
 ਆਨੇਨਾਲਖੁਆਰੀਆਂਦੇ। ੩੪੫ ॥ ਯਹਾਂ
 ਗਣਾਂਦੀਆਂਭੋਕਾਂਗਣੀਦੀਆਂਮੱਜੇਖੂਬੀਆਂਦੇ
 ਘੋਲਕੂਰੀਆਂਦੇ। ਮੇਸਾਂਨੇਕਗਾਂਦੀਆਂਲਾਰੂਨ
 ਫੀਆਂਦੇਇਸਕਕੂਰੀਆਂਦੇਮੱਜੇਯਾਰੀਆਂਦੇ
 ॥ ਜੱਟੀਦਿਆਹਦਿਤੀਰਹੇਨਿਪਰਤੁਸੀਦੇਸਖ
 ਏਕੋਰੀਪਟਰੀਆਂਦੇ। ਖੇਡੁਣਦਾਲੀਆਂਸਾਹੁਰੇ
 ਬੀਨਖਣੀਆਂਭੁਲਣਛੇਮਕਾਂਦਿਚਿਬੁਖਾਰੀ
 ਆਂਦੇ। ਦਿਦਭੀਨੀਆਂਰੂਇਣਾਂਨਾਗਕਾਲੇਚਰੇ

ਰਲਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿਚਾਰੀਆਂ ਦੇ। ਟਿਕਣ ਛੋਹਾਂ ਤੇ ੮੧
 ਮਤਿ ਪਿਆਰਿਆ ਦੇ ਦਾ ਦਲਗਨ ਕਦੇ ਸਚਿਆਰੀ
 ਆਂ ਦੇ। ਐਲੀ ਮਹਿ ਦੀਆਂ ਦੀ ਜਵੇਲੋਂ ਪੈਦੀ ਲੁ
 ਟਲਦੇ ਨੀ ਹੋਟ ਪਸਾਰੀਆਂ ਦੇ। ਬੁਢਾ ਹੋਇ ਕੋਰੋਰ
 ਮਸੀਤ ਦੁਨਿ ਆਰਲ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਨਾਲ ਮਦਾਰੀਆਂ
 ਦੇ। ਪਰਾਂ ਜਾਹੁ ਜੋਟ ਮਾਰ ਸੁੰਟ ਨੀ ਗੇ ਨਹੀਂ ਛੁਟਦੇ ੦
 ਰਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ। ਗ੍ਰੀਰੀਰਿਨ ਬਣੇ ਬੁਢੀ ਹੋਇ ਗਜ
 ਟੇ ਫੇਰੇ ਮੋਰਛੁ ਨੀ ਗਿਰਦ ਪਿਟਾਰੀਆਂ ਦੇ। ਬਣੇ ਖ
 ਰੀ ਐਖੀ ਕਰੇ ਭੇਸ ਦੁਜਾਲਈ ਯਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਨਿਜ
 ਰੀਆਂ ਦੇ। ਕਾਰੇ ਕਰਨ ਦੁਕੁ ਫਸੇ ਫਕਰ ਦਾਰ ਸਤੈ
 ਬੇਦਲ ਹੈ ਮਾਰਨੇ ਤਾਰੀਆਂ ਦੇ। ਆਸੂ ਕਬੇ ਨੁਦਾਹੁ
 ਟੋ ਨਕੀ ਕੂਆਸ ਕਹੈ ਨ ਭੋਛੁ ਨ ਫੁਲ ਕਾਰੀਆਂ
 ਦੇ। ੩੯੬। ਜਬਾਬ ਹਾਏ। ਤੁਸੀ ਅਕਲ ਦੇ ਕੋਟਿ
 ਦਿਆਲ ਬੀ ਦੇ ਦੁਹਾ ਤੁਸਾਂ ਬੇ ਅਕਲ ਸਹੁਰੇ ਜੀ।
 ਬਾਜ ਭੋਰ ਬਗਲਾ ਬਾਣ ਲੋਗ ਕਾਲੂ ਸਾਹੀ ਅੰਤੇ
 ਸੀਹਣੀ ਨਾਲ ਕਸਤੂਰ ਹੈ ਜੀ। ਪੰਜੇ ਬਾਜ ਜੇਹੇ
 ਲੋਕ ਦਾਂਗੁ ਚੀਤੇ ਪੈਚਾ ਦੁਨਿਆ ਮਿਰਗ ਸਭ ਦੁ
 ਰੈ ਜੀ। ਲੋਹਾ ਪਸਮ ਪਿਸਤਾ ਤੂ ਬਾਭੀ ਰੁਕਾਲ ੦
 ਬੋਦਲ ਬੁਜਾ ਤੇ ਬਾਪਲੀ ਗੁਰੈ ਜੀ। ਦਾਰੋ ਸਾਹ

ਹੁਣ ਬਣੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਐਖੀ ਮਗੇ ਸੁਝਾ ਕਹਰ ਕਲੂ
 ਰਹੇ ਜੀ॥ ੩੯੭॥ ਚਕਸੀ ਹਿਵਾਂ ਗੁੰਗਜ ਮੀ ਹਵਾਂ ਗੁੰ
 ਜਿਥੇ ਦੇ ਦਮਾਰਨ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹੋ ਜੀ॥ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਨ
 ਖੋਲਣਾਂ ਭੇਦ ਮੇਰੇ ਜੋਈ ਕੋਹੇ ਸੁਸਤ ਮਨ ਜੁ ਰਹੇ
 ਜੀ॥ ਪਰ ਦੇਸ ਦਿ ਚਿਕਿ ਮਆਪ ਯਾ ਮੇਰੀ ਰਲੇ
 ਈ ਇਕੋ ਸਿਰ ਦੁਰਹੇ ਜੀ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਮੀ ਆਂ ਸੋਈ
 ਯਾਰ ਆਹਾ ਦੁਖ ਤਕਿ ਮਦੇ ਨੈਣਾਂ ਦਾ ਨੂਰ ਹੋ ਜੀ॥
 ੩੯੮॥ ਜਬਾਬ ਗਾਂਝਾ॥ ਭੇਤ ਦਸਣਾਂ ਮਰਦ ਦਕਿ
 ਮਨ ਹੀ ਮਰਦ ਸੋਈ ਜੋ ਦੇਖਦ ਮਖੂਟ ਜਾਏ॥ ਗ
 ਲ ਜੀਉ ਦੇ ਦਿਚਿ ਗੀਰੇ ਖੁਭੀ ਕਾਂਊ ਦਾਗੁ ਪਖਾਲ
 ਨਾਂ ਸੁਟ ਜਾਏ॥ ਭੇਦ ਦਸਣਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਮਨਾਂ ਗੀਭਾਂ
 ਦੇ ਪੁਛ ਕੇ ਲੋਕ ਨਿਖੁਟ ਜਾਏ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਨ ਭੇਦ ਸ
 ਦੂਕ ਖੁਲੇ ਭਾਂਦੇ ਜਾਂ ਨ ਦਾ ਜੀਵ ਗਾਟੁਟ ਜਾਏ॥ ੩੯੯॥
 ॥ ਜਬਾਬ ਦਿ ਜਾਲੀ॥ ਮਾਰ ਆਸ ਕਾਂ ਦੀ ਲਜੁ ਲਾਗੀ
 ਆਹੀ ਯਾਰੀ ਲਾਇ ਕੇ ਪਿਨ ਲੋਜਾਂ ਵਣੀ ਸੀ॥
 ਅੰਤ ਹੀ ਰਨੁ ਦਿਆਹੁ ਲੋਗ ਏ ਖੇਵੇ ਯਾਰੀ ਚਿਸ ਦੇ ਨ
 ਲਾਕਿ ਉਲਾਂ ਵਣੀ ਸੀ॥ ਲੋਗ ਏ ਦਿਹਾ ਹੁਤੈ ਜੀਵ
 ਦੇ ਬੇ ਮਰ ਜਾਣਾਂ ਸੀਨਾਂ ਲੀਕ ਲਾਂ ਵਣੀ ਸੀ॥ ਚਿਨੀ
 ਬਾਜ ਦੇ ਮੁਹੋਂ ਛੁਡਾ ਵਣੀ ਸੀ ਅੰਦੇ ਮੁਰਖਾ ਸੁਮਨ

ਪਾਵਟੀਸੀ। ਕਾਹੇ ਜੋਗੀ ਦਾ ਭੇਖ ਬਣਾਇਆ ਹੀ ੮੨
 ਇਹ ਸੁਰਤਗ ਪੈਚ ਨਾਵਟੀਸੀ। ਟਾਰੇ ਸਾਹ ਦੀ ਮੀ
 ਗਲੇ ਗਏ ਖੇੜੇ ਦਾ ਵੀ ਪਹਿਰੇ ਦੇ ਵਿਚਿ ਮੁਨਾਵਟੀਸੀ
 ॥ ੪੦੦ ॥ ਜਬਾਬ ਗੰਝਾ ॥ ਅੰਖੀ ਦੇਖ ਕੇ ਮਰਦ ਨੀਚੁ
 ਪਕਰ ਦੇ ਭਾਂਦੇ ਚੋਰ ਹੀ ਝੁੰਗਣਾ ਲੁਟ ਜਾਏ। ਦੇਣਾ
 ਨਹੀ ਜੇ ਭੇਤ ਵਿਚਿ ਖੇੜਿਆਂ ਦੇ ਗਲ ਖੁਰੋਈ ਖੀ
 ਰੂਠੁ ਟੁਟ ਜਾਏ। ਟੁਰ ਖੇੜਿਆਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਚਾਕ ਆਖਾਮ
 ਤਾਂ ਚਾਕ ਨਿਸਾਨੇ ਨੂੰ ਚੁਟ ਜਾਏ। ਹਾਥੀ ਜੋ ਰਗੁਲ ਜੋ
 ਰਬੀ ਨਹੀ ਛੁਟ ਦੇ ਏਹਾ ਕੋਣ ਜੋ ਇਸ ਕਥੀ ਛੁਟ ਜਾ
 ਏ। ੪੦੧ ॥ ਜਬਾਬ ਦਿਆਲੀ ॥ ਅਸਾਂ ਗੰਝੀ ਆਹ ਸਿ
 ਕੇ ਗਲ ਕੀਤੀ ਜਾਇਲਾਇਲੇ ਦਾਉ ਜੇ ਲਗਦਾਈ
 ॥ ਲਾਟ ਰਹੇ ਨਾਂਜਿ ਮੀ ਦੇ ਵਿਚਿ ਲੁਕੀ ਏਹਾ ਅਸਕ
 ਅਲਿਬ ਨਾ ਅਗਦਾਈ। ਜਾਇ ਦੇਖ ਮਾਸੁ ਕਦੇ ਨੇ
 ਟਖੀ ਨੀਤੈ ਨੂੰ ਨਿਤ ਉਲਾਭੁ ਨਾ ਜਗਦਾਈ। ਸਮਾਂ ੭੦
 ਰਦਾਤੇ ਪਸਾ ਬਾਜਵਾਲਾ ਝੁਟ ਚੋਰ ਦਾਤੇ ਦਾਉ ਠ
 ਗਦਾਈ। ਲੋਕੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖਿਸਕ ਜਾਹਿ ਚਾਕਾ
 ਸੈਵਾ ਸਾਕ ਨਾਸਾ ਰੂਨਾ ਲਗਦਾਈ। ਟਾਰਸ ਕੰਨ
 ਪਾਟੇ ਮੇਂ ਹੀ ਚਾਰ ਮੁਟਿਓ ਅਜੇ ਮਗਰ ਉਲਾਭੁ ਨਾ
 ਗਦਾਈ। ੪੦੨ ॥ ਜਬਾਬ ਗੰਝਾ ॥ ਮਰਦ ਬਾਝੀ

ਗੀਪਾਣੀ ਬਾਬੁ ਪਰਤੀਆਸਕ ਰਿਠੇ ਬਾਬੁ ਨਹ ਜੇ
 ਨੀ। ਭੀਣਾਂ ਪਾਦੀਆਂ ਰਿਗਦਾਇਜਾਂ ਦੇ ਪਣੁ ਦੇਆ
 ਸਕਾਂ ਦੇ ਮਰਦ ਕੱਜ ਦੇ ਨੀ। ਲੱਖ ਸਿਰੀਅ ਦੁਲ ਸਦ
 ਲਾਮਾਂ ਦੁਨ ਯਾਰ ਯਾਰ ਬੇਮੁਲ ਨਹੁ ਜੇ ਦੇ ਨੀ। ਦਾਉ
 ਰੇਰ ਤੇ ਯਾਰ ਦੀ ਇਕ ਸਾਂਪ ਤਮੀਹ ਦੁਸ ਦੇ ਨਹੀ ਜੋਗ
 ਜ ਦੇ ਨੀ। ੪੦੩। ਜਬਾਬ ਸਾਇਗ। ਗਾਂਝੇ ਅਗੇ ਅਯ
 ਲੇਨੇ ਕਸਮ ਖਾਦੀ ਨਗਰ ਖੇਣੀਆਂ ਦੇ ਜਾਇ ਪਸਿ
 ਆਈ। ਯਾਰੋ ਕੋਣ ਹੈ ਗਾਂਝੇ ਸਿਰਦਾਰ ਕੇ ਹੁਣੇ ਏਥੇ
 ਲੋਕ ਕਦੋ ਕਣਾਂ ਦੁਸਿਆਈ। ਅਗੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੂਹ ਤੇ
 ਭਰਨ ਪਾਣੀ ਕੁਣੀਆਂ ਪਤਿਆ ਹਸਖਣੁ ਸਿਆਈ
 । ਯਾਰ ਹੀਰਦਾਤਾਂ ਭਾਵੇ ਦੇ ਜੋਗੀ ਕਿਸੇ ਲਭਿਆ ਤੇ
 ਨਹੀ ਦੁਸਿਆਈ। ੪੦੪। ਲੋਕੇ ਕਸਮ ਸੋਗੀ ਦੁਆਇ
 ਆਇ। ਲੋਕੇ ਲੋ। ਪਾਣੀ ਪੀਉਂ ਠੰਢਾ ਛਾਂਵੇ ਪੋਟ ਬੂ
 ਟੀ ਸੁਣੀ ਪਿੰਡ ਦਾਨਾਂ ਉੱਖਣੁ ਹਸਿਆਈ। ਇਸ
 ਦਾਨਾਂ ਉੱਥੇ ਰੋਗ ਪੁਰ ਖੇਣੀਆਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਭਾਗ ਭਰੀ
 ਚਾਇ ਦੁਸਿਆਈ। ਅਨੀ ਕੋਣ ਸਿਰਦਾਰ ਹੈ ਭਾਤ
 ਖਾਣੀ ਸੁਧੀ ਸੁਮਕੇ ਹਾਨਾਂ ਉਦੁਸਿਆਈ। ਅਨੁ
 ਨਾਉ ਸਿਰਦਾਰ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੈਦਾ ਜਿਨਿ ਹਕਰੀ ਝੋਟੇ ਦਾਖ
 ਸਿਆਈ। ੪੦੫। ਬਾਗੋ ਬਾਗ ਰਿਝੇ ਟੁਟੇ ਹੋਇਗ

ਜਾ ਜਦੋਂ ਨਾਂ ਉਜਟੇ ਟੁਟੀ ਦਸਿਆਈ। ਸਿੰਘੀਖ ੮੩
 ਪਰੀਪਕਵਿਤ੍ਰਿ ਮਾਰੋ ਯੋਲਕਚਾਇਓ ਕੀਰਨੇਕ
 ਸਿਆਈ। ਕਦੇ ਜਾਇਕੈ ਆਉ ਟੀਸੂਟਦਾਈਕ
 ਦੇਰੇਇ ਪੈਦਾ ਕਦੇ ਹਸਿਆਈ। ਦੁਰੇਸਾਹਕਿਰਸਾ
 ਟਨਿਉਹੋਨਗਜੀਮੀਹਐਰੂਦੇਦਿਹਾਂਤੇਦਸਿਆ
 ਈ। ੪੦੬। ਗੋਬੁਗੁ। ਆਉਜੋਗੀਆਕੇਗਾਇਹੁਦੇ
 ਸਤਿਠੋਪੁਛਨਗੰਭਰੁਬੈਰਦਿਚਿਦਾਰਿਆਂਦੇ। ਓ
 ਥੇਸੁਲਮਸਤਾਂਨੀਆਂਕਰੇਗਲਾਂਬਿਰਥਾਸੁਣੇਕਨ
 ਪਾਇਆਂਪਿਆਰਿਆਂਦੇ। ਕਹਾਂਕੋਨੁਸਲਾਹਮੇਥੇ
 ਤ੍ਰਿਆਂਦੀਰੂਹਾਂਛਿਰਨਚੋਤਰਛਕੁਆਰਿਆਂਦੇ।
 ਮਾਰਿਆਸਕਾਂਨਿਕਰਨਚਾਇਬੈਰੇਨੈਣਤ੍ਰਿਖਣੇਦੰ
 ਗਕਟਾਰਿਆਂਦੇ। ੪੦੭। ਦੇਨਆਸਕਾਂਨਿਤੋਨੈਨਾ
 ਲੈਨੈਣਾਂਨੈਣਹਨਨਹੀਬੁਰਿਆਰਿਆਂਦੇ। ਇ
 ਨਾਂਜੋਬਨਾਂਦੀਆਂਦੁਣਜਾਰੀਆਂਨੂੰਮਿਲੇਆਇ
 ਸੈਦਾਗਰਯਾਰੀਆਂਦੇ। ਸੁਰਮਾਂਛੁਲਦੇਦਾਸਨੁਸੁ
 ਰਖਮਹਿਦੀਲੁਟਲਏਨੇਹੋਟਪਸਾਰੀਆਂਦੇ। ਮ
 ਥੇਬਿਦੁਲੀਸੁਮਕਦੇਖੁਬਤਾਰੇਨੁਲਛਕਾਲੀ
 ਆਂਨਗਾਬਿਸੀਆਰੀਆਂਦੇ। ਬੀਵੇਬੀਦੀਆਂਨ
 ਲਅੰਗੁਠੀਆਂਦੇਅੰਤਦਾਨਲਟਕਨਟੁਣੇਹਾਰੀ

ਆਂਦੇ। ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਕਲੇਜ ਨੂੰ ਖਿਚ ਕਢ ਨਹਿ ਸਨ
 ਭੁਲਣੇ ਮੁਖ ਦਿਗਰੀ ਆਂਦੇ। ੪੦੮। ਜੋਗੀ ਦੇਖ
 ਕੇ ਆਇਓ ਗਿਰਦ ਫਿਰੀ ਆਂਦੇ ਪਿਛੇ ਦਿਓ ਨਾ
 ਗਪਿਟਾਰੀ ਆਂਦੇ। ਓਥੇ ਪੋਲ ਕੇ ਅੱਖੀ ਆਂ ਹਸਿ
 ਪੈਦਾ ਗਤੀ ਥਾ ਬਦਿਚਿ ਪੋਲਿ ਕੁਆਰੀ ਆਂਦੇ।
 ਆਣ ਗਿਰਦ ਹੋਈ ਆਂ ਬੈਠਾ ਦਿਚਿ ਸੁਲੇ ਪਤਸਾ
 ਹਜਿ ਉਦਿਚਿ ਅਬਾਰੀ ਆਂਦੇ। ਦੁਰੇਸਾ ਹਨਿ ਚਲਣੇ
 ਰਹਨ ਨਹਿ ਜਿਨਾਂ ਨਹਾਂ ਨਿਸੇ ਕਹਨ ਯਾਰੀ ਆਂਦੇ। ੪੦
 ੮। ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ। ਕੁਣੀ ਆਂਦੇ ਪਕੇ ਜੋਗੀ ਦੇ ਗਿਰ
 ਦ ਹੋਈ ਆਂ ਕੋਈ ਦੇਖੇ ਨੀ ਜੋਗੀ ਨਾ ਆਇ ਦੁਣੀ ਆ
 । ਆਈ ਮੁੰਡੀ ਓਧੀ ਨਹੀ ਜਾਇ ਆਖੇ ਜੋਗੀ ਮ
 ਸਤ ਕਮਲਾਇ ਕ ਆਇ ਦੁਣੀ ਆ। ਕਿਨੀ ਮੁੰਡਾਂ ਸੇ
 ਲੀ ਆਂ ਸੁੰਦਾਂ ਨੀ ਦਾਣੀ ਭੁਧਾਂ ਸਿਰ ਪਟੇ ਮੁਨਾਇ ਦ
 ਟੁਆ। ਜਹਾਂ ਨਓ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾਉ ਲੇਧੇ ਮਹਾਂ ਦੇਵ
 ਲੇਧੇ ਲਤਾਂ ਆਇ ਦੁਣੀ ਆ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤਾਂ ਦੇ
 ਜੋਗੀ ਪੋਆ ਮੇਤਾਂ ਭੁਲ ਭੁਲਾਵਣੇ ਆਇ ਦੁਣੀ ਆ।
 ੪੧੦। ਜਬਾਬ ਕੁਣੀ ਆਂ। ਕੁਣੀ ਆਂਦੇ ਪਕੇ ਜੋਗੀ
 ਦੀ ਤਰਾਂ ਸਾਰੀ ਪਰਿਹਸ ਦੀ ਆਂਦੇ ਨੁ ਦੀ ਆਂ ਆਈ
 ਆਂ ਨੀ। ਅਣੀ ਓਇ ਕ ਜੋਗੀ ਸਾਨੂੰ ਨਗਰ ਆਪਾਹੁ

ਏਕੰਨੀਮੁਦ੍ਰਾਉਸਨੇਪਾਈਆਂਨੀ। ਨਹੀਬੋਲਦਾ ॥
 ਬੁਧਾਨਬਾਨਦਿਚੇਭਾਂਦੇਚੇਤੀਨਭਿਖਿਆਮਾਂਈ
 ਆਂਨੀ। ਹਥਸੀਗਲੀਫਾਹੁਣੀਮੋਢਿਆਂਤੇਗਲੇ
 ਸੇਲੀਆਂਅਜਬਬਣਾਈਆਂਨੀ। ੪੧੧॥ ਅਰ
 ਭਾਂਦਦਾਦਾਗੁਜਲਾਲੀਆਂਦੇਜੱਟਾਂਦਾਗੁਮਦਾਰੀ
 ਆਂਛਾਂਈਆਂਨੀ। ਨਾਂਓਹੁਮੁੰਡੀਆਗੋਦਣੀਨਾਬ
 ਜੀਗਮਨਾਉਦਾਸੀਆਂਦਿਚਿਰਚਾਈਆਂਨੀ। ਪ੍ਰੇ
 ਮਮਤੀਆਂਅੱਖੀਆਂਰੀਗਭਰੀਆਂਸਦਾਗੁਣੀਆਂ॥
 ਲਾਲਸਦਾਈਆਂਨੀ। ਖੂਨੀਬਾਂਕੀਆਂਨਸੇਦੇ
 ਨਾਲਭਰੀਆਂਸਦਾਜੇਗਦੇਰੀਗਰੀਗਾਈਆਂਨੀ।
 ੪੧੨॥ ਕਦੇਸੀਗਲੀਸਟਕੇਸਗਨਦਾਚੇਕਦੇਸੁ
 ਹੁਤੇਐਸੀਆਂਪਾਈਆਂਨੀ। ਕਦੇਕਿਗਦੁਜਾਇ
 ਕੇਖਲਾਗਾਦੇਕਦੇਸੀਖਤੇਨਾਦਪ੍ਰਕਾਈਆਂਨੀ।
 ਅਠੇਪਹਰਅਲਾਹਨੂੰਯਾਦਕਰਦਾਖੇਰਓਨੂੰਪਾਂ
 ਦਦੀਆਂਮਾਈਆਂਨੀ। ਨਜਰਬੁਰੀਨਾਂਕਿਸੇਦੇਦੁ
 ਲਦੇਖੇਅਸਾਂਬਹੁਤਬੇਗਅਜਮਾਂਈਆਂਨੀ।
 ੪੧੩॥ ਨਸੇਬਾਬੁਭਿਹਾਂਓਦੀਆਂਮਤੀਆਂਨੀ
 ਮਿਰਗਾਨੀਆਂਗਲੇਬਣਾਈਆਂਨੀ। ਜਟਾਂਸੋਹ
 ਦੀਆਂਛੈਲਉਸਜੇਗਣੇਨੂੰਜਿਵੇਂਦੇਰਦਦੁਲੇਪਟੰ॥

ਛਾਂਈਆਂਨੀ। ਨਾਭਹਕਿਸੇਮਾਰੇਨਾਭਹਕਿਸੇਨਾਲ
 ਲੜਦਾਨੇਣਾਂਉਸਦਿਆਂਛਹਬਹਾਂਲਾਈਆਂਨੀ।
 ਵਾਰੇਸਾਹਚੇਲਾਬਾਲਨਾਥਦਾਈਝੋਕਾਂਪ੍ਰੇਮਦੀ
 ਆਂਕਿਸੇਸਿਖਾਂਈਆਂਨੀ। ੪੯੪। ਜਬਾਬਸਹਿ
 ਤੀ। ਘਰਆਇਨਿਨਣਨੇਗਲਕੀਤੀਗਿਰੇਇ
 ਕੋਜੇਗੀਨਦਾਂਆਇਆਈ। ਕਿਨਿਓਸਦੇਦਰਸ
 ਨੀਮੁੰਦ੍ਰਾਂਨੀਗਲਿਮੇਖਲਾਅਜਬਬਣਾਈਆਂ
 ਨੀ। ਘਿਰੇਚੁਚਦਾਦਿਰਿਹਦੇਲੀਆਂਦੇਕੋਈਓ
 ਸੇਨੇਲਾਲਗਾਂਦਾਇਆਈ। ਨਾਲੇਗਾਂਦਦਾਤੇਨਾਲੇ
 ਰੇਦਦਾਈਦੁਰਾਓਸਨੇਰਗਮਚਾਇਆਈ। ੪੯
 ੫। ਗਿਰੇਕਿਸੇਰਜਦੈਸਦਾਹੋਈਪੁਤ੍ਰਗੁਪਤਪੁੱਥੇ
 ਦੂਣਸਦਾਇਆਈ। ਦਿਰਿਤਿਦੁਣਾਂਗਾਂਦਦਾਓ
 ਰੇਭੈਦਾਅੰਤਓਸਦਾਕਿਨੇਨਪਾਇਆਈ। ਘਿਰੇ
 ਦੇਖਦਾਦੁਹਟੀਆਂਛੋਲਕੁਣੀਆਂਮਨਕਿਸੇਤੇਨ
 ਹੀਭੁਗਮਾਇਆਈ। ਕਾਈਆਖਦੀਕਿਸੇਦੇਇ
 ਸਕਾਪਛੇਬੂੰਦੇਲਾਹਕੇਕਿਨਪਣਾਇਆਈ। ੪
 ੯੬। ਕਾਈਆਖਦੀਪ੍ਰੇਮਦੀਚਾਟਲਗੀਤਾਂਗੀ
 ਓਸਨੇਘਰਨੁਮੁੰਨਾਇਆਈ। ਕਾਈਆਖਦੀਚਿ
 ਦਰਾਚੇਰਘਿਰਦਾਤਾਂਗੀਏਸਨੇਭੇਖਦੁਟਾਇਆਈ

॥ ਕਹਨ ਤੱਖਤ ਹਜਾਰੇ ਦਾਏ ਹੁਗਾਂ ਬਾਲਨਾਥ
 ਬੋਜੇ ਗੁਲੇ ਆਇਆਈ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਨ
 ਹੀ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਕਰਣੇ ਦੇ ਉਤੇ ਆਇਆਈ। ੪
 ੧੧॥ ਜਬਾਬ ਹੀਗਾ ਮੁਠੀ ਮੁਠੀ ਏਂ ਗੱਲ ਨਾਂ ਕਰੋਭੈ
 ਟਾਂ ਮੈ ਤਾਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਲੁਣ ਗਈ ਜੇਨੀ। ਤੁਸਾਂ ਏ
 ਹਜ਼ਰੇ ਕਣੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਖਲੀ ਤਲੀ ਮੈਂ ਫਹਪਈ
 ਜੇਨੀ। ਗਏ ਟੁਟ ਪਗਣ ਤੇ ਅੱਕਲ ਰੂਬੀ ਮੇਰੇ ਸੁ
 ਖਕਲੇ ਜੇਨੀ ਪਈ ਜੇਨੀ। ਕੀਕੀ ਕੰਨ ਪੜਾਇਕੇ
 ਜੀਵਦਾਈ ਗੱਲ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਜਿੰਦ ਗਈ ਜੇ
 ਨੀ। ੪੧੮॥ ਉਸ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਰੋਣੇ ਜੇ ਦੇ ਸੁਣ ਮੁ
 ਠੀ ਮੀਟ ਕੇ ਮੈ ਬਹ ਗਈ ਜੇਨੀ। ਮਸੂਭੇ ਉਦਾਨਾਂ ਉ
 ਨਲਓ ਅਵੀਓ ਮੈ ਤਾਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਲੁਣ ਗਈ
 ਜੇਨੀ। ਕਿਵੇਂ ਵੇਖੀ ਏਓ ਸਮਸਤਾਨ ਨੂੰ ਜੇਦੀ
 ਤਿੰਨ ਟਾਂ ਵਿਚਿ ਧੀਮ ਪਈ ਜੇਨੀ। ਵੇਖਾਂ ਕੋਹ ਨੂੰ
 ਦੇਸ ਦਾਓ ਜੇਗੀ ਉਸ ਥੋਕੋ ਟਪ ਯਾਰੀ ਹੁਸ ਗਈ
 ਜੇਨੀ। ੪੧੯॥ ਅੱਕ ਪੈਸਤ ਪਤਰ ਨੂੰ ਭਿਗ ਫਕੇ
 ਮੈ ਤਓ ਸਨੇ ਮੁਲ ਕਿਉ ਲਈ ਜੇਨੀ। ਜੈਦਾ ਮਾਉ ਨ
 ਬਾਪੁ ਨ ਭੈਣ ਭਾਈ ਕੋ ਟਕਰੇ ਗਾਰਿ ਸਦੀ ਸਹੀ ਜੇ
 ਨੀ। ਭਾਂਵੇ ਭੁਖ ਨਾ ਪਿਤ੍ਰ ਵਿਚਿ ਰਹੇ ਫਠਾ ਕਿਸੇ

ਖਬਰਨਓਸਦੀਲਈਜੇਨੀ। ਗਾਇਗਾਇਮੁਰੀਉ
 ਸਦੀਗੱਲਸੁਣਕੇਮੇਤਾਨਿਪਰੇਬੋਝੋਗਈਜੇਨੀ
 ॥ ੪੨੦ ॥ ਨਹੀਰੋਬਦੇਗਨਬਥੀਲੋਕਰੁਰਦੇਮਥੇ
 ਲੇਖਦੀਰੇਖਦੁਗਈਜੇਨੀ। ਜੈਦੇਸੋਹਣੇਯਾਰ
 ਦੇਕਨਪਾਟੇਓਹਨਿਚੁਣੀਚੋਝੋਗਈਜੇਨੀ। ਜੈ
 ਦੇਚਿਦਪੁਤਰਮਥੇਸੁਹਲਾਈਕੀਤਾਰੋਬਦਾਮਾਂ
 ਉਸਹਗਈਜੇਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਠਿਰਾਕਦਾਕੁਠਾਜੇ
 ਗੀਖਲਕਤਮਗਰਕਿਉਓਸਦੇਪਈਜੇਨੀ। ੪
 ੨੧ ॥ ਜਬਾਬਹੀਗ। ਰੋਬਸੁਠਨਾਂਕਰੇਜੇਹੋਦੇਗੰਝਾ
 ਤਾਂਮੇਚੋਝੋਈਮੇਨੁਪਟਿਆਸਾ। ਜਗੇਅੰਗਠਿ
 ਰਾਕਦੀਸਾਨੁਸੁਟੀਸਣੀਬਲੀਨੁਆਇਕੇਠਿ
 ਆਸਾ। ਨਾਲੇਰੰਨਖੁਥੀਨਾਲੇਕੰਨਪਾਟੇਦਸਇ
 ਸਕਥੀਨਠਾਕੀਖਟਿਆਸਾ। ਮੇਰੇਦਾਸਤੇਦੁ
 ਖਣੇਕਰੇਠਿਰਦਾਲੇਹਤਾਇਜੀਭੇਨਾਲਚਟਿਆ
 ਸਾ। ਯੋਜਾਜੇਗੀਪਿਰੇਮਲੀਖਾਕਗੰਝੇਲਾਹਨੀਗ
 ਨਮੁਸਨਿਸਟਿਆਸਾ। ਬੁਕਲਵਿਚਿਚੋਰੀਚੋਰੀ
 ਹੀਰੋਦੇਘਣੁਨੀਰਦਾਚਾਇਪਲਟਿਆਸਾ। ਦੁ
 ਰੇਸਾਹਇਸਇਸਕਦੇਦਣਜਦਿਚੋਜਠਾਜਲ
 ਕੀਦੁਟਿਆਖਟਿਆਸਾ। ੪੨੨ ॥ ਜਬਾਬਹੀਗ।

ਗਲੀਲਾਇਕੇਕਿਵੇਲੈਆਇਉਸਨੁਸਦਪੁਛੀ ੮੬
 ਏਕੇਹੁਣੀਥਾਂਉਦਾਈ।ਵੇਖਾਂਹੋਗਿਓਮਾਸ਼ਿਓਤ
 ਪਿਓਈਗਵੀਦੁਆਹਕੇਜੇਲਮਸ਼ੁਨਾਂਉਦਾਈ।
 ਖੇਹਮਲਕੇਮੁਲਖਦਿਚਿਫਿਰੇਭੋਦਾਅਤੇਜਾਤ
 ਵਾਕੇਣਸਦਾਉਦਾਈ।ਫਿਰੇਤਿਵੇਣਾਂਦਿਚਿਖੁ
 ਰੋਹੇਦਾਦਿਚਿਵੇਦਿਅੰਸ਼ੁਤੀਆਂਪਾਉਦਾਈ।ਵਾ
 ਰੇਸਾਹਇਹਮਰਤਬਾਕਸਦਾਹੋਕੇਈਏਸਦਾਭੇ
 ਉਨਪਾਂਉਦਾਈ।੪੨੩।**ਜਬਾਬਕੁਣੀਆਂ**।ਲੈਨ
 ਜੇਗੀਨੁਆਈਆਂਉਮਲਾਹੋਚਲੇਗਲਬਨਾਇਕੇ
 ਸਾਹੀਏਨੀ।ਪਾਣੀਭਰਦੀਆਂਪਿਜਕੁਆਰੀਆਂ०
 ਸਨਵੇਖਿਜੇਗੀਨੁਪਿਲੀਆਂਮਾਰੀਏਨੀ।ਸੋ
 ਜਾਂਮਾਣੀਆਂਜਿਨਾਂਕੁਆਰੀਦੀਆਂਏਹਤਿਨਾਂ
 ਵੇਹਾਲਹੈਨਲਾਣੀਏਨੀ।ਏਹਜਾਣਦਾਕਿਸੇਨ
 ਚਾਕਲਧਾਆਉਸਦਕੇਏਸਨੁਸ਼ਾਣੀਏਨੀ।੪੨
੪।ਜਿਨਾਂਕਿਸੇਨਾਲਵੇਸੁਨਾਂਕੇਈਕੀਤਾਕੰਨਓ
 ਸਦੇਕਾਸਨੁਪਾਣੀਏਨੀ।ਹੀਰਖੇਵੇਅੰਨਾਲ
 ਪਿਆਰਗੁਢਾਏਹਆਖਕੇਅੰਗਲਾਇਸਾਣੀ
 ਏਨੀ।ਪਹਿਲਾਨਾਲਪਿਆਰਵੇਜੇਗੀਵੇਨੁਕੇ
 ਲਿਸਦਬਹਾਲਖਲਾਰੀਏਨੀ।ਮੁਠੀਆਂਭਰੇ

ਤੇ ਮਚਲੀਆਂ ਹੋਇ ਪੁਛੋ ਏਨੂੰ ਪਲਾਪ ਉਤੇ ਚਾਇੰ
 ਵੀਏ ਨੀ। ਸਭੇ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਨ ਮਸਕਾਰ ਜੋਗੀ ਕਿ
 ਉਨੀ ਸਾਂਈ ਸਦਾ ਗੀਏ ਪਿਆਰੀਏ ਨੀ। ਵਡੀ ਮਿ
 ਹਰੇ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਸਭਿ ਤੇ ਵੇ ਵੇ ਹੀ ਰੇਨੂੰ ਚਲੇਤਾ
 ਗੀਏ ਨੀ। ਵਾਰੇ ਸਾਹਤੁ ਸੀਘਰੇ ਖਾਇਆ ਈਆਂ
 ਨਾਲ ਚਾਵਣ ਲੇਓ ਗੁਟਕ ਗੀਏ ਨੀ। ਮਿਗਨ ਗ
 ਅੰਤੀ ਤਨੇ ਅੰਨ੍ਹਾ ਖਾਣਾਂ ਬਾਤਾਂ ਸੋਕਦੀਆਂ ਚਾਇ
 ਵਿਥਾਰੀਏ ਨੀ। ਮੇਲੇ ਕੁਝ ਦੇ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਚਲੇ
 ਨਗਰ ਜਾਇ ਕੇ ਭੀ ਖਚਿਤਾ ਗੀਏ ਨੀ। ੪੨੫। ਜ
 ਬਾਬਕੁ ਵੀਆਂ। ਹਿਕਾਖੇ ਲਕੇ ਬੁਕਲਾਂ ਮਾਰੀਆਂ
 ਨੇ ਜਗ ਪੂਰ ਅੰਤੀ ਤਤੇ ਪਾਈਆਂ ਨੇ। ਗਿਫੀ ਕਲਾ
 ਵੀਆਂ ਹਿਕਤੇ ਚੁਕੀਆਂ ਨੀ ਹਿਕ ਜੋਗੀ ਦੇ ਨਾਲ
 ਛੁਹਾਈਆਂ ਨੇ। ਖਚਰ ਹਾਰਿਆ ਜੋਗੀਆਂ ਕੰਨ
 ਪਾਵੇ ਗਾਇ ਗਾਇ ਮੁਠੀਲੀ ਕਲਾਈਆਂ ਨੇ। ਇ
 ਸਚੇ ਦਸੇ ਚੇਵ ਵੀ ਗਤ ਦੇ ਨੂਲਾਇ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤ
 ਸਦਾ ਗੀਆਂ ਨੇ। ੪੨੬। ਲਾਹਿਕੀ ਕੂਣਾਂ ਪੈਰੀਆਂ
 ਦੇਇ ਤੇ ਬਾਇ ਸਨ੍ਹਿ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣੇ ਚਾਵੀਆਂ
 ਨੇ। ਇਸ ਸੇਹ ਵੇ ਛੋਲ ਸਹਜਾ ਦੇਵੇ ਨੂੰ ਕੇਹਾ ਦੁਖ
 ਤੇ ਬਿਪਦਾ ਪਾਈਆਂ ਨੇ। ਸੇਨੇ ਲਿਕ ਮਹ ਬੁਬਾ

ਨਵੀਤਵਾਂਗੁੰਦੇਨੂੰਲਾਇਕੇਅੰਗਚਾਸਾਵੀਆਂਨੇ॥ ੮੭
 ਵਾਰੇਸਾਹਅਚਾਣਕਕੂਹਵੇਨੂੰਏਵੇਫਾਹਿਕੇਜੋਗ
 ਵਿਚਿਮਾਰਿਆਂਨੇ॥ ੪੨੭॥ **ਜਬਾਬਕੁਣੀਆਂ**
 ਰਸਮਜੱਗਦੀਕਰੇਅੰਤੀਤਸਾਂਈਸਾਰੀਆਂਸੁਰ
 ਤਾਂਤਰਫਾਧਿਆਨਕੀਚੈ॥ ਦੇਵੁਮਹਰਦਾਚਲੋਵਿ
 ਖਾਇਲਿਆਈਏਸਹਿਤੀਮੋਹਣੀਤੇਨਜਰਆ
 ਨਕੀਚੈ॥ ਅਜੁਖੇਵੇਵੇਵੇਵੇਤੇਮਿਹਰਕਰੀਏਅੰ
 ਤੇਹੀਰਦੀਤਰਫਾਧਿਆਨਕੀਚੈ॥ ਚਲੋਵੇਖੀਏ
 ਘਰਾਂਸਿਰਦਾਰਦਿਆਂਨੂੰਦਾਰੇਸਾਹਨਾਂਜਗਾਗੁਮਾ
 ਨਕੀਚੈ॥ ੪੨੮॥ **ਜਦਾਬਜੋਗੀ**॥ ਹਮੀਦਰੇਫਕੀ
 ਰਸਤਪੀਣੀਆਂਦੇਰਸਮਜੱਗਦੀਹਮੀਨਜਾ
 ਣਦੇਹਾਂ॥ ਕੀਦਮਲਉਜਾਣੁਵਿਚਿਖਾਇਕੇਤੇਬ
 ਨਬਾਸਠਰਕੇਮੈਂਜਾਂਮਾਣਦੇਹਾਂ॥ ਬੀਘਆਣੁਅਰੁ
 ਸੇਰੁਅਰੁਮਿਰਗਚੀਤੇਹਮਤਿਨਾਂਦੀਆਂਸੁਰਤਾਂਜ॥
 ਣਦੇਹਾਂ॥ ਤੁਮੀਸੁਰਤਾਬੈਠੀਆਂਖੂਬਸੁਰਤਹਮੀ
 ਬੂਟੀਆਂਸੁਪਟੀਆਂਜਾਂਣਦੇਹਾਂ॥ ੪੨੯॥ ਅ
 ਸੀਦਿਚਿਉਜਾਣੁਦੇਖੁਸੀਰਹਦੇਨਹੀਦਾਕਫ
 ਥਾਂਉਮਕਾਨਦੇਹਾਂ॥ ਨਗਰਬੀਚਨਅਤਮਾਪ
 ਰਚਦਾਈਉਦਿਆਨਬਿਖੇਤੀਬੂਤਾਣਦੇਹਾਂ॥

ਗੁਰੂਤੀਰਥੀਜੇਗੀਏਗੀਹੋਏਹਮੀਤਿਨਾਂਕੇਰੂਪ
 ਪਛਾਣਦੇਗਾਂ। ਦੁਰੇਸਾਹਨਾਂਚਾਹਕੁਸ਼ਰਖਨੇਗਾਂਇ
 ਕਠਕਰਖੁਦਾਇਨੂੰਜਾਣਦੇਗਾਂ। ੪੩੦। ਹਿਰਕੁ
 ਵੀਆਂਮਾਈਆਂ। ਪਿਛੋਰਆਈਆਂਮੁਟਿਅੰ
 ਰਕੁਵੀਆਂਦੇਖਜੇਗੀਨੂੰਮੁਰਛਾਗਤਹੋਈਆਂ।
 ਆਉਦੇਖਕੇਪੁਛੀਏਬੀਨਵੇਨੂੰਮੁਖਦੇਖਕੇਜੇਓ
 ਨਮਤਹੋਈਆਂ। ਅੱਖੀਅਰੂਆਂਗੀਆਂਨੇਮੁ
 ਖਬੀਨੇਟਿਗਾਂਚਲਣੇਖਰੀਆਂਨਿਸਤਹੋਈਆਂ।
 ਸੁਪੇਆਨਿਖਲੋਤੀਆਂਦੁਹਦੀਆਂਨਿਕੇਈਰੂਬੀ
 ਆਂਤੇਰਤੇਰਤੇਈਆਂ। ਦੁਰੇਸਾਹਨੇਮੁਠੀਆਂਸ
 ਭਕੁਵੀਆਂਏਬੋਚਾਹਦੀਆਂਨਿਦਖੇਦਖਹੋਈ
 ਆਂ। ੪੩੧। ਜਬਾਬਕੁਵੀਆਂ। ਕੁਵੀਓਦੇਖੋ
 ਜੇਮਸਤਅਲਮਸਤਜੇਗੀਜੈਦਾਰਬਦੇਦਲਿ
 ਧਿਆਨਹੈਨੀ। ਏਨਾਂਭੋਗੰਨੀਆਸਰਾਬਦਾਈ
 ਪਰਬਾਰਨਾਤਾਨਮਾਨਹੈਨੀ। ਸੋਨੇਦਿਨਵੀਦੇਹ
 ਨੂੰਖੇਹਕਰਕੇਰੁਲਣਖੇਹਦਿਚਿਠਕਰਦੀਬਾਨ
 ਹੈਨੀ। ਸੋਹਣਾਫੁਲਗੁਲਾਬਮਾਸੂਕਨੋਛਰਾਜ
 ਪੁਤਤੇਸੁਪਨੁਸੁਜਾਨਹੈਨੀ। ੪੩੨। ਜਿਨਾਂਭੀ
 ਗਪੀਣੀਮੁਖਸੁਹਾਣੀਓਨਾਂਮਾਣੁਆਂਦੀ

ਕੇਹੀ ਕਣਹੈ ਨੀ। ਪਰ ਬਾਰ ਪਰ ਦਰਸ ਭਛੋਰੁ ੮੮
 ਦਿਤਾ ਚੰਗਾ ਪਹਨਣਾਂ ਖਾਨਤੇ ਪਾਨਹੈ ਨੀ। ਜਿਵੇ
 ਅਸੀ ਮੁਟਿਆਰ ਹਾਂ ਰੰਗ ਭਰੀਆਂ ਅਤੇ ਏਹੁ ਭੀ ਸਾ
 ਰੁਣੇਹਾ ਣਹੈ ਨੀ। ਆਇ ਪੁਛੀ ਏਕੇਹੁ ਏਸਦਾ
 ਈ ਵਤਨ ਏਸਦਾ ਕੋਣੁ ਮਕਾਨਹੈ ਨੀ। ੪੩੩। ਜ
 ਦਾ ਬਕੁਣੀਆਂ। ਸੁਣੀ ਗੱਭਰੂ ਜੋਗੀ ਆਛੈ ਲਬ।
 ਕਿਆ ਨੈਣਾਂ ਖੀਵਿਆ ਮੱਸਤਾ ਦਿਵਾਨਿਆਂ ਦੇ।
 ਕੀਨੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਖਪਰੀ ਨਾਦ ਸਿੰਝੀ ਗਲੀ ਸੇਲੀਆਂ
 ਤੇਹ ਥੀ ਗਾਨਿਆਂ ਦੇ। ਵਿਚੋਨੈਣ ਹੱਸਣ ਹੋਠੇ
 ਤਦ ਸਨ ਅੱਖੀ ਮੀਟਦਾ ਨਾਲ ਬਹਾਨਿਆਂ ਦੇ।
 ਕਿਸ ਮੁੰਨਿਓ ਕਿਸ ਕੀਨ ਪਾਵਿਓ ਵੇਤੇਰਾ ਵਤਨ
 ਹੈ ਕੋਣ ਦਿਵਾਨਿਆਂ ਦੇ। ੪੩੪। ਵਿਸਓ ਮਰ
 ਕੀਵਾਇਦਾ ਪਇਓ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੋਨਾਂ ਹੈ ਏਸ ਬਿਗ।
 ਨਿਆਂ ਦੇ। ਕੋਣ ਜਾਤ ਹੀ ਕਾਸਨੂੰ ਜੋਗਲੀ ਤੇਸ
 ਚੋਸ ਚਹੀਦ ਸਮਰਦਾਨਿਆਂ ਦੇ। ਕਿਸੇ ਰੰਨ ਭਾਭੀ
 ਬੋਲੀ ਮਾਰੀ ਆਹੀ ਹਿਕਸਾਣੀ ਆਹੀ ਨਾਲਤਾ
 ਨਿਆਂ ਦੇ। ਦੇਖਿਓ ਰਤਾ ਦੇ ਬਦ ਕਰਤਾ ਏਸ
 ਹਨ ਸਕਿਓ ਹੋਮ ਸਤਾਨਿਆਂ ਦੇ। ੪੩੫। ਕਿ
 ਸੈਛੈ ਲਛਲੇਟੀ ਦੇ ਰੰਗ ਰਤੇ ਜੋਗੀ ਹੋਇਓ ਛੋਰੁ

ਕੇਖਾਨਿਆਂ ਦੇ। ਭਈਆ ਵਸ ਸਿਤਾ ਬੁਝੇ ਜਿ ਦੁਜੰ०
 ਦਿਅ ਸੀ ਪੁਪ ਦੇ ਨਾਲ ਮਰਜਾਨੀਆਂ ਦੇ। ਪਵੇਤੀ
 ਟਾਂਦਿ ਚਿਦਿ ਚਾਰ ਤੇਰੇ ਹੋਵੇ ਨਿਕਰ ਤੇਰਾ ਚਕੀ ਹਾਨਿ
 ਆਂ ਦੇ। ਕਰਨ ਮਿਨ ਤਾਂ ਮੁਠੀਆਂ ਭਰਨ ਲਗੀਆਂ ਅ
 ਸੀ ਪੁਛ ਕੇ ਹੀ ਟੁਰ ਜਾਨੀਆਂ ਦੇ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਗੁਮਾਨ
 ਨਾਂ ਕਰੀ ਮੀਆਂ ਅਵੇ ਹੀ ਰਵਿਆ ਮਾਲ ਖਜਾਨੀਆਂ
 ਦੇ॥ ੪੩੬॥ ਜਵਾਬ ਜੋਗੀ॥ ਜੋਗੀਆ ਖਿਆਮ
 ਗਰਨਾਂ ਪਵੇ ਮੇਰੇ ਸੀਹਾਂ ਸਪਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਦੇ ਸਕੇ
 ਹਾ। ਕੀਜਾਂ ਵਾਂਗੁ ਮਮੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਛਰੇ ਸਾਰੀ ਜਾਤ
 ਸਫਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਕੇ ਹਾ। ਵਤਨ ਦੇ ਮਦੇ ਨਾਲ ਤੇ ਜਾਤ
 ਜੋਗੀ ਸਾਂਨੂੰ ਸਾਕ ਕਬੀਲਾ ਨਾਖੇ ਸਕੇ ਹਾ। ਜੇ ਨਾ ਜਾ
 ਤੇ ਤੇ ਵਤਨ ਵਲ ਪਾਨ ਰਖੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰੈ ਓਹੁ
 ਵਰਦੇ ਸਕੇ ਹਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਹੈ ਸਾਰੂ ਨਹੀ ਫਕੇ
 ਹਾ ਪਥਰ ਜੇ ਨਾ ਨਾਲ ਸਰੇ ਸ ਜੇ ਹਾ। ਸਭੇ ਖਾਕ
 ਦਰਖਾ ਕਠਨ ਹੋਣਾਂ ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਫਿਰਿ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਸੇਕ ਕੇ ਹਾ॥ ੪੩੭॥ ਜਵਾਬ ਜੋਗੀ॥ ਸਾਂਨੂੰ ਖਰਾਮ
 ਕਾਇਨਾਂ ਭਾਤ ਖਾਣੀ ਖੰਡ ਕੋ ਪਕਾਹ ਮੀਨ ਸੁਤ
 ਨੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਅਦਾ ਤੇ ਆਇ ਜਾਈਏ
 ਖੁਲੀ ਝੰਡ ਸਿਰੇ ਤੇ ਅਸੀ ਭੂਤ ਨੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਮਹਰ

ਦੇਕਸਨੂੰ ਅਸਾਂ ਜਾਣਾਂ ਸਿਰਮਹਰੀਆਂ ਦੇ ਅਸੀਸ ੮੯
 ਤਨੇਹਾਂ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂ ਹੋਠ ਬਾਲਭਾਭੁਓਲ
 ਟੋਹੋਇਕੇਗਤਨੂੰ ਝੂਟਨੇਹਾਂ। ੪੩੮ ਜਬਾਬਕੁਣੀ
 ਅੰਮ ਅਸਾਂ ਅਰਜਕੀਤੀ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਬਾਲਨ
 ਬਦੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸਾਨੀਆਂ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਨਮੰਨ ਦੇਹੋ ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਪਸਾਰੇ ਆਨੀਆਂ ਹੋ
 ॥ ਅਸਾਂ ਆਖਿਆ ਮਹਰ ਦੇ ਚਲੇ ਦੇਵੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀ
 ਕਰਦੇ ਮਿਹਰ ਬਾਨੀਆਂ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਅਰਜਕਰ ਪੈਰ
 ਪਕਣ ਜੋਗੀ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਉਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਹੋ। ੪੩
 ੮॥ ਤੁਸੀਂ ਸੋਹਦੀਆਂ ਤਿਵਟੀ ਸਾਹ ਪਰੀਆਂ ਜਿ
 ਵੇਤਰੰਗ ਸਾਂ ਦੇਵਿਚਿਕਾਂ ਨੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਰਾਂ
 ਗੁਸਤ ਫਰਿਸਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਸੈਤਾਂ ਨਦੀ
 ਆਂ ਨੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਖਸਾਦੀ ਨਾਲ ਮਕਰਕੀ
 ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਕਲ ਸਹੂਰਦੀਆਂ ਬਾਨੀਆਂ ਹੋ। ਅ
 ਸੀ ਕਿਸੇ ਪਰਦੇ ਸਦੇ ਫਕਰ ਆਏ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਸ
 ਰੀਕਾਂ ਦੇ ਸਾਂ ਨੀਆਂ ਹੋ। ਕੀਕੂ ਛੁਡਿਆ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਜਾ
 ਲਮਾਂ ਨੇ ਕਸਮੀਰਦੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁਰਮਾਨੀਆਂ ਹੋ
 ॥ ਜਾਹੋ ਵਾਸਤੇ ਰਬ ਦੇ ਖਿਆਲ ਛੁਡੋ ਸਾਰੇ ਗਲ
 ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਗਾਨੀਆਂ ਹੋ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਫਕੀਰ ਦਿ

ਵਾਨ ਨੂਹੀ ਤੁਸੀ ਦਾਨੀ ਅੰਤੇ ਪਰਧਾਨੀਆਂਗੇ।
 ੪੪੦॥ ਜਬਾ ਬੰਨੇਰਹਿ। ਹਮੀ ਭਿਖਿਆ ਵਾਸਤੇ
 ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਤੁਸੀਆ ਟਕੇਰਿ ਕਤਾਂ ਛੇ ਨੂਹੀਆਂਗੇ
 ॥ ਅਸਾਂ ਲਾਹ ਪੰਜਾਲੀ ਹੈ ਜੋਗ ਛੂਰੀ ਤੁਸੀ ਛੇਰ
 ਮੁਨਿ ਖੂਹ ਨੂਹੀਆਂਗੇ। ਅਸੀ ਸਭ ਸ਼੍ਰੇਣੇਗ
 ਲੇਲਾਹਿ ਬੈਠੇ ਤੁਸੀ ਛੇਰ ਅਲੂਦਲ ਦੇ ਨੂਹੀਆਂ
 ਰੇ। ਪਛੋ ਕਹੋਗੇ ਤੁਏ ਆਣਲ ਥੇ ਅੰਨੇ ਖੂਹ
 ਵਿਚਿ ਸਿਗਕਿਉ ਰੇ ਨੂਹੀਆਂਗੇ। ਅਸੀ ਭਿਖਿ
 ਆਮੰਗਣੇ ਚਲੇਹਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਆ ਟਕੇ ਕਾਨੂੰਖੇ
 ਨੂਹੀਆਂਗੇ। ਵਾਰੇ ਸਾਹਗੰਝੇਟ ਨਾ ਚੰਦ ਚਣਿਆ
 ਪਰੇ ਪਰੀ ਮੁਬਾਰਖਾਂਭੇ ਨੂਹੀਆਂਗੇ। ੪੪੧॥ ਰੰ
 ਸ਼ਾਖ ਪਰੀ ਪਕ ਨੂਹੀਆਂਗੇ ਚਣਿਆ ਸਿਰੀਦੁਆ
 ਰੇ ਦੁਆਰ ਦੁਜਾਂ ਦੁਦਾਈ। ਕਾਈ ਦੇਇ ਸੀਧਾਕਾ
 ਈ ਖਾਏਟੁ ਕਰਕੇਈ ਥਾਲੀਆਂ ਪਰੇ ਸਲੈਆਂ
 ਦੁਦਾਈ। ਕਾਈ ਦੇਇ ਗਾਲੀ ਧਾਨੇ ਮਾਰ ਛੇਰ
 ਕੇਈ ਰੋਹਦੀਆਂ ਭਵਾਂ ਚਣਾਂ ਦੁਦਾਈ। ਕਾਈ
 ਆਖਦੀ ਮਸਤਿਆ ਚਾਕ ਛੇਰ ਦਾਨਾਲ ਮਸਤੀ
 ਆਪ੍ਰਦਾਗਾ ਦੁਦਾਈ। ਕਾਈ ਆਖਦੀ ਮਸ
 ਤਦਿ ਵਾਨ ਨੂਹੀ ਬੁਧਾਲੇ ਖਜਣੇ ਦਣੀਆਂ ਉਦਾਈ

॥ ਕਾਈਆਖਦੀਜੋਗੀਨਾਨਦਾਆਪਾਰਗਰਗਦੀ ੨੬
 ਕਿਗਦਜਾਂਦਦਾਈ। ਕਾਈਆਖਦੀਉਗਉਪਾ
 ਲਾਭਿਰਦਾਸੁਹਾਭੇਤੀਹੈਕਿਸੇਗਿਗਾਂਦਦਾਈ। ਲੇਖੇ
 ਭਿਵੇਤੇਗਾਲੀਆਂਦੇਇਲੋਕਾਂਠੇਠਮਾਰਦਾਲੇਨ
 ਕਮਾਂਦਦਾਈ। ਆਟਕਟਕਦਾਲਏਤੇਪੀਉਬ
 ਹੁਤਾਦਾਣੇਟੁਕਨੂਹਥਨਪਾਦਦਾਈ। ਦਾਰੇਸਾਹ
 ਪਰੇਮਦਾਰਦਰਦਿਆਪਰੇਪਰੀ। ਬਾਰਖਾਂਲਿ
 ਯਾਦਦਾਈ। ੪੪੨। ਜਬਾਬਜੋਗੀ। ਆਇਦ
 ਤੇਹਾਂਉਜਨੇਪਿਰੁਅੰਦਰਿਕੋਈਕੁਨੀਨਤਿਦ
 ਟੀਗਾਂਦਦੀਹੀ। ਨਹੀਕਿਲਕਿਲੀਪਾਂਦਦੀਨ
 ਹੀਸੀਮੀਅੰਗੀਮਾਰਨਪਰਤਦਜਾਂਦਦੀਹੀ। ਗੀ
 ਤਗਾਂਦਦੀਕੋਈਨਾਚੂਨੀਆਂਦਾਗਿਨਪਾਗਾਹ
 ਦਿਚਿਕੋਈਨਪਾਦਦੀਹੀ। ਦਾਰੇਸਾਹਛਤੁਚਲੀ
 ਏਨਗਰਏਹੋਅੰਸੀਤਬਾਛਕੀਰਦੀਚਾਹਦੀਹੀ
 ॥ ੪੪੩। ਜਬਾਬਕੁਨੀਆਂ। ਚਲੇਜੋਗੀਆਂ
 ਸੀਦਿਖਾਇਲਿਖਾਈਏਜਿਥੇਤਿਦੁਟੀਛੋਹੀ
 ਆਂਗਾਂਦਦੀਆਂਨੀ। ਲੇਕੇਜੋਗੀਨੀਆਟਿਦਿ
 ਖਾਲਿਓਨੇਜਿਥੇਦੁਟੀਆਂਛੋਬਗਾਂਪਾਦਦੀ
 ਆਂਨੀ। ਏਕਨਚਦੀਆਂਮਸਤਮਲਿਗਹੋਕੇ

ਇਕਚੂਹੇਦਾਸਾਂਗਲਾਂਦਵੀਆਂਨੀ। ਇਕਬਾ
 ਇਨ੍ਹਨਾਲਪਸਾਇਬਾਇਨ੍ਹਇਕਮਹਲਤੇਮਾ
 ਲਚਣਾਂਦਵੀਆਂਨੀ। ਦਾਰੇਸਾਹਇਕੋਤ੍ਰਸੰਜਾ
 ਤਬੇਟੀਭੇਤਕਿਸੇਦਾਓਹਨਾਂਪਾਦਵੀਆਂਨੀ।
 ੪੪੪॥ ਜਬਾਬਸਾਇਰਾਜਿਥੇਤਿਵੁਣਾਂਦੇਪ੍ਰਮ
 ਕਾਰਪੈਦੇਕਤਣਬੈਠੀਆਂਲੱਖਮਹੇਟੀਆਂਨੀ
 ॥ ਖਤਰੇਟੀਆਂਅਤੇਬ੍ਰਹਮਣੇਟੀਆਂਨੀਤਖਣੇ
 ਟੀਆਂਅਤੇਜੋਟੇਟੀਆਂਨੀ। ਤੇਲੁਗਰੀਆਲੋ
 ਗਸੁਪਾਰੀਆਂਨੀਸੁੰਦ੍ਰਬੇਜੀਆਂਅਤੇਪ੍ਰਮਹੇਟੀ
 ਆਂਨੀ। ਸੁੰਦ੍ਰਵਾਰੀਆਂਰੂਪਸੀਗਾਰੀਆਂਨੀਅ
 ਤੇਵਿਮਾਰੀਆਂਮੁਸਕਪਲੇਟੀਆਂਨੀ। ੪੪੫॥
 ਮਾਰੇਟੀਆਂਮੁਸਕਵਿਚਿਬੋਟੀਆਂਨੀਛੁਲ
 ਵਾਰੀਆਂਛੁਲਸੁਨਰੇਟੀਆਂਨੀ। ਮਨਿਗਰੀਅ
 ਤੇਪਖੀਵਾਰੀਆਂਨੀਬੂਬਤੇਲਣਨਾਲਮੁਚੇ
 ਟੀਆਂਨੀ। ਪਠਾਣੀਆਂਚਾਰਗੰਤਾਣੀਆਂਨੀ
 ਪਸਤੋਮਾਰਦੀਆਂਨਾਲਮੁਗਲੇਟੀਆਂਨੀ। ਪੀ
 ਜਾਰੀਆਂਨਾਲਚਮਿਆਰੀਆਂਨੀਗਜਪੂਤੀ
 ਆਂਨਾਲਭੁਟੇਟੀਆਂਨੀ। ੪੪੬॥ ਦਰਜਾਣੀ
 ਆਂਸੁਪ੍ਰਸਿਮਾਣੀਆਂਨੀਬਰਵਾਲੀਆਂ

ਨਾਲ ਮਛੇਟੀਆਂ ਨੀ। ਸੈਂਪਦ ਜਾਵੀਆਂ ਤੇ ਸੇਖ ਜਾ ੯੧
 ਵੀਆਂ ਨੀ ਤੁਰਕ ਵੀਆਂ ਨਾਲ ਪੁਮਰੇਟੀਆਂ ਨੀ।
 ਰਾਵਲ ਮਾਣੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਵੀਆਂ ਜ
 ਟਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਨਾਲ ਚੂੜੇਟੀਆਂ ਨੀ। ਚੰਗ ਰੂਆ
 ਵੀਆਂ ਨਾਇਣਾ ਮੀਰ ਜਾ ਦਾਖਾਨਾਂ ਬੇਟੀਆਂ ਨਾ
 ਲਮਟੇਟੀਆਂ ਨੀ। ੪੪੭। ਗੰਢੀ ਲੀਆਂ ਛੇਲ
 ਛੁਬੀ ਲੀਆਂ ਨੀ ਤੇ ਕਲਾਲ ਵੀਆਂ ਭਾਭਣੀ
 ਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਨੀ। ਬਾਜੀ ਗਰਨੀਆਂ ਨਟ ਵੀਆਂ
 ਗਗਣੀਆਂ ਨੀ ਵੀਰਗ ਪਣੀ ਰਾਮ ਜਨੇਟੀਆਂ
 ਨੀ। ਪੂਰਬਾ ਵੀਆਂ ਹਬਸ ਟਾਂ ਰੰਗ ਰੇਜਾਂ ਤੇ ਬੈਰੰ
 ਗਣਾਂ ਨਾਲ ਠਠਰੇਟੀਆਂ ਨੀ। ਸੀਨਿਆ ਸਟਾਂ ਨੰ
 ਲਪਰਾਸ ਟਾਂ ਨੀ ਢਾਲ ਗਰਨੀਆਂ ਨਾਲ ਮੀਰੇਟੀ
 ਆਂ ਨੀ। ੪੪੮। ਮਨਚਰ ਵੀਆਂ ਕਾਲਕਾਂ ਪਾਂ ਨ
 ਕੁਟਾਂ ਅਸਤ ਬਾਜ ਟਾਂ ਨਾਲ ਬਹਲ ਦੁਹੇਟੀਆਂ
 ਨੀ। ਖਟੀ ਕਣਾਂ ਤੇ ਨੇਚੇ ਬੀਨ ਟਾਂ ਨੀ ਚੂੜੇ ਗਰਨੀ
 ਆਂ ਨੀ ਤੇ ਕੰਮ ਗਰੇਟੀਆਂ ਨੀ। ਭਿਰਾਂ ਇਣਾਂ ਵਾ
 ਇਣਾਂ ਸਰਸ ਆਣਾਂ ਸਾਂ ਇਸਿਆ ਵੀਆਂ ਕੋਤ
 ਨਾਂ ਬੈਕੀਆਂ ਨੀ। ਬਿਰੂਪ ਟਾਂ ਗਜ ਟਾਂ ਜੀਲਦ
 ਟਾਂ ਤੇ ਗੰਤਾਲ ਟਾਂ ਭਟ ਵੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਨੀ। ਲਬੰ

ਟੀਆਂ ਢੇਰ ਢਾਂਪੇਰ ਨੀਆਂ ਨੀਤੇ ਸਵ ਟੀਆਂ ਦੁਪ
 ਟੀਆਂ ਪੋਤੀਆਂ ਨੀ। ੪੪੮॥ ਜੁਲੇ ਟੀਆਂ ਮੇਠੀ ਟੀ
 ਆਂ ਪਬ ਕੁਟਾਂ ਤੇ ਝਬੇਲ ਟੀਆਂ ਨਾਲ ਕਸੇ ਟੀਆਂ ਨੀ
 ॥ ਕਾਗਜ ਕੁਟਾਂ ਦਬ ਗਰ ਨੀਆਂ ਉਤ੍ਰ ਦਬੇ ਗਾਂਗਾ ਬੀ
 ਬਾਨ ਢਾਂਤੇ ਰੁਠ ਟੇ ਟੀਆਂ ਨੀ। ਬਾਂਕੀਆਂ ਗੁਜਰੀ
 ਆਂ ਰੋਗਰੀਆਂ ਛੇਲ ਕੁਟੀਆਂ ਰਜੈ ਦੇ ਸੀਆਂ ਗਾਂਜੇ
 ਟੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਨੀ। ਪਕੜਿ ਮੰਚ ਲਾਜੇ ਗੀਨੂੰ ਲਾ
 ਇਗਲਾਂ ਪੇਰਿ ਪੇਰਿ ਕੇ ਦੇ ਦੇ ਲੈ ਬੈਠੀਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹ ਬੈਠਾ ਜੀ ਜਾਹੇ ਇਜੇ ਗੀ ਦੁਲੇ ਬੈਠੀਆਂ ਸਾਲੀ
 ਆਂ ਜੇਠੀਆਂ ਨੀ। ੪੪੯॥ ਜਬਾਬ ਕੁਟੀਆਂ ਕਾ
 ਟੀਆਂ ਟਿਰੇ ਟੇ ਦੇ ਨੈ ਢੇ ਪੇਕਈ ਮੁਖ ਟੁਟੇ ਪ
 ਸਲਾਹ ਦੀ ਹੈ। ਅਣੀ ਓਟੇ ਪੋਤ ਸਾਨ ਰੀ ਗੀਲੇ
 ਵੀਰਾ ਹਜਾਂਦੀਆਂ ਮ੍ਰਿਗਾਂ ਨੂੰ ਛਾਹ ਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਦੇ
 ਸਤੀ ਉਮਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁਸੇ ਦਿਨ ਚਾਹੀ ਠੇਹੀ ਬਾ
 ਹ ਦੀ ਹੈ। ਕਾਈ ਓਢ ਟੀਲਾ ਹਕੇ ਮੁਖ ਪੁਛੇ ਪੋ
 ਇਧਾਇ ਬਿਭੁਤ ਨੂੰ ਲਾਹ ਦੀ ਹੈ। ਕਾਈ ਮੁਖ ਰਿਝੇ
 ਟੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ ਟੇ ਤੇ ਗੀਤ ਬਾਕੀ ਜੇ ਗੀਆ ਚਾਹ ਦੀ
 ਹੈ। ੪੫੦॥ ਸਹਿਤੀਲਾ ਰੂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਵਾਉ ਕਰ
 ਕੇ ਜਾਇ ਸੇਲੀਆਂ ਜੇ ਗੀ ਟੀਆਂ ਲਾਹ ਦੀ ਹੈ। ਗਾਂ

ਝੇਪੁਛਿਆ ਕੋਣ ਹੋਏ ਹਨ ਢੀਧੀ ਅੰਜੂ ਦੀ ਕਾਈ
 ਚਾਅਾਹ ਦੀ ਹੋ। ਅੰਜੂ ਬੰਜੂ ਛੰਜੂ ਭੰਜੂ ਅੰਤੇ ਲੰਜੂ
 ਗੰਜੂ ਕੋਣ ਹੋਵਾ ਅੰਗੋਆਹ ਦੀ ਹੋ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ
 ਨਿਨਾਣ ਹੋ ਗੀਰ ਸੀ ਦੀ ਧੀ ਅਖੇਵੀਆਂ ਦੇ ਬਾਦ
 ਸਾਹ ਦੀ ਹੋ। ੪੫੨। ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ। ਅੰਜੂ ਧੀ ਅ
 ਰਖੀ ਪਾਣੇ ਮਾਰਨੇ ਪਰਮੁਸਟੀ ਰੁਣੀ ਤਿਵਣੀ ਪੁ
 ਮ ਦੀ ਹੋ। ਕਰੇਆਣ ਬਿਅਦ ਬੀਆਂ ਨਾਲ ਫਕ
 ਰਾਂ ਸਗੋ ਸੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁੰਮ ਦੀ ਹੋ। ਲਾਹ ਸੇ
 ਲੀਆਂ ਮਾਰ ਦੀ ਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤੇ ਮਿਲ ਦੀਆਂ
 ਮੇਰੀ ਨੂੰ ਟੁਬ ਦੀ ਹੋ। ਸਿਰਦਾਰ ਹੋਠਾ ਕਾਲੇਹ
 ਕਰਾਂ ਦੀ ਪੀਹ ਟੁਲ ਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੁਬ ਦੀ ਹੋ।
 ਫਿਰੇ ਨਚ ਦੀ ਸੋਖ ਚੋਗਾਨ ਘੋਟੀ ਨਾਂ ਇਹ ਕਤ
 ਦੀ ਨਾਂਏ ਤੁਬ ਦੀ ਹੋ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਦਿਲਾਂ ਦੀ
 ਚੀਰ ਸਟਾਂ ਦਿਲ ਮੀਨੀਆਂ ਕੋਲ ਨੁਬਾਨ ਦੀ ਹੋ।

੪੫੩। ਜਬਾਬ ਸਹਿਤੀ। ਲਗੇਂ ਹਥ ਤਾਂ ਪਕੜਿ
 ਪਛਾਣੂ ਸਾਂਢੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਸਾਂਝੇ ਤੇ ਜਾਣ ਸੇਵੇ
 ਯਾਇਕਾਇਕ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਨਾਂ ਲਿਖੂ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਬਨੁਇ
 ਕਪਛਾਣ ਸੇਵੇ। ਵੇਵੇ ਵੇਵੇ ਤਾਂ ਖੋਇ ਚਟਕੇਰ
 ਆਂ ਦੀ ਤੇਰੇ ਸੁਕਰਾਬਿਆ ਨਲੇ ਆਂ ਵਸੇਵੇ। ਗ

ਦੇ ਦੁੰਗਮੇ ਜੂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਤੈ ਨੂੰ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹ ਦੀ ਪੀਅ
 ਅਖਾਂ ਦਸਾਂ ਦੇ ਸਹਿਤ ਉਠ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਤੈ ਪਿਸਕ
 ਚਲੀ ਮੰਗਣ ਆਵ ਸੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣ ਸੇ ਦੇ। ਦੁਰ
 ਸਾਹ ਦੁੰਗ ਤੇਰੀ ਕਰਾਖਿ ਜਮਤ ਮੈਂ ਜਾਂ ਸਜਣਾਂ
 ਦੀਆਂ ਤੋਂ ਦੇ ਮਾਣ ਸੇ ਦੇ। ੪੫੪। ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ।
 ਸਪਸੀਹ ਟੀ ਦੁੰਗ ਕੁਲੀਹ ਟੀ ਏ ਨੀ ਮਾਸਖਾ
 ਟੀ ਏ ਤੇਰਤ ਪੀ ਟੀ ਏ ਨੀ। ਕਰੇ ਫਕਰ ਦੇ ਨਾਲ
 ਰਿਹਾ ਰੂਪ ਏ ਟੁਲਾਬਖਸਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪੇ ਜੀਵ
 ਟੀ ਏ ਨੀ। ਦੁਖਿਆ ਜੀਅ ਦੁਖਾਇਨ ਭਾਗੁ
 ਰੀ ਏ ਸੋਇਨ ਚਿਨ੍ਹੀ ਤੇ ਕੰਜਲਖੀ ਟੀ ਏ ਨੀ। ਸ०
 ਬੋਨਿਸਾਨ ਹੋਵੀ ਹੋ ਮੂਲ ਤੋਂ ਸਕੇਖਸਮ ਬੋਨਹਿ
 ਪਤੀ ਟੀ ਏ ਨੀ। ਚਰਖਾ ਚਾਇਕੇ ਠਠਾ ਕਰੇ ਮ
 ਰਦਾਂ ਕਿਸੇ ਯਾਰ ਨੇ ਪਕੜ ਪਲੀ ਟੀ ਏ ਨੀ। ਦੁਰ
 ਸਾਹ ਫਕੀਰ ਦੇ ਦੋਰ ਪਈ ਓ ਜਨਮ ਤਤੀ ਏ ਕ
 ਰਮਾਂ ਦੀ ਹੀ ਟੀ ਏ ਨੀ। ੪੫੫। ਜਬਾਬ ਸਾਇਗ
 ਦੇ ਦੇ ਜੋ ਦਾਂ ਦੇ ਮੰਗਦਾ ਜਾਇ ਦੁਨਿਆ ਅੰਗੇ ਜੋਟ
 ਬੈਠਾ ਗਾਉ ਮੇਲਦਾ ਹੀ। ਸਿਰ੍ਹੀ ਫੁਕ ਕੇ ਨਾਦ ਪੂਕ
 ਇਆ ਸੁਜੋਗੀ ਗਜਬ ਬੇਨਾਦਿ ਚਿਠੇ ਲਦਾ ਹੀ।
 ਕਰਕੇ ਹੋਇ ਹੋ ਸੁਪਨੂੰ ਅੰਤਿ ਆਸੁ ਫੀਲਵਾਨ ਜਿਉ

ਹਸਤੀਨਿਪੇਲਦਾਹੀ। ਦੇਵੇਦਿਚਿਅਦੁਪਤਜਾਂਗ ੯੩
 ਜਿਆਹੀਮਸਤਸਾਹਦਾਂਗੁਚਾਇਮੇਲਦਾਹੀ। ੪
 ੫੬। ਜਬਾਬਜੋਟੀ। ਨਿਆਣਤੋਨਕੇਢਾਂਢਣੀ
 ਉਠਨਠੀਭਿਨਦੋਹਣੀਦੁਪਸਭੁਰੋਲਿਆਈ। ੫੭
 ਤਖੇਰਾਇਸਕਟਕਦੇਮੋਹਗੀਨਿਜੋਟਉਠਕੇਰੋਹੋ
 ਬੋਲਿਆਈ। ਸ਼ਿਰਕਭੁਖਨੇਦੇਸਦਾਏਹੋਜੋਗੀ
 ਏਥੇਦੁਦਕੀਆਣਕੇਪੋਲਿਆਈ। ਸੁਰਤਜੋ
 ਗੀਆਂਦੀਅੱਖੀਗੁਰਿਆਂਦੀਆਂਆਬਕਟਦੀ
 ਜੀਉਕਿਉਰੋਲਿਆਈ। ਜੋਗੀਅੱਖੀਆਂਕਢ
 ਕੇਦਟਤਿਉਨੀਲੈਕੇਖਪਗਾਥਦਿਚਿਤੋਲਿ
 ਆਈ। ਦਾਰੇਸਾਹਤਾਂਜੀਗਤਹਕੀਕਹੋਦਾਜੀਬੁ
 ਸਾਂਗਣੀਦਾਇਕਬੋਲਿਆਈ। ੪੫੭। ਜ
 ਬਾਬਜੋਟੀ। ਜੋਟੀਬੋਲਕੇਦੁਪਦੀਕਸਰਕਢੀ
 ਸਭੇਅਨੁਤਲੇਪਨੁਤਲੇਪਾਨੁਸੁਟੇ। ਪੁਣੇਦਾਦੇ
 ਪਨੁਦਾਦਣੇਜੋਗਨੇਦੇਸਭੇਟੀਕੁਣੇਤੇਸਾਕਚਾਨੁ
 ਸੁਟੇ। ਬੋਲੀਆਂਮਾਰਕੇਗਾਲੀਆਂਨਾਲਜੋਟੀਸ
 ਭੇਠਕਰਦੇਪਿਤਨੇਪਾਨੁਸੁਟੇ। ਜੋਗੀਰੋਹਦੇਨ
 ਲਖਨੁਲਤਪਤੀਪੋਲਮਾਰਕੇਦਿਦਸਭੁਸ਼ਾਨੁਸੁ
 ਟੇ। ਜੋਟੀਜੀਮੀਤੇਪਟਨੇਦਾਂਗੁਢਠੀਜਿਵੇਦੁਹ

ਰੂਠਟਕੇਪਾਨੁਸੁਟੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਜਿਏਮਾਰ
ਤੇਸੇਠਗਾਦਨੇਚੀਰਪਗਾਨੁਸੁਟੇ॥੪੫੮॥ਜਬ
ਬਜੇਟੁ। ਜੇਟੁਦੇਖਕੇਜੇਟੀਨਿਚਾਂਗਕੀਤੀਦੇਖੇ
ਪਰੀਨਿਰਿਛਪਥਲਿਆਜੇ। ਮੇਰੀਜੇਟੀਸਦਾਣੀ
ਨਿਮਾਰਜਿਏਟਲਮਹਰਦੀਸਥਨਿਚਲਿਆਜੇ
ਲੋਕਾਬਾਹੁਨੀਤੇਠਗੀਆਦਕੁਕੇਮੇਰਾਨੁਗਾਨੁ
ਚੇਨੁਕਰਿਚਲਿਆਜੇ। ਪਿਤ੍ਰੁਦਿਚਿਬਲਾਇਇ
ਹਆਇਦੁਨਿਆਜੇਗਜਿਨਉਜਾਨੁਦਿਚਿਮ
ਲਿਆਜੇ। ਪਕਨਿਲਾਠੀਆਂਗਭੁਮਗਰਲ
ਗੇਦਾਂਗਪਾਨੁਦੀਤੇਕਟਕਚਲਿਆਜੇ। ਦੁਰੇ
ਸਾਹਜੇਬਿਜਲੀਆਂਲਸਕਦੀਆਂਤੇਬਦਲ
ਪਾਟਕੇਘਟਾਹੋਚਲਿਆਜੇ॥੪੫੯॥ਜੇਟੁਮ
ਦੇ। ਆਏਆਏਮਹਾਇਣਾਂਜਦੋਕੀਤੀਚੋਗੀ
ਦਲੀਹੀਦੋਨੁਕੇਆਇਗਏ। ਸਚੇਸਚਨਾ
ਠਾਟਕੇਚਦੇਦੇਗੀਜੋਗੀਹੋਗੀਭੀਜੀਉਚੁਗਾ
ਇਗਏ। ਦੁਏਦੇਦੇਨੁਚਾਇਮੁਹਾਰਛੁਰੀਛਿ
ਬੀਦੇਇਕੇਦੇਦਕਿਲਕਾਇਗਏ। ਦੇਖੇਠਕ
ਰਮਲਾਹਦੇਮਾਰਜੇਟੀਉਸਜੇਟਨੁਦਾਇਦਾ
ਪਾਇਗਏ॥੪੬੦॥ਜਦੋਗਲਕੀਚਾਦਨੀਆ

ਟਿਬਣੀ ਜੋਗੀ ਹੋਗੀ ਭੀ ਕਦਮ ਉਠਾਇ ਗਏ। ਦੇਖੋ ੯੪
 ਆਸਕਗਜਬ ਦੇ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁੱਟ ਸੇਰ ਦੁਲਾਹੁਣ
 ਲਾਇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਮਾਰਹੀ ਮਾਰਿ ਚੈਤਰ ਫਹੋਈ ਤ
 ਦੇ ਆਪਣਾਂ ਆਪਖਿਸਕਾਇ ਗਏ। ਇਕ ਫਟ
 ਘਤੀ ਹੋਰ ਸਮਝ ਗਈ ਆਂਰਿ ਨਾਂ ਪਿਰੁ ਦੀ ਆਂਨਿਰ
 ਹਪਾਇ ਗਏ। ੪੬੧। ਜਦੋਂ ਖਸਮ ਮਿਲੇ ਪਿਛੋਂ
 ਦਾਹਗਾਂ ਦੇ ਤਦੋਂ ਪਾਣੂ ਵੀ ਘੋੜੇ ਉਠਾਇ ਗਏ। ਜੋ
 ਲੋਲੁ ਕੇ ਰਹੇ ਤੋਲੋ ਭੁਗਭੁਗੇ ਜਾਹ ਰਹੇ ਏਤਾਂ ਘਗੰਨਿ
 ਪਾਇ ਗਏ। ਹਥ ਲਾਇ ਕੇ ਬਰਕਤੀ ਨਦੁਨ ਪੂਰੇ ਕ
 ਰਾਮਾਤ ਹੀ ਜਾਹ ਰਹਿ ਖਾਇ ਗਏ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਮੀ
 ਆਂਸਿਆ ਟੇਬਾ ਜਛੂਟੇ ਜਾਨਰ ਖਕੇ ਚੋਟ ਚਲਾ
 ਇ ਗਏ। ੪੬੨। ਜਬਾ ਬਸਾਇ ਗਾ ਜੋਗੀ ਮੰਗ
 ਕੇ ਪਿਰੁਤਿ ਆਰੋਯਾ ਆਟਾ ਮੇਲ ਕੇ ਖਪਗਾਪੁ
 ਰਿਆਸਾ। ਕਿਸੇ ਹਸਕੇ ਰੁਗਚਾ ਪਾਇ ਆਹੀ ਕਿ
 ਸੇ ਜੋਗੀ ਨਿਚਾਇ ਦਿਵੁ ਰਿਆਸਾ। ਕਿਸੇ ਜੋਗੀ ਨਿ
 ਦਬਕ ਕੇ ਦਾਟਲ ਯਾ ਕਿਤੇ ਜੋਗੀ ਨੇ ਓਨਾ ਨਿਪੂਰਿ
 ਆਸਾ। ਫਲੇ ਖੇਤ੍ਰਿ ਆਂਦੇ ਸ਼ਾਤ ਪਾਈ ਆਸੁਨਿ
 ਦੇ ਚੋਟ ਵੀ ਦਾਚੇ ਦਪੂਰਿ ਆਸਾ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਮੀ
 ਆਂਰੋਹ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਗਿਰਦ ਸਹਿਤੀ ਦੇ ਆਣਕੇ ਪੂ

ਰਿਆਸਾ) ੪੬੩। ਕੈਂਦੇ ਦੁਲਗਣਾਂ ਦੇ ਵਿਆਂ ਮਰਲ
 ਖੋਗਾਂ ਕੈਂਦੀਆਂ ਬਿਖਲਾਂ ਅਤੇ ਉਪਗਣੀਆਂ ਨੀ ਕੈਂ
 ਦੀਆਂ ਕੈਂਦੀਆਂ ਚਾਟੀਆਂ ਨੇਹੀਆਂ ਦੇ ਕੈਂਦੀਆਂ ਕਿ
 ਲੀਆਂ ਨਾਲ ਮਧਾਣੀਆਂ ਨੀ। ਕਿਥੇ ਇਕ ਛੋਟੇ
 ਹਰੀ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਕਿਤਿ ਚਿਨਿਕ ਲੀਆਂ ਪਰੇ ਸਿਆਂ
 ਣੀਆਂ ਨੀ। ਛੱਤਾਂ ਨਾਲ ਟੋਹੇ ਦੇ ਨਜਰ ਆਏ ਖੋਪੇ
 ਨਾਵੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਨੀ। ਰੁਖੀ ਮੱਥੇ ਤੋਂ
 ਰੀਆਂ ਨਾਗ ਨੀ ਹੈ ਪਿੰਡਾਂ ਚਟਾ ਜਯੇ ਹੋਨ ਪੁਰਾਣੀਆਂ
 ਨੀ। ਕੋਈ ਪਲਾਪ ਉਤੇ ਨਾਗਰ ਦੇ ਲਪਟੀ ਜੇਹੀ
 ਆਂ ਰੰਗ ਮਹਲਾਂ ਵਿਚਿ ਰਾਣੀਆਂ ਨੀ। ਫਾਰਸ ਕੁ
 ਰੀਆਂ ਕਤ ਦੇ ਕਰਨ ਬੈਰੀਆਂ ਮੁਏ ਮਾਪਣੇ ਮਿਹਨ
 ਤਲਾਣੀਆਂ ਨੀ। ੪੬੪। ਜਬਾਬ ਸਹਿਤੀ। ਸਹਿਤੀ
 ਆਖਿਆ ਭਾਭੀ ਏ ਦੇ ਖੋਤੇ ਨੀ ਫਿਰਦਾਲੁ ਚਮਨਾ
 ਇਖੁਰਸਾਨੀਆਂ ਨੀ। ਕਿਤੇ ਸਜਰੇ ਕੀਨ ਪੜ੍ਹਵਾਇ
 ਲੀਤੇ ਪੁਰੋਲਾਨ ਤਾਂ ਏਹੁ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਨੀ। ਕੋਈ ਏ
 ਹਉ ਚਕੜਾ ਦਿਸਦਾ ਏ ਮੱਖੀ ਏ ਸਦੀਆਂ ਗੁਰੂ ਨੀ
 ਸਾਨੀਆਂ ਨੀ। ਪਰੀਆ ਇਚੋ ਬਰਬੁਰਾ ਬੋਲ ਦੇ ਨੀ
 ਅੱਸੀ ਮੇਟੀਆਂ ਨਹੀ ਮੁਹਾਣੀਆਂ ਨੀ। ਕੀਕੀ ਬੋ
 ਲਦਾ ਪਮਾ ਅਵਲ ਲੁੰਗੁ ਅੱਸੀ ਲੁਚਾਂ ਦੇ ਮੁਹੇਸ

ਮਾਣੀਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂ ਏਹੁ ਤਾਂ ਠਕਰਨਾਂ ੮੫
 ਹੀਦਿਸੇ ਏਹੁ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤੁਠਾਨੀਆਂ ਨੀ। ੪੬੫॥
 ਜਬਾਬਸਾਇਗ। ਜੇਗੀਹੀਰ ਦੇਸਾਹੁਰੇ ਜਾਇਦੁਨ੍ਹਿ
 ਆਭੁਖਾਬਾਜਨਿਉਠਿਰੇਲਲੇਰਦਾਜੀ। ਆਖਾ
 ਖੁਸੀਦੇਨਾਲਦੋਚੇਦਹੋਕੇਸੁਬੇਦਾਰਜਿਉਨਦਾਲ
 ਚੋਰਦਾਜੀ। ਪੁਸਦੇਇਕੋਦੇਵੇਵਿਚਿਜਾਇਦੁਨ੍ਹਿ
 ਆਹਠਕੀਤਾਸੁਸਥਤੇਚੋਰਦਾਜੀ। ਜਾਇਅਲ
 ਖਜਗਾਇਕੇਨਾਦਯੂਕੀਸ਼ਾਲਪਾਦਦਾਲਪਟ
 ਦਾਲੇਰਦਾਜੀ। ਅਨੀਖੇਨ੍ਹਿਆਂਦੀਨਦੀਏਦੁਹ
 ਟੀਏਨੀਹੀਰੇਸੁਖਨਹੀਚਾਇਟਕੋਰਦਾਜੀ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹੁਰੁਣਰਬਨ੍ਹਿਜਿਵੇਭਾਵੇਸਗਨਹੋਆਹੈਜੇਗ
 ਦੇਸੋਰਦਾਜੀ। ੪੬੬॥ ਜਬਾਬਸਹਿਤੀ। ਸਚੁਅੰ
 ਖਤੇਰਾਵਲਾਕਹੇਸਹਿਤੀਤੇਰਾਜੀਉਕਾਈਗਲਲੇ
 ਰੂਦਾਈ। ਵੇਵੇਵਰੂਦਿਆਂਰਿਕਤਾਂਛੇਰੂਦਾਜੀ
 ਕੀਰੂਦਿਚਿਕਲੇਜੇਦੇਪੈਰੂਦਾਈ। ਬਾਦਸਾਹਦੇ
 ਬਾਗਦਿਚਿਨਾਲਚਾਵਰੂਠਿਰੇਛੁਲਗੁਲਾਬਦੇ
 ਤੇਰੂਦਾਈ। ਦੁਰੇਸਾਹਦੇਸੁਤਰਮੁਹਾਰਬਾਝੇਰੂ
 ਗਨਾਲਕੋਈਮੁਹਮੇਰੂਦਾਈ। ੪੬੭॥ ਜਬਾ
 ਬਜੇਗੀ। ਆਉਕੂਰੀਏਮੇਰੂਅਪਰਾਧਣੇਨੀਧ

ਕਾਦੇਇਨਹਿਕਦੇਜੋਰਦਾਨੀ। ਬੁਦੇਕੁੰਨਲਥਲੀ
 ਹਸਕਣੀਆਂਬੈਠਰੂਪਬਣਾਇਕੇਮੋਰਦਾਨੀ।
 ਅਨੀਨੰਦੀਏਰਿਕਤਾਂਛੇਨੰਗੀਇਹਕਿਮਨਾਹੀ
 ਚਿਉਮਸੋਰਦਾਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਫਕੀਰਗਰੀਬਉਤੇ
 ਦੋਹੁਕਢਿਓਈਕਿਸੇਖੋਰਦਾਨੀ। ੪੬੮॥ ਜਥਾ
 ਬਸਹਿਤੀ। ਕਲਚਾਇਦੇਨਾਲਚਵਾਇਕਰਿਕੈ
 ਸਾਂਨਿਦਿਚੇਭੀਰਾਰਕਚਾਇਓਏ। ਅੰਨੁਆਇਦੁਨਿ
 ਚਿਜਿਨਦਾਂਗੁਦੇਦੁਦੋਰਕਲਦਾਆਇਜਗਾਇਓ
 ਏ। ਗਦੇਆਇਦੁਨਿਓਦਿਚਿਛੋਹਰਾਂਦੇਅਰਜਾ
 ਈਲਨੇਆਇਛਗਾਇਓਏ। ਦੁਰੇਸਾਹਰਜਾਇ
 ਦੇਕਮਦੇਖੇਅੰਨਰਬਨੇਠੀਕਕੁਟਾਇਓਏ। ੪੬੯
 ॥ ਜਥਾਬਜੇਗੀ। ਕਚੀਕੂਰੀਏਲੋਹਣੇਦੀਮਾਗੀ
 ਏਨੀਦੁਣੇਗਰੀਏਆਖਕੀਆਹਨੀਏ। ਭਲਿ
 ਆਂਨਾਲਕਿਉਬੁਰੀਤ੍ਰਿਹੇਦੁਨੀਏਕਾਈਬੁਰੀਹੀ
 ਭਾਦਨਾਂਚਾਂਹਨੀਏ। ਅਸਾਂਭੁਖਿਆਂਆਇਸੁਆ
 ਲਕੀਤਾਕੇਹੀਆਂਗੋਬਦੀਆਂਰਿਕਤਾਂਗੁੰਨੀ
 ਏ। ਦਿਚੇਪਕੀਏਛੋਲਉਚਕੀਏਨੀਗਾਹਜਾਂਦ
 ਨੇਮ੍ਰਿਗਾਕਿਉਛਾਹਨੀਏ। ੪੭੦॥ ਗਲਹੇਇਚ
 ਕੀਛੇਨੰਦੇਨੀਏਹਰੀਸਾਖਨੂੰਮੋਨਕਿਉਦਾਂਹ

ਨੀਹੈ॥ ਪਰ ਜਾਣਿ ਸਿਰ ਦਾਰ ਦਾਭੀ ਖਮੀ ਗੀ ਸਾਭਾ ੨੬
 ਅਰਸ ਦਾ ਕਿੰਗੁਰਾ ਛਾਹ ਨੀਹੈ॥ ਕੇਹਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦੇਸੀ
 ਆਂਦੈ ਰੁਚਾਇ ਥਿਖ ਚਰਹਾ ਗੀਏ ਆਖ ਕੀ ਆਹਨੀ
 ਹੈ॥ ਗਹ ਜਾਦੇ ਛਕ ਰਨੀ ਛੇਨ ਨੀਹੈ ਆਇ ਨੇਹ
 ਰੀਏ ਸਿਖੂ ਕਿਉਂ ਗਾਹ ਨੀਹੈ॥ ੪੧੧॥ ਪਰ ਪੇਈ ਅ
 ਨੇ ਪੋਹੀ ਆਂਠ ਗੀ ਆਂਨੀ ਢਗੀ ਦੇਹੀ ਵਾਂਗੁ ਕੀਠੰ
 ਹ ਨੀਹੈ॥ ਆਉ ਦਾਸਤਾਈ ਨੈਣਾਂ ਗੁਰੂ ਆਂਦਾ ਏਹੁ
 ਗਲ ਪਿਛੋ ਕਿਵੇ ਲਾਹ ਨੀਹੈ॥ ਸੀਕਾਰ ਦਰੀ ਆਉ
 ਵਿਚਿ ਖੇਰੁ ਮੁਈਏ ਕੇਹੀ ਆਂਮੁਤ ਵਿਚੋ ਮਛੀ ਅੰ
 ਛਾਹ ਨੀਹੈ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਛਕੀ ਰਨੀ ਛੇਨ ਨੀਹੈ ਅੰ
 ਖੀ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਖਖਰਾਂ ਲਾਹ ਨੀਹੈ॥ ੪੧੨॥ ਜਬਾ
 ਬ ਸਹਿਤੀ॥ ਅਨੀ ਸੁਣੈ ਭੈਣਾਂ ਕੋਈ ਚਠ ਜੇਗੀ ਦ
 ਰੀ ਜੁਠੈ ਭੈਣਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਉਦਾਈ॥ ਝਗਣੈ ਲਮਰ
 ਕਣਾਂ ਕਹ ਪੁਚੈ ਬਰੇ ਪਨੁ ਪਤ੍ਰਿਯੈ ਕਿਸੇ ਗਿਰਾਂ ਉਦੰ
 ਈ॥ ਝਗਣੈ ਬਾਜ ਮੁਸਟਿ ਰੁਣਾ ਦੁਰਾਲੁ ਚਾਹਿ ਕੇਰੁ
 ਹਣਾ ਕਿਸੇ ਗਿਰਾਂ ਉਦਾਈ॥ ਪਰ ਦੇਸੀ ਆਂਦੀ ਨ
 ਹੀ ਤੋਲਾਇ ਸਦੀ ਦਾਕ ਛਕੀ ਕੀਉ ਹੀ ਰਦੇ ਨਾਂ
 ਉਦਾਈ॥ ਭਾਂਦੇ ਚਾਕਸ ਆਲਾਂ ਦਾਰੇ ਰੂਹੇ ਕੇ ਆਇ
 ਵਿਚਿ ਦੇਣੇ ਦਾ ਉਲਾਂਦ ਦਾਈ॥ ੪੧੩॥ ਗਲ ਆਖ

ਕੇਹਥਾਂ ਪੈਏ ਮੁਕਰਆਪੇ ਲਾਇਕੇ ਆਪੇ ਬੁਝਾਉਂਦਾਈ
 ॥ ਹੁਣੇ ਭੀ ਨ ਕੇਖ ਪਰੀ ਤੋੜ ਸੇਲੀ ਨਾਲੇ ਜਟਾਂ ਦੇ ਜੂਟ
 ਖੁਹਾਂ ਵਦਾਈ ਜੇ ਮੇਠਿਠ ਕੇ ਪਾਣ ਪਤਲਾ ਹਿਸੂਟਾਂ
 ਇਹੁ ਪੈਰ ਨਾਂ ਕਿ ਸੇਗਿ ਗਾਉਂਦਾਈ ॥ ਕੋਈ ਤੂੰ ਮੇ
 ਰੀ ਅਤੇ ਦੇ ਫਕਿ ਜਰਹਿ ਕੇਹੁ ਹੁਣ ਕਿ ਸੇਠਿ ਮਗਉ
 ਦਾਈ ॥ ਦੁਹੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਵਾਹਿਲਾਇ ਰਹੀਆਂ
 ਇਹੁ ਤਾਂ ਚਾਲਿਓ ਬਾਝੁ ਨਾਂ ਆਉਂਦਾਈ ॥ ੪੭੪ ॥
 ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ ॥ ਪਕਵਿ ਫਾਲਤ ਲਵਾਹ ਕਿਉਂ ਗਿ
 ਰਹੋਈ ਏ ਮਥਾ ਮੁਨੀਏ ਕੁਣ ਮੀਏ ਭਾਗੀਏ ਨ
 ॥ ਖਚਰ ਗਾਈਏ ਭਾਗੀਏ ਜੇਗ ਬਾਜੇ ਛਿ ਬਰਨ ਕੀ
 ਏ ਬੁਰੇ ਕਿਉਂ ਲਾਗੀਏ ਨੀ ॥ ਫਸਾਦ ਦੀ ਫਿਜਰੀ
 ਪੇਸਦਾਏ ਤੇ ਸੈਤਾਂ ਦੇ ਲਕਦੀਤ ਨੁਗੀਏ ਨੀ ॥
 ਅਸੀਜੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕਰਾਂ ਸੁਣੇ ਦੁਖ ਜੁਹਦ ਤੇ
 ਕੁਫਰ ਕਿਉਂ ਲਾਈਏ ਨੀ ॥ ਮਥਾ ਭਾਹੁ ਨਾਂ ਹੀਆ
 ਇਛੁ ਭੁਖਾਨੁ ਭੀਨੇ ਜਾਂ ਦੇ ਦੇ ਮਗਰ ਨਾਂ ਲਗੀਏ ਨੀ
 ॥ ਦੁਹੇ ਸਾਹ ਫਕੀਰ ਦੇ ਚਰਨ ਫੁਟੀਏ ਦਿਲੋਂ ਗਰ
 ਬਹਿ ਕਰਨੁ ਤਾਗੀਏ ਨੀ ॥ ੪੭੫ ॥ ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ
 ਤੀ ॥ ਚਕੀ ਗਾਇਆਂ ਦਿਚਿ ਦਿਚਾਰ ਪੈਦੀਏ ਦੀ
 ਉਮਤਿ ਦੁਹੇ ਭੁਠਹੋ ਨੀ ॥ ਕਮ ਜਾਤ ਕੁਪਤ ਨੁਹੇ

ਚਮੇਛਾਤਿ ਬੀਪੁਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ਚਠਹੈ ਨੀ ਭੈਣ ੯੭
 ਕਰਪੁਠਾਠਗਆਦਮੀਜੋਜੇਹਾਰਗਨਯਾਰੋਲੀ
 ਦਾਹਠਹੈ ਨੀ ਅੰਗਖਾਣਾਂਹਗਾਂਮਮੁਸਟਿਓਆਂਨੂੰ
 ਛਰੁਸਾਰਅਠਧਾਤਦੀਲਠਹੈ ਨੀ ੪੭੬ ਅਸ
 ਟਿਰੁਣੇਤੁਰਤਪਛਾਣਲਈਏਕਿਮਭਾਹਦੇਖੋਏਤੁਰੀ
 ਜੱਟਹੈ ਨੀ ਏਹਤਾਂਜੱਟਹੈਭ੍ਰਿਗਣੇਪਟਹੈ ਨੀਏਤਾਂਚੋ
 ਧਰੀਚੋਰੂਚਪਟਹੈ ਨੀ ਗਹੋਲਦਣੇਏਸਦਾਫਿਦ
 ਹੈਨੀਭਾਂਦੇਦੇਲਣੇਦੀਇਹੁਲਠਹੈ ਨੀ ਫਾਰੇਸਾਹ
 ਨਾਂਏਸਦਾਰਸਾਮਿਠਾਏਹੁਤਾਂਕਠੇਕਮਾਦਦੀਗਠ
 ਹੈਨੀ ੪੭੭ ਜਬਾਬਵੇਵੇਦਾਲੀਆਂ ਵੇਵੇਦਾਲੀ
 ਆਂਦਾਨੀਆਂਆਇਖਲੀਆਂਕਿਉਛੋਰੂਦੀਆਂ
 ਤੁਸੀਦਿਵਾਨਣੇਨੀ ਕੁਵੀਏਕਾਸਤੋਖਿਸ਼ਦੀ
 ਆਂਨਾਲਜੋਗੀਇਹਜੀਗਲੀਖਰੇਸਿਆਨਣੇਨੀ
 ਅੰਗਖਾਇਕੇਸਦਾਉਦਾਸਹਰਦੇਤੋਬੁਆਸਦੇਏ
 ਹੁਨਤਾਣਦੇਨੀ ਜਾਪੇਜਾਣੀਦਾਰਬੰਦੀਪਹੁਰ
 ਵਾਲਾਮੇਰੇਭ੍ਰਿਗਣੇਏਹੁਨਜਾਣਦੇਨੀ ਸਦਾਰਹਨ
 ਉਦਾਸਨਿਰਾਸਨੀਗੋਬਿਰਛਾਂਹੇਠਸਿਆਲਨੁਮਾਣ
 ਦੇਨੀ ਫਾਰੇਸਾਹਪਰਅਸਾਮਲੁਮਕੀਤਾਜੱਟੀਜੋ
 ਗੀਦੋਵੇਉਕਹਾਣਦੇਨੀ ੪੭੮ ਨੈਣਹੀਰਦੇਦੇ

ਖਕੇਆਹਿਭੁਰਦਾਵਾਂਗ੍ਰਿਤਿਤਗਾਂਖੀਆਂਮੀਟਦਾ
 ਦੀ। ਜਿਏਖਸਮਕੁਪਤਨਾਮਰਦਹੋਵੇਕੀਤੀਗ
 ਲਨ੍ਹਿਪਸਾਪਸੀਟਦਾਈ। ਰਿਨਾਂਗ੍ਰਿਤੀਆਂਵਾਂਗ੍ਰਿਤ
 ਠੇਨਕਰਦਾਤੇਨਗਰਜੇਲਗੀਪਰੀਤਦਾਈ।
 ਪਤਪਪਰੀਬਹੇਇਹਬਰੂਠੇਠਰਅਸਲਤਾਵ
 ਨ੍ਹਾਏਹਮਸੀਤਦਾਈ। ੪੭੮। ਚੁਢੀਵੱਖੀਆਂ
 ਦੇਵਿਚਿਵੱਢਲੈਦਾਪਿਛੋਆਪਦੀਵਾਰੀਠਰਿਚੀ
 ਕਦਾਈ। ਇਕੋਖੇਰਥਾਨਹੀਏਗਵਲਹਿਕੇਚੇ
 ਲਨ੍ਹਾਕਿਸੇਪਲੀਤਦਾਈ। ਨਾਂਇਹਜਿਨਨਾਂਭੂਤ
 ਨਾਂਏਹਬਾਂਦਰਨਾਂਇਹਚੇਲਨ੍ਹਾਕਿਸੇਅਤੀਤਦਾ
 ਈ। ਵਾਰੇਸਾਹਪਰੇਮਦੀਜੀਲਨਿਆਰੀਨਿਆਰਾ
 ਅਤਿਗਾਇਸਕਦੇਗੀਤਦਾਈ। ੪੮੦। ਜਬਾਬ
 ਸਾਇਗਾਇਹਮਿਸਲਮਸਾਹੂਰਹੈਜੰਗਸਾਰੇਕਰ
 ਮਰਬਦੇਜੇਰੂਨਮਿਹਰਹੈਨੀ। ਉਨਰਬੂਠਕਮਾਨ
 ਲਹਿਰਜੇਹੀਨਮਦੁਦਦੀਥਾਂਉਥੇਮਿਹਰਹੈਨੀ।
 ਚੁਗਲੀਨਹੀਦਿਪਾਲਪੁਰਕੋਟਜੇਹੀਅਤੇਕਾਦ
 ਰੂਜੇਰੂਨਸਿਹਰਹੈਨੀ। ਨਖਸਚੀਨਮਚੀਨਤੇਮੁ
 ਸਕਨਖੁਤਨਜੇਹਾਯਸਠਜੇਰੂਨਕਿਸੇਦਾਚਿਹ
 ਰਹੈਨੀ। ਮੇਤਾਂਤੇਨ੍ਹਾਅਠਪਾਂਤੇਕੋਟਸੁਟਾਂਤੇਨ੍ਹਦ

ਸਖਾਂ ਕਿਸਦੀ ਮਿਹਰ ਹੈ ਨੀ। ਬਾਤ ਬਾਤ ਤੇ ਗੀ ਵਿਚਿ ੮੮
 ਹੈ ਨਕਾ ਮਨਿ ਦੁਰੇਸਾਹ ਦਾ ਸਿਰ ਨੁਭੀ ਸਿਹਰੇ ਨੀ
 ॥ ੪੮੧ ॥ ਜਬਾ ਬਜੇਗੀ ਕੋਈ ਅਸਾਂ ਜੇਹਾ ਦੁਲੀ
 ਸਿਧਨਾਂ ਹੀ ਜਾਹਗਾ ਆਦਾਨ ਜਰ ਜਹੂਰ ਜੇਹਾ।
 ਦਸਤਾਰ ਬਜਾਵਿਦੀ ਖੁਬ ਹੋਵੇ ਅੰਤੇ ਬਾਛਤਾਨ
 ਹੀ ਕਸੂਰ ਜੇਹਾ। ਸਿੰਘਾਂ ਜੇਹੂ ਨਾਛਤੇ ਦਾਹੁਕ ਮੁਕਿ
 ਸਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਕਾਨ ਲੋਹੇਰ ਜੇਹਾ। ਪਸਮੀਨਾਂ
 ਕਸਮੀਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਅੰਤੇ ਚਾਂਦ ਨਾ ਚੰਦ ਦੇਨੂ
 ਰਜੇਹਾ। ੪੮੨ ॥ ਅਗੇ ਨਜਰ ਦੇ ਮੰਜਾ ਮੰਸੂਕ ਦਾ
 ਈ ਅੰਤੇ ਚੋਲ ਨਾਂ ਸੋਹ ਦਾ ਦੂਰ ਜੇਹਾ। ਨਹੀਰ ਨਕੁ
 ਲਾਣੀ ਤੁਪੁ ਜੇਹੀ ਨਹੀ ਜਲ ਜਲਾਹ ਸਰ ਦੇ ਸੂਰ
 ਜੇਹਾ। ਅੰਤੇ ਝੂਠ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਮੇਥਨਾਂ ਹੀ ਰੋਗ ਨਾਂ
 ਹੀ ਚਿਕੋਈ ਗਰੂਰ ਜੇਹਾ। ਸਹਿਤੀ ਜੇਹੂ ਨਹੇਰੁ ਝੁ
 ਗਾਵੈ ਲਕੋਈ ਅੰਤੇ ਸੋਹਣਾ ਹੋਰੁ ਨਨੂਰ ਜੇਹਾ। ੪੮
 ੩ ॥ ਖੇਵਿ ਆਂ ਜੇਹੂ ਨਨੇਕ ਨਸੀਬ ਕੋਈ ਕੋਈ ਥਾਂ
 ਚਿਨ ਬੈਤ ਮਾਮੂਰ ਜੇਹਾ। ਸਚ ਹਸਦਿ ਆਂ ਜੇਹੂ ਨ
 ਭੁਲਾ ਕੋਈ ਬੁਰਾਨ ਹੀ ਜੇਕੀ ਮਛਾਤੂਰ ਜੇਹਾ। ਚਿ
 ਗੁ ਜੇਹੂ ਨਹੇਰੁ ਬਦ ਬੇਇ ਕੋਈ ਬਾਸ ਦਾ ਹੁਨ ਹੋਰੁ ਕ
 ਪੂਰ ਜੇਹਾ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਜੇਹਾ ਹੁਨ ਗਾਰ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ

ਥਾਂਉ ਨਗਰ ਮਤਿ ਦੂਰ ਜੇਗਾ। ੪੮੪। ਜਬਾਬ ਸਹਿ
 ਤੀ ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਕੇ ਮਾਲਖ ਨਿਠਗ ਥਾਪੈ ਟਟੇ ਪੁਟ
 ਨਿਗੀ ਪਸਮ ਪਾਗ ਹੋਏ ਜੋਗ ਦਸ ਥਾਂ ਕਿ ਪਰੋਹੋ
 ਇਆ ਪੈਦਾ ਕਿ ਬੋਹੋਇਆ ਸੀਨਿਆ ਸਬੈ ਗਗੋ
 ਏ। ਸੇਲੀਖ ਪਰੀ ਨਾਦ ਕਿ ਸਕਛੀਆ ਏ ਕਿ ਬੋਬ
 ਧੀ ਹੈ ਜੋਟਾਂ ਵੀ ਪਾਗ ਹੋਏ। ਕੇਹੇ ਗਹੁ ਨੀ ਜੋਗ ਦੇ ਦਸ
 ਥਾਏ ਕਿ ਬੋਨਿਕਲੀਆ ਜੋਗ ਦਾ ਗਗੋਏ। ਕਿਤ
 ਨੇ ਗੁਰੂ ਨੀ ਜੋਗ ਦੇ ਦਸ ਥਾਂ ਏ ਕਿ ਸਬ ਪਿਆ ਜੋਟਾਂ
 ਵੀ ਪਾਗ ਹੋਏ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਬਿਭੂਤ ਕਿ ਸਕਛੀ
 ਆ ਵੀ ਕਿ ਸਬੋਨਿਕਲੀਆ ਪੂਜਣੀਆ ਗਗੋ
 ਏ। ੪੮੫। ਜਬਾਬ ਜੋਗੀ ਮਹਾਂ ਦੇ ਦੁਬੋ ਜੋਗ ਦਾ
 ਪੰਥ ਬਣਿਆ ਦਤ ਦੇ ਦੁਹੈ ਗੁਰੂ ਸੀਨਿਆ ਸੀਆਂ
 ਦਾ। ਗਾਂਮਾਨਿ ਦੋਬੋ ਸਭਾਏ ਗਗੋ ਆਪੇ ਮਜੇਤ ਹੋਗੁ
 ਰੂਝਿ ਦਾ ਸੀਆਂ ਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਦਾ ਗਾਂਮਾਹਿ
 ਦੁਆਂ ਦਾ ਦਿਸ ਨੁਅੰਤੇ ਮਹੇ ਸਨੁ ਗੁਗਾ ਸੀਆਂ ਦਾ।
 ਸੁਥਰਾ ਸੁਥਰਿਆਂ ਦਾ ਨਾਨਕ ਉਦਾ ਸੀਆਂ ਦਾ ਮੁਗ
 ਲ ਸਾਹ ਹੈ ਮੁਢੋ ਉਪਾ ਸੀਆਂ ਦਾ। ੪੮੬। ਜਿਏ
 ਸੈਯਦ ਜਲਾਲ ਜਲਾਲੀਆਂ ਦਾ ਦੇਸ ਦਰਨੀ ਹੈ
 ਰਿਣ ਦਾ ਸਗੁਰੂ ਬੁਝੀ ਪਾਸੀਆਂ ਦਾ। ਜਿਏਸ

ਹਮਦਾਰਮਦਾਰੀਆਂਦਾਇਨਤਸਾਹਇਨਤਜਾ ੨੯
 ਰੀਆਂਤਾਸੀਆਂਦਾ। ਜਿਵੇਦਸਿਸਟਨਿਰਬਾਣ
 ਬੇਗਰੀਆਂਦਾਸੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਂਨਉਪਾਸੀਆਂ
 ਦਾ। ਹਾਦੀਨੋਸੋਜਿਵੇਨਦਸਾਹੀਆਂਦਾਅੰਤੋਭਗ
 ਤਕੀਬੀਰਜੁਲਾਸੀਆਂਦਾ। ਗੁਰੂਗੋਰਖਜੋਗਅਭਿ
 ਆਸੀਆਂਦਾਵਸਤਗੀਰਦਕਾਦਰੀਸਿਲਸਿਲ।
 ਹੈਤੇਫਰੀਦਹੈਰਿਸਤੀਉਬਾਸੀਆਂਦਾ। ਜਿਵੇਸੇ
 ਖਟੀਹਰਪੀਰਮੋਰੀਆਂਦਾਸੀਮਸਪੀਰਸੁਨਿਆ
 ਰੀਆਂਗਸੀਆਂਦਾ। ਨਾਂਮਦੇਵਹੈਗੁਰੂਜੁਛੀਬਿ
 ਆਂਦਾਲੁਕਮਾਨਲੁਹਾਰਖਗਸੀਆਂਦਾ। ਖੜ
 ਖਿਦਰਹੈਪੀਰਮੁਹਾਇਆਂਦਾਨਕਸੇਬੀਦਮੁਗ
 ਲਾਂਚੋਗਾਂਤਾਸੀਆਂਦਾ। ੪੮੭। ਸਰਦਰਸਖੀਹੈ
 ਪੀਰਭਿਰਾਈਆਂਦਾਲਾਲਬੇਗਹੈਚੂਨ੍ਹੀਆਂਖਾ
 ਸੀਆਂਦਾ। ਨਲਰਾਜਹੈਗੁਰੂਜੁਆਰੀਆਂਦਾਸਾ
 ਹਸੀਮਸਸੁਨਿਆਰੀਆਂਤਾਸੀਆਂਦਾ। ਸੀਸਦ
 ਲਦਹੈਅੰਧਮਜੁਲਾਹੀਆਂਦਾਤੇਸੈਤਾਂਨਹੈਪੀ
 ਰਮਿਰਾਸੀਆਂਦਾ। ਜਿਵੇਹਾਦੀਗਿਲਗੋਇਕੁਮਿ
 ਆਰਮੰਨਦਸਹਅੱਲੀਹੈਹਬਸੀਪਾਸੀਆਂਦਾ
 ॥ ੪੮੮॥ ਸਿਲੇਮਾਨਪਾਰਸਪੀਰਨਾਈਆਂਦਾ

ਰੰਗਰੇਜਲਿਲਾਹੀਦਰਜਾਨੀਆਂਦਾਸਕਪੀ
ਰਹੈਆਸਕਾਂਸਾਰਿਆਂਦਾਭੁਖਪੀਰਹੈਮਸਤਿ
ਆਂਪਾਟਿਆਂਦਾਹਸੂਪੀਰਜੈਸਚੁਹੈਤੇਲੀਆਂ
ਦਾਸਿਲੇਮਾਨਹੈਜਿਨੁਭੂਤਾਸੀਆਂਦਾਸੇਟਾਪੀਰ
ਹੈਦਿਗਤਵਿਗਆਂਦਾਤੇਦਾਉਦਹੈਜਗੀਨਿਦਾ
ਸੀਆਂਦਾਦੁਰੇਸਾਹਜਿਉਗਮਹੈਹਿਦੁਆਂਦਾ
ਤੇਰਹਮਾਨਹੈਮੋਮਨਾਂਖਾਸਿਆਂਦਾ। ੪੮੬। ਜ
ਬਾਬਸਹਿਤੀ। ਮੀਆਂਅਠਾਈਫਿਰਦੇਇਸਜ
ਗਤਉਤੇਜਿਨਾਂਭੁਦਣਤੇਪੁਲਬਹਾਰਹੈਦੇ। ਇ
ਨਾਂਫਿਰਨਜਰਹੈਦਿਨੇਰਤੀਪੁਰੇਫਿਰਨਇਨਾ
ਦਵੀਕਰਹੈਦੇ। ਸੂਰਜਚੰਦਘੋੜਾਅਤੇਰੂਹਰ
ਕਲਾਨਜਰਸੇਰਪਾਟੀਦਣਜਾਰਹੈਦੇ। ਤਾਂਦਾਂ
ਤਣਨਦਾਲੀਅਲਹਾਕੂਤਾਬਾਂਦਰੋਕਰੇਰਿ
ਛੁਟੀਕਰਹੈਦੇ। ੪੮੭। ਏਪਾਛਨਟੀਤਕਣੀ
ਅਰਸਨਾਹੀਬਗਲਾਤਕਲਾਫਿਰਨਦਪਾਰਹੈ
ਦੇ। ਬਿੱਲੀਰਿਨਫਕੀਰਤੇਖਰਾਬਾਦੀਇਨਾਂ
ਫਿਰਨਾਂਹੀਪਰੇਪਰਕਰਹੈਦੇ। ਏਨਾਂਅਠਾਈ
ਆਂਦਿਚੇਤੀਖਾਲੀਨਾਹੀਤੇਰਹੁਲਨਫਿਰਨਾਂਰੁ
ਜਗਾਰਹੈਦੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਹੈਭੁਖੀਅਨੇਕਫਿਰਦੇ

ਸਬਰਫਕਰਦਾਕੋਲਕਰਾਰਹੈਦੇ। ੪੯੧। ਜਬਾ
 ਚੋਜੇਗੀ। ਫਿਰਨਬੁਰਾਹੈਜਗਤੇਇਨਤਾਂਈਜਿੰਦਿ
 ਹਫਿਰਨਤਾਂਕਿਮਦੇਮੂਲਨਾਂਗੀ। ਫਿਰੇਕੋਲਜੁਬਾ
 ਨਦਾਜਦਨਰਣਥੀਸ੍ਰਿਦਾਰਘਰੇਛਤਮਾਕੂਲਨਾਂਗੀ
 ॥ ਤੇਰਜਾਇਅੱਲਾਹਦੀਹੁਕਮਕਰਤਾਕੁਤਬਕਾਂਦੁ
 ਤੇਕਾਬਮਾਮੂਲਨਾਂਗੀ। ਰੀਨਆਵੇਦਿਗਾਨ੍ਹਤੇਰੇਹ
 ਰਵੀਫਕਰਆਏਜਾਕਹਰਕਾਲੂਰਨਾਂਗੀ। ੪੯੨
 ॥ ਪੈਰਬਰਦੁਖਤਤੇਹੁਕਮੁਸਿਪਾਪਨ੍ਹਦੈਲਤੇ
 ਰੁਗਲਵੇਸੂਲਨਾਂਗੀ। ਹੁਕਮੁਨਾਲਾਹਦੀਸਦੇਰੇ
 ਵਣਾਂਈਜੋਪਾਦੁਰਦਾਸਾਂਈਆਂਭੂਲਨਾਂਗੀ। ਜਿ
 ਮਦਿਦਾਰਕਣਕੀਤਿਆਂਖੁਸੀਨਾਂਗੀਅਤੇਅੰਗਮ
 ਕਕਦੇਮਾਕੂਲਨਾਂਗੀ। ਫਾਰੇਸਾਹਦੀਬੀਦਗੀਖਿ
 ਪਰਨਾਂਗੀਦੇਖਾਮੀਨਦੀਏਕੇਕਾਬੂਲਨਾਂਗੀ। ੪੯੩
 ॥ ਜਿਦਾਬਸਹਿਤੀ। ਅੰਦਲਬਿਨਾਸਿਰਦਾਰਜਿ
 ਉਰਖਅੱਫਲਰੀਨਕੁੰਫਕਦੇਦੁਫਾਰਨਾਂਗੀ।
 ਨਮਾਜਬਿਨਾਂਹੈਕੀਜਗੀਬਹੇਨਿਥਾਂਦੀਗਪਾਮ
 ਰਦੇਜੇਅੱਕਲਦਾਯਾਰਨਾਂਗੀ। ਬਿਨਾਂਆਦਮ
 ਇਜਤਨਹੀਇਨਸਜਾਪੇਬਿਨਾਂਆਬਬੋਕੱਤ
 ਲਤੋਰਦਾਰਨਾਂਗੀ। ਸਬਰਜਿਕਰਤੇਬੀਦਗੀਬਾ

ਝੁਜੇਗੀਦਿਆਬਾਝੁਜੇਸਾਹਦੁਪਾਰਨਾਂਗੀ॥੪੯੪
 ॥ਬਿਨਾਂਜੇਰੁਦੇਜਦੁਨਬਿਨਦੁਸਨਦਿਲਬਰਲੂਣ
 ਬਾਝੁਤਾਂਤਾਂਮਸੁਆਦੁਨਾਂਗੀ॥ਸਰਮਬਾਝੁਮੁਛੰ
 ਬਿਨਾਂਅਮਲਦਾਵੀਤਲਬਬਾਝੁਛੰਜਾਂਭਰਾ
 ਭਾਰਨਾਂਗੀ॥ਅੰਕਲਬਾਝੁਦੁਜੀਰਸਲਤਨਮੇਮ
 ਨੇਦਿਦਾਨਹਿਸਾਬਸੁਮਾਰਨਾਂਗੀ॥ਦਾਰਸਰਨ
 ਛਕੀਰਤਲਦਾਰਘੋਨੁਚਾਰੇਥੋਕਇਹਕਿਸੇਦੇ
 ਯਾਰਨਾਂਗੀ॥੪੯੫॥ਜਦਾਬਜੇਗੀ॥ਮਰਦ
 ਕਰਮਾਂਦੇਨੇਕਹੈਸਹਿਤੀਏਨੀਰਿਨਾਂਦੁਸਮਨਾਂਨੇ
 ਕਕਮਾਈਆਂਦੀਆਂ॥ਤੁਸੀਏਸਜਗਨਦਿ
 ਚਿਹੋਇਰਹੀਆਂਪਜਿਸੇਰੀਆਂਪਟਧਨੁਦਾ
 ਈਆਂਦੀਆਂ॥ਮਰਦਭਰੇਜਗਜਹੈਨੇਕੀਆਂ
 ਦੇਰਨਾਂਬੇਵੀਆਂਹੈਨਬੁਰਿਆਈਆਂਦੀਆਂ
 ॥ਮਾਇਬਾਪਦੇਨਾਂਇਨ੍ਹੇਚਾਇਓਬਨਪਤਾਲਾ
 ਹਸਟਨਸਕੇਭਾਈਆਂਦੀਆਂ॥ਹੰਡੁਮਾਸਹ
 ਲਾਲਹਰਾਮਕੰਪਨਏਹਕੁਹਾਵੀਆਂਹੈਨਕਸਾਂ
 ਈਆਂਦੀਆਂ॥੪੯੬॥ਲਬਾਂਲੇਦਿਆਂਸਾ
 ਛਕਰਦੇਨਦਾਵੀਜਿਦੇਕੈਚੀਆਂਅਹਿਮਕੰ
 ਨਾਈਆਂਦੀਆਂ॥ਸਿਰਜਾਏਨਯਾਰਦਾਸਿ

ਰਰੁਜਾਏਸਰਮਾਂਰਖਦੀਆਂਅੰਥੀਆਂਲਾਈਆਂ ੧੦੧
 ਦੀਆਂ। ਨੀਤ੍ਰਿਕੇਹਵੀਗੱਲਤੇਐਰੂਸੁਕੇਗੱਲਾਂਦ
 ਸਖਾਪੂਰੀਆਂਪਾਈਆਂਦੀਆਂ। ਆਚਾਨਾ
 ਲਫਕੀਰਵੇਲਾਂਦਨੀਹੈਪੂਬੀਆਂਦੇਖੋਨਿਨਾ
 ਟੁਰੁਜਾਈਆਂਦੀਆਂ। ਦੁਰੇਸਾਹਤੇਰੇਮੁਹ
 ਨਾਲਮਾਗਾਂਪ੍ਰਿਭਾਂਬੀਨਿਕੇਨਾਲਬੁਰਿਆਈਆਂ
 ਦੀਆਂ। ੪੬੮। **ਜਬਾਬਸਹਿਤੀ।** ਰੀਸਜੇਗੀ
 ਆਂਦੀਤੈਬੋਨਹੀਉਦੀਹੋਸਾਂਕੇਗੀਆਂਜੱਟਾਂਰ
 ਥਾਈਆਂਦੀਆਂ। ਬੇਸਰਮਦੀਆਂਮੁਛਾਂਜਿ
 ਉਪੁਛਪਿਛੇਜੇਗੀਆਂਮੁਜਿਗਾਂਬੇਟਵੇਥਾਈ
 ਆਂਦੀਆਂ। ਤਾਂਨਸੈਨਜੇਹਾਗੁਨਹੀਹੋਦਾਲ
 ਖਸਤਾਜੇਹੋਨਭਿਗਈਆਂਦੀਆਂ। ਅੰਥੀ
 ਡਿਠੀਆਂਨਹੀਤ੍ਰਿਚੇਬਗਾਵੇਪ੍ਰੇਮਕੁਠੀਆਂਬ੍ਰਿ
 ਸਿਤਾਂਈਆਂਦੀਆਂ। ੪੬੯। **ਸਿਰਮੁੰਨਦਾਵ੍ਰਿ**
 ਥੇਹਲਾਈਆਈਕਦਗਾਂਡਿਠੀਆਂਐਰੂਚਦਾ
 ਈਆਂਦੀਆਂ। ਤੇਰੀਚਰਾਚਰਚਰਕਦੀਜੀ
 ਰੁਏਵੇਜਿਵੇਚਰਕਦੀਆਂਜੁਤੀਆਂਸਾਂਈਆਂ
 ਦੀਆਂ। ਫਕਗਾਂਨਾਲਲਣਨਲਿੰਗੀਬਾਣਰਖ
 ਨਨਹੀਚਾਲੀਆਂਭੁਲਿਆਂਦੀਆਂਜਾਈਆਂਦੀ

ਆਂ। ਨਹੀਕਾ ਬੇਦਾ ਚੂਹ ਨੂੰ ਹੋਇ ਦੁਕ ਠਖ ਬ
ਰਾਂ ਜਾਣ ਦੇ ਚੂਹੇ ਖਾਂਈਆਂ ਦੀਆਂ। 400। ਨਹੀ
ਠਕਰਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਲੁਚਤ ਬਹੁ ਖਬਰਾਂ ਮੁਗਖਾ ਨਹੀ
ਚਤਰਾਈਆਂ ਦੀਆਂ। ਚਿਤ ਨੁਸ਼ਾਹੁ ਰੇ ਦੇਖ ਮ
ਗਰਲਗੋਂ ਜਿਵੇਂ ਕੁਤੀਆਂ ਹੋ ਨਕਸਾਂਈਆਂ ਦੀਆਂ
। ਜੇਵੇਈਆਂ ਸੁਣ ਉਜਾਣੁ ਦਿਚਿਵੰਗੁ ਭੂਰੁ ਟਕਰ
ਰਾਂ ਓਹੁ ਕੀਜਾਣ ਦੀਆਂ ਦਾਈਆਂ ਦੀਆਂ। ਗਧੇ
ਵੰਗੁ ਜਿਉਰੰਨ ਕੇ ਕਰੋ ਮਸਤੀ ਸਿਘੇ ਸੁਥਣਾਂ ਰੰ
ਨਾਂ ਪਗਈਆਂ ਦੀਆਂ। 401। ਬਾਬੂ ਨਹੀ ਪੁਗ
ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ ਅਜੇ ਟੋਹੀਆਂ ਤੈਬੁਕਲਾਂ ਮੰ
ਈਆਂ ਦੀਆਂ। ਪੁਛਾਗਾਂਈ ਦੀਆਂ ਮਹੀਨੂੰ ਜੇ
ਨੁਨਾਂ ਹੋਖੁਰੀਆਂ ਮੇਹੀਨੂੰ ਲਾਂਦਨਾਂ ਗਾਂਈਆਂ ਦੀਆਂ
। ਹਾਸਾ ਆਦਰਾ ਦੇਖਕੇ ਸਿਫਲਦਾਈਆਂ ਗਲਾਂ
ਤਬਾਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਠਤਾਈਆਂ ਦੀਆਂ। ਮਿਆਂ ਕੋਟ
ਛੁਰਾਵਸੀਆਣ ਤੈਨੂੰ ਧਮਕਾਂ ਪੈਨਗੀਆਂ ਜਦੋ
ਕੁਟਾਈਆਂ ਦੀਆਂ। 402। ਗਲਾਂ ਇਸਕਦੀਆਂ
ਮੁਗਲਆਸਕ ਨੂੰ ਕਚੇ ਪਣੇ ਤੇ ਦੁਹਣੁ ਰੁਣਾਈ
ਆਂ ਦੀਆਂ। ਮਿਰਜਾ ਸਾਹਬਾਬਾ ਰਦਿਚਿਮਿਲੇ
ਦੇ ਦੇਵਾਗਾਂ ਇਸਕਦੀਆਂ ਦੇਖ ਚੁਪਾਂਈਆਂ ਦੀ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਆਖ ਲਗੇ ਜਿ ੧੦੨
 ਨਾਂ ਵਖੀਆਂ ਭੀ ਨੀਆਂ ਭਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਏਹੁਇ
 ਸਕ ਕੀ ਜਾਣ ਦੇਚਾ ਕਚੇ ਬਰਖਬਰਾਂ ਜਾਣ ਦੇਰੋਟੀ
 ਆਂ ਚਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਫਾਰੇ ਸਾਹਨ ਬੇਟੀਆਂ ਜਿਨਾਂ
 ਜਣੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਜਾਣ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜਦਾਈਆਂ ਦੀਆਂ
 ॥ ੫੦੩ ॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ ਮੈਤਾਂ ਸਹਿਤੀ ਏਰੁਗਾਂ ਨਮੁ
 ਲਤੈ ਬੋਭਿਖੇ ਦੀਦੇ ਤੈਰੁ ਦੇ ਸਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਹਾਥੀ ਨਹੀ
 ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਕਿਲਾ ਚਾਹੇ ਸੇਰ ਮੱਖੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀ ਮਾ
 ਰ ਦੇ ਨੀ। ਕਹੇ ਕਾਂਵਾਂ ਦੇ ਚੋਰ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰ ਦੇ ਸੇਰ ਛਾਂਦੀ
 ਆਂ ਬੋਨਹੀ ਹਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਛਟਹੈ ਨਲਦਾਈ ਦੇ ਅੰ
 ਸਲਦਾਈ ਹੋਰ ਦੇਵੇ ਪਸਾਰੇ ਪਸਾਰ ਦੇ ਨੀ। ੫੦੪
 ॥ ਇਕੇ ਮਾਰਣਾਂ ਇਕੇ ਤਾਂ ਆਪ ਮਾਰਣਾਂ ਇਕੇ ਭੁਜੁ
 ਜਾਣਾਂ ਅਗੇ ਸਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਇਮਤਸਤਸਤ ਬਰਦ
 ਟਨ ਸੀਨ ਭਾਰੇ ਚੰਗਤਾਂ ਗਭੁਰੂ ਕਿਸੇ ਨਕਾਰ ਦੇ ਨੀ।
 ਬੀਨਿਟੋਰੀਅਨ ਜੰਗ ਨੂੰ ਚਕਰ ਕਰਕੇ ਸਗੋ ਅਗਲੀ
 ਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛੇ ਮਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਸਨੁ ਨਕਪਣੁ ਹੋਨ ਤਹ
 ਕੀ ਕਕਾਲੇ ਜੇ ਦੇਹੋ ਸਟੀਹੋ ਨਿਲੁ ਹਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਝੂਠੇ
 ਮੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਨਜੇਗੁ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਗਲੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਛੁਹ
 ਰ ਦੇ ਨੀ। ੫੦੫ ॥ ਖੇਰਦਿਤੀ ਆਂ ਮਾਲੁ ਨਹੋ ਦੇਖੇ

ਨੂ ਬੋਹਲ ਬੁਣੇ ਨ ਚੁਗੇ ਗੁਟਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਜਦੋਂ ਨ ਨੂੰ ਜਿ
 ਨ ਆ ਕਰੇ ਦ ਖਲਾ ਸ਼੍ਰਾਣੂ ਕਰੀ ਦਾ ਨ ਲੀ ਪੈ ਜਾਰ ਦੇ ਨੀ।
 ॥ ਤੈਂ ਤਾਂ ਛਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸਾਰੇ ਮਾਰੇ ਦਾ ਤੈਂ ਨੂੰ ਦੇ ਖਲੇ
 ਯਾਰ ਹੁਣ ਮਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਜੇਹਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਤੈਂ ਹਾ ਪਾਂਦ
 ਦਾਈ ਸਚੇ ਦੁਚ ਨਹੈਂ ਨ ਪਰ ਦੁਰ ਗਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹਮੀ ਆਂ ਰਿਨ ਭੋ ਕਣੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਛਕਰ ਪੈ ਜਾਰ ਹੀ
 ਮਾਰ ਦੇ ਨੀ। ੫੦੬॥ ਜਬਾਬ ਸਹਿਤੀ। ਤੇਰੀ ਆਂ ਸੇ
 ਲੀ ਆਂ ਬੋ ਅਸੀ ਨਹੀ ਰੂਰ ਦੇ ਕੋਈ ਰੂਰੇ ਨ ਭੀਲ ਦੇ
 ਸਾਂਗ ਕੋ ਲੋ। ਅੰਦੇ ਮਾਰੀ ਦਾ ਜਾਹਿ ਗਾਏ ਸਾ ਪਿੰਡੇ
 ਜਿਵੇਂ ਖਿਸਕ ਦਾ ਕੁ ਫਰਹੈ ਬਾਂਗ ਕੋ ਲੋ। ਸਿਰਕ ਨ
 ਕੇਟੁ ਰੇਗਾ ਸੁਲ ਜੋਟਾ ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਉਠ ਚਲ ਦਾ ਰਾਂਗ
 ਕੋ ਲੋ। ਮੇਰੇ ਰੂਠੀ ਆਂ ਕੀ ਬਸੀ ਜਾਂ ਨ ਤੇਰੀ ਜਿਵੇਂ ਚੇ
 ਰਦੀ ਜਾਂ ਨ ਸੁਲਾਂ ਘੋ ਕੋ ਲੋ। ੫੦੭॥ ਅੰਦੇ ਖ ਪਰੀ
 ਸਿੰਘੀ ਛਰੂ ਜਾਹਿ ਗਾਏ ਜਿਵੇਂ ਪਾਣੂ ਵੀ ਸਰਕ ਦਾ ਚਾਂ
 ਗ ਕੋ ਲੋ। ਤੇਰੀ ਟੋਟਣੀ ਫਰਕਦੀ ਸੱਪ ਦੁੰ ਗੁਆ
 ਚੁਰਨਾਂ ਦੇ ਰੂਰੀ ਤ੍ਰਿਪਾਂ ਘੋ ਕੋ ਲੋ। ਏਵੇ ਖੋ ਛੁਪੈ ਸੀ ਤੈ
 ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਛਕ ਦਾ ਪੈਰ ਉਲਾਂ ਘੋ ਕੋ ਲੋ। ੫੦੮॥
 ਰੇ ਸਾਹਇ ਹੋ ਜੇਗੀ ਨਾਮੁ ਇਆ ਜਾਣੇ ਪਾਣੀ ਮੰ
 ਗੇਗਾ ਜਦੋਂ ਪੈ ਨੁਸਾਂ ਗ ਕੋ ਲੋ। ੫੦੯॥ ਜਦਾਬ ਜੇਗੀ

ਕੇਹੀਆਂਆਣਪੈਰਾਖਤਾਂਜੇਹੀਆਂਨੀਅੰਸੀਰਿਨ
 ਨੂੰਰੇਦੁਹੀਜਾਣਦੇਗਾਂ। ਫਹੀਚਬਕੇਲਈਲਿਖਾ
 ਉਪਲਾਦਿਚਿਤ੍ਰਬੁਆਸਦੇਅੰਸੀਨਤਾਣਦੇਗਾਂ।
 ਫਿਰੇਫੁਰਦੀਪਲਿਖਾਦਿਛੁੰਦਣੇਨੂੰਅੰਸੀਸੁ
 ਹਉਤੇਮੈਜਾਂਮਾਣਦੇਗਾਂ। ਰਿਨਾਂਕਰਨਦਧਾਉਸੀਜੋਗ
 ਵਾਲੇਅੰਸੀਪਲਕਾਦਿਚਿਸਾਫਕਰਿਜਾਣਦੇਗਾਂ
 ਯਲੇਕਜਾਗਦੇਮਹਰੀਆਂਨਾਲਪਰਚਣਅੰਸੀ
 ਥਾਬਮੀਦਰਿਮੈਜਾਂਮਾਣਦੇਗਾਂ। ਲੋਕਛਾਣਦੇਭੀ
 ਗਤੇਸਰਬਤਾਂਨੂੰਅੰਸੀਆਦਮੀਨਜਗਦਿਚਿਛੁ
 ਣਦੇਗਾਂ। ਅੰਸੀਆਪਨਾਂਕਿਸੇਦਾਬੁਧਾਕਰਦੇਹੁਕ
 ਮੁਹੱਬਦਾਭੁਲਾਪਛਾਣਦੇਗਾਂ। ਫਿਰੇਮਗਰਲਗੀ
 ਏਦੀਮੈਤਆਈਦਾਰੇਸਾਹੁਣਮਾਰਕੇਗਾਣਦੇਗਾਂ।
 ॥੫੦੯॥ **ਜਬਾਬਸਾਇਗ** ਜੇਠਮੀਹਤੇਸਿਆ
 ਲਨੂੰਦਾਉਮੀਦੀਕਤਕਮਾਪਦਿਚਿਮਨੇਅੰਸੀ
 ਰੀਆਂਨੀ। ਰੋਣਾਂਦਿਆਹਦਿਚਿਗਾਦਣਾਂਦਿਚਿ
 ਸਮਾਪੇਸਤਰੀਮੰਜਲਸਾਂਕਰਨਮੀਦੇਰੀਆਂਨੀ
 ਯਚੁਗਲੀਖਾਂਦਦਾਂਦੀਬਦੀਨਾਲਮੇਹਣੇਖਾਇ
 ਲੂਣਤੇਕਰੇਬਦਖੇਰੀਆਂਨੀ। ਹੁਕਮੁਹੱਬਕਮ
 ਜਾਤਦੇਣਾਨਾਲਦੋਸਤਾਂਦੇਕਰਨਦੇਰੀਆਂਨੀ॥੫

੧੦॥ ਚੋਰੀ ਨਾਲ ਰਠੀ ਕਦੇ ਦਗਾ ਪਿਰਾਂ ਪਰ ਨਾਲ
 ਪਰਸਾਲ ਵੀ ਆਂ ਸੀਰੀ ਆਂ ਨੀ॥ ਖਸਮ ਨਾਲ ਬ
 ਰਾਬਰੀ ਕਰੇ ਐਰਤ ਲਗੇ ਰੋ ਬੁਨਿ ਦੇਹੁ ਭੀ ਗੋਰੀ ਆਂ ਨੀ
 ॥ ਗੈ ਬਤਤ ਰਕਸੁ ਲਵਤ ਤੇ ਬੂਠ ਮਸਤੀ ਦੁਰਕਰ
 ਨਠਰਿਸਤਿ ਆਂ ਤੇਰੀ ਆਂ ਨੀ॥ ਮੁਨੁ ਨ ਕੋਲ ਤੇ ਛਿ
 ਰਨ ਜੁਬਾਨ ਪਿਰਾਂ ਬੁਰਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਵੀ ਆਂ ਏਹੁ ਭੀ
 ਛੇਰੀ ਆਂ ਨੀ॥ ੫੧੧॥ ਲਣ ਨਾਂ ਨਾਲ ਛਕੀਰ ਸਿ
 ਰਦਾਰ ਯਾਰੀ ਕਢ ਪਤਨੀ ਮਾਲਦ ਸੇਰੀ ਆਂ ਨੀ
 ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋਖੇ ਛਿ ਆਂ ਦਿਚਿ ਹੋਈ ਖਰਰ ਦਾ ਵੀ
 ਆਂ ਏਹੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਆਂ ਨੀ॥ ਭੁਲੇ ਨਾਲ ਭੁਲੀ ਆਂ
 ਬੁਰੇ ਨਾਲ ਬੁਰੀ ਆਂ ਯਾਰ ਰੋਖਨ ਸੀਹਤਾਂ ਮੇਰੀ
 ਆਂ ਨੀ॥ ਬਿਨਾ ਹੁਕਮੁ ਦੇ ਮਰਨ ਨਾਂ ਚਿਹੁ ਬੀ ਦੇਸਾ
 ਬਤ ਜਿਨਾ ਵੀ ਆਂ ਰਿਜ ਕਦੀ ਆਂ ਛੇਰੀ ਆਂ ਨੀ
 ॥ ੫੧੨॥ ਬਦਰ ਗਨਿ ਰੰਗ ਕੀਰਿ ਗਲਾ ਘੋਦਾ ਹੁਦਾ
 ਹੁਏ ਹੁਕੁ ਦਰਤਾਂ ਤੇਰੀ ਆਂ ਨੀ॥ ਬਿਨਾਂ ਅਕਲ ਦੇਹੁ
 ਸਨ ਦੇਖ ਗਾਂਜੇ ਹੋ ਕਰੇ ਮਲਕ ਨਾਂ ਲਾਵਦਾ ਦੇਰੀ
 ਆਂ ਨੀ॥ ਏਹੇ ਜਾਵੁਣੇ ਪਤ ਕੇ ਕਰਕ ਮਲੀ ਪਈ
 ਗਿਰਦ ਪਤੰ ਮੇਰੇ ਛੇਰੀ ਆਂ ਨੀ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਅਸਾਂ
 ਨਾਲ ਜਾਵੁ ਆਂ ਦੇ ਕੇਈ ਗਣੀ ਆਂ ਕੀਤੀ ਆਂ ਚੇ

ਰੀਆਂਨੀ॥ ੫੧੩॥ ਜਬਾਬਸਾਇਰਾ ਅਸਾਂਜਾਦੁ ੧੦੪
 ਤੇਪੋਲਕੇਸਭਪੀਤੇਕਰਾਂਕਮਲੇਮੇਜਾਦੁਆਂਦਾ
 ਲਿਆਂਨੀ॥ ਰਾਜੇਭੋਜਜੇਹੇਕੀਤੇਚਾਇਘੋਤੁਨਹੀ
 ਜਾਣਦਾਅਸਾਂਦੇਚਾਲਿਆਂਨੀ॥ ਸਿਰਕੱਪਰਸਾ
 ਲੂਨੂੰਦੱਖਤਪਾਪਾਮਕਰਿਘੋਤੁਦੋਰੋਲਿਆਂਗਲਿ
 ਆਂਨੀ॥ ਰਾਫੁਣਲਿਕਲੁਟਾਇਕੇਗਰਦਹੋਆਸੀਤਾ
 ਵਾਸਤੇਕੁਦਦਿਖਾਲਿਆਂਨੀ॥ ੫੧੪॥ ਯੂਸਬਬੀ
 ਦਦਿਚਿਪਾਇਜਹੀਰਕੀਤਾਸਸੀਦੱਖਤਪਾਪਾ
 ਓਠਾਂਦਾਲਿਆਂਨੀ॥ ਰਾਂਸ਼ਾਚਾਰਕੇਮੇਂਹੀਖਰਾਬੋਹੇ
 ਪਾਹੀਰਮਿਲੀਜੋਖੇਵ੍ਹਿਆਂਸਾਲਿਆਂਨੀ॥ ਰੋਗੁ
 ਵੱਢਕੇਨੰਦੀਦੇਦਿਚਿਪਾਇਆਇਹਜਲਾਲੀ
 ਵੇਵੇਖਲੈਚਾਲਿਆਂਨੀ॥ ਠੋਗੁਓਮਰਪਤਸਾਹ
 ਖੁਆਰਕੀਤਾਮਿਲੀਮਾਰਫੁਣਫੋਲਨਿਗਲਿ
 ਆਂਨੀ॥ ੫੧੫॥ ਫੁਲੀਬਲਬਾਬਰਨੇਇਮਾਨ
 ਦਿਤਾਦੇਖਰੋਬਿਆਬੀਰਗੀਫਾਲਿਆਂਨੀ॥ ਮੇਂਹੀ
 ਫਾਲਤੇਸੋਹਣੀਰਹੀਏਵੇਹੋਰਪੁਛਲੈਇਸਕਦੇ
 ਭਾਲਿਆਂਨੀ॥ ਠਾਗੁਖੁਹਣੀਕਟਕਲਨੁਮੁਏ
 ਪਾਂਰੋਸਭਾਤੋਬਕੇਖਟਿਆਂਪਾਲਿਆਂਨੀ॥ ਰਿਨਾਂ
 ਮਾਰਲਨੁਏਇਮਾਮਜਾਦੇਮਾਰਘੋਤਿਆਬੀਰ

ਗੀਵਾਲਿਆਂਨੂੰ ਸਕਿਆਂਤੁਈਆਂਨੂੰਕਰਨਨਫਰ
 ਰਾਜੇਅਤੇਰਾਜਬਹਾਲਦੇਸਾਲਿਆਂਨੂੰ। ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਤੂੰਜੇਗੀਆਕੋਣਹੋਨਾਓਕੁਰੇਗਾਸਾਰਿਆਂ
 ਲਿਆਂਨੂੰ। ੫੧੬। **ਜਬਾਬਜੇਗੀ।** ਆਉਨੱਢੀਏ
 ਗੋਬਕੀਚਾਇਆਈਅੱਸਾਂਨਾਲਕੀਰਿਕਤਾਂਚਾ
 ਈਆਂਨੀ। ਬੇਕਸਦਾਕੋਨਰੱਬਬਾਏਤੁਸੀਦੋਦੇਨਿ
 ਨਾਣਗੁਰਜਾਈਆਂਨੀ। ਕਰੇਨਗਾਂਦੇਨਾਲਬਰੇਬ
 ਰੀਨੀਆਖੁਤੁਸਾਂਕੀਦਿਚਿਤੁਲਿਆਈਆਂਨੀ।
 ਜੇਦੁਰੱਬਦੇਨਾਉਤੇਤੁਲਾਕਰਸੀਅੱਗੇਮਿਲਨਗੀ
 ਅੰਤਿਸਭੁਲਿਆਈਆਂਨੀ। ਅੱਗੇਤਿਨਾਂਦਾਹਾ
 ਲਜਬੂਨਹੋਦੁਰੇਸਾਹਜੇਕਰਨਬੁਰਿਆਈਆਂ
 ਨੀ। ੫੧੭। **ਜਬਾਬਜੇਗੀ।** ਮਰਦਯਾਰਹੋਦੁਨਜੇ
 ਦੁਨੇਕੀਆਂਦੇਸੂਰਤਰਿਨਯਤੀਮਮਕੂਛਹੈਨੀ।
 ਮਰਦਆਲਮਫਾਜਲਕਾਮਲਹੈਨਸਭੁਕਿਸੇਰਿਨ
 ਨੂੰਕੀਦੁਕੂਛਹੈਨੀ। ਸਬਰਫਜਲਹੈਮੀਨਿਆਨੇ
 ਕਮਰਦਾਂਅਤੇਸਬਰਦੇਦਾਕਮਰੂਛਹੈਨੀ। ਦਫ
 ਤਰਮਕਰਫਰੇਬਤੇਖਚਰਗੁਹੋਏਨਾਬਹਿਸਤੀ
 ਆਂਦਿਚਿਮਲਛੁਛਹੈਨੀ। ਰਿਨਰੇਸਮੀਕਪਣਾ
 ਮੀਨਾਂਮਸਲੇਮਰਦਜੇਜਕੀਦਾਮਸਿਰੂਛਹੈਨੀ।

ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਦਿਲਾਖਤੀ ਮਰਦ ਮੇਵੇ ਅੰਤੇ ਰੀ ਨ ਮਿਸ ੧੦੫

ਦੁਕਦਾਸੁ ਭੋਯੈ ਨੀ ॥ ੫੧੮ ॥ ਜਬਾਬ ਸਹਿਤੀ ॥ ਵੇਸ

ਤਸੇਈ ਜੋ ਬਿਪਤ ਵਿਚਿ ਭੀ ਨ ਕੰਟੇ ਜਾ ਰਸੇਈ ਜੋ

ਜਾਨਕੁ ਰਬਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਸਾਹ ਸੇਈ ਜੋ ਕਾਲਾ ਦਿਚਿ

ਬਿਪਤ ਕੰਟੇ ਗਲ ਬਾਤ ਦਾ ਜੋ ਨਿਗਾਹ ਦਾਨ ਹੋਵੇ ॥

ਗਊ ਸੇਈ ਜੋ ਸਮਾਲਾ ਦਿਚਿ ਦੁਪਦੇਵੇ ਬਾਰ ਸਾਹ

ਜੋ ਨ ਜਰ ਅਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਨਾਰਿ ਸੇਈ ਜੋ ਮਾਲਾ ਫ

ਰਿ ਬੈਠ ਜਾਲੇ ਪਾਦਾ ਸੇਈ ਜੋ ਭੁਤ ਮਸਾਨ ਹੋਵੇ

॥ ੫੧੯ ॥ ਟੀ ਮਸਾਕ ਹੋ ਅਸਲ ਅਠੀ ਮਬਾਝੋ ਕ

ਸੇ ਨਾਲ ਫਕੀਰ ਦੀ ਬਾਣ ਹੋਵੇ ॥ ਸੇਈ ਰੋਗ ਜੋ ਨ

ਲਾਇ ਲਾ ਜੋਵੇ ਤੀਰ ਸੇਈ ਜੋ ਨਾਲ ਕਮਾਣ ਹੋਵੇ

॥ ਕੀ ਜਰ ਸੇਈ ਜੋ ਗੈਰਤਾਂ ਬਾਝੁ ਹੋਵੈ ਨਿਵੇ ਭਾਂਭੁ

ਬਾਝੁ ਇਸਨਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਕਸਬਾ ਸੇਈ ਜੋ ਦੋਹ ਬਿ

ਨੁ ਪਾਦ ਸੈ ਅਰਜਲ ਤੇ ਮਿਹਰ ਬਾਨ ਹੋਵੇ ॥

੫੨੦ ॥ ਕੁਰੀ ਸੇਈ ਜੋ ਕਰੇ ਆਉ ਦਿਲ ਦਾ ਨੀ ਦਿ

ਨ ਜਰ ਤੇ ਬਾਝੁ ਨੁ ਬਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਰਤੇ ਚੋਰ

ਬਿਨ ਦੇ ਸਦੁ ਸੈ ਪਟ ਸੇਈ ਬਿਨੁ ਅੰਨ ਦੀ ਪਾਨ ਹੋ

ਵੇ ॥ ਸੇਯਦ ਸੇਈ ਜੋ ਸੁਮਨ ਹੋਇ ਕਾਇਰ ਜਾ

ਨੀ ਸਾਹ ਤੇ ਨਾਂ ਕਹਿ ਰਵਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਚਾਕੂ ਅੰਰਤਾਂ

ਸਦਾ ਬੇਓਜਰ ਹੋਵਨਿ ਅੰਤੇ ਆਦਮੀ ਬਿਨਾਂ ਨੁਖਸਾ
 ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਪਰਾਂ ਜਾਇ ਤੁਭੇ ਖੀਆ ਗਵਲਾ ਦੇ ਮਤੁਮੀ
 ਗਣੇ ਕੋਈ ਵਧਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਫਕੀਰ ਬਿਨੁ ਨਿ
 ਰਸ ਗਫਲਤ ਯਾਦ ਰੱਬ ਦੀ ਵਿਚਿ ਮਸਤਾਨ ਹੋਵੇ
 ॥ ੫੨੧ ॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ ॥ ਕਾਰਸਾ ਜਹੇ ਰੱਬ ਤੇਓ
 ਮਰਦੇ ਲਤ ਸਭੇ ਮਿਹਨਤਾਂ ਪੇਟ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ਨੀ ॥ ਨੇਕ
 ਮਰਦ ਤੇ ਨੇਕ ਭੁਇਓਇ ਅੰਤੁ ਓਨਾਂ ਦੁਹਾਨੇ ਕੀ ਮਸ
 ਵਾਰਨੇ ਨੀ ॥ ਪੇਟ ਦਾਸ ਤੇ ਪਰੀ ਤੇ ਹੂਰ ਜਾਵਾਦਾ
 ਨੇ ਭੁਤ ਤੇ ਜਿਨ ਤੇ ਵਾਰਨੇ ਨੀ ॥ ਪੇਟ ਦਾਸ ਤੇ ਫਿਰਨ
 ਅੰਬੀਰ ਦਰਦ ਰਸਾਹ ਜਾਵੇ ਅੰਤੇ ਗਪੇ ਚਾਰਨੇ ਨੀ
 ॥ ੫੨੨ ॥ ਪੇਟ ਦਾਸ ਤੇ ਸਭ ਖਰਾਬੀਆਂ ਨੀ ਪੇਟ ਦੁ
 ਸਤੇ ਖੁਨ ਗੁਜਾਰਨੇ ਨੀ ॥ ਪੇਟ ਦਾਸ ਤੇ ਫਕਰਤ ਸ
 ਲੀਮ ਤੇ ਨਸਬੇ ਸਮਝ ਲੈ ਰਗ ਗਵਰ ਦੇ ਨੀ ॥
 ਪੇਟ ਲਾਇ ਕੇ ਸਭ ਨਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਬਿਨਾਂ ਬੇਨੀ
 ਆਂ ਰੱਬ ਗੁਫਾਰਨੇ ਨੀ ॥ ਏਸ ਜਿਮੀਨਿ ਦੁਹਿਦਾ
 ਮੁਲਖ ਮੁਕਾ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਚੁਕੇ ਦੁਰੇ ਕਾਰਨੇ ਨੀ ॥
 ੫੨੩ ॥ ਕਾਂਟੇ ਹੋਰੁ ਤੇ ਗਾਹਕ ਹੋਰੁ ਸਦੇ ਖਾਂਦਿਦ
 ਹੋਰੁ ਤੇ ਹੋਰੁ ਦਮ ਮਾਰਨੇ ਨੀ ॥ ਮਿਹਰਬਾਨ ਫਕੀਰ
 ਇਕ ਪਲ ਜੇ ਹੋਵੇ ਤੁਸਾਂ ਜੇ ਹੋਕਰੋ ਨੁਲਖ ਤਾਰਨੇ

ਨਿ। ਪੇਟ ਦਾਸ ਤੇ ਗਤ ਪਰ ਬਾਰ ਛੇ ਤੇ ਹੋਇ ਪਾਹੁ ॥
 ਹੋ ਕਰੇ ਮਾਰਨੇ ਨਿ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਜੇ ਰੰਨ ਨੇ ਮਿਹਰ ਕੀ
 ਤੀ ਭਾਂਡੇ ਬੋਲ ਦੇ ਮਾਪੇ ਚਾਹੁ ਰਨੇ ਨਿ। ॥ ੫੨੪ ॥ ਜ
 ਦਾ ਬਸ ਹਿਤੀ ॥ ਰੱਬ ਜੇ ਰੂਨ ਜੱਗ ਹੈ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਜਿ
 ਮੀ ਜੇ ਰੂਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਾ ਬਗੀਏ ॥ ਅੰਝੀ ਜੇ ਰੂਨ ਕਿ
 ਸੇ ਦੇ ਹੋ ਨ ਜਿਗੇਰਾ ਜਹਿ ਦ ਪੰਜਾਬ ਨ ਬਾਦ ਹੀ ਦੇ
 ॥ ਚਿਦ ਜੇ ਰੂਨ ਚਲਾ ਕਨ ਸਰ ਦ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜੇ ਰੂਨ ਕਿ
 ਸੇ ਇਕਾ ਬਗੀਏ ॥ ਅੰਸ ਮਾਨ ਜੇ ਰੂਨ ਕਿਸੇ ਪਲਾਏ
 ਪਤ ਜੇ ਰੂਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾ ਬਗੀਏ ॥ ੫੨੫ ॥ ਮਾਲ
 ਜਾ ਦੀਆਂ ਜੇ ਰੂਨ ਕਸਬ ਭੈਣਾ ਕਮ ਜਾਤ ਤੇ ਹੁਕਮ
 ਦੀ ਖਾ ਬਗੀਏ ॥ ਬੁਠਾ ਕਸਬ ਨੈ ਕਰੀ ਜੇ ਰੂਨ ਕੋਈ
 ਯਾਦ ਹੁਕ ਦੀ ਜੇ ਰੂਨ ਅਕਾ ਬਗੀਏ ॥ ਐਤੁ ਜੇ ਰੂਨ ਸ
 ਕਤਾ ਕੋਈ ਜਗ ਤੇ ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀ ਬਗਾ ਬਗੀ
 ਦੇ ॥ ਰਿਨ ਦੇਖਣੀ ਐ ਬੁਠੇ ਫਕਰ ਤਾਂ ਈ ਭੂਤ ਦਾਂ
 ਗਹੈ ਸਿਰੇ ਤੇ ਬਾ ਬਗੀਏ ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਸੈ ਤਾਂ ਨ ਦੇਅ
 ਮਲ ਤੇ ਰੇ ਦਾ ਵੀ ਸੇਖ ਦੀ ਹੋਇ ਗਈ ਬਾਦ ਹੀ
 ਦੇ ॥ ੫੨੬ ॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ ॥ ਰਿਨ ਦੇਖਣੀ ਐ ਬ
 ਹੇ ਅੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਅੰਖੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਦੇਖਣੇ
 ਨੂੰ ॥ ਸਭ ਖਲ ਕਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਲਓ ਮੁਜਰਾ ਕਰੇ ਦੀ

ਦਇਸਜਗਦੇਪੇਖਣੇਨੂੰ। ਗਇਗਜਿਆਂਸਿਰੰਦੇ
 ਦਾਉਲਾਏਨਗਜਾਇਕੇਅੰਖੀਆਂਦੇਖਣੇਨੂੰ।
 ਮਹਾਦੇਵਜੇਹੇਪਾਰਬਤੀਅਗੇਕਾਂਮਲਿਆਵੁਦਾ
 ਸੀਮਥਾਟੇਕਣੇਨੂੰ। ੫੨੭। ਬਿਨਾਂਅੰਖੀਆਂਦੇ
 ਜਗਸੁਖਨਾਹੀਅਸਾਦੁਢਿਠਿਠਾਜਗਤਭੇਖਣੇ
 ਨੂੰ। ਸਭਾਦੀਦਸੋਮਾਛਹੈਅਸਕਾਂਨੂੰਰਬਨੈਨਦਿ
 ਤੇਜਗਤਦੇਖਣੇਨੂੰ। ਅਰਜਾਈਲਹਥਕਲਮਲੈ
 ਵੇਖਦਾਈਤੇਗਨਾਂਉਇਸਜਗਦੇਪੇਖਣੇਨੂੰ। ਵਾ
 ਰੇਸਾਹਮੀਆਂਰੋਜਹਸਰਦੇਨੂੰ ਅਤਿਸਦੀਏਗਾ
 ਅੰਗਾਂਦੇਲੇਖਣੇਨੂੰ। ੫੨੮। ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ। ਜੇ
 ਹੀਨੀਪਤਤੇਹੀਮੁਗਦਮਿਲੀਆਪਰੋਪਰੀ
 ਛਾਈਸਿਰਪਾਂਦਨਾਹੈ। ਛਿਰੇਮੰਗਦਭੋਂਕਦਾਖੁ
 ਰਹੋਂਦਾਲਖਦਗੇਪਾਖੰਡਕਮਾਂਦਨਾਂਹੈ। ਸਾਨੂੰਰਬ
 ਨੇਦੁਪਤੇਦਹੀਦਿਤਾਹਛੁਖਾਵਣਾਂਹਛੁਰੰਢ
 ਦਨਾਂਹੈ। ਸੋਨਾਂਰੁਪਤ੍ਰਾਪੈਨਿਕੇਅਸੀਬਹੀਏਦ
 ਰੇਸਾਹਤ੍ਰਿਜੀਉਰੁਮਾਂਦਨਾਂਹੈ। ੫੨੯। ਜਦਾਬ
 ਜਿਗੀ। ਸੋਨਾਂਰੁਪਤ੍ਰਾਸਾਨਸਦਾਣੀਆਂਦਾਤ੍ਰਿਤੰ
 ਨਹੀਅਸੀਲਹੈਗੋਲੀਏਨੀ। ਗਪਾਉਤ੍ਰਦਕਾਂ
 ਨਾਲਨਹੀਏਘੋਨ੍ਹਾਸਾਹਪਰੀਨਹੀਏਘੋਰੇਲੀਏ

ਨੀ। ਰਿਗਧੋਲਵੇ ਨਾਲਤੈ ਜਗਮੁਠਾਵਿਚਿਗੁਣਾਂਦੇ ॥ ੧੦੭ ॥
 ਨਾਲਤੈ ਪੋਲੀਏਨੀ। ਦੇਵੇਵਿਚਿਤੈਕਜਗਿਵਾਂਗੁ
 ਨਚੇਚੇਗਾਂਯਾਗਦੀਵਿਚਿਵਿਚੇਲੀਏਨੀ। ਅਸਾਂ
 ਪੀਰਕਯਾਤੇਤ੍ਰੀਹਰਆਖੇਭੁਲਗਈਹੈਸੁਨਣ
 ਵਿਚਿਭੋਲੀਏਨੀ। ੫੩੦॥ ਅਤ੍ਰਿਏਹੁਜਗਨਹੈਛੁ
 ਤੁਜਾਣਾਂਏਰੂਛਰਹਿਕਾਰਨਤੋਲੀਏਨੀ। ਦੁਪਸ०
 ਛਹੈਵੇਖਣਾਅਸਕਾਂਦਾਸੰਕਰਵਿਚਿਪਿਆਜੁ
 ਨਪੋਲੀਏਨੀ। ਛਕਰਅੰਸਲਅੰਲਾਹਦੀਹੈਨ
 ਮੁਰਤਅਗੋਰਬਦੇਸ਼ੁਨਬੋਲੀਏਨੀ। ਹੁਸਨਮਤੀ
 ਏਰੁਪਦੀਸੋਇਨਚਿਹੀਏਨੈਣਾਂਦਾਲੀਏਸੋਖਮ
 ਮੋਲੀਏਨੀ। ਤੈਂਰੂਭਲਾਥੀਵਿਸਾਡਾਛਰਿਖਹੁਣ
 ਅਬਾਜੀਓਣੀਏਆਲੀਏਭੋਲੀਏਨੀ। ਦਾਰੇਸਾ
 ਹਕੀਤੀਗਲਹੋਇਚੁਕੀਮੁਤਵਿਚਿਨਾਂਛੀਅੰ
 ਟੋਲੀਏਨੀ। ੫੩੧॥ ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ। ਛੇਵਿਖੀ
 ਦਗਾਂਭੇਨੁਮਚਾਵਨਾਂਹੈਸੇਕਾਂਹੁਤੇਰੇਨਾਲਸੋਇਅੰ०
 ਦੋ। ਅੰਸੀਜੱਟੀਆਂਰੁਪਪਲਟੀਆਂਗਾਂਜਿਨਾਂਪਾ
 ਨੁਸੁਟੇਨਕਏਟਿਆਂਦੋ। ਜਦੋਮੁਹਲੀਆਂਪਕਨੁਕੇ
 ਗਿਰਦਹੋਈਏਪਿਸਤੇਕੱਢੀਏਚੀਟਿਆਕੋਟਿ
 ਆਂਦੋ। ਜੱਟਪੋਰਨਕੁਤਕੇਵੇਖਦਾਹੈਇਹਇਲਾ

ਜੁਨੀ ਚੁਤਣ ਮੋਟਿਆਂ ਦੇ। ਲਹ ਬਰਸਾ ਹਦਾ ਬਾ
 ਲਕਾ ਸਾਹੁ ਖੁੰਘਣ ਤੈਥੇ ਦਲ ਹੈ ਦੁਰੁਲ ਪੋਟਿਆਂ ਦੇ
 ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹੁ ਰੁਕਾ ਸਿਰਕਿਨ ਪਾਟੇ ਇਹੁ ਹਾਲ ਚੇਰਾ
 ਯਾਰਾਂ ਪੋਟਿਆਂ ਦੇ। ੫੩੨ ॥ ਜਦਾ ਬਜੇ ਗੀ। ਠ
 ਕਰ ਆਖ ਦੇ ਸੇਰਕਾ ਹੈ ਨ ਬੁਰਕਾ ਪਣੁ ਦਾ ਠਕਰ
 ਦਾ ਮਲੁਨ ਖੋਲੀਏ ਨੀ। ਸਰੇ ਖੇਰ ਸੋਹ ਸਕੇ ਆਇ
 ਦਿਚੈ ਲਈਏ ਦੁਇ ਤੇ ਮਿਠਣ ਬੋਲੀਏ ਨੀ। ਲਈ
 ਏ ਅਘ ਚਣਾਇ ਕੇ ਦੁਪੇ ਸਾਪਰ ਤੋਲ ਥੀ ਘਟਿ
 ਨ ਤੋਲੀਏ ਨੀ। ਬੁਰਾ ਬੋਲ ਦੀਰ ਬਦੇ ਪੂਰਿਆਂ ਨੂੰ
 ਨੀ ਬਿਸਰ ਮਕੁ ਪਤੀਏ ਲੋਲੀਏ ਨੀ। ਮਸਤੀ ਨਾ
 ਲਫਕੀਰ ਨੂੰ ਦੇਇ ਗਾਲੀ ਦੁਰੇ ਸਾਹੁ ਦੇ ਠਕਾ ਮੋ
 ਲੀਏ ਨੀ। ੫੩੩ ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ। ਦੇਖੇ ਸੋਹ
 ਟੀ ਨੋ ਚੁਣੀਏ ਜਿਥੇ ਥੇ ਜਾਇ ਕੇ ਠੇਹੀਆਂ
 ਪਾਦਨਾਂ ਹੈ। ਅਸੀਭੁਤ ਦੀ ਅਕਲ ਗਦਾਇਰੇਈ
 ਏ ਸਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇ ਬਿਭੁਤ ਰੁਗਾਂ ਦਨਾਂ ਹੈ। ਤਿਏ ਟਵੇਖ
 ਦਾ ਦੁਹੁਟੀਆਂ ਛੋਲ ਕੁਣੀਆਂ ਥੇ ਕਿੰਗਦੀਤ।
 ਰਦ ਜਾਦਨਾਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਭਾਭੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇਰ ਮਜਕੀ
 ਤੀ ਭੁਲਾ ਆਪਨੂੰ ਕੋਟ ਸਦਾਂ ਦਨਾਂ ਹੈ। ੫੩੪ ॥
 ਚੁਪਈ ਹੋਗਾ ਨਹੈ ਨਾਲ ਜਹਮਤ ਪਣੀ ਪਣੀ

ਕਿਉਪਾਅਕਾਂਦਨਾਂਹੈ। ਨਤੀਦੈਦਨਮਤੀਨਾਹਿ १੦੮
 ਮੁਲਾਂਸ਼ਾਵੇਗੈਬਦੇਕਾਸਨਪਾਂਦਨਾਂਹੈ। ਚਿਰਚੁਗ੍ਰੇ
 ਵਾਂਗੁਹੈਤ੍ਰੇਛਤੇਗੀਪਈਜਾਪਟੀਸਿਰੀਛਿਹਾਂਦਨਾਂ
 ਹੈ। ਕਦੀਭੁਤਨਾਂਹੋਇਕੇਸ਼ੁਖੇਲੇਕਦੇਜੋਗਧਾਰੀ
 ਬਣਆਂਦਨਾਂਹੈ। ੫੩੫। ਇਟਸਿਟਪਦਾਨਤੈ
 ਕੇਨ੍ਹਗੀਦਲਏਹਬੂਟੀਆਂਖੋਲਦਿਖਾਂਦਨਾਂਹੈ।
 ਦਾਰੂਨਹਿਕਿਤਾਬਨਾਂਹੱਟਸੀਸੇਆਖੁਕਾਸਦਾਵੈ
 ਦਸਦਾਦਨਾਂਹੈ। ਖੋਹਬਾਬਗੀਖਪਗੀਤੋਨ੍ਹਸੇ
 ਲੀਹੁਣੇਹੋਰਕੀਲੀਕਲਵਾਂਦਨਾਂਹੈ। ਰਿਨਾਂਸਾਪਤੇ
 ਸਿਪਸਭਸੁਪਕੀਤੇਦਾਰੇਸਾਹਤ੍ਰੀਕੋਣਅਖਾਂਦਨਾਂ
 ਹੈ। ੫੩੬। ਜਦਬਜੇਗੀ। ਅਸਾਂਮਿਨਤਾਂਗੁਚੀ
 ਆਂਕੀਤੀਆਂਨੀਅਨੀਸੁਣੀਤ੍ਰੀਟੇਗੀਏਜੱਟੀਏਨੀ
 । ਕਰਾਮਾਤਫਕੀਰਦੀਦੇਖਨੀਹੈਖੇਰਬੱਬਖੇਮੀ
 ਗਕੁਪਤੀਏਨੀ। ਕਿਨਪਾਟਿਆਂਨਾਲਨਜਿਦੁਕ
 ਰੀਏਅੰਨੇਖੁਹਦਿਚਿਸ਼ਾਤਨਪਤੀਏਨੀ। ਅਸ
 ਤਨਾਲਹੀਕਾਰਦੇਛੇਰਕਮਲੀਕਦੀਹੋਸਦੀਅੰਖ
 ਪਰਤੀਏਨੀ। ਕੇਈਦੁਖਤੇਦਰਦਨਹਹੋਭੋਗਸ਼ਾ
 ਵਾਮਿਹਰਦਾਜਿਨਾਂਨੂੰਪਤੀਏਨੀ। ਪਾਵਿਛਕੀ
 ਏਇਕਅਜਸਤਸੈਫੀਜਨ੍ਹਜਿਨਾਂਤੇਭੁਤਾਂਦੀ

ਆਪਟੀਏਨੀ॥ ੫੩੭॥ ਤੇਰੀਭੁਭੀਦੇਦੁਖਣੇਦੁ
 ਰੋਦੁਨਅੰਸੀਮਿਹਰਦੀਨਜਰਪਲਟੀਏਨੀ॥
 ਸਾਹੀਓਮਰਦੇਰੋਗਗਦਾਇਦੇਈਏਜਗਦਿਚਿਭੁ
 ਲਾਈਆਪਟੀਏਨੀ॥ ਮੁਹਿਮਿਰਹੁਬਲਤੇ
 ਮੇਮਹੋਜਤਿਖੀਹੋਈਨਾਂਕੀਮਲੀਏਜੋਟੀਏਨੀ॥
 ਜਾਂਦੇਸਭਅਜਾਬਯਕੀਨਕਰਿਜਾਣਦਾਰੇਸਾ
 ਹਦੇਕਦਮਜੇਚੋਟੀਏਨੀ॥ ੫੩੮॥ ਜਦਾਬਸਰਿ
 ਤੀ॥ ਫਰਫੇਜੀਆਬੀਰਬੈਤਾਲੀਆਦੇਅੰਖੇਇ
 ਸਕਦੇਸ਼ਾਣੇਤੈਂਪਾਵਣੇਦੇ॥ ਨੈਣਦੇਖਕੇਮਾਰਨੀ
 ਛੂਕਸੈਫੀਸੁਤੇਪ੍ਰੇਮਦੇਨਗਜਗਾਵਣੇਦੇ॥ ਕ
 ਦੇਯੁਸਬੀਤਿਬਮੀਆਨਪਣੀਓਤੇਦਸਤੂਰ
 ਲਾਇਲਾਜਸਿਖਾਵਣੇਦੇ॥ ਕਰਤਾਸਸਿਕੀਦ
 ਰੀਤਿਬਅੰਕਬਰਯਖੀਰੀਓਬਾਤਸੁਣਾਵਣੇ
 ਦੇ॥ ੫੩੯॥ ਕਾਨੁਮੇਯਯਾਤਾਤੇਫਾਮੇਮਨੀਰੈ
 ਕਿਫਾਅਮਨੁਸਰੀਨਹੀਪਾਵਣੇਦੇ॥ ਪ੍ਰਾਣ
 ਸੰਗਲੀਫੈਦਮਨੋਰਥਪਣਿਆਤੇਨਿਰਪਟ
 ਦੇਪਆਇਛੁਲਾਵਣੇਦੇ॥ ਕਰਬਦੀਨਸਯ
 ਆਤੇਕਾਦਰੀਹੈਮੁਤਫਰਕਾਤਿਬਪਣਿਜਾ
 ਵਣੇਦੇ॥ ਰਤਨਜੋਤਤੇਸਾਮਸੁਖਮੈਲਮੀਕੀ

ਸੁਖਮਸਿਖਦੇਗੀਗਾਥੀਆਵਣੇਦੇ॥ ੫੪੦॥ ਜਿੰ ੧੦੮
 ਨਏਹਸਨਤ੍ਰੀਗਸਿਆਲਦਾਲੇਕਾਬੁਕਿਸੇਦੇਏਹ
 ਨਆਵਣੇਦੇ॥ ਗਲਾਂਚਾਉਦਧਾਇਦੀਆਂਬਹੁਤ
 ਕਰਨਾਂਇਹੋਗਨਤ੍ਰਪੁਖੀਜਾਵਣੇਦੇ॥ ਏਨਾਂਮਕ
 ਗੀਆਂਥੀਕਿਛੋਹੋਇਚੀਗਾਠੰਗਛਿਰਦੇਨੀਰਿਨ
 ਦਿਲਾਵਣੇਦੇ॥ ਜੇਨ੍ਹਾਮਕਰਦੇਪੈਰਖਿਲਾਰਬੈ
 ਠਾਬਿਨਾਂਛਾਟਖਾਧੀਨਹੀਜਾਵਣਾਦੇ॥ ਮੁਹਨੰ
 ਲਕਖਾਜੇਨ੍ਹੇਨਹੀਜਾਵਨਹੱਰੁਗੋਰੁਨ੍ਹੇਚੁਰਕ
 ਗਾਵਣੇਦੇ॥ ਏਲਸਫਰੀਆਂਅਸੀਉਸਤਾਦ
 ਰੀਨਾਂਸਾਰੂਮਕਰਤੇਭੁੱਤਕਿਸਪਾਵਣੇਦੇ॥ ਦੁਰੇਸ
 ਹਇਹਮਾਰਹੈਦਸਤਅੇਸੀਜਿੰਨਭੁੱਤਤੇਦੇਵਨਿ
 ਵਾਵਣੇਦੇ॥ ੫੪੧॥ ਜਬਾਬਜੋਗੀ॥ ਏਹਸਮ
 ਕਦੀਮਹੈਜੋਗੀਆਂਦੀਓਨ੍ਹੀਮਾਰਦੇਜੇਹਨ੍ਹੀਕੁ
 ਰਕਦੀਹੈ॥ ਖੇਰਮਿਗਣੇਗਏਛਕੀਰਤਾਂਈਦੁਰੇ
 ਕੁਤਿਆਂਦਾਂਗਹੀਪੁਰਕਦੀਹੈ॥ ਇਹੁਖਸਮਨ੍ਹੀ
 ਖਾਵਣਨ੍ਹੀਕਿਵੇਦੇਦੀਜੇਨ੍ਹੀਖੇਰਦੇਨਾਉਤੋਬੁ
 ਰਕਦੀਹੈ॥ ਬੁਠੀਪੇਰਨੀਕੇਪਹਿਲਵਾਨਨ੍ਹੀ
 ਹੋਏਹਕਿਜਗੀਤਾਂਕਿਸੇਤੁਰਕਦੀਹੈ॥ ੫੪੨॥
 ਪਹਿਲੇਛੁਕਕੇਅੰਗਸਿਤਾਬਿਆਂਨ੍ਹੀਪਿਛੋਸ

ਰਦਪਾਣੀਪਈਬੁਰਕਦੀਹੈ। ਰਿਨਕੁੰਨੁਨੁਜਦੋਪੈ
 ਜਾਰਪੋਦੀਉਠਚੁਪਚੁਪਾਤਵੀਛੁਰਕਦੀਹੈ। ਇ
 ਕਝੁਟਦੇਨਾਲਮੈਪਟਸੁਟਾਂਜੇਵੀਜੁਲਫਗਲਾਂਉ
 ਤੇਲੁਰਕਦੀਹੈ। ਸਿਆਣੇਜਾਣਦੇਹੈਧਣੀਜਾਇ
 ਛੋਟੀਜੇਵੀਸਾਨਦੀਪੂਤਰੀਖੁਰਕਦੀਹੈ। ੫੪
 ੩। ਲਿੰਗੁਪਾਹਵੀਨਿਖੇਤਹਥਆਪਈਉਪ
 ਰੋਉਪਰੋਮੁਰਕਦੀਹੈ। ਫਕਰਜਾਂਨਮੰਗਨਖੇਰ
 ਭੁਖਮਰਦੇਅਗੋਸਗਾਂਵਾਂਗੁਸਾਂਨਿਦੁਰਕਦੀਹੈ।
 ਉਸਦੇਮੈਰਫੁਰਦੇਅਤੇਲੁਹਣਚੁਤਣਸਦਾਮ
 ਣੀਮੁਤਹਰਬੀਛੁਰਕਦੀਹੈ। ਦੁਰੇਸਾਹਫਕੀ
 ਰਨੁਬੁਰਾਬੇਲੇਵਾਂਗੁਦੇਸਦਾਦੇਅਗੋਚੁਰਕਦੀਹੈ।
 ੫੪੪। ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ। ਜੇਵੀਆਂਲੈਨਿਉਰੂਰੀ
 ਆਂਨਾਲਬਾਜਾਂਓਹੁਬੁਲਬੁਲਾਂਠੀਕਮਰੀਦੀ
 ਆਂਨੀ। ਓਨਾਂਹਰਨੀਆਂਦੀਉਮਰਹੋਇਚੁਕੀਪਾ
 ਣੀਸਹਰਦੇਖੁਹਵਾਪੀਦੀਆਂਨੀ। ਓਹਦਾਇ
 ਅਦਾਇਕਬਾਬਹੋਈਆਂਜੇਵੀਆਂਗਭੁਰੂਆਂ
 ਨਾਲਖਹੀਦੀਆਂਨੀ। ਓਹੁਇਕਦਿਨਫਰਸਨ
 ਆਨਘੋਣੇਕਿਨ੍ਹਾਂਜਿਨਾਂਦੀਆਂਨਿਤਸੁਨੀਦੀ
 ਆਂਨੀ। ੫੪੫। ਥੋਵੀਕਰਨਸੁਹਾਗਦੀਓ

ਹਮਾਸਾਜੇਵੀਆਂਪਾਣਵੀਨਾਲਪਰਨੀਦੀਆਂ
 ਨੀ। ਜੇਕਾਇਕਦਿਨਪਕਣਨਿਚੋਵੀਅਨਗੀਆਂ
 ਅਣਪੁਛਿਅਲੋਹੁਨਿਤਪੀਦੀਆਂਨੀ। ਦਿਲ
 ਮਾਲਵਿਚੈਲਖਕੰਜਗੀਨਿਕਦੀਦਿਲੋਂਮਹਬੂਬ
 ਨਥੀਦੀਆਂਨੀ। ਇਕਦਿਨਪਕਣੀਆਂਜਾਨਗੀ
 ਆਂਹਕਮਾਂਥੇਪਰਸੇਜਤੇਨਿਤਚਣੀਦੀਆਂਨੀ। ੫
 ੪੬। ਇਕਦਿਨਗਣੇਦਸਾਇਸਨਏਹਪਟਾਂਠਾਠਾ
 ਜੋਣਕੇਨਿਤਪੁਰੀਦੀਆਂਨੀ। ਕਰਨਚੋਰੀਆਂਠ
 ਗੀਆਂਲੁੰਗੁੰਗੁੰਗੁੰਕਿਸੇਰੋਜਤਾਂਜਾਹਗਾਥੀਦੀਆਂ
 ਨੀ। ਤੇਰੇਲਵਨਮੇਚੇਅਸੀਜਾਣਦੇਹਾਂਮੁਸਕਾਂਕਿ
 ਸੇਦੀਆਂਅਜੁਬੀਨੀਦੀਆਂਨੀ। ਫਾਰੇਸਾਹਮੁਣਜ
 ਹਿਜੇਭੁਲਾਚਾਹੇਨਹੀਸਾਮਤਾਂਤੇਰੀਆਂਥੀਦੀਆਂ
 ਨੀ। ੫੪੭। ਜਦਾਬਜੋਗੀ। ਸੁਣਸਹਿਤੀਏਅ
 ਸੀਹਾਂਨਾਗਕਾਲੇਪੜ੍ਹਿਸੈਫੀਆਂਜੁਹਦਕਮਾਦ
 ਨੇਹਾਂ। ਅਕਰਠਕਰਨਿਭੁਨਕੇਸਾਫਕਰਦੇਜਿਨ
 ਭੂਤਨਿਸਾਣਦਿਖਾਂਦਨੇਹਾਂ। ਨਕਸਕੁਖਤੇਫੁ
 ਕਯਕੀਨਦੀਹੈਸਾਯੇਸੁਲਦੀਜਾਤਗਵਾਂਦਨੇਹਾਂ
 ॥ ਦੁਖਦਰਦਬਲਾਇਲਗਜਾਇਤੀਗੀਕਿਦਮ
 ਜਿਨਾਂਦੇਦੇਹਣੇਪਾਂਦਨੇਹਾਂ। ੫੪੮। ਹੁਣੇਤਸ

ਬੀਪਣਾਇਕਲਾਇਸੁਰਤਜਨ੍ਹਾਂਦੈਰੀਦੀਆਂ
 ਪਟਵਿਖਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਦਿਲੋਹੁਬਦੇਚਾਇਤਵੀਤ
 ਲਿਖੀਏਅਸੀਦਿਛੁਣੇਯਾਗਮਿਲਾਵਨੇਗਾਂ।
 ਜੇਣੁਮਾਰਨਾਹੋਇਤਹਕੀਕਕਰਕੇਆਇਤਵਾ
 ਰਮਸਾਨਜਗਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਜੇਣੇਗੱਭਰੁਬੋਰਹੇਰਨ
 ਵਿਟਰਲੇਗਮੰਤ੍ਰਕੇਚਾਇਖਵਾਂਦਨੇਗਾਂ। ੫੪੯।
 ਜੇਣੇਯਾਰਨੁਯਾਰਨੀਮਿਲੇਨਾਂਹੀਛੁਲਮੰਤ੍ਰਕੇਰੋ
 ਇਸੁਘਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਚਿਨਾਵਹੁਟੀਆਂਦੇਦੁਖਦੁਰਹੋ
 ਵਨਪਵਿਹਿਕਤੇਯਥਾਛਗਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਕੀਲਾਂਡੁ
 ਇਣਾਂਕਚੀਆਂਪਕੀਆਂਨੂੰਦਿਦੁਨਕੇਲਿਟਾਂ
 ਮੁਨਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਜਗਾਂਨਸਿਹਰਜਾਦੁਜਣੀਜਿਨ
 ਗੀਰੁਗੀਛਾਕੀਲਦਵਾਲੀਦੇਪਾਦਨੇਗਾਂ। ੫੫੦।
 ਕਿਸੇਨਾਲਜੇਦੈਰਾਦਿਰੋਪਹੋਦੇਓਨੁਭੁਤਮਸਾਣ
 ਰਮਣਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਬੁਗਬੋਲਦੀਜੇਹਣੀਜੋਗੀ
 ਆਂਨ੍ਹਿਸਿਰਮੁਨਕੇਗਪੇਚਣਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਜੈਦੇਨਾ
 ਲਮੁਦਪਣਠੀਕਹੋਦੈਓਨੁਬੀਰਬੈਤਾਲਚਮ
 ਣਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਇਸਖੇਵਿਖਾਂਦੇਘਰੇਇਕਬੂਟਾ
 ਹੁਕਮੁਰਬਦੇਨਾਲਪੁਟਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਦੁਰੇਸਾਹੋਜੇ
 ਹੋਰਨਾਦਾਉਲਗੋਸਿਰਪ੍ਰੇਮਜਣੀਆਂਚਾਇਖੋ

ਵਨੇਗਾ॥ ੫੫੧॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ॥ ਤੁਸੀ ਮਹ ਬੁਝ ੧੧੧
 ਅਲਾਹ ਦੇ ਲਾਗੁ ਲੈਹੋਇ ਸਦੁ ਹੁਟ ਨੀਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁ
 ਲਾਹੈ ਜੀ॥ ਕਿਈ ਗੁਝ ਨਹੋਗਾਹੈ ਏਸ ਪਾਣਾ ਪਈ
 ਨਿਤ ਹੀਰਹੇਰ ਜਲਹੈ ਜੀ॥ ਹਥੋਲੁ ਨੀ ਦੁਹਿਦੀ
 ਲੋਹੁ ਲਥ ਨੀਹੈ ਦੇਹੀਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਸਗ ਸੁਲਹੈ ਜੀ
 ॥ ਮੁਹੇ ਮਿਠ ਨੀ ਲਾਗੁ ਦੇ ਨਾਲ ਬੋਲੇਹਰਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨ०
 ਲਮਾ ਕੁਲਹੈ ਜੀ॥ ੫੫੨॥ ਮੁੰਧਾ ਪਯਾਹੈ ਸ਼ੁਗਨੁ
 ਨਿਤ ਸਾਹਾਏਹ ਦੁਹੁਟ ਨੀ ਪਰੇਦਾ ਮੁਲਹੈ ਜੀ॥
 ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਦੇ ਨਾਲਹੈ ਦੈਗਇ ਸਦਾ ਜਿਦੈ ਕਾ ਫਗਨ
 ਲਗ ਸੁਲਹੈ ਜੀ॥ ਅਗੇਏ ਸਦੇ ਸਾਹੁਰੇ ਹੱਥ ਬੱਧੀ
 ਜੋਕਿ ਛੁਆਖਟੀ ਸੋਈ ਕਬੂਲਹੈ ਜੀ॥ ਨਹੀ
 ਖਾਂਓਟੀ ਪੀਉਟੀ ਹੋਸਦੀਹੈ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ
 ਮਸਗੁਲਹੈ ਜੀ॥ ੫੫੩॥ ਏਹੁ ਪਲਿਘਤੇ ਕਦੇ ਨਭਿ
 ਠਬੈਠੀ ਸਾਡੇ ਚਿਤੁ ਦਿਚਿਏ ਸਦਾ ਸੁਲਹੈ ਜੀ॥ ਸ०
 ਨਿਦਾਹਿਨ ਪਯਾਹੈ ਕਹੂੰ ਲੋਕ ਸਭ ਕਹਨ ਤੇਰੇ ਕੀ
 ਦੇ ਮੁਲਹੈ ਜੀ॥ ਕਰੋ ਮਿਹਰ ਤੇ ਦੁਖੋਛ ਕੀਰ ਸਾਂਈ
 ਤੇਰੀ ਮਦਤ ਰੱਬਰ ਸੁਲਹੈ ਜੀ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਮਾਸੁਕ
 ਦੇਹੁ ਕਮੁਦਾਲੇ ਜੋਕਿ ਛੁਕਹਨ ਸੇ ਸਭ ਕਬੂਲਹੈ
 ਜੀ॥ ੫੫੪॥ ਜਦਾ ਬਜੋਗੀ॥ ਨਾਨੀ ਦੇਖੋ ਕੇ ਕਰ०

ਏਲਾਜੁਇਸਦਾਹੱਥਬੰਨਕੇਬੇਨਤੀਕਰਾਂਤੈਨੂੰ। ਨ
 ਬਜਦੇਖਕੇਕਰਾਂਇਲਾਜੁਇਸਦਾਏਹਉਠਕੇਹੱਥ
 ਦਿਖਾਇਮੈਨੂੰ। ਰੋਗਕਾਸਤੋਚਲਿਆਕਰੋਜਾਹਿ
 ਰਾਂਜਾਮੁਹਦਾਦੇਇਬਤਾਇਮੈਨੂੰ। ਫਰੋਸਾਹਮੀ
 ਆਂਛੁਤੀਰੋਗਕਟਾਂਬਲਕਮੈਤਬੋਲਿਆਂਬਰਾ
 ਇਮੈਨੂੰ। ੫੫੫। ਜਦਾਬਜੋਗੀ। ਖੰਘਖੁਰਕ
 ਦੀਸਾਹਤੇਅੱਖਆਈਸੁਲਦਦਦੀਪੀਰੁਗਦਾਂ
 ਦਨੇਗਾਂ। ਕੁਲਿਜਤਪਾਦਿੱਕਤੇਮੁਹਰਕਾਤਪਨ੍ਹਿਕਾ
 ਕ੍ਰਿਆਂਨਾਲਮਿਟਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਸਿਰਸਾਂਮਸੈਦਾਇ
 ਜੋਕਾਮਨਜਲਾਏਹਸਰਬਤਾਂਨਾਲਹਟਾਂਦਨੇਗਾਂ।
 ਮਲਿਨਛਾਟਤੇਇਸਤਕਾਤਾਪਹੋਦੇਲਾਹਿਮਤ
 ਬਲਗਲਗਦਾਂਦਨੇਗਾਂ। ੫੫੬। ਲੁਤਾਂਭੋਰੀਆਂ
 ਅਤੇਗੰਭੀਰਚੇਬਲਤੇਲਲਾਇਕੇਜਣਾਂਪੁਟਾਂਦ
 ਨੇਗਾਂ। ਹੋਵੇਪੁਨ੍ਹਪੁਣੀਪੀਰੁਤੇਆਪਸੀਸੀਓਦੀ
 ਕਥਾਦਿਨਅਸਤੇਸੁਨਾਂਦਨੇਗਾਂ। ਅੱਧਰੰਗਹੋਵੇ
 ਮੁਖਭ੍ਰਿਗਜੈਨੂੰਸੀਸਾਹਲਬਦਾਕਢਿਦਿਖਾਂਦਨੇ
 ਗਾਂ। ਮ੍ਰਿਗੀਹੋਵੇਜਿਸਨੂੰਪੈਰੋਲਾਹਿਛਿੰਨਰਖਨ
 ਕਤੇਚਾਇਸੁਪਾਂਦਨੇਗਾਂ। ੫੫੭। ਝੋਲਾਮਾਰਜਾ
 ਏਨਿਨਾਂਰੋਗੀਆਂਨੂੰਸੋਏਤੇਲਸੁਹਾਂਦਣਾਂਲਾਵ

ਨੇਗਾਂ। ਬਾਹਾ ਸੁਕ ਜਾਂਦ ਨਟੇਗਾਂ ਸੁਨਹੋ ਦੁਨਿ ਕਦਿ ११੨
 ਪੈਨ ਦਾ ਤੇਲ ਮਲਾ ਦੁਨੇਗਾਂ। ਰਿਨ ਮਰਦ ਨਿਕਾਂ ਮ
 ਜੇ ਕਰੇ ਗਲ ਬਾਪ ਨੀਆਂ ਪੋਟ ਕੇ ਚਾਇ ਪਿਲਾ
 ਦੁਨੇਗਾਂ। ਪਰ ਨੇਹ ਸੁਜਾ ਖਤੇ ਲਾਲ ਮੂੜੇ ਚੰਨੀ ਈ
 ਵੀ ਝਾਣ ਦਿਵਾ ਦੁਨੇਗਾਂ। ਤੇ ਨਿਮਰਦ ਨੀ ਚੀਚ ਦ
 ਹੁਟੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਕਢ ਕੇ ਮਾਲ ਤਨੀਲਾ ਦੁਨੇਗਾਂ।
 ਜੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਾਦ ਫਿਰੀ ਗੋਦੇ ਰਸਕ ਪੁਰ ਤੇਲੇ
 ਗਭ ਛੁ ਦੁਨੇਗਾਂ। ੫੫੮। ਅਤੀ ਸਾਹ ਨਿਬਾਹੀ
 ਤੇ ਸੁਲਹੋ ਦੇ ਵੀ ਸਬ ਗੋਲੀ ਪੋਲ ਪਿਲਾ ਦੁਨੇਗਾਂ
 । ਤੇਗਾਂ ਸੀ ਨ ਸੋਤਾ ਪਨੂੰ ਦੇ ਸੋਕਠਾ ਠਾਂ ਕੇ ਝੰਨੀ ਤੁ
 ਰਤ ਗਦਾਂ ਦੁਨੇਗਾਂ। ਹੁਕਮੁ ਸਾਂਈ ਦੇ ਨਾਲ ਸਭ
 ਰੋਗ ਜਾਂਦ ਨ ਜੈ ਨੂੰ ਮਿਹਰ ਕਰਿ ਹੋ ਬਲਗਾਂ ਦੁਨੇਗਾਂ
 । ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਜੇ ਵੀ ਉਠ ਬਹੇ ਨਾਂਹੀ ਚੰਨੀ ਮੂਲੇ ਹੀ
 ਹੋ ਬਨ ਲਾਂ ਦੁਨੇਗਾਂ। ੫੫੯। ਜਦ ਬਸਹਿ ਤੀ
 ਲਖ ਦੈ ਦਗੀ ਦੈ ਦਲਗਾ। ਇਥ ਕੇ ਪੁਰੋਟੁਟ ਵੀ
 ਕਿਸੇ ਨ ਜੇ ਨੀ ਹੋ। ਜਿਥੇ ਕਲਮ ਤਕ ਦੀਰ
 ਦੀ ਦਗ ਚੁਕੀ ਕਿਸੇ ਦੈ ਦਗੀ ਨਾਲ ਨ ਜੇ ਨੀ
 ਹੋ। ਜਿਸ ਕੀ ਮਾਢਿ ਚਿਦੁ ਹੁਟ ਵੀ ਹੋਇ ਚੀਰੀ ਸੋ
 ਵੀ ਖੇਰ ਹੀ ਅਸਾਂ ਨੇਲੇ ਨੀ ਹੋ। ਕਰਾਮਾਤ

ਹੋਵੇ ਫਿਰੇ ਕਾਹਿ ਮੰਗਦਾ ਜੀ ਭਵਿਚਿ ਨਹੱਕ ਦੇ ਬੋਨ
 ਨੀਹੈ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਅਜਾਹੇ ਹੋਰ ਸਭ ਮੁਨ ਦੇ ਰਜਾਹੇ
 ਬਦੀ ਕਿਸੇ ਨ ਮੋਨ ਨੀਹੈ। ੫੬੦॥ ਜਬਾ ਬਜੇ ਗੀ॥
 ਮੰਨ ਜਾਹ ਕੁਰਾਨ ਵਿਚਿ ਹੁਕਮੁ ਯੋਗਾਲ ਫਕਰ
 ਦੀ ਨੂੰ ਨਹੀ ਹੱਸੀਏ ਨੀ। ਫਕਰ ਕਹਨ ਜੇਵੀ ਸੋਈ
 ਹੱਬ ਕਰਦਾ ਕਹੇ ਫਕਰ ਦੇ ਬੋਨ ਹੀ ਨੱਸੀਏ ਨੀ। ਹੋ
 ਵੈ ਖੇਰੁ ਤੇ ਦੇਹ ਦਾਰੇ ਗੁਜਾਏ ਨਾਲਿ ਖੁਸੀ ਦੇ ਫਕਰ
 ਜੇ ਬਖਸੀਏ ਨੀ। ਭੁਲਾ ਬੁਗ ਜੇ ਦੇਖੀਏ ਮਾਫੁਕ
 ਹੀਏ ਭੇਦ ਫਕਰ ਦਾ ਮੂਲ ਨ ਦੱਸੀਏ ਨੀ। ਹੱਬ ਬੀ
 ਨਿਫਕੀ ਰਥੇ ਦੁਇਲਈਏ ਨਹੀਏ ਪੀਆਂ ਸੇਲੀ
 ਆਖਸੀਏ ਨੀ। ੫੬੧॥ ਦੁਖ ਦਰਦ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਦੁ
 ਹੋਵੇ ਨਿਭੇਦ ਜੀਉ ਦਾ ਖੋਲਿ ਕੇ ਦੱਸੀਏ ਨੀ। ਮੁ
 ਖ ਖੋਲਿ ਦਿਖਾਇ ਜੋ ਹੋਇ ਚੰਗੀ ਨੀ ਭੋਲੀਏਇ
 ਆਣੀਏ ਸਸੀਏ ਨੀ। ਹੱਬ ਆਣਿ ਸਬ ਬਜਾਮੇ
 ਲਦਾਹੀ ਖੇਰੇ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਨਾਲ ਲਸੀਏ ਨੀ। ਸੁ
 ਲਾਕੀ ਤਿਆਂ ਫਤੇ ਜੇ ਹੱਬ ਆਵੇ ਕਮਰ ਜਗਤੇ
 ਮੂਲ ਨ ਕਸੀਏ ਨੀ। ਤੇਰੇ ਦਰਦ ਦਾ ਸਭ ਇਲਾ
 ਜ ਮੇਥੇ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਨੂੰ ਭੇਦ ਜੇਦ ਸੀਏ ਨੀ। ੫੬੨॥
 ॥ ਜਬਾ ਬਸਹਿ ਤੀ॥ ਸਹਿਤੀ ਗੰਜ ਕੇ ਆਖਦੀ

ਛਤ੍ਰਿ ਜੱਟਾ ਖੋਹ ਸਭੁ ਨਿਵਾਲੀਆਂ ਸੱਟੀਆਂ ਨੀ ॥
 ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਜਾਤਾਂ ਠਗ ਖਾਧੀਆਂ ਨੀ ਪਰਏ ਸਦੇ
 ਵਿਚਿ ਜੱਟੀਆਂ ਨੀ ॥ ਅਸਾਂ ਏਤਨੀ ਗਲ ਮਾਲੁ ਮ
 ਕੀਤੀ ਏਹ ਜੱਟੀਆਂ ਮੁਲ ਖਦੀਆਂ ਰੁੱਟੀਆਂ ਨੀ
 ॥ ਚਿਹੁ ਹੋਰ ਕੀਜਾਣ ਵੀਆਂ ਕਿਸੇ ਤਾਂ ਏਹਿ ਜਿਨਾਂ ਮੁ
 ਟਸਾਂ ਵੀਆਂ ਦਾਣੀਆਂ ਪਟੀਆਂ ਨੀ ॥ ਰੂਮਾਂ ਰ
 ਦਲਾਂ ਕੀ ਜਗਾਂ ਜੱਟੀਆਂ ਵੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਪੁਰੋ ਸਿਤਾਂ
 ਨਨੇ ਚੋਟੀਆਂ ਨੀ ॥ ਪਰ ਅਸਾਂ ਭੁਇ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ
 ਲਾਯਾ ਚਿਹੁ ਬੁਟੀਆਂ ਜਣਾਂ ਥੋਪਟੀਆਂ ਨੀ ॥ ਪੋ
 ਲੇ ਚਿਹੁ ਤੇ ਅਕਲ ਵੀ ਮਾਰ ਦਾਹ ਸਫਾਹ ਪੀਣ
 ਤ੍ਰਿਬੇਹੀਆਂ ਖਟੀਆਂ ਨੀ ॥ ੫੬੩ ॥ ਜਵਾਬ ਜੋਗੀ
 ॥ ਹਿਲੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਨਹੀ ਕ
 ਰੂਕੀਏ ਬੋਲੀਏ ਗੱਲੀਏ ਨੀ ॥ ਲੱਖ ਝੁੱਟ ਤਰਲੇ
 ਠਿਰੇ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਦਿਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਬਾਝੁ ਨ ਰੱਜੀ
 ਏਨੀ ॥ ਪਾਨ ਰੱਬ ਤੇ ਰੱਖਨਾ ਹੋਇ ਕਮਲੀਲ
 ਖੋਹੇ ਨਾਐ ਗੁਣ ਤਾਂ ਭੀ ਕੋਜੀਏ ਨੀ ॥ ਅਸੀ ਨਜ
 ਰ ਕਰੀਏ ਤੁਰਤ ਹੋ ਨਿਰੰਗੋ ਜਿਨਾਂ ਰੋਗੀਆਂ ਤੇ
 ਜਾਇਦ ਨੀਏ ਨੀ ॥ ਚੇਦਾਂ ਤਬ ਕਾਂ ਦੀ ਖਬਰ
 ਠਕੀਰ ਰੱਖਨ ਮੁਹਤਿ ਨਾਂ ਥੋਕਾ ਸਨੂੰ ਕੀਏ ਨੀ

॥ ५६४ ॥ ਜੈ ਦੇਹੁ ਕਮੁ ਦਿਚਿ ਸਾਸ ਪਰਾਨ ਤੇ ਰੋਚਿ ਸ
 ਰੋਬ ਬੋ ਮੂਲ ਨ ਭੁਜੀਏ ਨੀ। ਸਾਹੀ ਉਮਰ ਦੀ ਪਲੀ
 ਪਤੋ ਰਹੀ ਢੁਠੀਏ ਸਾ ਅਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਚ ਜੀਏ
 ਨੀ। ਸਰਮ ਜੇ ਠਤੇ ਸਹੁਰਿ ਭਕਰਨ ਆਪਾ ਮੁਹ ਠ
 ਕਰੋ ਬੋ ਕਾਸ ਨੂੰ ਕਜੀਏ ਨੀ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਤਾਂ ਇਸ ਕ
 ਦੀ ਨਬ ਜਦਿ ਸੇਜ ਦੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਤਜੀਏ ਨੀ
 ॥ ५६५ ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿ ਤੀ। ਕੇਹੀ ਦੇਹ ਗੀ ਆਣਿ
 ਮਚਾਈ ਆਵੇ ਕਿਸੇ ਦੇਹ ਤੇ ਦਸ ਪਦੁਇ ਆਂਹੈ
 ॥ ਦਾਂਗੁ ਚੋਪਗੀ ਆਣਿ ਕੇ ਪੈਰ ਬਣਿ ਓਕਿ ਸੇਚਿ ਰੀ
 ਆਲਿਖ ਸਦਾਇ ਆਂਹੈ। ਸੇਲੀ ਆਂਟੇ ਪੀ ਆਂਪੇ
 ਹਨ ਕੇਲ ਗਏ ਦਾਂਗੁ ਤੁਤਾਂ ਸਾਹੁ ਭੋਲੁ ਬਣਿ ਆਇ
 ਆਂਹੈ। ਬਰੇ ਦਗੇ ਤੋਛ ਪਛਰੇ ਬਪਵਿਓ ਮੇਵੇ ਪ
 ਰਿਕੇ ਕੇ ਨਗਦਾਇ ਆਂਹੈ। ॥ ५६६ ॥ ਨਾਤੀ ਜੋਟਰ
 ਹਿਓ ਨਾਂਤੀ ਛਕਰ ਹੋਇ ਓਏ ਦੇ ਮੁਨ ਕੇ ਪੈਨ ਕਰ
 ਇਆਂਹੈ। ਨਾਂਤੀ ਜੀ ਮਿਓ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੰਤਰਿ ਤੀ ਮੁ
 ਰਿਪਟ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲਾਇ ਆਂਹੈ। ਬੁਰੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ
 ਆਂਟੇ ਰੀ ਆਂਏ ਹੋਏ ਨੀ ਅਜੁਰ ਬਨੇ ਠੀਕ ਕੁਹਾਇ
 ਆਂਹੈ। ਦਾਰੇ ਸਾਹੁ ਤੀ ਬੀਦ ਗੀ ਕਰੋ ਬਦੀ ਜੀਜਿ
 ਸਦਾ ਸਤੇ ਰੋਬ ਬਣਾਇ ਆਂਹੈ। ॥ ५६७ ॥ ਜਬਾਬ

ਜੋਗੀ ਤੇਰੀ ਤਬਾਹ ਲਾ ਕਹੈ ਛੈ ਲੁਛਿ ਦ੍ਰੁਨੇ ਨੀ ११੪
 ਚੋਗਾਂ ਦਾਂਗੁ ਕੀ ਸੇਲੀਆਂ ਸਿੱਲੀਆਂ ਨੀ। ਪੈਰੀ
 ਬਿੱਲੀਆਂ ਹੋਈਆ ਛਿਰਦੀਆਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜੀ
 ਕੁਹਰ ਹਾਰੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਨੀ। ਕੇਹਰੇ ਗੁਹੈ ਦੰ
 ਸਦਿ ਸਦੁ ਹੁਟ ਨੀ ਨਿਏ ਕੇ ਛਿਰੇ ਮਰਦੀ ਤਨੁ ਛ
 ਲੀਆਂ ਨੀ। ਕਿਸੇ ਏਸ ਨੁਚਾਇ ਮਸਾਨ ਪਤੇ
 ਪਤ੍ਰਿਠੇ ਕੀਆਂ ਸਾਰਦੀਆਂ ਕਿਲੀਆਂ ਨੀ।
 ੫੬੮। ਸੀਸ ਦੇਵ ਤੇ ਪੂਪ ਹੋਰ ਛੁਲਹ ਮਲ
 ਹੋਸਰੀ ਹਦੀਆਂ ਛਮ ਕਾਂਗਿਲੀਆਂ ਨੀ। ਜਬ
 ਕਰਾਂ ਮੇਜ ਤਨੁ ਝੁਨੁ ਜਾਂਹਿ ਕਾਮਨ ਅੰਨੀ ਕਮਲੀ
 ਚੋਇ ਨਾਂ ਛਿਲੀਆਂ ਨੀ। ਹੱਥ ਛੋਰ ਕੇਤੁ ਪਨੁ
 ਕਰਾਂ ਝਾਣੁ ਛਿਰੇ ਮਾਰਦੀ ਲੈਦੁ ਟੀਤੇ ਖਿਲੀਆਂ
 ਨੀ। ਹੱਥ ਮਿਹਰ ਕਰ ਕੇ ਪਰਪਲਿਆ ਜੇ ਛਿਰੇ
 ਭਾਲ ਦੇ ਪੂਰ ਬਦਿਲੀਆਂ ਨੀ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਪਰੇ
 ਮਦੀ ਜਨੂੰ ਪਤੀ ਨੈਣਾਂ ਹੀਰਦੀਆਂ ਕਚੀਆਂ
 ਪਿਲੀਆਂ ਨੀ। ੫੬੯। ਜਦ ਬਸਹਿਤੀ ਮੇ
 ਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਵੈਰ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਕਾਮ ਥਾ ਸੈ ਕਣਾਂ
 ਦਾਂਗੁ ਕੀ ਝਾਹਿ ਆਈ। ਏਦੇ ਪੂਰ ਕੇ ਮੁਲਖਨੁ
 ਛਿਰੇ ਭੋਦਾ ਕਦੇ ਜੋਤਰਾ ਮੁਲਨ ਦਾਹਿ ਆਈ।

ਕਿਸੇ ਜੋਗੀ ਨਾਂ ਸਦ ਫਕੀਰ ਕੀ ਤੋਂ ਅਣ ਜਾਣੇ
 ਖੁਹਣੇ ਪਾਇਆਈ। ਆਉ ਪਿਓ ਗੁਰੁ ਪਰਿਪਾ
 ਰਿਛੁ ਤ੍ਰਿਓਈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਕੋਲ ਨਿਬਾਹਿਆਈ
 ॥ ੫੭੦ ॥ ਬੁਢਾ ਬਾਪੋਂ ਦਾ ਪਰਿਛੁ ਤ੍ਰਿਓਆਇਓ
 ਓਦਾ ਅਰਸ ਦਾ ਕਿਗਰਾ ਫਾਹਿਆਈ। ਪੇਟ ਰਖ
 ਕੇ ਆਪਣਾ ਪਾਲਿਓਈ ਕਿਤੇ ਰਨ ਨ ਚਾਇਤਿ
 ਟਾਇਆਈ। ਤ੍ਰਿਬੀ ਪੁਰੇ ਦੇ ਲਲਵਿਲ ਲਿਆ
 ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਖਚਰ ਪੈਰਾਹਿਆਈ। ਸੁਹਲ
 ਈਆ ਬਾਣ ਨਲਥੀ ਆਵੇ ਦੇਵੇ ਕਪੜੇ ਚੀਥ
 ਨੇ ਲਾਹਿਆਈ। ਆਉ ਆਖ ਨੀ ਗੰਟਲ ਜਾਇ
 ਸਾਥੇ ਗਾਂਡੂ ਸਾਥ ਲਪੇ ਫੁਫਾ ਆਇਆਈ।
 ੫੭੧ ॥ ਜਦੋਂ ਬੋਧੀ ਆਣੇ ਮਤੀ ਏਰੁ ਪਗੁਮਾਨ
 ਕੁਰੀ ਏਹੋ ਥੋਰੇ ਕੀ ਏਗਰ ਬਗਹੇਲੀ ਏ ਨੀ। ਏਨੇ
 ਫਟ ਫਰੇ ਬਕਿਉ ਖੇਡੁ ਨੀ ਹੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੇ ਉਸਤਾ
 ਵਦੀ ਚੇਲੀ ਏ ਨੀ। ਏਹੁ ਸਨ ਦਾ ਨਾਂ ਹਿਗੁਮਾਨ
 ਕੀਚੈ ਆਣੇ ਮਤੀ ਏਗਰ ਬਗਹੇਲੀ ਏ ਨੀ। ਤੇ
 ਰੀਭੁ ਭੀਦੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਾਂਨਿ ਦੁਰੀ ਹੀਰਦੀ
 ਅੰਗ ਸਹੇਲੀ ਏ ਨੀ। ੫੭੨ ॥ ਮਿਲੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ
 ਨਾਹਿ ਵਿਛੋੜੀ ਏ ਨੀ ਹੋਥੇ ਵਿਛੋੜੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਮੇ

ਲੀਏਨੀ। ਕੇਹਾ ਦਾਦ ਫਕੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਮੋਪਿ ੧੧੫

ਛੁਛੁਛੁ ਅਣਖੀਏਲੇ ਲੀਏਨੀ। ਏਹ ਜੰਟੀ

ਸੀਕਿ ਜਤੇ ਜੰਟ ਉਲੂਪਗੀ ਬਪੀਆ ਜੇਗਲਖੋ

ਲੀਏਨੀ। ਦੁਹਰ ਸਜਿਨ ਸਦੇ ਨਾਲ ਹਮ ਜਿਨ

ਸਬ ਪੇਭੋਰਤਾ ਜਨਿਗ ਪੇਨੁ ਮੇਲੀਏਨੀ। ੫੭੩

ਜਬਾਬ ਹੀਗ। ਹੀਰ ਕੀਨ ਪਰਿਆਏਹੋ ਕੋਣ ਆ

ਪਾਕੋਈਏਹੁ ਤਾਂ ਪੈਦਰਦ ਖਾਹ ਮੇਗਾ। ਜੇਦੁਭੋ

ਰਤਾ ਜਨ ਮੇਨੁ ਆਖਦਾਈ ਅਤੇਗ ਪਾਬਣਾਂਦ

ਦਾ ਚਾਇਖੇਣਾ। ਅਤਾਂ ਚਾਕ ਮੇਗ ਕਿਵੇਂ ਆਇ

ਫਾਸੇਇ ਸਨਾਲ ਮੇਊਠ ਕੇਕਗਾਂਝੇਣਾ। ਦੁਹਰ ਸ

ਹਮ ਤੁਕੀਨ ਪਣਾਇਗਾਂਝਾ ਪਤ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਮੰਨਦਾ

ਹੁਕਮ ਮੇਗਾ। ੫੭੪। ਬੋਲੀ ਹੀਰ ਦੇ ਅਣਿਆ

ਜਾਇਏ ਬੋਕੋਈ ਪੁਸੀਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੱਸੀਏਕਯੋ

। ਪਰਦੇ ਸੀਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਚੋ

ਜੀਉਦਾਭੇਤ ਨਦ ਸੀਏਕਯੋ। ਜੇਤਾਂ ਜਠਾਨ

ਜਾਲਿਆ ਜਾਇ ਜੋਗੀ ਦਿਚਿ ਜੋਗ ਦੇ ਆਣ

ਕੇ ਪੱਸੀਏਕਯੋ। ਜੇਤ੍ਰ ਅੰਤਰ ਨਾਂਦੁਲ ਦੇਖਣ

ਸੀਦਾਹੀ ਜੇਤਰੇ ਛੁਰਿ ਕੇ ਨੱਸੀਏਕਯੋ। ੫੭੫

। ਜੇਤਾਂ ਆਪਇਲਾ ਜੁਨ ਜਾਣੀਏਦੇ ਜਿਨ ਭੂ

ਤਤੇ ਜਾ ਦੂਹੇ ਦੱਸੀ ਏਕਯੋ। ਫਕਰ ਭਾਰੇ ਗੋਰੇ
 ਹੋਇ ਰਹੀ ਏਕੁ ਵੀਚਿ ਵੀਚੇ ਨਾਲ ਖਰਖਸੀ ਏ
 ਕਯੋ। ਜੇ ਦੁਕੰਨ ਦਲੇਟ ਕੇ ਨੱਸ ਜਾਏ ਮਗਰ ਓਸ
 ਦੇ ਲਗ ਕੇ ਨੱਸੀ ਏਕਯੋ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਉਜਾਨੂ ਕੇ ਦੁ
 ਸਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਪੁਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿਰਿ ਦੁਸੀ ਏ
 ਕਯੋ। ੫੧੬। ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਘਰੋਂ ਸਖਟਾਂ ਰੁਮ
 ਨਾਂ ਫਕਰ ਜਾਏ ਅੰਨੀ ਬੇਵਿਆਂ ਦੀ ਗਮ ਪੈਰੀ
 ਏਨੀ। ਕੋਈ ਦੁਹੀਤ ਕਸੀ ਰਹੇ ਅਸਾਂ ਕੀਤੀ ਸ
 ਵਕਾਹੁ ਸਨਦਾ ਬਖਸਲੈ ਗੋਰੀ ਏਨੀ। ਘਰੋਂ ਸਰੇ
 ਸੋ ਫਕਰ ਨੂੰ ਪੈਰ ਦਿਚੇ ਨਹੀ ਤੁਰਤ ਜਬਾ ਬਦੇਟੇ
 ਗੀ ਏਨੀ। ਕਰਮਾਤ ਫਕੀਰ ਦੀ ਦੇਖ ਲਈ ਏ
 ਮੇਵੇ ਫਕਰ ਨੂੰ ਨਾਹਿਟ ਕੋਰੀ ਏਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਫਕੀਰ ਬੋਲਈ ਦਾਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਟ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਬੇ
 ਗੀ ਏਨੀ। ੫੧੭। ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਹੀਰ ਆਖ
 ਆਜੇਗੀ ਆਭੂਠ ਬੋਲੇ ਕੋਟ ਦਿਛੁਣੇ ਯਾਹਮ
 ਲਾਵਦਾਈ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਾਂ ਮਿਲਿਆ ਮੇਛੁਛ
 ਰਹੀ ਜੇ ਦੁਜੀ ਉਦਾਰੋ ਗਗਦਾਂ ਦਦਾਈ। ਸਾ
 ਰੇਚਿ ਮਦੀਆਂ ਜੁਤੀਆਂ ਕਰੋ ਕੋਈ ਜੇ ਦੁਗਯਾ
 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲੈ ਆਂਦਾਈ। ਸਾਰਾ ਯਾਰ ਜਾਨੀ

ਜੇਤ੍ਰਾ ਆਣ ਮੇਲੇ ਸਿਰੁ ਸਦਕਾ ਓਸ ਦੇ ਨਾਂ ਦੁਰਾ
 ਈ ॥ ਇਕ ਸਜਣ ਦੇ ਬੇਤਨੁ ਅੰਗ ਲਗੀ ਦੇਖਾਂ
 ਆਂਣ ਕੇ ਕਦੇ ਬੁਝਾਂ ਦੁਰਾ ਈ ॥ ਭੁਲਾਵਾਂ ਸੁਖਾਂ
 ਚਿਰੀ ਵਿਛੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਰੋਬ ਸਚਾ ਪਰਲਿ
 ਆਂ ਦੁਰਾ ਈ ॥ ਇਕ ਬਾਜ ਬੇਕਾਂ ਉਨੇ ਕੰਨ ਖੋ
 ਹੀ ਦੇਖਾਂ ਚੁਪੈ ਕੇ ਕੁਰਲਾਂ ਦੁਰਾ ਈ ॥ ਅੰਘਾਂ ਮੁ
 ਏਤੇ ਵਿਛੁਣੇ ਕੇ ਲੁਮੇਲੇ ਮੇ ਦੇ ਨੀ ਚਿਨ੍ਹ ਲੋਕ
 ਦਿਗਾਂ ਦੁਰਾ ਈ ॥ ਦੇਵਾਂ ਚੂਰਮੇ ਤੇ ਪਿਉ ਦੇ ਬਾ
 ਲਾਂ ਦੀ ਦੇਵਾਰੇ ਸਾਹ ਸੋਹਣਾ ਜਦੋ ਆਂ ਦੁਰਾ ਈ ॥
 ੫੭੮ ॥ **ਜਨ ਦਾ ਬੰਨੇ ਗੀ** ॥ ਜਦੋ ਤੀ ਕਹੈ ਜਿਮੀ
 ਅਸਮਾਨ ਕਾ ਪਾਮ ਤਦੋ ਤੀ ਕਹੈ ਸਭੁ ਦਹਿ
 ਨਗੇ ਨੀ ॥ ਸਭਾ ਕਿ ਬਰਹਿ ਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲਦੀ
 ਆਬ ਵਿਚਿ ਇਹ ਅਤਿ ਨੂਬਹਿ ਨਗੇ ਨੀ ॥ ਅਸ
 ਰਾਠੀ ਲਜਿ ਸਦਖਤ ਕਰਨਾਇ ਛੂਕੇ ਤਦੋ ਜਿ
 ਮੀ ਅਸਮਾਨ ਸਭੁ ਛਹਿ ਨਗੇ ਨੀ ॥ ਕੁਰਸ ਅਰ
 ਸਤੇ ਲੋਹ ਜਕਮ ਲਜਿ ਨਤ ਨਾਲੇ ਦੇ ਜਖ ਭਿਸ
 ਤ ਸਭੁ ਰਹਿ ਨਗੇ ਨੀ ॥ ਕੁਰਸਾ ਸਟ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨ ਮੇ
 ਲਾਂ ਦੁਰਾ ਹਾਂਦ ਸਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਉਰਜਾ ਬਹਿ ਨਗੇ ਨੀ
 ॥ ਨਾਲੇ ਪਤਰੀ ਖੋਲ ਕੇ ਛਾਲ ਪਤਾਂ ਦੁਰੇ ਸਾਹ

ਜੇਗੀ ਸਚੁ ਕਹਿ ਨ ਗੋਨੀ। ੫੭੮। ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ
 । ਤੁਸੀ ਛੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਭਿਸੁ ਭਿੰਨ ਤੇ ਦੁਹਾਂ ਦਾ
 ਜੀਉ ਰਲਗਾ ਜਾਸੀ ਨੀ। ਓਹੁ ਇਸ ਕਦੇ ਹੋਥ ਦਿਕ
 ਇਹੁ ਆਖੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਦਾਰਹਾ ਜਾਸੀ
 ਨੀ। ਓਹੁ ਦ੍ਰੁਲੀ ਨਾਲ ਤੂੰ ਨਾਲ ਲਟਕਾਂ ਜੀਉ
 ਦੁਹਾਂ ਦਾ ਦੁਹਾਂ ਖਸਲਾ ਜਾਸੀ ਨੀ। ਨਾਲ ਸੋ ਕਦੇ ਮੇ
 ਹੀ ਓਹੁ ਚਾਰ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਗਵਾਹੋ ਜਾਲੁ ਰੁਗਾ
 ਸੀ ਨੀ। ਹੁਣ ਕੀਨ ਪਣਾਇ ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਾਨਾਲ
 ਜੇਗੀਆਂ ਦੇ ਰਲਗਾ ਜਾਸੀ ਨੀ। ਤੁਸੀ ਚੋਣੇ ਰੁਲੀ
 ਓਤਾਂ ਹੋ ਕਮ ਹੀਆਂ ਟਿਮਕ ਚਾਇ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈਗ
 ਜਾਸੀ ਨੀ। ਅਜੁ ਪਿੰਡ ਤੁਸਾ ਰੁਣੇ ਜਾਇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅ
 ਅਜੇ ਲਿਖ ਕੇ ਅਗੇ ਨਾਂਗਾ ਜਾਸੀ ਨੀ। ਹੁਣੇ ਸਿਗ
 ਲੀ ਸਟਕੇ ਸਗਨ ਦਾ ਚਾਂਦ੍ਰਾ ਸਾਗ ਨੀ ਬੇ ਸਗਨ
 ਲਾਜਾਸੀ ਨੀ। ਦੁਹੇ ਸਾਹ ਮੇ ਪੜੀ ਚੁਛ ਰਿਠੀ ਕੁ
 ਰਗਾਏ ਹਨ ਜਮ ਦਾ ਪਾਸੀ ਨੀ। ੫੭੯। ਜਬ
 ਬਸਾਇਗ। ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਯਾਗੀਆਂ ਬ
 ਹੁਤ ਮੁਸਕਲ ਪੁੜ ਮਹਾਂ ਦੇ ਖੋਲੀਆਂ ਚਾਰ ਦੇ
 ਨੀ। ਪੜ੍ਹ ਦਾਇਕੀ ਨਫਕੀ ਰਹੁਇ ਜਾਨਗਾ ਜੇ
 ਸਭਾ ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਨਿਪਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਰਿਨਾਂ ਦਾਸ

ਤੇ ਕੰਨ ਪੜ੍ਹਦਾ ਇਸਾ ਸ੍ਰੋਤ ਦੰਦ ਫਿਰ ਨ ਦਿਤਿ
 ਬਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਭੁਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨੇ ਕਨ ਸੀ ਬੋਹੇ ਦੁਨਿਸ
 ਜਣ ਆਣ ਬੈਠਨ ਪਾਸ ਯਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਧਨ ਮਾਲ
 ਗਵਾਇ ਕੈ ਦੇ ਚ ਸਿਰ ਨੂੰ ਨ ਜਰ ਬਾਜ ਆਸ ਕਦੀ ਦ
 ਮਾਰ ਦੇ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਜਾਂ ਸੈ ਕਦੀ ਸਾਣ ਲਗੇ ਜੋ
 ਹਰਨਿ ਕਲ ਦੇ ਅਸਲ ਤੁੱਲ ਦਾਰ ਦੇ ਨੀ। ੫੮੧॥
 ਜਦ ਬਸਾਇਗਾ ਜਿਸ ਜੱਟ ਦੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਅਗਲ ਗਿ
 ਰਿਹਾ ਹਕਾਂ ਦੁਫ ਕੇਗਾ ਹਲ ਆਲਾਂ ਵੀ ਹਾਰ ਗਏ
 ਸਭ ਦਿਵਾਹੇ ਏਨਾਂ ਉਮੇ ਦਹੇ ਕੇ ਜੱਟ ਹਾਰ ਪਯਾ।
 ਜੇ ਦੇ ਬਾਜ ਬੋਕਾਂ ਉਨੇ ਕੂਜ ਖੋਹੀ ਸਬਰ ਸੁਕਰ ਕ
 ਰਿਬਾਜ ਫਨਾ ਹੁਆ। ਦੁਨੀਆਂ ਛੁਡਿ ਉਦਾਸੀ
 ਆਂ ਪੈਨਿ ਲਈ ਆਂ ਸੇ ਦਾਰ ਸੀ ਹੋ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਗ
 ਯਾ। ੫੮੨॥ ਜਦ ਬਹੀਗਾ ਹੀਰ ਉਠ ਬੈਠੀ ਪਤੇ
 ਠੀਕ ਲਗੇ ਅਤੇ ਠੀਕ ਨਿਸਾਨੀ ਆਂ ਸਾਰੀ ਆਂ ਨੀ
 । ਏਹੁ ਤਾਂ ਜੋ ਗਿਣਾ ਪ੍ਰਿਤ ਪੂਬ ਮਿਲਿਆ ਬਾ
 ਤਾਂ ਆਖਦਾ ਬਹੁ ਪਯਾਰੀ ਆਂ ਨੀ। ਪਤੇ ਦੇ ਝ
 ਲੀ ਦੇ ਏਸ ਠੀਕ ਦਿਤੇ ਦਸੀ ਆਂ ਸਚੁ ਜੇ ਮੇਂ ਹੀ
 ਆਂ ਚਾਰੀ ਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਏਹੁ ਇਲਮ ਦਾ ਪ
 ਟੀਰਾ ਫਾਖੋ ਲਿਕੇ ਨਿਸਾਨੀ ਆਂ ਸਾਰੀ ਆਂ ਨੀ

॥ ५८३ ॥ **ਜਦਾ ਬਹੀਰਾ** ਕੁਲਾਦ ਸਖਾਂ ਜੋਗਿਆ
 ਚੋਰ ਸਾਹਾ ਹੁਣ ਕੇਹਣੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਭੁਠਾ ਆਇਖਾਂ
 ਆਪ ਹੁਣ ਕੇਹਣੇ ਦੇ ਸਫਿਰ ਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗਰੀ
 ਬਨੂੰ ਕੁਠਾ ਆ ਰੁਠੇ ਆਦਮੀ ਪਗਾਂ ਵਿਚਿ ਆ
 ਇਵਨੂੰ ਦੇ ਗਲ ਸਮਝਦਾ ਬੰਧਣੀ ਮੁਠਾ ਆ
 ਪਗ ਵਿਚਿ ਗੁਣਾਂ ਪੈਦਾ ਆਏ ਸਜਣਾਂ ਦਾ ਯਾਰੋ
 ਰੁਨਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਗੁਠਾ ਆ ਪਗਿ ਯਾਰ ਤੇ ਢੂਢੇ
 ਫਿਰਨ ਬਾਹਰ ਕਦੇ ਮਹਲਾਂ ਤੇ ਮਾਣੀ ਆਂ ਚੁਟਾ ਮ
 ॥ ਸਾਨੂੰ ਸਬਰ ਕਰਾਹ ਤੇ ਚੈਨ ਨਾ ਹੀ ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਜਦੋ
 ਕਣਾਂ ਰੁਠਾ ਆ ॥ ५८४ ॥ **ਜਦਾ ਬਹੀਰਾ** ਦੇ ਸਪੁੰ
 ਰੂ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬੀ ਆਂ ਨੀ ਅਗਲਾ ਇਕੇ ਪੁੰ
 ਰੁਨੂੰ ਸਾਣੀ ਏ ਨੀ ਪੁੰ ਰੂ ਹੁਸਨ ਦੀ ਆ ਬਛਪਾ
 ਇਦੋਂ ਦਾ ਵਰ੍ਹੇ ਪੁੰ ਰੂ ਵਾਲੀ ਲੋੜੇ ਮਾਰੀ ਏ ਨੀ ਪੁੰ
 ਰੂ ਆਸ ਕਾਂ ਦੇ ਬੇਨੂੰ ਰੂ ਬਦੋਂ ਦਾ ਨੈਣਾਂ ਲਾਇਕੇ ਪੁੰ
 ਜਰੇ ਤਾਣੀ ਏ ਨੀ ਤਦੋਂ ਏ ਹਜਾਨ ਸਭ ਨਜਰ
 ਆਵੈ ਜਦੋਂ ਪੁੰ ਰੂ ਚਾਇ ਉਤਾਰੀ ਏ ਨੀ ਪੁੰ ਰੂ
 ਅੰਨਿਆਂ ਕਰੇ ਸੁਜਾਖਿ ਆਂ ਨੂੰ ਪੁੰ ਰੂ ਲਾਹ ਮੁਹਤੇ
 ਜਗਲਾਣੀ ਏ ਨੀ ਵਾਰੇ ਸਾਹਨ ਦਬੀ ਏ ਮੋਤੀ
 ਆਂ ਨੂੰ ਫੁਲ ਅਗਵੇ ਵਿਚਿ ਨਸਾਣੀ ਏ ਨੀ ॥ ५८५ ॥

ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ ਮੀਆਂ ਜੋਗਿਆ ਸੁਠੀਆਂ ਕ
 ਰੇਗਲਾਂ ਪਰੋਨ ਤਾਂ ਕਾਸ ਨੂੰ ਭਾਲੀਏ ਦੇ। ਅੱਖੀ ਸਾ
 ਮਣੇ ਚੋਗ ਜਿਆ ਛਾਸ ਨ ਕਿਉਂ ਦੁਖ ਦਿਚਿਆ
 ਪਨ੍ਹਿਗਾਲੀਏ ਦੇ। ਸਾਨ੍ਹ ਪੁੰਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਕੇ ਦੇਖ ਅੱ
 ਥੀਨੀ ਅਣੇ ਥੀਏ ਸਾਲ੍ਹਾਂ ਢਾਲੀਏ ਨੀ। ਅਗ
 ਬੁਝੇ ਨਾਂ ਠੇਰੀਆਂ ਲਖ ਦਿਚਨ ਬਿਨਾਂ ਛਕ ਮਾਰੀਨ
 ਹੀ ਬਾਲੀਏ ਦੇ। ੫੮੬। ਹੀਰ ਦੇਖ ਕੇ ਤੁਰਤ ਪ
 ਛਾਣਦੀ ਹੀ ਹੋਸ ਆਖਦੀ ਬਾਤ ਸੰਭਾਲੀਏ ਦੇ।
 ਸਹਿਤੀ ਪਾਸ ਨ ਖੋਲਣਾਂ ਭੇਤ ਮੂਲੇ ਸੇਰ ਪਾਸ ਨ ਬੋ
 ਕਰੀ ਪਾਲੀਏ ਦੇ। ਦੇਖ ਮਾਲ ਚੁਗਾਇ ਕੇ ਪਏ ਮੁ
 ਕਰਗਾਹ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨ ਭਾਲੀਏ ਦੇ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ
 ਚੁਛਾਉਂਦੀਆਂ ਮਾਲ ਲਪਾਚ ਲੋਕੁ ਜਣੇ ਗਾਥੀ
 ਨੂੰ ਭਾਲੀਏ ਦੇ। ੫੮੭। ਜਦਾ ਬਜੋਗੀ ਕੋਹਿਦ
 ਸਣਿ ਅੱਕਲ ਸਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨ ਛਰਕ
 ਦੀ ਮਸਮਾਲੀਏ ਨੀ। ਲਿਖ ਆਪੇ ਮਪੋਥੀ ਦਿ
 ਚਿ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਨੇਹ ਨ ਲਗੀ ਬਾਂਦੇ ਪਾਲੀਏ
 ਨੀ। ਗੋਦੀ ਬਾਲ ਦੇ ਛੋਰ ਨਾ ਜਗ ਸਾਰੇ ਜੀਅ
 ਸਮਝ ਲੈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਂ ਢਾਲੀਏ ਨੀ। ਦੇਖ ਮਾਲ ਚੁ
 ਗਾਇ ਕੇ ਪਏ ਮੁਕਰਗਾਹ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨ ਭਾਲੀ

ਏਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹੁ ਇਸਕਦਾਗਾਂ ਦੁਤਕੀਆਅ
 ਨੀਹੁਸਨਦੀਗਰਮਨਿਹਾਲੀਏਨੀ। ੫੮੮। ਸ
 ਹਿਤੀਸਮਝਿਆਏਹਮਿਲਿਗਏਏਦੇਲਈਅੰ०
 ਪਤਫਕੀਰਬਲਾਈਆਂਨੀ। ਹਿਰਦੇਖਫਕੀ
 ਰਨਿਹਾਲਹੋਈਜਨਵੀਆਂਜੋਗਨਿਘੋਲਿਪੀ
 ਵਾਈਆਂਨੀ। ਸਹਿਤੀਆਖਿਆਮਗਜਖ
 ਪਾਇਨਾਂਹੀਅਨੀਭੁਭੁਇਘੋਲਿਘੁਆਈਅੰ०
 ਨੀ। ਇਸਜੋਗਦਿਨਾਲਤੁਬੰਨਾਹੀਨੀਮੇਤੇ
 ਰੀਆਂਲਿਆਂਬਲਾਈਆਂਨੀ। ਅਤਾਂਪਤਮ
 ਸਾਣਚਾਕਰਕੀਮਲੀਗਲਾਏਸਦੇਨਾਲਕਿ
 ਉਲਾਈਆਂਨੀ। ੫੮੯। ਭੁਰਨਆਦਰੁ
 ਤੇਨੇਦਾਂਗੁਇਸਥੋਕਿਸੇਮੁਲਖਦੀਆਂਏਹੁਬ
 ਲਾਂਈਆਂਨੀ। ਆਟਾਟੁਕਣੁਖੇਰੁਨਾਲਏ
 ਦਾਣਕਿਥੋਕਢੀਏਦੁਪਮਲਾਈਆਂਨੀ।
 ਖੇਰਾਪਿਨਕੇਜਾਇਫਰਫੇਜੀਆਵੇਆਉਰ०
 ਦੁਲਾਕੇਹੀਆਂਚਾਈਆਂਨੀ। ਫਿਰੇਬਹੁਤ
 ਪਖੀਭੁਖਿਲਾਰਦਾਨੀਏਥੇਕੇਈਆਂਦਿਲਲੀ
 ਆਂਪਾਈਆਂਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਗਰੀਬਥੇਅੱਕ
 ਲਕਿਥੇਇਹਪਟੀਆਂਇਸਕਪਣਾਈਆਂਨੀ

॥ ५८० ॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ ਮੈ ਇਕਲਵਾਲਨ ੧੧੯

ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੇ ਨਿਨਾ ਟੁਰ ਜਾਈਆਂ
 ਨੀ। ਮਾਲ ਜਾਈਆਂ ਦੇਵਾਂਗਾ ਹੁਪੀਏ ਪਾਇ
 ਬੈਠੀਆਂ ਸੁਰਮ ਸਲਾਈਆਂ ਨੀ। ਪੈਰ ਪਕੜਿ
 ਫਕੀਰ ਦੇ ਦੇਹੁ ਭਿਛਾਅ ਵੀਏ ਕੇਹੀਆਂ ਕੂਰੀ
 ਏਲਾਈਆਂ ਨੀ। ਧਾਨ ਰੱਬ ਤੇਰ ਖਨਾਂ ਹੋਇ
 ਤਤੀਗੁਸੇ ਹੋਨੁ ਨ ਭੁਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜਾਈਆਂ
 ਨੀ। ५੮੧ ॥ ਤੈਨੂੰ ਸੇਕਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਭਾਗ ਭੁਰੀਏ
 ਜਿਨਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਬਾਰਚਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨੀ। ਜਿਸੁਰ
 ਬਦੇ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਆਹੇ ਦੇਖੁ ਕੁਦਰਤ ਓਸ
 ਭੁਲਾਈਆਂ ਨੀ। ਪਰਿਸਾਰੈ ਨਿਜਾ ਟਵੀ ਮੋ
 ਯਾਗ ਯਾਤਾ ਹੀਗਾਲੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਲਾਈ
 ਆਂ ਨੀ। ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਓਹੁ ਸਦਾ ਹੀ ਨੀਵੇ ਨੀ
 ਜਿਨਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਨੇਕ ਕਮਾਈਆਂ ਨੀ। ੫੮੨

੨ ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ। ਪਤੇ ਭਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਲੰ
 ਵਨਾਂ ਹੈਵੇ ਨਾਂ ਮੇਹਣੇ ਸਾਮਤਾਂ ਚੋਰੀਆਂ ਦੇ। ਮ
 ਥਾ ਭਾਹਿਓ ਨਾਲ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਤੇਰੀਆਂ ਲੋ
 ਦੀਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਮੈਰੀਆਂ ਦੇ। ਤੇਰੀ ਜੀਭ ਮਦੇ
 ਸੀਆਂ ਹਥੀ ਇਲਤ ਤੇਰੀ ਚਿੱਤ ਵੀਲੀ ਦੀਆਂ ਭਿ

ਗੀਆਂਦੇ। ਖੇਰਮਿਲੇ ਸੋਲਏ ਨਾਂ ਨਾਲ ਮਸਤੀ ਮੰ
 ਗੇ ਦੁਪਤੇ ਪਾਨ ਛਿਲੇ ਗੀਆਂਦੇ। ੫੯੩। ਰੁਗਦੇ
 ਨਆਟਾਇ ਕੇਟੁ ਕਦਾਣੇ ਭਰਦੇ ਨਨ ਜੰਟੀਆਂ ਕੋ
 ਗੀਆਂਦੇ। ਇਸ ਅੰਨ ਨੂੰ ਚੂੜੇ ਚਿਹਾ ਛਰਦੇ ਚ
 ਨੂਨ ਗਾਥੀਆਂ ਤੇ ਹੋਨ ਚੋ ਗੀਆਂਦੇ। ਫੁਰੇ ਕੀ ਮਲਿ
 ਆਂਦੀ ਅਸਾਂ ਭਿਗਤ੍ਰਾ ਨੀਏ ਥੇ ਕੇਈ ਛਕੀ ਗੀਆਂ
 ਸੋ ਗੀਆਂਦੇ। ਫਾਰਸ ਮਾਰ ਥੋਰੁ ਰਦੇ ਨੀ ਭੁਤ ਗਾਥ
 ਸਜੇ ਹਨ੍ਹੀਆਂ ਮਿਹ ਗੀਆਂ ਹੋਨ ਅਮੋ ਨੀਆਂਦੇ।
 ਸੋਟਾ ਦੁਗਾਇ ਲਾਜ ਕੁਪਤਿਆਂ ਦਾ ਤੇ ਗੀਆਂ ਭੈਣੀ
 ਆਂਦਿਸ ਦੀਆਂ ਤੇ ਗੀਆਂਦੇ। ੫੯੪। ਜਦਾ ਬੋ
 ਗੀ। ਬੁਰੀ ਨਾਲ ਛਕੀ ਗਾਂਦੇ ਅਨ੍ਹੀ ਬੱਧੀ ਅੱਠ ਥੇ
 ਲ ਬੁਰੀ ਆਰਥਿ ਚਕੀਆਂ ਨੀ। ਗਤ ਖਾਇ ਕੇ ਸੁ
 ਕਰੇ ਦਿਚਿ ਦੇਣੁ ਮਾਰੇ ਲਤਾਇ ਗਾਂਕੀਏ ਪਕੀਆਂ
 ਨੀ। ਇਕ ਭੋਕਰੀ ਦੂਸਰੀ ਦੇਹ ਟਿੱਚ ਕਰਿਏ ਨੀ
 ਨਾਣੁ ਭਾਭੀ ਦੇਵੇ ਸਕੀਆਂ ਨੀ। ਏਥੇ ਬਹੁਤ ਛ
 ਕੀਰ ਜਹੀਰ ਕਰਦੇ ਖੇਰਦੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਦੀਆਂ ਅੱ
 ਕੀਆਂ ਨੀ। ੫੯੫। ਜਿਨਾਂ ਰੁਬੀਆਂ ਪਾਇ ਕੇ
 ਸਿਰੇ ਚਾਂਦੀਆਂ ਰਿਨਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾਂ
 ਸਕੀਆਂ ਨੀ। ਨਾਲੇ ਚਿੱਰੁ ਪੁਰ ਕਣ ਨਾਲੇ ਦੁਪ

ਰਿਨ੍ਹ ਕਣ ਅਤੇ ਚਾਟੀਆਂ ਕੁਤਿਆਂ ਲੱਕੀਆਂ ਨੀ ੧੨੦
 ॥ ਸ਼੍ਰਾਟਾ ਖੁਰਕਦੀਆਂ ਗੁਨਦੀਆਂ ਨੱਕ ਸੁਣ ਕਣ
 ਚੜ੍ਹਦਾ ਇਕੇ ਮਾਰਨ ਨੱਕੀਆਂ ਨੀ ॥ ਲੜ੍ਹੇ ਨਹੀ
 ਜੇ ਚੰਗੀਆਂ ਹੋਵਣਾਂ ਜੇ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਬੋਲੇ ਓਦੁਇ
 ਛਕੀਆਂ ਨੀ ॥ ੫੯੬ ॥ ਜਦਾ ਬਸ ਰਿਤੀ ॥ ਅਨੀ ਦੇ
 ਬੇਨੀ ਦਾਸਤਾਰ ਬਦਾਨੇ ਦਾ ਹੱਪੇ ਗਿਆ ਨਾਲ ਕੁਪਤਿ
 ਆਂਦੇ ॥ ਮਗਰ ਹਲਾਂ ਦੇ ਚੋਬੇ ਲਾਇ ਦਿੱਚ ਨਾਇਕੇ
 ਛੇੜ ਦਿੱਚ ਨਾ ਮਗਰ ਕੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ॥ ਇਕੇ ਦਾ ਛੀਅੰ
 ਲਾਵੀਆਂ ਕਰਨ ਖਪਗ ਇਕੇ ਰੂਹਿ ਦਿੱਚ ਨਹੇ ਠਝੁ
 ਟਿਆਂ ਦੇ ॥ ਇਹ ਪੁਗਾਣੀਆਂ ਲਾਨ ਤਾਂ ਹੋਨ ਜੇਗੀ
 ਗਪੇਵਾਂ ਗੁਲੇਟਣ ਵਿਚਿ ਪੱਟਿਆਂ ਦੇ ॥ ਹੀਰਆ
 ਖਿਦੀ ਬਹੁਤ ਹੋ ਸੋ ਕੁਤੈ ਨੂੰ ਭੇੜ ਪਾਇ ਬਹੇ ਨਾਲ ਰੁੱ
 ਟਿਆਂ ਦੇ ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਪੈਯੇ ਨਹਿ ਖਹੜੇ ਕੇ
 ਨ ਪਾਟਿਆਂ ਰੱਬ ਦਿਆਂ ਪੱਟਿਆਂ ਦੇ ॥ ੫੯੭ ॥ ਜ
 ਦਾ ਬਸ ਰਿਤੀ ॥ ਭਾਭੀ ਜੇਗੀਆਂ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਕਰਨੇ ਨੀ
 ਗਲਾਂ ਨਹੀ ਸੁਣੀਆਂ ਕੀਨ ਪਾਟਿਆਂ ਦੀਆਂ ॥ ਰੇ
 ਕ ਬੀਨ ਪਲੇਵਹੀ ਦੁਪਪੀਵਨ ਵਰ੍ਹੀਆਂ ਚਾਟੀ
 ਆਂ ਜੇੜੇ ਦੇ ਆਟਿਆਂ ਦੀਆਂ ॥ ਗਿਠ ਗਿਠ ਦੁਪਾ
 ਇਕੇ ਦਾਲ ਸਿਰ ਦੇ ਰੱਛ ਪਲਮ ਦੇ ਲਾਂਗੜਾਂ ਪਾਟਿ

ਆਂਦੀਆਂ। ਦੁਰੇਸਾਹਇਹੁਮਸਤਕੇਪਾਟਚਲੇਰ
 ਗਾਂਕਿਰਲਿਆਂਦਾਂਗੁਨੀਗਾਟਿਆਂਦੀਆਂ॥੫੯੮
 ॥ਜਵਾਬਸਾਇਗ॥ਇਹਗਲਮਸਾਹੁਰਹੈਜੱਗਸਾਰੇ
 ਜੱਟੀਚਾਰੇਹੀਕਿਮਸਦਾਰਦੀਹੈ।ਭੁੰਨਤੁਬੇਤੇਮੁੰਨੇ
 ਤੇਬਾਲਲੇਟੇਚਿਟੀਆਂਹਾਂਕਰੇਤੇਲੇਲੇਚਾਰਦੀਹੈ
 ॥ਪੀਹਣਛੁਣਕੀਗਾਂਦੇਨਾਲਲਣਦੀਪਰਸਾਂ
 ਭੁਟੀਲੋਕਾਂਨੂੰਮਾਰਦੀਹੈ।ਦੁਰੇਸਾਹਦੇਲਣਨਮਸੂ
 ਕੇਅੇਥੇਮੇਰੀਸੀਗਲੀਸਗਨਦਿਚਾਰਦੀਹੈ॥੫੯੯
 ॥ਜਵਾਬਸਾਹਿਤੀ॥ਮੇਰੇਠੱਥਲਿਦੇਤੇਰੇਲੇਨਚੁਤਣ
 ਕੋਦੀਮਾਰੀਏਗਨਾਲਮੁਹਲੀਆਂਦੇ।ਅਸੀਘ
 ਝਾਂਗੇਦਾਗੁਕਲਬੂਤਮੇਚੀਕਰੇਚਾਣਨਾਲਤੁ
 ਲਹਰੀਆਂਦੇ।ਕਰਜਦਾਰਕਸਬਅਰਜਾਈ
 ਲਸੂਰਤਖਾਧੇਪਿਛਲੇਮੰਗਦਾਕੇਲੀਆਂਦੇ।
 ਦਿਦਭੁੰਨਚੁਗਹੇਦੇਦਾਂਗੁਖੀਗਰਸਾਂਨੂੰਖੋਛੁਨਤੇਰੀ
 ਆਂਸੇਲੀਆਂਦੇ।ਸੁਟੁਮਾਰਚਪੇਣੂਤੇਦਿਦਝਾਣੀ
 ਸੁਦੁਆਂਦਨੀਛੇਲੀਆਂਬੇਲੀਆਂਦੇ।ਦੁਰਸ
 ਹੱਤੁਤੇਰੇਪਾਟਦਾਂਗੁਛੁਣੀਅਨਿਨਾਲਕੁਤਕੇਮੁ
 ਹਲੀਆਂਖੋਹਲੀਆਂਦੇ॥੬੦੦॥ਜਵਾਬਜੋਗੀ
 ॥ਤੇਰੇਮੇਰਲੇਦੇਛਾਟਖਾਣਣੀਮੇਰੀਫਰਕਦੀ

ਅਜੁਮੁਤੈਹਰੈਨੀ। ਮੇਰਾ ਕੁਤਕਾਲ ਦੇਤੇਤੇਰੇਚੁ ੧੨੧

ਤਨੁ ਅਜੁਦੇਹਾਂ ਦਾ ਵਡਾ ਗੁਰੂ ਬੈਹਰੈਨੀ। ਚਿੰਤਨੁ

ਦਾਂਗੁ ਤੇਰੇ ਬੀਉਕਛ ਸੁਟਾਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਾਹੈ ਲੋਹਨੁ

ਤੇਕਹਰੈਨੀ। ਏਸਭੇਰੂ ਦੇਖੂੰ ਉਤੋ ਕਿਸੇਚਿਨੁ

ਕੇਨਹੀ ਮਾਰਲੈਣਾਂ ਕੋਈ ਸਹਰੈਨੀ। ਉਜਨੁ

ਖੋਰਗਪੇਦਾਂਗੁ ਕੁਟੀਏਗੀਕੀਤੀ ਮਸਤਤੈਨੂੰ ਦ

ਰੂਇਹਰੈਨੀ। ਵਾਰੇਸਾਹਇਹ ਦਰਗਪੀਰਿਨ

ਕੁਟਾਂਕਿਸਛਰੂ ਵਣੀ ਪਰਤਤੇਕੋਹਰੈਨੀ। ੬

੦੧॥ **ਜਦਾਬੰਜੋਗੀ**॥ ਅਸੀਸਬਰਕਰਕੇਚੁਪ

ਹੋਇਬੈਠੇਬਹੁਤਐਖੀਆਂਏਹਫਕੀਰੀਆਂ

ਨੀ। ਨਜਰਤਲੇਨਾਂਲਾਵਦੀਕਿਨਪਾਟੇਜਿਸ

ਦੇਹੁਸਨਦੇਨਾਲਜੀਨੀਰੀਆਂਨੀ। ਜੇਵੇਦਰਸ

ਨੀਬੇਟੇਸੇਵਾਚਬੈਠੇਸਭਚਿਠੀਆਂਆਸਕਾਚੀ

ਰੀਆਂਨੀ। ਤੁਸੀਕਰੋਆਉਕੁਆਰੀਓਨੀਆਂ

ਜੇਦੁਪਦੀਆਂਦੀਦੀਆਂਖੀਰੀਆਂਨੀ। ੬੦੨

॥ ਦਾਂਗੁਬੁਢੀਆਂਕਰੋਪ੍ਰਸਿਧਗਲਾਂਮਥੇਚੁ

ਰੀਆਂਕੁਰੀਦੀਆਂਚੀਰੀਆਂਨੀ। ਕੇਹੀਚਿਦ

ਰੀਦੇਮਥੇਆਂਣਲਗੇਅੱਖੀਭੁਖਦੀਆਂਭੁੰਨ

ਭੁੰਭੀਰੀਆਂਨੀ। ਕਰਾਂਦਿਸਟਕੁਆਰੀਓਹੋਦੇ

ਬੁਢੀ ਮੇਰੀ ਉਗਲੀ ਉਗਲੀ ਪੀਰੀਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹ ਛੁਜਦਾਰ ਦੇ ਮਾਰ ਦੇ ਨੂੰ ਸੀਟੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ
 ਦੇਖ ਕਸਮੀਰੀਆਂ ਨੀ। ੬੦੩॥ ਜਦਾ ਬਹੀਰਾ ਸੈ
 ਨੀ ਮਾਰ ਕੇ ਹੀਰ ਨੇ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਕਧਾ ਚੁਪ ਕਰਿਏ
 ਸਭੁ ਕਾਦੁ ਨੀਗਾਂ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੇਏ ਸਨੇ ਦੋਹੁ ਚਾਖਾ
 ਮਥਾਏ ਸਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਹ ਨੀਗਾਂ। ਕਰਾਂਗਲ ਗਲਾ
 ਇਨੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਗਲ ਰੇ ਸਟਾਓ ਸਦੇ ਪਾਂਦੁ ਨੀਗਾਂ॥
 ੧। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਰਾਂਝੇ ਯਾਰ ਅਗੇਏ ਨੂੰ ਕਿਜਰੀ
 ਦਾਂਗੁ ਨ ਚਾਂਦੁ ਨੀਗਾਂ। ੬੦੪॥ ਜਦਾ ਬਹੀਰਾ ਹੀਰ
 ਆਖਦੀਏ ਸਫਰੀ ਰਨੂੰ ਨੀ ਕੇਹਾ ਪਤਿਆਗੇ
 ਬਦਾਵਾਇਦਾਈ। ਏਨਾਂ ਆਜਦਾਂ ਭੋਰ ਨੀ ਮਾਟਿ
 ਆਨੂੰ ਪਈ ਮਾਰ ਨੀਹੇ ਬੁਰਾ ਕਾਇਦਾਈ। ਅਲਾ
 ਦਾਲਿ ਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਦੋਹੁ ਪਾਈਏ ਭੁਲਾ ਦਸੁ ਕੀਸ
 ਹਿਤੀਏ ਛਾਇਦਾਈ। ਪੈਰ ਚੁਮਫਰੀ ਰਦੀਟ
 ਹਲਕਰੀਏਏ ਸਕੀ ਮਦਿਚਿ ਮਾਲ ਦਾ ਜਾਇਦਾਈ
 ੧। ਪਿਛੋਛ ਨੇਗੀ ਕੁਤਕਾ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਦਾ ਕੋਟ ਜਾ
 ਟਦਾ ਕੇਹਦੀ ਥਾਇਦਾਈ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਫਰੀਰ
 ਜੋਗੇ ਨਿਗੁ ਸੇਖੋਛ ਸੇਰਨੂੰ ਕੋਤ ਦਿਛਾਇਦਾਈ।
 ੬੦੫॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ ਭਾਭੀ ਇਕ ਪੋਲ ਨੇ

ਯਕੀਰਸਾਂਨਿਤੁਰੀਜਿਦੁਕਢੇਨਾਲਪੂਰੀਆਂਦੇ ੧੨੨
 ॥ ਜੇਤਾਂਹਿਕੁਦੇਨਿਰਖਦੀਖਬਰਨਾਂਹੀਕਨੂੰਪੁਛੀ
 ਏਭਾਉਕਸਤੁਰੀਆਂਦੇ ॥ ਫੁਹਟੀਸੈਦੇਦੀਮਲ
 ਯਕੀਰਬੈਠਾਮਿਲੇਹੱਕਕਮਾਈਆਂਪੂਰੀਆਂਦੇ
 ॥ ਹਿੰਦੂਰਨਾਲਲਣਕੇਮੇਨੂੰਪਰੋਕਢੇਕੁਟਦੇਹਏ
 ਨੂੰਛਿਨੇਚੁਰੀਆਂਦੇ ॥ ਏਨਾਂਜੋਗੀਆਂਦੇਦੁਸਿਕਿਛੁ
 ਨਾਂਹੀਕੀਤੇਰਬਨੇਦਾਖਦੇਦੁਰੀਆਂਦੇ ॥ ਜੇਤਾਂਪ
 ਟਪਣੁਫਟਾਂਨਾਹਿਹੋਦੇਕਨੂੰਖਹਣਕੀਚੈਨਾਲ
 ਰੂਰੀਆਂਦੇ ॥ ੬੦੬ ॥ ਜਦਾਬਹੀਗ ॥ ਜਾਣੁਸਹਿ
 ਤੀਏਯਕਰਨੀਨਾਗਕਾਲੇਪਤੇਰਿਜਕਨੇਦਾ
 ਯਦੇਦੁਰੀਆਂਦੇ ॥ ਕੋਈਦੇਇਬਦਦਾਇਜੇਗਾ
 ਲਸੁਟੇਪਿਛੋਯਾਇਦੇਕੀਏਨਾਂਸ਼ੁਰੀਆਂਦੇ ॥
 ਲੁਛੁਲੁਛੁਕਰਦੀਛਿਰੇਨਾਲਯਕਰਾਂਲੁਚਰਾ
 ਲੇਨੀਏਨਾਲਿਗੁਰੀਆਂਦੇ ॥ ਦਾਰੇਸਾਹਯਕੀਰ
 ਦਿਰਿਨਦੈਰਨਜਿਵੇਂਮਿਰਗਨੀਦੈਰਨਅੰਗੁਰੀ
 ਆਂਦੇ ॥ ੬੦੭ ॥ ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ ॥ ਭਾਭੀਕਰੋਰਿ
 ਆਪਤਾਂਜੋਗੀਆਂਦੀਆਂਹੱਥੀਸੁਚੀਆਂਤੇ
 ਰੇਹਬੋਰੀਆਂਨੀ ॥ ਮੋਟੇਤੂਰੁਦਿਖਾਇਕੇਕਰੇਅ
 ਕਣਮੇਤਾਂਪਟਸਟਾਂਇਸਦੀਆਂਚੋਰੀਆਂਨੀ ॥

ਗੁਰੂ ਏਸ ਦੇ ਦੀਓ ਥੇ ਪਹੁੰਚ ਨਾਹੀ ਜਿਥੇ ਅੰਕਲਾਂ ਸਾ
 ਰੀਆਂ ਦੇ ਨੀਆਂ ਨੀਆਂ ਮਾਰਿ ਮੁਹਲੀਆਂ ਸੁਟ ਸਾਂਭੀ
 ਨਟਿ ਛਾਂਢਿ ਰੇ ਚੁ ਚੁ ਵਾ ਕਠ ਕਠੇ ਨੀਆਂ ਨੀਆਂ ਜਿ
 ਨ ਭੁਤ ਦੀ ਅੰਕਲ ਗਵਾਇ ਦੇ ਦੀਏ ਅਸੀ ਮਾਰ
 ਕੇ ਭੁਠੀਏ ਤੇ ਨੀਆਂ ਨੀਆਂ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਫਕੀਰ ਦੇ
 ਨਾਲ ਅਨੁ ਨਾ ਕਪਨ ਜਹਰ ਦੀਆਂ ਗਿਵਲ ਕੋ
 ਨੀਆਂ ਨੀਆਂ ॥ ੬੦ ॥ ਜਦਾ ਬਹੀਰਾ ਹਾਇ ਹਾਇ
 ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਬੋਲੇ ਤੇ ਰੋਸਹਿ ਤੀਏ ਬੁਰੇ ਅਪੇ
 ਨੂੰ ਹੋਵੇ ॥ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੌਰ ਚਾਪਾ
 ਸਣੇ ਮਾਲ ਤੇ ਜਾਨ ਦੇ ਚੋ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ॥ ਕਿਨ ਪਾਟਿਆਂ
 ਨਾਲ ਤੈ ਜਿ ਦੁਬਧੀ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਆਤਿ ਨੂੰ ਚੋ ਨੂੰ
 ਹੋਵੇ ॥ ਠਹੇ ਅੰਤ ਨਿਖਤ ਗਿਰਿ ਨਸ਼ੀਏ ਜੇ ਨੀਆਂ
 ਲਮਲਿਗ ਦੇ ਕੋ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ॥ ਏਨਾਂ ਤਿਹਾਂ ਨੂੰ ਛੇ ਨੀਏ ਮੁ
 ਲਾਂ ਨਾਹੀ ਜੇ ਨੂੰ ਆਸ ਕਠੋਰ ਫਕੀਰ ਹੋਵੇ ॥ ਦਾਰੇ
 ਸਾਹ ਲੁਣਾ ਦੀ ਦਾ ਮੂਲ ਬੋਲ ਟਵੇ ਖੋ ਦੁਹਾਂ ਦੇ
 ਲਨ ਨਤੇ ਤੋ ਹੋਵੇ ॥ ੬੦ ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿ ਤੀ ॥
 ॥ ਭੁਭੀਏ ਸਤਾਂਗ ਪੇ ਦੀ ਅਨੀ ਬਧੀ ਅਸੀਰਿ
 ਨਾਂ ਭੁਭੀ ਚੇਹ ਚਰਗਾਰੀਆਂ ਗਾਂ ॥ ਏਹ ਮਾਰਿਆਰੇ
 ਜਜਗਨ ਦਾ ਦੀ ਅਸੀਰਿ ਜਮ ਸੂਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾ

ਰੀਆਂਗਾਂ। ਏਹੁ ਜਿੰਦ ਦੀ ਛੁਰੀ ਤਾਹੋਇ ਬੈਠਾਅ १੨੩
 ਸੀਸਾਰ ਦੀਆਂ ਤੇ ਜਕਟਾ ਰੀਆਂਗਾਂ। ਏਹੁ ਗੁਰਿਅੰ
 ਦਿਚਿ ਜੇ ਪੈਰ ਪਰਦਾ ਅਸੀਖਰ ਰੀਆਂ ਬਾਂਕੀ
 ਆਂਡੂ ਰੀਆਂਗਾਂ। ੬੧੦। ਮਰਦ ਰੰਗ ਮਹਲ ਸਦੁ
 ਰਦੇ ਨੀ ਅਸੀ ਸੋਕ ਦੇ ਮਜੇ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਆਂਗਾਂ
 ॥ ਏਸ ਚਾਕ ਦੀ ਕੋਟ ਮਜਾਲ ਹੋ ਨੀ ਰਾਜੇ ਭੋਜ ਬੋ
 ਅਸੀ ਨਗਰੀਆਂਗਾਂ। ਇਹ ਆਪ ਨੂੰ ਮਰਦ ਸ
 ਦਾਂ ਦਦਾ ਹੋ ਅਸੀ ਨਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀਆਂ ਨਗੀਆਂ
 ਗਾਂ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਇਹ ਮਰਦ ਸੁਪੈਦ ਚਾਰ ਰਾਸੀ
 ਹੋਲੀ ਦੀਆਂ ਰੰਗ ਪਿਚਕਾਰੀਆਂਗਾਂ। ੬੧੧।
 ਜਦਾ ਬਾਹੀਗ। ਜਿਨਾਂ ਨਾਲ ਫਕੀਰ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰੀ ਬੰ
 ਧੀ ਹੋਥੋ ਪੋਇ ਜਗਨ ਬੋਚਲੀਆਂ ਨੀ। ਆਉ
 ਟਲੀਕੁ ਆਰੀ ਏਡੂਰੀ ਏਨੀ ਕੋਹੀਆਂ ਗਲਾਂ ਅ
 ਟਲੀਆਂ ਮਲੀਆਂ ਨੀ। ਮੀਹ ਦੁਸ ਦੇ ਨੀ ਦੇ ਭੀ
 ਹੋਇ ਤੈ ਬੋਧੀ ਮਾਂ ਕਹਰ ਦੀਆਂ ਦੇਸ ਤੇ ਪਲੀਅੰ
 ਨੀ। ਕਾਰੇ ਹਥੀਆਂ ਕੂਰੀਆਂ ਜਹਰ ਭੂਰੀਆਂ
 ਭੁਲ ਕੇ ਕਿਸ ਦੁਜਹਰ ਹਨ ਨਿਚਲੀਆਂ ਨੀ।
 ਮੁਣ ਸਮੀਗ ਦੀਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਲਣ ਕੇਰਾ
 ਤੀਐ ਖੀਆਂ ਹੋਣ ਇਕਲੀਆਂ ਨੀ। ੬੧੨।

ਪਛੀਰਰਖਣੁ ਹੁਲੇਗਾ ਸਣੁ ਨ ਜੋਗਾ ਕਦੇ ਚਾਰਨ
 ਲਾਹੀਆਂ ਛੁਲੀਆਂ ਨੀ। ਜਿਥੇ ਗੱਭਰੂ ਹੋ ਨ ਜਾਖ
 ਹੋਆ ਪੇਪਰੇ ਮਾਰ ਕੇ ਬਹੋਂ ਪਥਲੀਆਂ ਨੀ। ਟਲ
 ਜਾਹਿ ਠਕੀ ਗੰਥੇ ਗੁੰਝੀਏ ਨੀ। ਆਉ ਕੂਰੀਏ ਗਹੀ
 ਕਿਉ ਮਲੀਆਂ ਨੀ। ਲਖ ਹੋਂਦਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹ ਲ
 ਕਜਾਏ ਦੁਰੇਸਾਹ ਜੋ ਅੰਦਰੋਂ ਟਲੀਆਂ ਨੀ॥ ੬੧੩
 ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ। ਭਾਭੀ ਨਾਲ ਠਕੀ ਰਦੇ ਪਣਾ
 ਕੀਤਾ ਹਾਲ ਹਾਲ ਲੋਕਾ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਜੋਗੀ
 ਦੇਖ ਕੇ ਪਾਨ ਸੁਚਰ੍ਹੀ ਕਾਈ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਹੀ ਖੂਨ ਗੁ
 ਜਾਰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀ ਜਾਣਦੀ ਸਾਕ ਸਾਇਹ ਜੋਗੀ ਹਿ
 ਕੇਲਿਆਇਆ ਨਿਸਾਨ ਵੀ ਜਾਰਦੀ ਹੈ। ਲਵੇ
 ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਚੇਤਾਲ ਉਤੇ ਦੁਰੇਸਾਹ ਨੂੰ ਸੈਨੀਆਂ
 ਮਾਰਦੀ ਹੈ॥ ੬੧੪॥ ਜਦਾ ਬਹੀਗਾ ਘੋਲ ਪੁੱਤੀ
 ਏਕੂਰੀਏ ਰੂਰੀਏ ਨੀ। ਮਥਾ ਮੁੰਨੀਏ ਪੁੰਡ੍ਰ ਜੋਰਲੀ
 ਏਨੀ। ਕਿਥੇ ਦੱਸ ਸਨੇਹੇ ਨਿਸਾਨੀਆਂ ਨੀ। ਅਗੇ
 ਜੀਵਦਿਆਂ ਬੂਠ ਨ ਬੋਲੀਏ ਨੀ। ਸਿਰ ਦੁਖ ਕਰਿ
 ਚਾਣੀਏ ਚਾਇਸੁ ਲੀਤਾਂ ਭੁਇੰ ਮੇਰਾ ਅਪਗਾਧ ਨਤੇ
 ਲੀਏ ਨੀ। ਚਿਨੇ ਪਾਤ੍ਰ ਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਨੀ
 ਕੀਜ ਕੂਰੀਏ ਅਗ ਦੁਰਲੀਏ ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ

ਹਮਦ ਜਨਹੈ ਸੁਠਦੇ ਜਖ ਕੰਨ੍ਹੇ ਪਾਇ ਇਨ ਸਾਠ ॥੬੧੫॥ ਜਬਾਬ ਸਹਿਤੀ ॥ ਭੁਲਾ
 ਦੇ ਤੋਲੀਏ ਨੀ ॥੬੧੫॥ ਜਬਾਬ ਸਹਿਤੀ ॥ ਭੁਲਾ
 ਵਸ ਭਾਭੀ ਕੇ ਗਏ ਰਚਾਯੋ ਭਈਆ ਪਿਟਣੀ ਨੂੰ
 ਪਈ ਲੁਹਨੀਐ ॥ ਆਪ ਛਾਨਣੀ ਛੇੜਦੀ ਸੋਹਣੀ
 ਨੂੰ ਮੇਵੇ ਕੰਨ੍ਹਿਆਂ ਬੋ ਪਈ ਧੁਹਨੀਐ ॥ ਅਣਹੋਈ
 ਆਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਉਲੈਲੈ ਘਾਉ ਅਲੜੇ ਪਈ ਹਲੂ
 ਹਨੀਐ ॥ ਅਣਹੋਈ ਏਨਹੀ ਤ੍ਰਿਗਜ ਬਚਾਖੁਨ
 ਖਲਕ ਦਾ ਪਟਨਿ ਚੁਹਨੀਐ ॥੬੧੬॥ ਆਪੇਰ ॥
 ਕਹਿਓ ਇਕੋ ਛਤ੍ਰ ਆਈਏ ਹੋਰ ਖਲਕ ਨੂੰ ਪਈ
 ਵਿਦੁਹਨੀਐ ॥ ਆਖ ਭਾਈ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਕਠਾਇ ਛ
 ਰਾਂਜੇ ਹਾਅ ਸਾਂ ਨੂੰ ਮੇਹਣਾਂ ਲੁਹਨੀਐ ॥ ਆਪ ਕੰਬ
 ਲੀਲੋ ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਂਗਲਾਂ ਦੇ ਖਚਰ ਦਾਹੀ ਆਂਦੀ ਦ
 ਰੀ ਖੁਹਣੀਐ ॥ ਵਾਰੇ ਸਾਹਤ੍ਰਿਯੁ ਠੀ ਬਘ ਆਣੀ
 ਏਨੀ ਮੁੰਨ੍ਹੇ ਮੇਹਣੀ ਤੇ ਦਰੀ ਸੋਹਨੀਐ ॥੬੧੭॥
 ਜਦਾਬ ਹੀਰਾ ॥ ਖਦੁਰ ਖਜਲਾਂ ਹੋਈ ਆਂਠਿ ਰਦੀ ਆਂ
 ਨੀ ਅੰਖੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੋਰਦੀ ਆਂ ਹੋਰਦੀ ਆਂ ॥ ਅ
 ਸੀਦੁ ਪਦੀ ਆਂ ਪੋਤੀ ਆਂ ਨੇਕ ਪਾਕਾਂ ਆਖੇ ਚੋ
 ਰਦੇ ਤੇ ਅਸੀ ਚੋਰਦੀ ਆਂ ॥ ਚੋਰਦੇ ਪਰੀ ਗੁਰੂ
 ਆਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਈ ਆਂ ਏਹੁ ਉਲਟ ਅਦਲੀ ਆਂ ਜੋਰ

ਹੋਈਆਂ। ਬਦਨੇ ਬਤੇ ਕੋਈਆਂ ਭੈਂ ਨੂ ਮੁਹੀਆਂ ਏਹੁ
 ਹੁਸਨ ਦੇ ਬਾਗ ਦੀਆਂ ਮੋਰ ਹੋਈਆਂ॥ ੬੧੮॥ ਏ
 ਹਰੁ ਗਲ ਬਲੇ ਚ ਦੀ ਕਰੇ ਮਸਲਤ ਜਿ ਮੀ ਦੇ ਜਥੇ
 ਦੀ ਮਨ ਚੋਰ ਹੋਈਆਂ॥ ਇਸ ਦੀ ਬਣਤ ਦੇ ਖੋਨਾ
 ਲਨ ਖਰਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲ ਜਾ ਦੀਆਂ ਦਿ ਚਿਲੇ ਰੋ ਹੋਈ
 ਆ॥ ਭਰ ਜਾਈਆਂ ਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰ ਦੀਆਂ ਨਿ
 ਫਿਰਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਿ ਚਿਲੇ ਰੋ ਹੋਈਆਂ॥ ਫਾਰੇ
 ਸਾਹ ਝੁਨਾਂ ਉਤੇ ਖੁਮ ਇਸ ਦੀ ਜਿ ਦੇ ਸਸੀ ਦੀਆਂ ਸ
 ਹਰ ਭੁੰਡੇ ਰੋ ਹੋਈਆਂ॥ ੬੧੯॥ ਜਵਾਬ ਸਾਇਰਾ
 ਲ ਨੁ ਨ ਜੱਟ ਤੇ ਕੁਟੀਅਨ ਰੂਮ ਨਾਈ ਸਿਰ ਜੋਗੀ ਦੇ
 ਗਲ ਆਈਆਂ ਈ॥ ਆਉਂ ਨ ਛੀ ਏ ਦੁ ਛੀ ਏ ਏ
 ਹੁ ਛ ਸਤਾ ਜੋਗੀ ਪੂਨ ਕਾਈ ਸਿਰ ਪਾਈਆਂ ਈ॥
 ਏ ਸਮਾਰ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਵੈਰ ਛੇ ਨੁ ਦਿਤਾ ਚਾਣ ਚੱਕ ਦੀ
 ਪਈ ਲਨਾਈਆਂ ਈ॥ ਹੀਰਨ ਹੀ ਖਾਈ ਮਾਰ
 ਅਸਾਂ ਕੋਲੋ ਦਾਰ ਸਗੱਲ ਫਕੀਰ ਤੇ ਆਈਆਂ ਈ
 ॥ ੬੨੦॥ ਜਵਾਬ ਸਹਿਤੀ॥ ਸਹਿਤੀ ਆਖਿਆ ਉ
 ਠਰੇ ਲਬਾਂ ਦੀ ਖੇਰ ਪਾਇ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਕੱਢੀ ਏ ਨੀ
 ॥ ਆਟਾ ਪਤ ਕੇ ਰੁਗ ਕੇ ਬਕ ਚੀਟਾਂ ਦਿ ਚੋ ਮਲਖ
 ਫਸਾਦ ਦੀ ਦੁ ਛੀ ਏ ਨੀ॥ ਦੇਇ ਭਿਛਿ ਆ ਦੇ ਦਿ

ਓਕੰਠਆਈਏਰਣਾਦਿਚਿਬਰੂਹਦੇਗਡੀਏਨੀ॥
 ਅੰਮਾਂਆਵੇਤਾਂਭਾਭੀਥੋਵੱਖਹੋਈਏਸਾਥਊਠ
 ਬਲੇਦੇਵਾਛੂਡੀਏਨੀ॥ ਵਾਂਗਕਿਲੇਦਿਪਾਲਪੁ
 ਰਹੋਇਆਕੀਝੰਡਾਦਿਚਿਮੇਵਾਂਨਦੇਗਡੀਏਨੀ
 ॥ ਭਾਂਵੇਖੋਹਨਿਵਾਲੀਅੰਗੀਰਸਟੇਉਸਦੇਯਾਰ
 ਨੂੰਕੁਟਕੇਛੂਡੀਏਨੀ॥ ਵਾਰੇਸਾਹਦੇਨਾਲਦੁਇ
 ਹੱਥਕਰੀਏਆਉਉਠਤੁਸਾਰੀਹੰਡੀਏਨੀ॥ ੬
 ੨੧॥ **ਜਬਾਬਬਾਂਦੀਰਦੇਲਾ** ਬਾਂਦੀਖਾਇਗੁਸਾਨ
 ਕਚਾਣਉਠੀਬੁਕਚੀਫੇਦਾਚਾਇਉਲੇਰਿਆਸੂ
 ॥ ਵੇਹੀਰਬਦੀਖੇਰੁਲੈਜਾਹਿਸਾਬੋਹਾਲਹਾਲਕ
 ਰਕੇਪਲਾਠੇਰਿਆਸੂ॥ ਬਾਂਦੀਲਾਰੁਦੇਨਾਲਚ
 ਵਾਉਕਰਿਕੇਪੱਕਾਦੋਇਕੇਨਾਥਨੂੰਗੋਵਿਆਸੂ॥
 ਲੈਕੇਖੇਰੁਤੇਲੱਪਗਜਾਇਸਾਬੋਉਸਸੁਤਣੇਨ
 ਗਨੂੰਛੋਵਿਆਸੂ॥ ੬੨੨॥ ਛਿਬੀਦੇਇਕੇਗੱਲ
 ਦਿਚਿਪਸਮਪਟੀਹੱਥਜੋਗੀਦੇਮੁਹਪਰਠੇਰਿਆ
 ਸੂ॥ ਅੰਖੀਗੁਇਣਾਂਵਾਂਗੁਪਸਾਰੀਆਂਨੀਗੁਸੇ
 ਆਨਿਆਂਚਾਇਉਘੇਵਿਆਸੂ॥ ਜਾਹੁਜਾਹੁਮੁ
 ਸਟਿਗੁਆਜੋਗੀਆਵੇਬੁਧਾਬੋਲਕੇਬਹੁਤਖਦੇ
 ਵਿਆਸੂ॥ ਵਾਰੇਸਾਹਠਿਰੰਗਦੇਬਾਗਦੁਨ੍ਹਕੇਵੇਖ

ਕਲਾਵੇਖੁਹਨੁਗੋਵਿਆਸੁ॥੬੨੩॥ਜਦਾਬਜੋਗੀ
 ॥ਜੋਗੀਵੇਖਕੋਭੀਖਹੈਗਨਯੋਪਈਆਂਦੁਪਦਿ
 ਚਿਅੰਬਦੀਆਂਠਾਣੀਆਂਨੀ॥ਗੁਸੇਨਾਲਜਿਉ
 ਹਸਰਨੁਜਿਮੀਤਪੇਜੀਉਦਿਚਿਕਲੀਲੀਆਂਸ०
 ਠੀਆਂਨੀ॥ਜਿਸਦੇਸੀਨੇਦੇਦਰਦਦਾਚਾਹਦਾਰੁ
 ਅੰਬੀਮੂਲਨਾਠਰਉਪਾਠੀਆਂਨੀ॥ਚੀਟਾਂਚੇ
 ਗਚਮੂਣਿਆਂਆਣਪਾਯਾਮੁੰਨਚਲੀਏਗੋਲੀ
 ਦੇਦਾਠੀਆਂਨੀ॥ਤੁਬਮੁਏਨੀਕਾਸਬੀਦਿਚਿਰੀ
 ਟੇਦਰੇਸਾਹਨੇਬੋਲੀਆਂਮਾਰੀਆਂਨੀ॥੬੨੪॥
 ਜਦਾਬਸਾਇਗ॥ਜਿਸਦਾਪਵੇਪਿਗਾਂਦੁਰਾਨਾਂਹਿ
 ਮੰਗੁਪੰਡਨਾਂਹਿਬਝੇਦਿਚਿਸਾਠੀਆਂਨੀ॥ਓਹੁ
 ਵੇਖਲੋਹਣਾਦਰਾਕਹਰਕੀਤੋਕੀਮਰੂਲਸੁਟਿਓ
 ਰੀਨੇਰੂਗੀਆਂਨੀ॥ਨਥੁਕਸਬਾਅਤੇਬਲੇਚਖੋ
 ਖੂਰੂਬੇਆਪਗੀਆਪਣੀਵਾਰੀਆਂਨੀ॥ਆਇ
 ਭਿਛਿਆਪਤਿਓਬੁਕਚੀਟਾਂਨਾਲਠਕਰੇ
 ਘੋਲੀਆਂਯਾਰੀਆਂਨੀ॥ਮੇਰੀਖਪਰੀਚਾਇ
 ਪਲੀਤਕੀਤੀਪਈਆਪੋਣੀਆਂਸੇਲੀਆਂ
 ਸਾਰੀਆਂਨੀ॥ਦੁਰੇਸਾਹਬੁਰੂਦਦੀਕੋਠਣੀਨਿ
 ਚਿਣਗਪਤਚਲੀਅੰਗੀਆਰੀਆਂਨੀ॥੬੨

੫॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ॥ ਚੀਟਾਂ ਸ਼ਾਲ ਸੁੱਲੇ ਜੱਟਾਂ ਸਾਰਿ ੧੨੬

ਅੰਦੀ ਚੀਟਾਂ ਮੂਲ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਭੁੱਖਿਆਂ ਦਾ॥ ਅੰ
ਨ ਚੀਟੇ ਦਾ ਖਾਈਏ ਨਾਲ ਖੱਟੇ ਸੁਦਾ ਦਾ ਦਿਦਾ
ਟੁਕਰਾਂ ਭੁੱਖਿਆਂ ਦਾ॥ ਬਣਨ ਪਿੰਨਿਆਂ ਏਸ ਦੇ ਰਾ
ਵਲਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੋਨਿ ਗਿਆਂ ਭੁੱਖਿਆਂ
ਦਾ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਨਵਾਂ ਨਜਰ ਆਪਾ ਏਹ ਚ॥
ਲੜਾ ਲੁੱਚਿਆਂ ਭੁੱਖਿਆਂ ਦਾ॥ ੬੨੬॥ ਜਦਾ ਬਸੇ

ਗੀ॥ ਚੀਟਾਂ ਖੇਰ ਦੇਣਾਂ ਬੁਰਾ ਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਮੱਛੀ
ਭਾਭਣੇ ਨੂੰ ਮਾਸ ਬਾਮਣਾਂ ਨੂੰ॥ ਕੈਠ ਭਿਗਕਾ ਜੀਤੇ
ਲਖੀਘਵਾਲੇ ਦੁਨਾ ਸੀਨ ਤੋਲੇ ਗਮਲਾ ਦੁਣਾਂ ਨੂੰ॥
ਜਹਰ ਜੀਵਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਸੀਨ ਦਾਲੇ ਪਾਣੀਹ
ਲਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਨ ਸਾਮਣਾਂ ਨੂੰ॥ ਸਹਿਆ ਚੂੜ੍ਹ
ਆਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਜਮੁਸਲ ਮਾਣਾਂ ਮੌਤ ਅਈਅਨਾਂ
ਨੂੰ ਅੰਗਿਧਾਮਣਾਂ ਨੂੰ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਜਿਉ ਸਿਖੀਆ
ਚੂਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖ ਮੁਲਾਂ ਨੂੰ ਬਾਂਗ ਜਿਉ ਬਾਮਣਾਂ ਨੂੰ॥

੬੨੭॥ ਬੁਢਾ ਹੋਏ ਸੇਲਿ ਭ੍ਰਜਾਂ ਰਹਨ ਟੁਰਨੇ ਠਿਰੇ
ਭਾਲ ਦਾ ਟੁਕਰਾਂ ਭੁੱਖਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਕਿਤੇ ਰੋਨ ਪਰ ਬਾਰ
ਨ ਅੰਤ੍ਰਿ ਆਈ ਅਜੇ ਠਿਰ ਚਲਾਇ ਦਾਤੁਕਿਆਂ
ਨੂੰ॥ ਚੋਬਰ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਚੜ੍ਹੀ ਮਸਤੀਏ ਨਾਲਿ

ਰੂਆਂ ਭੁੱਖਿਆਂ ਸੁੱਕਿਆਂ ਨੂੰ। ਕੇਹਾ ਦਿਗੜ੍ਹ ਕੇਤ੍ਰਿਗ
 ਝੁਕੇ ਪਾਟਲ ਥੋਅੰਨ ਆਬ ਆਤ ਹੈ ਭੁੱਖਿਆਂ ਨੂੰ।
 ੬੨੮॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ॥ ਜੇਗੀ ਜੇਗ ਦੇ ਸਿਰੇ ਹੋ ਪ
 ਕਣਖ ਪਰਤੁਰਤ ਉਠਿਆ ਮਾਰਕੇ ਸੂਰਿਆਈ
 ॥ ਸਾਡਾ ਬਾਲ ਕੇਤੈ ਜੀਉ ਖਾਕ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਕਾਢ
 ਝੁਕੇ ਜੱਟ ਪੂਰਿਆਈ॥ ਲੋਕੇ ਛਾਹੁਣੀ ਪੁਲਣਨੂੰ
 ਤੁਮਾਰੇ ਆਮਾਰੁ ਦੇਹੁ ਝੁਕੇ ਦੇਹਿ ਚਿਪੂਰਿਆਈ॥
 ਜੇਗ ਮਹਰਦੀ ਸੰਥਾ ਬਾਣੁ ਚਰਦਾਰੇ ਸਾਹਠ
 ਕੀਰਨੇ ਹੂਰਿਆਈ॥ ੬੨੯॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ॥ ਹ
 ਥਚਾਇ ਮੁਤੈ ਹਰਤੇ ਕਾ ਜੇਗੀ ਤੈਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਜ
 ਗਸਭੁ ਸੁੰਦਰੇ ਨੇ॥ ਚਾਵਲ ਨਿਆਮ ਤਾਂ ਕਣਕ ਤੁ
 ਆਪ ਖਾਏ ਖੈਰ ਦੇਣਨੂੰ ਪਤਿਆ ਕੁਝ ਰੇਨੇ॥ ਮੇਰੁ
 ਦੇਹੁ ਚੀਣਾਂ ਪਰਖਾਂ ਦਵਾਂ ਦੇਨਹੀ ਮਾਰਕੇ ਕਰੁ ਗਾਮੁ
 ਦਰੇਨੇ॥ ਛਣ ਚਰ ਬੀਆਂ ਚੂਰਿਆਂ ਪੁਟ ਸੁਟਾਂ ਲਾ
 ਇਥੈ ਠੀਏ ਦੈਰਦੀ ਚੁੰਦਰੇਨੇ॥ ਸਿਰਛਾਹੁਣੀ ਮ
 ਰਕੇ ਦਿਦਾ ਤੁਟਿ ਗਭੀ ਨਕੇ ਕਰੁ ਗਾਲੁ ਦਰੇਨੇ॥
 ਤੇਗੀ ਦਗਸੂ ਵੀਹੁ ਟੇਠਲ ਪਤਾ ਜੇਣੀਆਂ ਰ
 ਖੀਆਂ ਉਸੁ ਕੇਅੰ ਦਰੇਨੇ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਸਿਰਚਾਣਿ
 ਦਿਗਾ ਝੁਕੇ ਨੀਗਾ ਥੀ ਦਾਗੁ ਮੈਦਾਨ ਜਿਉਗੁ ਰੇਨੇ

॥ ੬੩੦ ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ ॥ ਬਾਂਦੀਹੋਇਕੇਚੁਪਖ १੨੧
 ਲੋਇਰਹੀਸਹਿਤੀਆਖਿਆਖੇਰੁਨਾਪਾਇਓਕਿ
 ਉ॥ ਮੇਰੀਪਾਣਪਤਿਏਸਨੇਲਾਹਿਸਟੀਜਾਣ
 ਬੁਝਕੇਸਰਮਕਰਾਇਓਕਿਉ॥ ਏਹਜੋਗੀਨਾਲੀ
 ਕਕਮਜਾਤਕਿਜਰਏਸਨਾਲਤੈਭੇਨਮਚਾਇਓ
 ਕਿਉ॥ ਮੇਤਾਂਏਸਦੇਹਬਹੁਣਿਆਣਫਾਥੀ
 ਮੁਹਸੇਰਏਮਾਸਫਹਾਇਓਕਿਉ॥ ੬੩੧ ॥ ਆ
 ਪਜਾਇਕੇਦੇਹਜੇਹਈਲੋਰਾਘਰਮੈਤਦੇਘਤ
 ਫਹਾਇਓਕਿਉ॥ ਏਹਤਾਂਖੰਡੁਚਾਵਲਦੁਧੁਕ
 ਣਕਮਗੋਚੀਣਾਂਮੋਨ੍ਹਿਕੇਘਰੰਭਿਜਾਇਓਕਿ
 ਉ॥ ਏਹਤਾਂਹੁਕਮੁਕਰਦਾਪਤਿਸਾਹਦਾਂਗੂਨਹੀ
 ਮੰਨਦਾਕਿਸੇਕਰਾਇਓਕਿਉ॥ ਫਾਰੇਸਾਹਮੀਅੰ०
 ਇਸਮੋਰਨੀਤੇਵਾਲੀਲਾਹਿਕੇਬਾਜੁਛੁਡਾਇ
 ਓਕਿਉ॥ ੬੩੨ ॥ ਜਦਾਬਜੋਗੀ॥ ਝਾਟਾਖੇਹਕੇ
 ਮੀਠੀਆਂਪੁਟਸੁਟੈਗੁਤੇਪਕਣਿਕੇਦੇਆਂਦ
 ਲਾਵਣਾਨੀ॥ ਜੇਮੈਨੂੰਪਿਰੁਦੀਸੁਕਦਿਖਾਂਉਨੀ
 ਹੈਲਿਖਾਂਪਸਮਤੇਏਹਗਿਗਾਵਣਾਨੀ॥ ਤੇਗਾਅ
 ਸਾਂਦੇਨਾਲਮੁਦਪਣਾਨੀਨਹੀਹੋਵਣਾਂਸਹਜਮਿ
 ਲਾਵਣਾਨੀ॥ ਲਤਾਂਮਾਰਕੇਛੁਣੈਗਾਚਾਇਗੋਗ

ਨੂਕਢ ਆਂਈਏਢਿਰੁਜਿਉਤਾਵਣਾਨੀ॥ ੬੩੩
 ॥ ਸਟੇਸਹਿਤੀਦੇਮਾਰਕੇਮਿਝੁਕੰਢੁਨਿਕਲਜਾਨ
 ਗਿਆਂਤੇਗਿਆਂਚਾਵਣਾਨੀ॥ ਹੱਥਲਗੀਏਤਾਸਟੀ
 ਚੀਰੀਨੇਕੰਢਲਓਗਾਸਰਤਦੀਆਂਕਾਵਣਾਨੀ॥
 ਤੁਸੀਤਿਨੇਪੁਲਾਟਾਮੈਜਾਣਨਾਂਗਾਂਕਢਾਂਦੁਹਾਦੀ
 ਆਂਪੋਸਤਚਾਵਣਾਨੀ॥ ਵਾਰੇਸਾਹਦਿਆਂਮੋਢਿ
 ਆਂਚਣੀਹੋਂਨੀਨਿਕਲਜਾਨਜਾਨੀਦੀਆਂਚਾਵਣਾ
 ਨੀ॥ ੬੩੪॥ ਜਦਾਬਜੇਗੀ॥ ਹੀਰੇਕਰਾਂਮੈਬਹੁਤ
 ਘਾਉਤੇਗਨਹੀਮਾਰੂਗਾਪਕਣਪਥੱਲਕੇਨੀ॥
 ਸਭਾਪਾਣਪਤਿਏਸਦੀਲਾਹਸੁਟਾਂਖੇਡੇਦੇਨਗੇ
 ਦਾਹਗਾਂਘਲਕੇਨੀ॥ ਜੇਹਾਮਾਰਚਿਤੋਨ੍ਹਗਣਸਾਹ
 ਅਕਬਰਗਾਹਮੋਰਚੇਲਏਮੁਚੱਲਕੇਨੀ॥ ਜੇਮੈਸ
 ਰਮਦਾਮਾਰਿਆਚੁਪਕਰਦਾਨਾਲਮਸਤੀਦੇਅੰ०
 ਵਦੀਚੱਲਕੇਨੀ॥ ਤੇਗੀਪਕਣਸੀਘੋਜਿਦੁਕੰਢ
 ਸੁਟਾਂਮੇਰੇਖੁਸਨਜਾਨਗੇਤੱਲਕੇਨੀ॥ ਭੁਲਾਆ
 ਖਕੀਵਟਣਾਂਖਟਣਾਂਈਵਾਰੇਸਾਹਦੇਨਾਲਪਿ
 ਠੁੱਲਕੇਨੀ॥ ੬੩੫॥ ਜਦਾਬਜੇਗੀ॥ ਹੀਰਬੇ
 ਲਿਮੀਆਂਅਸੀਖਾਕਤੇਗੀਪਛਾਟਟੀਆਂ
 ਅਸੀਪਰਦੇਸਨੀਗਾਂ॥ ਪੁਆਰੇਦਿਛੁਣੇਚੋਪਨੰ०

ਹੀਕਾਈਲੋਕਾਂਵਾਂਗੁਮੈਪਈਨਬਹਿਸਨੀਗਾਂ १੨੮
 ਅਸੀਜੋਗਿਆਪੈਰਾਂਦੀਖਾਕਤੇਰੀਨਹੀਪੂਰੀ
 ਅੰਤੇਮਲਘੇਸਨੀਗਾਂ। ਨਾਲਛਕਰਾਂਦੇਕਰਾਂਬ
 ਰੋਬਰੀਕਿਉਅਸੀਜੋਟੀਆਂਗਾਂਕੇਕਰੇਸਨੀਗਾਂ।
 ੬੩੬। **ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ।** ਨਦੀਨੋਚੀਏਕੱਚੀਏ
 ਯਾਰਨੇਨੀਕਾਰੇਹੱਥੀਏਚਾਕਦੀਏਪਿਆਰੀ
 ਏਨੀ। ਪਹਿਲੇਕੀਮਸਦਾਰਿਹੋਇਬਹੇਨਆਰੀ
 ਬੇਲੇਖੀਰਲੇਜਾਨੀਹੋਰੂਰੀਏਨੀ। ਆਪਭਲੀ
 ਬਣੀਹੋਤੇਅਸੀਬੁਰੀਆਂਕਰੇਖਚਰਪਹੁਰੂਪ
 ਸਿੰਗਾਰੀਏਨੀ। ਅੱਖੀਮਾਰਿਕੇਯਾਰਨੀਛੁਣ
 ਪਾਯੋਨੀਮਹਾਸਤੀਏਚੇਹਚਰਆਰੀਏਨੀ। ਅ०
 ਉਜੋਗੀਨਿਲਈਛੁਡਾਇਸਾਥੇਨਹੀਦੁਹਾਦੀ
 ਪੈਜਸਦਾਰੀਏਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹੱਥਛਣੇਦੀਲ०
 ਜੋਦੀਕਰੀਏਸਾਥਤਾਂਪਾਰਉਤਾਰੀਏਨੀ।
 ੬੩੭। **ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ।** ਸਹਿਤੀਹੋਇਗੁਸੇਚ
 ਇਖੇਰਪਾਯਾਜੋਗੀਦੇਖਦਾਤੁਰਤਹੀਰੋਜਗਯ०
 ਮੁਹੱਆਖਦੀਰੋਹਦੇਨਾਲਜੱਟੀਕਟਕਖੇਣਿ
 ਆਂਦੇਖਹਣੇਅੰਜੁਪਯਾ। ਇਹਲੈਮਕਰੀਆ
 ਠਕਰੀਆਗਦੁਲਾਵੇਕੇਰੇਦੁਚਨਾਂਏਰੂਅਪਰਾ

ਧਪਯਾ। ਠੁਠੇਵਿਚਿ ਸਹਿਤੀ ਚੀਣਾਂ ਚਾਇ ਪਾਖੰ०
 ਠਟ ਜੋਗੀ ਦੇ ਕਾਲ ਜੇ ਦੁੱਜ ਪਯਾ। ਹਥੋ ਛਰਿ ਜੀ
 ਬੀਲ ਜਾਂਜਿ ਮੀਮਾਰੀ ਚੀਣਾਂ ਰੁੱਲਾ ਅਤੇ ਠੁਠਾ ਭੁੱ
 ਜ ਪਯਾ। ਦੁਹੇ ਸਾਹ ਸਗ ਬਖਗ ਬਯੋਆ ਸੀਸਾ
 ਸੰਗਤੇ ਦੁੱਜ ਕੇ ਭੁੱਜ ਗਯਾ। ੬੩੮॥ ਜਵਾਬ ਜੋਗੀ
 ॥ ਖੇਰ ਛਕਰਨੂੰ ਅਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਈਏ ਹਥੋ
 ਸੀਮਲ ਕੇ ਬੁਕ ਉਲਾਰੀਏ ਨੀ। ਕੀਚੇ ਅੰਗੂਰੀ ਕਾ
 ਰੁਨ ਜੇ ਬਨੈ ਦਾ ਘੋਲ ਘੱਤੀਏ ਮਸਤ ਹੋ ਕੀ ਗੀਏ
 ਨੀ। ਹੋ ਮਸਤ ਗੁਰੁ ਤਾਂ ਦਿਚਿ ਗੋਈਏ ਲੋਦੁ ਘੱ
 ਤਿਓਈਆ ਨਿਪਾ ਗੀਏ ਨੀ। ਕੀਚੇ ਹੁਸਨ ਦਾ ਮ
 ਨ ਨਭਾ ਗਭਰੀਏ ਛਲ ਜਾ ਸੀਆ ਰੂਪ ਸਿਗਾ
 ਗੀਏ ਨੀ। ਠੁਠਾ ਭੁੱਨ ਛਕਰਨੂੰ ਪਟਿਓਈ ਸਾਲ०
 ਯਾਰ ਮਗੀਟੁ ਦੇਹਾ ਗੀਏ ਨੀ। ਮਾਪੇ ਮਰਨ ਹੋ ਕਾ
 ਰੁਨ ਪਵੇ ਤੋਹੋ ਦੇ ਪਟਟੇ ਵੀਏ ਦੁਣ ਜਾਗੀ
 ਦੇ ਨੀ। ੬੩੯॥ ਜਵਾਬ ਸਹਿਤੀ। ਘੋਲ ਘੱਤਿ
 ਓਯਾਰ ਦੇ ਨਾਂ ਉਉਤੋ ਮੁਹੋ ਸੀਮਲੀ ਜੋਗੀਆ ਦਾਰਿ
 ਆਵੇ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੈ ਆਖ ਕੀ ਬੁਗ ਕੀਤਾ ਹ
 ਥਲਾਇ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀ ਮਾਰਿਆਵੇ। ਲੋਕਾਂ ਸੁਣ
 ਦਿਆਂ ਪੁਣੇ ਤੂੰ ਯਾਰ ਸਾਰੇ ਦੁਗ ਕਹਾਰ ਕੀਤਾ

ਲੋਹਣਾ ਮਾਰਿਆ ਦੇ। ਰੁਗ ਆਟੇ ਦਾ ਹੋਰੁ ਲੈ ਜਾਇ ੧੨੯
 ਸਾਥੋ ਕੋਈ ਦੁਪੇਠ ਸਾਹਿਗਰਿਆਰਿਆ ਦੇ। ਤੈ
 ਥੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਾਈ ਗਲ ਨਾ ਹੀਰੋ ਬਚਾਇ ਬੁ
 ਥਿਨ ਭੁਸਾਰਿਆ ਦੇ। ਦਾਰਸ ਕਿਸੇ ਅਸਾਰੇ ਨੂੰ ਖ
 ਬਰੋ ਵੀ ਐ ਦੇ ਮੁਖਤ ਵਿਚਿ ਜਾਹਿਗਾ ਮਾਰਿਆ ੦
 ਦੇ। ੬੪੦॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਜੇਤਾਂ ਪੋਲ ਕਢਾਵ
 ਟਾਨਹੀ ਆਗਾ ਰੂਠਾ ਭੀਨ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਮਾਰੀਏ ਕ
 ਯੋ। ਜੇਤਾਂ ਕੂਰੀਏ ਯਾਹਰੀ ਚੰਦ ਟਾਂ ਸੀਭੇ ਤਲੇ
 ਕਾਂਦੇ ਕੋਲੋ ਛੁਪਾਈਏ ਕਯੋ। ਖੇਰ ਮੰਗੀਏ ਤੇਭੀ
 ਨਦੇ ਨਕਸਾ ਅਸੀਂ ਆਖਦੇ ਗਲ ਸਰਮਾਈਏ
 ਕਯੋ। ਭਰਜਾਈ ਨੂੰ ਮੇਹ ਟਾਚ ਕਦਾ ਸੀਯਾਹੀ
 ਨਾਲ ਬਲੇ ਚਾਂਦੇ ਲਾਈਏ ਕਯੋ। ਬੁਥੀ ਹੋਈ
 ਬਲੇ ਚਾਂਦੇ ਹੋਥ ਆਈਏ ਜਨ ਕੂਰੀ ਚਾਇ
 ਭੂਨਾਈਏ ਕਯੋ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਅਖ ਸਰਸਭੁ ਨਾਂਖ ੦
 ਕਹੇ ਟਾਂਏ ਥੇ ਆਪਣਾਂ ਸਾਨ ਦੁਪਾਈਏ ਕਯੋ।
 ੬੪੧॥ ਜਦਾ ਬਸਰਿਤੀ। ਜੇਕੋਈ ਨਿਮਿਆ
 ਮਰੇਗਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਭੁੰਨ ਸੀ ਦਾਹੇ ਸ
 ਭੁਟਹ ਨਿਗੇ ਦੇ। ਮੀਰ ਪੀਰ ਦਲੀਗੋ ਸਕੁਤ ਬ
 ਜਾਸਨੇ ਹਸਭੁ ਪਸਾਰੇ ਫਹਨਗੇ ਦੇ। ਜਬ

ਹੱਥ ਅਹਵਾਲ ਦੀ ਖਬਰ ਪੁਛੇ ਹੱਥ ਪੈਉ ਗਈਆਂ
 ਕਹਨ ਗੇਵੇ। ਜੀਤੁ ਬੁਰਾ ਬੁਲੇਸੀਆ ਰਾਵਲਾਵੇ
 ਏਹ ਹੱਥ ਸਜਾਈ ਸਹਨ ਗੇਵੇ। ਜੇਵੀਆਂ ਨੇਕੀਆਂ
 ਬਦੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਹੋਨ ਜਾਹਗਾ ਛਪੀਆਂ ਨ
 ਹਨ ਗੇਵੇ। ੬੪੨। ਜਦੋ ਉਮਰ ਦੀ ਔਧਮੀਤ
 ਦਮੁਕੀ ਅਰਜਾਈ ਲਿਹੇਰੀਆਇ ਬਹਨ ਗੇਵੇ।
 ਭੀਨੇ ਠੁਠੇ ਦਾਏ ਰੂਪਾਉ ਕਰਨਾਂ ਬੁਰਾਤੁ ਪਨੇਲੋਕ
 ਸਭ ਕਹਨ ਗੇਵੇ। ਕੁਲਚੀਜ ਛਨਾਹ ਸਭ ਥਾਕ
 ਰਲਸੀਸਾ ਬਤ ਕੁਲੀਅਲਾਹ ਦੇਹਨ ਗੇਵੇ।
 ਠੁਠਾ ਨਾਲਤ ਕਦੀਰ ਦੇਠੁ ਜਪਯਾਵਾਰੇ ਸਾਹ ਹੋਰੀ
 ਸਚੁ ਕਹਨ ਗੇਵੇ। ੬੪੩। ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਸਾਲਾ
 ਕਹਰ ਪਵੀਛੁਟੇ ਬਾਜਪਵੀ ਠੁਠਾ ਭੀਨ ਕੇਲਾਰੁ
 ਪੰਘਾਰ ਨੀਯੋ। ਲੋਕ ਬੀਨ ਕੇਰਨ ਕੁਲਕਣੇ ਨੀ
 ਮਾਣਾਵੇ ਖਛਕੀਰਨੁ ਮਾਰਨੀਯੋ। ਨਾਲੇ ਮਾਰਨੀ
 ਹੈ ਜੀਉ ਸਾਣੁ ਨੀਯੋ ਨਾਲੇ ਹਾਲੀ ਹਾਲ ਪੁਕਾਰ
 ਨੀਯੋ। ਮਰੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਾਲਤਾਂ ਸਭ ਕੇਈ ਬਿਨਾਂ
 ਹੁਕਮੁ ਥੋਧੀਨ ਗੁਜਾਰਨੀਯੋ। ੬੪੪। ਏਰੇਠ
 ਪਛਰੇ ਬਹਨ ਯਾਦ ਤੈਨੂੰ ਤੁਮਰ ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਮੁ
 ਰਦਾਰਨੀਯੋ। ਬੁਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਬੋਲੀਏ ਬੁਰੇ ਹੋਈ

ਏਅਸੀਬੋਲਦੇਨਾਂਤੂਤਾਂਮਾਰਨੀਐ। ਠੂਠਾਫੇਰ ੧੩੦
 ਦਹੁਸਤਕਰਿਦੇਹਮੇਗਹੋਰੁਆਖਕੀਸਚੁਨਿਤਾਰ
 ਨੀਐ। ਲੋਕਆਖਦੇਹੈਨਇਹਕੁਨ੍ਹੀਕੁਹੀਸਾ
 ਰੇਬਾਬਤਾਂਪਾਨ੍ਹਦੀਪਾਰਨੀਐ। ਪਰਦਾਲੀਏ
 ਦੁਹਟੀਏਬੋਲਤੂਭੀਕੇਹਾਜੀਅਵਿਚਿਸੋਚਦਿ
 ਚਾਰਨੀਐ। ਸਦਾਮਣੀਮੁਤੈਹਰੀਭੀਫੁਰਕਦੀ
 ਹੈਕਿਸੇਯਾਰਨੀਦੇਸਿਰਸ਼ਾਨ੍ਹਨੀਐ। ਇਕਚੋਰਤੇ
 ਦੁਸਹੀਚਤੁਰਮੈਨੂੰਦਾਰਸਗੁਸ਼ਾਹੁਣਫਾਹਕੇਮਾਰ
 ਨੀਐ। ੬੪੫। ਜਦਾਬਹੀਗਹੀਰਆਖਿਆਏ
 ਹੁਚਦਾਉਕੇਹਾਠੂਠਾਭੀਨਫਕੀਗੰਨੀਮਾਰਨਾਂਕੀ
 । ਜਿਨਾਂਇਕਅਲਾਹਦਾਆਸਗਹੈਓਨਾਂਪੀਛੀ
 ਆਂਨਾਲਖਗਾਨ੍ਹਨਾਂਕੀ। ਬੋਨ੍ਹੀਗੋਲਦਾਦੁਰਾ
 ਦੁਪਾਦਕਰਿਕੈਸੋਰੇਕੀਮਨ੍ਹੀਚਾਇਦਿਗਾਨ੍ਹਨਾਂਕੀ
 । ਜੇਵੇਕੀਨਪਨ੍ਹਾਇਫਕੀਗੋਏਭੁਲਾਤਿਨਾਂਦ०
 ਪਨ੍ਹਤਲਾਪਾਨ੍ਹਨਾਂਕੀ। ੬੪੬। ਪਰਮੇਗਤੇਮੈ
 ਨਾਲਕੋਸਚਾਈਆਏਬੋਕੁਹੀਏਤੁਪੁਲੈਜਾਵ
 ਣਾਂਕੀ। ਜੇਵੇਪਗਾਂਦੀਆਂਚਾਦਨ੍ਹਾਂਨਾਲਮੇਰੇ
 ਪਰਚੁਕਕੇਏਸਲੈਜਾਵਣਾਂਕੀ। ਲਵੇਆਪ
 ਬੋਰਬਹੀਨਾਲਕੁਨ੍ਹੀਏਸੋਟੇਪਕਨ੍ਹਯਤੀਆਂਤੇ

ਆਵਣਾ ਕੀ। ਮੇਰੇ ਬੂਟੇ ਫਕਰ ਕਿਉ ਮਾਰਿ ਓਈ
 ਦਸ ਦੇ ਪਗਾਂ ਥੋ ਫਕਰ ਮੁਨਿ ਜਾਵਣਾ ਕੀ। ਬੋਹਲੁ
 ਗਾਹਕਾਂ ਦਾ ਹੋ ਸਚੁ ਹਨ੍ਹਿ ਆਂਦੀ ਮੰਗ ਸੁਖ ਤੀ ਸੁਖ
 ਕਹਾਵਣਾ ਕੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਏਹਿ ਰਸ ਬੇਛਾਯਾ
 ਈ ਓਨ੍ਹ ਕਏ ਸਜਾਨ ਥੀ ਚਾਵਣਾ ਕੀ। ੬੪
 ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿ ਤੀ। ਭੁਲਾ ਆਖ ਕੀ ਆਨੀ ਹੋਨੇ
 ਕਪਾ ਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪਲੂਤੇ ਪਨ੍ਹ ਨਿਮਾਜ ਆਈ।
 ਪਰ ਬਾਰਤੇ ਗਾ ਅਸੀ ਕੋਟ ਕੋਈ ਜਾ ਪੇਲੋਂ ਕੇ ਪ
 ਰੇ ਜਗਾ ਜਲ ਆਈ। ਨੰਦੇ ਮੋਹਣੀ ਤੇ ਸ਼੍ਰੋਟੇ ਦੇ ਹੋਣੀ
 ਜੇ ਅਜੇ ਤੀ ਕਨ ਇਸ ਕਦੇ ਬਾਜ ਆਈ। ਦੁਰੇ
 ਸਾਹ ਜੁ ਆਨੀ ਦੀ ਉਮਰ ਸਾਰੀ ਏਸੇ ਦੁਣ ਜਦੇ
 ਵਿਚਿ ਖਗਾ ਬ ਆਈ। ੬੪੮ ॥ ਜਦਾ ਬਹਿਗਾ
 ਦੇਸ ਫਕਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਦੈਰ ਚਾਯੋ ਉਪਲ ਜਾਵ
 ਸੈਨੀ ਪਰ ਦਸਣਾ ਈ। ਠੁਠੇ ਭੀਨ ਫਕੀਰ ਨਿਮਾ
 ਰਨੀ ਹੋ ਅਗੇ ਰੱਬ ਦੇ ਆਖੁ ਕੀ ਦਸਣਾ ਈ। ਤੇਰੇ
 ਕੂਰਨੁ ਖੂਰ ਸੀ ਸਾਰ ਕਰ ਸੀ ਇਸ ਜੋਗੀ ਦਾ ਕੁਸ਼ਨ
 ਖੁਸਣਾ ਈ। ਨਾਲ ਚੁਹਣੇ ਦੇ ਖੜੀ ਪੁਲਣਲ
 ਗਾ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਠਹਿਰ ਮੁਲ ਖਨੇ ਹਸਣਾ ਈ। ੬
 ੪੯ ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿ ਤੀ। ਤੇਰੇ ਜੋਗੀ ਆਲੋਖ ਪਵੁੰ

ਈਆਂ ਮੈਂ ਤੇ ਉਤ੍ਰਾਈਆਂ ਨੀ ਮੈਂ ਅਗੂਠਿਆਂ ਦੇ ॥ ੧੩੧ ॥
 ਸਾਰੇ ਖੋਸਣੇ ਦੇ ਯਾਰ ਨਹੀਂ ਜੋਗੀ ਭਾਵੇਂ ਆਇਲਾ
 ਏਰੇ ਰਿਠਾਠਿਆਂ ਦੇ ॥ ਤੈਨੂੰ ਸਿਧਕਾਮਲ ਵਲੀਗੋ
 ਸਦਿ ਸੈ ਮੈਂ ਨਿਠਗਦਿ ਸੇਭੇ ਖੜ੍ਹਠਿਆਂ ਦੇ ॥ ਦੇਖੁਹਿ
 ਮਾਇਤਵੀ ਖੋਤ ਵੀਲਤ ਮਾਰੇ ਭੋਰਤਾ ਜੀਆਂ ਨੂੰ
 ਵਿਚਿ ਬੁਝਿਆਂ ਦੇ ॥ ਏਹ ਮਸਤੁ ਮਲਿਗ ਮੈ ਮਸਤੁ
 ਏਦੁਇ ਸਤੇ ਮਕਰਨੀ ਜੁਠਿਆਂ ਟੁਕਰਿਆਂ ਦੇ ॥
 ਵਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਨਾਲ ਸੋਟਿਆਂ ਦੇ ਲਿਖੂ ਸੇਕਣੇ
 ਚੋਬਗਾਂ ਝੁਠਿਆਂ ਦੇ ॥ ੬੫੦ ॥ ਜਵਾਬੁ ਹੀਰਾ ॥ ਏਹ
 ਮਸਤ ਮਲਿਗਨ ਛੇਵੀਏ ਨੀ ਕੋਈ ਵਡਾ ਫਸਾਰ
 ਗਲ ਪਾਸੀਆਂ ਨੀ ॥ ਮਰਜਾਨ ਖੇਵੇ ਉਜਣ ਜਾਨ
 ਮਾਪੇਤੁ ਧੁੰਗੁਰੀ ਦਾ ਕੁਝ ਨ ਜਾਸੀਆਂ ਨੀ ॥ ਪੈਰ ਪ
 ਕਣ ਫਕੀਰ ਦੇ ਕਰੀਗਾ ਨੀ ਨਹੀਏ ਸਦੀ ਗਾਪੇ
 ਜਾਸੀਆਂ ਨੀ ॥ ਵਾਰੇ ਸਾਹਜਿ ਸਕਿ ਸੇਵਾ ਬੁਰਾਕੀ
 ਤਾਜਾਇ ਗੋਰ ਅੰਦਰਿ ਪਛੁਤਾਸੀਆਂ ਨੀ ॥ ੬੫੧ ॥
 ॥ ਜਵਾਬੁ ਸਹਿਤੀ ॥ ਇਕੋ ਮਹਾਂਗੀ ਮੈ ਇਕੋ ਏਸ
 ਮਾਗਾਂ ਇਕੋ ਭਾਭੀਏਤੁ ਪਮਰੰਦ ਸਾਂ ਨੀ ॥ ਰੋਵਾਂ
 ਮਾਰ ਭੁਭਾਭਾਈਆ ਵਦੇ ਥੇ ਤੈਨੂੰ ਖਾਹਿ ਮੁਖਾ
 ਹਕੂਮਤ ਸਾਂ ਨੀ ॥ ਚਾਕਲੀ ਕਲਾਈ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੀ

ਭਾਈਗਲਾਂਪਿਛਲੀਆਂਕੱਢਿਸੁਣਾਂਦਸਾਂਨੀ
 ॥ਇਕੇਮਾਗੀਏਤੁਇਕੇਹੇਠਜੇਗੀਏਹੁਪਪਗੀ
 ਚਾਇਵਿਛਾਦਸਾਂਨੀ॥ਸੀਤਾਦਹਸਿਰੇਨਾਲਜੇ
 ਗਾਹਕੀਤਾਕੋਈਦਰੁਪਮੰਤੁਪਦਾਂਦਸਾਂਨੀ॥
 ੬੫੨॥ਰਿਨਤਾਂਹੀਜਾਂਪਰੋਕੱਢਦਾਇਤੈਨੂੰਤੇ
 ਮੁਗਦਬਲੇਚਹਿਛਾਂਦਸਾਂਨੀ॥ਸਿਰੁਏਸਦਾਂਦ
 ਛਕੇਅਤੇਤੇਗਾਏਸਠੁਠੇਦੇਨਾਲਗੁਲਾਂਦਸਾਂਨੀ॥
 ਰਖੁਹੀਰਤੁਏਤਨੀਨਮਾਂਪਾਤਰਤੇਹੀਗਤਨੂੰਭੀ
 ਗੁਲਾਂਦਸਾਂਨੀ॥ਕਟਦਾਦਸਾਂਅਤੇਮਰਦਾਦਸਾਂ
 ਨੀਗੁਤੇਧੂਹਕੇਪਰੋਕੱਢਦਸਾਂਨੀ॥ਦੁਰੇਸਾਹਮੇ
 ਰਿਨਟਿਗਦਾਇਦੇਸਾਂਤੇਰੇਲਿਕੂਦੁਇਚਰਕਰਦਾਂ
 ਦਸਾਂਨੀ॥੬੫੩॥ਜਦਾਬਹੀਗਾ॥ਖੀਨਭੇਰੁਦੇਪੀ
 ਰੁਜੇਮਾਰਲਈਅਨਉਜਨੁਜਾਇਗਾਜਗਜਗਨ
 ਸਾਗਾ॥ਹਥੋਜੁਆਂਦੇਜੁਲਜੇਸਟਦਿਚਨਕੀਕੀ
 ਕਟੀਏਪੋਹਤੇਮਾਪਸਾਗਾ॥ਤੇਰੇਭਾਈਦੀਭੈਣ
 ਨੂੰਖਣਨਜੇਗੀਮੈਨੂੰਹਥਲਾਵੀਹੋਵੀਦਰੁਕਾਗਾ॥
 ਮੇਰੀਭਿਗਝਾਣੁਓਦੀਟਿਗਭੀਨੇਸਮਾਲਸਾਨੁਸੁ
 ਟਨਏਹਦੇਸਸਾਗਾ॥ਲੁਭੀਏਪੋਹਕੇਚੁਰੀਆਂਤੇ
 ਰੀਆਂਨੀਕਰਾਂਖੂਬਪੈਜਾਰਦੇਨਾਲਝਾਣਾ॥ਮੈਨੂੰ

ਛਤ੍ਰਿਕੇਤੁਪਨਿਕਰੇਸੈਦਾਆਖੁਕੁਆਗੀਏਘਤਿ ੧੩੨

ਓਕੇਗਆਗਾ। ਦੁਰੇਸਾਹਪਨਾਹਮੰਗਰਿਨਕੋਲੇ
ਦਿਗੀਹੋਇਕੇਘਤਦੀਸੋਰੁਭਾਗਾ। ੬੫੪। ਜਦ ੦

ਬਸਹਿਤੀ। ਕਜਲਪਾਇਨੈਣੀਪੂਛਲਅੱਲਣ

ਨੀਜੁਲਫਕੁਰੁਲਾਂਦਾਰਬਣਾਂਦਨੀਹੈ। ਨੀਦੀ

ਪਟੀਆਂਹਿਕਪਲਮਾਇਜੁਲਫਛਲੇਘਤਕੇ

ਰਗਵਟਾਂਦਨੀਹੈ। ਅਤੇਆਸਕਾਂਨੂਦਿਖਲਾਂਦ

ਨੀਹੈਨਿਤਦੇਦੇਦੇਦਿਚਿਛੁਣਕਾਂਦਨੀਹੈ। ਹਿਕੇ

ਫਬਰਹੀਚੋਲੀਤਾਫਤੇਦੀਉਤੇਕਹਰਦੀਆਂਅ

ਲੀਆਂਲਾਂਦਨੀਹੈ। ੬੫੫। ਰੋਡੀਗਲਾਂਤੇਪਾਇ

ਕੇਖਾਲਖੂਨੀਗਹਜਾਦਿਕ੍ਰੇਮ੍ਰਿਗਾਂਫਹਾਂਦਨੀਹੈ।

ਘਟਯਾਂਨਿਘਕਾਂਨਾਲਫਿਹਾਂਦਨੀਹੈਅੱਖੀਪਾ

ਇਸੁਰਮਾਂਮਟਕਾਂਦਨੀਹੈ। ਮਲੇਵਟਣਾਂਲੋਕੁਦਿ੦

ਸਕੇਦਾਜਗੀਬਾਦਲਾਪਟਹਿਛਾਂਦਨੀਹੈ। ਨਦਾਂ

ਦੇਸਹੀਰੋਜਵਟਾਂਦਨੀਹੈਲਏਫੇਰੀਆਂਤੇਪ੍ਰਮ

ਕਾਂਦਨੀਹੈ। ੬੫੬। ਸਈਆਂਸੋਹਣੀਆਂਸੋਹ

ਣੀਆਂਦਿਚਿਬਹਕੇਹੁਪਰੀਦੀਭੈਣਸਦਾਂਦਨੀ

ਹੈ। ਤੇਨੁਪਾਇਕੇਘਘਗਕਹਰਦਾਲਾਕੁਜਾਘ

ਤਿਕੇਲਾਂਵਟਾਂਲਾਂਦਨੀਹੈ। ਪੈਰਨਾਲਚਦਾਇ

ਦੇਚਾਂਦਨੀਹੈਲਾਡਨਾਲਗਹਵੇਛਟਕਾਂਦਨੀਹੈ।
 ਸਿਰਦਾਰਹੈਬੂਬਾਂਦੇਤਿਵਟਾਂਦੀਖਾਤਰਤਲੇਨਾਂ
 ਕਿਸੇਨੂੰਲਾਵਨੀਹੈ॥੬੫੭॥ਮਹਿਦੀਲਾਇਹ
 ਥੀਪੈਨਿਜਰੀਜੇਦਰਸੁਇਨਮਿਰਗਦੀਸਾਨ
 ਗਵਾਂਦਨੀਹੈ।ਦੇਖਹੋਰਨਾਂਨੋਕਚਵਾਂਦਨੀਹੈਬੈ
 ਠਿਪਲਿਪਤੇਲੂਤੀਆਂਲਾਵਨੀਹੈ।ਨਾਚੁਸਾਹ
 ਦੀਰਿਨਹੁਇਪਲਿਪਬੈਰੇਸਾਨੁਜੀਉਤੇਮੂਲਨ
 ਲਾਵਨੀਹੈ।ਪਰਅਸੀਭੀਨਹੀਘਾਟਿਤੈਥੇ
 ਜੇਤੁਆਪਨੂੰਛਲਸਦਾਂਦਨੀਹੈ॥੬੫੮॥ਤੇਰਕੀ
 ਮਨਕੋਦੀਦਿਗਾਵਿਆਮੇਬੁਰਾਬੋਲਦੀਬੁਰਾਅਖ
 ਦਨੀਹੈ।ਨਾਲੇਆਪਣੀਇਜਤਗਵਾਂਦਨੀਹੈਦੇਵੇ
 ਜੋਗੀਦੀਟਿਗਭਨਾਂਦਨੀਹੈ।ਸਾਰੇਚੰਦਸਰੀਰਮ
 ਬੋਲੀਆਂਦੇਸਾਂਨੂੰਚੁਹਵੀਹੀਨਜਰਆਂਦਨੀਹੈ।
 ਸਣੇਜੋਗੀਦੇਮਾਰਕੋਮਿਸ਼ਕਚੁਜੈਦੀਆਂਚਾਵਣੁ
 ਪਈਦੇਖਾਂਦਨੀਹੈ॥੬੫੯॥ਤੇਰਯਾਰਜਾਨੀ
 ਸਾਂਨੂੰਨਾਂਹਿਭਾਵੇਅਤੇਹੋਰਕੀਮੁਹੇਅਖਾਂਦਨੀਹੈ
 ॥ਸਭੇਅਨੂਤਲੇਪਣੁਤਲੇਪਾਣੁਸਟੀਅੇਵੇਸੇਖੀ
 ਆਂਪਈਵਧਾਂਦਨੀਹੈ।ਦੇਖਜੋਗੀਨੂੰਮਾਰਖਦੇ
 ਰੂਕਚਾਂਦੇਖਾਂਉਸਨੂੰਆਣਛਰਾਂਦਨੀਹੈ।ਤੁਧ

ਚਾਹਣਾ ਕੀਏ ਸਗਲ ਦਿਚੋ ਦੁਰੇਸਾਹ ਤੂੰ ਲੂਤੀ ਆਂ ਲਾ १੩੩
 ਦੁਨੀਐ ॥ ੬੬੦ ॥ ਜਦਾ ਬਹੀਗਾ ਭੁਲਾ ਕੁਰੀਏ ਸਾਂ
 ਗਕਿ ਉਲਾਂ ਦੁਨੀਐ ਚਿਬ ਹੋਠ ਕਯੋ ਪਈ ਬਣਾਵ
 ਨੀਐ ॥ ਲਗੇ ਦੁਸਗਾਂਹ ਟੇਖੋ ਖਾਂ ਦੁਨੀਐ ਸਕੀ ਬ
 ਲੀਨਿ ਲੂਤੀ ਆਂ ਲਾਂ ਦੁਨੀਐ ॥ ਐਰੂਨਿ ਗਣੀ ਨਾ
 ਲਨਗਾਂ ਲਕਰੀਏ ਮੈ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਕਾਹ ਪਣਾਂ ਦੁਨੀ
 ਐ ॥ ਕਿਉ ਜੋਗੀ ਤੋ ਕੁਰਭੀ ਨਾ ਦੁਨੀਐ ਮੁੰਡੀ ਆਂ ਪੀ
 ਰੁਦਿਆ ਬੋ ਮਰਵਾਂ ਦੁਨੀਐ ॥ ਦੁਰਸ ਨਾਲ ਉਠ
 ਜਾਂਹਿਗੀ ਉਪਲਕੇ ਤੂੰ ਕੇਹੀ ਆਂ ਪਈ ਬੁਝਾਹਤਾ
 ਪਾਂ ਦੁਨੀਐ ॥ ੬੬੧ ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ ॥ ਸਹਿਤੀ
 ਨਾਲ ਲੋਰੀ ਹਥੀ ਪਕਣ ਮੁਹਲੇ ਜੈ ਦੇ ਨਾਲ ਛੁਟੇ
 ਦੀ ਆਂ ਚਾਵੁਲੇਨੀ ॥ ਗਿਰਦੇ ਆਣ ਹੋਈ ਆਂ ਦੁੰ
 ਗੁਜੇ ਗਣਾਂ ਦੇ ਤਾਉ ਪਤਿਓ ਨੇਓ ਸਗਾਵੁਲੇਨੀ ॥
 ਖਪਰਭੀ ਨਕੇ ਸੇਲੀ ਆਂ ਤੋ ਨ੍ਹਾ ਸਿਰ ਬੋਢਾ ਹਲਿਓ
 ਨੇ ਸੋਹਣੇ ਸਾਵੁਲੇਨੀ ॥ ਅੰਦਰਿ ਦਾਨੁ ਕੇਹੀ ਹਨੁ ਮਾ
 ਰਕੁ ਰਾਬਾਹ ਰਿਕੁਟਿਓ ਨੇ ਲਟਬਾਵੁਰੇਨੀ ॥ ਦੁਰੇਸ ०
 ਹਮੀ ਆਂ ਨਾਲ ਮੁਹਲੀ ਆਂ ਦੇਠ ਢਾਕੀ ਤੋ ਨੇਓ ਸ
 ਉਤਾਵੁਲੇਨੀ ॥ ੬੬੨ ॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਗਾ ਦੁਹਾਵੁਟ
 ਲੀਗੋਟੇ ਲਈ ਮੁਹਲੇ ਕਰੇਵੇ ਖਲੇ ਮੁੰਡੀ ਆਂ ਮੋ

ਹਣੀਆਂ ਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਛਿੜ ਦਿਚਿ ਮੱਲ ਨੂੰ ਮੱਲ ਛਾ
 ਹੇ ਪਾਸੇ ਭੁਨਿਓ ਨੇ ਨਾਲ ਕੁ ਹਣੀਆਂ ਦੇ। ਜੱਟ ਮਾਰ
 ਮਧਾਣੀਆਂ ਫੇਹਿਆ ਸੂਸਿਰ ਭੁਨਿਓ ਨਾਲ ਦੁਪ
 ਦੁਹਣੀਆਂ ਦੇ। ਨਿਕਲ ਸੁੱਟ ਕੀਤਾ ਸਹਿਤੀ ਗਾ
 ਵਲੇ ਤੇ ਪਾਸੇ ਭੁਨਿਓ ਨਾਲ ਪਸੀਨਿਆਂ ਦੇ। ਫਿਰ
 ਕਟ ਕਹੁ ਸੈਨ ਖਾਂ ਨਾਲ ਲਵਿਆ ਜਿਵੇਂ ਅਬੂਸਮੀ
 ਦਿਵਿਚਿ ਚੁਹਣੀਆਂ ਦੇ। ੬੬੩। ਜਦਾ ਬਸਾਇ
 ਗਾ ਜੇਗੀ ਖਾਇ ਕੇ ਮਾਰ ਫਿਰਿ ਗਰਮ ਪੋਆ ਮਾਰੇ
 ਮਾਰ ਅਠਾਤ ਠਾਨੂਰ ਦੇ ਨੇ। ਕਮਰ ਬੰਨ ਕੇ ਪੀ
 ਗੰਨੂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਲਈ ਥਾਪਨਾ ਮਲ ਕਹਨੂਰ
 ਦੇ ਨੇ। ਵੇਖ ਪਰਿ ਦੇ ਨਾਲ ਖੀਮ ਮਾਰਿਆਈ ਦੇ
 ਸਫੇਰੇ ਸਤੇ ਬੈਤਾ ਮਾਰ ਦੇ ਨੇ। ਜਦੋਂ ਨਾਲ ਨਗੂ
 ਰ ਦੇ ਕਰਮ ਪੋਆ ਪੇਗਾ ਖਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਬੂਰ ਦੇ ਨੇ
 । ਦੁਰੇ ਸਾਹਜਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਗਰਮ ਪੋਆ ਲਾਟਾਂ ਕੱਢੀ
 ਆਂਤਾ ਉਤੀ ਦੂਰ ਦੇ ਨੇ। ੬੬੪। ਜਦਾ ਬਸਾਇ ਗਾ
 ਦੇ ਨਾ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਰਿਆਰਾ ਵਲੇ ਨੂੰ ਪਿਜ ਸਤਿਫ
 ਹੋਵੀਆਂ ਲਾਈਆਂ ਸੂ। ਗੱਲਾਂ ਪਟ ਤੋਂ ਚਲੀਆਂ
 ਲੀਗਾਂ ਕੀਤੀ ਹਿਕਾਂ ਭੁੰਨ ਕੇ ਲਾਲ ਕਰਾਈਆਂ
 ਸੂ। ਨਾਲੇ ਤੇ ਨੂਝੁ ਝੁਝੁ ਤੇ ਪਕਨੂ ਲੱਕੋ ਦੇ

ਦੇਹੁ ਦੇ ਦਿਚਿ ਭੁਵਾਈਆਂਸੁ। ਖੋਹ ਚੁੰਨੀਆਂਗੋ १੩੪
 ਲਾਂਤੇ ਮਾਰਹੁ ਪਾਂਦੁਇਦੁਇ ਪੈਣ ਦੇ ਮੁਠਲਗਾਈ
 ਆਂਸੁ। ਜੇਹਾ ਹਿੰਛੁ ਕਲਿਦਗਾਂ ਪੋਲ ਪੈਦਾ ਸੋਟੇਚੁ
 ਤਨੀਲਾਇਟ ਪਾਈਆਂਸੁ। ਫੁਲੇ ਚੁਫੀਆਂਚ
 ਕਤੇ ਦੇਇਗਾਲੀ ਦੇ ਦੇ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦਾਂਗੁਨਚਾਈ
 ਆਂਸੁ। ਗਿਟੇਲੋਕ ਠਕੋਰਕੇ ਨਾਲ ਕੁਤਕੇ ਦੇ ਦੇਗ
 ਧਨੀਆਂ ਦਾਂਗੁਲਿਟਾਂਈਆਂਸੁ। ਫਾਰੇ ਸਾਹਨੀ ਦੇ
 ਖਕੇਤਰ ਸਆਯਾ ਜੇਗੀ ਦਾ ਸਤੇਰੋ ਬਦੇ ਬਸਕ
 ਰਜਾਹੀਰ ਅਦੋਰੇ ਆਖਿਛੁਰਾਈਆਂਸੁ॥ ੬੬
 ਪ॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ। ਦੁਹਾਂ ਛੁਟਦਿਆਂ ਹਾਲ ਪੁਕ
 ਰਕੀਤੀ ਪੰਜ ਸਤ ਮੁਸਟੀ ਰੂਪੀਆਂ ਆਇਗਈ
 ਆਂ। ਚਿਨਾਂ ਅਕਕੇ ਪੱਕਕੇ ਰੱਖ ਅਗੇ ਪੌਰੇ ਕੱਢ
 ਕੇਤਾ ਕਚਨਾਇਗਈਆਂ। ਪਕੇ ਦੇਇਕੇ ਸੱਟ ਪੱਲ
 ਟਉ ਸਨੂੰ ਹੋਨਾ ਦੁਹਾਂ ਮਜਬੂਤ ਫਸਾਇਗਈਆਂ
 ॥ ਦਾਂਗੁ ਕੁਤਿਆਂ ਕਾ ਬਲੀ ਗਿਰਦ ਹੋਈਆਂ ਦੁਇ
 ਦੁਇ ਅਲਹ ਹਿਸਾ ਬਲਗਾਇਗਈਆਂ॥ ੬੬
 ੬॥ ਜੇਗੀ ਮਸਤ ਹੋਗਾ ਨਹੋ ਦੇਖ ਰਹਿਆ ਕੋਈ ਜੰ०
 ਦੁਨਾ ਪੋਲ ਪੀਦਾਇਗਈਆਂ। ਬਾਜਤੇ ਨਕੇ
 ਤਾਮਿ ਚਿਲਾਹਿ ਚਿਨੇਤੇ ਮਾਸੂ ਕਦੀਦੀਦਗਟਾ

ਇਗਈਆਂ ਅਗੇ ਦੋਰ ਸੀਨ ਦਾਂ ਛਿਰਿ ਦੋਰੇ ਆਏ
 ਗੁਰੂ ਕਦੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਇਗਈਆਂ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ
 ਦਿਛੁ ਨੇਖੇ ਖੋਇ ਓਨੇ ਦੁਣੀ ਅੰਗ ਤੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇ
 ਗਈਆਂ ॥ ੬੬ ॥ ਪ੍ਰੋ ਕਢਿ ਅਰੁ ਨੀ ਤੇ ਸੋਟਿ
 ਓਨੇ ਕਢਿ ਭਿਸਤ ਥੋਏ ਨ ਕਪਾਇ ਗਈਆਂ ਜੇ
 ਵੀ ਗਤ ਦਾ ਖੋਫਰ ਸ਼੍ਰੇਣੇ ਨੂੰ ਸੋਈ ਗਤ ਰੇ ਸ਼੍ਰੇਣੇ ਨੂੰ
 ਆਇ ਗਈਆਂ ਸੁਬੈ ਦਾਰ ਤਹੀਰ ਕਰਿ ਕਢਿ
 ਦਿਤਾ ਦੁਗਾ ਦਾਖਦਾ ਜੋਟ ਨੂੰ ਪਾਇ ਗਈਆਂ ਅ
 ਗੇਰੁ ਠੇਨੂੰ ਸੁਰਦਾ ਖਯਾਹੇ ਦਾ ਓਤੋ ਨਵਾਂ ਪਸਾਗ ਪ
 ਸਾਰ ਗਈਆਂ ਦੁਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ ਨਵਾ ਸਿਹਰੇ
 ਯਾ ਪਰੀਆਂ ਜਿਨ ਠਕੀਰ ਨੂੰ ਲਾਇ ਗਈਆਂ ॥
 ੬੬੮ ॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਗ ਪ੍ਰੋ ਕਢਿ ਆਂ ਅਕਲ
 ਸਹੂਰ ਗਇਆ ਆਦਮ ਜੀਨ ਤੇ ਕਢਿ ਹੋਗਾ ਨਕੀ
 ਤਾ ਸਦਾ ਬਹਿਸਤ ਥੋਬਾ ਹਰ ਰਾਗਾਂ ਸ਼੍ਰਮ ਗੁਰ
 ਮਛਰ ਮਾਰ ਪਰੇ ਸਾਨਕੀਤਾ ਸਦਾ ਦਾਸ ਤੇ ਅਰਸ
 ਤੇ ਦੇਇਓ ਕੇ ਜਿ ਦੇਹ ਬਨੇ ਸ਼੍ਰਬ ਸੈਤਾਨਕੀਤਾ ਦਾ
 ਰੇ ਸਾਹ ਹੋਗਾ ਨੇਗਾ ਜੇਗੀ ਜਿ ਦੇਹ ਨੂਰ ਹੋਗਾ ਨੇ
 ਠਾਕ ਕੀਤਾ ॥ ੬੬੯ ॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ ਹੀਰਚੁ
 ਪਬੈ ਠੀ ਅਸੀ ਕਢਿ ਛੇਰੇ ਸਾਗੁ ਦਾ ਹਪ ਯਾਨਾਲ

ਰੋਰਿਆਂਦੇ। ਓਹੁ ਦੇਲ ਨਾ ਹੱਥ ਨਾਂ ਆਵਦਾ ਈਲੋਕ ੧੩੫
 ਦੇਇਰਹੇਲੱਖਢੇਢੇਰਿਆਂਦੇ। ਇਕਰਿਨਗਈਦੁਜੰ
 ਦੇਨੁਗਮਾਲੋਕਮਾਰਦੇਨਾਲਨਿਹੋਰਿਆਂਦੇ। ਨੂੰਹਾਂ
 ਗਜਿਆਂਦੀਆਂਰਿਨਾਂਤੁਢਿਆਂਦੀਆਂਕੀਕੂਹਬ
 ਆਵਨਬਾਝੁਜੇਰਿਆਂਦੇ। ਅਸਾਂਖੇਰੁਮੀਗਿਆ
 ਚਨਾਂਖੇਰੁਕੀਤਮੈਨੂੰਮਾਰਿਆਨਾਲਛਹੋਤ੍ਵਿਆਂਦੇ
 ॥੬੭॥ ਜਦਬਜੇਗੀ। ਪ੍ਰਿਮਾਂਮੇਲਕੇਰੋਹਕੇਆਹ
 ਮਾਰੋਰਬਾਮੇਲਕੇਯਾਗਵਿਛੋੜਿਆਕਯੋ। ਮੇਰਾਰੇ
 ਜਹਾਜਸੀਆਣਲਗਾਬੀਨੇਲਾਇਕੇਛੇਰੁਮੁਢਿਬੋ
 ਤ੍ਵਿਆਕਯੋ। ਕੋਈਅਸਾਂਬੀਦੁਗੁਨਾਹੋਯਾਸਾ
 ਥਛਜਲਦਾਲਗਕੇਮੋਤ੍ਵਿਆਕਯੋ। ਦੁਰੇਸਾਹਇ
 ਬਾਦਤਾਂਛਰਿਕੇਤੇਦਿਲਨਾਲਸੈਤਾਂਨਦੇਜੋਤ੍ਵਿਆ
 ਕਯੋ। ੬੭੧। ਜਦਬਜੇਗੀ। ਮੈਨੂੰਰੋਬਬਾਝੁਨਹੀ
 ਤਾਂਪਕਾਈਸਭਤ੍ਵਰ੍ਹਿਆਂਗਮਾਂਨੇਮਲੀਆਂਨੀ।
 ਸਭੇਦੇਸਤੇਮੁਲਖਦੀਸਾਂਝੁਕੀਸਾਡੁਆਂਕਿ
 ਸਮਤਾਂਜੀਗਲੀਚਲੀਆਂਨੀ। ਜਿਥੇਸੀਹਬੁਕਨ
 ਛੁਕਨਨਾਗਕਾਲੇਬਘਆਨੁਪਤਨਨਿਤਜਲੀ
 ਆਂਨੀ। ਛਿਲਾਕੋਟਕੇਪੜਕਲਾਮਡਾਢੀਭੀਵੰ
 ਵਜੀਆਂਆਇਅਵਲੀਆਂਨੀ। ਕੀਤੀਆਂਮਿ

ਹਨ ਤਾਂ ਦੁਰਸਾ ਦੁਖ ਸੁਗੋ ਜਾਤਾਂ ਜਾਦੀਆਂ ਨਹੀਂ
 ਚਲੀਆਂ ਨੀ॥ ੬੭੨॥ ਜਦਾ ਬਹੀਰ ਰੋਂਦਾ ਕਹੈ ਨੂੰ
 ਬੀਰ ਬੈਤਾਲੀਆ ਦੇ ਪੰਜਾਂ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਤੁਧ ਮਿਲਾ ਪ
 ਮੀਆਂ॥ ਲਾਇ ਜੋ ਰਤੁ ਪੀਰ ਲਲਕਾਰ ਸਭੇ ਤੇ ਰਾਦੁ
 ਰੋਂਦੇ ਦੁਖ ਤਾ ਪਮੀਆਂ॥ ਜੇ ਰੂਪੀਰ ਦਾ ਤੁਧ ਨੂੰ ਜੋ
 ਰੋਂਦੇ ਕਰਿਗਾ ਤਨੁ ਓਸ ਦਾ ਜਾ ਪਮੀਆਂ॥ ਦੁਰੇ ਸਾ
 ਹਤੁ ਤਾਂ ਤੁਖਾ ਬੁਝੋ ਰੋਂਦੇ ਦੇਹ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਰਾਸਾ ਪਮੀ
 ਆ॥ ਜੋ ਰੁਆ ਪਵਾਂ ਫਕਰ ਨੂੰ ਜਾਦ ਆਖਾ ਬਾਲ
 ਨਾਥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਮੀਆਂ॥ ੬੭੩॥ ਜਦਾ ਬੋਝੋ
 ਕਰਾਮਾਤ ਲਗਾਇ ਕੇ ਸਗਰ ਛੁਕਾਂ ਨਦ੍ਰਾ ਖੇਤ੍ਰਿ
 ਆਂਦੀਆਂ ਪੁਰੋਂ ਪਟ ਸੋਟਾਂ॥ ਨਾਲੇ ਛੇ ਜਨਾਂ ਹੀ ਓ
 ਜਾਦਾਰ ਨਾਂ ਹੀ ਪਕਤ੍ਰਿ ਹੋਥ ਤੇ ਪੈਰ ਕੀਨ ਕਟ ਸੋਟਾਂ
 ॥ ਨਾਲੇ ਜੋ ਰੁਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਆਂ ਛੁਕ ਅੰਗੀ ਕਰਿ ਮੁਲਖ
 ਨੂੰ ਚੋਰੁ ਪਟ ਸੋਟਾਂ॥ ਅਲਮੁ ਤ੍ਰੈ ਕੈ ਬੁਦੁ ਕਹਾਰ
 ਪ੍ਰਣ ਕੈ ਨੈਣੀ ਦੁਹਦੀਆਂ ਪਲਕ ਵਿਚਿ ਅਟ ਸੋ
 ਟਾਂ॥ ੬੭੪॥ ਸਹਿਤੀ ਹੋਥ ਆ ਦੇ ਪਕਤ੍ਰਿ ਚਦਾ
 ਰੀਆਂ ਬੋਝਾਂ ਗੁਟਾਟ ਦੇ ਤਪ੍ਰੀ ਸੁਟ ਸੋਟਾਂ॥ ਪੰਜੇ
 ਪੀਰ ਜੇ ਬਾਹੁ ਨਿਯਾਇ ਮੈ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦਰਦ ਕਜੀ
 ਅਣੇ ਕਟ ਸੋਟਾਂ॥ ਹੁਕਮੁ ਰੋਥ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈ ਕਾਲਜੀ

ਭਾਮਗਰਲੋਗਕੇਦੁਤੀਨਿਚਟਸੱਟਾਂ। ਪਾਰਹੋਦੇਸਮੁੰ ੧੩੬
 ਦੋਹੀਰਬੈਠੀਬੁਕਾਂਨਾਲਸਮੁੰਦਿਨੁਸੁਟਸੱਟਾਂ। ੬੭੫
 ॥ ਜੱਟਦੁੱਟਤੇਛੱਟਤੇਪੱਟਬੁੱਧੇਦੁਰਦੇਨਸਿਆਣ
 ਪਾਂਸੱਟਸੱਟਾਂ। ਦੁੱਟਸੱਟਪਲਟਕੁਲਟਹੋਕੇਜੱਟਦੁੱ
 ਟਤੇਉਧਦੁਲਟਸੱਟਾਂ। ਸਹਾਂਆਪਣੀਜਿੰਦੁਤੇ
 ਦੁਖਸਭੇਨਹੀਜੀਵਦਾਪ੍ਰੀਤਨਿਕੁੱਟਸੱਟਾਂ। ਦੁ
 ਰੇਸਾਹਮਸੂਕਜੇਮਿਲਨਮੁਲਕੀਸਭੇਜੀਉਣੇਦੁਖ
 ਟੇਕੁੱਟਸੱਟਾਂ। ੬੭੬ ॥ **ਜਦੁਬਸਾਇਗ।** ਦਿਲਫਿਕ
 ਰਨੇਘੇਰਿਆਬੰਦਹੋਇਆਜੋਗੀਜੀਉਗੋਤੇਲੱਖ
 ਖਾਇਬੈਠਾ। ਸਾਥਬੰਨਧੁਆਂਸਿਰੋਚਾਇਟੁਰਿ
 ਆਕਾਲੇਬਾਗਦਿਚਿਭੇਨੁਮਚਾਇਬੈਠਾ। ਅੰਖੀ
 ਮੀਟਕੇਰੋਬਦੁਲਧਮਾਨਕਰਿਕੇਚਾਰੋਤਰਫਹੀ
 ਧੁਆਜਗਾਇਬੈਠਾ। ਦੁੱਟਮਾਰਕੇਚਾਰੋਹੀਤਰ
 ਫਉਚੀਉਥੇਦੁਲਗਣਖੂਬਬਣਾਇਬੈਠਾ।
 ੬੭੭ ॥ ਅਸਾਂਕਚੁਕੀਤਾਰੋਬਸਚੁਕਰਸੀਏਹੁਅੰ
 ਖਕੇਦੈਲਜਗਾਇਬੈਠਾ। ਗੋਠਲਾਇਕੇਸਾਸਚ
 ਦੁਇਦੁਆਰੋਕੋਈਦਰੁਮਹਿਤਹੈਆਇਬੈਠਾ।
 ਭਨੁਕੀਅੰਗਜਾਂਤਾਦਨੀਤਾਉਕੀਤਾਇਸਕਮੁ
 ਸਕਦਿਸਾਰਕੈਜਾਇਬੈਠਾ। ਦਿਚਿਸੀਪਣੀਛੁ

ਉਦੇਘਤਪੱਟੁਵਾਂਗੁਅਹਦੀਆਂਛਾਸਣਾਂਲਾਇ
ਬੈਠਾ।ਵਾਰੇਸਾਹਉਸਦੁਖਤਨੂੰਸੁਰਦਾਈਜਿਸ
ਦੇਲਣੁਅੱਖੀਆਲਾਇਬੈਠਾ॥੬੭੮॥ਜਦਾਬ
ਸਾਇਗ।ਮੀਟਅੱਖੀਆਂਰਖੀਆਂਬੰਦਗੀਤੇਘ
ਤੇਜਲੀਆਂਦਿਲਦਿਚਿਰੇਇਗਿਆ।ਕਰੇਆ
ਜਨੀਦਿਚਿਮਗਕਬੇਦੇਦਿਹੇਗਤਖੁਦਾਇਤੇ
ਹੋਇਗਿਆ।ਦਿਚਿਯਾਦਖੁਦਾਇਦੇਛਿਰੇ
ਦਾਕਦੇਬੈਠਰਖਾਕਦੇਸੋਇਰਖਾ।ਨਿਓਲੀਕ
ਰਮਕਰੇਉਰਧਤਾਪਕਰਕੇਕਦੇਹੋਮੇਸਹੀਰਦੀ
ਝੋਇਗਿਆ।ਕਦੇਕਰੇਹੋਬਿਕਟਤਪਪੈਣਗਾ
ਗੀਕਦੇਦਰਤਨੇਮੀਚਿਤੁਲਾਇਰਖਾ।ਕਦੇਸਿੰ
ਧਕਪਾਲੀਆਪਦਮਆਸਣੁਅਲਛਸੁਹ
ਮਥੇਉਤੇਲਾਇਰਖਾ।ਕਦੇਮਸਤਮਹਜੂਜ
ਬਲੰਟਸੁਥਗਪਜਾਰੇਸਾਰਦੇਨਾਲਿਚਿਤੁਲਾਇ
ਰਖਾ।ਵਾਰੇਸਾਹੁਨਾਠਿਕਰਕਰਿਅਦਾਜਅੰ
ਈਤੇਗਸੁਬਹਮੁਕਾਬਲਾਹੋਇਰਖਾ॥੬੭੯॥
ਜਦਾਬਸਾਇਗ।ਰੋਜਨੀਮੇਦੇਤਿਵਣਾਂਪੈਰੁਕੀਤੀ
ਭਰਨਿਕਲੇਕਟਕਮਰਬੇਲੀਆਂਦੇ।ਜਿਦੇਰੁ
ਜਾਂਦੀਗੁਰਆਲਹਨਬਾਗਿਠਿਰਨਪੂਰਣੇਅ

ਰਬਮਹੇਲੀਆਂਦੇ। ਦੁੰਗੁਸਾਹਪਰੀਆਂਛਣਨ ੧੩੧

ਛਣਨਛਣਕਣਦਰੇਤਿਵਣਨਾਲਸਹੇਲੀਆਂ
ਦੇ। ਧਮਕਾਰਪੈਗਯਾਤੇਧਰਤਬੋਲੀਛੁਟੇਪਾਸ
ਣਗਰਬਗਹੇਲੀਆਂਦੇ। ਦੇਖਜੋਗੀਦੇਬਾਉ
ਵਿਚਿਆਇਦਣੀਆਂਗਾਹਕਾਰਪੈਗਏਜਰਮੇ
ਲੀਆਂਦੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਉਸਨਕਜਿਉਚੁਛਲੈਦੇ
ਅੰਤਦਾਸਤੇਹੱਟਛਲੇਲੀਆਂਦੇ। ੬੮੦। ਜਦ

ਬਸਾਇਗ। ਪ੍ਰੀਆਂਠਲਕੇਰੋਲਕੇਨਾਦਖਪਰੋਤੇ
ਨੁਸੇਲੀਆਂਭੁੰਗਖਿਲਾਰੀਆਂਨੇ। ਭਿੰਨੇਕੁੰਨੇਤੇਪੈ
ਸਤਅਠੀਮਗੋਰੇਠਲਠਾਲਕੇਪਟਿਆਰੂਗੀ
ਆਂਨੇ। ਪ੍ਰੀਆਂਸੁਦੁਖਿਲਾਰਕੇਭਿੰਨਹੁੰਕਗਾਹਘ
ਤਕੇਲੁਭੀਆਂਮਾਰੀਆਂਨੇ। ਸਾਠਾਸਿਗੁਲੀਚਿਮ
ਟਾਭਿਗਕਿਕਣਨਾਦਸਿਮਰਨਾਪੂਪਖਲਾਰੀਆਂ
ਨੇ। ੬੮੧। ਬਾਲਲਕਣੀਆਂਮੁਠਸੁਆਹਕੀ
ਤੇਭਿੰਨਪਾਥੀਆਂਮਲਿਹਕਰਿਰੂਗੀਆਂਨੇ। ਜੇ
ਹਾਰੂਸੁਬਹਾਰੀਏਠਲਕੁਣਬਾਹਰਸੁਟਿਆ
ਕਠਪਸਾਰੀਆਂਨੇ। ਕਰਨਹੇਲੁਆਹੇਲੁਆਮਾ
ਰਭਿੰਨਾਦੇਨੀਪੀਰੀਆਂਖਿਲੀਆਂਮਾਰੀਆਂਨੇ।
ਦੁਰੇਸਾਹਜਿਉਦਲਾਂਪੀਜਾਬਲੁਟੀਤਿਦੇਜੋਗੀਨੂੰ

ਲੁਟਉ ਜਾਵੀਆਂ ਨੇ॥ ੬੮੨॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਗਾ॥
 ਕਿਲੇ ਦਾਰਨੂੰ ਮੋਰਚੇ ਤਿਗਰੂ ਕੇ ਸਭੇ ਖੂਨ ਤੇ ਤਿਆ॥
 ਹੋ ਸੱਜਿਆਈ॥ ਧਾਣਾ ਪਦੇ ਜਿਉ ਧਾਣ ਦੀ
 ਸੀ ਹੋ ਏਉ ਠਿ ਬੂਟਿਆਂ ਮਗਾਇਣ ਗੱਜਿਆ
 ਈ॥ ਸਭ ਨੱਸ ਗੋਈਆਂ ਇਕ ਰਹੀ ਪਿਛੇ ਜੋਗੀ
 ਸੋ ਨਚਿ ਵੀਉ ਤੇ ਦੱਜਿਆਈ॥ ਗਾਇਗਾਇ ਗੁਰੂ
 ਮੁੰਡੀਏ ਜਾਇ ਨਹੀ ਪਰੀ ਦੇਖ ਅਦਧੁਤ ਜੇਲੋ
 ਜਿਆਈ॥ ੬੮੩॥ ਨਿਗੀ ਹੋਇ ਬੈਠੀ ਸੱਦ ਸਤ
 ਰਜੇ ਦੁਰਸਭਾ ਜਾਨ ਬਗਨਿਆਂ ਤੋਂ ਜਿਆਈ॥ ਜਿ
 ਦੇ ਮਲ ਕਮੇਂਤਾ ਦਈ ਕਰੇ ਤੰਗੀ ਪੜਾ ਕਿਸੇ ਦਾ
 ਕਰੇ ਨਕੱਜਿਆਈ॥ ਉੱਤੋ ਨਾ ਦਵ ਜਾਇ ਕੇ ਕਰੇ ਨ॥
 ਰੇ ਅੱਖੀ ਲਾਲ ਕਰਿ ਕੇ ਮੁਹ ਅੰਤ੍ਰਿਆਈ॥ ਦੁਰੇ
 ਸਾਹ ਹਿਸਾਬ ਨੂੰ ਪਰੀ ਪਕੜੀ ਸੂਰਹ ਸਰਦਾ ਦੇਖ
 ਲੇ ਦੱਜਿਆਈ॥ ੬੮੪॥ ਜਦਾ ਬਕੁਣੀਆਂ ਕੁਣੀ
 ਆਂ ਆਖਿਆ ਮਾਰਨਾ ਠਾਹੁਣੀ ਦੇ ਮਰ ਜਾਓਗੀ
 ਮਸਤ ਦਿਵਾਨਿਆਂ ਦੇ॥ ਲਗੇ ਠਾਹੁਣੀ ਬਾਹੁਣੀ ਮ
 ਰੇ ਜਾਨੋਰ ਖਲਈ ਤੂੰ ਮੀਆਂ ਮਸਤਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ॥ ਤੇ
 ਰਾਵੇ ਆਂ ਸਨੇਹਣੁ ਹੀਰਤਾਈ ਮੇਰੀ ਓਹੁ ਸਹੇਲਣੀ
 ਹੋ ਅਸੀਆ ਪਥੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਿਆਂ ਦੇ॥ ਅਰ

ਨਾਈਲਜਮਮਾਰਕੇਬੇਬੂਹੇਨਹੀਛੁਟੀਦਾਨਾਲ ੧੩੮
 ਬਹਾਨਿਆਂਦੇ। ੬੮੫। ਤੇਰੀਡੀਲਹੈਦੇਦੁਦੀਅ
 ਸੀਕੁਣੀਆਂਇਕਲੱਤਲਗੇਮਰਜਾਨੀਆਂਦੇ। ਗ
 ਲਦੱਸਣੀਹੈਈਸੋਦੱਸਮੈਨਤੇਗਲਈਸਨੇਹੁਕਾਨ
 ਨੀਆਂਦੇ। ਤੇਰੇਦਾਸਤੇਓਸਦੀਕਰਾਂਮਿਨਤਜਾਇ
 ਹੀਰਅਗੋਟਟਆਂਨੀਆਂਦੇ। ਦੁਰਸਮਾਖਕੀਕੀ
 ਜਾਇਕਹਾਂਉਸਨੂੰਅਦੇਇਸਕਦੇਕੀਮਦਿਆਬਾ
 ਨੀਆਂਦੇ। ੬੮੬। ਜਦੁਬਜੇਗੀ। ਜਾਇਹੀਰਨੂੰਅ
 ਖਣਾਂਭਲਾਕੀਤਾਸਾਨੂੰਗਲਥੀਚਾਇਬੇਗਲਕੀ
 ਤੋ। ਨਕਾਤਪਕਣੀਅਜਬਾਬਸਾਰੇਬਰਾਜਲ
 ਜਲਾਚਾਕਦੇਨਾਲਕੀਤੋ। ਝੰਡਾਸਾਹਸੁਪੈਦਸੀ
 ਇਸਕਦਾਲਾਓਹੁਪਤਮਜੀਠਰੰਗਲਾਲਕੀਤੋ
 । ਦੀਨਾਂਬੇਗਦੇਮਗਰਜਿਉਪਏਗਿਲਜੇਰੇਗਲ
 ਟਕੇਚਾਇਕੀਗਲਕੀਤੋ। ੬੮੭। ਡੁਲਾਲੋਹੇਦ
 ਅਗਦਾਤਾਉਦੇਕੇਚਾਇਅੰਦਰੇਬਾਹਰੇਲਾਲਕੀ
 ਤੋ। ਅਹਮਦਸਾਹਦਾਂਗਮੇਰੇਦੈਰਪੇਕੇਪੁਟਪਟਕੇ
 ਚੱਕਦਾਤਾਲਕੀਤੋ। ਜੇਹੂੰਸੁਦੁਬਹਾਲੀਅਖੇ
 ਵਿਅੰਨ੍ਹਿਬਰਤਲਵੀਆਂਤੇਮੇਂਹੀਦਾਲਕੀਤੋ। ਠ
 ਤੇਬਾਦਚਾਦਿਤੀਆਖੇਵਿਅੰਨ੍ਹਿਭਾਇਗੰਝਣੇ

ਦੇਵੈਰੇਵਾਲਕੀਤੋ॥ ੬੮੮॥ ਛਤ੍ਰਿਨੰਠੀਏਸਿਆ
 ਲਤੇਮੇਂਗੀਮਾਂਗੀਦਿਚਿਖੇਤ੍ਰਿਆਂਦੇਆਇਜਾਲਕੀ
 ਤੋ॥ ਕਰਕੇਲੋਕਦਿਖਾਵਣਾਦੁਆਹੁਵਾਲਾਭੋਲੀਚ
 ਨੁਨਲੱਗੀਗਲਗਲਕੀਤੋ॥ ਜਾਂਮੇਗਆਵੇਵੇ
 ਸਹਿਤੀਨਾਲਰਲਕੇਛਣੇਚੋਰਦਾਂਗੀਮੇਗਹਾਲਕੀ
 ਤੋ॥ ਭੁਲੇਚੋਧਰੀਦਾਪੁਤ੍ਰਚਾਕਕਰਕੈਜਾਇਜਗਤ
 ਉਤੇਮੇਂਗੀਵਾਲਕੀਤੋ॥ ੬੮੯॥ ਸਾਨੁਬਾਲਕੰਗਾ
 ਲਪੇਮਾਲਕਰਕੇਗਲਕਾਲਥੀਚਾਇਪਗਲ
 ਕੀਤੋ॥ ਨਾਦਰਸਾਹਬੋਹਿਦੁਪੰਜਾਬਥਰਕੇਬਾ
 ਬਮੇਰੇਤ੍ਰਿਚਾਇਭੁਚਾਲਕੀਤੋ॥ ਤੇਰੇਬਾਬਦਰਗ
 ਹਥੀਲੇਬਦਲਾਜੇਗਜਾਲਮੇਤੈਮੇਰੇਨਾਲਕੀ
 ਤੋ॥ ਦਿਲੋਆਪਨਾਂਸੈਕਤੇਜੋਕਮਸਤੀਵਾਰੇਸਾ
 ਹਠਕੀਰਨਿਗਲਕੀਤੋ॥ ੬੯੦॥ ਜਵਾਬਕੁਣੀ
 ਆ॥ ਕੁਣੀਆਪਣਾਂਆਪਛੁਡਾਇਨੰਠੀਤੀ
 ਰਗੁਸੇਦਾਦਿਲਦਿਚਿਕੋਸਿਆਈ॥ ਸਹਜੇਜਾ
 ਇਕੇਹੀਰਦੇਪਾਸਬਹਕੇਗਲਗਾਂਝੇਦਾਓਸਸ
 ਭੁਦੋਸਿਆਈ॥ ਛਤ੍ਰਿਨੰਗਨਮੁਜਛਕੀਰੋਘੋਆ
 ਰੋਹੋਰਦਵਾਕਵੀਨਹੱਸਿਆਈ॥ ਏਹਹੁਸਨ
 ਕਮਾਨਨੂੰਹੱਥਛੁਡਕੇਆਇਕਹਰਦਤੀਰਕਿ

ਉਕਸਿਆਈ॥ ਘਰੇਮਾਰਕੇਮੁਹਲੀਆਂਕੰਢਿ ੧੩੯
 ਆਈਜਾਇਕਾਲਣੇਬਾਗਦਿਚਿਦੁਸਿਆਈ
 ॥ ਦਾਰੇਸਾਹਦਿਨੇਗਤਮੇਂਹਫੁੰਗੁਨੀਰਓਸਦੇਨੈਣੰ०
 ਦਾਦੁਸਿਆਈ॥ ੬੯੧॥ ਜਦਾਬਹੀਗਾਕੁਣੀਏ
 ਟੇਖਗਾਂਝੇਟੇਨੇਕੱਚਕੀਤਾਪੈਲਜੀਉਦਾਭੇਦੁਪ
 ਸਾਰਿਆਈ॥ ਮਨਸੁਰਨੇਇਸਕਦਾਭੇਤਵਿੱਤਾ
 ਉਸਨੂੰਰਾਣੂਸੁਲੀਓਤੇਮਾਰਿਆਈ॥ ਰਸਮਇ
 ਸਕਦੀਮੁਲਖਥੋਚੁਪਰਹਣਾਂਮੁਹੋਬੋਲਿਆ
 ਤਾਂਸੋਉਮਾਰਿਆਈ॥ ਤੋਤਾਬੋਲਕੇਪਿਜਰੇਕੈਦ
 ਹੋਆਮੈਦੇਬੋਲਣਾਂਅਗਨਿਸਿੰਗਾਰਿਆਈ॥
 ਯੂਸਬਬੋਲਕੇਬਾਪਨੂੰਖਾਬਦੇਸੋਉਸਨੂੰਖੁਹ
 ਦਿਚਿਚਾਇਉਤਾਰਿਆਈ॥ ਦਾਰੇਸਾਹਕਾਰੁਨ
 ਨੂੰਸਟੇਦੋਲਤਹੇਠਜਿਮੀਦੇਚਾਇਨਿਘਾਰਿ
 ਆਈ॥ ੬੯੨॥ ਜਦਾਬਕੁਣੀਆਂਚਾਕਹੋਇ
 ਕੇਖੋਲੀਆਂਚਾਰਦਾਸੀਜੋਦੋਓਸਦਾਜੀਉਤੈਖ
 ਸਿਆਈ॥ ਉਸਦੀਨਜਰਦੇਸਾਮਣੇਖੇਰੁਦੀ
 ਸੇਮੁਲਖਓਸਦੇਬਾਬਦਾਦੁਸਿਆਈ॥ ਆ
 ਇਸਾਹੁਰੇਦੁਹੁਟੁਣੀਹੋਇਬੈਠੀਤੋਦੋਜਾਇਕੋਜੋ
 ਗਦਿਚਿਪੱਸਿਆਈ॥ ਆਇਆਹੋਇਛਕੀਰ

ਤਾਲ੍ਹੀ ਸਹਿਤੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਤੇ ਕਹਰ ਦਾ ਦੁਸਿਆਂ
ਈ॥ ੬੬੩॥ ਪਿਛਾ ਦੇਈ ਨਹੀ ਮਾਰੀ ਜਾਂਹੇਗੀ
ਨੀਭੇ ਦਇਸਕਦਾ ਆਸਕਾਂ ਦੁਸਿਆਈ॥ ਰੋ
ਲੀਚਨ੍ਹੀ ਤਾਂ ਯਾਰ ਬੇਛੁਪ ਪਈ ਇਤੇ ਦੇ ਮੁਲਖ
ਸਾਰਾ ਤੈਨੂੰ ਹੋਸਿਆਈ॥ ਜਦੋਂ ਮੀਏ ਨੇ ਕਚ ਦਾਹੁ
ਕਮੁਕੀ ਤਾਂ ਤਿਗੋਤ ਬਰਾਨ ਫਗਾਂ ਨੇ ਕੁਸਿਆਈ॥
ਜਦੋਂ ਰੂਹ ਇਕਰਾ ਜਾਇਕਰਾ ਸਕੀ ਤਾਂ ਤਦੋਂ ਜਾਇਕ
ਲਬੂਤ ਵਿਚਿ ਪੱਸਿਆਈ॥ ਜੇਵੇਂ ਨਿਵੇਸੇ ਹੋਕ
ਬੁਲ੍ਹੇ ਦੇਵਾਰੇ ਸਾਹਨੂੰ ਪਿਰਨੇ ਦੁਸਿਆਈ॥ ੬੬੪
੪॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ॥ ਗਾਂਧਾਰੀ ਗੁਇ ਮਾਨਸਗ
ਬੀਆਂ ਦੇ ਜਦੋਂ ਪਿਰੁ ਥੀ ਹੋਇ ਕੇ ਹਾਰ ਆਨੇ
ਣਾਂ ਤੇ ਰਿਆਂ ਜੋਟਨੂੰ ਕੇਦਕੀ ਤਾਰਾ ਕਹੋਇ ਕੇ ਖੋਲੀ
ਆਚਾਰ ਆ॥ ਤੁੰਤਾਂ ਖੇਤ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਚੋਪ
ਗਣੀ ਗਾਂਧਾਰੀ ਇਕੋ ਟੋਕਰਾਂ ਮਾਰ ਆ॥ ਆਖ
ਰਕਿਨ ਪਣਾਇ ਫਕੀਰ ਆਪਤ ਮੁੰਦਗਾਂ ਵਿਚਿ
ਉਜਾਣੁ ਆ॥ ਓਹੁ ਦੁਨਨਾ ਮਿਲੇ ਤੁੰ ਸਤਰ
ਖਾਨੇ ਥਕਹੁ ਟਕੇ ਅਤਿਨੂੰ ਹਾਰ ਆ॥ ੬੬੫॥
ਤੈਨੂੰ ਚਾਕਦੀ ਆਖਦਾ ਲੋਕ ਸਾਗਤਿ ਦੇ ਓਸਨੂੰ
ਮੇਹਣਾਂ ਮਾਰ ਆ॥ ਸਕਰੀ ਜਮ ਸਉਦਮੋ

ਦੁਦ੍ਰੁੰਗੁਭਿਰੁਨਠਸਤੋਹਿਰਸਨਿਮਾਰਰਯਾ। ਸਿ ੧੪੦
 ਪਾਨਾਲਤਦਕੱਲੀਠੇਲਬੇਨਾਇਕੇਦਿਚਿਰੁਬਾ
 ਇਕੇਪਾਰਰਯਾ। ਦੁਰੇਸਾਹਸੀਮਾਲਦਾਤੁਪੁਤਾ
 ਈਅਠੇਪਹਰਏਹਾਕਾਰਧਾਰਰਯਾ। ੬੮੬॥
 ਜਦਾਬਹੀਰਾ। ਆਕੀਹੋਇਬੈਠੇਅਸੀਜੋਗੀਨੇ
 ਬੋਜਾਹਿਲਾਇਲੈਜੋਰਜੇਲਾਂਦਣਾਂਈ। ਅਸੀ
 ਹੁਸਨਤੇਹੋਇਮਗਰੁਰਬੈਠੇਚਾਰੁਚਸਮਾਦਾਕ
 ਟਕਲਨਾਂਦਣਾਂਈ। ਲਖਜੋਰਜਿਲਾਇਜਿਲ
 ਦਣਾਂਈ। ਅਸਾਂਬਪਿਆਂਬਾਸ਼ੁਨਾਂਜਾਦਣਾਂਈ
 ॥ ਸੁਰਮਾਂਅੰਖੀਆਂਦੇਦਿਚਿਪਾਦਣਾਂਈ। ਅਸਾਂ
 ਬਰੁਪਾਮੰਤ੍ਰਪਦਾਂਦਣਾਂਈ। ੬੮੭॥ ਰੁਖਦੇ
 ਇਕੇਯਾਰਭੁਤਾਰਤਾਂਈ। ਸੈਦਾਗੰਝੇਦੇਨਾਲਲ
 ਨ੍ਹਾਦਣਾਂਈ। ਸੀਤਾਪੂਜਬੈਠਾਸੈਦਾਦੰਗੁਦ
 ਹਸਿਰਸੇਨੇਲਿਕਨਿਓਸਲੁਟਾਦਣਾਂਈ। ਗੰਝੇ
 ਕੀਨਪਨ੍ਹਾਇਕੇਜੋਗੁਲੀਤਾਅਸਾਂਖਮਹੀਜੋਗ
 ਤੇਲਾਂਦਣਾਂਈ। ਦੁਰੇਸਾਹਓਹਬਾਗਦਿਚਿਨਾ
 ਇਬੈਠਾਅਸਾਂਬਾਗਦਾਹਸਲਲਿਆਂਦਣਾਂ
 ਈ। ੬੮੮॥ ਜਦਾਬਸੈਈਆਂ। ਆਕੀਹੋਇ
 ਕੇਖੇਨ੍ਹੀਆਂਦਿਚਿਦੁਨੀਏਆਸਕਹੁਸਨਦੇਦਾ

ਰਸੀਜੰਟੀਏਨੀ। ਪਿਛਾ ਅਤਿਨੂੰਦੇਵਣਾਂ ਹੋਇਜੇਨੂੰ
 ਸ਼ੁਗ ਓਸਦਾਕਾਸਨੂੰ ਪਟੀਏਨੀ। ਜੇਨੂੰਦੇਖਕੇਮੁਖ
 ਨਿਗਲਹੋਦੇਕੀਚੈਕਤਲਨਾਂਹਉਲਪਲੰਟੀਏਨੀ।
 ਏਹਆਸਕਦੇਲਅੰਗੂਰਦੀਹੈਮੁਛਪਟਕੇਮੁਲ
 ਨਸੰਟੀਏਨੀ। ਜਿਐਜਿਐਕਟੀਏਤਿਵੇਤ੍ਰੇਹੋਇ
 ਦੁਣਾਂਹੁਤਨਾਲਜੇਓਸਨੂੰਕਟੀਏਨੀ। ੬੬੬। ਏ
 ਹਜੇਬਨਨਿਤਨਾਂਹੋਦੁਣਾਂਈਛਾਂਉਬੰਦਲਾਂਦੀਜਾ
 ਟੁਕੰਟੀਏਨੀ। ਲੋਕੇਸੱਠਸਹੇਲੀਆਂਨਾਲਬੇਲੇਓ
 ਨੂੰਛਾਂਹਦੀਸੇਨਿਤਰੁੰਟੀਏਨੀ। ਪਿਛਾਨਾਂਹਿਦਿਚੇ
 ਸਚੇਆਸਕਾਨੂੰਜਿਵੇਜਾਟੀਏਤਿਵੇਸੇਕਟੀਏਨੀ
 ਦਾਦੇਬੀਨੀਏਤਾਂਖਲੇਹੋਇਲਣੀਏਤੀਗਮਾਰਿਕੇ
 ਪਿਛਾਨਹੰਟੀਏਨੀ। ੭੦੦। ਸ਼ੁਬਦੇਓਠਕੇਓਸਦੇ
 ਗਹਿਹਾਜਰਏਸਕਿਮਦਿਚਿਛਿਲਨਪੱਠੀਏਨੀ
 । ਜਿਨਾਂਕੀਤੁਭੁਲਾਇਆਚਾਤੁਰਾਂਨੈਲਖਮੈਲੀ
 ਆਂਮਹਦੀਆਂਘਤੀਏਨੀ। ਅਠਪਹਰਦਿਸਾਰੀ
 ਏਨਹੀਸਾਹਿਬਕਦੀਓਸਦੀਅੱਖਪਰਤੀਏਨੀ
 । ਮਿਠੀਚੋਗਚੁਗਾਇਕੇਤੋਤਣੇਨੂੰਪਿਛੋਂਕੀਕਰੀ
 ਰੋਣਨਘਤੀਏਨੀ। ਦੁਹਰੇਸਾਹਨਿਬਾਹੀਏਤੋਣਤਾਂ
 ਈਪ੍ਰੀਤਲਾਇਕੇਪਿਛੋਂਨਹੰਟੀਏਨੀ। ੭੦੧।

ਜਵਾਬਹੀਰਾ ਜਿਵੇਂ ਮੁਰਸਵਾਂ ਪਾਸ ਹੀ ਜਾਇਤਾਲਬ

ਭਿਵੇਸਹਿਤੀ ਦੇ ਪਾਸਵਾਂ ਹੀ ਰਹੇਗੇ। ਕਰੀ ਸਭੁਤਕ
ਸੀਰਤੁ ਮਾਛੁਸਾ ਤੂੰ ਪੈਰੀ ਪਵਾਂਤੇ ਮੰਨੀਏ ਨਾਲ ਮੇਰੇ।
ਬਖਸੇ ਸਭੁ ਗੁਨਾ ਹੁਖਦਾਇਸਚਾ ਬੰਦੇ ਬਹੁਤ ਗੁਨਾ
ਹਦੇ ਭਰੇ ਤੇਰੇ। ਦੁਰੇਸਾ ਹਮਨਾ ਵਣਾਂ ਅਸਾਂ ਆਂਦਾ ਸਾ
ਤੂੰ ਸੁਲਾ ਕਰਾਇ ਦਾ ਨਾਲ ਤੇਰੇ। ੧੦੨। ਜਵਾਬਸ

ਰਿਤੀ। ਅਸਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮਤ ਬਲ
ਸਿਰੋ ਪਾਇ ਲੈ ਖੁਸੀ ਆਂ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਲੋਕਾਂ ਮੇਰੇ
ਮਾਗ ਬਿਪਤ ਕੀਤੇ ਮਾਰੇ ਸਹਮ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਰੋਇ ਰਹੇ।
ਗੁਸੇ ਨਾਲਾਇ ਹੁਵਾਲ ਪੈ ਕਾਮਵੰਗੂ ਸਾਡੇ ਜਿਗਰ ਦੇ
ਦਿਚਿ ਗਏ ਇਰਹੇ। ਨੀਲਾ ਮਟੀ ਆਂ ਦੇ ਦਿਚਿ ਦੇ
ਹੇਲਖ ਦੁਰਹੀ ਚਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪੈਇ ਰਹੇ। ਦੁਰੇਸਾ ਹਨਿ
ਸੰਗ ਨਾਰੰਗ ਆਵੇਲਖ ਸੁਹਿਆ ਦੇ ਦਿਚਿ ਸਮੇ
ਇਰਹੇ। ੧੦੩। ਜਵਾਬਹੀਰਾ। ਹੀਰਾ ਅਨਿਜੁਨਾ

ਬਦਿਚਿ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਨਿਆਜ ਮੰਦਰੀ ਆਂ ਬ
ਖਮਰ ਗੋਲੀ ਆਂ ਨੀ। ਕੀਤੀ ਤੇਰੀ ਤਕ ਸੀਰਤੇ
ਬਖਸੇ ਮੇਨੂੰ ਜੋ ਕਛੁ ਆਖ ਸੇ ਮੇ ਤੇਰੀ ਗੋਲੀ ਆਂ
ਨੀ। ਸਾਂਨੂੰ ਬਖਸ ਚਿਹੁ ਮੇਰੇ ਗੋਲੀ ਆਂ ਨੀ ਜੋ ਕ
ਛੁਲਵੇ ਆਂ ਮੇ ਤੇਨੂੰ ਬੋਲੀ ਆਂ ਨੀ। ਹੱਛੀ ਪੀੜ

ਵੰਡ ਵਣੀ ਭੈਣ ਮੇਰੀ ਤੋ ਬੇ ਦਰਸੁਟੀ ਪੋਲਿ ਪੋਲੀ
 ਆਂਨੀ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਕਰਿ ਮੁਲ ਲੈ ਬਾਝੁ ਦੇ ਮਾਂਦੁ ਟਾਂਬੇ
 ਲਲੇ ਜੇ ਕਛੁ ਬੋਲੀ ਆਂਨੀ। ੭੦੪। ਪਰ ਬਾਰਤੇ
 ਮਾਲ ਜਰਹੁ ਕਮੁ ਤੇਰਾ ਸੁਤੇਰੀ ਆਂ ਚਾਂਚੀ ਆਂ
 ਲੀ ਆਂਨੀ। ਨਿਸਨੇ ਜਾਤਿ ਸਭਾਤ ਗਵਾਇ ਛੁਰੇ ਮੇ
 ਰੇ ਦਾਸ ਤੇ ਚਾਹੀ ਆਂ ਬੋਲੀ ਆਂਨੀ। ਮੇਰਾ ਯਾਰੁ ਆ
 ਯਾਚ ਲਵੇ ਖਿਆਈ ਦੇ ਪਈ ਮਾਰਦੀ ਸੇਨਿ ਤਬੇ
 ਲੀ ਆਂਨੀ। ਜੇ ਦੁਆਰੁ ਕਰੀ ਮਦਾਯਾਰ ਮੇਰਾ ਜਿ
 ਸਚੁ ਰੂਪੀ ਆਂ ਕੂਰੀ ਦੀ ਆਂ ਬੋਲੀ ਆਂਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਰ
 ਗੁਮਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਨਹੀ ਬੋਲਦੀ ਮਾਰਦੀ ਬੋਲੀ
 ਆਂਨੀ। ੭੦੫। ਜਵਾਬ ਸਹਿਤੀ। ਪਮਾਲ ਨੇ ਤੇ
 ਪਕ ਸੈਤਾਨ ਦੇ ਗਉ ਸਨੂੰ ਰਬਨ ਅਰਸ ਤੇ ਚਾਨ੍ਹਨ
 ਈ। ਸੂਠ ਬੋਲ ਆਜਿਨਾ ਦਿਆ ਜੁਖਾ ਪਾਤਿਨਾਂ
 ਦਿਚਿ ਬਹਿਸਤ ਨਦਾਨ੍ਹਨ ਈ। ਅਸੀ ਜੀ ਦਰੇ ਮੇ
 ਲਚੁ ਕਾਇ ਬੈਠੇ ਠਹਿਰਿ ਕਰਾਂ ਸੀ ਦਵਾਂ ਪਾਨ੍ਹਨ
 ਈ। ਅਸਾਂ ਮਾਰ ਲੈ ਭਈ ਅਣੁ ਪਿਟੀ ਆਂਨਿ ਚਾਨ੍ਹ
 ਸੀ ਖਉ ਤੇ ਜੇਤ੍ਰ ਚਾਨ੍ਹਨ ਈ। ੭੦੬। ਅਗੇ ਜੋਗੀ
 ਬੋ ਮਾਰ ਕਰਾਈ ਆਈ ਹੁਣ ਹੋਰੁ ਕੀ ਪਨ੍ਹਤ ਲਾਪ
 ਨ੍ਹਨ ਈ। ਪਰ ਬਾਰ ਬੋ ਚਾਇ ਜਬਾਬ ਦਿਤੋ ਹੋਰੁ

ਆਖਕੀਸਚੁਨਿਤਾਰਣਾਂਈ॥ਤੋਬਾਤੁਨਹੈਸੂਜੇ
 ਮੇਮੁਹੋਬੋਲਾਨਕਦੁਖਕੇਮਾਰਜੇਮਾਰਣਾਂਈ॥
 ਮੇਰੇਨਾਲਨਾਦਰਸਾਬੋਲੁਏਦੇਮਤਾਹੋਇਜਾਸੀ
 ਕੋਈਕਾਰਣਾਂਈ॥੧੦੧॥**ਜਦਾਬਹੀਗਾ**ਆਉ
 ਸਹਿਤੀਏਰਬਦਾਦਾਸਤਾਈਨਾਲਭਾਭੀਏਦੇਮ
 ਠਾਬੋਲੀਏਨੀ॥ਹੋਈਏਪੀਣੁਦਿਨੁਦਣੀਸੁਹਦਿ
 ਆਂਦੀਜਹਗਬਿਸੀਅਗਾਂਫਾਂਗੁਨਘੋਲੀਏਨੀ॥ਕਿ
 ਮਬੰਦਹੋਦੇਪਰਦੇਸੀਆਂਦਾਨਾਲਮਿਹਰਦੇਤਿਸ
 ਨੂੰਖੋਲੀਏਨੀ॥ਮੇਰੇਜੇਹੀਭਾਭੀਤ੍ਰਿਨਿਣਾਨਹੋਦੇ
 ਜਾਨਓਸਬੋਚਾਇਘੋਲਿਘੋਲੀਏਨੀ॥੧੦੨॥
 ਜੇਹੀਚਲਿਮਨਾਈਏਬਾਗਦਿਚੋਹੱਥਬੰਨਕੇ
 ਮਿਠਨਾਬੋਲੀਏਨੀ॥ਜੇਕਿਛੁਕੇਸੋਸਿਰਤੇਮੰ
 ਨਲਈਏਗਮੀਸਾਦੀਓਮੁਲਨਰੋਲੀਏਨੀ॥
 ਚਲਨਾਲਮੇਰੇਜੀਵੇਭਾਗਭਰੀਏਮੇਲਕਰਨੀ
 ਏਦਿਚਿਦਿਚੋਲੀਏਨੀ॥ਕਿਵੇਮੇਰਾਤੇਰਾਂਝੇਦਾ
 ਮੇਲਹੋਦੇਖੰਡਦੁਪਦੇਦਿਚਿਚਾਇਘੋਲੀਏਨੀ
 ॥੧੦੩॥**ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ**ਜਿਵੇਸੁਬਾਦੀਕੁੰਜਾਂ
 ਨਿਮਾਜਹੋਦੀਗਾਜੀਹੋਇਇਦਾਲੀਸਭਬਖਸ
 ਦਾਈ॥ਸਹਿਤੀਲਾਹਿਪੁੰਡੀਖੁਸੀਹੋਇਉਠੀ

ਜੀਵਰਨਦਾ ਛੋਲ ਨ ਕੰਚਦਾਈ। ਜਾਹੁ ਬਖਸਿਅ
 ਸਤੁ ਗੁਨਾਹੀ ਰੇ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਕਰਦੀ ਮਥੀ ਸਚੁ ਦਾ
 ਈ। ਸੈਦੇ ਖੇਵੇ ਨੂੰ ਖਬਰਤਾਂ ਨਹੀ ਕਾਈ ਏਥੇ ਨਦਾਂ
 ਅਖਾਨਾ ਹੁਣ ਮਚਦਾਈ। ਦਾਰੇ ਸਾਹਚ ਲਯਾਰ
 ਮੀਨਾਇਆਈ ਏਥੇ ਤੁਕਿ ਸੇਨੂੰ ਮਲਨ ਦਸਣਾਈ
 ॥ ੭੧੦ ॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਗ। ਸਹਿਤੀ ਖੰਡ ਮਲਾਈ
 ਦਾ ਬਾਲੁ ਭਰ ਕੇ ਚਾਇਕੰ ਪਣੇ ਦਿਚਿਲੁ ਕਾਇਆ
 ਈ। ਜੇਗਾ ਦਿਚੁ ਨਿਦਾਜ ਦਿਸਦਾ ਸਗਏ ਮਰਜਾ
 ਈ ਲਬਣਾਇਲਿਆਇਆਈ। ਉਤੇ ਪੰਜ ਰੁਪੇ
 ਜੇ ਸੁਰੇ ਕਰਖੇ ਜਾਇ ਫਕਰ ਦੇ ਫਰਨਾ ਪਾਇਆਈ
 ॥ ਜਦੋਂ ਆਦੀ ਜੋਗੀ ਨੇ ਓਹੁ ਡਿਠੀ ਮੁਹ ਆਪਣਾਂ
 ਮੇਨੁ ਭੁਵਾਇਆਈ। ॥ ੭੧੧ ॥ ਅਸਾਂ ਰੂਹ ਬਹਿਸ
 ਤਦੇ ਬੈਠਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋਟਾ ਦੇ ਜਖਾਂ ਦਾ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ
 ਈ। ਤਲਬ ਮੀਹ ਦੀ ਤੇ ਆਇਓਂ ਗੇ ਸੁੱਖ ਨੁਯਾ
 ਰੋਆਖਰੀ ਦੇ ਹੁਣ ਆਇਆਈ। ਸਹਿਤੀ
 ਬੀਨ ਕੇ ਹੱਥ ਸਲਾਂ ਮਕੀਤਾ ਅਗੇ ਮਲ ਜਦਾ ਬਨ
 ਆਇਆਈ। ਅੰਕਲ ਚੇਰੇ ਤੇ ਚੈ ਪਰੀਜੰਟ ਹਾਕ
 ਮ ਦਾਰੇ ਸਾਹਨੂੰ ਰੱਬ ਦਿਖਾਇਆਈ। ॥ ੭੧੨ ॥ ਜ
 ਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਖਲਕ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਰੱਬ ਸਚੇ

ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਏਰੁ ਕੀਤੇ ਪਸਾਰੇ। ਤਿਨ ਛੋਕਰੀ ੧੪੩

ਜਿਨ ਸੈਤਾਨ ਰਾਵਲ ਕੁੰਤਾ ਬੱਕਰੀ ਕੁਕੜੀ ਅੱਠ ਸੌ

ਹੇ। ਇਹ ਮੂਲ ਫਸਾਦ ਦਾ ਪੈਦਾ ਹੋਆ ਜਿਨਾਂ ਸਭਨ

ਗਤ ਦੇ ਮੂਲ ਮਾਰੇ। ਆਦਮ ਕੰਢ ਬਹਿਸਤ ਬੇਖਾ

ਰਕੀਤਾ। ਇਹ ਗੁਣਿਣਾਂ ਪੁਰੁਹੀ ਕਰਨ ਕਾਰੇ। ਏ

ਹ ਕਰਨ ਫਕੀਰ ਚਾਇਗ ਜਿਆਂ ਨੂੰ ਏਨਾਂ ਗਊਰ

ਜਾਦ ਨੂੰ ਸਿਧੁ ਮਾਰੇ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਜੇਹੁ ਨਹੈ ਦਿਰਿ ਮ

ਰਦਾ ਅਤੇ ਮਿਹਰੀਆਂ ਦਿਚਿਨੀਐ ਬਭਾਰੇ। ੧੧੩

॥ ਜਵਾਬ ਸਹਿਤੀ ॥ ਸਹਿਤੀ ਆਖਿਆ ਪੇਟ ਨੇਖਾ

ਰਕੀਤਾ ਕਣਕ ਖਾਇ ਬਹਿਸਤ ਬੇਕਢਿਆਈ

॥ ਆਈ ਮੇਲਤਾ ਜੀਨ ਤੇ ਮਿਲੇ ਧੱਕੇ ਰਸਾ ਅਸਾਂਝੇ

ਮੈਦ ਦਾ ਵੰਢਿਆਈ। ਸਗੋ ਆਦਮ ਨੂੰ ਹਵਾ ਖਾ

ਰਕੀਤਾ ਸਾਥ ਥੋੜਾ ਇਸ ਕਨੇ ਛੁੱਡਿਆਈ।

ਆਖਨ ਏਹ ਫਰੇਸਤੇ ਕਣਕ ਦਾਣੇ ਨਹੀ ਖਾਵਣੇ

ਮਨੇ ਕਰਿ ਛੁੱਡਿਆਈ। ਦੁਲਨ ਕਰ ਬਾਅਲਿ ਸੋ

ਜਗਨਾਲੇ ਅਸਾਂ ਮੇਰਤੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਕਢਿਆਈ। ੧

੧੪ ॥ ਏਹ ਸਮਝ ਸੈਤਾਨ ਹੀ ਮਿਰਦ ਹੋਆ ਨਾਉਰੀ

ਨਾਦਾ ਬੁਰਾ ਕਰਿ ਛੁੱਡਿਆਈ। ਛੇਦੁ ਨ ਮਰਦਤੇ

ਸੋਪਨਾ ਤੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹੁ ਝੂਠ ਦਾ ਕਾਸ ਨੂੰ ਟੰਡਿਆਈ

ਮਰਦ ਚੋਰ ਤੇ ਠੱਗ ਜੁਆਰੀ ਏਨੀ ਸਾਥ ਬੁਰੇ ਦਾ
 ਬੁਰਾ ਹੀ ਲੰਦਿਆਈ। ਠਿਰਿਕਿ ਨ ਦਿਚਿ ਠਕਰ
 ਨ ਬਾਬਕ ਯਾਜਦੇ ਦੁਹੀਰ ਸੁਲਨੇ ਸੰਦਿਆਈ।
 ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਏਹੁ ਤੀਮਤਾਂ ਖਾਨਰਹ ਮਤ ਜਿਨਾਂ ਜਹਾਂ
 ਨ ਪੈ ਦੇ ਕਰਿ ਛੁਡਿਆਈ। ੭੧੫॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇ
 ਰਾਗਿ ਨਾਂਦਹ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਕੀਗਾ ਹਕੀਤਾ ਰਾਜੇ ਭੁ
 ਜਨੂੰ ਦੇਹਿ ਲਗਾ ਮੀਆਂ ਨੀ। ਸਿਰ ਕੱਪ ਨੂੰ ਤੇ ਸਲ
 ਦਾਹ ਨੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਰਨਾਂ ਜੋ ਕੀਤੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਨੀ।
 ਮਰਦ ਹੈ ਨ ਸੋਰਖ ਦੇਹੇ ਠਸੇਟੇ ਸਿਰ ਚਾੜ੍ਹੀਆਂ ਨੀ
 ਲੋਕਾਂ ਕਾਮੀਆਂ ਨੀ। ਜਿਨਾਂ ਨਹੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕਿਨ ਨ
 ਕਪਾਟੇ ਕੋਣ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭਰੇ ਗਾਹਾਮੀਆਂ ਨੀ
 ॥ ੭੧੬॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਤੀ। ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਸਰਮੁ
 ਨੇ ਹੋਇ ਗੈਰਤ ਚਿਸ ਮਰਦ ਬੇਚਰੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ
 ਨੀ। ਪਰਦੇ ਸਦੇ ਐਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੋਹਨਿ ਸਰਮਦ
 ਦੇ ਤੇ ਸਤਰ ਦੀਆਂ ਬੀਵੀਆਂ ਨੀ। ਇਕ ਗਲ
 ਦਿਚਿ ਮਸਤ ਪਰ ਬਾਰ ਅੰਦਰਿ ਇਕ ਗਰਸਿ
 ਗਰ ਦਿਚਿ ਖੀਵੀਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਯਾਉ ਦੇ
 ਨਾਲ ਅੰਦਰਿ ਅੰਖੀ ਹੇਠ ਜਿਮੀਨ ਦੇ ਸੀਵੀਆਂ
 ਨੀ। ੭੧੭॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਦੁਹੇ ਦਾਰਨ ਰੰਨ ਜ

ਹਾਨ ਅੰਦਰਿ ਲਾਦੀ ਸੇਰ ਨ ਕ ਨ ਥ ਨਾਂ ਹੀ। ਗਾਧਾਨ ੧੪੪
 ਹੀ ਕੁਲੰਦ ਮਣ ਖਟੁ ਖੋਜਾ ਅਤੇ ਖੁਸਰਿਆਂ ਦੀ ਕਾ
 ਦੀ ਕੁਥ ਨਾਂ ਹੀ। ਜੋਗੀ ਨਾਲ ਨਰਨ ਦਾ ਟੁਰੇ ਟੁਰਨਾਂ
 ਜੋਰੁ ਨੈ ਈ ਦਾ ਚੜ੍ਹੇ ਅਗ ਥ ਨਾਂ ਹੀ। ਨਮਰਦ ਦੀ ਦੁੰ
 ਰਨਾ ਕਿ ਸੇਗਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਗਾਂਧੂਆਂ ਦੀ ਕਾਈ ਸੋਥ ਨਾਂ
 ਹੀ। ਯਾਗੀ ਸੋਹ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁੰਗਾਣਾਂ ਨੂੰ ਰੂਰਿ
 ਨਨੂੰ ਸੋਹ ਦੀ ਨਥ ਨਾਂ ਹੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਚਹੁ ਆਪੁ
 ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਏਨਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਥ ਨਾਂ ਹੀ।
 ੧੧੮। ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ। ਮੀਆਂ ਤੀ ਮਤਾਂ ਨਾਲ ਦਿ
 ਆਹ ਸੋਹਣੇ ਅਤੇ ਮਰਨੇ ਦੇ ਸੋਹਣੇ ਦੋ ਦਮੀਆਂ।
 ਪਰ ਬਾਰ ਦੀ ਜੇ ਬਤੇ ਹੈ ਨਜੀ ਨਤ ਨਾਲ ਤੀ ਮਤਾਂ
 ਸਾਕਤੇ ਸੈਣ ਮੀਆਂ। ਏਹੁ ਤੀ ਮਤਾਂ ਸੇਜੁ ਦੀਆਂ
 ਦਾਰਸਾਂ ਨੀ ਅਤੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇ ਨਤੇ ਲੈ ਨਮੀ
 ਆਂ। ਤੀ ਮਤ ਦਾਲਿਆ ਦੀ ਲੋਕ ਸਾਖ ਕਰਦਾ
 ਨਾਲ ਤੀ ਮਤਾਂ ਭਾਈ ਤੇਭੈਣ ਮੀਆਂ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ
 ਇਕ ਜੋਰੁ ਆਂ ਜੋਰ ਦੀਆਂ ਨੀ ਇਕ ਮਿਹਰ ਦੀਆਂ ਮਿ
 ਹਰੀਆਂ ਹੈ ਨਮੀਆਂ। ੧੧੯। ਜਦਾ ਬਜੋਗੀ। ਸਚੁ
 ਆਖੁ ਰਿਨੇ ਕੇਹੀ ਧੁੰਮ ਚਾਈ ਆਤੁ ਸਾਂਭੋ ਜਦ ਜੀਰ
 ਨੂੰ ਪਟਿਆ ਜੇ। ਦਹ ਸਿਰ ਮਾਰਿਆ ਪਹਿ ਸਭੁ ਭੇ

ਦਦੇਕੇਸਟੇਲਿਕਾਰੇਓਸਨੁਪਟਿਆਜੇ। ਕੈਰੋਪਾਂਡ
 ਦੁਦੇਕਟਕਅਠਾਗਾਂਖੁਹਣੀਮਾਰੇਤੁਸਾਂਦੇਸਭਨਿ
 ਖੁਟਿਆਜੇ। ਕਤਲਾਂਮਹੇਏਕਰਬਣਾਇਅੰਦ
 ਰਿਮਾਰਦੀਨਦੇਦਾਰਸਾਸਟਿਆਜੇ। ਜੇਕੋਸਰਮ
 ਯਾਊਰਾਮਾਦਮੀਸੀਮਾਲਜਾਨਥੀਓਸਨੁਪ
 ਟਿਆਜੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਫਕੀਰਤਾਂਨੋਸਆਪਾਪ
 ਛਾਏਸਦਾਮਾਣਕਿਉਪੁਟਿਆਜੇ। ੧੨੦॥ ਜ
 ਦਾਬਸਹਿਤੀ। ਤੈਨੂੰਦੁਰਹੀਕਾਰਹੈਜੋਬਨੇਦਾਖਤ
 ਰਤਲੇਨਾਂਕਿਸੇਨੂੰਲਿਆਵਨਾਂਹੈ। ਜਿਨਾਜਾਇਓ
 ਤਿਨਾਂਦੇਨਾਉਰਖੇਦੁਰਾਪਨੂੰਗੋਸਕਹਾਂਦਨ
 ਹੈ। ਹੋਨਤੀਮਤਾਂਨਹੀਤਾਂਜਗਮੁਕੇਵੇਤਕਿਸੇਨ
 ਜਗਤੇਆਵਣਾਂਹੈ। ਕਰਮਾਤਤੋਰੀਅਸਾਂਦੁਰ
 ਡਿਠੀਐਵੇਸੇਖੀਆਂਪਇਆਦਿਖਾਵਨਾਂਹੈ।
 ਅਸਾਂਚਿਠੀਆਂਪਲਸਦਵਾਇਆਹੈਸਾਥੇ
 ਆਪਣਾਂਆਪਛਪਾਵਨਾਂਹੈ। ੧੨੧॥ ਚਕਾ
 ਬਾਗਦਿਚੋਕਫਦਾਇਛਰੂਹੁਣਹੋਰਕੀਮੁਹੋਅ
 ਖਾਂਦਨਾਂਹੈ। ਅੰਨਖਾਵਦਾਰਜਕੇਗਪੇਦਾਂਗੁਕ
 ਦੇਸੁਕਰੁਬੀਨਹੀਲਿਆਂਦਨਾਂਹੈ। ਨੀਗੇਫਰਜ
 ਤੇਬਹੁਤਦੁਧਾਇਪਸਮਾਂਤੇਪੁਸਤੀਨਨ੍ਹਿਗਾਇ

ਪਲਮਾਂਦਨਾਂਹੈ॥ ਛਤ੍ਰਿਬੰਦਗੀਚੋਰਾਂਦੇਛੜੇਚਾਲੇ ੧੪੫
 ਵਾਰੇਸਾਹੁਛਕੀਰਸਦਾਂਦਨਾਂਹੈ॥ ੧੨੨॥ ਜਦਾ
 ਬਜੋਰੀ॥ ਬਾਗਛਤ੍ਰਿਗਏਗੋਪੀਚਿਦਜੇਹੇਤੇਸਦਾ
 ਦਛੋਰਨਕਯਾਇਗਯਾ॥ ਨਿਸੇਰਵਾਂਛਤ੍ਰਿਬਗਦਾਦ
 ਦੁਰਿਆਓਹੁਆਪਣੀਦੁਹਲਿਘਾਇਗਯਾ॥ ਤੇਛਿ
 ਰੋਨੁਖੁਦਾਇਕਯਾਇਕੇਤੇਮੁਸੇਨਾਲਉਸਟਿਰੁਜਗਾ
 ਇਗਯਾ॥ ਨਮਰਦੁਦਸਦਾਦਜਗਨਉਤੇਦੋਜਕਅ
 ਤੇਬਹਿਸਤਬਣਾਇਗਯਾ॥ ੧੨੩॥ ਆਦਮਛ
 ਤ੍ਰਿਬਹਿਸਤਦੇਬਾਗਨਠਾਭੋਲੇਦਿਸਰੇਕਟਕਨੁ
 ਖਾਇਗਯਾ॥ ਕਾਰੂਜਗਾਇਕਠੀਆਂਮੇਲਿਕੇਤੇਬੰ
 ਨਿਸਿਰੇਨਾਂਪੀਤ੍ਰਿਉਠਾਇਗਯਾ॥ ਮਾਲਦੋਲਤਾਂ
 ਹੁਕਮੁਤੇਸਾਨਸੈਕਤਮਹਿਖਾਸੁਰਇਦੁਲੁਟਾਇ
 ਗਯਾ॥ ਸਿਲੇਮਾਨਸਿਕੇਦਰਮੁਏਸਭੇਹਥਾਵਾਤਤੇ
 ਹੁਕਮੁਚਲਾਇਗਯਾ॥ ੧੨੪॥ ਓਹੁਭੀਏਸਜਾ
 ਨਤੇਰਯੋਨਾਂਹੀਜੇਦੁਆਪਖੁਦਾਇਕਯਾਇਗ
 ਯਾ॥ ਮੁਇਆਂਦਖਤਨਾਂਸੁਰਜੇਦੁਚਵਿਭੋਲੇਸ
 ਰੋਰਬਨੁਤੀਰਚਲਾਇਗਯਾ॥ ਤੇਰੇਜੇਹੀਆਂਕੇ
 ਤੀਆਂਹੋਇਗਈਆਂਤੈਨੁਚਾਉਕੀਬਾਗਦਾਆ
 ਇਗਯਾ॥ ਵਾਰੇਸਾਹੁਹਰਿਆਪਹੈਕਰਨਕਾਰਨੁ

ਵਾਰੀਆਪਣੀਸਭਲਿਘਾਇਗਿਆ॥੭੨੫॥ਜਦ
 ਬਸਹਿਤੀ॥ਪੰਤਿਸ਼ੁਗਣਿਅੰਦੀਕੇਗੀਲਾਇਬੈਠੇ
 ਵਡਮਹਜਰੀਕਹਪੁਲਟਬਾਦਲਾਵੇ॥ਤੇਰੇਦਾਸ
 ਤੇਅਸਾਂਰਿਸਾਲਅੰਦੀਭੁਲਾਦਸੁਖਾਂਏਹੁਕੀਰਾ
 ਵਲਾਵੇ॥ਉਤੇਰਖਿਆਕੀਹੈਨਜਰਤੇਰੀਗਿਣੇਆ
 ਪਨ੍ਰਬਹੁਤਚਤੁਰਾਵਲਾਵੇ॥ਕੀਰੋਕਹੈਕਾਸਦਾਏ
 ਹੁਬਾਸਨਸਾਂਨ੍ਰਦਸਖਾਂਸੋਹਣਿਆਂਸਾਵਲਾਵੇ॥
 ਦਸੇਬਿਨਾਂਨਜਾਪਦੀਜਾਤਪੀਰੀਅਤੇਛੇਬਿ
 ਨੁਥੀਦੇਨਚਾਵਲਾਵੇ॥ਸਹਜਨਾਲਸਭਕੀਮਨਿ
 ਬਾਹੋਦਾਵਾਰੇਸਾਹੁਨਥੀਵੀਉਤਾਵਲਾਵੇ॥੭
 ੨੬॥ਜਦਾਬਜੋਗੀ॥ਕਰਮਾਤਹੈਕਹਰਦਾਨਾਂਉ
 ਰੀਨੇਕੇਹਾਪਤਿਓਆਨਦਿਸੁਰਿਆਈ॥ਕਰੋਚਾ
 ਵਡਾਂਸ਼ੁਗਣਿਅੰਨਾਲਮਸਤੀਅਜੁਤੀਕਾਮ
 ਜਾਣਨ੍ਰਪੁਰਿਆਈ॥ਛਕਰਮਾਖਸਨਿਸੋਈ
 ਕੁਛਰਬਕਰਸੀਐਵੇਜੋਗੀਨ੍ਰਿਚਾਇਦਿਦੂਰ
 ਆਈ॥ਉਤੇਪੰਜਪੈਸੇਲਾਲੋਕਰਖੇਖੰਡਰਾ
 ਵਲਾਂਦਾਥਾਲੁਪੁਰਿਆਈ॥ਵਾਰੇਸਾਹਇਹਕੀ
 ਮਹੈਬੀਦਗੀਦਾਸੀਸਾਅਕਲਸਹੁਰਦਾਦੂਰ
 ਆਈ॥੭੨੭॥ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ॥ਅੰਨਾਂਬਾਨ

ਦਿਆਂ ਚੇਰੀਆਂ ੧੪੭

ਛੁਟਾ ਮਗਰ ਤਿਤਰਾਂ ਦੇ ਜਾਇ ਰੀਮਾ ॥ ਇਕ ਇਸ
 ਤਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ॥ ਅੰਨਾਂ ਪਾਲਿਆ ਅੰਬਾ ਕਰ
 ਣ ਜਾਇ ਲਗਾਈ ਖੋਹਣ ਕਚਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ॥ ੭
 ਜਿਆ ਛੁਲਗੁਲਾ ਬਦੇ ਤੋ ਨੇਨੂੰ ਜਾਇ ਲਗਾਈ
 ਤੁਤ ਸੰਭਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ॥ ਅੰਨਾਂ ਮੋਹਰੀ ਲਾਈ ਏਗਾ ਛੁ
 ਲੇਦਾਲੂਟ ਦਾਇਸੀ ਸਾ ਬਦੇ ਹਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ॥ ਖਚਰ
 ਪਦਾਂ ਦੇ ਚਾਲੇ ਕੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਸਾਂ ਛਾਟਿਆ ਕੇ
 ਤਿਆ ਚਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਤੇ ਦੁਰਦਿ ਚਿਦੰਬ
 ਬੈਠ ਕਮਲਾਭੇ ਜਿਆ ਰੰਗਣੇ ਸਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ॥ ੮
 ੨੮ ॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ ॥ ਜਾਹਿ ਖੋਲਕੇ ਦੇਖਤਾਂ ਸਿ
 ਦਕਆ ਵੀ ਕੇਹਾ ਸਕਦਿ ਲਾਪਾਪਣੇ ਪਾਇਓ
 ਨੀ ॥ ਕਰਆ ਅਸਾਂ ਸੋਰ ਬਤਹ ਕੀ ਕਰ ਸੀਕੇ
 ਹਾਆਣ ਕੇ ਮਗਨ ਖਪਾਇਓ ਨੀ ॥ ਜਾਇ ਦੇ
 ਖਦਿ ਸੁਸਨੇ ਦੁਰਹੇ ਵੀ ਕੇਹਾ ਆਇ ਕੇਹਾ ਨੁਮ
 ਚਾਇਓ ਨੀ ॥ ਰਿਸ ਕਮਿਟੀ ਜਾਂ ਥਾਲੂਨੂੰ ਖੋਲ
 ਸਿਠਾਏ ਬੇਮਕਰ ਕੀਆਇ ਜਗਾਇਓ ਨੀ ॥
 ਦੁਰੇਸਾਹ ਖੁਦਾਇ ਵੀ ਜਾਤੁ ਜੋਗੀ ਜਿਸਨੇ ਸ
 ਹਿਤੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ॥ ੨੯ ॥ ਜਦਾ
 ਬਸਹਿਤੀ ॥ ਨਤਹੁ ਕਮੁ ਛਨਾਹੇ ॥ ੩੦ ॥ ਜਦਾ
 ਜਾਂ ਪਾਨ

ਵਾਰੀਆਪਣ

ਬਸਹਿਤੀ

ਦੁਲਾਂਦਾ ਬਾਲਹੋਇਗਇਆ ਛੁਟ
ਦੁਲਾਂਦੇ ਮੈਂਦਾਲ ਵਿਚੋ ਕੁਛ ਰਦਾ ਜੀਉ
ਪਰੋਇਗਿਆ ਜੇਨ੍ਹਾ ਚਲਿਆ ਨਿਕਿਲ ਯਕੀਨਉ

ਸਦਾ ਕਰਮਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਖਲੋਇਗਿਆ ਗਰਮਗ
ਜਬਦੀਆਤ ਸੋਆ ਬਾਹਾ ਗਫਰ ਕਸਬਦੀ
ਨਾਲ ਸਮੋਇਗਿਆ ॥੩੦॥ ਜਿਸੁ ਨਾਲ ਫਕੀਰ

ਦੇਅਣੀ ਬੰਧੀ ਓਹੁਆਪਣਾਂ ਆਪਦਿਗੋਇ
ਗਿਆ ਦੇਵੇਗਾ ਚਿਅਾਂ ਮਾਰਿਆਂ ਕੇਹਲੇ ਖਾਓਸ
ਖੋਹਿਆਤੇ ਓਹੋਇ ਪਾਇਆ ਮਰਨਦਖਤੋ

ਪਾਸਉ ਖਤਮਲੇਖਾ ਜੋਕਿਛੁ ਜੇਮਿਆਂ ਛੁਹਣੀ
ਛੋਇਗਿਆ ਦਾਰੇਸਾਹ ਜੋਕੀਮੀਆਂ ਨਾਲ ਛੁਥਾ
ਸੋਨਾਂਤਾਂ ਬਿਓਤੁਰਤਹੀ ਹੋਇਗਿਆ ॥੩੧॥ ਜਦ

ਬਸਹਿਤੀ

ਹਥਬੰਨਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਸਹਿਤੀ
ਦਿਲਜਾਨ ਥੀਚੇਲਣੀ ਤੇਰੀਆਂਮੇਂ ਕਰਾਂਬਾਰੀ
ਆਂਦਾਂਗੁ ਬਜਾਇਖਿਜਮਤਨਿਤਪਾਂਦਰੀਰ

ਹਾਂਗੀਠੇਰੀਆਂਮੇਂ ਪੀਰਸਚੁਦਾ ਅਸਾਂਤਹ
ਕੀਕਕੀਤਾ ਬਿਨੁ ਤੇਆਂਦੇਬਰਦੀਆਂਤੇਰੀਆਂ
ਮੇਂਕਰਾ ॥੩੨॥ ਜਦਬਸਹਿਤੀ

ਮਦੇਕਸਫ

॥ਸਾਹੀਜਾਨ

ਤੇ ਮਾਲਹੀ ਰਤੇ ਰੀ ਨਾਲੇ ਸਟੇ ਸਹੇਲੀਆਂ ਚੇਰੀਆਂ ੧੪੭

ਮੇ। ਅਸਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲ ਨਾਂ ਕਦੀ ਮਨੀ ਇਕ ਇਸ

ਮਾਅਜ ਮਾਅਤ ਦੀ ਘੋਰੀਆਂ ਮੇ। ਇਕ ਫਕਰ

ਅਲਾਹ ਦਾ ਰੱਖਤ ਕਦਾ ਹੋਰ ਫਾਹ ਬੈਠੀ ਸਭ ਚੇਰੀ

ਆਂ ਮੇ। ਪੂਰੀ ਨਾਲ ਹਿਸਾ ਬੁਨਾ ਹੋਇਸ ਦਾ ਦਾਰੇਸ਼ ०

ਹਕੀਕਤਾਂ ਗਿਸੀ ਰੀਆਂ ਮੇ। ੧੩੩। ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ

। ਪਰ ਆਪਣੇ ਦਿਚਿ ਚਦਾ ਉਕਰ ਕੇ ਆਖੁਨ

ਗਣੀ ਦਾਂਗੁ ਕੀ ਸੂਕੀ ਏਨੀ। ਜਦੋਂ ਹੱਠ ਚਦੀ ਏ

ਬੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਾਇ ਪਿਦਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਨਾਂ ਬੇਕੂ ਕੀ

ਏਨੀ। ਕੰਢਿ ਗਾਲੀਆਂ ਸਟੇਰ ਦੇਲ ਬਾਂਦੀ ਪਿੰ

ਨਮੁਹ ਲੀਆਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪੂਕੀ ਏਨੀ। ਭੁਲੇ ਭੁਲੀ

ਜਾਂ ਰਿਠੀਆਂ ਅਸਕਾਂ ਦੀ ਦਾਂਗੁ ਕੁਤੀਆਂ ਅਤਿਨ੍ਹ

ਚੂਕੀ ਏਨੀ। ਦਾਰੇਸ਼ਾਹ ਬੀ ਪੁਛ ਲੈ ਬੈਰਗੀ ਨਿਰੂ

ਹਸਾ ਜਕਲ ਬੂਤ ਦਿਚਿ ਫੂਕੀ ਏਨੀ। ੧੩੪।

ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ। ਸਾਂਨਿ ਬਖਸ ਅਲਾਹ ਦੇ ਨਾਉ

ਮੀਆਂ ਸਾਥੋ ਭੁਲਿਆਂ ਏਹ ਗੁਨਾਹੋ ਯਾ। ਕਚਾ

ਸੀਰ ਪੀਤਾ ਬੰਦਾ ਸਦਾ ਭੁਲੇ ਪੁਰੋਆਦ ਮੇ ਭੁਲਣ ०

ਗਹੋ ਯਾ। ਆਦਮ ਭੁਲ ਕੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਖਾਇ ਬੈ

ਠਾ ਕੰਢਿ ਜਿਨ ਤੋ ਹੁਕਮੁ ਫਨਾ ਹੋ ਯਾ। ਸੈਤਾਨ ਉ

ਸਤਾਦ ਯਹੇ ਸਤਿਆਂ ਦਾ ਭੁਲਾਸਿ ਜਾਇ ਓਕੁ ਯਹੇ
 ਰਾਹੁ ਯੋਆ। ੧੩੫। ਮੁਢੇ ਰੂਹੁ ਹੈ ਕੋਲ ਦੇ ਨਾਲ ਯਹਿ
 ਆ ਜੇ ਦਾ ਛਤਿ ਕੇ ਅੰਤ ਯਹੁ ਯੋਆ। ਕਾਰੁ ਭੁਆ
 ਏ ਕੁਤਲ ਬੀਸੁ ਮਯੋਆ ਦੁਰਦ ਉਸਤੇ ਕਹਰਾ
 ਲਾਹੁ ਯੋਆ। ਭੁਲਿਯ ਕਰੀ ਏਲਈ ਪਨਾਹੁ ਰੇ ਜਮ
 ਆਰੀ ਨਾਲ ਚੁੰਦੀ ਰਹੇ ਪਾਹੁ ਯੋਆ। ਅਮਲਾਂ ਬਾ
 ਸੁਦਰਗਾਹੁ ਦਿਚਿ ਪੈਨ ਪੈਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਿਚਿ ਮੀਆਂ
 ਦੁਰੇ ਸਾਹੁ ਯੋਆ। ੧੩੬। ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਘਰੁ ਪੇ
 ਦੁਕੇ ਦੁਹਿ ਦਾਇਤੈ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਛਿਬੀਆਂ ਨਾਲ ਅੰ
 ਗੁਠਿਆਂ ਦੇ। ਯਕਰਮਾਂ ਉਪਿਉ ਅਸਾਂ ਨੇ ਸਬਰ
 ਕੀਤਾ ਨਹੀ ਜਾਣ ਦੀਰਾ ਉਦਘੁਟਿਆਂ ਦੇ। ਜੋਟੀ
 ਹੋਇ ਯਕੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲਵੀ ਓਛਿ ਨੇ ਭੇਰਿ ਓਨੀ
 ਨਾਲ ਠੁਠਿਆਂ ਦੇ। ਸਾਂਨੂੰ ਬੋਲੀਆਂ ਮਾਰ ਕੇ ਨਿਰ
 ਦੀ ਸੇਮੁੰਗ ਰਿਠੇ ਨੀ ਟੁਕਰਾਂ ਜੁਠਿਆਂ ਦੇ। ਆਖਰ
 ਸਚੁ ਦਾ ਸਚੁ ਆਨਿਤ ਰੇ ਨੀ ਕੋਈ ਦੇ ਸਨ ਦੁਸ ਦੇ
 ਸੁਠਿਆਂ ਦੇ। ਦੁਰਸ ਸਾਧ ਸੀਤਾ ਦੇਣੇ ਬੁਰੇ ਹੋ ਨੀ
 ਤ੍ਰਿਠੀ ਮੋਜ ਨੀ ਇਸ ਕਦਿਆਂ ਲੁਠਿਆਂ ਦੇ। ੧੩੭
 ੧। ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ। ਕਰੇ ਜਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਰੱਬ ਹਿਮਾਂ
 ਯਤਾਂ ਨੀ ਹੋਕੁ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਖੂਬ ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ

ਮਸ੍ਰਕਾਂਆਨਿਸੁਆਲਕੀਤਾਤਦੋਚੋਦੋਖੰਡਰਸੂ ੧੪੮

ਲਕੀਤਾ। ਰੱਬਜਿਨਾਂਤੇਆਪਦੁਆਲਹੋਦੇਕਮਤਿ
ਨਾਂਦਾਸਭਮਾਕੁਲਕੀਤਾ। ਦੁਰੇਸਾਹਨੇਕਸਬਦਿ
ਖਾਇਦਿਤਾਤਦੋਜੰਟੀਨੇਫਕਰਕਬੁਲਕੀਤਾ। ੧

੩੮। ਜਦਾਬਜੋਗੀ। ਫਿਰੋਜੋਬਨੰਦੀਭਰੀਤੇਸਾ

ਨਚਵੀਆਂਆਉਟਲੀਨੀਮੁੰਡੀਏਦਾਸਤਾਨੀ।

ਮਰਦਮਾਹਮਰਕਟੀਜਿਗਬਾਜੇਮਾਣੁਮਤੀਏਗੀ

ਡੀਏਦਾਸਤਾਨੀ। ਬਖਸੇਰੋਬਗੁਨਾਹਤਕਸੀਰਤੇ

ਰੀਲਾਜਾਂਦੀਹੀਰਨੂੰਨਦੀਏਦਾਸਤਾਨੀ। ਦੁਰੇਸਾ

ਹਸਮਝਾਇਜੇਟੇਟਵੀਨੂੰਲਾਹਦਿਲੇਦੀਘੁੰਡੀਏ

ਦਾਸਤਾਨੀ। ੩੯। ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ। ਜੀਕਿਤੁ

ਸੀਯੁਰਮਾਓਸੋਜਾਇਆਖਾਂਤੇਰੋਹੁਕਮੁਦੀਤਾ

ਬਿਆਹੋਈਆਂਮੇ। ਤੇਰੀਪਾਕਜੁਬਾਨਦਾਹੁਕ

ਮੁਲੈਕੇਕਸਦਹੋਇਕੇਜਾਇਖਲੇਈਆਂਮੇ। ਤੇ

ਰਾਹਾਲਸੁਣਾਇਸਭਹੀਰਤਾਂਈਮੇਂਹੀਰੋਜਕੇਤੋ

ਈਆਂਚੋਈਆਂਮੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਦੀਸੋਜਜਾਂਸਾ

ਯੁਕੀਤੀਨਹੀਮੁਫਕਦੀਕੋਈਬਦਖੋਈਆਂਮੇ

੪੦। ਜਦਾਬਜੋਗੀ। ਲਿਆਂਦੀਹੀਰਨੂੰਜਾ

ਇਜੇਦੀਨਕਰੀਏਆਇਜਾਈਓਦਿਲਬਰਾਦਾ

ਸਤਾਈ। ਜਾਇਆ ਖੀਰਾਂ ਸ੍ਰੇਤੈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਸ਼ੁਕ
 ਲਾਈ ਚਿਦਿਲ ਬਰਾਦਾ ਸਤਾਈ। ਸਦਕਾ ਸੈਦੇ ਦੇ
 ਨਵੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲਾ ਮਿਲਨ ਆਂਈ ਚਿਦਿਲ ਬਰਾ
 ਦਾ ਸਤਾਈ। ਸਾਂਨਿ ਮਿਹਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਖਾਲ ਸੂਰ
 ਤ ਪ੍ਰਿਥੁ ਲਾਹੀ ਚਿਦਿਲ ਬਰਾਦਾ ਸਤਾਈ। ॥ ੭੪੧ ॥
 ਜਲ ਠਨਾਗ ਵੰਗੂ ਦਲ ਪਾਇ ਬੈਠੀ ਗਲੇ ਲਾਹੀ
 ਚਿਦਿਲ ਬਰਾਦਾ ਸਤਾਈ। ਦਿਨੇ ਗਤਿ ਨੇਗੀ ਨਿ
 ਟਿ ਕਣ ਦੇ ਦੀ ਤੇਰੀ ਚਾਹਿ ਚਿਦਿਲ ਬਰਾਦਾ ਸਤਾ
 ਈ। ਲੋਣੇ ਲੁਟੀ ਏਨੇ ਟਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਕ ਦੇ ਕੇਲੁ ਦੁਜਾ
 ਈ ਚਿਦਿਲ ਬਰਾਦਾ ਸਤਾਈ। ਗਲ ਪਲ ਕ੍ਰਾਇ
 ਸਕ ਦੇ ਕੁਠਿ ਆਂਦੇ ਮੁਹਿ ਪਾਹਿ ਚਿਦਿਲ ਬਰਾਦਾ
 ਸਤਾਈ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਨਿ ਮਾਨ ਦਾ ਫਰਜ ਦੁਹਾ ਸਿ
 ਰੇ ਲਾਹੀ ਚਿਦਿਲ ਬਰਾਦਾ ਸਤਾਈ। ॥ ੭੪੨ ॥ ਜ
 ਦੁਬ ਸਹਿਤੀ। ਲੇਲਾਂ ਸੋਹਣੀ ਮੋਹਣੀ ਹਿਸਰਾਣੀ
 ਮ੍ਰਿਗ ਨੈਣੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕੇ ਪਲ ਨੀਹਾਂ। ਤੇਰੀ ਆਂਦੇ ਖ
 ਕੇ ਅਜ ਮਤਾਂ ਪੀਰੀ ਆਂ ਮੇ ਬਾਂਦੀ ਹੋਇ ਕੇ ਪਰਾਂ
 ਨੂੰ ਚਲ ਨੀਹਾਂ। ਪੀਰੀ ਪੀਰ ਦੀ ਦੇਖ ਮੁਰੀ ਦੋ
 ਈ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਆਣਿ ਕੇ ਮਲ ਨੀਹਾਂ। ਮੇਨ ਬਖ
 ਸ ਮੁਗਾਦ ਬਲੋ ਚਸਾਂ ਈ ਆਂ ਨੇ ਕਾਂ ਤੇਰੀ ਆਂ ਸਿਰੇ

ਤੇ ਝੱਲ ਨੀਹਾਂ। ਦਰੇਸਾਰ ਕਰਿ ਤਾਗ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦੇ ੧੪੮

ਮੇਦਰ ਬਾਰ ਅਲਾਹ ਦਾ ਮਲ ਨੀਹਾਂ॥ ੧੪੩॥ ਜਦ

ਬਸਹਿਤੀ॥ ਸਹਿਤੀ ਜਾਇ ਕੇ ਹੀਰ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹ ਕੇ

ਭੇਦ ਯਾਰ ਦਾ ਸਭੁ ਸਮਝਾਇਆਈ॥ ਜੈ ਨਿਮਾਰਿ ਕੇ

ਪਰੇ ਫਕੀਰ ਕੀ ਤੋਢਿ ਹੁਜੇ ਗੀ॥ ਬਣਿ ਆਇਆ

ਈ॥ ਓਸ ਨੂੰ ਠਗ ਕੇ ਮਹੀ ਚਗਾਇ ਲਈਆਂ ਦੇ ਬੇ

ਆਇ ਓਸ ਰੰਗੁ ਦੁਇਆਈ॥ ਤੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਨੇ ਚਾ

ਇ ਮਲਿਗ ਕੀਤਾ ਮਨੇ ਓਸ ਨੂੰ ਚਾਇ ਭੁਲਾਇਆ

ਈ॥ ੧੪੪॥ ਓਪੇ ਕੇ ਨਪੜਾ ਦਾਇ ਤੇ ਦੇ ਨਲ ਬੀ

ਆਪ ਦੁਹੁਟੁ ਆਇ ਸਦਾਇਆਈ॥ ਆਪ

ਰੇ ਵਿਜਲੀ ਖਾਂ ਦੇ ਦਾਂਗੁ ਸਚੀ ਓਸ ਨੂੰ ਯੂਸਬ ਚਾਇ

ਬਣਾਇਆਈ॥ ਕੀਤੇ ਕੋਲ ਕਰਾਰ ਬਰ ਬਾਰ

ਗਏ ਆਇ ਸੈ ਦੇ ਨੂੰ ਕੀਤ ਬਣਾਇਆਈ॥ ਤੇ ਆਜੇ

ਗਮਿ ਲੀਪਿ ਰੂਖਾ ਕਰਾਂ ਝੋਕੇ ਨਪੜਾਇ ਕੇ ਗਲ

ਦੇ ਦਾਇਆਈ॥ ੧੪੫॥ ਦੁਨ੍ਹਾ ਜੁਹਰ ਕੀਤਾ ਮਿ

ਲੇ ਪੀਰ ਪੰਜੇ ਮੈ ਨੂੰ ਕਸ ਬਹੀ ਜੋਗੁ ਦਿਖਾਇਆਈ

॥ ਦੇਣੇ ਦਾਰਮ ਦਾਸ ਹੁਇ ਦਿਹਰ ਬੈਠੀ ਲੈਣੇ ਦਾ

ਰਹੀ ਅੰਕ ਕੇ ਆਇਆਈ॥ ਗਾਲੀ ਦੇਇ ਕੇ ਦੇਖਿ

ਓਂਕਰ ਦਿਤੇ ਨਾਲੇ ਮੁਹਲੀਆਂ ਨਾਲ ਕੁਟ ਦਾ

ਇਆਈ। ਹੋਇਜਾਂਹੇਨਿਹਾਲਜਾਇਕਰੇਜਾਰਤ
 ਤੈਨੂੰਬਾਗਦਿਚਿਓਸਬੁਲਾਇਆਈ॥ ੭੪੬
 ਜਾਰਤਮਰਦਕਿਛਾਪਦਾਹੋਇਜਾਸੀਨੂਰਛ
 ਕਰਦਾਦੇਖਦੇਆਇਆਈ। ਸੁਬਨਜਰਲੈਕੇ
 ਮਿਲੀਹੋਇਰਈਪਤੋਛਜਦਾਰਬਹਾਲਹੁਇ
 ਆਇਆਈ। ਚਿਸਦੀਆਜਨੁਆਬਹਯਾ
 ਤਓਹੋਕਾਹੇਸਹਿਤੀਏਸੁਗਣਪਾਇਆਈ।
 ਮਾਰਹਾਲਥੀਓਹੁਬੇਹਾਲਕੀਤੋਕਾਹੇਭਾਭੀਏ
 ਕਹਰਦੁਪਾਇਆਈ। ਕਤਲਾਮਚਾਯਾਬਾਗ
 ਮੁਲਕਹੋਆਨੈਣਾਂਦਾਲੀਏਗੈਬਕਿਓਚਾਇਆ
 ਈ॥ ੭੪੭॥ ਖਾਕਲਾਇਕੇਕੀਨਪਣਾਇਓਈ
 ਏਡਾਹੁਸਨਦਾਗਰਬਦਿਲਆਇਆਈ। ਬ
 ਰੇਓਸੁਛਕੀਰਥੋਹੀਰਸੇਈਹਬਬਿਨਿਕੇਜਿਨ
 ਬਖਸਾਇਆਈ। ਇਕੇਮਾਰਜਾਸੀਇਕੇਤਾ
 ਰਜਾਸੀਏਹੁਮੀਂਹਏਨੂਹਜੇਆਇਆਈ। ਅ
 ਮਲੋਛਤਤੇਦਰੀਦਿਸਥਾਰਛਲੀਕੇਗਭੀਲ
 ਦਾਸਾਂਗਬਣਾਇਆਈ। ਦਾਰਸਕੋਲਬਣਾ
 ਇਕੇਖੋਲਰੁਪੋਕੇਗਨਦਾਂਮਖੋਲਮਚਾਇਆ
 ਈ॥ ੭੪੮॥ ਜਦਾਬਹੀਰਾਹੀਰਆਖਿਆਖੋ

ਲਿਕੇਚਾਇ ~~ਖੇਤਰੇਟਖਰਾਨੂਭੂਕਵਿਖਾਂਦ~~
 ਨੀਗਾਂ। ਨੈਣਚਾਨੂਕਸਾਣਤਕਗਾਂਪੁਰਜੇਕਤਲ
 ਆਸਕਾਂਦੀਉਤੇਪਾਂਦਨੀਗਾਂ। ਅਗੇਚਾਕੁਸੀਖਾਕ
 ਕਰਿਸਾਨੂਸਟਾਂਉਸਦੇਇਸਕਨੂਸਿਕਲਚਨਾ
 ਦੁਨੀਗਾਂ। ਉਸਦੇਪੈਗਾਂਦੀਖਾਕੈਜਾਨਮੇਰੀਸਾਰੇ
 ਸਚੁਦੀਨਿਸਾਂਦਿਵਾਂਦੁਨੀਗਾਂ। ਮੁਆਪਮਾਹੈਨਾ
 ਲਾਭਿਰਾਕਗਾਂਸ਼ਾਈਸੇਵਾਂਗੁਭਿਰਿਮੇਨੂਜਿਵਾਂਦੁਨੀ
 ਗਾਂ। ਵਾਰੇਸਾਹਪਤਿਗਨੂਸਮਾਂਦਾਂਗੁਮਗਲਾਇ
 ਕੇਸਾਨੂਕਵਿਖਾਂਦੁਨੀਗਾਂ। ੧੪੯। ਜਦਾਬਹੀਰਾ
 ਹੀਰਨਾਇਕੇਪਟਦਾਪੈਨਿਤੇਦੁਰਵਾਂਲੀਅੰਤੁਭੂ
 ਲੇਲਮਲਾਂਦੁਦੀਹੈ। ਦੁਲਪਾਇਕੇਮੇਢੀਆਂਖੰ
 ਨੀਆਂਨੂਗੋਰੇਮੁਖਪਰਜੁਲਭਪਲਮਾਂਦੁਦੀਹੈ।
 ਕਜਲਾਭਿਨਵੈਨੈਣਅਪਰਾਧਲੁਟੇਦੇਦੇਹੁਸਨ
 ਦੇਕਟਕਲੈਪਾਂਦੁਦੀਹੈ। ਮਲਿਦੁਟਵਾਂਹੋਠਾਂਤੇ
 ਲਾਇਸੁਰਖੀਨਵਾਂਲੋਨੂਤੇਲੋਨੂਚਲਾਂਦੁਦੀਹੈ।
 ੧੫੦। ਸਿਰੀਸਾਫਦਾਭੇਛਨਪੈਨਿਸੁਹਕਨੀ
 ਵਾਲੀਆਂਬੁਕਬੁਕਪਾਂਦੁਦੀਹੈ। ਘਤਾਂਸ਼ਾਤਤੰ
 ਲੋਟ੍ਹਿਦੇਸਿਰੇਚਨਕੇਹੀਰਸਮਾਲਲੱਟਕਦੀ
 ਆਂਦੁਦੀਹੈ। ਕੀਮਖਾਬਦੀਚੋਲਵੀਪੈਨਬੈ

ਠੀਮਾਣਕ ਬੋਕ.

ਮਾਗਥੀਮ

ਸਤ ਛੁਣਕਦਾ ਜਿਵੇਂ ਆਦੁ ਖਲਕ ਤਦੇ ਖਕੈ ਕਤ
 ਲਗੁ ਇਜਾਂ ਦੁਦੀਐ। ਨੈਣ ਮਸਤੁ ਤੇਲੇ ਦੁਦੇ ਸਿਰੇ
 ਚ ਦੁਕੇ ਸਾਹ ਪਰੀ ਛੁਣ ਛੁਣਕਰਦੀ ਆਂ ਦੁਦੀ
 ਐ॥ ੧੫੧॥ ਟਿਕਾ ਬਿਦੁਲੀ ਬਣੀਐ ਨਾਲ ਲੂਲਾਂ
 ਦਾਂਗੁ ਮੋਰ ਦੇ ਪਾਇਲਾਂ ਪਾਂ ਦੁਦੀਐ। ਕਦੀ ਕਦਿ
 ਕੇ ਘੁੰਡ ਲੁਕਾਇ ਦੇਂਦੀ ਕਦੀ ਖੋਲ ਕੇ ਰਾਇ ਮੁਸ
 ਕਾਂ ਦੁਦੀਐ। ਘੁੰਡ ਲਾਹਿਕੇ ਲਟਕਾਇ ਖਾਇ ਸਾਰੀ
 ਜੰਟੀ ਗੁਠ ਨਾਸਾਰ ਮੀਨਾਂ ਦੁਦੀਐ। ਦੇਖੀ ਦਾਰਸ
 ਪਰੀ ਦੀ ਨਜਰ ਬਿਨੇ ਦੇ ਲਤ ਦੇਖੇ ਦੁਖ ਕਰਿ ਰਾਇ
 ਦਿਖਾਂ ਦੁਦੀਐ। ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਜਾ ਜੰਟੀ ਦੀ ਨਜਰ
 ਚੜ੍ਹਿਆ ਖਲਕ ਤਸੈ ਫੀਆਂ ਛੁਕਦੀ ਆਂ ਦੁਦੀ
 ਐ॥ ੧੫੨॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ ਜੋਗੀ ਦੇਖ ਕੇ ਆਖ
 ਦਾ ਪਰੀ ਕਾਈ ਭਾਵੇ ਸੋਹਣੀ ਹੀਰ ਸਿਆਲੋ
 ਦੇ। ਕੋਈ ਗੁਰਿ ਕਿਸੇ ਹੋਣੀ ਇੰਦੁਰਾਣੀ ਹੀਰੋ
 ਦੇ ਤਾਂ ਸੇਈ ਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ। ਗਾਂਝਾ ਆਖਦਾ
 ਅਬਰ ਬਗਾਠ ਆਈ ਬੇਲਾ ਜੀਗਲਾਲ ਲੋ
 ਹੀਲਾਲ ਹੋਵੇ। ਠਟ ਜੇ ਨੁਕੇ ਬਰਲਾਂ ਪਟਾਬ
 ਧੀ ਦੇਖਾਂ ਕੇ ਹਨ੍ਹਾਰੇ ਸਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇ। ਚਮਕੇ ਨੂਰ

ਖੁਦਾਇਦਾ: ॥ ੧੫੧ ॥ ਏਹੀ ਨਿਜਰਖੁ ॥ ੧੫੧ ॥
 ਸਾਲਹੋਏ ॥ ੧੫੩ ॥ ਨੇਹੇ ਆਇ ਕੇ ਕਾਲ ਜੇ ਪਾਇ
 ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਮਸਤ ਕੋਈ ਨ ਸੇ ਨਾਲਹੋਏ ॥ ਫੁਲ ਪਾ
 ਇਕੇ ਮੇਠੀਆਂ ਖੁੰਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਜੁਲਫ
 ਲਟਕਾਇ ਹੋਏ ॥ ਡੁਲਹਾਲ ਤੇ ਲਟਕਦੀ ਚਾਲ ਸੁ
 ਦਰ ਜਿਵੇਂ ਪੇਖਣੇ ਦਾ ਕੋਈ ਖਿਆਲਹੋਏ ॥ ਚਾਰ
 ਸੂਹ ਮਹ ਬੂਥ ਦੀ ਛੋਹੋਈ ਜੀਉ ਸੋਈ ਜੋ ਮੁਰ
 ਸਦਾਂ ਨਾਲਹੋਏ ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਆਇ ਚੰਬੜੀ ਗਾਂਝ
 ਟੇ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਜੋਹੀ ਦੇ ਹੋਥ ਫਿਰਿ ਲਾਲਹੋਏ ॥ ੧੫੪ ॥
 ੪ ॥ ਜਦ ਬਹੀਰਾ ॥ ਪੁੰਡ ਲਾਹਿਕੇ ਹੀਰ ਦੀ ਦਾਰ
 ਵਿੱਤਾਰ ਹੀ ਹੋਸੁ ਨ ਅੰਕ ਲਥੀ ਤਾ ਕ ਕੀਤਾ ॥ ਲਿ
 ਕਾ ਬਾਗ ਦੀ ਪਰੀ ਨੇ ਸ਼ਾਕ ਵਿੱਤੀ ਸੀਨਾਂ ਪਕਣ ਕੇ
 ਚਾਕਦਾ ਖਾਕ ਕੀਤਾ ॥ ਬੀਨ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਂ
 ਟੋਰ ਵਿੱਤੀ ਤੇ ਹੋਇ ਸਕਨੇ ਮਾਰਿ ਕੇ ਖਾਕ ਕੀਤਾ ॥
 ਮਾਇ ਬਾਪ ਤੇ ਸਾਕ ਭੁਲਾਇ ਅਸਾਂ ਚਾਇ ਚਾਕ
 ਨੂੰ ਆਪਣਾਂ ਸਾਕ ਕੀਤਾ ॥ ੧੫੫ ॥ ਤਾਂ ਨੇ ਮੇਹਣੇ
 ਖਲਕ ਦੇ ਸਭ ਸਹੇ ਸਾਹੁਰੇ ਪੇਕਿਆਂ ਬਹੁਤ ਹਿ
 ਲਾਕ ਕੀਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਬਾਝੁ ਨਾਂ ਕਿ ਸੇ ਨੂੰ ਅੰਗੁਲਾਖ ॥
 ਉਗਾਹ ਨਾਲ ਦਾ ਮੈਰ ਬਪਾਕ ਕੀਤਾ ॥ ਦੇਖਨ ਦੀ

ਨਿਰੋਈਆਮਾਦੁ ਬਿਰਹੁਨੇਖੰ

ਕਕੀਤਾ। ਦੁਰੇਸਾਹਲੇਚਲਣਾਤੁਸਾਂਸਾਨੂਕਿਸ

ਵਾਸਤੇਜੀਉਗਮਨਕਕੀਤਾ॥ ੧੫੬॥ ਜਵਾਬਜੋ

ਗੀ। ਚੋਪਗਾਂਈਆਂਛਤ੍ਰਿਕੇਚਾਕਬਣਿਆਂਮੇਂਹੀ

ਚਾਰਕੇਅੰਤੁਨੂੰਚੋਰਹੋਏ। ਕਿਲਕੂਰੀਆਂਦੇਲੋਣੁਅੰ

ਰੀਆਂਦੇਅੰਲੋਹਾਰੀਏਹੋਰਦੇਹੋਰਹੋਏ। ਬਾਪਮਾਂਉ

ਜਬਾਨਦਕੋਲਹਾਰੇਕਮਖੇਵਿਆਂਦੇਜੋਰੋਜੋਰਹੋਏ।

ਗਹੁਸਚੁਦੇਤੇਕਦਮਧਰਨਨਾਂਹੀਜਿਨਾਂਖੇਟਿਆਂ

ਦੇਮਨਖੋਰਹੋਏ। ਤੇਰੇਵਾਸਤੇਮਿਲੇਹਾਕੰਢਿਦੇਸੇ

ਦੇਸਆਪਣੇਦੇਅਸੀਂਚੋਰਹੋਏ। ਦੁਰੇਸਾਹਰਨਾਂਟੁ

ਣੇਹਾਰੀਆਂਨੀਮਾਰੇਹੁਸਨਦੇਵੇਖਲੈਮੋਰਹੋਏ।

੧੫੭॥ ਜਵਾਬਹੀਗ। ਮਿਹਤਰਨੁਹਦਿਆਂਬੇਟਿ

ਆਂਜਿੰਦੁਕੀਤੀਰੂਬਮੁਏਨੀਛਤ੍ਰਿਕਾਣਿਆਂ

ਨੂੰ। ਯਾਕੂਬਦਿਆਂਪੁਤਰਾਂਜੁਲਮਕੀਤਾਸੁਣਿਆਂ

ਹੋਸੀਆਯਸਬਦਿਆਵਾਣਿਆਂਨੂੰ। ਗਬੀਲ

ਕਾਬੀਲਦੇਜੀਗਹੋਏਛਤ੍ਰਿਗਏਨੀਕੁਤਬਟਿਕਾਣਿ

ਆਂਨੂੰ। ਜੇਮੈਂਜਾਣਦੀਮਾਪਿਆਂਬੀਨਦੇਦੀਛਤ੍ਰਿ

ਚਲਦੀਝ੍ਰਿਗਪਿਕਾਣਿਆਂਨੂੰ। ਖਦੁਸਹੱਕਦੀਕਲ

ਮਤਕਦੀਰਦੁਗੀਮੋਟੈਕੈਣਅਲਾਹਦੇਭਾਣਿਆਂ

ਮਤਕਦੀਰਦੁਗੀਮੋਟੈਕੈਣਅਲਾਹਦੇਭਾਣਿਆਂ

ਨੂੰ॥ ੭੫੮॥ ਕਿਸੇਤਤ੍ਰੇਦਖਤਸੀਨੇਹੁਲਾਯਾ॥ ੭੫੩
 ਬੀਨਿਆਭੀਨਿਆਂਦਾਣਿਆਂਨੂੰ॥ ਸਾਰੇਤਿਨਹੋਥਮੁ
 ਲਖਹੈਨਿਮੀਤੇਰੀਵਲੋਕਸਨੂੰ॥ ਮੇਰੇਦੁਲਾਣਿਆਂ॥
 ਨੂੰ॥ ਗੁੰਗਾਨਹੀਕੁਰਾਨਦਾਹੋਇਗਾਫਜਅੰਨਾਂਦੇਖ
 ਦਾਨਹੀਟਿਣਾਂਟਿਆਂਨੂੰ॥ ਫਾਰਸਬਿਨਾਅਲਾਹ
 ਦੇਕੋਣਪੁਛੇਅਸਾਂਦੁਖੀਆਂਅਤੇਨਿਤਾਂਟਿਆਂਨੂੰ॥
 ॥ ੭੫੯॥ ਜਦਾਬਜੇਗੀ॥ ਤੇਰੇਮਾਪਿਆਂਸਾਕਕੁ
 ਥਾਇਕੀਤਾਅਸੀਰੁਲਦੇਰਹਗਏਪਾਸਿਆਂ
 ਤੇ॥ ਆਪਪਰਚਗਈਏਨਾਲਖੇਣਿਆਂਦੇਸਾਰੀ
 ਗਲਗਵਾਈਆਗਾਸਿਆਂਤੇ॥ ਸਾਂਨੂੰਮਾਰਕੇਗਲੇ
 ਬਿਗਲਕੀਤੇਆਪਹੋਈਏਦਾਬਿਆਂਪਾਸਿਆਂ
 ਤੇ॥ ਸਾਢੇਤਿਨਮਣਦੇਹਸੇਠਿਦਾਂਕੀਤੀਆਇ
 ਰਹੀਹੈਤੇਲਿਆਂਮਾਸਿਆਂਤੇ॥ ਅੰਗਾਪੈਉਬਾਗਾਂ
 ਪਉਨਤਿਨਿਕਾਂਣੇਲਿਖੇਏਸਜਮਾਨੇਦੇਪਾਸਿ
 ਆਂਤੇ॥ ਫਾਰੇਸਾਹਕੀਜਿੰਦੁਦਾਹੋਵਿਸਾਹਸਾਰੀ
 ਉਮਰਹੈਨਖਸਪਤਾਸਿਆਂਤੇ॥ ੭੬੦॥ ਜਦਾਬ
 ਸਾਇਰ॥ ਜੇਕੋਈਏਸਜਹਾਨਦਿਚਿਆਦਮੀਹੈ
 ਰੋਂਦਾਮਰੇਗਾਉਮਰਨੂੰਸ਼ੁਰਦਾਈ॥ ਸਦਾਸੁਖੀ
 ਨਹੀਕਿਸੇਮਾਨਬੀਨੇਇੰਨ੍ਹਜਿੰਦੁਗੀਤੇਸਜਮੂਰ

ਨਿੰ: ਈ। ਬੀਦਾਜੀਦੇਂ ਦੀ ਕਰੇਨਿਤਾਸਾਅਰਜਾ
 ਈਲਿਭੀਸਿਰਉਤੇਪੂਰਦਾਈ। ਦੁਰੇਸਾਹਇਸ
 ਇਸਕਦੇਕਰਨਗਾਦਾਲਦਾਲਨਿਖਾਲਕਚੁਰ
 ਦਾਈ। ੧੬੧। ਜਦਾਬਹੀਗ। ਤੁਸੀਕੋਰੇਜੇਹੁਕਮੁ
 ਤਾਂਪਰੀਜਾਈਏਨਾਲਸਹਿਤੀਦੇਸਾਜਬਣਾਈ
 ਏਨੀ। ਬਾਗਇਸਕਦਾਪੁਸਕਗਮਨਾਲਹੋਇ
 ਆਮੀਹਅੰਕਲਦੇਨਾਲਦੁਰਸਾਈਏਜੀ। ਕਿ
 ਦੇਂਕਰਮੇਅੰਕਲਨਾਲਿਜਤਨਗੁਢੇਇਸਕਦੀ
 ਅੰਗਬੁਝਾਈਏਜੀ। ਜਾਇਤੁਆਰੀਆਂਤੁਰਨਦੀ
 ਆਂਬੁਝਕਰੀਏਸਾਂਨੂੰਸੱਜਣਾਹੁਕਮੁਕਰਾਈਏ
 ਜੀ। ਹਜਰਤਸੂਰਤਇਖਲਾਸਲਿਖਦੇਹਮੈਨੂੰ
 ਠਾਲਕੁਰਗਨਜੂਮਦਾਪਾਈਏਜੀ। ਖੋਲੋਠ
 ਲਦੇਕਾਨਦੀਦਾਨਗਾਠਜਦੁਰੇਸਾਹਬੋਸਗ
 ਨਪੁਛਾਈਏਜੀ। ੧੬੨। ਜਬਾਬਸਾਇਗ। ਅ
 ਵਲਿਪੈਰੁਪਕਣੇਇਤਰਾਜਕਰਕੇਠਰਨਾਲਕ
 ਲੇਜੇਦੇਲੰਗਗਈ। ਨਦਾਂਤੋਰਅਜਾਪਬਨਜਰ
 ਆਆਵੇਖੋਚਲਪਤਿਗਥੇਅੰਗਗਈ। ਕੇਹੀ
 ਲਗਗਈਚਿਣਗਜੰਗਗਈਖਬਰਜੰਗਭਈ
 ਦੁਨਿਪ੍ਰੰਗਗਈ। ਯਾਰੋਠਗਾਂਦੀਰੇਦੁਣੀਹੀਰ

ਜੋਟਿ ਮੁਹਲਗਦਿਆਂ ਯਾਰਨੂੰ ਠੰਗਗਈ॥ ੭੬੩॥ ੧੫੩
 ਲਗਾਮਸਤਹੋ ਕਮਲੀਆਂ ਕਰਨਗਲਾਂ ਵਾਇਕਿ
 ਸੇਠਕੀਰਦੀਲਗਗਈ॥ ਅਗੇਧੂਆਂ ਧੁਖਦਿਤ੍ਰੁ०
 ਖੇਵਿਆਂਦਾਉਤੋਛੁਕਕੇਸ਼ੁਗਣੇਲਗਗਈ॥ ਹੀ
 ਰਜੇਗੀਦਾਬਾਗਦਿਚਿਮੇਲੈਆਗੱਲਆਪਮਸ०
 ਹੁਰਹੋਜਗਗਈ॥ ਵਾਰੇਸਾਹੁਹੈਟੁਟੇਨੂੰਤੋਨੁਗਈ
 ਵੇਖੋਕਮਲੇਨੂੰਪਰੀਲਗਗਈ॥ ੭੬੪॥ ਜਵਾ
 ਬਹੀਗ॥ ਹੀਰਹੋਇਰੁਖਸਦਗਾਂਝੇਯਾਰਕੋਲੋਆ
 ਉਸਹਿਤੀਏਮਤਾਪਕਾਈਏਜੀ॥ ਠਠਾਭੀਨਿ
 ਛਕੀਰਨੂੰਕੱਚਿਆਸੀਕਦੇਓਸਨੂੰਖੋਰਹੀਪਾਈ
 ਏਜੀ॥ ਵਹੁਣਲੇਣੁਪੈਯਾਬੇਣੁਸੁਹਦਿਆਂਦਾਨਾ
 ਲਕਰਮਾਂਦੇਬੀਨਣੇਲਾਈਏਜੀ॥ ਮੇਰੇਦਾਸਤੇਓ
 ਸਨੇਲਏਤਰਲੇਕਿਦੋਓਸਦੀਆਸਪੁਜਾਈਏ
 ਜੀ॥ ਤੈਨੂੰਮਿਲੇਮੁਗਦਤੇਅਸਾਂਮਾਂਹੀਦੋਦੇਆ
 ਪਣਾਯਾਰਹਿਛਾਈਏਜੀ॥ ੭੬੫॥ ਗਾਂਝਾਕੀਨ
 ਪਣਾਇਛਕੀਰਹੋਆਸਿਰੁਓਸਦੇਵਿਣੀਚਣਾ
 ਈਏਜੀ॥ ਹੋਦੇਮੇਲੁਜਿਚਿਰੀਵਿਛੁਨਿਆਂਦਾ
 ਯਾਰਲਗਕੇਗਲੀਹਿਛਾਈਏਜੀ॥ ਬਾਕੀਉਮ
 ਰਰੇਝੇਟੇਦੇਨਾਲਜਾਲਾਂਜੀਵੇਸਹਿਤੀਏਰੂਲੁਖ

ਟਾਈਏਨੀ। ਜੀਉਆਸਕਾਂਦੇਆਸਰਬਦੀਹੈ
 ਕਦੇਓਸਨੂੰਠਛਪਦਾਈਏਨੀ। ਏਹਜੇਬਨਠ
 ਗੁਬਜਾਰਦਾਈ। ਸਿਰੁਕਿਸੇਏਏਹੁਚੁਣਾਈਏਨੀ
 ॥ ੭੬੬ ॥ ਕਿਸੇਰੋਜਦਾਏਹੁਪਗੁਣਾਂਹੈਮਜੇਖੁ
 ਬੀਆਂਦੇਨਾਲਹਿਛਾਈਏਨੀ। ਸੈਤਾਨਦੀਆਂ
 ਅਸੀਓਸਤਾਰੰਨਾਂਕੋਈਆਓਖਾਂਮਕਰਠੇ
 ਲਾਈਏਨੀ। ਬਾਗਜਾਂਦੀਆਂਅਸੀਨਸੋਹਦੀ
 ਆਂਗਾਂਕਿਦੋਜੋਗਨਿਪਰੇਲੈਆਈਏਨੀ। ਗਲ
 ਘਤਪਲਾਮੁਹਘਾਹੁਲੈਕੈਪੈਰੀਲਗਕੇਪੀਰਮੰ
 ਨਾਈਏਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਗੁਨਾਹਦੇਅਸੀਲਦੇਰ
 ਲਿਸਰੁਤਕਸੀਰਬਖਸਾਈਏਨੀ। ੭੬੭ ॥ ਤੰ
 ਨੇਮੇਹੋਣਹੀਰਤਾਈ। ਅਗੋਗਾਇਬਾਂਸਾਹਿਬਾਂਬੇ
 ਲੀਆਂਨੀਕੇਗੁਤਾਭੀਏਮੇਂਹਣਾਗੇਣੁਆਈ।
 ਸਚੁਆਖਕੀਲਭਿਓਟਹਕਪੈਈਏਂਸੁਇਨਚਿ
 ਵੀਦੁੰਗੀਰਗਠੇਰਿਆਈ। ਮੁਈਗਈਸੋਂਜੀ
 ਵਦੀਆਂਟਿਵਵੀਏਸਚੁਆਖਕੀਸਾਜਿਸ
 ਹੋਣੁਆਈ। ਅੰਜਰਗੁਲਾਤੇਰਾਨਜਰਆਪ
 ਸਭੇਸੁਖਨੇਦੁਖਨਬੇਣੁਆਈ। ੭੬੮ ॥ ਨੇਏ
 ਸੇਖਰੇਏਰਗਚਮਕਆਪਾਕਿਸੇਜੇਬਨਦਾਖੁ

ਹਗੇਤਿਆਈ॥ ਆਸਕਮਸਤਹਾਥੀਭਾਵੇਬਾਗ ॥
 ਵਾਲਾਤੇਰੇਬੀਗਲੇਨਾਲਖਹੇਤਿਆਈ॥ ਦਾਰੇਸਾਹ
 ਅਜਹੁਸਨਦੇਨਜਰਚੜਕੇਘੋੜਾਸਾਹਅਸਦਾਰ
 ਨੇਠਰਿਆਈ॥ ੭੬੯॥ ਤਾਂਨੇਸਹਿਤੀ॥ ਨੈਣਮ
 ਸਤਤੇਰੇਗੱਲਾਂਲਾਲਹੋਈਆਂਢਾਕਾਂਭੀਨਚੋਲੀ
 ਵਿਚੋਠੇਲੀਆਂਨੀ॥ ਕਿਸੇਹਿੱਕਤੇਰੀਨਾਲਹਿੱਕ
 ਜੋੜੀਪੇਰੂਨਾਲਦੁਲ੍ਹੀਪਗਾਂਮੇਲੀਆਂਨੀ॥ ਕਿਸੇਅੰ
 ਬਤੇਰੇਅੰਨਚੁਪਲਾਇਤਿਲਪੀੜਕੱਢੇਜਿਵੰਤੇ
 ਲੀਆਂਨੀ॥ ਤੋਰਾਕਿਸੇਨੱਢੇਨਾਲਮੇਲਘੋਆਪਾ
 ਗਾਂਕੱਜਲੇਦੀਆਂਸੁਰਮੇਮੇਲੀਆਂਨੀ॥ ਦਸਦਾਰ
 ਸਾਕਿਸੇਨੇਚੁਪੀਏਤੋਕਿਸੇਗੋਸੇਬਹਿਹੋਲੀਆਂ
 ਖੇਲੀਆਂਨੀ॥ ੭੭੦॥ ਤਾਂਨੇਸਹਿਤੀ॥ ਕਿਸੇਮੱਲ
 ਦੱਲਸੁਟੀਏਦਾਂਗੁਛੁਲਾਂਝੋਕਾਂਮਾਣੀਆਂਤੇਰੀ
 ਆਂਬੇਲੀਆਂਨੀ॥ ਕਿਸੇਜੋਮਦੇਰੁਠੇਛੁਣੇਛੋਰੀ
 ਏਨੀਥਰਕੇਕਾਲਜਾਤੇਪੈਨਿਝੇਲੀਆਂਨੀ॥ ਭੁ
 ਰਿਆਂਬੂਥਿਆਂਦਾਖੁਲਾਅੰਨੁਬਾਗਕੋਤਾਂਗ
 ਵੀਆਂਢਾਹਮਹੇਲੀਆਂਨੀ॥ ਕਿਸੇਲਈਉ
 ਸਨਾਕਨੇਜਿਤਬਾਨੀਪਾਸਾਲਾਇਕੇਬਾਨੀ
 ਆਂਖੇਲੀਆਂਨੀ॥ ੭੭੧॥ ਸੂਬੇਦਾਰਨੇਕਿਲੇਨੂੰ

ਰੂਹ ਤੋ ਪਾਂਘ ਤ ਜੋ ਰਤੇ ਰਈ ਪਤਾਂ ਮੇਲੀਆਂ ਨੀ ਤੇ
 ਰੀਆਂ ਗਲਾਂ ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਦੇਵਾ ਗਇੰ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਸੋ ਪੀਅੰ
 ਠਕੁਰਾਂ ਚੇਲੀਆਂ ਨੀ ਤੇ ਰੀਆਂ ਜੁਲਫਾਂ ਬਾਂਕੀ
 ਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਨੀ ਵਰ੍ਹਨ ਰੁਝਿ ਚਿਨਾਗਨ ਦੇ
 ਲੀਆਂ ਨੀ। ਅਜੁਨ ਹੀ ਅਪਾਲਨੇ ਖਬਰ ਲਪੀ
 ਬੁਝਿਆ ਫੁੱਟੇ ਨੇ ਰੇਲੀਆਂ ਛੇਲੀਆਂ ਨੀ। ११੨।
 ਅਜੁ ਖੇਵਿ ਆਂ ਨੇ ਨਾਲ ਮਸਤੀ ਆਂ ਦੇਹ ਬਨੀ
 ਆਂ ਗਥੀ ਆਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਮੇਲੀਆਂ ਨੀ। ਛੁਟਾ ਸ਼ਾ
 ਸ਼ੁਰਾ ਬਾਗ ਦੇ ਸੁਭੇ ਦਿ ਚੋਗਾ ਹਕ ਢੀ ਆਂ ਸਭ ਹੁਵੇਲੀ
 ਆਂ ਨੀ। ਥਕ ਹੁਟ ਕੇ ਪਰਤੁ ਆਇ ਪਈ ਏਲ ਗੀਅੰ
 ਮੁਠੀ ਆਂ ਭਰਨ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੀ। ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਤੁਹਾ
 ਲੋ ਬਿਗਲ ਹੋਈ ਏ ਕਿ ਸੇ ਖੋਲੀਆਂ ਤੇ ਰੀਆਂ ਥੈ
 ਲੀਆਂ ਨੀ। ११੩। **ਤਾਂ ਨੇ ਸਹਿਤੀ** ਜੀਵੇ ਸੋ ਹੁਣੇ
 ਆਦਮੀ ਛਿਰਨ ਬਾਹਰ ਕਿ ਚਰਕ ਦੇ ਲਤਾਂ ਹਰ
 ਨ ਛਪਾਈ ਆਂ ਨੀ। ਅਜੁ ਕਈ ਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀ
 ਆਸ ਪੁੰਨੀ ਜਮ ਜਮ ਜਾਨ ਬਾਗੀ ਭਰ ਜਾਈ
 ਆਂ ਨੀ। ਵਸੇ ਬਾਗ ਜੁਗਾਂ ਤਾਂ ਈ ਸੁਣੀ ਭਾਭੀ
 ਜਿਥੇ ਖਾਨ ਛਕੀ ਰਮ ਲਾਈ ਆਂ ਨੀ। ਖਾਕ
 ਤੇ ਦਿਆਂ ਤੇ ਬਰੇ ਤੀਰ ਛੁਟੇ ਤੀਰਨ ਦਾ ਜਾਂ ਨੇ ਕਾਂਨੀ

ਆਂਲਾਈਆਂਨੀ। ਪਾਣੀ ਬਾਸ਼ੁਸੁਕੀ ਦਾਵ੍ਰਿਖੇ
 ਟ੍ਰਿਆਂਦੀ ਅੰਜੁਮੀਨ ਕੱਢੀ ਦੁਇਨਾਂਈਆਂਨੀ।
 ੧੧੪। ਅੰਜੁਜੇ ਕੋਈ ਬਾਗ ਦਿਚਿ ਜਾਇ ਦੁਇਆ
 ਮੁਹੰਮਗੀਆਂ ਵੇਲਤਾਂ ਪਾਈਆਂਨੀ। ਅੰਜੁਸੁਰ
 ਮਚੁ ਪਾਇ ਕੈ ਛੁਲਿਆਂ ਨੇ ਸੁਰਮੇ ਦਾਣੀਆਂ ਖੁਬ
 ਹਲਾਈਆਂਨੀ। ਸਾਹੁ ਰੋਹੋਈਆਂ ਚਸਮਾਂ ਤੇਰੀ
 ਆਂਨੀ ਭਰਭਰ ਪਾਈਆਂ ਸੁਰਮ ਸਲਾਈਆਂਨੀ।
 ੧। ਅੰਜੁਆ ਬਰਾਛੀ ਚੜ੍ਹੀ ਮੋਤੀਆਂਨੀ ਜੀਉਆ
 ਈਏ ਭਾਭੀਏ ਆਂਈਆਂਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹੁ ਪਾ
 ਣੀਆਂ ਜੇਰੁਕੀ ਤਾਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈਆਂ ਮੁਰਗਾ
 ਈਆਂਨੀ। ੧੧੫। ਤੁਨੇ ਸਹਿਤੀ। ਤੇਰੇ ਚੇਬੇ ਦੇ
 ਸੇਹੁ ਰੇਹੁ ਸਨਵਾ ਲੇਕਿ ਸੇ ਅੰਜੁਰਿ ਸਨਕ ਨੇ ਲੁਟ
 ਲਏ। ਤੇਰੇ ਸੀਨੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਟੋਲਿਆ ਨੀ ਨਾਪੇ ਮੁ
 ਸਕਵਾ ਲੇਕਿ ਸੇ ਪੁਟ ਲਏ। ਜੇਨੂੰ ਨਿੰਤ ਨਿਸਾਨੇ
 ਛੁਪਾਂਦੁਈ ਸੇ ਕਿਸੇ ਤੀਰਿ ਨਦਾ ਜਨੇ ਚੁਟ ਲਏ।
 ਕਿਸੇ ਹਿੱਕ ਤੇਰੀ ਨਾਲ ਹਿੱਕ ਜੇਨੂੰ ਵੇਦੇ ਛੁਲਗੁ
 ਲਾਬ ਦੇ ਪੁਟ ਲਏ। ਕਿਸੇ ਹੋਇ ਬੇਦਰ ਦਕਸੀ
 ਸਵਿੱਤੀ ਬੀਦ ਬੀਦ ਕਮਾਨ ਦੇਟੁਪਏ। ਆਖੁ
 ਕਿਨਾ ਛੁਲੇਲੀਆਂ ਪੀੜੀਏ ਨੀ ਅੰਤ ਕੱਢ ਕੇ ਛੋ

ਗਨਿ ਸੁਟਗਏ। ਰਹੇ ਪੀੜ ਦੇ ਮੁਕੀ ਨ ਦੇਹ ਘਾਂਟੀਏ
 ਥੇਕਈ ਮਜ਼ਹਾਂ ਦੇ ਟੁਟਗਏ। ਦੁਰਸਾਹ ਵੀ ਟੀਤੇ
 ਹੀ ਕਿਸੇ ਪੁਟੀ ਕੁਲ ਫਕੀਰ ਟਾਂ ਦੇ ਤੋੜੇ ਟੁਟਗਏ।
 ੧੧੬। ਤਾਂ ਨੇ ਸਹਿਤੀ। ਪੇਰੁ ਸਾਫੁ ਆਸੀਨਾਂ ਲਾਲ
 ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਪੁਨੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਹਥ ਫੇਰਿਆ ਏ। ਤੇਰੀ
 ਗਾਠੀ ਨੂੰ ਅਜੁ ਕਿਸੇ ਪਕਿਆਈ ਖੂਹ ਕਿਸੇ ਜੋਬਨੇ
 ਵਾਗੇ ਨ੍ਹਿ ਆਈ। ਲਾਪਾਰੰਗ ਨਿਸੰਗ ਮਲਿਗ ਭਾਂਦੇ
 ਅੰਗ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਭੇਟਿਆਈ। ਲਾਹ ਚੱਪਣੀ
 ਦੁਪਦੇ ਦੇ ਜਕੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਅਜੁ ਮਲਾਈ ਨੂੰ ਛੇ ਨ੍ਹਿ ਅੰ
 ਏ। ਸੁਰਮੇ ਵਾਣੀ ਦਾਲਾਹਿ ਬਲੇ ਚਣਾਂ ਨੀ ਕਿਸੇ
 ਸੁਰਮ ਚੁਖੁ ਬਿਲਵੇ ਨ੍ਹਿ ਆਈ। ਦੁਰਸਾਹ ਪਿਛੋਂ
 ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲਿਆਇ ਕੇ ਨਵਾਂ ਹੀ ਕੋਈ ਸੋਹੇ ਨ੍ਹਿ
 ਆਈ। ੧੧੭। ਤਾਂ ਨੇ ਸਹਿਤੀ। ਭਾਭੀ ਅੰਜੁ ਤੇਰੇ
 ਬਨ ਲਹਰ ਦਿੱਤੀ ਨਿਵੇਂ ਨਦੀ ਦਾ ਨੀਰ ਉਛਲਿਆ
 ਏ। ਤੇਰੀ ਚੋਲੀ ਦੀ ਆਂਢਿ ਲੀਆਂ ਹੋਈ ਆਂਤ
 ਟੀ ਆਂਤੈ ਨ੍ਹਿ ਕਿਸੇ ਮਹਬੂਬ ਪਥਲਿਆਈ। ਕੁ
 ਲਫਜ਼ੀ ਰਗਤੋਂ ਕੇ ਚੋਰ ਵੇ ਨ੍ਹਿ ਆ ਅੰਜੁ ਬੀਨਾ
 ਕਸਤੂਰੀ ਵਾਹਲਿਆਈ। ਸੁਹਾਘ ਘਗਲੇ ਨ੍ਹਿ
 ਦੇ ਨਾਲ ਉਤੇ ਬੋਗ ਬੀਦ ਦੇ ਚੋਰ ਹੋ ਚਲਿਆਈ।

੭੭੮॥ ਕਸਤੂਰੀ ਦੇ ਮਿਰਗ ਨਿਓ ਛਾਹ ਲਏ ਕੋਈ ੧੫੬
 ਦੁਆਰੇ ਹੋਈਆ ਮਲਿਆਈ॥ ਸੁਰਖੀ ਹੋਠਾਂ ਦੀ
 ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੁਪ ਲਈਆ ਅੰਬ ਸਖਣਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਝ
 ਲਿਆਈ॥ ਤੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਦਾ ਕੰਜਲ ਕੰਢ ਲਾਹੇ
 ਲਾਲਤਾਂ ਪਗਾਂ ਨੂੰ ਚਲਿਆਈ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਬਿਦ
 ਰਦ ਨੇ ਤੇਰੇ ਘੱਟੀ ਸਾਗ ਜੋਗ ਬਿਦਰਦ ਦਾ ਮੁਲਿਆ
 ਈ॥ ੭੭੯॥ ਸਹਿਤੀ ਤਾਂ ਨੇ॥ ਤੇਰੇ ਸਾਹ ਤਲੇ ਲਣੇ
 ਕੰਜਲੇ ਦੇ ਠੋਡੀ ਗੱਲਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਉਤੇਰੀ ਮਗਏ॥ ਤੇ
 ਰੇ ਛੁਲਗੁਲਾ ਬਦੇਲਾ ਲਹੇ ਏ ਕਿਸੇ ਘੋਰ ਕੇਰਾਹ
 ਵਿਚਿ ਉਮਲਏ॥ ਤੇਰੇ ਖੂਨ ਚੇਰੇ ਸਕਰ ਪਾਰਿਆਂ
 ਦੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਕੇ ਭੁਖਿਆਂ ਲੁਟ ਲਏ॥ ਧਾਣਾ ਮਾਰ
 ਕੇ ਪਾਣੀ ਮੇਵਿਆਂ ਦੇ ਰਲੇ ਝਾਣ ਬੂਟੇ ਕਿਤੇ ਗੁਮ
 ਗਏ॥ ੭੮੦॥ ਦੁਨੇ ਦੁਨ ਜਹੇ ਏ ਅਜੁ ਜੇਬ ਨਾਂ ਦੇ
 ਕੋਈ ਨੇਵੇ ਦੁਨ ਜਾਹਣੇ ਪੁੰਮ ਗਏ॥ ਕੋਈ ਪੈਬੀ
 ਦਿਲਾਖ ਤੇ ਮਾਇਲ ਬੇਸਿਰੀ ਸਾਫ਼ ਦੇ ਥਾਨ ਚ
 ਦਿਖੁ ਬਗਏ॥ ਤੇਰੀ ਚੋਲੀ ਵਿਲੁਪਣੀ ਸਣੇ ਸੀ
 ਨੇ ਸੁਤੀ ਪਈ ਨੂੰ ਉਤੇਰ ਬਗਏ॥ ਖੇਵੇ ਕਾਬਲੀ
 ਕੁਤਿਆਂ ਵਾਂਗੁ ਨ ਰੇਵੇ ਦਾਇਕੇ ਨੱਕ ਤੇਰੇ ਬ
 ਗਏ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਅਚਿਭ ਨਵਾਂ ਯੋਧਾ ਪਾਹਰੂ ਜਾ

ਗਦੇਨੂੰ ਚੋਰ ਟੁਬਗਏ॥ ੧੮੧॥ ਕਿਸੇ ਕੋਹੇ ਨ ਪੀਨੁ ਨ
 ਪੀਨੀ ਏਤੋ ਤੇ ਗਰਿਗੋ ਆਤੋਰੀ ਫੁਲਦਾਨੀ॥ ਫਾ
 ਕਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਕਿਸੇ ਮੋਰੇ ਨੀਆਂ ਨੀਏਹੁ ਤਾਕਿ ਮੋਰੇ॥
 ਹੱਲ ਜੁਲਦਾਨੀ॥ ਤੇ ਗਲੱਕ ਕਿਸੇ ਘੁਟ ਤੇ ਨੀਏ
 ਤਾਠ ਕਾਕੇਲੇ ਨੂੰ ਚੋਤੋਰੇ ਘੁਲਦਾਨੀ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ
 ਮੀਆਂ ਏਹੋ ਦੁਇ ਮੀ ਗੋਬਾਗ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਏ ਸਾਰੀ ਕੁ
 ਲਦਾਨੀ॥ ੧੮੨॥ ਜਵਾਬ ਹੀਗਾ ਪਰਨੇਹਿਆਂ
 ਵਾਮੇਨੂੰ ਅਸੁਰੁ ਆਰਿਗ ਜਰਦੋ ਆਏ ਸਦਾ ਸਤੇ
 ਨੀ॥ ਛਾਪਾਂ ਖੁਭੁ ਗਈਆਂ ਗਲਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਤੇ ਦਾ
 ਗਲਾਲ ਪਏਏ ਸਦਾ ਸਤੇ ਨੀ॥ ਕਟੇ ਜਾਂ ਦੇਨੂੰ ਭੁਜ
 ਕੇ ਮਿਲੀ ਸਾਂ ਮੇਤਣੀਆਂ ਢਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਏਸ
 ਦਾ ਸਤੇ ਨੀ॥ ਅੱਖੀ ਅਥਰੂ ਰੂਲੀਆਂ ਮੁਖ ਨੇਤੇ ਖੁ
 ਲਗਏ ਤਲੇਲ ਨੇ ਪਾਸਤੇ ਨੀ॥ ਮੁਖੀ ਪਈ ਬਨੇਰੇ
 ਤੇ ਦੇਖਦੀ ਸਾਂ ਪੇਰੂਲਾਲ ਹੋਏ ਏਸ ਦਾ ਸਤੇ ਨੀ॥
 ੧੮੩॥ ਸੁਰਖੀ ਹੋਠਾਂ ਦੀਆ ਪੇਮੇ ਚੁਪਲਈਆ
 ਰਿਗ ਉਰੁ ਗੋਇਆ ਏਸ ਦਾ ਸਤੇ ਨੀ॥ ਕਟਾ ਘੁਟਿ
 ਆਮੇ ਘਤਿ ਗਲ ਦੁਕ ਨੀਛਾ ਕਾਂ ਲਾਲ ਹੋਈਆਂ
 ਏਸੇ ਦਾ ਸਤੇ ਨੀ॥ ਮੇਰੇ ਪੇਰੂਨੂੰ ਕਟੇ ਨੇ ਫੁਰੂ ਮਾਰੀ
 ਲਾਸਾ ਪੇਗਈਆਂ ਮੇਰੇ ਮਾਸਤੇ ਨੀ॥ ਹਿਰਪੁਛ

ਦਾਰਸਮੇਗਰੀ ਬਣੀ ਨਿਕਿਉ ਆਖ ਦੇ ਲੋਕ ਮਗਾ ੧੫੭
 ਸਤੇ ਨੀ। ੭੮੪। ਜਦਾ ਬਨਿ ਟਾਨਾ ਭਾਭੀ ਅੱਖੀ
 ਆਂ ਦੇ ਰੰਗ ਰੰਤ ਦੇ ਨੇ ਤੈ ਨੂੰ ਹੁਸਨ ਚੜਿਆ ਅਨਾਜਾਂ
 ਦੁਰਾਈ। ਅਜੁ ਪਾਨ ਤੇ ਹਾਸ ਸਮਾਨ ਉਤੇ ਤੈ
 ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਨਜਰ ਨਾਂ ਆਂ ਦੁਰਾਈ। ਤੇਰੀ ਆਂ
 ਸੁਰਮੇ ਦੀ ਆਂ ਧਾਰੀ ਆਂ ਧੋਰੂ ਪਈ ਆਂ ਜਿ ਦੇ
 ਕਟ ਕਹੈ ਮਾਲ ਤੇ ਆਂ ਦੁਰਾਈ। ਰਿਗ ਹੋਰੁ ਦਾ ਹੋਰੁ
 ਹੈ ਅਜੁ ਤੇ ਹਾਚਾਲਾ ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਨਜਰ ਆਂ ਦੁਰਾ
 ਈ। ਰਾਜ ਪੂਤ ਮੇਰਾ ਨਵਿ ਚਿਲ ਨੂਨ ਤੇ ਗੀਅ
 ਗੇਰਾ ਢੀ ਆਂ ਦਾ ਪੁਰ ਗਾਂ ਦੁਰਾਈ। ਅਜੁ ਆ
 ਖ ਦੇ ਹੋਰੁ ਦਾਰੇ ਸਾਹ ਹੋਰੀ ਖੇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਟ ਗਾਂ ਰੂਕਿ ਸੇ
 ਥਾ ਦੁਰਾਈ। ੭੮੫। ਜਦਾ ਬਹੀਰਾ ਮੁਠੀ ਮੁਠੀ
 ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸੁਰ ਪੇਆ ਮੇਰਾ ਕਮ ਤੇ ਜੀਉ ਨ ਲਗ
 ਦਾਈ। ਭੋਲੀ ਦਿਸਰੇ ਬੂਟੀ ਉਲਿ ਪਾਈ ਪੈਗ
 ਯਾ ਭੋਲਾ ਦੁਨਾ ਠਗ ਦਾਈ। ਤੇ ਦੁਰਲਾਲ ਮੈਨੂੰ ਅ
 ਨੁਖੇ ਨਿਛਾਂ ਦਾਇਉ ਲਗੇ ਅਲਿਬ ਨੁਅਗ ਦਾ
 ਈ। ਅਜੁ ਯਾਦ ਆਏ ਮੈਨੂੰ ਸੇਈ ਸੱਜਣ ਜੈਦ ०
 ਮਗਰ ਉਲਾਮ ਨੁਜਗ ਦਾਈ। ੭੮੬। ਖੁਲਖੁ
 ਲਜਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਚੋਲੀ ਆਂ ਦੇ ਅਜੁ ਗਲ ਮੇਰੇ ਕੋਈ

ਲਗਦਾਈ। ਪਰ ਬਾਗ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਰੁਨ ਆਵੇ ਜਿਵੇ
 ਕਿ ਸੇਤ ਤਾਰ ਚਾਹੁੰਦਾਈ। ਅਗੇ ਜੋ ਬਨ ਨੇ ਆਣ
 ਕੇਡਾ ਚੁਵਿਤੀ ਬੁਝਾ ਆਵਦਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੁਗਦਾਈ
 । ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਬੁਲਾਇਨ ਮੂਲ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਾਂ ਨੂੰ ਭਲਾਨਾ
 ਹੀ ਕੋਈ ਲਗਦਾਈ। ੧੮੧। ਜਦਾ ਬਸ ਹਿਤੀ।
 ਅਜੁ ਬੁਰੀ ਕਿ ਸੇ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਚੋਰ ਯਾਰ ਜਿਉ
 ਛੇ ਗੁਨ ਗਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਭਾਭੀ ਅਜੁ ਤੇ ਰੀ ਗਲ
 ਓਹ ਬਣੀ ਦੁਪੁਹ ਬਲਗਾ ਦੁਪਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਤੇ
 ਰੈਣਾਂ ਦੇ ਨੇਕਾਂ ਦੇ ਖਤ ਬਣੇ ਦਾ ਚਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ
 ਜਿਵੇਂ ਕਟਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਹੁਕਮ ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ ਅਜੁ ਹੋਇ
 ਗਯਾ ਅਜੁ ਮਿਲੀ ਪੰਜਾਬ ਕੀ ਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ੧੮੨
 । ਤੇ ਰੇ ਜੋ ਬਨੇ ਦਾਰਗ ਕਿ ਸੇ ਲੁਟਿਆ ਹਨੁ ਮਾਨ ਜਿ
 ਉਲਕ ਅਟਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਹ ਬਲਗ ਗਈ ਏ ਕਿ ਸੇ
 ਯਾਰ ਤਾਂ ਈ ਜਿਵੇਂ ਮੁਸਕ ਦੇ ਗੁਰਦ ਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ।
 ਤੇ ਰੀ ਅੰਗੀਦੀਆਂ ਤਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚਿਲੀ
 ਆਂ ਕਿ ਸੇ ਤੋਲਿਆ ਲੋਗ ਸੁਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਜੇਵੇਂ
 ਨਿਤ ਸੁਆਹ ਵਿਚਿ ਲੇਟ ਦੇ ਸਨ ਅਜੁ ਮਲ ਬੇ
 ਠੇ ਸਿਰਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਅਜੁ ਸਿਕਦਿਆਂ ਕੂਰਿਆਂ
 ਕਰਮ ਖੁਲੇ ਨਿਤ ਚੁੰਦੇ ਸਨ ਜੇਵੇਂ ਯਾਰੀਆਂ ਨੂੰ।

ਚੁਣੇ ਬੀਣੇ ਤੇ ਚੋਣ ਸਿੰਗਾ ਹੋਏ ਰਾਂਕਿਲ ਗਗਈ

ਆਂ ਮਨ ਆਰੀ ਆਂ ਨੂੰ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਜਿਨਾਂ ਮਿਲਨ ਅ
ਤਰ ਸੀ ਸੇਓ ਨਾਂ ਕਰਨਾਂ ਕੀ ਹੋਏ ਨ ਦਾਰੀ ਆਂ ਨੂੰ। ੧੮

੮। ਜਦਾ ਬਹੀਗਾ ਕੇਹੀ ਛਿਝ ਪਤੀ ਅਜੁ ਤੁਸਾਂ
ਭੈਣੇ ਖੁਰਕੀ ਤ ਜੇ ਮੇਨਿ ਪਰਜਾਂ ਦ ਵੀਨੂੰ। ਅਨੀ
ਭਾਭੀ ਏ ਮੇ ਕਦੇ ਕਿਤੇ ਗਈਗਾਂ ਕਿਉ ਉਝਾ ਜੇ

ਮੇ ਮੁਣ ਸਖਾਂ ਦ ਵੀਨੂੰ। ਛੁਜ ਛੁਜ ਨਟੀ ਪਤ ਉਰ
ਈ ਆ ਜੇ ਮਾਪੇ ਪਿਟ ਵੀ ਤੇ ਲੁਣੀ ਜਾਂ ਦ ਵੀਨੂੰ। ਦੁ
ਰੇ ਸਾਹ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਚਿਸੂਲੇ ਆਸ ਦਣ ਗਈ ਸਾਂ ਮੇ
ਕਿਸੇ ਮਾਂ ਦ ਵੀਨੂੰ। ੧੯

੨੦। ਸਹਿਤੀ ਤਾਂ ਨੇ ਮੇ ਹਣੇ।
ਕਿਸੇ ਹੋਇ ਬੇਦਰ ਦ ਲਗਾ ਮਦਿਤੀ ਅੰਡੀ ਆਂ ਦੁਖੀ
ਆਂ ਦਿਚਿ ਚੁਭਾਈ ਆਂ ਨੀ। ਦੇਲੇ ਹੋਇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਮੇ ਦ

ਨਦਿਤਾਲਈ ਆਂ ਅਜੁ ਮਹ ਬੁਥ ਸਫਾਈ ਆਂ ਨੀ
। ਸਾਹ ਕਾਹ ਲਾਹੇ ਠਾਂ ਤੇ ਲੋਹੁ ਲਗਾ ਕਿਸੇ ਨੀ ਲੀਨੂੰ ਠੇ

ਕੁਗਾਂ ਲਾਂਈ ਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਬੂਟਾ ਬੂਟਾ ਦਾਇਆ
ਈ ਏਹੁਣ ਕੇਹੀ ਆਂ ਰਿਕਤਾ ਚਾਈ ਆਂ ਨੀ। ੨੧

੨੨। ਜਦਾ ਬਹੀਗਾ ਲੁਣੁ ਗਈ ਜੇ ਮੇਂ ਪਰਤ ਪਾਟਰਲੀ
ਕੁਣੀ ਆਂ ਪਿਰੁਦੀ ਆਂ ਸਭ ਦਿਵਨੀ ਆਂ ਨੀ। ਚੇ
ਚੇਲਾਂ ਦੁਦੀ ਆਂ ਪੀ ਆਂ ਪਗਈ ਆਂ ਨੂੰ ਬੇਦਰ ਦ

ਤੇ ਅੰਤੁ ਬੇਗਾਨੀਆਂ ਨੀ। ਮੇ ਬਿਦੇ ਸਵੀ ਅਤੇ ਬੇਖ
 ਬਰਤਾਂ ਈਰਿਗਰਿਗਦੀਆਂ ਲਾਂਦ ਦੀਆਂ ਕਾਂ ਨੀਆਂ
 ਨੀ। ਮਸਤਾਫਿਰਨ ਉਨਮਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਦੇ
 ਦੀਆਂ ਚਾਲ ਚਲਨ ਮਸਤਾਂ ਨੀਆਂ ਨੀ। ਏਕੁਕੁ
 ਫਰਾਪਥਾਧਸਾਰਿਆਨੇ ਦੁਰੇ ਸਾਹਇਹ ਜੇ
 ਰੁਫਰਫਾਨੀਆਂ ਨੀ। ੭੮੨। ਸਹਿਤੀਤਾਂ ਨੇ। ਭਾ
 ਰੁਜਿਣ ਨੇਹਾਂ ਅਸੀਸ ਰੁਚਾਲੇ ਜੇ ਦੇ ਮੁੰਗਤੇ ਚਣੇ
 ਖਿੰਡਾਂ ਵਨੀਹੈ। ਆਪਖੇਤੁਨੀਹੈ ਤੁਖਤਾਨੁ ਚਾਲੇਸੰ
 ਨੂੰ ਮਸਤੀਆਂ ਚਾਉਬਣਾਂ ਵਨੀਹੈ। ਆਪਹੇਂ ਬਿ
 ਦੇਸ ਬੇਗਰਜ ਬੈਠੀਏ ਮਾਲੁਖੇਵੀਆਂ ਦਾਮੁਫਤ
 ਲੁਟਾਂ ਵਨੀਹੈ। ਚੀਚੋਚੀਚਕੀਪੋਲੀਆਂ ਆਪਖੇ
 ਰੂਚਿਰੂਟਾਪੂਆਨਾਲਰਲਾਂ ਵਨੀਹੈ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ
 ਨੂੰ ਕੁਫਰਾਪਥਾਧਆਖੇਤਾਰੇ ਅਰਸਥੀਆਪ
 ਤੁਣਾਂ ਵਨੀਹੈ। ੭੮੩। ਜਦਾਬਹੀਰਾ ਅਵੀਓ
 ਕਸਮਮੇਨੂੰ ਜੇਯਾਕੀਨਕਰੇ ਮੇਨਿਰੇਲ ਬੇਗਰਜ
 ਬਿਦੇਸੀਆਂ ਨੀ। ਜੇਵੀਆਪਦਿਚਿਰਮਜਚ
 ਲਾਂਦ ਦੀਆਂ ਹੋਨਹੀਜਾਣਦੀ ਮੇਰਾਖਲੇਸੀਆਂ
 ਨੀ। ਮੇਤਾਂ ਪੇਕਿਆਂ ਨੀਨਿਤਯਾਦਕਰਸਾਂ ਪਈ
 ਪਾਂਦ ਦੀਹਾਂ ਨਿਤਮੇਸੀਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਕਿਉ

ਤਿਨਾਂ ਅਗਮ ਆਵੇ ਜੇ ਵੀ ਆਇਸ ਕਦੇ ਤਾਉ ਦਿ ੧੫੯
 ਚਿਲੂ ਸੀ ਆਂ ਨੀ ॥ ੧੯੪ ॥ ਸਹਿਤੀ ਤਾਂ ਨੇ ਭਾਭੀ
 ਦਸ ਖਾਂ ਅਸੀ ਜੇ ਸੁਠ ਬੋਲਾਂ ਤੇਰੀ ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਕੋਲ
 ਭੋਲ ਸੀ ਨੀ ॥ ਅਗ ਸੁਕੀ ਜਮੀਨ ਤੇ ਵਸਿਆ ਸੀ
 ਜਿਥੇ ਲਗੀ ਚੋਰ ਕਣੀ ਐ ਵਸੀ ਨੀ ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ
 ਸੀ ਸੈ ਦੇ ਦਾ ਬਾਗ ਖਿਣਿਆ ਕਰ ਸਟਿਆ ਏੀ ਸਾ
 ਰਾ ਚੋ ਵੇ ਨੀ ॥ ੧੯੫ ॥ ਬਾਗੋ ਪਰ ਕਦੀ ਪਰ ਕ
 ਦੀ ਆਇ ਪਈ ਏ ਦਸ ਕੇ ਗਣਿਆਂ ਦਾ ਤੈ ਨੂੰ ਲ
 ਸੀ ਨੀ ॥ ਬੂਟਾ ਸਖਣਾਂ ਅਜੁ ਕਰਵਾਇਆਂ ਏ
 ਏ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨੁਲਿਆ ਦਿ ਚੋ ਫੁਲ ਸੀ ਨੀ ॥ ਤੇਰੀ
 ਪੈ ਵੀ ਨੂੰ ਅਜੁ ਅਗਮ ਆਪਾ ਜੇ ਵੀ ਨਿਤ ਕਰਦੀ
 ਪਈ ਐ ਲਸੀ ਨੀ ॥ ਫਾਰੇ ਸਾਹ ਓਹੁ ਕੀ ਮਹੁਣ ਆ
 ਟ ਬਣਿਆ ਤੇਰਾ ਕਿਸੇ ਨੱਢੇ ਨਾਲ ਕੋਲ ਸੀ ਨੀ
 ॥ ੧੯੬ ॥ ਜਦਾ ਬਹੀਰਾ ਰਾਹ ਜਾਂਦੀ ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਨੇ
 ਫਾਹ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕੁਥਲ ਕੇ ਗੁਥਲ ਕੇ ਮਾਰੀ ਅੰ
 ਨੀ ॥ ਹੱਥ ਕੱਥ ਗਵਾਇ ਕੇ ਭੰਨ ਚੁਕਾ ਪਾਣੂ ਸੁਟੀ
 ਆਂ ਚੁੰਨੀ ਆਂ ਸਾਰੀ ਆਂ ਨੀ ॥ ਭਾਫਾ ਫਾਹ ਕੇ ਰਾ
 ਫਣੀ ਮਾਰ ਕਰ ਦਾ ਜੇਰਾ ਦਰਾਂ ਅਗੇ ਅਤਿ ਗਰੀਬਾਂ
 ਨੀ ॥ ਨਸ ਚਲੀ ਸਾਓ ਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਜਿਵੇਂ ਬਨਰੇ

ਬੇਜਾਨ ਕੂਰੀਆਂ ਨੀ। ੧੮੭। ਸੀਨਾਂ ਠੇਕੇ ਭੀ
 ਨਿਓਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਇਲ ਕਥੇ ਸਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚਾਣੀ
 ਆਂ ਨੀ। ਰਣੇ ਢਾਂਗੇ ਕੇ ਖਾਹ ਬਟਾਂ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸੀਹ ਢਾਂ
 ਹੁਲੈ ਦੇ ਜਿਵੇਂ ਪਾਣੀ ਆਂ ਨੀ। ਮੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਆਣ
 ਮਲਿਗ ਪਹੁਤਾ ਜਿਸ ਜੀਵਦੀ ਪਿਰ੍ਹੇ ਵਿਚਿ ਦਾ
 ਣੀ ਆਂ ਨੀ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਨਵੀਂ ਗਲ ਸੁਣੀ ਕੁੰਦੇ ਸੰ
 ਈ ਮਿਹਰ ਕਰ ਅੰਜੁ ਮੇਤਾ ਰੀ ਆਂ ਨੀ। ੧੮੮। ਸ
 ਹਿਤੀ ਤੰਨੇ। ਭਾਭੀ ਸਾਂ ਨ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਪੁਰਾਂ ਆਪਾ
 ਹਿਲਾ ਮੁਢਿ ਕਦੀ ਆਂ ਦਾ ਮਾਰਦਾਈ। ਤਿਭੀ
 ਵਹੁਟਣੀ ਪੁਤ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਦੀ ਓਸ ਦੁਪ ਪੀਤਾ
 ਸਰਕਾਰਦਾਈ। ਸਾਂ ਨ ਲੇਟ ਕੇ ਬਾਗ ਵਿਚਿ ਚਿਠਿ
 ਰੇ ਕਮਲਾਹੀ ਰੇ ਹੀਰ ਹੀ ਨਿਤ ਚਿਤਾਰਦਾਈ। ਤੇ
 ਰੇ ਨਾਲ ਓਹੁਲਾ ਰੂਪਿ ਆਰੁ ਕਰਦਾ ਹੋਰੁ ਕਿਸੇ ਨੂੰ
 ਲਨ ਮਾਰਦਾਈ। ੧੮੯। ਤੇਰੇ ਦਿਤਿ ਆਂ ਹੀ ਪਾ
 ਹੁਦਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀ ਭੁਖਣਾ ਖੀਨ ਗੁਜਾਰਦਾਈ
 । ਓਨੂੰ ਹੇਲਤ ਬੁਰੀ ਹਲਾਇ ਆਈ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ
 ਈ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾਰਦਾਈ। ਤਿਭੀ ਤ੍ਰਿਗਸਿਆਲਾਂ ਦੀ
 ਮੋਰਣੀ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਆਇ ਮਾਲਿਆ ਹਰਨ ਬਾਰਦਾ
 ਈ। ਵਾਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਸਚੁ ਝੂਠ ਵਿਚੇ ਪੁਣ ਕਰ

ਰਾਅਤੇਨਿਤਾਰਦਾਈ॥੮੦੦॥ਜਦਾਬਧੀਗਾ ੧੬੦

ਅਨੀਭੈਣੀਓਮੈਕਿਤੇਨਾਂਹਿਉਠੀਬੁਗਛਿਰੁਦਿ
 ਚਿਬਿਰਹੁਦਾਸੁਲਯੋਆ॥ਲਹਰਪੇਰੁਓਉਠਕੇ
 ਪਦੇਸੀਨੇਮੇਰੇਨੀਉਨ੍ਹਬੁਗਾਨਿਜੁਲਯੋਆ॥ਤਲ
 ਬੁਰੁਬੀਹੈਸਭਸਰਕਾਰਮੇਰੀਮੈਨ੍ਹਇਕਨਾਂਦੇਮਦ
 ਸੁਲਯੋਆ॥ਲੋਕਨਯੋਦੇਦਾਸਤੇਕਰਨਤਰਲੇਮੇ
 ਗਸਟੇਦੁਹੀਚੋਣੁਮੁਲਯੋਆ॥੮੦੧॥ਖੇਡਿਆਂ
 ਦਿਚਿਨਾਂਪਰਚਦਾਜੀਉਮੇਰਾਸਾਹਦਗਲਦਾ
 ਰਬਰਸੁਲਯੋਆ॥ਅੰਬਬੀਜਕੇਦੁਪਦੇਨਾਲਪਾ
 ਲੇਭਾਇਤਤੀਦੇਅੰਤਬੀਬੁਲਯੋਆ॥ਬੂਟਾਲਾਇ
 ਆਸੀਛਾਯਾਬੈਠਣੇਨ੍ਹਪਾਣੀਪਾਂਦਿਆਂਮੁਲਦ०
 ਮੁਲਖੇਇਆ॥ਮੇਰੀਆਂਮਿਹਨਤਾਂਸਭਬੁਰਬਾ
 ਰਹੋਈਆਂਦਾਰੇਸਾਹਮੀਆਂਹਿਰਸਭੁਲਯੋਆ॥
 ੮੦੨॥ਤਾਂਨੇਸਹਿਤੀ॥ਭੁਭੀਜੁਲਯੋਗਲਾਂਉਤੇ
 ਪੇਰਖਾਂਦੇਅੰਖੀਲੋਣੁਦੀਆਂਸੁਰਮੇਦੀਆਂਧ
 ਰੀਆਂਨੀ॥ਗਲਾਂਉਤੇਭੁਭੀਰੀਆਂਪੈਦੀਆਂਨੀ
 ਨੈਣਸਾਣਕਟਾਰੀਆਂਚਾਣੀਆਂਨੀ॥ਤੇਰੇਨੈਣ०
 ਨੇਸਾਹਯਕੀਰਕੀਤੇਸਟੇਹਾਬੀਆਂਯੋਜਅੰਬ०
 ਰੀਆਂਨੀ॥ਦਾਰੇਸਾਹਜੁਲਯੋਖਾਲਨੈਣਲਬ०

ਠੇਜਾਂਕਤਲਉਤੇਜਿਦੇਰਾਣੀਆਂਨੀ॥੮੦੩॥ਜਦਾ

ਬਸਾਇਗਾ॥ਬਾਗੰਬਰਸਦੀਐਵਤੇਮੀਂਹਦੁਰਾ

ਲਗਾਰਗਠਿਰਿਖੂਬਬਗੀਚਿਆਂਨੀ॥ਠੇਜਾਂਦਾ

ਰਤਗੀਦਬਹਾਲਪੈਆਬ੍ਰਾਵਤੀਬੁਯਾਅਤੇਕਲੀ

ਚਿਆਂਨੀ॥ਦਲਾਂਸੁਕੀਆਂਠੇਰੰਮੁਵਿਸਬਜੋਹੇ

ਈਆਂਦੇਖਹੁਸਨਦੀਜਿਮੀਤੇਪੀਚਿਆਂਨੀ॥

ਦਾਰਸਵਾਂਗੁਕਿਸਦੀਪਰੇਸਾਂਨਸਾਂਮੈਪਾਣੀਪਹੁ

ਚਿਆਲੂਹਦਿਆਂਟੀਚਿਆਂਨੀ॥੮੦੪॥ਜਦਾ

ਬਸਹਿਤੀ॥ਸਹਿਤੀਭੁਭੀਦੇਨਾਲਪਕਇਮ

ਸਲਤਦੁਨਾਮਕਰਏਲਾਇਕੈਬੋਲਦੀਹੈ॥ਗਿ

ਰਦਆਂਦਦੀਮਕਰਮੁਤਾਲਿਆਂਨੀਅਤੇਦਫਤ

ਰਫਰੇਬਦੇਬੋਲਦੀਹੈ॥ਇਬਲੀਸਮਲਫੁਫ

ਖੁਤਾਸਦਿਚੇਭੁਦਾਇਤਾਜਨਾਵੇਤੋਲਦੀਹੈ॥

ਦੁਫਾਕੁਲਾਹਾਦੀਸਮੈਨੋਨਖਕੀਤੀਕਾਜੀਲਾ

ਨਤਅਲਾਹਦੀਬੋਲਦੀਹੈ॥ਤਿਰੇਯਾਰਦਾਠਿ

ਕਰਦਿਹੇਗਤਿਮੈਨੂੰਜਿਦੁਮਾਪਿਆਥੋਪਈਭੋ

ਲਦੀਹੈ॥ਕਰੇਰਨਾਂਦੇਮਕਰਤੇਮਤਲਬਾਂਨੀ

ਕਾਨੂਜੇਬਫਰੇਬਦੇਬੋਲਦੀਹੈ॥ਦਾਰੇਸਾਹ

ਸਹਿਤੀਅਗੇਮਾਂਉਦੇਨੀਦਰੁੰਗਜਬਦੇਕੀਰ

ਨੇਛਲਦੀਐ॥ ੮੦੫॥ ਜਦਾ ਬਸਰਿਤੀ ਅਸਾਂਦਿ ੧੬੧

ਆਹਆਂਦੀਕੁੰਜਛਾਹਆਂਦੀਸਾਰੇਭਾਇਦੀਬ
 ਟੀਐਐਖਣੀਨੀ॥ ਦੇਖੋਕਹਲਾਲਨੁਅਗਲ
 ਗੀਰਹੇਖਸਮਦੇਨਾਲਇਹੋਕੋਖਣੀਨੀ॥ ਜਦੋਂ
 ਆਈਤਦੇਕਣੀਰਹੀਛਠੀਕਦੇਹੋਇਨਬੈਠੀ
 ਆਚੋਖਣੀਨੀ॥ ਲਾਹੂਲਥਣੀਜਦੋਂਦੀਦੁਆਹ
 ਆਂਦੀਇਕਕੋਲਦੀਇਹਜਗਚੋਖਣੀਨੀ॥
 ਘਗਾਂਦਿਚਿਦੁਸਦੀਨੇਹਾਂਨਾਲਹੋਦੀਐਉਜਾਨੂਦਾ
 ਮੂਲਇਹੋਛੋਕਰੀਨੀ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਇਹਅਨਿਨ
 ਦੁਪੁਪੀਂਦੀਭੁਖਨਾਲਸੁਕਾਂਦਦੀਕੋਖਣੀਨੀ॥

॥ ੮੦੬॥ ਜਦਾ ਬਸਰਿਤੀ॥ ਗਾਥੀਛੋਜਦਾਦੁਰੰ॥
 ਸਿਗਾਰਹੋਦਾਅਤੇਘੋਣੇਸਿਗਾਰਨੀਰਣਾਂਦੇਨੀ॥
 ਧਾਨੁਮਾਰਕੇਸਿਕਰਦੁਪਹਰਦੇਲੇਅੱਖੀਦੇਖ
 ਉਤੁਰੇਬਿਨਾਂਪਗਾਂਦੇਨੀ॥ ਮੱਝੀਗਾਂਈਸੀਗਾ
 ਰਹੈਨਦਿਚਿਸੱਥੇਅਤੇਨੇਹਾਂਸਿਗਾਰਹੈਨਘਗਾਂ
 ਦੇਨੀ॥ ਹਛਾਖਾਉਣਾਪੈਨਣਾਸਾਨਸੈਕਤਇ
 ਹਸਭੁਬਣਾਉਹੈਨਜਗਾਂਦੇਨੀ॥ ੮੦੭॥ ਅਸਾ
 ਹੁਰਹੈਰਸਮਜਗਾਨਅੰਦਰਿਪਿਆਰਦੁਹਟੀ
 ਆਂਦੇਨਾਲਦੁਗਾਂਦੇਨੀ॥ ਦਿਲਐਰਤਾਂਲੈਨਪਿ

ਆਰਕਰਕੇਏਹਗੱਭਰੂਮਿਰਗਹੈਸਗਾਂਦੇਨੀ। ਤੋ
 ਰਨਬਦਖੋਇਨੰਅਕਲਆਵੇਜਦੋਲੰਤਲਗੋਦਿ
 ਚਿਯਗਾਂਦੇਨੀ। ਸੈਦਾਵੇਖਕੇਜਾਇਬੁਲਾਇਦਾਂ
 ਗੁੰਦੈਰੁੰਦੇਸਿਗਾਂਤੇਧਨਾਂਦੇਨੀ। ੮੦੮। ਪੀੜ੍ਹੰ
 ਘਤਿਕੇਕਦੇਨਬਹੇਬੂਹੇਅਸੀਏਸਦੇਦੁਖਦਿਚਿ
 ਮਗਾਂਗੇਨੀ। ਇਸਦਾਜੀਉਨਲਗਦਾਪਿਰੁਸਾਰੁ
 ਅਸੀਏਹਇਲਾਜੁਕੀਕਗਾਂਗੇਨੀ। ਸੋਹਟੀਰਿਨ
 ਬਜਾਰੁਨਦੇਚਣੀਹੋਏਪੁਤਦਾਹੋਰੁਥੇਕਗਾਂ
 ਨੀ। ਮੁਲਾਂਦੈਦਹਕੀਮਲੈਜਾਨਪੈਸੇਕੇਹੀਆਂ
 ਚਟੀਆਂਗੈਬਦੀਆਂਗਾਂਗੇਨੀ। ੮੦੯। ਕਦੇਚ
 ਰਖਣੁਗੁਨਾਂਛਪਪਤੇਅਸੀਮੇਲਭਿਰੁਰਕੀਕ
 ਗਾਂਗੇਨੀ। ਦੁਹਟੀਗੱਭਰੂਦੁਹਾਂਨੂੰਦਾਨੁਅੰਦਰਿਅ
 ਸੀਨੀਦਗਬਾਹੋਂਜਣਾਂਗੇਨੀ। ਸੈਦਾਯਾਹਕੇਏ
 ਸਬੋਲਏਲੇਖਾਅਸੀਚੀਕਟੋਂਮੁਲਨਾਂਗਾਂਗੇਨੀ।
 ॥ ਸਗੀਮੰਦਗੀਸਗਾਂਗੇਜਗਦੀਨੀਮੁਹਆਪਣੰ
 ਪਹਾਂਚਾਕਗਾਂਗੇਨੀ। ਦੁਹੇਸਾਹਸਗੀਮੰਦਗੀਏ
 ਸਦੀਥੋਂਅਸੀਰੁਬਕੇਖੂਹਦਿਚਿਮਗਾਂਗੇਨੀ।
 ੮੧੦। ਜਦਾਬਹੀਗ। ਅਰਜਾਈਲਦੇਪਾਸਜਿ
 ਦੇਗਮਾਨਾਰਦਤਿਦੇਹੀਰਗੁੀਸਸੁਤੇਆਂਦਈਹੈ

॥ ਸਹਿਤੀ ਨਾਲ ਮੇਜਾਇ ਕੇ ਖੇਤ ਦੇ ਖਾਂਪਈ ਅੰਦਰ ॥
 ਰੇਉ ਮਰਦਿਹਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਏਨ ਛੁਕੀਆਂ ਤੁਤੀਆਂ ਤੀ
 ਰਵ ਗੁੰਕਿ ਸਾਗੋ ਬਦਾਜੇ ਸੁਣਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਫਾਂਗੁ ਬੁ
 ਢੇਇ ਮਾਮਨਿ ਜਹਿ ਰਦੇ ਟੀਕਿ ਸੇਕਾ ਛੁਰਦਾਨਾਂ
 ਹਿਮੁਕਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਪਿਛੋ ਛੁਟਕਰੀ ਨਾਲ ਬਹਾ
 ਨਿਆਂ ਦੇ ਨੰਦੀ ਨਣਦ ਭੀ ਛੋਰਣਾ ਪਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥
 ੮੧੧ ॥ ਫਾਂਗੁ ਬੁਢਿਆਂ ਕੁਕਣਾਂ ਗਤ ਅਧੀਅ
 ਜਗੋ ਬਦੀਆਂ ਬਾਂਗਾ ਸੁਣਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਚਲ ਭਾਭੀ
 ਏਵਾਉ ਜਹਾਨ ਦੀਲੋ ਬਾਹੋਂ ਹੀਰਨੁ ਪਕੜਉ ਠਾਂ
 ਦੁਈਹੋ ॥ ਇਸਨੂੰ ਖੇਤ ਲੋਜਾਇ ਕਪਾਹ ਚੁਟੀ
 ਏਮੇਰੇ ਜੀਅ ਤਤ ਬੀਰਇਹ ਆਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਫੇਢੇ
 ਮਾਂਉਨੂੰ ਪੀਅ ਦਿਲਾਂ ਦੁਈਹੋ ਕੇਹੀਆਂ ਠੋਕੀ
 ਆਂਉਮੀਆਂ ਲਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਤੁਲੀਹੇ ਠਮੀ ਗਾਰਹਿ
 ਕਾਂ ਦੁਈਹੋ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਹਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥
 ੮੧੨ ॥ ਸੇਖ ਸਾਰੀ ਦੇ ਫਲ ਕਨੁਖ ਬਰਨਾਂ ਹੀ
 ਜੇਕੋਇ ਕੇਫ ਧਬਣਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਫੇਢੇ ਪੀਉ
 ਅਗੇ ਮਾਂਉ ਸੂਰਨ ਲਗਹਿ ਗਲ ਨੂੰ ਹਨੁ ਮਾਖਸੂ
 ਣਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥ ਇਸਦੀ ਪਈਦੀ ਉਮਰ ਦਿਹਾਂ
 ਦੁਈਹੋ ਜਾਰ ਜਾਰੋਂ ਦੀ ਪਲਾਪਾਂ ਦੁਈਹੋ ॥

ਇਸ ਮਨ ਹਿ ਕੀਤਾ ਬਾਹਰ ਜਾਵਣੇ ਨੂੰ ਕਦ ਮਮੀ
 ਜੀਓ ਹੇਠਨ ਪਾਂਦਰੀਓ। ਦੁਖ ਜੀਓ ਦਾ ਬੋਲਿ
 ਸੁਣਾਂਦਰੀਓ ਪਰੇ ਸਾਹ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਲਾਂਦਰੀਓ
 ॥੮੧੩॥ ਜਵਾਬ ਸਹਿਤੀ ਨੂੰ ਗਲਾਲ ਜੇਹੀ ਮੀ
 ਦਰਿ ਪਤੀਆਈ ਉਪਰ ਕਪੜਾ ਪਲਿ ਪਵਿ
 ਛਾਂਦਨੀਓ। ਤੇਰੀ ਨੂੰ ਗਇਹ ਪਿਆਰ ਰੂਪਿ
 ਮਣੀ ਸੀਦਾ ਉਲੈਣ ਖੁਟੋਂ ਤੇਰੇ ਗਵਾਂਦਨੀਓ। ਏ
 ਹਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਪਤਾ ਅੰਦਰਿ ਪਈ ਦੁਖਣੇ
 ਨਾਲ ਸੁਕਾਂਦਨੀਓ। ਅਠੇ ਪਹਰ ਕੀਤਾ ਨੂੰ ਕੇਵਿ
 ਚਿਕੋਠੇ ਪੜ੍ਹ ਪਾਂਨ ਦੇ ਪਈ ਗਲਾਂਦਨੀਓ। ਦਾ
 ਰਸ ਪੀਅਸਿਆਲਾਂਦੀ ਮਾਰਨੀਓਂ ਦਸ ਆਪ
 ਨੂੰ ਕੇਣੁ ਸਦਾਂਦਨੀਓ। ॥੮੧੪॥ ਜਵਾਬ ਸਹਿਤੀ
 ਨੂੰ ਗਾਂਬਣਦੀਆਂ ਖਿਆਲ ਜੇ ਪੇਖਣੇ ਦਾ ਮਾਣੇ
 ਮਤੀਆਂ ਬੂਹੇਦੀਆਂ ਮਿਹਰੀਆਂ ਨੀ। ਸੁਰਤ ਪ
 ਰੀਦੀ ਸੁਪਨੁ ਸਦਾਣੀਆਂ ਨੀ। ਇਕ ਮੋਮ ਦਿਲ
 ਚੈਨ ਇਕ ਨਿਹਰੀਆਂ ਨੀ। ਏਹੁ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬਾ
 ਗਦੀਆਂ ਮੋਰਨੀਆਂ ਨੀ। ਇਕ ਨਰਮ ਮਲੂਕ ਇ
 ਕਦਿ ਹਰੀਆਂ ਨੀ। ਹਛਾਖਾਇ ਪੈਨਣੁ ਲਾਰੂ
 ਨਾਲ ਚਲਨ ਦੇਣ ਲੈਣ ਦੇਵਿ ਚਿਲਟੀ ਮਹਰੀ

ਆਂ ਨੀ। ਬਾਹਰ ਠਿਰਨ ਜਿਉ ਬਾਹਰੀ ਆਂ ਦਾਇ ੧੬੩
 ਟਾਂ ਨੀ ਸਤ ਰਵਿਚਿ ਬਾਹਰੀ ਆਂ ਮਿਹਰੀ ਆਂ ਨੀ।
 ਦਾਰੇ ਸਾਹੁ ਹੋ ਸੁਨ ਗੁਮਾਨ ਸੁੰਦਰਿ ਅੰਖੀ ਨਾਲ ਗੁ
 ਮਾਨ ਦੇ ਕਹਰੀ ਆਂ ਨੀ। ੮੧੫। **ਜਦਾ ਬਸਹਿ ਤੀ।**
 ਅਵੀਓ ਮੰਜਿਓ ਓਠ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਟਲ ਕੇ ਹੋ ਪੈਰ
 ਹਲਾਇ ਕੇ ਚੁਸਤ ਹੋਏ। ਦੁਹਰੇ ਗੀ ਆਂ ਗਤ ਵਿ
 ਨੁਹਰੇ ਢਠੀ ਕਿਵੇਂ ਹੀਰ ਭੀ ਤਨੇ ਦੁਹਰੇ ਸੁਤ ਹੋਏ।
 ਦੁਹਰੇ ਹੁਭੀ ਅਜਾਬ ਹੋ ਮਾਪਿ ਆਂ ਨੂੰ ਪੀ ਅਨੋਹ
 ਬੁਹੇ ਉਤੇ ਸੁਸਤ ਹੋਏ। ਦਾਰੇ ਸਾਹੁ ਮੀ ਆਂ ਕਯੋਨ
 ਹੀਰ ਬੋਲੇ ਸਹਿਤੀ ਜੇ ਆਵੀ ਜੈ ਨੂੰ ਪਨਾਪੁਸਤ
 ਹੋਏ। ੮੧੬। **ਜਦਾ ਬਹੀਗਾ ਹੀਰ ਆਖਿਆ**
 ਬੀਤ ਗਈ ਉਮਰ ਸਾਰੀ ਮੇਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ
 ਨੂੰ ਸਾਨ੍ਹ ਨੀਗਾਂ। ਅਤਾਂ ਬਾਗਹੀ ਆਂ ਮੇਰਾ ਜੀਉ
 ਖੁਲੇ ਆਖਰੁ ਏਹੁ ਭੀ ਪਾਨ੍ਹ ਨਾਂ ਪਾਨ੍ਹ ਨੀਗਾਂ।
 ਪਈ ਰੋਵ ਨੀਗਾਂ ਕਰਮਾਂ ਮੇ ਆਪਣੇ ਆਂ ਨੂੰ ਕੁ
 ਸ਼ੁਕਿ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿਗਾਨ੍ਹ ਨੀਗਾਂ। ਦਾਰੇ ਸਾਹੁ
 ਮੀ ਆਂ ਤਕਦੀਰ ਅੰਦਰਿ ਦੇਖਨ ਦਾਂ ਪਸਾਰ ਪਸ
 ਰਨੀਗਾਂ। ੮੧੭। **ਜਦਾ ਬਸਾਇਗਾ ਅਵੀਓ ਅ**
 ਉਖਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਗਲ ਗਿਣੀ ਏਸ ਦਘਲੀ ਆਂ ਸ

ਭੇਸਹੇਲੀਆਂਨੀ। ਕੇਈਕੂਰੀਆਂਕੇਈਦੀਵਾਹੀਆਂ
 ਨੀਚਿਦਨਜੇਹੇਸਰੀਰਮਥੇਲੀਆਂਨੀ। ਰੂਜੁਆਣ
 ਹੋਈਆਂਸਭੇਪਾਸਸਹਿਤੀਜਿਵੇਂਗੁਰੂਦੇਪਾਸਸ
 ਭੁਚੇਲੀਆਂਨੀ। ਜਿਨਾਂਮਾਂਉਤੇਬਾਪਨੂੰਭੁਨਖਾਦੰ
 ਮੁੰਗਚਟੇਕੂਰੀਆਂਖੇਲੀਆਂਨੀ। ਦਿਚਿਹੀਰਸ
 ਹਿਤੀਦੇਵੇਬੈਠੀਆਂਨੀ। ਦੁਲੇਬੈਠੀਆਂਆਇਮ
 ਹੇਲੀਆਂਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਸਿੰਗਾਰਮਹਾਦੁਤਾਂਨੇਚਾ
 ਇਹਥਣੀਆਂਕਿਲੇਤੇਪੇਲੀਆਂਨੀ। ੮੧੮।

ਦੁਬਸਹਿਤੀ। ਦੁਖਤਫਨਰਦੇਉਠੇਸਹੇਲੀਓ
 ਨੀਤੁਸਾਂਆਪਣੇਆਹਰਆਂਦਣਾਂਜੇ। ਆਇ
 ਬਾਪਨੂੰਖਬਰਨਾਂਕਰੇਕਾਈਫਨਰੇਬਾਗਨੂੰਪਾਸ
 ਟਾਂਲਾਂਦਣਾਂਜੇ। ਦੁਹੁਟੀਹੀਰਨੂੰਬਾਗਲੈਜਾਂਦ
 ਟਾਂਹੈਜਗਓਸਦਾਜੀਉਦਿਲਾਂਦਣਾਂਜੇ। ਲਾ
 ਦੁਣਫੇਰਨੀਦਿਚਿਕਪਾਹਭੈਣਾਂਕਿਸੇਪੁਰਸਨੂੰ
 ਨਹੀਸੁਣਾਂਦਣਾਂਜੇ। ਰਾਹਜਾਂਦਿਆਂਜੇਪੁਛੇਲੈ
 ਕਅਣੀਓਕੋਈਇਫਤਹਾਚਾਇਬਣਾਂਦਣਾਂਜੇ
 ੮੧੯। ਖੇਰੂਸੀਮੀਆਂਤੇਘੋਤੇਜਯੀਆਂਨੀ
 ਭੁਲਕੇਖੁਹੁਨੂੰਆਂਣੀਗੁਲਾਂਦਣਾਂਜੇ। ਦੁਰੇਰਗ
 ਹੋਸਨਇਕੋਜੇਰੀਆਂਦੇਗਹੁਜਾਂਦਿਆਂਦੇਸਾਂਗ

ਲਗਾਂ ਦੁਣਾਂ ਜੇ। ਦੋਵੇਂ ਦੁਣ ਲਿਗੋਟ ਵੇ। ਦਿਚਿ ਬੇਲੇਬ ੧੬੪
 ਨਾਂ ਦੁਣ ਸਭ ਪਟ ਦਿਖਾਂ ਦੁਣਾਂ ਜੇ। ਚਲੋਇ ਤ੍ਰਿਯਾ
 ਰਤੇ ਕਰੋ ਪਾਈ ਖੇਤ ਦਿਚਿ ਜਾ ਕੇਰੀ ਗਲਾਂ ਦੁਣਾਂ ਜੇ
 ॥ ਬੰਨ੍ਹੇ ਲੀਆਂ ਚੁਣੇ ਕਪਾਹਿ ਭੈਣਾਂ ਤੇ ਮੁੰਗਾ ਸਿਅੰ ॥
 ਨੇਰੀ ਗਲਾਂ ਦੁਣਾਂ ਜੇ। ਚਰਖੇ ਚਾਇ ਪੋਟੇ ਵੇ ਕੰਜ
 ਉਠੇ ਕਿਸੇ ਪੂਣੀ ਨੂੰ ਥਨਾਂ ਲਾਂ ਦੁਣਾਂ ਜੇ। ਸਭ
 ਨਾਂ ਉਠੇ ਕੇ ਮੰਜਿਓ ਆਇ ਜਾਣਾਂ ਇਕ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਸ
 ਦੁਲੇ ਆਂ ਦੁਣਾਂ ਜੇ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਮੀ ਆਂ ਇਹ ਇਕ
 ਠੇ ਆਸਭ ਨਾਂ ਅੰਜੂ ਦੇ ਠਲੇ ਨੂੰ ਆਂ ਦੁਣਾਂ ਜੇ।
 ੮੨੦ ॥ **ਜਬਾਬ ਸਾਇਗ।** ਮਤਿਆਂ ਦਿਚਿ ਗੁਜਾਰੀ
 ਨੇਰਾਤ ਸਾਰੀ ਤਾਰੇ ਗਿਣਾ ਦਿਆਂ ਸਭ ਉਨਮਾਦੀਆਂ
 ਨੀ। ਗਿਣੁ ਪੇਪਾਂ ਦੁਦੀਆਂ ਪ੍ਰੀਮ ਗਾਂ ਮਾਰਦੀਆਂ
 ਨੀ। ਜੇਹੀਆਂ ਹੋ ਨਿਮੁਸਟੀ ਰੀਆਂ ਦੁੰਦੀਆਂ ਨੀ।
 ਨਖਰੇ ਲੀਆਂ ਤੇ ਇਕ ਨਖਸਤੋ ਨੁਨ ਇਕ ਭੋਲੀਆਂ ॥
 ਸਿਧੀਆਂ ਸਾਦੀਆਂ ਨੀ। ਇਕ ਨੇਕ ਬਖਤਾਂ ਇ
 ਕਬੇ ਜੁਬਾਨਾਂ ਇਕ ਮਾਲਣਾਂ ਨੀ। ਮਾਲ ਜਾਦੀਆਂ
 ਨੀ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਉਨਮਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਰੀਆਂ ਮਾਰਨ
 ਲੁੰਨੀਆਂ ਕਰਨ ਖਰਾਬੀਆਂ ਨੀ। ੮੨੧ ॥ **ਜਬਾ**
ਬ ਸਾਇਗ। ਗੀਓ ਠੇਰੀਆਂ ਨੇਂ ਦਿਚਿ ਖੇਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ

ਪਰੋਪਰੀਵੀਚਾਰਵੀਚਾਰੀਓਨੇ। ਫਨਰੇਖੁਹਤੇ
 ਚਲਕੇਲਣਾਂਕੁਸਤੀਇਕਦੂਸਰੀਨੂੰਖਮਮਾਰਿ
 ਓਨੇ। ਚਲੋਚਲੋਹੀਕਰਨਾਛਨਾਰਬਾਜਾਂਸਭੇਕੇ
 ਮਤੇਕਾਜਾਦਿਸਾਰਿਓਨੇ। ਬਾਜੀਦਿੱਤੀਆਨੇਪਿ
 ਛੋਬੁਛੀਆਂਨੂੰਲਿੱਤਖਾਂਦਦੇਮੂਹਤੇਮਾਰਿਓਨੇ
 । ਤੇਸੈਤਾਂਨਦੀਆਂਲਸਕਰਾਫੇਲਸੂਠਾਂਬਿਨਾਂਅੰ
 ਤਸਦੇਫਨਪਘਾਰਿਓਨੇ। ੮੨੨। ਗਿਲਤੀਆਂ
 ਮਾਰਲਿਗੋਟਣੇਬਿਨਤੁਰੀਆਂਸਭੇਕਪਣੇਹੀਥਣੇ
 ਸ਼ਾਇਓਨੇ। ਸਭੇਭਿਨਭਿਰੂਰਉਜਾਣਛੋਪਾਸਣੇ
 ਪੂਣੀਆਂਪਛੀਆਂਸਾਇਓਨੇ। ਤਿਗਖਿਚਅਸ
 ਵਾਰਤਮਾਰਹੋਏਕਣਮਾਲਣੇਘੋੜੀਆਂਚਾਇ
 ਓਨੇ। ਰਾਤੀਲਾਇਮਹਿਦੀਦਿਹੋਂਪਤਿਸੁਰਮੇਗੁ
 ਵਚੁੜੀਆਂਕਿਮਸਦਾਰਿਓਨੇ। ੮੨੩। ਤੇਨੁਲੁ
 ਕੀਆਂਠੁਹਕਰਾਂਦੇਨਪਿਛੋਸੁਥਣਚੁੜੀਆਂਪਾਂ
 ਉਚੇਚਾਇਓਨੇ। ਕੰਜਲਪੁਛਲੀਚਾਲੇਦੀਦਾ
 ਹੀਆਂਦੇਹੋਠਸੁਰਖਦੀਦਾਸਣੇਤਾਇਓਨੇ। ਜੁ
 ਲਠਾਂਪਲਮਰਹੀਆਂਗੋਰੇਮੁਖਣੇਤੇਬਿਦੀਆਂ
 ਲਾਇਕੇਰੂਪਉਘਾਇਓਨੇ। ਗਲਾਂਠੇਰੀਆਂਤੇ
 ਬਣੇਖਾਲਦਾਨੇਰਣੇਹੁਸਨਦੇਚਾਇਉਘਾਇਓ

ਨੇ ਛਾਤੀ ਬੋਲ ਕੇ ਹੁਸਨ ਦੇ ਕੰਢ ਲਾਟੁ ਦਾਰਸਾ १੬੫
 ਹਨੂਰਾਇ ਉਜਾਣਿ ਚਿਨੇ ॥੮੨੪॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇ
 ਗਾਹ ਬਜੇ ਵਿਕੇ ਗਤਿ ਮੁਕਾਇ ਸੁਟੀ ਦੇਖੋ ਟੀਜੇ
 ਕਰੇ ਸਿਤਾ ਬੀਆਂ ਜੇ ॥ ਜੇ ਟੂਹੋ ਟੂਟੀ ਗਲ ਸੋਹੋਇ
 ਚੁਕੀ ਸਭੇ ਹੋ ਟੀਰੀਆਂ ਏਹੁ ਖਰਾਬੀਆਂ ਜੇ ॥ ਏ
 ਸੋਹੋ ਟੂਟੀ ਸਾਹ ਛਕੀਰ ਕੀਤੇ ਪੁੰਨੀ ਜੀਆਂ ਨਿਕਰੇ
 ਖਿਜਾਬੀਆਂ ਜੇ ॥ ਮਜਨੂ ਜੇ ਹੋਵਾ ਨਾਉ ਮਜਨੂ ਬੋ
 ਦੇ ਸਾਹ ਜਾਇਆਂ ਕਰੇ ਬੇਆਬੀਆਂ ਜੇ ॥੮੨੫॥
 ਮਾਸੁ ਕਨੂ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਰ ਕੇ ਦੇਇਆ ਸਕਾਂਗਤਿ
 ਬੇਖਾਬੀਆਂ ਜੇ ॥ ਅਲੀ ਜੇ ਹਜਾਂ ਨੂ ਕੰਤ ਲਗੁਲੰ
 ਮਕੀਤਾ ਖਬਰ ਹੋਈ ਨਾਮੁਲੁ ਸਗਾਬੀਆਂ ਜੇ ॥ ਕੁ
 ਰੂਆਂ ਪਿਰੀਆਂ ਬੈਠ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਕੀਤਾ ਲੈਣੀ
 ਅਜੁਕਿ ਪਾਠ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਜੇ ॥ ਦਾਰੇ ਸਾਹਮੀਆਂ
 ਛਲੇ ਖੋਵੇ ਆਂ ਦੇ ਜਮਾਂ ਆਣ ਹੋਈਆਂ ਹਰਬਾ
 ਬੀਆਂ ਜੇ ॥੮੨੬॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇ ਗਾ ਅਸਕ
 ਇਕ ਤੇ ਇਕ ਤੇ ਰਲ ਖਕਰੇ ਯਾਰੇ ਸਭ ਤੇ ਐਵੀ
 ਆਂ ਯਾਰੀਆਂ ਨੀ ॥ ਏਨਾਂ ਯਾਰੀਆਂ ਰਾਜੇ ਨੀ ਛ
 ਕਰ ਕੀਤੇ ਅਸੀ ਕਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਗਾਰੀਆਂ ਨੀ ॥
 ਕੋਈ ਗੀਰ ਨਹੀ ਨਦ੍ਰਾਇ ਸਕ ਕੀਤਾ ਇਸਕ ਕੀ

ਤਾਹੀਖਲਕਤਾਂਸਾਹੀਆਂਨੀ॥ਇਸਾਇਸਕਨੇਦੇਖ
 ਫਰਹਾਦਮਾਰਿਆਕੀਤੀਆਂਯਸਭਨਾਲਖੁਆ
 ਰੀਆਂਨੀ॥ਇਸਕਸੋਹਣੀਜੇਹੀਆਂਸੂਰਤਾਂਨੂੰਰੋ
 ਬਦਿਚਿਦਰੀਆਉਦੇਮਾਰੀਆਂਨੀ॥੮੨੭॥ਮਿ
 ਰਜੇਜੇਹੀਆਂਸੂਰਤਾਂਇਸਕਸੁੰਦੇਅਗਿਲਾਇਕੇ
 ਬਾਗਦਿਚਿਸਾਵੀਆਂਨੀ॥ਸਸੀਜੇਹੀਆਂਸੂਰਤਾਂ
 ਦਿਚਿਥਲਦੇਏਸਾਇਸਕਰੁਲਾਇਕੇਮਾਰੀਆਂਨੀ॥
 ॥ਦੇਖਬੁਥਨਾਂਮਾਰਦਣਕਹਰਘਤੇਹੋਰੁਕੇਈਕ
 ਰਿਚੁਕੀਆਂਯਾਰੀਆਂਨੀ॥ਫਾਰੇਸਾਹਜਗਨਦੇ
 ਚਲਣਨਾਰੇਅਤੇਇਸਕਦੀਆਂਧਜਾਨਿਆ
 ਰੀਆਂਨੀ॥੮੨੮॥ਕੁਣੀਆਂਮਤਾਕੀਤਾ॥ਸੁਬ०
 ਚੱਲਣਾਂਖੇਤਤ੍ਰਾਰਹੋਕੇਮਾਵਾਂਧੀਆਂਦੀਆਂ
 ਕਰਨਦਿਲਦਾਰੀਆਂਨੀ॥ਆਪੋਆਪਣੀਥਾਂ
 ਉਤ੍ਰਾਰਹੋਈਆਂਕੇਈਦਿਆਹੀਆਂਕੇਈਕੁ
 ਆਰੀਆਂਨੀ॥ਰੋਜੇਦਾਰਨੂੰਈਦਦਾਚੰਦੁਜਿਦੇਅ
 ਤੇਗਲੀਆਂਹਜਦੇਧਾਰੀਆਂਨੀ॥ਜਿਵੇਂਦੁਆ
 ਹੀਆਂਨੂੰਖੁਸੀਦਾਚੰਦਚਕਿਦਾਅਤੇਮਿਲਨਮੁ
 ਮਾਰਖਾਂਭਾਰੀਆਂਨੀ॥੮੨੯॥ਚਲੋਚੱਲਹੱਲ
 ਚੱਲਥਰਥੱਲਪਿਰਪਿਰਖੁਸੀਨਾਲਚੱਲਨਮੁ

ਟਿਆਰੀਆਂਨੀ। ਥਾਂਢੀਥਾਂਈਚਟਾਇਕੇਨਾਲ ੧੬੬
 ਫਿਰਕੇਮੁਠੇਚੁਣੀਆਂਦੇਮਨਿਆਰੀਆਂਨੀ। ਗਿ
 ਰਦਫਲੇਦੇਘੋਰਣੇਆਣਹੋਈਆਂਸਭੇਸੋਹਣੀ
 ਆਂਗਾਰਸਿਗਾਰੀਆਂਨੀ। ਇਧਰੇਸਹਿਤੀਨੇ
 ਮਾਂਓਥੋਲਈਰੁਖਸਦਚਲੋਚਲੋਹੀਸਭੇਪੁਕਾ
 ਰੀਆਂਨੀ। ਏਦੇਬੰਨਿਕਤਾਰਹੋਰਦਾਂਟੁਰੀਆਂਨਿ
 ਵੇਲਦਿਆਸਾਥਦੁਪਾਰੀਆਂਨੀ। ੮੩੦। ਖਤੋ
 ਟੀਆਂਅਤੇਬਮਣੇਟੀਆਂਨੀਤੇਜੱਟੇਟੀਆਂਨਾ
 ਲਸੁਨਿਆਰੀਆਂਨੀ। ਇਦੇਸਹਿਤੀਨੇਕੁਰੀਆਂ
 ਮੇਲਲਈਆਂਨਿਦੇਝੂਰੁਮੇਲੇਜਟਾਧਾਰੀਆਂ
 ਨੀ। ਘੋਰੇਛੁਟੇਜੋਬਾਰਦਿਚਿਫਿਰਨਨਚਦੇ
 ਚੰਦਨਜੇਹੇਸਰੀਰਕਰਸਾਰੀਆਂਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਹੁਣਹੀਰਨੁਸਪੁਲਨੁਦਾਖਚਰਪਵਾਂਕੀਤਾਖ
 ਚਰਹਾਰੀਆਂਨੀ। ੮੩੧। ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ। ਹੁ
 ਕਮੁਹੀਰਦਾਮਾਂਓਥੋਲਆਸਹਿਤੀਗੋਲਕੀਤੀ
 ਸੁਨਾਲਸਹੇਲੀਆਂਦੇ। ਤੁਯਾਰਹੋਈਆਂਨੀ
 ਦੇਵੇਨਿਨਾਣਭਾਭੀਨਾਲਚਣੇਨੀਕਟਕਅ
 ਰਬੇਲੀਆਂਦੇ। ਛਤ੍ਰਿਪਾਸਣਾਂਤੁਰਕਬੈਰਾਨੁ
 ਚਲੇਗਾਮਾਰਦੇਨੈਣਅਠਖੇਲੀਆਂਦੇ। ਕਿ

ਲੇਪਟੋਗਣਿਦਿਚਿਖੇਨ੍ਹਿਆਂਦੇਹੀਇਕਨਦਿ
 ਚਿਹਦੇਲੀਆਂਦੇ।ਸੋਇਨਬੇਸਹਾਂਨਾਲਬੁਲਾਕ
 ਬੁੰਦੇਟਿਕੇਫਬਦੇਦਿਚਿਮਥੇਲੀਆਂਦੇ॥੮੩੨॥
 ਧਾਗੇਪਾਊਟੇਬੰਗਣੇਨਾਲਿਬਿਦੇਜਿਦੇਫਿਰਨ
 ਦੁਕਨਫੁਲੇਲੀਆਂਦੇ।ਜਟਾਂਧਾਰੀਆਂਦਾਬੁੰਨੁ
 ਤਿਆਰਹੋਈਆਂਸਹਿਤੀਗੁਰੂਚਲੀਨਾਲਚੇਲੀ
 ਆਂਦੇ।ਗਜੇਇਦ੍ਰਦੇਸਤਾਦੀਆਂਗੁਰਪਰੀਆਂ
 ਪਏਅਜਬਛਟਕਰਅਰਬੇਲੀਆਂਦੇ॥ਅੰ
 ਪਹਾਰਸਿਗਾਰਕਰਿਦੇਨੂਚਲੀਆਂਇਕਠਕੀ
 ਤਾਸੁਨਾਲਸਹੇਲੀਆਂਦੇ।ਦੁਹੇਸਾਹਕਸਤੁਰੀ
 ਦੇਹਰਨਛੁਟੇਥਈਥਈਸਰੀਰਮਹੇਲੀਆਂਦੇ
 ॥੮੩੩॥ਜਦਾਬਸਾਇਗਏਜਾਂਹੁਸਨਦੀਆਂ
 ਖੇਤਦਿਚਿ ਖਿੰਨੁਪਈਆਂਤੁਰਤਚਾਇਲਿਗੇ
 ਟੇਢੇਦੁਟਿਓਨੇ।ਸੀਮੀਘਤਿਦੀਆਂਮਾਰਦੀਆਂ
 ਫਿਰਨਗਿਨ੍ਹਧਾਜੋਫੀਘਤਿਬੀਨਾਂਦੁਟਪਟਿਓ
 ਨੇ।ਤੇਨ੍ਹਕਿਕਰੋਸੁਲਦਾਦੁਗੁਕੀਗੁਪੈਰੁਚੇਭੁਕੇ
 ਖੂਨਪਲਟਿਓਨੇ।ਸਹਿਤੀਫਿਰਫਰੇਬਬਣਾ
 ਇਕੈਜੀਦਿਦਮਾਰਕੇਖੂਨਉਲਟਿਓਨੇ।ਸਿ
 ਸਤਮਕਰਦੀ।ਇਦ੍ਰਾਣੀਸਟਕੀਤੀਦੇਖੋਹੁਸ

ਨਦੇ ਮੋਹਨੁ ਛਾਟਿਓਨੇ। ਦੁਰਸਯਾਰ ਦੇਖਰ ਚਤਠ ੧੬੭
 ਸੀਲਦਿ ਚੋਹਿ ਸਾਸਰ ਛਕ ਸੁਰਦਾ ਕਟਿਓਨੇ। ੮
 ੩੪। ਮਕਰਹੀਰਦਾ। ਦਿਰਮੀਟ ਪਸੀਟ ਕੇਹੁ
 ਗੋਰੇ ਚਿਬੇ ਹੋਠ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀ ਲੀਆਂ ਨੀ। ਨਕ
 ਚਾਣਦੀ ਦੀ ਨਕਾਂ ਦੁਟੋਰੇ ਦੇ ਕੱਢ ਅੱਖੀਆਂ ਨੀ
 ਲੀਆਂ ਪੀਲੀਆਂ ਨੀ। ਥਰ ਥਰ ਕੀ ਬਦੀਆਖੇ
 ਮੇਮਈ ਲੋਕ ਕੋਈ ਕਰੋ ਸੁਣ ਬੁਰੇ ਹੀ ਲੀਆਂ ਨੀ।
 ੧। ਮੇਰੇ ਲਿਖੁ ਤੇ ਪੇਰ ਬਿਸੁਰਤ ਦੇਵੇਂ ਲਏ ਜੀ ਦੁਟੇ ਕੰ
 ਜਕਲੀ ਲੀਆਂ ਨੀ। ੮੩੫। ਕੋਈ ਕਰਲ ਓਗ
 ਲਸਹੇ ਲੀਓ ਨੀ ਕਿਵੇਂ ਸੱਪ ਦੀ ਜਹਰਨੀ ਕੀਲੀ
 ਆਂ ਨੀ। ਹੀਰਮੀਟ ਕੇਦੀ ਦੇ ਪੇਰ ਹੀ ਮੰਜੇ ਸਹਿ
 ਤੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਸ ਨਿਓ ਚੇਲੀਆਂ ਨੀ। ਸੈਤਾਂ ਨਸ
 ਤੀ ਗੁਰੂ ਹੋਥ ਜੇ ਨਸਿਖੇ ਮਕਰ ਨਿਓ ਪੀਰ ਪੇ
 ਥੀ ਲੀਆਂ ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਨਾਂ ਰੀਨਾਂ ਬੋਕੁ ਸੁਰਹਦਾ
 ਕਰਨ ਮਕਰ ਗੁਰੇ ਸਭੁ ਤੀ ਲੀਆਂ ਨੀ। ੮੩੬।
 ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ। ਹੀਰਮੀਟ ਕੇਦੀ ਦੇ ਪੇਰ ਹੀ ਬੇ
 ਸੁਪਸਹਿਤੀ ਗਲ ਤੇ ਸੋਰ ਪੁਕਾਰਿਆਈ। ਕਾ
 ਲੇਨਾ ਗਨੇ ਛਨੈ ਛਲਾਇ ਦਿਹੁ ਦਾ ਰੂਗ ਦੁਹਟੀ
 ਦੇ ਪੇਰ ਤੇ ਮਾਰਿਆਈ। ਕੁਣੀਆਂ ਚਾਂਗ ਕੀਤੀ

ਆਇ ਪਈ ਦੁਹਰ ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਮਤੇ ਕਜ ਦਿਸਾਰਿ
 ਆਈ। ਅੰਜੀ ਪਾਇ ਕੇ ਹੀਰ ਨੂੰ ਪਰਿਲਾਏ ਜੋਟੀ
 ਪਲੇ ਪਲ ਰੋਗ ਨੂੰ ਗਰਿਆਈ। ਦੁੱਖ ਪਾਸੀ ਤੋਰ ਕੀ
 ਨਜ ਮਨ ਸਗਨ ਹੀ ਮਕਰ ਦਾ ਖੂਨ ਗੁਨਾਰਿਆਈ।
 ਅਗੇ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾ ਬਦਿਚਿ ਨਹੀ ਪਵਿਅ ਜੇਨ੍ਹਾ ਬਰ
 ਹੀਆਂ ਖਚਰ ਪਸਾਰਿਆਈ। ਏਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸੈਤਾਨ ਸ
 ਲਾਮ ਕੀਤਾ ਤੁਸਾਂ ਜਿਤਿਆ ਤੇ ਅਸਾਂ ਗਰਿਆਈ
 ॥ ਅਠ ਲਾਤ੍ਰੇ ਨਦੀ ਚੀਰੀ ਮਿਕਰਾ ਜਕੀਤੀ ਦੁਹਰ
 ਸਕੁਦਰਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਰਿਆਈ। ੮੩੭ ॥ ਨਦਾਬ
 ਖੇਡੇ। ਪੂਕੇ ਸਾਪ ਰੂ ਦੁਹਰਾ ਕੂਕ ਕੀਤੀ ਸਾਰੇ ਦੇ
 ਸਦਿਚਿ ਉਮਤੇ ਚਾਲ ਆਈ। ਖੇਡੀ ਖਬਰ ਹੋਈ
 ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਸਾਰੇ ਨੂੰ ਖੇਡਿਆਂ ਦੀ ਜੇਨ੍ਹੀ ਸਿਆਲ
 ਆਈ। ਸਿਰਦਾਰ ਸੀ ਖੂਬਾਂ ਦੇ ਤਿਉਣਾਂ ਦੀ ਜੈਂਦੀ
 ਮੋਰ ਤੇ ਹੀ ਸਦੀ ਚਾਲ ਆਈ। ਸੈਂਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਉਸ
 ਦੀ ਅਜੇਨ੍ਹਾ ਮੁਹੰਦਿਲੋਂ ਸਾਫ ਰੋਝੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਈ
 ॥ ੮੩੮ ॥ ਓਸ ਮੋਰ ਨੀ ਨਿਕਾਲਾ ਨਾਗ ਲਵਿਆ
 ਸਸੁ ਓਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਿਗਲ ਆਈ। ਪਰ ਪੇਦ
 ਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਲਾਰੂਲੀ ਸੀ ਹੁਣ ਖੇਡਿਆਂ ਦੇ ਦਿ
 ਚ ਨਾਲ ਆਈ। ਪਹਿਲੀ ਉਮਰ ਸੁਖੀ ਪਿਛੋ

ਦੁਖਪਾਵੇਧੁਰੰਦਿਚਿਕੁਗਨਦੇਭਾਲਆਈ॥ਦੁਰੇ ੧੬੮
 ਸਾਹਸੁਗਭੇਦੀਅਗਿਦਾਂਗੁਸੋਨਾਂਖੇਤ੍ਰਿਆਂਦਸਭੇ
 ਭਾਲਆਈ॥੮੩੯॥ਅਤ੍ਰਿਪਿਏਸਦੇ॥ਸਦ
 ਮਾਂਦਰੀਖੇਤ੍ਰਿਆਂਬਹੁਤਾਂਦੇਫਕਰੈਦੇਤਲੇਖ
 ਮਦਾਰੀਆਂਦੇ॥ਤਰਯਾਕਮਕਬਰਮਫਲਾਤ੍ਰਿਨਦ०
 ਲਾਦਾਰੂਦੁਰੰਭਿਰੰਗਪਸਾਰੀਆਂਦੇ॥ਜਿਨਲਖਾਂ
 ਹੀਨਾਤਵੇਸੱਪੁਕੀਲੇਪਤਿਆਂਦੇਨੀਦਿਚਿਪਿਟ
 ਰੀਆਂਦੇ॥ਗਭੇਲੇਖਤਵੀਤਤੇਧੂਪਧੂਣੀਸੂਤਾਂ०
 ਦੇਨੀਕਿਨਕੁਆਰੀਆਂਦੇ॥੮੪੦॥ਕੋਈਅੱਕਚੋ
 ਏਤੇਖਵਾਇਗਿਰੇਫਨਾਗਦੇਣਦਿਛਾਸਭਸਾਰੀਆਂ०
 ਦੇ॥ਲਿਖਨਯੰਤ੍ਰਪਤ੍ਰਿਮੰਤ੍ਰਨੂਫੂਕਮਾਰਨਤੰਤ੍ਰਗੋ
 ਲੀਆਂਹਿਕਮਤਾਂਭਾਰੀਆਂਦੇ॥ਕੋਈਲਾਇਮਣਕੇ
 ਲਸੀਦਿਚਿਪਤੇਪਣੁਦੇਚਾਇਕੀਤੇਨਗਾਂਨਾਰੀਆਂ
 ਦੇ॥ਤੇਲਮਿਰਚਤੇਬੂਟੀਆਂਦੁਪਪੈਸੇਪਿਓਦੇਦੇ
 ਨੀਨਾਲਖੁਆਰੀਆਂਦੇ॥ਦੁਰੇਸਾਹਸਪਾਪਿਆਂ
 ਪਿੰਡਬਪੇਪਸਜਹਰਮਹੁਰੇਦਿਹਾਂਸਾਰੀਆਂਦੇ॥
 ੮੪੧॥ਦਾਰੂਲਗੇਨਾਰੀ॥ਦੁਖਹੋਰੁਤੇਦਾਰੂਫੁੱਤੇ
 ਰੁਦੇਦੇਫਰਕਪਵੇਨਾਂਲੁਹਣੁਦਿਚਿਲੁਣੀਹੋਨੀ॥
 ਰੀਨਾਂਆਖਦੀਆਂਦੇਖਕੇਜਹਰਪਾਣੀਕਾਈਸੰ०

ਇਤਨੀਦੁਟੀਕੁਨ੍ਹੀਹੈਨੀ।ਹੀਰਆਖਦੀਜਹਰਜੇ
 ਖਿੰਡਚਲੀਜੇਹੀਕਲਜਾਚੀਰਦੀਛੁਰੀਹੈਨੀ।ਅ
 ਰਚਲੀਹੈਹੀਰਸਿਆਲਠਾਵੀਬੁਰੀਭਲੀਸਭਾਅੰ
 ਟਿਕੈਨੁਨ੍ਹੀਹੈਨੀ।ਨਿਸਦੇਲੇਦੀਸੁਤਨ੍ਹੀਏਹੁਸਿ
 ਪੀਬਗੀਹੋਇਗਈਨਹੀਬੁਨ੍ਹੀਹੈਨੀ।ਦਰੇਸਾਰ
 ਸਦਾਈਏਦੈਦੋਜਗੀਨਿਸਥੇਹੀਰਦੇਦਰਦੀਪੁ
 ਨ੍ਹੀਹੈਨੀ॥੮੪੨॥**ਜਦਾਬਸਾਇਗ**।ਸਹਿਤੀਆ
 ਖਿਆਯਰਕਨਪਦੇਮਾਸਾਏਹੁਸਹਪਨਾਕੁਲਤੇ
 ਆਂਦਦੇਨੀ।ਕਾਲੇਬਾਗਦਿਚੋਜੋਗੀਸਦਲਿਆਓ
 ਓਦੇਕਦਮਪਾਂਪਾਂਦੁਖਜਾਂਦਦੇਨੀ।ਬਾਸਕਨਾ
 ਗਕਰੂਨ੍ਹੀਏਮੀਨੁਕੇਤੇਤਛਕਛੀਬਤੋੜਾਸਭ
 ਨਿਓਆਂਦਦੇਨੀ।ਕਲਗੀਦਾਰਤੇਓਨੁਣੇਭ੍ਰਿਤੁਅੰ
 ਬੀਆਅਸਰਾਲਪੁਗਲਗੁਰੁਪਾਂਦਦੇਨੀ।ਦਿਦ
 ਓਰਨੁਬੋਰਨੁਯਦੀਯਦੀਅਰਸਭੇਆਇਕੇਸੀ
 ਸਨਿਦਾਂਦਦੇਨੀ॥੮੪੩॥**ਅਣੀਦਾਰਦੇਸਿਰੇਤੇ**
 ਪਣੀਅਗਈਮੀਤ੍ਰਪ੍ਰੇਤੇਕੁਲਤੇਆਂਦਦੇਨੀ
 ।ਬਲਿਸਟੀਏਚੀਪਟਾਸੀਖਟਾਪੂਚਲਮੁਲਾਂਮ
 ਲੂਨ੍ਹੀਏਗਾਂਦਰੇਨੀ।ਕਿਗੁਨ੍ਹੀਆਧਾਮਣਾਂਲੁਸਲੁ
 ਸਾਤੇਰਤਦਾਨ੍ਹੀਏਕੁਚਲੀਏਸ਼ਾਂਦਰੇਨੀ।ਖਜੂ

ਗਿਆ ਨੀਲੀਆ ਪਿੰਨੀ ਪਿਆ ਹਥ ਦਾ ਗਿਆ ਕੇ
 ਸ਼ੀਆ ਕਾਂਦਰੇ ਨੀ। ੮੪੪। ਕੋਈ ਦੁਖ ਤੇ ਦਰਦ ਨਾਂ
 ਹੋਏ ਰਾਜਾ ਦੂਜਿ ਨ ਤੇ ਸੁਲਸਭ ਜਾਂਦੇ ਨੀ। ਮਿਲੇ
 ਚਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੋਰ ਗੀ ਦੁਖ ਕੁਲਾਂ ਦੇ ਚਿਸਥੇ ਜਾਂ
 ਦਰੇ ਨੀ। ਰਾਉ ਰਾਜੇ ਤੇ ਜਿਨ ਤੇ ਦੇਉ ਪਰੀਆਂ ਸਭੇ
 ਚਿਸਥੇ ਹੋਥ ਦੁਖਾਂ ਦਰੇ ਨੀ। ਹੋਰੁ ਦੈ ਦਸਭੁ ਦੈ ਦਰੀ
 ਲਾਇ ਥਕੇ ਦਰੇ ਸਾਹ ਜੋ ਗੀ ਹੁਣ ਆਂਦਰੇ ਨੀ। ੮
 ੪੫। ਜਦਾ ਬਖੇਣੇ। ਖੇਡਿਆਂ ਆਖਿਆ ਸੇ ਦੇਨੂੰ
 ਘਲਦਿ ਚੈ ਬੁਝਿ ਗੇ ਫਕੀਰ ਦੀ ਜਾਇ ਪੈਰੀ। ਸਾ
 ਰੀ ਕਰੀ ਦਾਹਰ ਨਾਂ ਉਰਬ ਦੇਰੀ ਕੋਈ ਫਜਲ ਦਾ
 ਪਲੂਣੁ ਚਾਇ ਫੇਰੀ। ਸਾਹ ਪੋਲ ਕੇ ਹਾਲ ਹੁਣ ਲ
 ਆਖੀ ਨਾਲ ਮਿਹਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਹੋਨ ਫੇਰੀ।
 ਚਲੀ ਦਾਸ ਤੇ ਹੋਥ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕਦਮ ਪਤਿਆਂ
 ਫਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਪੈਰੀ। ੮੪੬। ਦਿਮਲਾਇ ਕੇ ਹੀ
 ਰਦਿਆ ਹਆਂਦੀ ਜੀਵ ਜੇ ਨ ਕੇ ਗਏ ਸਾਂਦਿ ਚਿਨ੍ਹੇ
 ਗੀ। ਬੈਠ ਕੇ ਨੂੰ ਮੇਗਲ ਪਕਾਇ ਛੁਹੀ ਸੈਦਾ ਘਲੀ
 ਏਰਲ ਨ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਮੇਰੀ। ਜੀਕਿ ਜਾਣ ਸੇਂਤਿ ਦੁਲੈ
 ਆਉ ਜੋ ਗੀ ਕਰੀ ਮਿਨ ਤਾਂ ਤੇਲਾਂ ਦੀ ਹੋਥ ਪੈਰੀ।
 ਦਰੇ ਸਾਹ ਮੀਆਂ ਤੇ ਗਇਲ ਮੇਰੇ ਮਸਾਹੁ ਰਦਿ

ਚਿਜਗਦੇਆਸਤੇਰੀ॥ ੮੪॥ ਜਦਾਬਅੰਜੁਖੇੜਾ॥
 ਅੰਜੁਆਖਿਆਸੈਦਿਆਜਾਹੁਬਚਾਇਹੁਦੁਹੁਟੀ
 ਆਂਬਹੁਤਪਿਆਰੀਆਂਨੀ॥ ਦੇਵੇਬੰਨਕੇਹੱਥਸਲੰ॥
 ਮਕਰਨਾਂਤੁਸਾਂਸਾਰੀਆਂਖਲਕਤਾਂਤਾਰੀਆਂਨੀ॥
 ਅਗੇਨਨਰਰਖੀਸਭੇਹਾਲਦਸੀਅਗੇਜੋਗੀਦੇ
 ਕਰੀਤ੍ਰਿਦਾਰੀਆਂਨੀ॥ ਸਾਂਨ੍ਰਿਬਣੀਹੈਹੀਰਨ੍ਰਿਸੱਪ
 ਲਵਿਐਖੋਲਆਖੀਹਕੀਕਤਾਂਸਾਰੀਆਂਨੀ॥
 ਆਖੀਦਾਸਤੇਹੱਥਦੇਚਲੇਜੋਗੀਸਾਂਨ੍ਰਿਬਣੀਅੰ॥
 ਮੁਸੀਬਤਾਂਭਾਰੀਆਂਨੀ॥ ਜੋਗੀਮਾਰਮੰਤ੍ਰਕਰੇਸੱ
 ਪੁਹਾਜਗਕਿਦੇਲਾਇਦਿਲਾਇਕੇਦੁਰੀਆਂਨੀ॥
 ॥ ਤੇਰੀਦੁਹੁਟੀਤੈਨ੍ਰਿਹੈਜਾਣਾਲਾਖਕਤ੍ਰਿਹੀਜਾ
 ਣਦਾਹੈਗਲਾਂਸਾਰੀਆਂਨੀ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਓਥੇਨ
 ਹੀਘੁਰੇਮੰਤ੍ਰਜਿਥੇਦੇਦੀਆਂਇਸਕਨੇਮਾਰੀਆਂ
 ਨੀ॥ ੮੪੮॥ ਸੈਦਾਚਲਿਆ॥ ਸੈਦੇਮਾਰਬੁਕ
 ਲਬੀਨਿਪਚਾਰਿਕੀਜੋਨ੍ਰਿਬਣਕੈਗਾਂਗਲੈਸਨ੍ਰਿ
 ਕਿਆਈ॥ ਦੁਹੋਦਾਹਚਲਿਆਖੁਰੀਬੰਨਸੈ
 ਦਾਦੰਗੂਕਨ੍ਰਿਮਾਲਤੇਪਨ੍ਰਿਕਿਆਈ॥ ਕਾ
 ਲੇਬਾਗਦਿਚਿਜੋਗੀਥੇਜਾਇਦੁਵਿਐਜੋਗੀ
 ਦੇਖਕੇਜੱਟਨ੍ਰਿਚਨ੍ਰਿਕਿਆਈ॥ ਖਨ੍ਰਿਹੋਇਮਾ

ਦੀ ਮੁੰਡਿਆ ਜੋਗਿਆ ਖੋਮਾ ਰੁਭਾ ਰੁਭਾ ਸੋਰਕਰ
 ਰੁਭਾ ਕਿਆਈ। ਸੈਦਾ ਸੰਗ ਕੇ ਥਰਾ ਥਰਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇ
 ਉਸਦਾ ਅੰਦਰ ਕਾਲਜਾ ਪੜ੍ਹ ਕਿਆਈ॥ ੮੪੮॥
 ਥੇਖਣੀ ਕਰ ਬਾਹੁ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੀ ਏਹੁ ਖਤ ਰੇਦਾ
 ਮਾਰਿਆ ਨਰ ਕਿਆਈ। ਚਲੀ ਦਾਸ ਤੋਰ ਬਦੇ
 ਜੋਗਿਆ ਦੋ ਕੰਡਾ ਦਿਚਿ ਕਲੇਜੇ ਦੇ ਰੁਕਿਆਈ
 । ਜੋਗੀ ਪੁਛਦਾ ਕੋਣ ਹੈ ਬਣੀ ਤੈਨੂੰ ਏਸ ਗਲ
 ਆਂਯੋ ਜੱਟ ਪਟੋ ਕਿਆਈ। ਜੱਟੀ ਦੁਹੀ ਕਪਾਹ
 ਦਿਚਿ ਬਿਨਿਝੋਲੀ ਕਾਲਾ ਨਾਗ ਅਜਗੈ ਬੰਦਾ ਕ
 ਰੁਕਿਆਈ। ਦੁਰੇਸਾਹੁ ਜਿਉ ਚੋਟੀ ਆਂਕਢਿ
 ਆਖਾ ਜਹਰੀ ਸੱਪ ਸੋਰੀ ਆਠ ਰੁਕਿਆਈ
 ॥ ੮੪੯॥ **ਜਦਾ ਬਜੋਗੀ।** ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਮੋਹਨਾਂ ਰੁ
 ਲਾਨਾਂ ਹੀ ਸੱਪ ਨਾਲ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਨੀ। ਜੈ
 ਨੂੰ ਰਬ ਦੇ ਇਸਕਦੀ ਚਾਟ ਲਗੀ ਵੀ ਦਵਾਂ ਨਿਰ
 ਜਾਇ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਨੀ। ਜੇਵੇਂ ਛੁਰਿ ਜਹਾਨ ਉਜਾਣ
 ਦਸ ਨਸੋ ਭਤ ਐਰਤਾਂ ਦੀ ਕੋਲੇ ਸੰਗ ਦੇ ਨੀ। ਕਰੇ
 ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੀਲਾ ਦਿਚਿ ਨਹੀ ਆਏ ਜੇਵੇਂ ਸੱਪ ਸਿ
 ਆਲਾਂ ਤੇ ਝੰਗ ਦੇ ਨੀ॥ ੮੫੦॥ ਅਸਾਂ ਚਾਇਕ
 ਰਾਨ ਤੇ ਕਸਮ ਖਾਪੀ ਸੰਗ ਮਿਹਰੀ ਆਂ ਦੇ ਕੋਲੇ

ਸੰਗਦੇਨੀ। ਅਰਨਦੇਹਜੰਟੀਜਗਾਵੈਣੁਸੁਣੀਏਰਾ
ਗਨਿਕਲਨਰਗਬਿਰਗਦੇਨੀ। ਜਨਮਰੇਮਿਰ
ਰੀਬਡੇਰਗਾਹੋਵਨਿਖੁਸੀਹੋਵਦੇਜੀਉਮਲਿਗ
ਦੇਨੀ। ਫਾਰੇਸਾਹਮੁਨਾਇਕੇਸੀਸਦਾਵੁਹਇ
ਰਹੇਹਾਂਸਾਕਨਾਂਅੰਗਦੇਜੀ। ੮੫੨। ਜਦਾਬ
ਸੈਦਾ। ਹੱਥਬੰਨਿਨੀਵਿਧੋਣਪਾਹੁਮੁਹਵਿਚਿ
ਕੰਢਦੀਦੀਆਂਜੰਟਨੇਪਲਿਆਏ। ਤੇਰੇਚਲਿ
ਆਹੋਦੀਹੋਰੀਰਚੀਗੀਦੋਰੀਰਬਦੀਮੁਦਿਗਾਂਦਾ
ਲਿਆਏ। ਅੱਠਪਹਰਹੋਏਭੁਖੇਕੋਨੁਮੇਨੁਲੁ
ਕੁਗਏਹਾਂਠਾਕਨੁਜਾਲਿਆਏ। ਜੰਟੀਜਗਰ
ਦਾਲੇਕਿਸੇਨਗਰੁਗੀਅਸਾਂਮੁਲਖਤੇਮਾਂਦਰੀ
ਭਾਲਿਆਏ। ਜੰਟੀਨਹਿਚੀਗੀਹੋਵੇਹਰਨਾਂਥੇ
ਤੇਰੇਚਲਿਆਂਖੇਰੁਹੋਇਗਵਲਾਏ। ੮੫੩।
ਮੀਆਂਰੱਬਦੇਵਾਸਤੇਤਾਰਸਾਂਨੁਬੇਨੁਲਾਇਬੀ
ਨੇਅੱਲਾਦਾਲਿਆਏ। ਲਿਖੀਵਿਚਿਰਜਾਇ
ਦੇਮੁਣੇਨਹੀਜਿਸਨੇਸੱਪਦਾਦੁਖਨੁਸ਼ਾਲਿਆ
ਏ। ਤੇਰੀਜੰਟੀਦਾਮੈਕੀਇਲਾਨੁਕਰਨਾਂਅਸਾਂ
ਆਪਣਾਕੋਨੁਮਾਂਗਾਲਿਆਏ। ਫਾਰੇਸਾਹ
ਰਜਾਇਤਕਦੀਰਵੇਲਾਪੀਗਾਂਐਲੀਆਂਨੇ

ਨਹੀਂ ਟਲਿਆਂਦੇ। ੮੫੪॥ ਜਦਾ ਬਜੇਗੀ॥ ਚੁਪੇ ੧੭੧
 ਇਜੇਗੀ ਸਹਜੇ ਬੋਲਿਆਈ ਜੋਟਾ ਕਸਨੀ ਚਾਇਓ
 ਕਾਂਹੀਆਂ ਨੂੰ॥ ਅਸੀਂ ਛਤ੍ਰ ਜਗਨ ਫਕੀਰ ਹੋਏ ਛ
 ਰਿੰਦੇ ਲਤਾਂ ਮਾਲ ਪਤ ਸਾਂਹੀਆਂ ਨੂੰ॥ ਯਾਦ ਰੱਬ
 ਦੀ ਛਤ੍ਰਿਕੇ ਕਰਾਂ ਝਾੜੇ ਛਤ੍ਰਾਂ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਛਤ੍ਰਿਕੇ
 ਛਾਂਹੀਆਂ ਨੂੰ॥ ਅਸੀਂ ਤਿਸ ਦਿਨ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕ
 ਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਤਰੇਲਾਂ ਉਦੇਵਾਂਹੀਆਂ ਨੂੰ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਲ
 ਨਾਂ ਚਲਣਾਂ ਨਫਕੇ ਈ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਮੁਨਾਂ ਛੁਰੇਦਿ
 ਵਾਂਹੀਆਂ ਨੂੰ॥ ਰਿਨਾਂ ਪਾਸ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਜਾਣੇ
 ਜੇਹਾ ਨਸ਼ੇ ਰੋਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ॥ ਦੁਰਸ ਕਰਦਿ
 ਕੁਰਾਨ ਤੇ ਬਹੇ ਮਿਹ ਬਰਕੇਹੀਆਂ ਅਤ੍ਰਿਓ ਮਕਰ
 ਦੀਆਂ ਛਾਂਹੀਆਂ ਨੂੰ॥ ੮੫੫॥ ਜਦਾ ਬਸੇਦਾ॥
 ਸੇਵਾ ਆਖਦੇ ਰੋਣੇ ਵੀ ਪਈ ਤੋਲੀ ਚੁਪ ਕਰੇ
 ਨਾਂਹੀ ਹਤਿਆਰ ਵੀਓ॥ ਦੁਰੀ ਰਿਨ ਸਾਂਹੀ ਦਿਨੀ
 ਜਦੁਨ ਪੁਨੀ ਪੈਨ ਕਪੜੇ ਦੁਰੀ ਮੁਟਿਆਰ ਵੀਓ
 ॥ ਨਾਲ ਸਸਨਿਨਾਣੇ ਗੱਲ ਨਾਂਹੀ ਬੋਛੁ ਪਤਰਿ
 ਚਿਰੇ ਨਿਮਾਰ ਵੀਓ॥ ਅਸਾਂ ਓਸਨੂੰ ਮੁਲ ਨਾਂਹੀ
 ਬਲਾ ਪਾਕੇ ਈ ਲਾਗਰ ਲੇਥੈ ਭਾਰ ਵੀਓ॥ ਜੇ
 ਮੇਰੇ ਬਲਾਂ ਵਾਂ ਸਿਰੇ ਲਾਹਿਲੈਂ ਦੀ ਚਾਇ ਪਤਰੀ

ਚੀ ਕਚਿਹਾਰਣੀਓ। ਹੱਥਲਾਵਣਾਪਲਾਪਨੂੰਮਿਲੇ
 ਨਾਹੀਅਜੁਤੀਕਹੈਰਹੀਕੁਆਰਣੀਓ। ਮੇਨੂੰਮਾਰ
 ਕੇਆਪਨਿਤਰਹੈਰੋਦੀਪਈਮਚਦੀਨਿਤਬੁਆ
 ਰਣੀਓ। ਮੇਦੇਗਯਲਤਾਂਦਿਚਿਬਰਬਾਦਕੀਤੀ
 ਵਾਰੇਸਾਹਇਹਉਮਰਦਿਚਾਰਣੀਓ। ੮੫੬। ਜੇ
 ਗੀਪਾਇਚੋਕਾਪਿਣੀਦਿਚਿਕੀਤੀਛੁਹੀਓਸਦੇਦਿ
 ਰੁਖੁਭਾਈਆਸੂ। ਖਾਇਕਸਮਕੁਗਨਦੀਪਟ
 ਜੱਟਾਨੇਮਚੋਰਨੂੰਜਾਇਕਰਾਈਆਸੂ। ਉਸਦੇਨਾਲ
 ਨਹੀਜੇਤ੍ਰੀਅੰਗਲਾਪਾਛੁਹੀਪੁਟਕੋਧੋਣੇਰਖਾਈ
 ਆਸੂ। ਫਣਿਆਹੁਸਨਦੇਮਾਲਦਾਚੋਰਸਾਬਤ
 ਤਾਂਹੀਓਸਨੂੰਕਸਮਕਰਾਈਆਸੂ। ਵਾਰਸਬੰਦ
 ਗੀਛੁਹੀਕੋਪਾਇਝੁਝਟੇਮੇਵੇਉਮਹੀਸਭੁਗਵਾ
 ਈਆਸੂ। ੮੫੭। **ਜਬਾਬਸੈਦਾ**। ਖੇਣੇਨਿਸਾਕੀ
 ਤੀਅਗੇਜੋਗੀਨੂੰਦੇਸਾਂਨਿਕਸਮਹੈਪੀਰਯਕੀਰਦੀ
 ਜੀ। ਅਗਾਂਏਸਜਹਾਨਬੈਹੋਇਕੋਨ੍ਹਾਜੇਮੈਸੂਰਤਭਿ
 ਠੀਹੈਹੀਰਦੀਜੀ। ਸਾਂਨੂੰਹੀਰਜੱਟੀਧੋਲਪਾਰਦਿ
 ਸੇਕੋਹਕਾਯਤੇਪਾਰਕਸਮੀਰਦੀਜੀ। ਲਿਕਾਕੋਟ
 ਪਹਾਣਦਾਦਾਨ੍ਹਸਟੇਯਾਹੀਹਾਦਨੂੰਨਹਰਨਿਉ
 ਸੀਰਦੀਜੀ। ਦੂਰੋਂਆਣਯਾਥਾਇਕਛੁਹੀਆਹੀ

ਗੁਰੂਪੀਰਬਗਦਾਦਦੇਪੀਰਦੀਜੀ॥੮੫੮॥ਸਾਂਨੂੰ ੧੧੨
 ਕਹਕਾਦਿਵਾਲੈਏਹਦਿਸੇਕੁਕਾਂਜਾਇਤਾਂਕਾਲ
 ਜਾਚੀਰਦੀਜੀ॥ਇਸਦੀਸ਼ਾਲਨਾਅਸਾਂਥੇਜਾਇ
 ਸ਼ੁਲੀਸ਼ਾਲਕੋਣਸ਼ੁਲੇਛੁਟੇਤੀਰਦੀਜੀ॥ਭੈਸਿ
 ਮਾਰਕੇਸਿਗੁਨਕੁਕਿਣਦੇਵੇਅੰਦੇਹੋਸਕੇਹੀਦੁਪ
 ਖੀਰਦੀਜੀ॥ਲੋਕਆਖਦੇਪਰੀਹੈਹੀਰਜੋਟੀਅ
 ਸਾਂਭਿਠੀਨਾਂਸੁਰਤਹੀਰਦੀਜੀ॥ਦਾਰਸਸ਼ੁਰੂਨ
 ਬੋਲੀਅੰਨੇਗੀਆਂਥੇਖਾਨਤਨਾਂਹਿਕਰੀਏਚੇ
 ਪਟਪੀਰਦੀਜੀ॥੮੫੯॥ਜਦਾਬਜੇਗੀਜੇਗੀ
 ਕੰਠਕੇਅੰਥੀਆਂਨਾਲਗੈਰਤਕਰੋਰੋਹੁਨੀਰਪ
 ਲਾਂਟਿਆਈ॥ਏਹੁਹੀਰਦਾਦਾਰਸੀਹੋਇਬੈਠਾਚਾ
 ਇਰੇਵ੍ਹਿਸੁਦਹਦਿਚੁਸਟਿਆਈ॥ਸਣੇਜੁੱਤੀ
 ਆਂਚਭਿਕੇਦੇਦਿਚਿਵ੍ਹਿਓਸਾਰੂਪਰਮਤੇਨੇਮ
 ਤੈਪਟਿਆਈ॥ਲੁਟਪਟਕੇਮਾਲਨਿਖੁਟਿਆ
 ਈਕੁਟਘਾਟਕੇਟੇਏਦਿਚਿਸੁਟਿਆਈ॥ਬੁਰ
 ਬੋਲਦਾਨੀਰਪਲਟਅੰਥੀਜੇਗਾਬਾਣੀਆਂ
 ਸਹਰਦਿਚਿਲੁਟਿਆਈ॥੮੬੦॥ਪਕਵ੍ਹਿਸੈ
 ਦੇਨੁਨਾਲਘੋਰੀਆਂਦੇਰੋਰਯਾਰਦਾਗ੍ਰਿਘਾਹਕੁ
 ਟਿਆਈ॥ਖਵ੍ਹਿਲਤਾਂਘੋਰੀਆਂਖੂਬਜਵ੍ਹਿ

ਆਂਧੇਣਸੇਕੀਆਨਾਲਗਬੁੱਤਿਆਈ। ਦੇਵੇਬੰਨ
 ਬਾਹਾਂਸਿਰੋਲਾਹਿਪਟਕਾਗੁਨਹਗਾਰਵਾਂਗੁਉਠਜੁ
 ਟਿਆਈ। ਕੁਟਪਾਂਈਆਂਵਾਂਗੁਚਕਚੁਰਕੀਤਾਲਿ
 ਕੁਭਿਨਕੇਸਿਘਨ੍ਹਿਪੁਟਿਆਈ। ਵਾਰੇਸਾਹਖੁਦਾ
 ਇਦੇਖੋਛੋਕੋਲੇਸਾਰੇਨੇਵਾਂਦਾਨੀਗਨਿਖੁਟਿਆਈ
 ॥ ੮੬੧ ॥ ਜਦਾਬਸੈਦਾਖੇਵੇਨਾਲ। ਸੈਦਾਖਾਇਕੇ
 ਮਾਰਫਿਰਿਉਠਨਠਾਵਾਂਦਾਹਭਿਨਾਪਿੰਡਾਂਉਦਾ
 ਈ। ਇਹਜੇਗੀਨਾਨਾਂਹੀਜੇਧਾਨਕਾਈਖੋਲਿਅ
 ਪਣਾਂਗਲਵੇਖਾਂਉਦਾਈ। ਇਹਕਾਵਰੁਦੇਸਦਾ
 ਸਿਹਰਜਾਵੇਵੇਲੇਵੇਤੇਕਹਰਕਮਾਂਉਦਾਈ।
 ਇਹਦੇਉਉਜਾਨੁਵਿਚਿਆਇਲਥਾਨਾਲਕਨੁਕਿ
 ਆਂਜਿਦੁਗਵਾਉਦਾਈ। ੮੬੨ ॥ ਨਾਲੇਪਵੇਕੁ
 ਰਾਨਤੇਦੇਇਬਾਂਗਾਚੇਕੇਪਾਂਉਦਾਸਿਖਦਜਾਉਦਾ
 ਈ। ਵਾਂਗੁਦੇਉਤੇਜਿਨਦੇਜੇਗੁਇਸਵਿਚਿਨਹੀ
 ਕਾਬੂਇਹਕਿਸੇਦੇਆਂਉਦਾਈ। ਮੈਨੂੰਕੁਟਕੇਮਾ
 ਰਕੇਤਹਿਕੀਤਾਪਿੰਡਾਖੋਲਕੇਜੋਟਵਿਖਾਂਉਦਾ
 ਈ। ਵਾਰੇਸਾਹਛਕੀਰਨੇਮਾਰਕੀਤੀਸੈਦਾਅੰ
 ਜੂਨੂੰਰੋਇਸੁਣਾਂਉਦਾਈ। ੮੬੩ ॥ ਜਦਾਬਮਹ
 ਰਅੰਜੂਅੰਜੂਆਖਿਆਵੇਖੋਅੰਨੇਰਯਾਰੇਵਰੁ

ਗਜਬਫਕੀਰਨੇਚਾਇਆਜੇ। ਮੇਰਾਸੋਨੇਦਾਕੇਦੁ ੧੭੩
 ਟੁਮਾਰਜਿਦੋਕੰਮਕਾਜਥੋਚਾਇਗਫਾਇਆਜੇ।
 ਫਕਰਮਿਹਰਕਰਦੇਸਾਰੀਖਲਕਉਤੇਏਸਕਹਰ
 ਜਗਨਤੇਪਾਇਆਜੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਮੀਆਂਨਵਾਂਸਾਂਗ
 ਦੇਖੋਦੇਉਆਦਮੀਹੋਇਕੇਆਇਆਜੇ॥ ੮੬੪
 ॥ ਜਦਾਬਸਹਿਤੀ॥ ਆਖਿਆਸਹਿਤੀਨੇਬਾਬਲ ०
 ਜਾਇਆਪੇਸੈਦਾਆਪਨੂੰਮਰਦਸਦਾਉਦਾਈ॥
 ਨਾਲਗਰਬਹੀਕਰਦੇਮਸਤੁਫਿਰਦਾਨਜਰਤਲੇ
 ਨਾਂਕਿਸੇਨੂੰਲਿਆਉਦਾਈ॥ ਸਾਂਨੇਵਾਂਗੁਰਸਿਰੀ
 ਤੇਨੂੰਦਵਾਈਅਗੋਆਕਣਾਂਪੈਪਾਦਿਖਾਂਉਦਾ
 ਈ॥ ਨਾਲਜਾਇਫਕੀਰਦੇਕਰੇਆਕਣਗੁਸੇਗ
 ਜਬਦੇਪਯਾਦੁਪਾਂਉਦਾਈ॥ ੮੬੫॥ ਆਰੋਨੋਹ
 ਦੇਦੁਖਹੈਗਨਚੋਆਮੰਜੂਘੋਰੀਉਤੇਚਰ੍ਹਪਾਂਦਦਾ
 ਹੀ॥ ਯਾਰੋਉਮਰਸਾਰੀਜੱਟੀਨਹਿਲਪੀਰਘਾਸੇ
 ਹਣੀਨੂੰਚੂਚੂਚਾਦਦਾਹੀ॥ ਕਰਾਂਜਾਇਖੁਸੰ ०
 ਮਤਾਂਜੋਗੀਏਦੀਕਰੇਰਹਮਬੇਣਬੀਨੇਲਾਂਦਦਾ
 ਹੀ॥ ਦੁਰੇਸਾਹਜੁਆਨੀਦਿਚਿਮਸਤਫਿਰਦਾ
 ਦਖਤਪਏਤਾਂਹੀਪਛੇਤਾਂਦਦਾਹੀ॥ ੮੬੬॥ ਅੰ
 ਜੁਆਪਾ॥ ਜਾਇਬੀਨਿਖਣੁਹੱਥਪੀਰਅਗੇਤੁ

ਸੀਲਾਨੁਲੇਪਰਦੁਗਾਰਦੇਹੋ। ਹੋਵੇਦੁਇਕਬਲ
 ਪਿਆਰਿਆਂਦੀਦੀਨਦੁਨੀਦੇਕਿਸਸਵਾਰਦੇਹੋ। ਤੁ
 ਸੀਛਕਰਅਲਾਹਦੇਪੀਰਪੂਰੇਦਿਚਿਰੇਖਦੇਮੇ
 ਖਰਾਮਾਰਦੇਹੋ। ਅਠੇਪਹਰਖੁਦਾਇਦੇਯਾਦਅੰ
 ਦਰਿਤੁਸੀਨਛਸਤੇਹਿਰਸਨੁਗਾਰਦੇਹੋ। ੮੬੭॥
 ਹੁਕਮੁਰੱਬਦੇਦਿਚਿਹੋਨਹੀਬਾਹਰਤੁਸੀਦੁਇਦੇ
 ਨਾਲਕਿਸਸਾਰਦੇਹੋ। ਮੇਰੀਨੁਹਨਿਸੱਪਦਾਅਸੁਰ
 ਹੋਆਤੁਸੀਕੀਲਦੇਮੰਤ੍ਰਸੱਪਮਾਰਦੇਹੋ। ਤੇਰੇਚੱਲਿ
 ਆਨੁਹਮੇਰੀਜੀਵਦੀਹੈਲਗੇਦਾਵਨਿਸੇਤੁਸੀ
 ਤਾਰਦੇਹੋ। ਦੁਰੇਸਾਹਤੁਕਸੀਰਸਭਮਾਛਕਰੀ
 ਏਬਖਸਨਹਾਰਤੁਸੀਗੁਨਹਗਾਰਦੇਹੋ। ੮੬੮
 ॥ ਜਵਾਬਜੋਗੀ॥ ਛਤ੍ਰਿਦੇਸਜਗਾਂਨਉਜਾਨੁਮ
 ਲੀਅਜੇਜੋਟਪਿਛਨਹੀਛਤ੍ਰਿਦੇਨੀ। ਅਸਾਂ
 ਛਤ੍ਰਿਆਏਹੁਨਮੂਲਛਤ੍ਰਿਨਖੇਨੁਮੁਛਕਦੀਮ
 ਬੋਹੰਤੁਦੇਨੀ। ਲੀਹਪਈਮੇਰੇਉਤੇਸ਼ਾਨਿਆਂ
 ਦੀਪਾਸੋਜਾਨਨਹੀਪਿਦਗੰਤੁਦੇਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਜਗਨਥੇਅਕਪਏਅਜਕਲਛਕੀਰਹੁਣਲ
 ਤੁਦੇਨੀ। ੮੬੯॥ ਜਵਾਬਮਹਰਮੰਜੂ। ਚਲਜੋ
 ਗਿਆਰੱਬਦਾਵਾਸਤਾਈਅਸੀਮਰਦਨੁਮਰ

ਦਲਲ ਕਾਰਨੇਗਾਂ ਜੇਕੁ ਛੁਸਰੇ ਸੋ ਨ ਜਰ ਲੈ ਪੈਰੁਪ ੧੭੪
 ਕਣਾਂ ਜਾਨ ਮਾਲ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਦਾਰਨੇਗਾਂ ਪਏ ਕਲ ਦੇ
 ਕੋਣ ਮਾਂਸ ਭਰੇ ਦੇ ਅਸੀ ਕਾਗਤੇ ਮੋਰ ਚਿਤਾਰਨੇਗਾਂ
 ਹੱਥ ਬੰਨ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਜੋਗੀ ਆਵੇ ਅਸੀ ਆਜ ਨੀ
 ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਨੇਗਾਂ ਚੋਰ ਸਦਿਆ ਮਾਲ ਦੇ ਸਾਂਮਣੇ
 ਨੂਤੇਰੀਆਂ ਕੁਦਰਤਾਂ ਥੋਂ ਅਸੀਂ ਦਾਰਨੇਗਾਂ ਦਾਰੇ ਸਾ
 ਹਦਿ ਸਾਹ ਕੀਦੀ ਮਦਾਹੀਏਂ ਵੇਰਾਇ ਗਾਉ ਮਰਨੁਗ
 ਰਨੇਗਾਂ ੮੭੦ ॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਗ ਜੋਗੀ ਚਲਿਆਂ
 ਰੂਹਿ ਵੀ ਕਲਾਹਲੀ ਤਿਤਰ ਬੋਲਿਆ ਸਗਨ ਮ
 ਨਾਂ ਵਟੇਨੂੰ ॥ ਆਇਤ ਦਾਰਨ ਪੁਛਿਆ ਖੇਨਿ
 ਆਂ ਨੇ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਨੇ ਸੀਸ ਮੁਨਾਂ ਟੇਨੂੰ ॥ ਵੇਖੋ ਅ
 ਕਲ ਸਹੂਰ ਜੋ ਮਾਰਿਆ ਨੇ ਤਾ ਮਾਂ ਬਾਜ ਦੇ ਹੱਥ ਠ
 ਨਾਂ ਵਟੇਨੂੰ ॥ ਭੁਖਾ ਖੰਡੇ ਖੀਰ ਦਾ ਹੋਇ ਗਾਖਾਰੀ
 ਰੂਪਾਲਿਆ ਸਾਕ ਕਰਾਂ ਵਟੇਨੂੰ ੮੭੧ ॥ ਦੁਪ
 ਕਾਨੂੰ ਨੀ ਕਾਨੂੰ ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਬਿਲਾ ਰਖਿਆ ਚੂ
 ਹੋਹਟਾਂ ਵਟੇਨੂੰ ॥ ਬੇਨੂੰ ਕਾਗਤਾਂ ਦੀ ਬਾਂਦਰ ਮੇਉ
 ਹੋਇ ਆਸਹੁਦਰੀ ਆਉਂਦੇ ਪਾਰਲਿਘਾਂ ਵਟੇਨੂੰ
 ॥ ਸੱਪ ਮਕਰ ਦਾਹੀਰ ਦੇ ਪੈਰੁ ਲਟਿਕਿਆ ਆਯਾ
 ਮਾਂਦਰੀ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਵਟੇਨੂੰ ॥ ਗਾਖਾ ਜਵਾਂ ਦੇ ਢੋਰ

ਦਾਗਧਾਰੇਇਆਮਨਿਨਾਂਆਖਾਹੈਹਰਫਲਿਖਾਂਦ
 ਏਨੂੰ॥ ੮੭੨॥ ਨੀਤਸਾਯਕਰਕੇਓਨਾਂਸਦਆਂਦ
 ਆਖਾਜੋਗੀਤਾਂਰਿਨਖਿਸਕਾਂਦਏਨੂੰ॥ ਓਨਾਂਸੱਪ
 ਦਾਮਾਂਦਰੀਸੱਦਆਂਦਾਸਗੋਆਖਾਈਸੱਪਲਣੁੰ
 ਦਏਨੂੰ॥ ਦਸਦੇਬ੍ਰਿਗਣੇਚੋਣਕਰਾਂਦਏਨੂੰ॥ ਮੁਢੇਪ
 ਟਕੇਬੂਟਾਲੈਜਾਂਦਏਨੂੰ॥ ਦਰਸਬੀਦਗੀਦਾਸਤੇ
 ਘਲਿਆਈਆਇਲਗਿਆਪੈਨਣੇਖਾਂਦਏਨੂੰ
 ॥ ੮੭੩॥ **ਜਬਾਬਕੁਣੀਆਂ**॥ ਭਲਾਯੋਭੈਣੇਹੀਰ
 ਬਰੀਜਾਣੇਮਨਮੰਨੇਦਾਵੈਦਹੁਣਆਇਆਹੀ॥
 ਦੁਖਦਰਦਗਏਸਭੇਹੀਰਦਾਲੇਕਾਮਲਦਲੀਨੇ
 ਠੇਰਣੁਪਾਇਆਹੀ॥ ਜੇਨ੍ਹਾਛਰਿਚੋਪਗਈਆਂ
 ਚਾਕਯੋਭਾਛਾਓਸਨੇਜੋਗੁਕਮਾਇਆਹੀ॥ ਜੈ
 ਟੀਵੇਬੁਲੀਦੇਵਿਚਿਲਖਮੀਤ੍ਰਾਇਹੁਅੱਲਾਨੇਮੇ
 ਲਮਿਲਾਇਆਹੀ॥ ਸਾਖਰੰਗਬੇਰੰਗਦੀਹੋਈ
 ਪੈਦਾਸਾਦਣਮਾਂਹਿਜਮੇਮਹਿਦਸਾਇਆਹੀ॥
 ਵਾਹੁਵਾਹੁਏਹੋਰੰਗਹੁਣਬੁਬਬਣਿਆਸਹੁਗ
 ਹੀਰਦਾਆਪਲੈਆਇਆਹੀ॥ ੮੭੪॥ ਨਾਲ
 ਹੀਰਤੇਸਹਿਤੀਤੇਰਬਤੁਠਾਜੋਗੀਦਿਲਾਂਦਾਮਾਲ
 ਕਆਇਆਹੀ॥ ਦੁਹਾਂਦਿਲਾਂਦੀਹੋਈਮੁਗਦ

ਗਸਲਪੁਆਂਓਸਚੋਰਕਣਾਲਾਇਆਹੀ।ਇ ੧੭੫
 ਸਦੀਛੁਰੀਕਲਾਂਮਅਜੁਖੇਤ੍ਰਿਆਂਤੇਇਸਮਅਜ
 ਮਨੇਅਸਰੁਕਗਇਆਹੀ।ਮਿਜਮਾਨਜੋਆਂਦ
 ਟਾਲੇਣਦੁਹਟੀਅਗੋਸਾਹੁਰਿਆਂਪਲਿਘਵਿਛਾ
 ਵਿਆਹੀ।੮੭੫।ਵੀਰਗਥਕੇਈਦੁਗੁਇਥੇ
 ਹੋਸੀਜੋਗੀਪੂਨ੍ਹੁਤੁਲਾਦੁਨਾਪਾਇਆਹੀ।ਮੰਤ੍ਰ
 ਇਕਤੇਪੁਤਲੀਆਂਦੋਇਉਨੁਣਅਲਾਵਾਲਿਆਂ
 ਖੇਲਰਚਾਇਆਹੀ।ਖਿਸਕੂਸਾਹੋਰੀਪਰਅ°
 ਇਵੇਨੇਤਬੁਆਣਉਪਾਲੂਆਂਲਾਇਆਹੀ।ਪ੍ਰੀ
 ਆਂਲਾਇਥੈਠਾਜੋਗੀਮੁਦਤਾਂਦਾਅਜੁਖੇਤ੍ਰਿਆਂ
 ਨੇਖੇਰਪਾਇਆਹੀ।੮੭੬।ਕਪੋਲਖਕਰਿਦੇ
 ਦਾਹੈਆਪੁਸਾਹਿਬਦੁਖਹੀਰਦਾਰੋਬਗਵਾਇਅ°
 ਹੀ।ਏਨਾਂਸਿਕਦਿਆਂਦੀਵ੍ਰਾਇਰੋਬਸੁਣੀਉ
 ਸਦੁਹੁਟਵੀਦਾਯਾਰਆਇਆਹੀ।ਭੁਲਾਯੋਆ
 ਜਾਂਕਿਸੇਦੀਆਸਪੁੰਨੀਰੋਬਵਿਛੁੜਿਆਯਾਰ
 ਮਿਲਾਇਆਹੀ।ਸਹਿਤੀਆਪੇਣਹੋਥਇਖਤ
 ਯਾਰਲੈਕੇਰੂਠਾਠ੍ਹੰਮਾਂਦੇਕੋਠਣੁਪਾਇਆਹੀ।੮੭
 ੭।ਰਿਨਾਂਮੋਹਿਆਹੈਸਹਜਾਦਿਆਂਨੂੰਦੋਖੇਇਛਾ
 ਤਰਕੋਣਬਣਾਇਆਹੀ।ਆਪੇਧਾਨੁਵੀਆਂ

ਨਿਦਿਤਾ ਚਾਇ ਪਾਣੀ ਪਿਛੋ ਆਪੇ ਹੀ ਦੋਲੁ ਦੁਜਾਇ
 ਆਹੀ। ਭੁਲਕੇ ਏਥੇ ਨਹੋ ਦੁਸ ਨਿਦੋ ਦੇ ਕੁਟੀਰੀਆਂ ਸੰ०
 ਨਿਸ਼ਗਨ ਏਹੋ ਨਜਰ ਆਇ ਆਹੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਸੈਤਾਂ
 ਨ ਬੰਦ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਲੂਣ ਥਾਲੀ ਦੇ ਦਿਚਿ ਭੁਨਾਇ
 ਆਹੀ। ੮੭੮। **ਜਦਾ ਬਸਹੇ ਲੀਆਂ**। ਖੇਟੀਆਂ
 ਆਇ ਕੇ ਆਖਿ ਆਹੀ ਰਤਾਂ ਈ ਅੰਨੀ ਦੁਹੁਟੀ ਦੇ
 ਅੰਨੁ ਦੁਪਾਈਏ ਨੀ। ਮਿਲਿਆ ਆਬ ਯਾਤ ਪਿ
 ਆਸਿ ਆਨ੍ਹਿ ਸੇ ਜੋਗੀ ਆਂ ਦੇ ਦਿਚਿ ਆਂ ਈਏ ਨੀ
 । ਤੇਰੀ ਦੋਜ ਖਦੀ ਆਂ ਚ ਦੁਰਹੋਈ ਰਬ ਦਿਚਿ ਬਹਿ
 ਸਤ ਦੇ ਪਾਂਈਏ ਨੀ। ਜੇ ਕੁਟੀਰ ਬਨੇ ਮੇਲ ਕੇ ਤਾਰੀ
 ਦੇ ਤੂ ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪੁਗਾਈਏ ਨੀ। ਦੁਰੇਸਾ
 ਹੁ ਕਹੁ ਹੀਰ ਦੀ ਸਸੁਤਾਂ ਈ ਅੰਨੁ ਰਬ ਨੇ ਚੋੜ ਕਰਾ
 ਈਏ ਨੀ। ੮੭੯। **ਜਦਾ ਬਜੋਗੀ**। ਜੋਗੀ ਆਖਿ
 ਆਠਿ ਰੇਨ ਮਰਦ ਔਰਤ ਪਦੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਹਿ ਪਰ
 ਛਾਂਦਣਾਂ ਦੋ। ਕਰਾਂ ਬੈਠਨ ਦੇ ਕਲੇਜ ਤਨਹੋ ਸੇ ਕੇ
 ਈ ਨਹੀ ਜੇ ਛਿਝੁ ਪਦਾਂ ਦੁਣਾਂ ਦੋ। ਕਿਨ ਸੀਨ ਦਿਚਿ
 ਦੁਹੁਟੀ ਆਇ ਪਾਵੇ ਨਹੀ ਉਮਤੇ ਸੋਰ ਕਰਾਂ ਦੁਣਾਂ०
 ਦੋ। ਇਕੋ ਆਦਮੀ ਆਵੁਣਾਂ ਮਿਲੇ ਸਾਥੇ ਐਥਾ
 ਸੰਪਦਾਰੋਗ ਖਦਾਂ ਦੁਣਾਂ ਦੋ। ੮੮੦। ਕੁਰੀ ਕੁਟੀ

ਦਾਨਗੀਵਿਚਾਰਰਖਵਿਚਿਨਗੀਹੋਰੁਏਥੇਕਿਸੇਆਂ ੧੭੬
 ਵਣਾਂਵੇ। ਸੱਪਨੱਸਜਾਏਛਾਲਮਾਰਜਾਏਖਰਾ
 ਆਖਰੁਰੋਗਗਵਾਂਵਣਾਂਵੇ। ਲਿਖੀਸਤਸੈਦਾਰ
 ਕੁਗਨਆਪਤਨਹੀਛਰਿਨਿਮਾਜਪਛੁਤਾਵ
 ਣਾਂਵੇ। ਦਾਰੇਸਾਹੁਤੁਕੋਈਦਿਨੁਬੰਦਗੀਕਰਵਤ
 ਨਹੀਜਗਨੁਤੇਆਵਣਾਂਵੇ। ੮੮੧। ਜਵਾਬਖੇਵੇ
 ॥ ਸਹੋਰਬਾਹਰੇਰੂਮਾਂਦਾਕੋਰਨੁਸੀਓਥੇਦਿਤਾਨੇ
 ਪਲਿਘਵਿਛਾਇਕੇਤੇ। ਸਹਿਤੀਕੁਨੀਨਿਸਦ
 ਕੇਸੋਪਓਨੇਮੰਜਾਵਿਚਿਦਲਾਨਦੇਪਾਇਕੇਤੇ। ਜੇ
 ਗੀਪਲਿਘਦੇਪਾਸਬਗਾਇਦਿਤਾਆਇਬੈਠਾਹੈ
 ਸਗਨਮਨਾਇਕੇਤੇ। ਨਾਰੂਸਾਹਦਾਬੇਟਨੁਮਸ
 ਤੁਆਸਕਰੋਆਕੇਲਮਾਸੁਕਬਗਾਇਕੇਤੇ। ੮੮
 ੨। ਖੇਵੇਆਪਣੀਘਗੀਬੇਠਿਕਰਸੁਤੇਤਾਮਾਂਬੰ
 ਨਦੇਹੱਥਫਨਾਇਕੇਤੇ। ਸਿਹੁਤੇਹੋਵਣੀਆਇ
 ਕੇਕੁਕਦੀਹੈਚਟਕਮਾਰਕੇਹੱਥਫਨਾਇਕੇਤੇ।
 ਓਸਖੋਹਸਿਰਘਤਿਕੇਪਿਟਵਾਂਹੈਜਿਸਦਿਆ
 ਹਮਾਂਦੀਪ੍ਰਣਾਇਕੇਤੇ। ਦਾਰੇਸਾਹਹੁਣਤਿਨਾਂ
 ਨੇਵੈਣੁਕਰਣੇਜਿਨਾਂਦੁਆਹਿਓਘੋਨੀਆਂਗਾਇ
 ਕੇਤੇ। ੮੮੩। ਜੇਗੀਪੀਰਯਾਰਕੀਤੇਅੱਧੀ

ਗਤਿਗੰਝੇ ਖੁਜਿ ਜਿਹ ਲੈ ਯਾਦ ਕਰ ਬੋਲਿਆਈ॥
 ਸਕਰੀ ਜਦਾ ਪਕੜੇ ਮਾਲ ਚੁੰਮੇ ਮੁਦਿ ਹਾਲਾਲ ਸ
 ਦੁਬਾਜ ਦਾ ਤੋਲਿਆਈ॥ ਖੰਜਰ ਕੰਢ ਮਖਤੂਮ ਜਹ०
 ਨੀਏ ਦਾ ਵਿਚੋਂ ਹਰਿ ਝੋਟੇ ਦਾ ਬੋਲਿਆਈ॥ ਖੰਡੀ ਸੇ
 ਯਦ ਨ ਲਾਲ ਬੁਖਾਰੀ ਏਦੀ ਵਿਚੋਂ ਮੁਸਕਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ
 ਬੋਲਿਆਈ॥ ੮੮੪॥ ਪਰਿ ਬਹਾਦਲ ਦੀ ਨਤੇ
 ਜਿਕਰੀ ਏਨੇ ਕੰਧ ਫਾਹ ਕੇ ਗਾਹ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆਈ॥ ਦਿ
 ਚਿਦਿਲ ਦੇ ਏਹ ਦਲੀਲ ਆਵੇ ਕਿ ਸੇ ਮਤਾ ਪੁਛਾਂ ਏ
 ਹੋਲਿਆਈ॥ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਹੋਂ ਕਾਸ ਨੂੰ ਉਠ ਜੱਟਾ ਸ
 ਦ੍ਰਿ ਨਹੀਂ ਤੇ ਗਕਿ ਮਖੋਲਿਆਈ॥ ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਪਛੁ
 ਤਾ ਵੇਗਾ ਬੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਰਜਾਈ ਲਜਾ ਪੈਣ ਚਾਹਿ ਬੋ
 ਲਿਆਈ॥ ੮੮੫॥ ਜਦਾ ਬਸਹਿਤੀ॥ ਨਿਕਲ ਕੇ
 ਠਿਓਂ ਤੁਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਸਹਿਤੀਆਇਹ
 ਨੂਰ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ॥ ਬੇਨਾਲਾਇ ਬੰਨੇ ਅਸਾਂ ਆ
 ਜਦਾਂ ਦਾਰੋ ਬਛ ਜਲ ਤੇ ਰੇਉ ਤੇ ਆਂਣ ਕੀਤਾ॥ ਮੇਰ०
 ਯਾਰ ਮਿਲਾਵਣਾ ਦਾਸਤਾਈ ਅਸਾਂ ਕਿਮ ਤੇਗਾ ਸਿ
 ਰੇ ਜਾਂ ਮਕੀਤਾ॥ ਭਾਭੀ ਹੱਥ ਫੜਾਇ ਕੇ ਤੇਰ ਦਿਤੀ
 ਕੀਮ ਖੋਵੇ ਆਂਦਾ ਸਭੇ ਖਾਂ ਮਕੀਤਾ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇ
 ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜੋਕਿ ਛੁਅਲੀ ਦੇ ਨਾਲਗੁ

ਲਾਮਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਛੁੱਟੇ ਵਣੀ ਨੇ ਸੀਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ १११
 ਅਤੇ ਦਹਸਿਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਰਾਮ ਕੀਤਾ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਜਿਸ
 ਤੇ ਰੱਬ ਮਿਹਰ ਕਰ ਸੀ ਓਥੇ ਰਾਮ ਬੈਠਾ ਇਸ ਕਾਮ ਕੀਤਾ ॥
 ॥ ੮੮੬ ॥ **ਜਦਾ ਬਜੋਗੀ** ॥ ਰਾਮ ਬੈਠਾ ਓਥੇ ਓਥੇ ਓਥੇ ਓਥੇ
 ਕੀਤੀ ਰੱਬਾ ਮੇਲਣਾ ਯਾਹ ਇਸ ਯਾਹ ਨੀਦਾ ॥ ਇਸ
 ਹੁੰਬ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਕੇ ਮਕੀਤਾ ਬੈਠਾ ਪਾਰ ਕਰਨਾਂ ਕੀਮਤ ॥
 ਰਨੀਦਾ ॥ ਪੰਜਾਂ ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਤੁਰਤ ਅਦਾ ਜੋਈ ਰੱਬ ॥
 ਯਾਹ ਮੇਲੀ ਇਸ ਯਾਹ ਨੀਦਾ ॥ ਰੱਬ ਫਜਲ ਕੀਤਾ ॥
 ਰਾਮਾਇ ਮਿਲਿਆ ਓਹ ਸਾਹ ਮੁਹਾਰ ਪੁਕਾਰ ਨੀਦਾ ॥
 ਦੁਰੇਸਾਹ ਰੋਝੇ ਦੇ ਦੀਵਾ ਇਕ ਰਕੇ ਬੈਠਾ ਪਾਰ ਹੋਗਾ
 ਯਾਸੁ ਪਾਰ ਨੀਦਾ ॥ ੮੮੭ ॥ **ਮੁਹਾਰ ਆਯਾ** ॥ ਰਾਹੀ
 ਸਾਹ ਮੁਹਾਰ ਦੀ ਆਇ ਰਿਕੂ ਉੱਤੇ ਬੋਲਿਆ ਸਾਂਈ
 ਸਦਾ ਗੀਏ ਨੀ ॥ ਸਾਲਾ ਪਕਾ ਆਵੀ ਹੋ ਸਕੁ ਕਨੇਛੇ
 ਆਇ ਚੜ੍ਹੀ ਕਚਾਵੇ ਤੇ ਰਾਹੀਏ ਨੀ ॥ ਮੇਰੀ ਗਈ ਕ
 ਤਰਕੁ ਗਾਹ ਪੁਥੀ ਕੋਈ ਸਿਹਰ ਕੀਤੋ ਟੁਟੇ ਗਈਏ
 ਨੀ ॥ ਦਾਏ ਸੋਏ ਦੀ ਪੋਤਰੀਏ ਹੁਰਾ ਚੀ ਪੰਨੇ ਕ
 ਪਲਾਟੇ ਤੇ ਲਾਵੀਏ ਨੀ ॥ ਦੁਰੇਸਾਹ ਦੀ ਲਾਗ ਦੀ
 ਮੁਹੀ ਦੁਲ ਦੁਲਾਇ ਹੁਰੇ ਸਤਿ ਆਉ ਠਾਢਿ ਤਾਰੀ
 ਏ ਨੀ ॥ ੮੮੮ ॥ **ਜਦਾ ਬਸਾਇਗ** ॥ ਸਹਿਤੀ ਲਈ

ਮੁਗਦਤੇਹੀਰਗੰਡੇਰਵਾਂਹੋਇਚਲੇਲਾਣੇਲਾਣੀ
 ਆਂਨੀ। ਆਪੋਧਾਪਗਏਲੈਕੇਦਾਹੋਦਾਹੀਜੇਬਖ
 ਯਾਣਨੇਤ੍ਰੀਆਂਪਾਣੀਆਂਨੀ। ਗੰਡੇਰਤਲੈਕੇਗ
 ਏਬਾਨਕੁਜਾਂਸਿਰੀਆਂਨਾਗਾਂਦੀਆਂਸੀਹਾਂਲਤਾ
 ਣੀਆਂਨੀ। ਫਜਰਹੋਈਕਿਣੂਓਆਂਗਜਪਤੀ
 ਵੇਖੋਖੇਣੀਆਂਦਾਹਗਾਂਚਾਣੀਆਂਨੀ। ੮੮੬।
 ਰਿਨਾਂਖਚਰੀਆਂਲੁੰਗੀਆਂਗੁੰਗੀਆਂਨੇਅਸੀਂਖੁਰ
 ਕੀਤੇਪੀਰਾਂਮਾਰੀਆਂਨੀ। ਜਣਦੀਨਇਮਾਨਦੀ
 ਪਟਣੇਨੂੰਇਹਮਿਹਰੀਆਂਤੇਜੁਕਟਰੀਆਂਨੀ। ਜਿ
 ਨਾਂਮਰਦਾਂਬਿਗਾਨਣੀਨਾਰਗਾਂਦੀਮਿਲਨਦੇਜਕ
 ਵਿਚਤਾਇਚਦਾਣੀਆਂਨੀ। ਦਾਰੇਸਾਹਨਾਈਅੰ०
 ਨਾਲਜੇਗਬਧਾਖੇਣੀਆਂਜੁਮੁਨਾਇਕੇਦਾਣੀ
 ਆਂਨੀ। ੮੮੭। ਲੋਕਾਂਹਾਲਕੀਤਾ। ਇਕਜਾਨਭੰ
 ਨੇਬਹੁਤਨਾਲਖੁਸੀਆਂਭਲਾਏਆਠਕੀਰਦੀ
 ਆਸਹੋਈ। ਇਕਜਾਂਨਰੋਂਦੇਜੁਹਖੇਣੀਆਂਦੀਅੰ
 ਜੁਦੇਖੋਤੇਚੋਣਨਿਖਾਸਹੋਈ। ਇਕਲੇਨਦੀਦੀਕ
 ਣਾਂਜਾਨਭੰਨੇਯਾਰੋਰੋਗੀਆਂਦੀਪੁਰੀਆਸਹੋਈ
 । ਇਕਲਈਰੂਰੇਨੇਗੇਜਾਨਭੰਨੇਯਾਰੋਪਈਸੀ
 ਹੀਰਓਦਾਸਹੋਈ। ਇਕਚੁੱਤਣੁਦਜਾਇਕੈਫ

ਰਨਭੁੰਦੇਜੋਮੁਗਦਫਕੀਰਾਦੀਗਸਹੋਈ। ਫੁਰੇਸਾ ੧੧੮
 ਹਕੀਮੁਨਿਦਿਆਂਦਿਲਲਗੇਜਦੋਉਸਤਰੇਨਾਲ
 ਪਟਾਸਹੋਈ। ੮੯੧। ਮਿਲੀਦਾਹਰਾ ਪਹਿਲੇਮਿ
 ਲੀਮੁਗਦਨੂਜਾਇਦਾਹਰਅਗੇਕੱਟਕਬਲੋਚਾਂ
 ਨੇਚਾਣੁਦਿੱਤੇ। ਪਕਣਿਤਰਗਸਾਂਅਤੇਕਮਾਣ
 ਦੇਵੇਖੇਵੇਨਾਲਹਥਿਆਰਾਂਦੇਮਾਰਦਿੱਤੇ। ਮਾਰਬ
 ਰਛੀਆਂਦੋਣਬਲੋਚਕਣਕਨਤੇਗਾਂਮਾਰਕੇਦਾਹ
 ਰੂਝਾਣੁਦਿੱਤੇ। ਮਾਰਨਾਦਕਾਮੋਰਚੇਭੁੰਨਦਿੱਤੇਮਾਰ
 ਝੁਣਕੇਪੀਰੁਦਿਚਿਦਾਣੁਦਿੱਤੇ। ਫੁਰੇਸਾਹਜਾਂਰੱਬ
 ਨੇਮਿਹਰਕੀਤੀਬੰਦਲਮਿਹਰਦੀਨਜਰਦੇਠਗਦਿ
 ਤੇ। ੮੯੨। ਦਾਹਰਥੀਥੋਲਕੇਗਾਂਝੇਨੂਮਿਲੀ। ਦੁ
 ਜੀਆਂਦਾਹਰਾਂਗਾਂਝੇਨੂਜਾਇਮਿਲੀਆਂਸੁਤਾਪਯਾ
 ਉਜਾਣੁਦਿਚਿਘੇਰਿਓਨੇ। ਝਿਰੂਮਾਰਕੇਬਰਛੀਆਂ
 ਠੇਰਦੇਨੀਘੇਣੁਦਿਚਿਮੇਦਾਨਦੇਠਰਿਓਨੇ। ਸਿਰੁ
 ਹੀਰਦੇਪਟਤੇਰਖਸੁਤਾਸੰਪਮਾਲਥੋਆਣਕੈਛੇ
 ਝਿਓਨੇ। ਹੀਰਪਕਣੁਲਈਗਾਂਝਾਕੈਦਕੀਤਾਵੇ
 ਖੋਜੋਗੀਨਿਮਾਰਖਹੋਝਿਓਨੇ। ਲਾਹਸੇਲੀਆਂਬੀ
 ਨਕੇਹੱਥਦੇਦੁਪੀਰੁਕੋਟਣਿਆਂਨਾਲਉਧੇਝਿਓ
 ਨੇ। ਫੁਰੇਸਾਹਫਕੀਰਅਲਾਹਦੇਨੂਮਾਰਮਾਰਕੇਬ

ਹੁਤਖਦੇਵਿਓਨੇ॥੮੮੩॥ਜਦਾਬਹੀਗਾਹੀਰਆ
 ਖਿਆਸੁਤੇਸੋਸਭਮੁਠੇਨੀਦੁਮਾਰਿਆਗਜਿਆਂਰ
 ਟਿਆਂਨੀ॥ਨੀਦੁਬਲੀਤੇਗੋਸਤੇਕੁਤਬਮਾਰੋਰੋਦੇ
 ਬੈਠੇਨੀਦੁਖਤਦਿਗਟਿਆਂਨੀ॥ਨੀਦੁਸੇਰਤੇਦੇਦੁ
 ਇਮਾਮਕੁਠੇਨੀਦੁਮਾਰਦੀਦੁਰੋਸਿਆਂਟਿਆਂਨੀ
 ॥ਸੁਤੇਸੋਈਦਿਗਤੇਅਧਮਦਾਂਗੁਗਲਬਨੀਦੁ
 ਹੈਦੇਦੁਰਦਾਂਟਿਆਂਨੀ॥੮੮੪॥ਨੀਦੁਗੁਰਸੋਪਿ
 ਆਸੁਲੇਮਾਨਤਾਂਈਨੀਦੁਦੇਦੀਛੁਗੁਇਟਿਕਟਿ
 ਆਂਨੀ॥ਨੀਦੁਪੁਤ੍ਰਯਾਕੁਬਦਾਖੁਧਪਾਯਾਸੁਟਿ
 ਆਹੋਸੀਆਯੁਸਫਗਟਿਆਂਨੀ॥ਨੀਦੁਜਿਹਦੁ
 ਕੀਤਾਇਸਮਾਈਲਤਾਂਈਯੁਸਫਪੇਟਮੱਛੁਟਿ
 ਦਿਰਪਿਆਨਿਆਂਨੀ॥ਨੀਦੁਵੇਖਜੇਸਸੀਨੀਦੁ
 ਖਤਪਾਯਾਭਿਰੇਛੁਛਦੀਬਾਰਦਿਆਂਦੁਟਿ
 ਆਂਨੀ॥ਗਾਂਝੇਹੀਰਨੁਬਨਲੇਤੁਰੇਖੇਵੇਦੇਰੋਦੇਨੀ
 ਦੁਖਤਦਿਗਟਿਆਂਨੀ॥ਨੀਦੁਯਜਰਦੀਕਜਾ
 ਨਿਮਾਜਕੀਤੀਤੇਸੈਤਾਂਨਦਿਆਂਤਿਬੁਆਂਤਾਟਿ
 ਆਂਨੀ॥ਸਾਢੇਰੋਹੱਥਮਿਲਖਜਮੀਨਤੇਰੀਦਾਰਸ
 ਐਰੋਕਿਓਦਲੇਦਲਾਟਿਆਂਨੀ॥੮੮੫॥ਹੀਰ
 ਗਾਂਝੇਨੁਮੁਤਦਿਤੀ॥ਗਾਇਗਾਇਮੁਠੀਅੱਕਲਨਾਂਲ

ਏਦਿਤੀਮਨੀਮੰਤਮੇਰਾਕਰਕੇਟਿਆਏ। ਦੁਸਿਪੇ ੧੭੯
 ਜੇਤੁਸਾਂਦਿਆਂਦੈਰੀਆਂਦੇਕੇਹੀਫਾਹੁਣਮੁਸਕਲ
 ਪੇਟਿਆਏ। ਜੇਨ੍ਹਾਖੀਦਿਆਦਿਚਿਨਹਾਨਦੇਸੀ
 ਨਹੀਨਾਦਣਾਮੁਲਸਮੇਟਿਆਏ। ਰਾਜਾਅੰਦਲੀ
 ਤਖਤਤੇਰਾਜਕਰਦਾਖਣੀਬਾਹਕਰਿਕੂਕਰਿਝੇ
 ਟਿਆਏ। ੮੬੬। ਬਿਨਾਅੰਮਲਦੇਨਹੀਨਾਂਜਤ
 ਤੇਰੀਪ੍ਰਮਾਮਾਰੀਏਕੁਤਬਦਿਆਮੇਟਿਆਏ। ਨ
 ਹੀਰੂਬਹਿਸਤਦੀਹੋਇਜਾਂਦਾਗਪਾਜਰੀਦੇਨਾ
 ਲਲਪੇਟਿਆਏ। ਅਸੁਰਸੋਭਤਾਂਦੇਕਰਨਚਾਇ
 ਗਲਬਾਜਾਹਿਗਜੇਦੇਪਾਸਜੱਟੇਟਿਆਏ। ਫਾਰੇਸ
 ਹਮੀਆਂਲੋਹਾਹੋਏਸੇਨਾਂਜਦੋਕੀਮੀਆਂਦੇਨਾਲ
 ਭੁਟਿਆਏ। ੮੬੭। ਰਾਂਝਾਕੂਕਿਆ। ਅਗੇਕੂਕ
 ਕੀਤੀਆਇਗਾਂਝੇਨੇਓਚਾਕੂਕਦਾਚਾਂਗਿਗਾਂਧਾਂ
 ਸਦਾਈ। ਭੁੱਬਾਂਮਾਰਕੇਲਲਕਰਾਂਧੀਮਘਤੇਰਾ
 ਜੇਪੁਛਿਆਸੇਰਾਇਹੁਕਾਸਦਾਈ। ਰਾਂਝੇਆਖਿ
 ਆਰਾਜਿਆਚਿਰੀਜੀਫੇਕਰਮਰੋਬਦਾਛਕਰ
 ਗਮਕਾਸਦਾਈ। ਹੁਕਮੁਮੁਲਖਦਿੱਤਾਏਨੂੰਰੋਬ
 ਸਚੇਤੇਰਾਗਾਨਤੇਹੁਕਮੁਅਗਾਸਤਾਈ। ੮੬੮।
 ਤੇਰੀਧਮਕਪਦੇਰੂਮਸਾਂਮਅਦਿਠਿਪਾਤਿਸਾਹੁਰੂ

ਰੇਆਸਪਾਸਦਾਈ। ਤੇਰੇਗਜ਼ਦਿਚੁਬਿਨਾਤਕਸੀ
 ਰਲੁਟਿਆਕੀਤਾਨਹੀਗੁਨਾਹਕੇਈਦੁਸਤਾਈ।
 ਅਸੀਯਕਰਹਾਂਜਗਤਬੀਦੁਹਛੇਪੇਟਦਾਸਤੇ
 ਮਿਲਣਦਾਗਸਤਾਈ। ਮੱਖੀਯਾਸਦੀਸਹਤਦਿ
 ਚਿਹੋਇਨੇਨੇਦਾਰੇਸਾਹਇਸਜਗਤਦਿਚਿਯਾਸ
 ਦਾਈ। ੮੮੮। ਗਜੇਹੁਕਮੁਕੀਤਾਚਣੀਯੋਨ
 ਬਾਂਕੀਗਹਦਿਚਿਆਪੇਰਿਆਖੇਣੁਆਂਨਿ। ਤੁ
 ਸੀਹੋਇਸਿਪੇਚਲੋਪਾਸਗਜੇਛਰਿਦੇਹੁਖਾਝੁਠਿ
 ਆਂਝੇਣੁਆਂਨਿ। ਗਜੇਆਖਿਆਚੋਰੁਨਾਜਾਣੁਪਾ
 ਦੁਨਖੁਬਦੇਇਕੇਦੰਬਦਰੇਣੁਆਂਨਿ। ਬੀਨਖਣੁ
 ਗੋਇਕੇਤਾਂਚਲੋਆਪੇਨਹੀਜਾਣਦੇਅਸੀਬਖੇ
 ਣੁਆਂਨਿ। ਪਕਣੁਖਣੁਗੋਦਿਚਿਹਜੁਰਦੇਨੀ
 ਏਨਾਂਗਹਜਨਖੋਹੁਆਂਖੇਣੁਆਂਨਿ। ਦਾਰੇਸਾਹ
 ਚੰਦਸੁਰਜਨਿਗੁਹਣਲਗੇਓਭੀਯੋਨੇਨੀਆਪ
 ਣੁਆਂਨਿ। ੮੮੯। ਖੇਣੁਗਜੇਦੇਆਣ
 ਹਜੁਰਕੀਤੇਸਹਤਬੋਣੇਨੀਆਣਯੀਆਦੀਆਂ
 ਦੇ। ਗਾਂਝੇਆਖਿਆਖੋਹਲੋਚਲੇਨਠੀਏਹਖੋਹ
 ਕੁਪਰੇਬਿਦਾਦੀਆਂਦੇ। ਮੈਬੋਖੋਹਯਕੀਰਨੀ
 ਉਠਨਠੇਨਿਦੇਪੈਸਿਆਂਨਿ। ਰੂਮਸਾਦੀਆਂਦੇ। ਮੇ

ਗਨਆਇਤੇਰੇਅਗੇਰਬਸਾਹਿਬਏਹਦੁਰਬਾਰ ੧੮੦
 ਨੀਆਦੀਆਂਦੇ। ਲੀਮੀਆਂਦਾਵੀਆਂਪਗਵੀਆਂ
 ਦੇਖਭੁਲੇਏਸੈਤਾਂਨਨੀਅੰਦਰੋਵਾਦੀਆਂਦੇ। ਦਾਰ
 ਸਬਾਹਰੋਸੋਹਣੇਸਮਾਹਅੰਦਰਿਤਬੁਧੇਨਜਿਦੇ
 ਮਾਲਜਾਦੀਆਂਦੇ। ੮੭੧। ਖੇਵੀਆਂਜੋਵੀਕੇਹੱਥ
 ਫਿਰੀਪਾਰਕੀਤੀਨਹੀਦੁਖਤਇਹਜੁਲਮਕਮਾਂ
 ਵਣੇਦਾ। ਏਹਠਗਜੇਮਾਜਬੀਦੁਸ਼ਾਸ਼ੁਠਾਸਿਹਰ
 ਜਾਣਦਾਸੋਨਮਾਂਵਣੇਦਾ। ਵੇਵੇਦੁਵੀਦਿਆਂਨ
 ਰੀਆਂਮੋਹਲੈਂਦਾਇਸਥੇਇਲਮਹੈਰੰਨਵਿਲਾਂਦ
 ਣੇਦਾ। ਸਾਧੂਨੋਹਨੁਇਕਦਿਨਸੱਪੁਲਾਵੀਆ
 ਚਿਹਦਖਤਸੀਮਾਂਦਰੀਲਿਆਂਵਣੇਦਾ। ਸਹਿਤੀ
 ਦਸਿਆਜੋਗੀਵਾਬਾਗਕਲੇਮੰਤ੍ਰਜਾਣਦਾਜਹ
 ਰਹਟਾਂਵਣੇਦਾ। ਅੰਤ੍ਰਸ਼ਾਨੁਨੇਨੁਅਸਾਂਸੱਦਆਂਦ੦
 ਸਾਂਨੁਕੀਮਸੀਜਿਦੁਛੁਡਾਂਵਣੇਦਾ। ਲੈਦੋਦੁਹਾਂਨੁ
 ਗਤੇਗਤਨਠਾਦਾਉਲਭੇਸੁਰੰਨਖਿਸਕਾਂਵਣੇਦਾ
 ॥ ਵਿਚੋਚੋਰਤੇਬਾਹਰੋਸਾਧਦਿਸੇਇਸਥੇਦਲਹੈ
 ਭੇਖਦੁਟਾਂਵਣੇਦਾ। ਰਾਜੇਚੋਗਤੇਯਾਗਾਂਨੁਮਾਰਦੇ
 ਨੀ। ਸੁਲੀਰਸਮਹੈਚੋਰਚਣਾਂਵਣੇਦਾ। ਭੁਲਾ
 ਕਰੇਤਾਂਏਸਨੁਮਾਰਸੁਟੇਹੁਕਮੁਪੁਰੋਹੈਚੋਰਮੁਕਾਂਦ

ਏਵਾ। ਬਾਦਸਾਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਲੀ ਪੁਛੀ ਏਗਾ ਦਖਤਏ
 ਹੋਏ ਅੰਦਲਕ ਮਾਂ ਦੁਏਵਾ। ਦਾਗਸ ਕਰੋਤੁ ਸੀਸ ਚੁਨ
 ਯਾਇ ਸਾਹੁ ਹੋਰ ਕਰੋਨ ਕੀਮਤਿ ਲਾਂਦੁ ਏਵਾ। ੮੦੨
 । ਗਾਂਝੇ ਆਖਿਆ ਸੋਹਣੀ ਰਿਨ ਰੂਠੀ ਮਗਰਲ ਗਮੇ
 ਰੇ ਆਇ ਪੇਰਿ ਚਿਨੇ। ਨਰਾਖੋ ਛਬੋ ਏਹ ਸਨ ਦੇਸ ਦੁ०
 ਲੇਪਿ ਛੇਕਟਕ ਅਜਗੈ ਬਦਾਛੇ ਫਿਓਨੇ। ਸਭੁਨਾਂ
 ਗਜਿਆਂ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕਵਿਤਾ ਤੇਰੇ ਮੁਲਖ ਵਿਚਿਆਂ
 ਟਕੇਛੇ ਫਿਓਨੇ। ਆਪਦਾਗਸੀ ਬਣੇ ਇਸ ਦੁਹਰੁ
 ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਚਾਇਖਰੇ ਫਿਓਨੇ। ਪੀਜਾਂ ਪੀਗੰਦੇ
 ਏਹ ਮੈਂ ਜਾਇਲੈ ਟੀਅਨਿਆਂ ਕੋਹ ਫਿਓਨੇ। ਸਾਕਸ
 ਹੋਫਿਓਨੇ। ਦੇਖੋ ਵਿਚਿ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਸੂਠ ਬੋਲਨ ਏ
 ਹਦੁਗੀਠੇ ਨਾਠੇ ਫਿਓਨੇ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਰੂਹ ਸਰੀਮ ਦੇ
 ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਮੇਰਾ ਅਲਣਾ ਪਾਓ ਓਠੇ ਫਿਓਨੇ।
 ਕੋਈ ਰੋਜ ਨਗਨ ਦੀ ਦਾਉਲੈ ਟੀਭੁਲਾ ਯਾਹੈ ਨ
 ਹੀਨ ਬੇਫਿਓਨੇ। ਗਜਾ ਪੁਛਦਾ ਕਹਾਂ ਮੈ ਕੱਤਲ
 ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਚੀਜ ਨੂੰ ਗਹਜੇਛੇ ਫਿਓਨੇ। ਸਚੁ ਆ
 ਖਜੇ ਇਨਾਂ ਦੇ ਕਹਾਂ ਪੁਰਜੇ ਕੋਈ ਬੁਗਾਇ ਸਨਾਲ
 ਜੇਛੇ ਫਿਓਨੇ। ਛੁਡਿ ਅਰਲੀਆਂ ਖੂਹ ਭੁਜਾਇਨ
 ਠੇਪਰ ਖੂਹ ਨੂੰ ਅੰਜੇ ਨਾਹੀ ਫਿਓਨੇ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਮੇਰੇ

ਰਦੇਹੀਰਯਾਭਿੰਦਾਸੁਰਮੇਸੁਰਮਚੁਨਹੀਲਵੇਵਿਓ ੧੮੧
 ਨੇ॥ ੮੦੩॥ ਰਾਜੇਆਖਿਆਤੁਸਾਂਤਕਸੀਰਕੀਤੀ
 ਏਹਦੁਗਠਕੀਰਰਵਾਇਆਂਜੇ॥ ਨਿਕਕਿਨਦੁਘਾਂ
 ਚਾਣੁਦਿਆਂਸੂਲੀਐਂਦੇਗੱਲਾਇਹਗੈਈਨਜਾਇਆਂ
 ਜੇ॥ ਰਾਜੇਜੋਟਨਜਾਣਦੇਕਿਸੇਤਾਂਦੀਤੁਸੀਆਪਣੀ
 ਕਦਰਪਛਾਇਆਂਜੇ॥ ਰਿਨਾਂਖੋਹਠਕੀਗਾਂਦੇਗਾਮਾ
 ਰੋਤੀਬੁਗਰਬਗੁਮਾਨਨਤਾਇਆਂਜੇ॥ ਰਾਤੀਚੋਰੋਤੇ
 ਦਿਨੇਓਧਾਲਿਆਂਤੇਕਿਉਸੇਤਾਂਨਦੁੰਗੁਨਗਰਾਣਿ
 ਆਂਜੇ॥ ਕਾਜੀਸਗਦਾਤੁਸਾਂਨਿਕਰੇਸ਼ੂਰਮੱਜਾਸੂਲੀ
 ਆਂਦਾਤਦੇਮਾਇਆਂਜੇ॥ ਏਹਨਿਤਹੀਕਾਰਨਾਂਜਾ
 ਇਖਾਲੀਕਦੇਮੈਤਤਹਕੀਕਪਛਾਇਆਂਜੇ॥
 ਵਾਰੇਸਾਹਸਗਾਂਇਦੀਰਾਤਦੁੰਗੁਦੁਨੀਆਂਖਾਬ
 ਖਮਾਲਕਰਿਜਾਇਆਂਜੇ॥ ੮੦੪॥ ਜਦੋਸਗਦੇ
 ਆਣਕੇਰੁਜੁਏਏਕਾਜੀਆਖਿਆਕਰੋਬਿਆਨ
 ਮੀਆਂ॥ ਦੇਹੋਖੋਲਸੁਣਾਇਕੋਬਾਤਸਾਰੀਕਗਾਂਓ
 ਮਨਖਿਤਾਬਜਮੈਨਾਇਮੀਆਂ॥ ਖੇਵ੍ਹਿਆਂਆ
 ਖਿਆਹੀਰਸੀਸਾਕਚੰਗਾਪੁਰਚੁਚਕਸਮਾਲ
 ਦੇਜਾਨਮੀਆਂ॥ ਅੰਜੂਖੇਵ੍ਹੇਦੇਪੁਤ੍ਰਨੂੰਸਾਕਕੀਤੰ
 ਹੋਰੁਲਾਇਥੋਕੇਲੋਕਤਾਣਮੀਆਂ॥ ਜੀਵਜੇਵ੍ਹੇਕੇ

ਅਸਾਂਵੀਦਾਹਆਂਵੀਟਕੇਖਰਚਕੀਤੇਖੇਰਦਾਨਮੀ
 ਆਂ। ਲੋਖਆਦਮਾਂਦੇਢੁਕੀਲੋਖਮੀਸੀਹਿਦੂਜਾਣ
 ਦੇਤੇਮੁਸਲਮਾਨਮੀਆਂ। ਜਦੋਂਰਸਮਕੀਤੀਮੁਲਾਂ
 ਸਦੁਆਂਦਾਜੈਨੂੰਯਾਦਸੀਸਭਕੁਰਾਨਮੀਆਂ। ਅ
 ਸਾਂਲਾਇਕੇਦੀਮਦਿਦਾਹਆਂਵੀਦੇਸਮੁਲਖਸਾਗ
 ਸਭੇਜਾਨਮੀਆਂ। ਗੰਦਣਦੁੰਗੁਲੈਚਲਿਆਸੀ
 ਤਾਤਾਂਈਏਹੁਛੋਕਰਾਨਹੀਜਜਮਾਨਮੀਆਂ। ਦੁਰ
 ਸਰਹੇਕਿਦੇਹੁਣਨੁਹਸਾਥੇਰਬਾਜੁਮਲਦਾਰਹੇਈ
 ਮਾਨਮੀਆਂ। ੯੦੫। ਜਵਾਬਗਜੇਅਦਲੀ। ਗਜਾ
 ਆਖਦਾਤੁਸਾਂਨੇਏਹੁਛਾਪਾਕਿਥੇਦਾਦਣਨਾਲਚੀ
 ਬੋਝਿਆਨੇ। ਸਾਰੇਮੁਲਖੁਤੇਸ਼ੁਗਨ੍ਹਦਾਨਾਲਠਿਰਿ
 ਆਕਿਸੇਹਟਕਿਆਨਹੀਤੇਮੈਝਿਆਨੇ। ਰਾਹਜਾਂ
 ਦਵੇਕਿਸੇਨਪੈਨਚੀਮਨ੍ਹਏਹੁਤੁਨਾਂਕਿਥੇਸਹੇਝਿ
 ਆਨੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਕਸੀਭੁਦੇਰਸੇਦਾਂਗੁਓਦਾਓਨ੍ਹਕ
 ਰਸਾਨਿਚੋਝਿਆਨੇ। ੯੦੬। ਜਵਾਬਖੇਝੇ। ਕਿਤੇ
 ਆਇਆਸੀਕਾਲਦਿਚਿਭੁਖਾਮਰਦਾਏਹਚਾਕ
 ਸੀਮਹਰਦੀਆਂਖੋਲੀਆਂਦਾ। ਲੋਕਕਰਨਦਿ
 ਚਾਰਜੁਆਨਬੋਟੀਓਨੂੰਠਿਕਰਸਹੀਕਾਂਵੀਆਂਬੋ
 ਲੀਆਂਦਾ। ਛੋਲਨਿਛਨ੍ਹੀਦੇਖਕੇਮਗਰਲਗਾਹਿ

ਲਿਆਏ ਜਾਸਿਆਂ ਲਾਂਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦਾ ਮੈਂ ੧੮੨
 ਚਾਰ ਕੇ ਮਚਿਆ ਦਾ ਦਿਆਂ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸੀ ਸਾਡੀਆਂ
 ਰੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ੮੦੭ ॥ ਮੈਂ ਨੌਰੋ ਪਰੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਖਦੇ
 ਹਨ ਪਿਛੋਲ ਗਹ ਜਾਰੇ ਦੀਆਂ ਰੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ਅੱ
 ਦਲ ਕਰੀ ਨਿਓ ਉਮਰ ਖਿਤਾ ਬਕੀ ਤਾ ਅਤੇ ਕੰਨਰੀ
 ਆਂ ਅੱਦਲ ਤੇ ਰੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ਨਿਸੇਰ ਦਾਂਗ ਪੇਦਾ ਅ
 ਮਲ ਕੀਤਾ ਹੋ ਬੁਢਾ ਦਿਅਾ ਭੁਠਿਆਂ ਰੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥
 ਹੇ ਨਖਿਧ ਪਲੀਤ ਦਰਬਾਰ ਸਾਡੇ ਜੋਟ ਕਰੇ ਹੈ ਨਿਏ
 ਸਮੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ੮੦੮ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਭ ਦਾ ਕਰੇ
 ਕੁਕੜੀ ਗਾਨਿ ਮਦੀ ਕਰੇ ਮਮੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਲੋਹੇ ਦੀ ਤਾਇ ਕੇ ਪਟੇ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸਿਰ ਦਾ ਹੋ ਦੁਰੁਗ
 ਪੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ਅੰਬ ਬੀਜ ਤੇ ਦੁਰਦਿਚਿ ਕਰੇ ਹਰਿ
 ਆਬਣੇ ਮਕਿਓ ਬਾਲ ਕਾ ਮੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ਦੁਰੇ
 ਸਾਹ ਹੈ ਮੇਬ ਦਾਰੋ ਬਮਹਿਰ ਮਮੇ ਦੇ ਸਾਕ ਹੈ ਪਕ
 ਟੁਆ ਪੋਲੀਆਂ ਦਾ ॥ ੮੦੯ ॥ ਜਦਾ ਬਕ ਜੀ ॥ ਕ
 ਜੀਆ ਖਿਆ ਬੋਲ ਫਕੀਰ ਸਾਂਦੀ ਛੁਰਿ ਭੁਰੇ
 ਦੁਬ ਦਰੇ ਟੁਆਂ ਨੂੰ ॥ ਕਰੋ ਅਸਲ ਹੀ ਗਲ ਦਰਗਾ
 ਹ ਅੰਦਰਿ ਹੋਰ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ਭੁਗਟਿ ਆਂ ਭ੍ਰੇ ਟੁਆਂ ਨੂੰ
 ॥ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਦਿ ਚਿਮ ਸਾਹੂਰੇ ਯੋਤ੍ਰ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਬ

ਹੁਬਖੇਵਿਆਂਨੂੰ। ਦੁਰੇਸਾਹਸੀਆਂਸਚੁਆਖੈਮੈਥੈਨਹੀ
 ਜਾਣਦਾਦੁਬਕਿਆਂਮੇਰਿਆਂਨੂੰ। ੯੯੦॥ ਜਦਾਬਰਾਜ
 ॥ ਪਿਛੇਮੇਲਕੇਚੋਈਆਂਰਿਨ੍ਹਕੀਆਂਨੀਓਹੁਰਦਾਂਸੀ
 ਦੁਖਤਸਹੇਵਿਆਂਨੂੰ। ਭੁਲੇਜੋਟਾਂਦੀਸਰਮਤੈਲਾਹ
 ਸੁਟੀਦੁਰਕੀਤਾਈਸਮਾਲਾਂਤੇਖੇਵਿਆਂਨੂੰ। ਭੁ
 ਲਾਮਚਿਆਆਣਕੇਦਾਦਿਆਂਤੇਮੀਆਂਸਲਾਂਮ
 ਹੈਦੁਲਛਲਾਂਤੇਰਿਆਂਨੂੰ। ਇਹੁਭੈਦਾਸੀਚਾਕਚੋਰੇ
 ਕਣਾਹੀਦੁਹੁਟੀਆਪਣੀਦੇਇਨਾਂਖੇਵਿਆਂਨੂੰ।
 ਇਹਦੁਖਲੇਸੁਣਨੇਦਾਲਿਓਦੇਹਮੇਓਜੋਬੁਬਦਾ
 ਬੇਵਿਆਂਨੂੰ। ੯੯੧॥ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰਨੀਐਰਤਾਂਨਿ
 ਹਦਕੀਤਾਫਕਰਛੋਰੇਬੁਗਵਿਆਂਬੇਵਿਆਂਨੂੰ।
 ਆਭੁਭੁਨਦਿਆਂਬ੍ਰਾਣਕੇਚਬਚੁਕੇਹੁਟਿਦੁਹੁਟ
 ਵੀਦੇਹੁਭੈਵੇਵਿਆਂਨੂੰ। ਛਤ੍ਰਿਜਾਉਹਯਾਉਦੇਨਾ
 ਲਜੋਟੀਨਹੀਜਾਣਦਾਦੁਰਿਆਂਮੇਰਿਆਂਨੂੰ। ਨਿ
 ਤਮਾਲਪਗਾਇਆਖਾਇਜਾਂਦਾਇਹਰਸਮਿਸਲੇ
 ਰਾਤੀਪੇਵਿਆਂਨੂੰ। ਗੁਨਹਗਾਰਜਗਾਨਦੇਪਕਵੀ
 ਅਨਿਗੇਦੁਰੇਸਾਹਫਕੀਰਦੇਫੇਵਿਆਂਨੂੰ। ੯੯੨॥
 ॥ ਕਾਜੀਨੇਹੀਰਖੇਵਿਆਂਨੂੰਦਿੱਤੀ। ਕਾਜੀਖੋਹਦਿੱਤੀ
 ਹੀਰਖੇਵਿਆਂਨੂੰਮਾਰੇਹਫਕੀਰਦੁਗਊਲੀਆਜੇ

॥ ਦਰਗੇਹਾਰ ਤੇ ਸ਼ਾਗਨੁ ਲਾਗਨੁ ਜੇ ਬਿਨਾਂ ਪੜਿਆਂ १੮੩
 ਮਸਾਇਕ ਅੰਗੀਆਂ ਜੋ ॥ ਜਦੋਂ ਦਰਗੇਹੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਭਾ
 ਗਾਲੇ ਅੰਧੀ ਮੀਟ ਬਹੇ ਜਾ ਪੈ ਅੰਗੀਆਂ ਜੋ ॥ ਦਰੇਸਾ
 ਹਉ ਤੇ ਦਿਸੇ ਦੁਪ ਜੇਹਾ ਦਿਚੇ ਦਰ ਤੇ ਦਾ ਦਿਸਦਾ ਪੈ
 ਲੀਆਂ ਜੋ ॥ ੧੯੩ ॥ ਹੀਰਨੁ ਖੇਨੁ ਲੇਚਲੇ ॥ ਹੀਰ ਖੇ
 ਹਲੇ ਚਲੇ ਖੇਨੁ ਦਾ ਹੋਰੀ ਹਾਂ ਸ਼ਾਗਨੁ ਮੁਹ ਕੰਨ
 ਹੈ ਹਾਂ ਨ ਜਾਓ ॥ ਉਂਝੁ ਜਾਇ ਕਿਨਿ ਪਰੇ ਗਰ ਕਹੇ ਦੇ ਦੇ
 ਲਾਏ ਇਨ ਜਿਨੀ ਅੰਸ ਮਾਂ ਨ ਜਾਓ ॥ ਖੇਪ ਮਾਰਿਅ ०
 ਖੇਤੀ ਸਣੇ ਬੋਹਲ ਹੁੰਕੇ ਅਮਲੀਆਂ ਦੇ ਰਿਣੇ ਜਾਂ
 ਨ ਜਾਓ ॥ ਭੁੰਗੇ ਦੇ ਖਕੇ ਮੀਰ ਸਿਕਰੇ ਦੇ ਨਿਹੰ ਬੋਧਿ
 ਨਾਂ ਦੇ ਬਾਜ ਉਂਝੁ ਜਾਂ ਨ ਜਾਓ ॥ ਚਿਨਾਂ ਸਬਰ ਕਰਾਰ
 ਨ ਮੂਲ ਆਵੇ ਸਿਰਜਿਨਾਂ ਦੇ ਪੈ ਨਿਦਰਾਂ ਨ ਜਾਓ ॥
 ੧੯੪ ॥ ਹੀਰ ਲਾਗ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥੁ ਹੈ ਹਾਂ ਨ ਹੋਈ ਸਤੀ ਚਿ
 ਖਾਵੇ ਦਿਚਿ ਮੈਦਾਂ ਨ ਜਾਓ ॥ ਤਿਖਾ ਦੀ ਦੁਨਾ ਦੁੰਗੁ
 ਮਹਾ ਸਤੀ ਦੇ ਮਲ ਖਣੀ ਸੀ ਇਸ ਕਮੇਦਾਂ ਨ ਜਾ
 ਓ ॥ ਦਿਚਿ ਚਿਠ ਠੀ ਸਹਮ ਦੇ ਨਾਲ ਛੁਪੀ ਨਿਦੇ
 ਦਿਚਿ ਕੁਰਬਾਨ ਕਮਾਂ ਨ ਜਾਓ ॥ ਚੁਪ ਸਲ ਹੋਰੀ
 ਹੈ ਹਾਂ ਨ ਜੇਟੀ ਬਿਨਾਂ ਰੂਹ ਦੇ ਨਿਦੇ ਇਨ ਸਾਂ ਨ ਜਾਓ ॥
 ਦਰੇਸਾ ਹੋਵੇ ਪਰੇਸਾਨ ਹੋਵੇ ਨਿਦੇ ਪਣੇ ਲਾਹਿਲ

ਸੈਤਾਂਨਯਾਗੇ॥੬੯੫॥ਜਦਾਬਜੋਗੀ॥ਗਾਂਝਾਆਖ
 ਦਾਜਾਹਕੀਦੇਖਨੀਹੈਬੁਰਾਮੈਤਬੋਏਹਦਿਜੋਗੈ
 ਨੀ॥ਪਏਧਾਨੁਵੀਲੁਟਲੈਚਲੈਮੈਨੁਦੇਹੁਦੁਖਕੀ
 ਜਾਣਦਾਲੋਗੈਨੀ॥ਮਿਲੀਸੈਦੇਨੂੰਹੀਰਤੇਸੁਹੁ
 ਮੈਨੁਤੇਰੇਨਾਮਦਾਅਸਾਨੂੰਰੋਗੈਨੀ॥ਲੇਫਨਿਗ
 ਲੀਆਂਬੁਕਲਾਂਦੁਹੁਟੀਆਂਦਾਏਹੁਅਸਲਾਸਿ
 ਆਲਾਂਦਾਭੋਗੈਨੀ॥ਸੈਕਣਰੰਨਗਦਾਂਢਕੁਪ
 ਤਿਆਂਦਾਭਲੇਮਰਦਦੇਬਾਬਦਾਰੋਗੈਨੀ॥ਖੁਸੀ
 ਕਿਤਹੋਦੁਨਿਮਰਦਫੁਲਦਾਂਗੁਪਰੀਜਿਨਾਂਦੇਰੇ
 ਸਟਾਸੋਗੈਨੀ॥੬੯੬॥ਤਿਨਾਂਦਿਚਿਜਾਨਕੀ
 ਮੰਜਾਪਾਪਾਗਲੀਜਿਨਾਂਦੇਰਸਣੁਜੋਗੈਨੀ॥
 ਜੇਨਾਬਿਨਾਂਖੁਰਾਕਦੇਕਰੇਕੁਸਤੀਓਸਮਰਦਨੂੰਜ
 ਟੀਏਭੋਗੈਨੀ॥ਅਸਮਾਨਢੱਪਏਤੇਨਹੀ
 ਮਰਦੇਬਾਕੀਜਿਨਾਂਦੀਜਿਮੀਤੇਚੋਗੈਨੀ॥ਜ
 ਦੋਕਦੋਮਹਬੂਬਨਾਂਛਡੀਹੈਕਾਲੇਨਾਗਖੁਦਾ
 ਇਦੇਲੋਗੈਨੀ॥ਕੁੰਜਕਾਂਉਨੂੰਮਿਲੀਤੇਸੇਰਫਾ
 ਹਵੀਦਾਰੇਸਾਹਇਹਪੁਰੇਸੈਜੋਗੈਨੀ॥੬੯੭॥
 ਜਦਾਬਗਾਂਝਾ॥ਉਪਰਵਕਤਤੇਛਜਲਦਾਮੀਹਿ
 ਵਸੇਬੁਰਾਕੋਣਮਨਾਂਦਦਾਦੁਠਿਆਂਨੂੰ॥ਲਬਯਾਰ

ਦੇਆਬਾਤਬਾਬੈਕੋਣਜਿਦਗੀਬਖਸਦਾਕੁਠਿ ੧੮੪
 ਆਂਨ੍ਹਿਦੇਵੇਆਹਠਿਰਾਕਦੀਮਾਰਲਈਏਕਰਾਮਾ
 ਤਮਨਾਂਦਦੀਹੁਠਿਆਂਨ੍ਹਿਦਾਰਸਮਾਰਕੇਆਹਮੇ
 ਸਹਰਸਾਨਾਂਬਾਦਸਾਹਜਾਣੈਮੁਠਿਆਂਹੁਠਿਆਂਨ੍ਹਿ
 ॥੮੧੮॥ਹੀਰਨੇਆਹਮਾਰੀਹੀਰਨਾਲਠਿਰਾਕ
 ਦੇਆਹਮਾਰੀਰੋਬਾਦੇਖਅਸਾਰੀਆਂਭੁਖਨਭਾਂਗੀ
 ॥ਅਗੇਅਗਪਿਛੇਸੱਪਸੀਹਮਾਰੇਸਾਰੀਦਾਹਨਾਂ
 ਲਗਦੀਚੋਹੀਗਾਂਗੀ।ਇਕੇਮੇਲਰੋਝੇਦੁਖਦੁਖਜਾ
 ਲੀਇਕੇਦੁਹਾਂਦੇਉਮਰਦੀਅਲਖਲਾਂਗੀ।ਮੇਰੁ
 ਕਹਰਕੀਤਾਦੇਸਦਾਲਿਆਂਨੇਏਸਸਹਰਨੂੰਕਾਦ
 ਰਾਅਗਲਾਂਈ।ਦੁਰੇਸਾਹਸਿਆਲਾਂਦੀਜਾਇ
 ਜੱਟੀਗੁਸੇਨਾਲਦਿੱਤੀਦੁਰੀਬੋਦਦੁਈ॥੮੧੯॥
 ॥ਸਹਰਸੁਰਖੋਆ॥ਰੋਬਾਕੋਰਪਾਂਟੀਇਸਸਹਰ
 ਉਤੇਜੇਨ੍ਹਾਘਤਠਿਰਾਐਨਰੋਬਾਯਾਈ।ਜੇਨ੍ਹਾਕੀ
 ਆਨਜੁਲਤੈਂਜਿਕਰੀਏਤੇਓਨ੍ਹਾਘਤਸਹੀਹਰਿਰ
 ਦਾਯਾਈ।ਜੇਨ੍ਹਾਪਾਇਕੇਕਹਰਦੇਨਾਲਗੁਸੇ
 ਦਿਚਿਅਗਖਲੀਲਪਦਾਯਾਈ।ਜੇਨ੍ਹਾਪਾਇ
 ਕੇਕਹਰਤੇਸੱਟਤਖਤੋਸਿਲੇਮਾਨਥੋਭੱਠਸੁਕਾਯਾ
 ਈ॥੮੨੦॥ਜੇਨ੍ਹਾਕਹਰਦੇਗਜਬਦੀਜਣੀਕਤੀ

ਇਸਮਾਈਲਨੂੰਜਿਬਾਕਰਾਖਾਈ। ਜੇਠੈਕਹਰਦ
 ਯੂਨਸਤੇਪਖਾਬੰਦਲਾਓਨੂੰਰੂਭਰੀਤੇਕਟਵਾਇ
 ਆਈ। ਜੇਠੈਪਤਿਆਗਜਬਤੇਦੁਗੁਸਾਯੂ
 ਸਭਯੋਰਬੰਦੀਦਿਚਿਪਾਇਆਈ। ਜੇਠੈਕਹਰਦੇ
 ਨਾਲਉਸਬੰਦਨੀਤੇਅਮੀਰਖੁਸਰੋਨੂੰਚਾਇਮਰ
 ਵਾਇਆਈ॥ ੯੨੧॥ ਜੇਠੈਕਹਰਦੇਨਾਲਠਿਰਿ
 ਸਾਹਮੁਦਾਂਇਕਨੱਠਰਥੋਕੱਤਲਕਰਵਾਇਆਈ
 ॥ ਜੇਠੈਕਹਰਦੇਨਾਲਜਜੀਦੀਆਂਥੋਇਮਾਮਹੁਸੈ
 ਨਨੂੰਮਰਵਾਇਆਈ॥ ਕਕੇਰੂਹੇਤੇਜਿਨੁਬਾਨਕੋ
 ਲੋਹਸਨਜਹਰਦੇਕੇਮਰਵਾਇਆਈ॥ ਓਹਕਹਰ
 ਘਤੀਇਸਦੇਸਉਤੇਜੇਠੈਵਾਇਤਨਜਾਂਦੇਸਿਰਤੇਪ
 ਏਆਈ॥ ਵਾਰੇਸਾਹਸਾਰੇਨਾਲਬੁਰੀਕੀਤੀਏਨਾਂ
 ਚਿਤਮੇਰੇਤਾਂਈਤਾਇਆਈ॥ ੯੨੨॥ ਗਾਂਝੇਵਾਇ
 ਮੰਗੀ॥ ਗਾਂਝੇਹੱਥਉਠਾਇਕੇਵਾਇਮੰਗੀਤੇਰਾਨਾਮ
 ਹੈਕਹਰਿਜਬਾਰਸਾਂਈ॥ ਤ੍ਰਿਤਾਂਆਪਣੇਨਾਉਤੇਤੁ
 ਰਤਪਹੁਚੇਏਸਸਹਰਨੂੰਕਾਦਰਾਅਗਿਲਾਂਈ॥
 ਸਾਹਸਹਰਉਜਾਣਕੇਸਾਣਪਾਸੇਕਿਵੇਂਮੁਸ਼ਗਰੀ
 ਬੰਦੀਸੁਣੀਸਾਂਈ॥ ਸਾਰੀਸਹਮਰਹੇਕਰਾਮਾਤ
 ਜਾਗੇਬੰਨੇਬੰਨੇਵੀਆਂਸਾਰੀਆਂਚਾਇਲਾਈ॥ ੯੨੩॥

੩॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਰਾ ਜਿਵੇਂ ਇੰਦ੍ਰ ਤੇ ਕਹਰ ਦੀ ਨਜਰ ਕ
 ਰਕੇ ਮਹਿ ਖਾਸੁਰ ਪੁਰੀ ਲੁਟਦਾ ਈ ਆਈ॥ ਸੁਰਗ ਪੁ
 ਰੀ ਅਮਰਾ ਪੁਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਮਘ ਦਾਸ
 ਟੇਲਾ ਈ ਆਈ॥ ਕਹਰ ਕਰੀ ਜਿਉ ਬਿਰਰ ਦੇ ਗੁਰੂ
 ਕੀ ਤਾ ਸਿਰਿਆ ਚੰਦ ਮੱਕਾ ਉਤੇ ਪਾਈ ਆਈ॥ ਰ
 ਕਤ ਬੀਜ ਮਹਿ ਖਾਸੁਰੇ ਲਾਇ ਸਭੇ ਪਰਚੰਡ ਕਰਿ
 ਪਲਕ ਵਿਚਿ ਆਈ ਆਈ॥ ੬੨੪॥ ਓਹੁ ਕੇ ਪਕ
 ਰ ਜੇ ਨ੍ਰੁਪਾਂਡਵਾਂ ਬੋਚਕਾ ਬ੍ਰਹ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਦਾਇ
 ਆਈ॥ ਓਹੁ ਕੇ ਪਜੇ ਨ੍ਰੁਪਾਂਗਾਂ ਦੁਣੇ ਤੇ ਲਿਕਾ ਸਦੀ
 ਦਸ ਸੀਸ ਕਟਦਾਇ ਆਈ॥ ਬ੍ਰਹੁ ਕੇ ਪਜੇ ਬਾਲਿ
 ਤੇ ਗਾਂ ਮਕੀਤਾ ਬਾਣ ਮਾਰ ਕੇ ਪਕ ਨ੍ਰੁਚਿਰ ਦਾਇਅ
 ਈ॥ ਪਤ ਕੇ ਪਜੇ ਦੇ ਤਮਰੀ ਰਮਾਰਿ ਓਮ ਗਾਂ ਦੇ ਦੁ
 ਦਾ ਪਨੁ ਖਤੋ ਨ੍ਰੁਇ ਆਈ॥ ੬੨੫॥ ਦ੍ਰੋਣ ਚਾਰ
 ਜਲਾਇ ਕਬਲੀ ਭੀਖ ਮਜੇ ਨ੍ਰੁਕੈਰਵਾਂ ਦੇ ਗਲ
 ਪਾਇ ਆਈ॥ ਕਹਰ ਪਦੇ ਹੁਣ ਜੇ ਹਰ ਨਾਖ ਸੇਦਾ
 ਨਾਲੋਂ ਗਾਂ ਦੇ ਢਿੱਡ ਪਕੁ ਦਾਇ ਆਈ॥ ਦੁਨ੍ਹ ਕੇ
 ਪਕਰ ਕੇ ਸਿਰੀ ਗਾਂ ਮਜੀ ਨੇ ਸੁਪਨ ਖਾਦਾਂ ਨੰਕਕ
 ਟਦਾਇ ਆਈ॥ ਜੁਪਦਿ ਚ ਜੇ ਗਾਂ ਮਨ ਲੀਲ
 ਲੋਛਮਣ ਕੁੰਭ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਗਦਾਇ ਆਈ॥

੨੨੬ ॥ ਵਰ੍ਹਾ ਕੇ ਪਕਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਪਕਣ ਕੇ ਸੌਂ ਕੇ
ਸਰਾਇ ਦਾ ਸੀਸ ਦੁ ਛਾਇਆਈ। ਜਗ ਸਿੰਧਰੀ
ਗਾਇਆ ਜੇਰ ਦੇ ਕੇ ਸਿਸ ਪਾਲਨੁ ਮਾਰ ਕੁ ਗਾਇਅੰ
ਈ। ਓਹ ਕੇ ਪਕਰ ਜੇਹ ਨਾ ਪਾ ਜੋਗੀ ਦਿਸੁ
ਮਿਤ੍ਰੇ ਖੇਲ ਕਰਵਾਇਆਈ। ਘਤ ਕੇ ਪਜੋਧਨੀ
ਤਰਨਾਲੇ ਹੋਈ ਪਤਨਾਲ ਫਿਰ ਅੰਤ ਸਜਾਇਆ
ਈ। ਘਤ ਕੇ ਪਜੋਧਨ ਪਕਰ ਖੇਤ੍ਰੇ ਵਿਚ ਕਈ ਖੁ
ਹਣੀ ਸੈਨ ਮਰਵਾਈਆਈ। ਓਹ ਕੇ ਪਕਰੀ ਜੇ
ਨ੍ਹਾਇ ਤਨਿਆਂ ਤੇ ਜਗ ਵਿਚਿ ਜੋ ਪ੍ਰਿਮ ਕਰਵਾਈ
ਆਈ। ਉਸ ਦਾ ਮਾਖਿਆਰ ਬਮਨ ਜੁਰ ਕੀਤਾ
ਤੁਰਤ ਸਹਰਨੁ ਮਗਿਲਵਾਈਆਈ। ਦੁਰੇਸਾ
ਹਮੀਆਂ ਲਿਕਾ ਕੋਟ ਦੁੰਗੀ ਚਾਹੋ ਤਰਫ ਹੀ ਅਗਿ
ਮਚਾਈਆਈ। ੨੨੭ ॥ ਅਗਲ ਗੀ ॥ ਜਦੋ ਅ
ਗਲ ਗੀ ਦੁਨੁ ਜੇਰ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਿਮਾਂਗ ਜੇਦੇ ਪਾਸ ਚ
ਲਾਆਈਆਂ ਨੂੰ। ਲਗੀ ਅਗਚੈ ਤਰਫ ਜਾਂ ਸਹਰ
ਸਾਰੇ ਕੀਤਾ ਸਾਫ ਜਾਂ ਝੰਗੀਆਂ ਝਾਂਈਆਂ ਨੂੰ। ਸਾ
ਰੇਦੇ ਸਵਿਚਿ ਪ੍ਰਿਮ ਤੇ ਸੋਰ੍ਹੇ ਆਖ ਬਹਾਂ ਪਹੁਚੀਅੰ
ਪਾਂਧੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨੂੰ। ਰਾਜੇ ਮਾਖਿਆਰ ਮਾ
ਮੇਤ ਕਸੀਰ ਕੀਤੀ ਪੁਛਿਆ ਪ੍ਰਿਤਾਂ ਦਸੇਉ

ਗਾਹੀਆਂਨੂੰ। ੯੨੮। ਲੋਕਾਆਖਿਆ ਫਕਰਬੰ ੧੮੬
 ਦੁਇਵਿਤੀਗੰਜੇਪਲਿਆਤੁਰਤਸਿਪਾਹੀਆਂਨੂੰ
 ਪਕੜਿਖੇੜਿਆਂਨੂੰਕਰੋਆਟਹਾਜਰਨਹੀਜਾਣ
 ਦੇਜਬਤਪਤਸਾਹੀਆਂਨੂੰ। ਤੁਰਤਖੇੜਿਆਂਨੂੰ।
 ਕੇਪਕੜਲਾਏਖੇੜੇਛੇਨੀਦੇਖਲੈਕੰਗੀਆਂ
 ਨੂੰ। ਦੁਰਸਸੇਮਸਲਦਾਤਜੇਕਹੀਏਸਾਰੀਇਨਾਂਦੀ
 ਨਬਿਆਨਦੇਛਾਂਗੀਆਂਨੂੰ। ੯੨੯। ਹੀਰਗਾਂਝੇਨੂੰ
 ਮਿਲੀ। ਹੀਰਖੋਹਕੇਗਾਂਝੇਦੇਹੱਥਵਿੱਤੀਕਰੀਜੋਗੀ
 ਆਖੇਰਦੁਵਾਇਮੀਆਂ। ਗਾਂਝੇਹੱਥਉਠਾਇਕੇਦੁ
 ਇਕੀਤੀਤੁਹੀਂਜਲਲਜਲਲਖੁਦਾਇਮੀਆਂ। ਤੇ
 ਰੋਹੁਕਮਤੇਮੁਲਖਦਿਚਖੇਰੋਦੇਤੇਰੀਦੁਰੋਕੁਲ
 ਬਲਾਇਮੀਆਂ। ਘੋੜੇਉਟਗਾਥੀਦਿਮਤੇਪਖਾਨਾ
 ਚਿਰਸਿਰਤੇਹੁਕਮਚਲਾਇਮੀਆਂ। ਅਨਿਪੰਨ
 ਤੇਲੱਛਮੀਹੁਕਮਦੋਲਤਨਿਤਹੋਵੀਆਦੁਣਸਦੁ
 ਇਮੀਆਂ। ਦੁਰੇਸਾਹਨੂੰਨਾਲਆਉਰਖੀਮੁਠੀ
 ਮੀਟੀਹੀਦੇਵੀਲਿਪਾਇਮੀਆਂ। ੯੩੦। ਗਾਂਝੇ
 ਹੀਰਨੂੰਪਿੰਨਲੈਦੁਰਿਆ। ਲੈਕੇਚਲਿਆਆਪ
 ਟੇਦੇਸਤਾਂਈਅਨੀਨੰਫੀਏਹੱਥਦੇਵਾਂਈਦੇਨਿੰ
 ਚੋਧਗਾਣੀਏਤਖਤਹਜਾਰੇਦੀਏਨਿੰਪੀਜਾਂਪੀ

ਰਾਂਨੇਆਣਮਿਲਾਈਏਨੀ। ਕੱਢਖੇਨ੍ਹਿਆਂਬੋਰੱਬ
 ਦਿਤੀਏਤੂੰਅਤੇਮੁਲਖਪਹਾਨੁਪਹੁਚਾਂਈਏਨੀ।
 ਪੰਜਾਂਪੀਰਾਂਨੇਸਹਰਨੁਪੰਮਕਦਿਤੀਦੁਰਸਹਾਨੇਨੇ
 ਠੇਰਦਿਦਾਂਈਏਨੀ। ੨੩੧। ਹੀਰਆਖਿਆਇ
 ਦੇਂਨੇਜਾਇਦੁਨੁਸਾਂਰਨਾਂਆਖਸਨਉਪੱਲਾਂਈ
 ਏਨੀ। ਪੇਈਏਸਾਹੁਰੇਰੂਬਕੇਗਾਲਿਓਨੀਖੋਹਕੇ
 ਟਨਿਦੁਲੀਆਂਆਈਏਨੀ। ਲਾਂਦਾਂਠੇਰੀਆਂਐ
 ਕਦਨਿਕਹਬਾਝੇਇਦੇਬੋਟਲੀਹੋਇਕੇਆਈ
 ਏਨੀ। ਘੱਤਜਾਦੁਨੁਦੇਦੁਨਪੀਰੀਗੀਹੁਰਆਦ
 ਮੀਦੇਹੱਥਾਂਈਏਨੀ। ਦੁਰੇਸਾਹਪ੍ਰੇਮਦੀਨਣੀ
 ਘੱਤੀਤੂੰਮਸਤਾਂਨਣੀਹੋਇਕੇਆਈਏਨੀ। ੨੩੨।
 ਰਿਨਾਇਕਠੀਆਂਹੋਈਆਂ। ਰਿਨਾਂਦੇਸਪਹਾ
 ਨੁਦੀਟਿੱਕਰੀਦੀਆਂਹੋਕੇਆਈਆਂ। ਧੁਮਲਾਦ
 ਰੂਭਾਗ। ਰਾਜੇਮਾਣੁਆਂਜੀਉਕੇਸੋਕਣਾਈ
 ਏਸਪ੍ਰੇਮਦੀਝੋਕਥੇਜੀਉਮਾਗਾ। ਥਾਨੁਅਥਨੁ
 ਥਾਨੁਹੀਥਾਨੁਜਾਂਦੇਅੰਟਾਂਕੇਹੱਕਚਕ੍ਰਿਓਅ
 ਪਹਾਧਭਾਗ। ਧਰਮੀਗਨੇਕੋਮਾਣੁਆਂਕੇਹਲੁ
 ਟੇਕੇਬੇਗਾਰੇਅੰਪੇਰਜਿਮਾਝਿਨੀਬਾਗ। ਭਰਮ
 ਗਲੇਕੋਪੀਰਪੰਨਾਲਪਰਬਤਬਿਲੁਘਾਟਕੋਕੁ

ਬਰੀ ਛਲਨਗਾਗਾ ਕਿਰੇ ਕਿਰੇ ਦੇਵੁ ਸ੍ਰਿਕੋਆਣੁ
ਆਂਦੇ ਜੀਅਕ ਪਿਸੰਟੁ ਜਿਵੇ ਕੁਪਤਾਨਾ ਕਿ ਬੋਲਾ
ਨੀਆਂ ਕਨੇ ਗਲਾਂ ਉਮੀਦੀ ਦਾਰ ਕੋਟ ਕੋਰਾ ਜਕਰਖੀ
ਰੂਪਾਨਾ। ੯੩੩। ਥਾਰੋ ਸੁਸਰੋ ਕੋਟ ਕਮਾਤ ਬੀਰੋ ਕੁ
ਣਕੁਣ ਹੋਰ ਬੇਦਾਰੀ ਕੇਵਲ ਨੂੰ ਹੀ। ਕਿ ਪੂਟੇ ਸੋਢੇ
ਦਮੁਖਕਾਲ ਬੇਪੀਰੇ ਨੂੰ ਲਾਗੇ ਹੀ ਤਕਾਨ ਕਲਣੇ
ਹੀ। ਅੱਠ ਬੇਲ ਨੂੰ ਗੈਲ ਗੁਟ ਗੁਟੀ ਪਾਮੇ ਕਿ ਨੁਰਾ
ਗਕਿਨ ਦੇ ਸਲੈ ਚਲ ਨੂੰ ਹੀ। ਪਾਣੁ ਪਾਰ ਕੋ ਗੈਲ ਲੇ
ਥੈ ਸਪਾਕੂ ਸਰੂਸੀਨ ਬਿਸੁਟ ਚਿਟੀ ਆਲ ਨੂੰ ਹੀ।
ਆਲੀ ਬਾਹਿਰੇ ਕਾਲ ਜਾ ਕਿਨ੍ਹ ਠਾਗਿ ਓਠ ਗਦਾਰ
ਸਨਾ ਬਲੈ ਚਲ ਨੂੰ ਹੀ। ੯੩੪। ਹੀਰਗਾਂ ਤ੍ਰੇਨੂੰ ਮਿਲੀ
ਦੇਵੇ ਪਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ। ਰਾਹੇ ਰਾਹ ਜਾਂ ਸਿਆਲਾਂ ਦੀ ਨੂਹ
ਆਏ ਹੀਰਆਖਿਆ ਦੇਖ ਲੈ ਨੂਹ ਮੀਆਂ। ਜਿਥੇ
ਖੇਡੇ ਗਏ ਸਾਂਚੇ ਨਕਰ ਦੇ ਤਕਵੀਰ ਲਾਈ ਦਿ
ਚਖੂਹ ਮੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਜੇਦੁਆਈ ਪਰ ਬੇਕੁਆਂਦੇ
ਹੈਤੁ ਫਾਨ ਆਪਾ ਸਿਰ ਨੂਹ ਮੀਆਂ। ਏਹ ਬਾਂਉ ਨਿ
ਬੇਕੈ ਦੇ ਫਾਟਿਆ ਸੀ ਦਾਰ ਸਸੀਗ ਸਹੇਲੀਆਂ ਸ
ਮੂਹ ਮੀਆਂ। ੯੩੫। ਮਾਂਹੀ ਮਾਂਪੀ ਦਿਚਿ ਆਇ
ਕਰਮਾ। ਆਖਿਆ ਮਾਂਹੀ ਮਾਂਜਾਇ ਕੇ ਦਿਚਿ ਸਮਾ

ਲਾਂ ਨੰਗੀ ਹੀਰ ਨੂੰ ਚਾਕਲੇ ਆਇਆ ਜੋ। ਦਾਵ੍ਰਿਖੇ
 ਸ੍ਰਿਅਾਂਦੀ ਸਭਾ ਮੁਨਿ ਸੁਟੀ ਪਾਣੀ ਰਤੀ ਭੀ ਮੂਲ ਨਾਂ
 ਲਾਇਆ ਜੋ। ਸਿਆਲਾਂ ਆਖਿਆ ਪਰੇ ਨਾਂ ਜਾਨਕੀ
 ਤੇ ਜਾਹੇ ਨੰਗੀ ਨੂੰ ਪਰਿਲਿਆਇਆ ਜੋ। ਆਖੋ
 ਗਾਂਝੇ ਨੂੰ ਜੇ ਦੁਬਣਾ ਇਲਾਵੇ ਬੀਨਿ ਸੇਹਰੇ ਰੋਲ ਨੂੰ
 ਪਾਇਆ ਜੋ। ਜੇ ਕਛੁ ਹੋ ਨਨ ਸੀ ਬਸੇ ਦਾ ਜਦ ਮਨ
 ਸਾ ਬੋਝ ਹੁੰਨਾ ਲਲੇ ਜਾਇਆ ਜੋ। ੨੩੬। ਏ
 ਧਰੇ ਹੀਰ ਤੇ ਗਾਂਝੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਚਲੇ ਓਧਰੇ ਪੈ ਸ੍ਰਿਅਾਂਦਾ
 ਨਾਈ ਆਇਆ ਜੋ। ਸਿਆਲਾਂ ਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸੰ
 ਰੂ ਕੋਈ ਖੇਰ ਦਾ ਬੀਉਨਾਂ ਪਾਇਆ ਜੋ। ਸ੍ਰੀ ਤੁਸਾਂ
 ਬੋਝ ਹੋ ਸੇ ਪੂਰੂ ਬੀਕੇ ਹਾਏ ਸਤੇ ਪੁਛਣਾਂ ਪਾਇ
 ਆ ਜੋ। ਹੀਰ ਦਾ ਗਹਿੰਤੀ ਮੁਈ ਗਈ ਸਾ ਬੋਮੁ
 ਖਹੀਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ। ਸਾਰੂ ਪੀਅਰਾ
 ਬੋਜ ਮੁਕਾਇਆ ਜੋ ਕੋਈ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕ ਦਿਵਾਇ
 ਆ ਜੋ। ਓਨ੍ਹੇ ਕਤੁਸਾਂ ਤੇ ਏਹ ਉਮੈਂ ਦਾ ਹੀ ਰੂਰੂ
 ਬਰਿਆਂ ਦਾ ਗਵਾਇਆ ਜੋ। ਓਵੇ ਮੇਰੇ ਕੇਨ
 ਦੀ ਨੂੰ ਤੋਰਿ ਓਨੇ ਮੁਰਿ ਛੇਰਿ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਦਲ ਆਇ
 ਆ ਜੋ। ਗੁਈ ਆਂ ਜਾਇ ਕੇ ਹੀਰ ਨੂੰ ਪਰੀ ਆਂਦਾਂ
 ਸ਼ਾਨਲ ਹੀ ਪਰੀ ਮੰਗਾਇ ਓਨੇ। ਲਾਹਿ ਮੁਦ੍ਰਾਂ ਜਟ

ਮੁਨਾਇਸਟੀਆਂ ਸਿਰਸੋਹਣੀ ਪਗਬੰਨਾਇਓਨੇ ੧੮੮

॥੮੩॥ ॥ ਘਤਘੀਉਤੇਖੰਡਤੇਦੁਪਚਾਦਲਅ
ਗੇਰਖਕੇਪਲਿਘਵਿਛਾਇਓਨੇ ॥ ਯਾਕੂਬਦੇਪ
ਆਰਣੇਪੁਤ੍ਰਦਾਂਗੁਕਯਖੁਹਥੀਤਖਤਬਹਾਇ
ਓਨੇ ॥ ਨਾਲਦੇਇਲਾਹੀਖੁਸੀਹੋਇਸਰੁਨਾਂਤਰਫ
ਘਗਾਂਦੀਓਹੁਭਿਜਦਾਇਓਨੇ ॥ ਭਾਈਚਰੇਨੂੰ
ਮੇਲਬਹਾਇਕੇਤੇਸਰੋਹਾਲੈਦਾਲਸੁਣਾਇਓ
ਨੇ ॥ ਦੇਖੋਦਗੇਦਾਪੇਵੈਦਿਲਾਇਓਨੇ ॥ ਪੀਅਮਾ
ਰਨਦਾਮਤਾਪਕਾਇਓਨੇ ॥ ਵਾਰੇਸਾਹਇਹਕੁਦ
ਰਤਾਂਰਬਦੀਆਂਨੀਵੇਖੋਨਵਾਂਪਖੰਡਨਗਾਇਓ
ਨੇ ॥੮੩੮॥ ॥ ਪਰਗਾਂਝੇਨੇਜਾਇਅਰਾਮਕੀਤਾ ॥
ਗਾਂਝੇਜਾਇਕੇਪਰੀਅਰਾਮਕੀਤਾ ॥ ਗੰਢਛੇਰੀ
ਆਸੁਵਿਚਿਭਾਈਆਂਦੇ ॥ ਸਾਰੋਕੋਨੁਮਾਂਆ
ਣਕੇਗਿਰਦਹੋਇਆਬੈਠਾਪੈਚਹੋਇਵਿਚਿਭੁ
ਰਜਾਂਈਆਂਦੇ ॥ ਚਲੋਭਾਈਓਹੀਗਵਿਆਹਿ
ਲਖਾਈਏਸਿਆਲਲਈਜੇਨਾਲਦੁਗਾਂਈ
ਆਂਦੇ ॥ ਜੀਵਜੇਨੁਕੇਗਾਂਝੇਨੇਤੁਆਰਕੀਤੀਤ
ਓਗਚਾਇਬੱਧੇਮਗਰਨਾਂਈਆਂਦੇ ॥ ਵਾਜੇ
ਦੱਖਣੀਪ੍ਰਗਾਂਦੇਨਾਲਦੁਨਨਲਗੇਰੀਗੈਛੋਣ

ਸਰਨਾਂਈਆਂਦੇ। ਦੁਰੇਸਾਹਦਿਸਾਹਕੀਜਿੰਦਵੀ
 ਦਾਬੀਦਾਬੱਕਰਾਦਸਤਕਸਾਈਆਂਦੇ। ੯੩੮॥
 ਬੈਠਕੇਸਿਆਲਾਂਨੇਵੀਚਾਰਕੀਤਾ। ਸਿਆਲਾਂਬੈ
 ਠਕੇਸਭਬੀਚਾਰਕੀਤੀ। ਭੁਲੇਆਦਮੀਗੈਰਤਾਂਪ०
 ਲਦੇਨੀ। ਪਤਰਹੇਗੀਨਾਹਿਜੇਟੋਰਵਿੱਤੀਨੰਢੀਨ०
 ਲਮੁੰਡੇਮੇਂਹੀਵਾਲਦੇਨੀ। ਯਾਰੋਗੱਲਮਸਾਹੁਰਜ
 ਹਾਨਸਾਰੇਸਾਂਨੂੰਮੇਹਟੇਹੀਰਸਿਆਲਦੇਨੀ। ਛਟ
 ਜੀਭਤੇਕਾਲਖਾਂਬੇਟੀਆਂਦੀਆਂਮੇਬਜ਼ਦਨੀ
 ਆਂਦੇਮੇਹਟੇਕਾਲਦੇਨੀ। ੯੪੦॥ ਜਿਥੇਖਾਂਦਨੀ
 ਤਿਥੇਦਾਬੁਗਾਮੰਗਨਦਗਾਕਰਨਰਫੀਕਹੁਇ
 ਨਾਲਦੇਨੀ। ਹਰਕਤਜਗਦੀਅਤੇਈਮਾਨਨਾਹੀ
 ਪਸਗੈਬਤਾਂਜੇਵੀਆਂਗਾਲਦੇਨੀ। ਕਬਰਦਿਚਿ
 ਦੇਓਸਹੁਣਜੇਰਿਹੋਣਾਐਲਾਦਸਭਕਰਨਪਰਾ
 ਲਦੇਨੀ। ਔਰਤਆਪਣੀਕੋਲਜੇਗੈਰਦੇਖਨ
 ਗੈਰਤਕਰਨਨਾਂਓਸਦੇਨਾਲਦੇਨੀ। ਮੂਹਤਿਨ੍ਹਾਂ
 ਦਾਦੇਖਨਾਂਧੂਨਦਾਂਗੀਕੱਤਲਕਰੋਰਫੀਕਜੇਹ०
 ਲਦੇਨੀ। ੯੪੧॥ ਸੈਖਦਸੇਖਨੂੰਮੰਨਣਾਂਰਵਾਂ
 ਨਾਂਹੀਅੰਮਲਕਰੇਜੇਓਹਚੰਡਾਲਦੇਨੀ। ਹੋਇ
 ਚੂਹਦੁਤਰਕਹਗਾਮਮਸਲਤਮੁਸਲਮਾਨਸਭਓ

ਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਨੀ। ਦੋਲਤ ਦੇ ਦ ਬੇਈ ਮਾਨ ਦੀ ਤਰ ੧੮੯
 ਕ ਸੋਭਤ ਮਗਰ ਲਗੀ ਏ ਨੇ ਕ ਕੀ ਗਾਲ ਦੇ ਨੀ। ਕੋਈ
 ਕਚ ਕ ਨੂ ਲਾਲੂ ਨਹੇ ਦਿ ਜਾਂ ਦਾ ਜੇ ਪੋਈ ਏ ਨਾਲ ਥ
 ਹੁਲਾਲ ਦੇ ਨੀ। ੯੪੨। ਜਹਰ ਦੇ ਦਿ ਕੇ ਮਾਰੀ ਏ ਹੀ
 ਰਤਾਂ ਈ ਗੁਨ ਗਾਰ ਹੋ ਜਲਾਲ ਜਲਾਲ ਦੇ ਨੀ। ਆਰ
 ਸੁਟਿਆ ਹੀ ਰਨੁ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਏ ਹ ਪੇਖਣੇ ਥ ਸ ਦੇ ਨ
 ਲ ਦੇ ਨੀ। ਬੰਦ ਅਮਲ ਜਹਾਨ ਬੋ ਕਰੋ ਚੋਰੀ ਮਹਰਮ
 ਹਾਲ ਤੇ ਰੇਵਾਲ ਵਾਲ ਦੇ ਨੀ। ਸਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਨਤੀ ਨਾਲ
 ਰਲਾ ਵਣਾ ਈ ਅਸਾਂ ਆਸਰੇ ਫ ਜਲ ਕਮਾਲ ਦੇ
 ਨੀ। ਜੇ ਦੇਵੇ ਜਕਾਂ ਨੂੰ ਬੀਨਟੇ ਰੀ ਅਨਗੇਵਾਰੇ ਸਾਹ
 ਫਕੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਨੀ। ੯੪੩। ਹੀਰ ਹੱਕ ਹੋਈ।
 ਹੀਰ ਜਾਨ ਬਹਿਸਤਤ ਸਲੀ ਮਹੋਈ ਸਿਆਲਾਂ
 ਦ ਫਨ ਕਰਖਤ ਲਿਖਵਾਇਆ ਹੀ। ਵਲੀਗੋਸ
 ਤੇ ਕੁਤਬ ਸਭ ਖਤ ਮਹੋਏ ਮੈਤ ਸਚ ਹੀਰ ਬੋਫਰਮ।
 ਇਆ ਹੀ। ਕੁਲ ਸਹੁਹਿਲਾ ਕਸਰੁ ਸਿਰੇ ਓਤੇ ਹੁਕ
 ਮੁਦਿ ਚੋ ਕੁਗਨ ਦਿਓ ਆਇਆ ਹੀ। ਅਸਾਂ ਸਬਰ
 ਕੀਤਾ ਤੁਸਾਂ ਸਬਰ ਕਰਨਾ ਏ ਹੁ ਪੁਰੋ ਹੀ ਹਿਰ ਨੁਆ
 ਇਆ ਹੀ। ੯੪੪। ਅਸਾਂ ਹੋਰੁ ਓਮੇਦ ਸੀ ਹੋਰੁ
 ਈ ਖਾਲੀ ਜਾਇ ਓਮੇਦ ਰਮਾਇਆ ਹੀ। ਰਜਾ

ਰੱਬ ਦੀ ਕਿਤੇ ਨ ਟ ਲੇਹਰਗ ਜਗੁ ਕਾਲਿਖ ਮਾਨੁ ਬਭੇ
 ਜਾਇਆਹੀ। ਦੇਵੁ ਚੁਛ ਦਾ ਪੁਛ ਕੇ ਜਾਇ ਦੁਇ
 ਆਖਤੋਹੈ ਕਿਹੋ ਥਛ ਨਾਇਆਹੀ। ਨਿਜੁ ਲਖੈ
 ਤਖਤ ਜਿਦ ਨੀ ਬੈਠੁ ਹਮਾਨ ਤਗੀਰ ਦਾ ਆਇਅੰ०
 ਹੀ। ਦੇਰੋ ਦੁਇ ਆਖ ਬਰ ਕੀਲਾਇਆਹੈ ਮੁਹ
 ਕਾਸ ਨਿਬੁਰਾ ਬਣਾਇਆਹੀ। ੪੪੫। ਮੇਰੇ ਮਾ
 ਲ ਨਿਖੈ ਰੁਹੈ ਕਾਸਟਾ ਦੇ ਆਖੁ ਰੁਸ ਕਣਾਂ ਕਾਸ ਨਿਲ०
 ਇਆਹੀ। ਤੇਰੇ ਮਾਲ ਨਿਪਾਣੁ ਵੀ ਓਹੁ ਪਯਾਜਿ
 ਬੋਕਿ ਸੇਨਾਂ ਮਲ ਛੁਰਾਇਆਹੀ। ਹੀਰ ਮੁਈ ਨਿਅ
 ਠਵਾਂ ਪਹਰੈ ਆਮੈ ਨਿਸ਼ਾਲਾਂ ਨੇਓ ਦੇਰੇ ਜਾਇਆ
 ਹੀ। ਦਾਰੇ ਸਾਹਮੀ ਆਂਗਲ ਠੀ ਕਜਾਣੈ ਤੈ ਥੇਕੂਚ
 ਦਾ ਅਦਮੀ ਆਇਆਹੀ। ੪੪੬। ਜਦਾ ਬਸਾਇ
 ਗ। ਕਈ ਬੋਲ ਗਏ ਉਮਰ ਸਾਖ ਦੀ ਤੇਏ ਬੋਕਿ ਸੇਨ०
 ਆਲਣਾਂ ਪਾਇਆਹੀ। ਕਈ ਹੁਕਮ ਤੇਜੁ ਲਮਕ
 ਮਾਇਚ ਲੇਨਾਲ ਕਿਸੇਨ ਸਾਥ ਲਦਾਇਆਹੀ।
 ਵਰੀ ਉਮਰ ਅੰਲਾ ਦਮਦਾ ਦਵਾਲਾ ਨਿਸਨੇਹ
 ਤੁਛਾਨ ਮੀਗਾਇਆਹੀ। ਇਹੁ ਰੂਹ ਕਲਬੁਤਦ०
 ਨਿਕਰ ਬਾਹਾਨਾਲ ਅੰਕਲ ਦੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆਹੀ
 । ਅਗੇ ਹੀਰਨਾਂ ਕਿਸੇਨੇ ਕਹੀ ਮੇਸੀ ਸਿਹਰ ਬਹੁਤ

ਮਰਗੁਬ ਬਣਾਇਆ ਹੀ। ਦੁਰੇਸਾ ਹਮੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ੧੮੦

ਆਕਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਾਹੀ ਰਦਾ ਖੁਬਸੁਣਾਇਆ ਹੀ। ੮

੪੭। ਰਾਂਝੇ ਆਹਮਾਰੀ। ਰਾਂਝੇ ਦੁੰਗੁ ਠਰੀਗਾ ਦਦੇਅ ੦

ਹਮਾਰੀ ਜਾਂ ਨਗਈ ਹੋਹੁ ਦੁਇ ਮੀਆਂ। ਦੋ ਦੋ ਯਾ

ਰਠ ਨਾਹ ਥੀਂ ਗਏ ਸਾਬਤ ਨਾਇ ਠੇਰੇ ਨੀਰੋ ਬਦਰ

ਗਾਹਮੀਆਂ। ਦੋ ਦੋ ਗਾਹਮੀ ਜਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਸਾਬਤ ਨਾ

ਲਸਿਦ ਕਦੇ ਗਏ ਬਿਗਾਇ ਮੀਆਂ। ਦੁਰੇਸਾ ਹਇ ਸ

ਥਾਬ ਸਗਾਇ ਅਦ੍ਰ ਕੇਈ ਦਾ ਜਣੇ ਗਏ ਦੁਜਾਇ ਮੀ

ਆਂ। ੮੪੮। ਜਦਾ ਬਸਾਇਗਾ ਸੀਨ ਯਾਰਾਂ ਸੈਅ

ਸਿਆਨ ਬੀਹ ਜਰਤ ਲੀ ਮੇ ਦੇ ਸਦੇ ਦਿ ਰਿਤੋ ਯਾਰ

ਹੋਈ। ਸੀਬਤ ਠਾਰਾਂ ਸੈ ਬਤੀ ਆਹਾਇ ਬਿਕ੍ਰਮ ਲੋਕ

ਆਖ ਦੇ ਭਾਖ ਦੇ ਸਾਰ ਹੋਈ। ਜਦੋ ਦੇ ਸਦੇ ਜੋਟ ਤ

ਪਾਰ ਹੋਏ ਪਰੋ ਪਰੀ ਜਾਂ ਨਦੀ ਸਰਕਾਰ ਹੋਈ। ਅ

ਸਗਠ ਖਾਰਾ ਬਕਾ ਮੀਨ ਤਾ ਜੇ ਨੀ ਮੀਦਾ ਗਾਂ ਨੂੰ ਖੁਬ

ਬਹਾਰ ਹੋਈ। ਚੋਰ ਚੋਪਰੀ ਯਾਰ ਨਪਾ ਕਦਾ ਦੁਨ ਭੁ

ਤ ਮੰਗੁਲੀ ਇਕ ਥੋਰਾ ਰਹੋਈ। ਦੁਰਸ ਜਿਨਾਂ ਨੇਰੋ ਬ

ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਬੇਣੇ ਆਕ ਬਤ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਰ ਹੋਈ

॥ ੮੪੯। ਜਦਾ ਬਸਾਇਗਾ ਖਰਲਾ ਸਦਾ ਮੁਲ

ਖਮ ਸਹੂ ਮਲ ਕਾਨਿ ਬੇਸਿ ਯਾਰ ਕੀਤਾ ਯਾਰਾਂ ਦਾ

ਸਤੈ ਮੇ। ਪਰਸਾਇਰਦੀ ਪਰਖ ਕਰ ਲੈ ਨ ਸਾਇਰ ਮੇ
 ਨੁ ਦੇ ਚਿਅਾ ਦਿ ਚਿਨੇ ਖਾਸ ਦੇ ਮੇ। ਪਰ ਨ ਗੱਭਰੂ ਦਿ
 ਲਾ ਦਿ ਚਿ ਹੋ ਨ ਗਾਨੀ ਘੁਲ ਬਿਜਿਆ ਬਾਸੁ ਦੇ ਦਾਸ ਤੇ
 ਮੇ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਨਾਂ ਅਮਲ ਵੀਗਾਸ ਮਿਠੀ ਕਰਾਂ ਮਾਣ
 ਨਿਮਾਨ ਨਾ ਕਾਸ ਤੇ ਮੇ। ੮੫੦॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਰਾ
 ਅਯਸੈ ਸਮੈ ਨੂੰ ਅਪਣੀ ਨਾਕ ਸੀ ਦਾਗੁ ਨਹ ਗਾਰ
 ਨੂੰ ਸਰ ਦੇ ਸੂਰ ਦਾਈ। ਏਨਾਂ ਮੇ ਮਨਾਂ ਬੈਠੁ ਏਈ ਮਾ
 ਨ ਦਾਈ ਅਤੇ ਗਾਨੀਆਂ ਬੈਤ ਮਾਸੂਰ ਦਾਈ। ਸੂਬੇ
 ਦਾਰ ਨੂੰ ਤਲਬ ਸਿਪਾਹ ਦਾਈ ਅਤੇ ਚਾਕਰਾਂ ਕਾਟ
 ਕ ਸੂਰ ਦਾਈ। ਸਾਰੇ ਮੁਲਖ ਪੰਜਾਬ ਖਰਾਬ ਦਿਚੇ
 ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਅਯਸੈ ਸਕ ਸੂਰ ਦਾਈ। ੮੫੧॥ ਸਾਂਨੂੰ
 ਸਰਮ ਆਉ ਦਾ ਬੈਠੁ ਰਹ ਦਾ ਜਿਵੇ ਮੁਸੈ ਨੂੰ ਬੈਠੁ
 ਕਤੂਰ ਦਾਈ। ਓਨਾ ਗਾਨੀਆਂ ਕਰਮ ਬਹਿਸ
 ਤ ਦਾਈ ਤੇ ਸਹੀਦਾਂ ਨੂੰ ਦਾਇਦਾ ਹੂਰ ਦਾਈ। ਅੇਵੇ
 ਬਾਹਰੇ ਸਾਨ ਖਰਾਬ ਦਿਚੇ ਜਿਵੇ ਘੋਲ ਸੁਹਾਂ ਦਾ
 ਦੂਰ ਦਾਈ। ਦੁਰੇ ਸਾਹ ਦੁਸਰੀ ਨੀਰੂ ਆਲੇਵੇਰ
 ਤੇ ਸਿਰੀਰ ਦਮ ਖਤੂ ਮਕ ਸੂਰ ਦਾਈ। ੮੫੨॥ ਵ
 ਰੇ ਸਾਹ ਹੋਵੇ ਰੋਸਨ ਨਾਂ ਉਤੇ ਕਾਕਰਮ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਰੱਬ
 ਸਕੂਰ ਦਾਈ। ਦੁਰੇ ਸਾਹਨਾਂ ਅਮਲ ਵੀਤਾਂ ਪਮੈ

ਥੇ ਆਪ ਬਖਸ਼ ਲੈ ਕਾਂ ਇਹ ਜੁਰਦਾਈ। ਠਖੀ ਨਾਲ
 ਅਬ ਰੋਇਈ ਮਾਨ ਬਖਸੀ ਸੀ ਨਿਆਸ ਰਾਹ ਬਗਭੂ
 ਰਦਾਈ। ਦੁਰੇਸਾਹ ਦੇ ਜੁਮਲਿਆਂ ਮੇਮਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿ
 ਸਾ ਬਖਸਤੁ ਆਪਣੇ ਨੁਰਦਾਈ। ੨੫੩॥ ਜਦਾ
 ਬਸਾਇਗ। ਖਤ ਮਰਬਦੇ ਕਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਤੇ
 ਫੁਰਮਾਇ ਸਪਾਹ ਰਣੇ ਯਾਰ ਦੀ ਜੀ। ਐਸਾ ਸੈਰ
 ਕਹਿਆ ਪੁਰਮਗਜ ਜੇਗਾ ਮਾਂਗ ਮੋਤੀ ਆਲ੍ਹੀ
 ਸਦਾਰ ਦੀ ਜੀ। ਤੂਲ ਖੋਲਿ ਕੇ ਜੇ ਕਰ ਬਿਆਨ
 ਕੀਤਾ ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ ਖੁਬ ਬਹਾਰ ਦੀ ਜੀ। ਤਮਲੀ
 ਮ ਦੇ ਨਾਲ ਬਨਾਇ ਰਖੀ ਜੇਹੀ ਜੀ ਨਤਲਾਲ ਦੇ
 ਹਾਰ ਦੀ ਜੀ। ਜੋ ਪਦ੍ਰੋਸੈ ਬਹੁਤ ਖੁਸਦੇ ਦਹੇ ਦੇ ਦਾ
 ਹਦਾਹ ਸਭ ਖਲਕ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਜੀ। ਦੁਰੇਸਾਹ
 ਨੂੰ ਸਿਕਰੀ ਦਾਰ ਦੀ ਹੋ ਜੇਹੀ ਹੀਰ ਨੂੰ ਟੇਕਣਾ ਯਾ
 ਰ ਦੀ ਜੀ। ੨੫੪॥ ਜਦਾ ਬਸਾਇਗ। ਬਖਸੀ
 ਲਿਖਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਜੁਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਦ੍ਰਨ ਵਾਲਿ
 ਆਂ ਕਰੀ ਅਤਾਇ ਮੀਆਂ। ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ
 ਦੇਈ ਖੁਸੀ ਦੇ ਲਤ ਮੁਠੀ ਮੀਟੀ ਹੀ ਦੇਈ ਲਿਖਾ
 ਇਮੀਆਂ। ਠਖੀ ਸਰਮਹ ਯਾ ਉਤ੍ਰ ਜੁਮਲਿਆਂ
 ਦਾਰਖੀ ਜੋ ਕਤੇ ਸੈਕ ਦੀ ਜਾਇ ਮੀਆਂ। ਦੁਰੇਸਾਹ

ਭਤਮਾਮੀਆਂ ਮੈਂ ਮਨ ਨੂੰ ਦੇਈ ਦੀ ਨਇਮਾਨ ਲਿਖਾ
 ਇਮੀਆਂ। ੨੫੫। ਜਦਾ ਬਸਾਇਗਾ ਹੀ ਰੂਹੁ ਹਰ
 ਬਾਕਲ ਬੂਤ ਜਾਣੇ ਬਾਲ ਨਾ ਥਾਇ ਹ ਪੀਰ ਬਨਾਇ
 ਆਈ। ਪਿਜ ਪੀਰ ਹ ਦਾਸ ਹੀ ਪਿਜ ਤੇ ਰੋਜਿ ਨਾਂ ਥਾ
 ਪਨਾਂ ਤੁ ਪਨੁ ਲਾਇ ਆਈ। ਕਾਜੀ ਹੋ ਕਸੂ ਬੇਲ ਨੀ
 ਅਮਲ ਤੇ ਰੋਅ ਆਲਮੀ ਨ ਕੇ ਰੋਗ ਠਹਿਗਾਇ ਆਈ
 ॥ ਕੁਠ ਕੁਠ ਅਰਜਾ ਈਲਾ ਹੋਈ ਖੇਨੁ ਜੇਨੁ ਹੀਰ
 ਨੂੰ ਲੈ ਦੇਹੀ ਪਾਇ ਆਈ। ਕੈਵੇ ਲਿਖੂ ਸੈਤਾ ਨਮਲ
 ਉਨ ਜਾਣੇ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਰਿ ਦੀ ਦਾਨ ਛਾਇ ਆਈ
 ॥ ੨੫੬ ॥ ਸੈਈਆਂ ਹੀਰ ਦੀਆਂ ਨੀ ਪਰ ਬਾਰਤੇ
 ਰਾਜਿ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪੈਦ ਦਬਾਇ ਆਈ। ਜੇਨੁ ਬੇ
 ਲਦਾ ਨਾ ਦਕ ਵੇਲੀ ਦੇ ਜਿਸੇ ਹੋਸਦਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾ
 ਇਆਈ। ਸਹਿਤੀ ਮੈਤ ਤੇ ਜਿਸ ਮਹੈ ਯਾਰ ਗਾਂਝਾ
 ਦੇਨਾਂ ਦੁਹਾਨੇ ਤੇਨੁ ਮਚਾਇ ਆਈ। ਸਾਹ ਦੁਭਾਭੀ
 ਤੇ ਭੁਖਰੇ ਲਬਾਂ ਦੀ ਜਿਨਾਂ ਜੇਨ ਤੇ ਮਾਰ ਕਢਾਇ
 ਆਈ। ਤਿੰਦੁਣੇ ਹ ਬੰਦ ਅਮਲੀਆਂ ਤੇ ਰੀਅ
 ਨੀ ਕੰਢ ਕਬਰ ਥੀ ਦੇ ਜ ਕੀ ਪਾਇ ਆਈ। ੨੫੭
 ॥ ਅੰਦਲੀਗਾ ਜਾਹੈ ਨੇਕ ਨੀ ਅਮਲ ਤੇ ਰੋਜਿ ਸ
 ਫੇਰਈ ਮਾਨ ਦੇਵਾਇ ਆਈ। ਏਹੁ ਮੈਰ ਤੇ ਜੇਗ

Handwritten signature or mark

